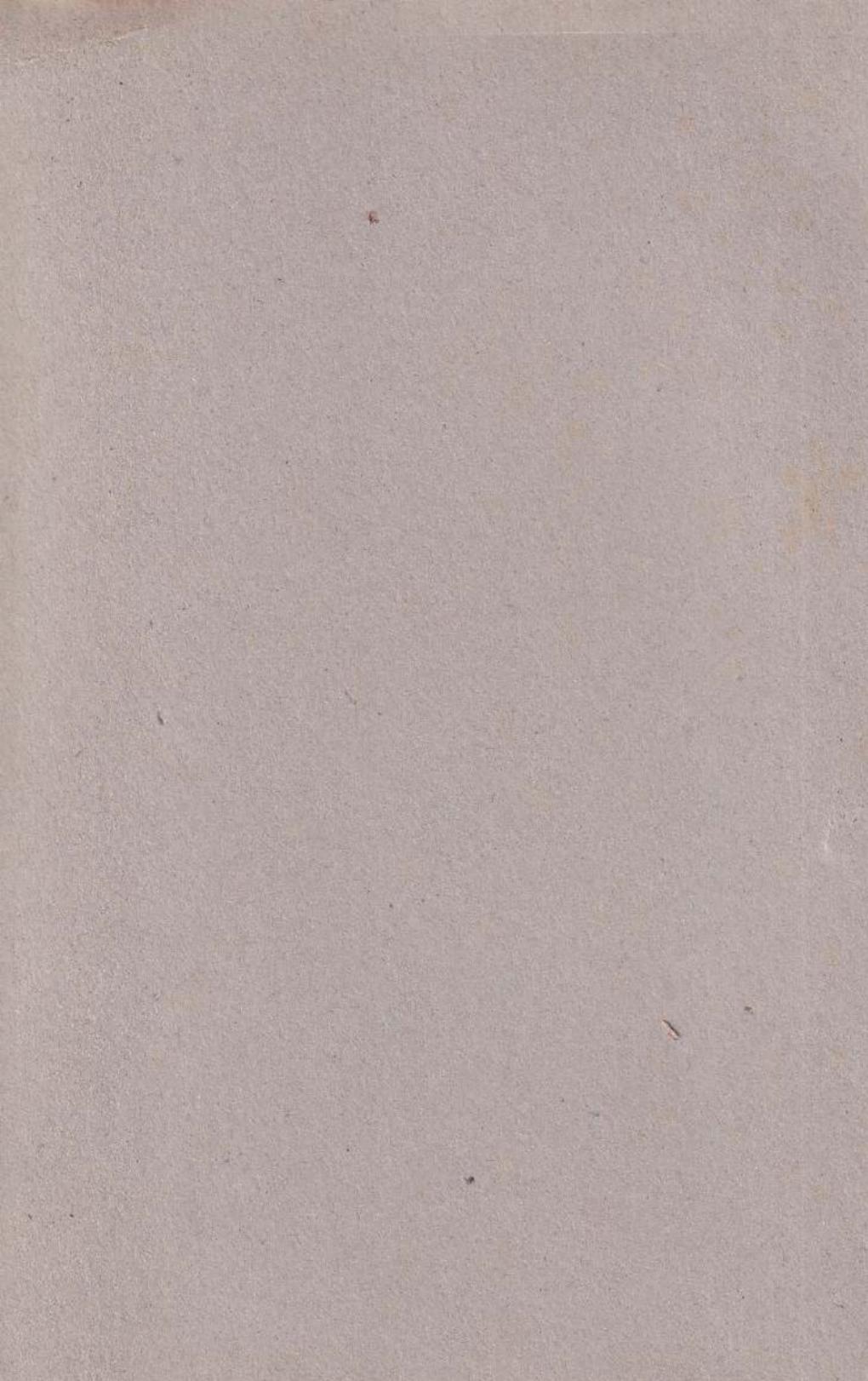

முனினாலை
சுதார்வுர்ஸ்தூ
அவர்களின் நூல்

நன்னெறிக் கதா சங்கிரகம்

நன்னேறிக்

கதா சங்கிரகம்.

இரண்டாம் பதிப்பு.

இதிலே

ங்மார்க்க சாதனைக்கும் போதனைக்குமுளிய அரசே
விக்கதக் கதைக் கட்டுமிகுக்கின்றன.

—*—*—*

இஃது

உதயதாரகத் தயிற்புப் பத்திரகாதிபராசிய
அ. சதாசிவம்பிள்ளை என்பவரால்
இயற்றப் பட்டு.

இராசாங்க விகிதர் சாஸ்வித் பதிவுபெற்று

யாழ்ப்பாணம்

மாணிப்.பாப்:

குதுமை, அக்கரி என்னால்குதை திருமிருந்தை பால்காப்பட்டு
ஏனை,

NANNERY
KATHA SANGRAKAM
OR
A COLLECTION OF
MORAL TALES IN TAMIL.
SECOND EDITION.

BY
Mr. J. R. ARNOLD,
TAMIL. EDITOR, "MORNING STAR."

COPYRIGHT RESERVED.

MANIPPAY:
JAFFNA,
STRONG AND ASBURY, PRINTERS.
1893.

பாயிரம்.

“இக்பழம் வினேதமுயன் கதைகளை வாசிக்கும் வர்ணகை எது தேசத்தாகுக்குள் மிகுதியெல்லை பிரத்தியட்சமாயினால், கண்மார்க்க ஒரு சுமூலைப்பட ஏவ்வகை ஆண்களும் பெண்களும் வாசிக்க யோக்கிய மாண சண்மார்க்கக் கதைப்புத்தகை எங்காட்டுக்கு அதைக்கொப்ப நேருபது கேட்டுக்காலம் எய்துத்துவிவு. மதனகாமராசன்கதை, பது கைக்கதை, விவேகசாரமாதியான இக்பாசகதை பல தயிழில் உண்டென்பதை நாம் யறக்கல்லன. ஆலின் அவைகள்ற் சில பெரும்பான்கமபற்றிச் சண்மார்க்கக்கடைப் பிரியரான ஓரங்குபேர், ஒருவர் முத்தைத் தை ஒருவர் கூச்சம் காண்மின்றிப் பார்த்து, வாசிக்கத் ததுந்தவைகள் எல்ல. சில வாசிப்போருது விவேகத்தை அதிகரிக்கச் செய்யத் ததும் பல தங்கிரோபாயங்களாற் தேங்கினுஞ், சாதாரணமாய்ச் சுற்றின்பதுவாசைகளை எழுப்பி, வாலிபர் மனங்களைக் கறைப்படுத்துக் கூடிசார்ந்தனவற்றி ஞானசாரந் சார்ந்தனவல்லன. ஆமாற், அக் கதைகளுட்பல, சண்மார்க்கரான நாயகி தாழும் ஓரிடமிருந்து வெட்கமிழுறி வாசிக்கத்தகாதவைகள்; மனசில் நினைப்பினும் அதுவகுக்கும் அவலட்சனையானவேன்.

இம் முகாந்தரங்களால், எம் நாட்டுக்கிணங்கிசெதும் கண்ணெறி காட்டற்ற உபயோகமானதமாகிய ஒர் சண்மார்க்கக் கதைப்புத்தகத்தைப் பரோபாரா சிலர் யாவரேனும் எழுதினுலோ என்னுமாகைச்சுயி, நாசாயினும் ஒன்றைத் தோடங்கினுலோ என்னும் வாஞ்சைச்சுயி, இற்றைக்குப் பசினங்கிருப்பு வகுவுங்களின் மூன் எம் உள்ளத்தைக் கொள்ளுகோண்டன. இதுபற்றி, உடலீற் பெண்பாட்சாலு உபாத்தியாயாயிருந்து அப்போதே சாவகாசத்துக்கேற்கப் பத்திருப்பு கதைகளை எழுக்கசேர்க்க ஆரம்பித்தோம். அவ் உவாத்திமைத் தோழிலால் உப்பொது ஏற்பட்டிருக்கும் உதயதாரகைப் பத்திராத்திபதித்தோழிலுக்கு அழறைக்கப்பட்டு போது, சாவகாசத் தாழ்ச்சியால் அவ் அலுவலைப் பின்போட்டு ஆயத்தமானவற்றிர் சிலவற்றை “கண்ணெறிக்கதாமால்வக” என்ற முகவணாயுடன் தாரகைப்பத்திரிகையிற் தோற்றக்கேய்து, மற்படி பத்தபோத வணக்குரிய வேற்கிலவற்றை இடைக்கிடை எழுதியம் உட்டோம். எப்படிக்கேய்தும் ஏது கதைப்புத்தகத்தைப் பூரணப்படுத்தி அங்கேற்ற வேண்டும் என்னும் விதுப்பம் எம் உள்ளத்தை விட்டு ஒருபோதுக் குழும்பினதில்லவ.

பாயிரம்.

குதலாற், பத்திரிகைப் பணிவிஷட்டக்தரிய காட்கள் சேங்கனைத் தலி ரீதி, அகப்பட்ட கால் மணி திருமணி இடையேங்கன அம் முகர் ந்தாந்திற்கேற்று கேர்க்கு, அதிகஷ்டப்பட்டு கீப்போத எம் கேசர் கங்காண்சிரபடி இப் புத்தகச்சைத் தூற்றப்பெறுவித்தோம். இலக்கியையில் இதில் வாற்பதுக்கதைகள் என்றிதங்கபோதிதும், மிததிபந்திக்கதைகடோ ரும் அங்குமிகுஞ் குழையுறை காய்கள்போத் பற்பல குதைகளைக்கல் குத் தூவினேமுதலாற், தொகையில் நாற்பதுக்குமுடி முழும்திக்கதைகளுள்- பேதாபேதங்கோண்ட இக்கதைகளை எல்லாம் எம் புத்தி சாமாத்தியத்தினுழும் மனு கற்பித வல்லையினுழும் ஸ்ரீனேம் என்று வீழ்படியோம்.

சில கதைகளை இட்கிலிடிலிருந்து மோழியேயர்த்து. வேட்டைவரளி யானது பழக்களின் உருவைப் பேதப்படுத்துவோப்ப, மதிவுத்தப்பிர காரங் கட்டிக் குறைத்துப் பேதப்படுத்தி வேற்றாவாக்கிக்கோண்டோம். வேறு சிலவற்றை எஞ் சுயநூபக்க களஞ்சியத்திலிருந்து எடுத்திட. தோடைத்துத், தப்புவுப்புண்டப், பற்பல வர்ண மையுட்டிப் புதிய குபாக்கிக்கோண்டோம். இப்போத வழங்குக் கதைப்புத்தகங்களிலிருந்து ஒன்றையும் நாம் பெயர்த்துதேடுத்ததில்லையாயினுடைய சில பிறவற்றில் இதுப்பகுவகட்டு ஒத்தகுக்கலாமென்று சினாக்கிரேம். சிறுவரை விலிதுந்து கப்பலிட்டுக் கிளத்தெழும்பும் பேறுவிட்டசங்களாபோலப், போதுப்படச் சிறிய கதைத்தொடக்கத்திலிருந்து பெரியகதைகளை வசூவித்துக்கோண்டோம். எதோட்டக் கதைகளையும் எவ்வளவுதார மனே ஏதியும் கொறும் அகப்படுமோ அவ்வளவு தூரக் கற்பனையும் வர்ண வண்டுக் கட்டிக் கிறப்பித்தோம். முன்னே நாம் தாரகைக்கு வரைக் கதவந்தாட்ட சிலவையும் வேண்டும்தோறுக் கட்டியும், வேட்டியும், பரந்ததோடு ஒருங்கனம் கேர்த்தாப்.

நெதிற்தகவர்க்கும் பிரயோகனப்பட வேண்டும் என்பதே நோக்கமாதலிற் கடியவரையில் வாசகங்களைச் செய்பாகமாய் ஸ்ரீதப் பிரயோகப்பட்டோம். முன்னே குறித்தபடி, இற்றைக்குத் பதினாண்து வகுவுங்களில்லை முன்னும் இடைக்கிடையும் ஸ்ரீதப்பட்டக பலவாதலால் ஒரே போக்கும் கடையுமாய் எல்லாயிராவேண அறிக்கையிடுக்கிரேம். அவசரம் நுழைக்கவேண்டிய குதுகலான பதங்களுக்கு அகும்பதுள்ளக்க அகராதி கேர்த்தக்கிரேம். பெதுந்தோற் பிரயோகம் மிதுசியை அங்கியர் குறை குறுவாயினுக் கமிழ்ப்படித்ததோர் குறைக்காலுமேபதி மைதுகருந்து. எம்முரப்பேண்களாதியாய் எவ்வும் பழமோழிப் பிரிதியாதலால், அவற்றிற் காற்றும் நூற்பின்றித் தாராளமாய்க் கேர்த்தக்கோண்டோம். அக்கப்பிழைகளைத் திதுக்கத்தானுஞ் சரி சாவகாகம் கூக்கிலாமையாற், பல தவறுகள் நுழைந்தனவாயினும், அவசியமான

பாயிரம்-

சீவைற்றிற்கு மாத்திராக நிகுந்தங்கு சேர்த்திருக்கிறோம். “குற்றங்களங்கு குறைபெற்ற வாசித்தல் கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்” ஆதலாலும், அவர் “புண்சொல்லி யினும் பொறுத்தகுள்செய்வலரே” என்பதாலும், இப் புத்தகத்தைக் கூச்சமின்றி அமைக்கத்தில் விடுகிறோம். நிகுந்தகம், மேம்வேதசாரம், சற்போதசாரம், கன்னைறிக்கொத்து ஆசியாம்பல வற்றை அங்கிரிதத் தயவு இன்னுமின்று நூழ்க்கு, என்னுமோர் தணிவு மெறுள்ளத்தைக் கிள்ளி அருட்டுவதாற், பாலர், குதியோர், அந்வளர், அறிவிலார், சிறியர், பேரியர், ஸதிரிகன், புதுவர்கள், என்னும் பல வகுப்பாகும் இதை ஏற்று அங்கிரிததுப் பாச்ட்டுக் கிண் ட்டுவார் என்னுங்கைதிரியத்தடன், இதை அவர்கள் சுழகம் விடுத்தோம். சுவாசிவ தயாபண்ணிய நிர்வேக தேவன் இதை ஆசிர்வதிப்பாரா.

இங்கைம்,

அக்ஷியோன்.

மாணிப்பாய், மாசிமீ கடு நீ. கவகக்கணு

இரண்டாம்பதிப்புப் பாயிரம்.

இப்புத்தகம் பிரஸப்பட்டு உடு வகுடங்கள் சென்றன. இதனை இரண்டாம் பதிப்பிற் கோண்டுவேசல் வேல்குடும்பன்னும் அபிப்பிராயம் பல வகுப்பட்டதாயினும் கெரிட்ட பல தடைகளாற் தாழைப்பட்டது. இப் போது காலம் கெடுகிப்பதாலும் அவசியம் இப் புத்தகம் வேண்டுமென ப் பலர் கோர வழநிக்கேட்டதாலும் எது ஆகையையும் அவர் கேள்வி கூய்கும் தித்திரிபடுத்தலுற்றோம்.

வாய்மானில்கடைகளைக் கூட்டபோகித்தும் புத்தகம் பேதுக்கும், காலம் கேடுக்கும், என்ற அச்சத்தால் அந்த எண்ணைத்தை விடுத்த உள்ள வற்றைப் பிதுநிர்க் காட்டிய எந்திகளைத் தலிர்த்து, அகும்பத்ததொடர்புகளை மாற்றி, யாரும்விளங்க, இலதுவாக்கினோம்.

எமதுவரங்கை நனுகவிக்கவும் எம் கேசர் முன்போலவே இப்போதும் இதனைப் பாராட்டுவார் என்ற எம்பிக்கையும் தணிவும் சமாப்தியேற வும் எம்பெதுமான் கதுவைபாலிப்பாராக.

ஆக்ஷியோன்.

மாணிப்பாய், கவகக்கணு மூல சித்திரை மீ. கவ உ.

சூசிபத்திரம்.

க. சிட்டகண்ணவன்	கடை	1	க. நீரமனம்மியன்	கடை	167
உ. வீம்பாகரன்	"	9	உ. கோசைகளவாண்ட	"	173
ந. முடசிகாமணி	"	12	உ. நிறம்பாநேஞ்சன்	"	178
ஊ. பேராவலம்பிரபு	"	16	உ. படுவேஷபதங்கன்	"	186
ஞ. போன்னளங்தபெறுமான்	"	26	உ. வைராக்தியபெட்டபன்	"	192
கு. விவந்யாஸங்தபெறுமான்	"	34	உ. இரு பிரபுக்கள்	"	199
எ. கண்டதுண்டங்கண்ட	"	42	உ. இடங்கண்டமிண்டன்	"	204
அ. உபாயகங்தரி	"	51	உ. ஓடனிருக்கண்டன்	"	211
கீ. மெள்டியசுருமங்	"	58	உ. சதமுடர்	"	218
கா. மாவுத்தர்மூலர்தவையிழந்த	"	68	ந. பஞ்சதந்திரிகள்	"	231
கக. எண்ணெய்ச்சாழபேசிய	"	74	ந. திரியாவறப்புறலி	"	244
கஉ. நவநாமசுந்தரன்	"	87	ந. பிரதிசிருத்தியன்	"	249
கங. இஷ்டஞேயன்	"	100	ந. விடாதமிண்டன்	"	258
கச. அடங்காதசிங்கி	"	108	ந. புண்ணியகோபன்	"	260
கரு. மிதத்திரவன்சி	"	115	ந. அனுசந்தானபுறலி	"	265
கசா. நுழைக்கதீரன்	"	123	ந. அதர்மதேட்டன்	"	273
கவ. துலபுஷ்டிணன்	"	128	ந. தனுசாராவன்	"	284
கச. சண்டதீரன்	"	143	ந. இலஞ்சபூபதி	"	295
கக. யூகபஞ்சானனன்	"	151	ந. சத்தியமானமியன்	"	302
கா. தஷ்டவாருடன்	"	161	ந. புத்திரசிகாமணி	"	311

நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம்

NANNERY KATHA SANGRAKAM.

P. 9

க வது சித்டகண்டரவன் கதை.

இணக்கம் வாழ்வு தரும்.

Union is Strength.

பாதகண்டத்தக்கு மேல்பாகத்திலுள்ள பெருஞ் சமூத்திரத்துக்கப்பால், அஞ்சனுபுரம் என்னுமோர் பட்டனமுன்டு. அதிலே நீல மேனியரும், பயங்கர ரூபிகளும், ஏதிர்த்த சத்துருக்களைக் கண்ப்பொழுதே சங்காரங்கு செய்யத்தகுந்த வீரரூபரும், நெருப்பிலுள்ள விவந்த கோபக்கண்ணரும், மகா பலசாலிகளுமான இலட்சக்கணக்கான சனங்கள் வசித்தார்கள். இவர்கள் புயத் தினவண்டாய் வீரவெறிகொண்டவுடன், ஆண்டுக்காண்டு தங்கள் அரசனுடைய அஜுமதியைத் தலைமேற்கூடிக், கச ரத துரக பதாநிகள் என்னும் சதுரங்க சேஞ்சமுத்திரத்தைத் திரட்டி, ஏறிவல்லயம், எறியீட்டி, தண்டம், பிண்டிபாலம், கப்பணம், தோமரம், ஆதியாம் பற்பல பேதவகை ஆயுதபாணிகளாய் அயலிலுள்ள இராச்சியத்துட்சென்று, தோள்வலியாலும், படைவலியாலும், அவர்கள் கோட்டைகள், கொத்தளங்கள், மாடங்கள், கூடங்களைத் தகர்த்துத், தவிடுபோற்பொடிப்படுத்தி, அவர்கள் தேட்டங்கள், தோட்டங்களைச் சூறையாடி, மைந்தரைச் சிறைப்படுத்தி, மடங்கையரக் கற்பழித்து, அவர்களுடைய இராச்சியம் முழுவதையும் மன்மேடும் பாழ் மேடுமாக்கிப் போவார்கள்.

ஆதலினால், அவ் அயலிராச்சியத்திலுள்ள பிரசைகளும், அவர்கள் அரசனும், அவனது மந்திரத்தவரும், அஞ்சனுபுரத்தரான அச்சத்துருக்கள் தங்கள் மேற் சருவிப் படையெழுச்சி செய்ய வருங்காலங்களை “எறும்புருட்டைகொண்டு திட்டையேறினால் மழை

சித்தகண்மரவன் கதை

பெய்யும்” என்றாலும் சில குறிப்புகளாலுணர்ந்து, புற்றினி ன்று புறப்படும் ஈசெற் கூட்டக்கள் போலத் தத்தம் வீடுகள், குடி சைகளில் நின்று புறப்பட்டுத், தங்கள் பிள்ளைகள், மாடு கன்றுகள், பணம் பண்டங்களைக் கொண்டு, காடுகள், மலைகள், குகைகளைத் தேடிப் போய் ஒளித்திருப்பார்கள். அங்கே சிலகாலங் தங்கி, அணையைக் கடந்து பிரவாசித்து வந்த கடல்வெள்ளமானது அகப்பட்ட பொருட்களை வாரியள்ளி மறுபடியும் திரும்பினாலும்போல, முன் வந்த அம்மாற்றலர்வெள்ளம் தங்கள் கைகளுக்கு அகப்பட்ட பொருட்களை வரரி ஊர்விட்டுப் போய் வரைக்கும் அவர்களுக்குத் தென்படாமலும் வெளிநாடாமலும் கரங்திருந்து, அப்புறம் அவர்கள் திருமபிச் சரிந்தபின் மறுபடியும் பழயபடியே தங்கள் தங்கள் இருப்பிடங்களைச் சார்ந்து, வீடுவாசல்களைச் செப்பனிட்டுக், காணிப்புமிகளைச் செய்கையிட்டு வாழுவார்கள்.

இவ்வண்ணம் இக் குறுஙிலத்தரசைச் சேர்ந்த பிரசைகள் சத்து ருவிள் வருகைக்கு அஞ்சிக் குடிவாங்கிய ஒருகாலத்தில், அங்குள்ள அக் குடிசனங்களுக்குள்ளே, தன் மாதாவின் கர்ப்பத்தினின்று பிறந்தகாலங்கொட்டுக் கண் விழியா ஓர் அந்தகணிருந்தான். இவன் பிறவிக் குருடனுயினும், அதி வாசாலும், யூசியும், சிங்கேறு போற் திண்ணியலுமானவன். இவனது பெலத்தையுன்று சமர்த்தையுமிட்டு இவனுக்கு அந் நகரத்தார் சித்தகண்மரவன் என்னுங் காரண நாமங் கொடுத்தார்கள். இங்கரத்திலே பிரவி தொடுத்துக்கால் நீட்டி நடந்தறியா ஓர் முடவனுமூன்ற். இவர்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் முன்பின் அறியாதவர்களாய்ச், சீவனக் குறைவினாலும் பேரிடர்ப்பட்டுத் தத்தம் உறைவிடசின்று புறப்பட்டு, “எல்லாருக்கும் சனியன் துரும்புபோலானால் எனக்குச் சனியன் ஏருமைபோல்” என்று தனித்தனியே தத்தமில் முறைமுறுத்துக்கொண்டு, தட்டித்தடவித் தவழ்ந்து நகர்ந்து, இராசபாதையில் வந்து, ஒரு சாற்றங்கியில் ஒருவரையொருவர் சங்கிக்கலாமினார். குருடனுவன் தெருவில் வந்தவுடன் ஆட்சங்தடியையும் அசுமாற்றத்தையுங் காதாற் கேட்டதறிந்து, சிங்கம் போற் கருச்சித்து, அதாரங்கே? என்று முழக்கமிட்டான். முடவன் உத்தரமாய், அப்பா, குருட்டன்னு, அது நான்தான் ஓர் முடவன் என்றான். அப்புறம் இருபேரும் ஒருவரைப்பற்றியொருவர் வினாவி, ஒருவரையொருவர் கிட்டி, ஒருவரையொருவர் ஆசீர்வதித்து, தத்தம் குறைமுறைகளை எடுத்துப் பேசிக்கொண்டிருக்குன் சமயம், முடவன் பெருமுச்செறிந்து, ஜீயோ! தெய்வமே! காலிரண்டும் முடமான தாழ்வுள்ளி,

சித்டகண்மரவன் கதை

எனக்கு வேறுள்ள தாழவுயாது : கன், கையாகி அங்கங்களிலே எனக்கு ஏதேனுமோர் பங்கமுயில்லையே ; ஐயையோ ! பசிபோட் டென்னை வாட்டுகின்றதே ; “பசிவந்திடப் பத்தும் பறக்கும்” என்றது என்னிற் பலிக்கின்றதே. தெய்வமே ! யான் இந்தப்படி உலைந்தலைய விதித்தாயோ ? ஐயோ ! அந்தோ ! என்று மறுபடியும் பெருமுச்செறிந்து பசிக்களையாற் தெருவிற் சாய்ந்தான்.

அப்பொழுது சித்டகண்மரவன் பெருமுச்செறிந்து, முடவனித் தட்டி எழுப்பித் தூக்கி, அடா முடத்தம்பி, “எழுதாவிதிக்கு அழுதாலாவதில்லை” என்று, உங்கள் அப்பன், ஆய்ச்சி, பாட்டன், பாட்டி சொன்னதை ஒருக்காலும் நீ கேட்டதில்லையா ? தெய்வத்தை நொந்தும் தரையில் விழுங்குமாவதில்லை. உன்பாடு உரலின்பாடானால் என் பாடு மத்தனத்தின்பாடுபோலிருக்கிறது. பொதுவில் இருவர்பாடுஞ் சலார்தான். “குபேரன் பட்டினங் கொள்ளிபோன ஹும் அதிட்டங்கெட்டவனுக்குத் தடைப்பங்கட்டையும் அகப்படாது” என்றால் எங்களுக்கிலே எவ்வளவு கோடி திரவியத்தைப் பிறர் அபகரித்துப் போனாலும், நாமோ “பழயகாத்தானுக்” வே பின்னுமிருக்கிறோம். ஆனால் இவ்வாறு பலவற்றையும் உள்ளியாவதென்ன? அடா, முடத்தம்பி, எனக்குப்பொழுது ஒரு நவக்கருத்து முளைக்கிறது. எனக்கு நயனங்களில்லை, உனக்குப் பாதங்களில்லை. அரையும் அரையும் கூடினால் ஒரு முழுக் கூருகும். உன் கண்ணை என் காலோடு சேர்க்க நாமிருபேருங் கூடி ஒரு முழுஆளாகலாமே. நீ எனக்குக் கண்ணுகவா, நான் உனக்குக் காலாக வருகிறேன் என்றான். குருடன் வார்த்தை “சர்க்கரைப்பங்கல்லே தேன்மாரி சொரிந்தாற் போல” இருந்ததினால் முடவன் கைகொட்டி ஆர்ப்பரித்துக், கொய்யோ கூறி, முக்காலும் எனக்குச் சம்மதம் என்றான். குருடன், “அல்லவோபின்னை,” உன் சம்மதத்தை பிட்டு நெடுஞ்சூரம் மெய்ச்சலாயினேன். அடா தம்பி, முடவா, ஒரு விரல் தனியே நொடிக்குமா? நாமிருபேரும் பின்னபேதமின்றிச் சிநேகிதங் கூடி உடலுமிரும் போல மயிரிக்கையும் பிரியாதி சைந்திருப்போமானாற், கபட நாடக சிகாமணியையும் அவன்கூட்டாளிகளையும் போலக் குறைச்சலின்றி வயிறு வளர்க்கலாமென, முடவன் குருடனைப் பார்த்து, அண்ணு, நீ இப்பொழுது சொன்ன அக் கபடநாடகன் கதையை விஸ்தரி எனக், குருடன் கூறலுற்றான் :

அகோ! கேளாம், முடத்தம்பி, மாயாபுரி என்னும் தேசத்திலே சூதாகரம் என்னுமோர் கிராமமுள்ளது. அக்கிராமத்திலே, கபடநாடகன், மடிபறிகரவடன், காரியலீயன் என்னும் மூன்று சிநேகித

சீதாகண்மூரவன் கதை

ருளர். இம்மூவரும் ஒருங்கு கூடி, மீனுக்கு வாலும் பாம்புக்குத் தலையுங் காட்டு மலங்கு மீன் போல, அங்கங்கே அவரவரோடு சேர்ந்து அவரவராய் நின்று, ஒருவன் கலைக்க, ஒருவன் வளைக்க, ஒருவன் அக்கிராமத்தார் பொருட்களைத் திருடி அபகரிக்க, இவ்வாறு அம்மூவரும் அவ்லூரவர்க்குப் “பஞ்சத்திற் பறையலும் வெயிலிற் கழற்யானுமாய்” அவர்களைச் சாடிக் குட்டிச்சுவராக்கித் தம் வயிறு வளர்ப்பார்கள். இம்மூவரும் ஒருமுறை சூதாகரம் என்ஜும் தம்மூர் விட்டுத் திசாபுரஞ் சென்று, செப்படிவித்தைக்காரர் போல அங்குள்ளார் கைப்பொருள் திருடியும், ஊருக்குத் திரும்பப் போதுமான பொருளில்லாததினால் இதற்குச் செய்வது ஏதென்று ஓரிடங் கூடி யோசித்த சமயம், மடிபறி கரவடன் எழுந்து, ஒ! சினேகிதரே, உங்களிலொருவன் இக் கிராமத்துள்ள சனங்களை ஓரிடத்திலே எந்த உபாயத்தினாலாவது அழைப்பதுண்டானால் அவ்விடம் கூடுவார் மடிப்பொருட்களை நான் இலகுவிற் கைப்பற்றிகிறேன் என்றான். கபடநாடகன், சினேகிதா, அவ்வாறு நான் அழைக்கிறேன் என, மூன்றாவதான காரியவீரன், ஆ! நீவிருவரும் இப்போது சொல்லிய வண்ணம் நடத்திச் சனங்கள் பராக்காயிருக்க செய்விரேல் நான் அங்குள்ள கிராமத்தைத் தனியே குறையாடுவல் என்றான்.

இவ்வாறு மூவரும் யோசித்தபின் சனங்களை ஓரிடம் அழைக்கிறேன் என்ற கபடநாடகன் அக்கிராமத்திலுள்ள தலையாரியிடம் போய், ஒய்! பிரடு! நான் ஒரு புதுவகைச் சுக்கரக் கூத்து விளையாட அறிந்திருக்கிறேன்; கொலைக்களத்துக்கு அந்தண்டை உம்மூர்க் குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்கும்படியாய் ஸீர்நாட்டிய அந்தச் சுக்கரத்தின் மேல் ஏற எனக்கு உத்தரங்தந்தால், அவ்வாறு செய்து காட்டுகிறேன் எனத், தலையாரி தன்னேடொத்த ஆட்களுக்கும் பிரபுக்களுக்கும் அக்காரியத்தைத் தெரிவிக்க, அவர்கள் சுக்கரநாடக மென்பது மிகப் புதுநாடகமென்று சொல்லி, அவனுக்கு உருக்கொடுத்து, அதற்கடுத்த தினம் நியமித்துப், போதிய பெருங் திரவியத் தூடன் குறித்த கூத்துக் களாரியிற் தோற்றினார்கள். தேனின் மேல் மொய்த்த சீபோலச் சனங்கள் கூடக், கபடநாடகன் சுக்கரத்தின் மேல் ஏறிக் கூத்தை ஆரம்பித்தான். எல்லவர்கண்ணும் இவள் மேலோட, மடிபறிகரவட்டேனு அங்கு கூடிய அச் சனங்களுள் நூழந்து அவருக்கவராய் நின்று, அவரவர் மடியிற் தன் கைகளை மிட்டு அவரவரறியாது அவ்வாறு வசமிருந்த யாவற்றையுங் திருடி னான். இப்பாற் திசாபுரத்திலுள்ள குழந்தைகள், பெண்கள் முதலை

சிதாகண்மரவன் கதை

லாய்ப் பெரியோரிருப் அனைவரும் இப் புது நாடகங் கண்ணுறுங் கருத்தோடு கூத்துக்களரியில் வந்து பொருட்களை யிழக்க, அப்பாற் காரிய வீரியன் தான் முன் சொல்லிய வண்ணம் அவரவர் வீட்டுட்புகுந்து அங்குள்ள யாவற்றையுங் திருத்தப் போன்றன. சக்கரக் கம்பத்திலேறியவன் சில கண் வேளையாய் அதில் நின்று, ஆ! ஆ! “ஆரை, ஆரை” என்று ஆர்ப்பரித்தத் தலையாரியை நோக்கி, ஜயா, நான் கூத்ததைத் தொடங்கமுன் எனக்குத் தைரியமாய் அவரவரே ஏதும் வெகுமதிகள் கொடுக்கள் என்றார்.

எனவே, தலையாரி முதலாம் கிராமச் சனங்கள் கொடுக்கிறோ மென்று தங்கள் தங்கள் மடிகளிற் கைவைத்துத், தாம் முன் கொண்டுவெந்த பொருட்களைக் காணுது சஞ்சலப்பட்டு, ஓ! இதுகாரிய மெப்படியாயிற்று! எங்கள் மடிகளைத் தடவிய கள்வர்கள் யாரெனக் கமரச், சக்கரக்கூத்தன், ஆண்டவர்மாரே, என்னை மாத்திரம் நினையாதிருக்கள், நான் இங்கே கம்பத்தில் கிற்கிறேனே எனச், சனங்கள் கோபமும் நாணமுங்கொண்டு கள்வன் இவனே, அவனே, அவனைப் பிடியுங்கள், இவனைப் பிடியுங்களென்று கண்டபடி உரப்ப, இந்த அமளியிற் கூத்தாடியானவன் சக்கரத்தாலிறங்கி ஒரு வரும் அறியாது “கெட்டவன் குடி கெட்டி டென்று தன்பாட்டிலோடினான். தலையாரி முதலாஞ் சனங்கள் பொருளையுமிழங்கு கூத்தனையுங் காணுது வெட்கமடைந்து வீட்டுக்குப் போய், அங்குள்ள பணம்பண்டங்களையுங்காணுமல் இழவுகொண்டாடினார்கள். கபடநாடகன் முதலாய மூவருங் கூடித் தம்மூர் போனார்கள். ஆதலால் முடத்தம்பீ, குருடராயிருந்தாலும் முடவராயிருந்தாலும் இருவர் கூடினால் எதையுஞ் செய்யலாம். “அடம்பங்கொடியுங் திரண்டால் மிகுக்கு” அல்லவா? என்றார். அப்பொழுது முடவன் முன்னையிலும் பேரானந்தக் களிப்போடு, அண்ணு! அண்ணு! எனக்கெக்காலும் சம்மதந்தான் : இன்று தொடங்கி நாயிருபேரும் ஈருடல் ஒருயிர் என்றார்.

எனவே சிதாகண்மரவன் கொய்யோ கூறி, அந்த முடவனைத் தூக்கித் தன் இரு தோள்களின்மேற் சாங்கோபாங்கமாய் உளுக்காரச் செய்து, சாரதி செலுத்தச் செல்லும் ஓரிரதம்போல் அசைந்தகைசந்து, நாடொருவி, நகரொருவிக், காடனுகி மலையனுகித், தங்கள் ஊர்ச்சனங்கள் சென்ற அடிச்சுவடு தருவிவரும்பொழுது, கானகசஞ்சாரியும் மிருகராசனுமாகிய ஓர் சிங்கத்தால் அடிபட்டிறந்த ஒரு கலைமான் மலையடிவாரச் சுஜெயரான் றிற்கருகே கிடக்கி நைத முடவன் கண்டு, அண்ணு! மான்! என்றார். குருடன் அத

சித்தகண்மூரவன் கதை

ந்து முந்தி, மூக்குப் புலனினால் மோந்துணர்ந்து, தம்பீ, மாணிறை ச்சியென்றான். இருபேரும் பசிக் களைக்காரரானதாற் பச்சைப்ப டியாக உட்கொள்ள விணங்குது, அதன்பக்கத்திற் தரித்து இளைப்பாரி அர்கள். இதுவரையும் இருபேருஞ் சமாதானமாய் வந்தும், உணவுப்பொருளெனவே, “தாயும் பிள்ளையுமானாலும் வாயும் வயிறும் வேறே” என்றால், வேற்றுக்குணங்கொண்டார்கள். குருடன் தலைமாடெனக்குக் கான்மாடுனக்கென்றான். இவ்வாறு காற்பக்கந் தலைப்பக்க மென்றமட்டில் இருபேருக்கும் ஏச்சும் பேச்சும் அடியும் பிடியும் தொடக்கன. இருவரும் பெருவழக்கிட்டார்கள். முடவன் குருடனைப் பார்த்து மிக உக்கிரக்கொண்டு, அடா, நான் உனக்குக் கண்ணையிருந்தபடியாலன்றே நீ இக் கலையன்றைவரும் அதிஷ்டம் பெற்றுய; அல்லாதபோனால் நீயும் இதற்காளோ அடா எனக், குருடன் முடவனைக் கூவி, முழக்கமிட்டு, இல்லாத வகை வார்த்தைகளைப் பேசித், தன் புயங்களிற் தட்டிச் சிரித்துப், போடா, போடா, சப்பாணி! “சொருகிக்கிடந்த அகப்பையுஞ் சோற் ள்ள வந்தது” என்றால் நீயும் ஓராளென்று தொங்குகிறாயா? அடா, மோட்டு முடவா! உனக்கித்தனை கருவமா? நான் உனக்குக் காலாயிருந்துண்ணை நடத்திவந்தபடியால்லவா, முழுமகனே, நீ இந்த இறைச்சியைக் கிட்டினாய: அல்லதுபோனால் நீயும் இதற்கொராளோ? அடா “ஒடங்கடந்தால்ஓடக்காரனுக்கொருசொட்டு” என்றுபோல்லவா நீ எனக்குச் சொட்டுப்போடப் பார்க்கிறாய்! நல்லதும், என் புயபல பராக்கிரமத்தை நீ இன்னுங் கேட்டறிந்தி லூபோலும்! என்று, சண்டமாருதம்போல் ஆர்ப்பரித்தெழுந்தான். அப்போது முடவன் குருடனிலும் மும்மடி கோபக்கொண்டு, “வெள்ளியிட்ட காலுக்கு வெறுங்கால் அடிமை”, என்றால் உன் நல்ல காலுக்கு என் முடக்கால் அடிமையென்று பிலுக்கடிக்கிறாயா? நீ எனக்கு வாசியாயிருந்தது மெய், நான் உளக்குத் தரிசியாய் வராதிருந்தேனோனால், நீ இதைக் கடைக்கண்ணாலும் காண்பதெங்கன்? அடா போடா, முதலுரிமை எனக்கென்றனன். அப்பொழுது சித்தகண்மூரவன் என்னும் அக் குருடன் அதிகோபங்கொண்டவனும்க் குதித்தெழும்பி, முடவா, இதோ உன்னை மிதித்துச் சாருக்குகிறேன் பாரென்று தன் வலக்காலையோங்கினான்.

இந்தப்படியே குருடனுக்கும் முடவனுக்கும் பெரும் வாக்கு வாதம் மூன், பெருங் கோபம் கணலென எழும்ப, இருவரும் ஒருவரையொருவர் ஏசிப்பேசிக் குத்தியுதைத்துப், பிய்த்துப்பிழங்கி, விருண்டிக்கடித்துக், கிள்ளிதுள்ளிக் “காடையும் புழுதியும்”

சிதுடகண்மூரவன் கதை

போற் சிலநாழிகைக்கநேரம் சண்டைபோட்டபின்பு, சிங்கம்போலும் பெலசாலியாகிய அக்குருடனுக்கு ஒருநாளுமில்லாப் பெருஞ்சினம் பின்னும் மூளை, அவன் முடவணைப்பிடித்துப் பந்துபோலுருட்டி ஆகாயத்திலெறிய எத்தனித்துக், கச்சைகட்டி எச்சரிப்பாய் சிற்குஞ் சமயத்திற், சாமசித்தன் என்னும் வழிப்போக்கன் மேற்படி சண்டைக்களாரியிற் தற்செயலாய்வந்தான். அவன் அவ்விரு அங்கபங்கத் தாரின் ஆவாரத்தையும் பரிதாப நிலையையுங் கண்டு, அவர்கள் பேரில் இரங்கி மனசருகி, அவ்விருவரையுஞ் சண்டையால் விலக்கி அப்புறம் இப்புறம் சிற்கசிறத்தி, அவர்களை நோக்கி, ஆ! மடமக்களே! பித்தலாட்டக்காரரே! “குதிரையின் குணமறிந்தல்ல வோ தம்பிரான் கொம்புகொடாதது” என்னும் முதுமொழி உங்களிருபேரிலும் நன்றாயினங்கிவருகிறதே. அகோ முட்டாக ளே! “எத்தால்வாழலாம், ஒத்தால்வாழலாம்” என்று உலகோர்க்கும் இம்முதுமொழியை நிவிரோரூபொழுதேனுங் கேட்டதில் கீயா? கழுதையானது கஸ்துரிவாசத்தை அறியாதானுற்போலச் சமாதான சீவியத்தினிலிமை உங்களுக்குத் தெரியாமையினால் ல்லவோ இவ்வாறு பிளவுபட்டசிந்தையராகி மேசம்போகிறீர்கள். இதுகாரியத்தை உங்களுக்கு விளக்கும்படி ஓர்பழங்கதைக்குறவுல் கேட்குதிரென, அவர்கள் இருபேரும் அப்படியாகட்டு மென்று கைகட்டி மவுனமாயிருக்கச், சாமசித்தன் சொல்லுகிறான்:

கேளுங்கள் குருட பங்கரே, திருப்புரியென்னும் பட்டினத்திலே நுட்பாதித்தப்பம் என்னுமோர் சிற்றுறளது. அதற்குமேலே நுணுக்காறுணுக்கம் என்னும் ஓர் கிறபாலமுண்டு. அதன்விசாலம் ஒருசான். இப்பாலத்தின் வழியாகத் தற்செயலாய் ஒருமுறை தற்பிரியன் என்றும் ஆங்காரன் என்றும் பேர்கொண்ட இரண்டு மூரட்டுமதுஷ்டர் ஓரேதருணத்திற் செல்லவேண்டியிருந்தது. தற்பிரியன் வடபுறத்திலிருந்தும், ஆங்காரன் தென்புறத்திலிருந்தும் வந்து இப்பாலத்தில் ஏற்னார்கள். ஏறிய இருவருங் கொஞ்சத்துரம் நடந்துபோனபின் நடுப்பாலத்தில் ஒருவரையொருவர் சந்தித்தார்கள். அப்புறம் இப்புறம் விலகிப்போகப், பாலமோ முன் சொன்னபடி பெரிதல்ல, முன்வைத்த அடியைப் பெயர்த்துப் பக்கம்சாய வைத்தால் இருவரும் ஒருதரத்தில் ஆழியில் முக்குளி ப்பார்கள். வந்தபாதையிற் பஞ்சிப்பட்டுப் பின்முன்னைய்த் திரும் பின்டங்கு பாலாந்தத்தில் ஸ்னற, ஒருவர்க்கொருவர் இடங்கொடுத்தாலன்றி மற்றும்படி போகமாளாது. ஆயின் முதற்திரும்ப

மனச காட்டுவதோ இருவர்க்கும் சங்கத்தாழ்வு போன்றிருந்தது. ஆதலால், ஆங்காரன் தற்பிரியனைப்பார்த்துத் திரும்பென்றுன். தற்பிரியன் ஆங்காரனைப்பார்த்து, ஸி திரும்பென்றுன். அது முதல் நான்விலகுவேனே, நான் சாய்வேனே, நான் இளைத்தவனே, நான் குறைந்தவனே, என்ற இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் முந்தித் தருக்கமாட்டுஞ்கள். சொற்பள்ளிமாற்றத்திற் பலன்படாமை கண்டு, இருவரும் கைப்பரிமாற்றத்திற் தொடங்கினார்கள். இருவருக்கு கட்டிப்பினைது கணப்பொழுதில் ஆற்றுள் விழுந்து அம்மிபோல ஆழத்திலாழ்ந்து சீவமோசமானார்கள்.

இந்த வர்த்தமானம் இம்மட்டிலிருக்கப், பின்னென்றாம் மேற்படி பாலத்தின் மார்க்கமாய் ஒருவரையொருவர் அறியாது, அன்பாழுன் என்றும், நேசாழுன் என்றும் இருபேர், ஒருவன் உத்தரத்திலும் ஒருவன் தெட்சணத்திலும் நின்றுவங்து நடுப்பாலத்திற் சந்தித்தார்கள். உடனே இருவரும் முகமலர்ந்து கைகுலுக்கி, ஒருவர்க்கொருவர் ஆசிர்வாதஞ்சொல்லி, நான் திரும்புகிறேன், நான் திரும்புகிறேன், நீர்தான் வாரும், நீர்தான்வாருமென்று சொல்லிக், கனம்பண்ணிக்கொள்வதில் ஒருவர்க்கொருவர் முந்தி, இருவரும் ஒருவரையொருவர் அன்போடு வேண்டிக்கொள்ள, ஈற்றில் அன்பாழுன் நான் திரும்புகிறேன் என்ற ஆக முந்திக்கொண்டதினால் நேசாழுன் அவன் பின்சென்றுள். பாலத்தின் அந்தத்தில் மறுபடியும் ஒருவர்க்கொருவர் சலாஞ்செய்தபின், நேசாழுன் தன் அலுவலிற்போக அன்பாழுன் மறுபடி பாலத்தேறித் தன் அலுவலிற்போனான்.

ஆதலாற், குருடபங்கரே, ஒத்தாலன்றி வாழ்தல் கூடாது. வீண் சண்டைபோட்டிரேற் தற்பிரியனுக்கும் ஆங்காரனுக்குமுற்ற மோசம் உங்கட்கும் வரும். தலைப்புறவிறைச்சியைத் தின்றுலுக் காந்புறவிறைச்சியைத் தின்றுலும், பசி சமமே தணியத்தக்கதாயிருக்க, “இரண்டு வீட்டிலும் கவியாணம், இடையிலே செத்தது நாய்க்குட்டி” என்றால் இடையிலிருந்து நீங்கள் சாவானேன்? நானென்ற அகம்பிரமத்தினாற் தாண்டப்பட்டு மோசம்போகவேண்டாம். பேய்ப்பயல்களே, “மகன்செத்தாற் சாகட்டும் மருமகள் கோட்டமடங்கட்டும்” என்ற மாமியைப்போல, நான்செத்தாற்சாகிறேன், அவன் மதம் அடங்கட்டுமென்று ஸிவிரிருபேரும் வைரஞ் சாகிக்கவேண்டாம். உயிரின்றி உடலும், உடலின்றி உயிரும், வாழுமா? நீங்களிருபேரும் ஒருவரையொருவரின்றி வாழ்தல் கூடுமா? முடவனது கண்ணில்லாதிருந்தாற் குருடா, உன-

வீம்பாகரன் கதை

காலாற் காரியமென்ன? குருடனது காலில்லாதிருந்தால், முடவா, உன் கண்ணற் காரியமென்ன? நீவிரிருபேரும் ஒருவரையொருவர் கைவிட்டம்ரேத் சிறகுமுறிந்த பறவைபோலாவீர்கள். நீவிரிருபேருங் கூடியன்றே இந்த மானண்டை வந்தீர்கள்: பின் ஜும் நீவிரிருபேருங் கூடியன்றே சரிக்கட்டி அதைப் புசிக்கவேண்டுமென்று இருபேரையும் இராசிப்படுத்திப் போனான். அப்புறம் இருபேருங் சரியென்றெழுத்துப் பின்னபேதமின்றிப் பச்சைப்படியே விருந்தருந்து அதுமுதல் ஒருவரையொருவர் புறக்கணி யாது ஒருவருக்கொருவர் உயிருடம்புமாய்ச் சமாதானமாய்நாள்விட்டு வந்தார்கள்.

இதனால், இணக்கம் வாழ்வதற்குமென்றுணர்க.

2 வது வீம்பாகரன் கதை.

அகங்காரம் அருமை தலைக்கும்.

Pride before a fall.

பிரபஞ்சாரணியம் என்னுமோர் பெருங்காட்டிலே வீம்பாகரன் என்னும் ஓர் குறவர்கோஜுளான். இவன் ஒருநாள் விடியற்புறத்திலே தன்னினக் குறவர்களை விட்டுப்பிரிந்து, ஏகாந்தமாய் அவ்வனத்திற்கு ஷடாகத்திரின்து, தன் சாதித்தொழிற்படி பாம்புகளைப்பிடித்துத் தோன் மேற் சால்வைகள்போற்போட்டு மகிழ்ச்சியுடன் உலாவிவருகையில், அங்குள்ள ஆங்கார பருப்பதம் என்னும் மலையடிவாரத்திலே ஒரு மயிற்சேவல் இறந்துபோயிருக்கக்கண்டான். கண்டவுடன், அதனண்டை சென்று, அதன் அலங்காரமான கலாபங்கள்மேற் தன் மனசோடு கண்களிச் செலுத்தி, ஐயையோ! இச்சிறந்த தோகைகளைக்கொய்து ஒரு முடியாக்கி அணிந்தாலோ! என்று வாய்நிருற்றுண்ணப் பெருவானுகை கொண்டு, பெருமூச்செறிந்து, அப்பால் அதன் பக்கத்திற்போய் உருக்கார்ந்து, சிலநேரம் யாதோர் சிந்தையுஞ் செயலுமின்றிப் பிரயிப்போடும் ஆச்சரியத்தோடும் பரவசப்பட்டிருந்து, மறுபடி அவ் இறகுகளை ஒவ்வொன்றூய்ப் பிடுக்கி நெடுநேரங்கு செலவழி த்து ஸிரையுஞ் சிறப்பும் ஒழுங்குமாய்த் தன் கொக்கிறகு முடியுஞ்ம் மறப்பட்டை உடையுஞ்ம் சொருகிப் பெலப்பித்துத்தரையிற்கிடந்த பழைய ஈட்டியோன்றைக் கையிலேங்கி மகா இராச

வீம்பாகரன் கதை

நடை நடந்து பெருமையடித்து, மிகுந்த ஒய்யாரத்துடன் தன் சுயபங்குதுச் சனங்களுட் சென்றான்.

அவன் கிளைனுர் அவனது நல்லீனமான தோற்றுத்தையுஞ் சிரசி விருங்கிலங்கும் பள்ளப்பான தோகைகழுத்தையையும், மரவுடையின் சிங்கார வர்ணத்தையும் “எட்டியெட்டிப் பார்ப்பாரும் எண்ணைத்துப் பார்ப்பாருக் குட்டிச்சுவராலே குனிந்துநின்று பார்ப்பாரும்” என்றதுபோல, எட்டிசின்றுக் குனிந்து நின்றும் எதிர் வளமும் பக்கவளமுமாய் ஆயிரத்துக்காயிரந்தரம் தத்தம் கண்கள் கொள்ளாமற் பார்த்துப்பார்த்து, எண்ணைக்குடத்தைச் சுற்றும் ஏறும்புபோல அவனைச் சுற்றிச்சுற்றி நடந்து, இவராரோ, மகா பெரியவர்போற் தோற்றுகிறுர்; அந்தண்ணடையிருக்கும் ஆங்காரப் பருப்பத வாசராகிய வேடராசாபோதும், என்று ஒருவர் ஒருவருடன் பேச்சிட்டு விதந்துகொண்டதை அவ் வீம்பாகரன் குறிப்பாயும் வெளிப்படையாய் முணர்ந்து, மேலும் பிரமைக்கிடங்கொடுத்துத், தன்னுள் ஆட்சேபிக்கலாயினான். மனமே, நான் இந்த ஆடம்பர வேடராச வேடத்துடன் இவ்வேழைக் குறக் கூட்டத்தவருட் சகவாசம்பண்ணலாகுமா? தன்தன் தாரதம்மியத்துக்கடுத்த கூட்டத்தில்லவா யாவுள்ளாருவனேனுஞ் சேர்ந்திருக்கவேண்டும்? அன்னமானது கரும்புட்களோடும், தங்கப்புண்தங்கிய கொம்புகளையுடைய யானையானது ஏழைப்பூளைகளின் கூட்டத்தோடும் மனரம்மியப்பட்டு உறையுமானால்லன்றே, யாழும் இவ்வேண்டுப் பாம்புக்குறவர்களுடன் சகவாசம்பண்ணலாம். போ! போ! இக்கெட்டகுறவர் குறத்திகளுடன் கூடிவசிப்பதிலும் பெரும்பேதமை பூவுகத்துண்டா? இவர்களுடன் ஓரிடத்தில் உறைவதும் உலாவுவதும் நமது உயர்வுக்கும் பெருமைக்கும் போதுமா? மேலோர் கூட்டமே நமது யோக்கியத்திற்கு இன்றியமையாத்தகுதியென்று, பலவராய்த் தன்னுள்ளத்தோடு பேசித், தனது கூட்டத்தவரை இகழ்ந்து காறித்துப்பிக், கோலாகலப் பிரபுங்கனுய், “வளர்க்குமாற்றக்குப் பட்டுக்குஞ்சன் கட்டிய” தன்றையொத்துத் தானாணிந்த மயிலிறகு முடியைக் கழற்றியும் அணிந்தும், அக்கம்பக்கம் முன்னும் பின்னும் மேலுக்கிழுமாய்த் தன் மயிலிறகுசொருகிய உடையை ஆயிரத்துக்காயிரந்தரம் பார்த்தும் நடந்து, அவ்வாங்கார பருப்பதற்கின் உண்ணத சிகரத்திலேறி அவ்விடந்தங்கிய வேடர் கூட்டத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

செல்லவே, அங்குறைந்த வேடர்கள் விருந்தனகிய அவ்வீம்பாகரன் நடந்துவரும் பவனியையும், கிருதான நடையையும், அவன்

வீம்பாகரன் கதை

சித்திரப் பூஷணத்தையுங் கண்கொள்ளாது உற்றுற்று நோக்கிக், கொக்கிலும் மயிலிலுமின்ஸ் பலநிறவிறகுகள் கலந்த புது வகைமுடித் தோற்றத்தால் எத்துண்டு, ஆ! இவர் மகா புருடோ த்தமர் நம்மிலும், மேன்குலத்தவராயிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லி, அவனைத் தங்கள் சிரகங்கொண்டேகி ஆசனமீங்கு, தகுங்த மரியாகதைசெய்து, விருந்தருத்திச் சல்லாப சம்பாஷனை செய்தார்கள். சம்பாஷிக்குஞ் சமையத்தில், “நிலத்திற்கிடந்தமை கால்காட்டுங்காட்டுங் குலத்திற்பிறந்தார் வாய்ச்சொல்” என்றாற்போல அவனது குரலோகை பாம்புக்குறவன்று குரலோகையைக் காட்ட, வேடர்களெல்லாம் பிரமித்த, ஒரோ! இவன் நமது சாதிக்குரிய அரசனால்லன், குறவனே குறவனென்று மட்டிட்டு அக் குறவனைப் பார்த்து, அரோ! குறவா, உனக்கித்தணை உல்லாசமும், பொய் வேஷமும், குலுக்கும், பிலுக்கும் ஏதுக்கு? “உயரப்பறந்தும் ஊர்க்குருவி பருந்தாவதுமுண்டா” அடா, ஆயிரம் நண்டு கூடியும் ஒரு நரியாயினன்றே, ஆயிரங் குறவர்கூடி ஒரு வேடஞ்சலாகும். அடா, பேதாய், இப் பூவுலகத்திலே “கீரை பருத்துப் பாய்மரத்துக்கானதும்,” “முருக்குப் பருத்துத் தானுக்கானதும்” உண்டானுவன்றே ஏழைக் காட்டுக்குறவன் ஒரு வேடராசனு வான். அடா மதிகெட்டவனே, “மாததிரங் தப்பிநடந்தவர் கோத்திரங் கூறப்படும்” என்று முதாக்களும் மேதாவியருங் கூறிய தன்றாயா? “எந்தவாக்குப்போனாலுஞ் சந்தவாக்குப்போகாது” அடா, என்று ஆக்கிரமித்துப் புயங்களில் அடித்துக் கொக்களித்துக் கூவிக், கைகளை நீட்டி அவன் சிரசிற் தனித்திருந்த பன்னிற இறகு முடியையும் அரையிற் கட்டியிருந்த உடையையும் பறித்துக், கால்களின் கீழேபோட்டு உழுக்கி பிதித்துத் தங் கையிலுள்ள அம்புகளாற் தேகத்தைப் புண்படுத்தித் தங் கூட்டத்தை விட்டு அவனைக் கலைத்துத் துரத்தினார்கள்.

வீம்பாகரன் மனமடிவாகிப், “பட்டாலறிவன் சண்டாளன்” என்று சினைந்து அனுக்கத்தோடு ஆங்கார பருப்பதத்தை விட்டு அதன் அடிவாரத்திலிறங்கிப், பழயபடியே தன்னினத்தையும் இடத்தையுந்தேடி வருவதை மற்றைய குறவர்கள் பார்த்து, அவன் முந்தின பெருமையையுங் கார்வத்தையும் சினைந்து கெக்கட்டமிட்டுச் சிரித்துத், தம்மோடு அவனைத் திரும்பச் சேர்த்துக்கொள்ளப் பிரியமின்றி, அவன் கூவென்னக், கூவென்ன, ஓடவுட்டுக் கலைத்துத் துரத்திக், கால்களாலுதைந்து, போராயுதங்களாற் காயப் படுத்தி, அவன் உடம்பைச் சின்னபின்னப்படுத்திக், கண்களைப்

முடசிகாமணி கதை

படுக்கித், தங்கள் காட்டிலும் கூட்டத்திலும் சின்று அப்புறப் படுத்திவிட்டார்கள். வீம்பாகரன் தன் கொஞ்சனேரப் பெருமைக் கும், சிறப்பிற்கும், ஒய்யாரத்திற்கும், மனஸ்தாபமாகிக், கொஞ்ச ஆகையால் மிஞ்ச நெங்தேனன்று துன்பித்து, இனம்பிரிந்து, அலைந்து திரிந்து, பட்ட வருத்தத்தாற் கெட்டழிந்து தேவோரி ஏற்கிடந்து, சிலகாலத்திற்குள்ளாக மாய்ந்தபோயினான்.

இதனாற், தத்தம் ஒழுக்கமுங் தகுதியும் நிங்கி, வீம்படித்துத் தம் இனத்தை இகழ்ந்து மேலினம் நாடி நடப்பார், “அன்னாடை நடக்கப்போய்க் காகங் தன்னடையுங் கெட்டாற்போல” உள்ள சங்கையுஞ் சலாக்கியமும் இழந்தபோவரென்றனர்க.

ந வது முடசிகாமணிகதை.

வீண் எண்ணம் சிரிப்புக்கீடம்.

Selling the skin before catching the bear.

சுனியபுரம் என்னுமோர் நகரத்திலே மூடசிகாமணி என்னுமோர் பார்ப்பானிருந்தான். இவதுக்கு மனோரதி என்னும் மனையாட்டியும் உல்லாசன் என்னுமோர் பாலஜுமுண்டு. இப்பிராமணன் அதி தரித்திரனுதலால் அகோராத்திரனு சுற்றுக்கிராமங்கடோறுங் திரிந்து யாசகம்பண்ணி, நாள்வீதந் தன்ஜீனயுங் தன் மனைவியையும் புத்திரனையுங் தாபரித்து வந்தான். இவ்வாறு பலவாண்டுகளாக நடந்துவர, ஒருநாள் மனோரதி என்னும் அந்தப்பார்ப்பினி, தன் நாமகரணம்போல மேலாட்டமான எண்ணங்களில் எபொடுள்ளவளாய்த், தன் பத்தாவாகிய அப் பிராமணைப்பார்த்து, அகோ! என் பத்தாவே, நம் அக்கிரகாரத்து வாசம்பண்ணும் அயலாராகிய நம் பஷ்டுசனங்கள் எல்லவருங் தேவ கடாட்சம் பெற்றுத் தனவாண்களாகவிருக்க, நாமேர கலிக்கடலின் கரைகாணுமற் சாணேறி முழும் வழுக்குகிறோமே; தெய்வம் நமது தலையில் இவ்வண்ணம் விபித்ததே; என்று தனபுற்றுப் பேசிக் கொண்டிருக்கவே, அண்ணடையீட்டுப். பின்னொளுடன் பண்டைபோல வினொயாடப்போயிருந்த உல்லாசன் என்னும் அவர்கள் புத்திரன், தன் மாமாவின் வீட்டிலே மைத்தனப்பினொகள் பாலுஞ்சோரும் உண்டுகொண்டிருந்ததைக் கண்டு, “அப்பச்சி கெளபீனத்

முடசிகாமணி கதை

தெப்பருந்துகொண்டுபோகிறது, விள்ளை வீரவாளிப்பட்டுக்கு அழுகிறது” என்ற கதைபோல் அப்பாந்தோற்றிற் சோட்டை உற்றவனும், ஒட்டமெடுத்தோடிவந்து வீரிட்டமுது தாய் மடிமேல் விழுங்கு, அம்மா, அம்மா, எனக்குப் “பாச்சியும் சோச்சியுங்” தான்றுன். “பாலருக்குப் பெலன் அழுகை” யாதலால் அவன் அழுகை மூடசிகாமணியின் மனசைச் சயங்கொண்டது.

அப்பொழுது அம் மூட சிகாமணி, விம்மல்பொருமலுடன் தன் மாதாமடியின்மேற் குப்புறக்கிடக்கத் தன் மெந்தனை, இருகரங்களாலும் வாரி யேந்தி, உச்சிமோந்து மடிமேலிருத்தி, அணைத்துத் தாராட்டி, அன்போடு சிராட்டி, அவனைப்பர்த்து, அப்பா மகனே குலக்கொழுங்கே, உல்லாசனே, எங்கள் பிள்ளைக்கெலி தீர்க்கப் பிறந்த அமிர்த சஞ்சிவினியே, நாம் தினாந்தம் வறுமைப் பிணியால் வருந்துகிறோம். உன் கொண்டை பூஷக்கழுகிறது, நம் பண்டிகழுக்கழுகிறது; சீபாற்தோற்றுக்கு வருந்துகிறூய், நாம் பிச்சைச் சோற்றுக்கு வருந்துகிறோம். “ஆத்தை படும்பாடு குத்தியலுக்குத் தெரியுமா?” “சவலைப்பிள்ளை மூலிக்குத்தறியுமா?” இதென்னடா எங்கடம், இதென்னடா பாவம், என்று பெரு மனக் கவலையுற்றுன்.

அப்பொழுது மனோரதியானவள் பெருமூச்செறிந்துபிராமணனை நோக்கி, அகோ! கேளும் பிராண நாயகரே, தேய்ந்தாலுஞ் சந்தனக்கட்டை மனம்போகுமா? நாம் வறியோராய்ப் பிறந்துவிட்டத னால் நமது குலத்துக்கும் பிறப்பிற்கு முள்ள யோக்கியதையும் சொகுசம் அகன்று விடுமா? ஐயா! நமிலூருக்குள் நச்சுமரம் பழுத்திருந்தாற்போல நம்மயவிலை படு லோபிகளாகிய நம் பெந்துசனங்கள் சிறங்கிருந்ததனால் நமக்கு வரும் லாபமென்ன? “நாரி கொழுத் தென்ன ஏருக்கலைபழுத்தென்ன” என்பதை நன்றாய் நம்மயவாரிற் கண்டிருக்கிறேன் : ஆனாற் பிறர்காரியத்தைப்பேசிப் பெருமூச்செறி வதில் ஏதிலாபம்? நமதுகாரியத்தை நாமே பார்க்கவேண்டும். என்செல் கேஸரே, இப்பொழுது நமது சிறுவன் உல்லாசன் வந்தவரலவுப்பார்த்திரே; பால் மிக யோக்கிய உன்வுதான்; பல்லக்கின் மேலான சொகுசில்லை என்றும், பாலின் மேலான பவிவில்லை என்றும் பலமுறையாய் “நம்மள்” பாட்டனார் கூறக்கேட்டிருக்கிறேன். நமது சிறுவனும் பாற்தோட்டையாற் துமிமாற்றம் அடைகின்றனன். “ஆரிசிப்பொதியோடே திருவாரூரும்” என்று ஜரார் பேசும் பாவனைபோல் அவன்பேரைச்சொல்லி நானும் பால்குடிக்கப் பேராகைகொள்ளுகிறேன். என் என்னமும் எங்கள் குழந்தையின் என்

முடசிகாமணி கதை

னாமும் திர்ப்பியாக ஒருபாயமும் சொல்லுகின்றேன். கேளும் என் அன்பிற்குரிய கண்ணுள்ளே, “தேடத்திகை இருந்தும் அனுபவி க்க இடமில்லை” என்றால் போலவே “நம்மள்” பாடிருக்கிறது. இறப்பானுக்குப் பண மருமையா? உழைப்பானுக்குப் பெண்ணருமையா? என்றால்போல யாசகம்பண்ணும் நமக்கு எதுதான்ருமை? நீங்கள் உங்கள் தொழிலிற் சாக்கிரதையாயிருக்கிறவரையில் எங்களுக்கு ஒருநாளும் பட்டினியுங் தரித்திரமும் பஞ்சமும் வராவே. என் கணவனே, நரிக்குட்டிக்கு ஊழை பழக்க வேண்டுமானாற் போல உமக்கு நான் மெத்தப்படித்ததுக் காட்டவேண்டாம். ஆயினும் ஒருபாயமாத்திரங்கு சொல்வேன். நீங்களிதுவரையும் நாளாங்களம் பத்தெட்டு வீடுகளில் மாத்திரமே யாசகம் பண்ணி வந்திருக்கள். அதையிட்டு நாமும் யாதோர் குறையின்றிச் சிவனம்பண்ணி வந்தோம். இனிமேல் நாளைத்தொட்டுப் பத்து வீடுகளில் மாத்திரமல்லப் பின்னும் அத்தனை வீடுகளில் ஐயம் வாங்குகின்கள். அப்படி வாங்கினாற் “பல வீட்டுப்பிச்சை ஆரூய்ப்பெருகும்” என்றது போல ஐயமற மாசமொன்றிற்கு ஒரு ரூபாய் விழுக்காட்டுத்தேட்டுமுண்டாம். இந்தவீதம் ஓராண்டுக்குள்ளாகப் பண்ணிரூபாய்க்கு ஒரு வளமுண்டாம். அவற்றைக்கொண்டு நாமொரு கபிலீப்பசு வாங்கலாமே, என்று “கிடக்கிறது ஒட்டுத்தின்னை கனுக்காணுகிறது மச்சமாளிகை” என்றால்போலவே மனப்பால் குடித்தான்.

முடசிகாமணிக்கு அது சமையம் முகமானது செந்தாமரைப் புட்பம்போலவர், அவன் தன் மனைவி மனோரதியினது சிக்கிர புத்தியை விதற்றும் புகழ்ந்தும், அவனுடைய முதகிற் தட்டி, அவளை நோக்கி: ஆமெடி அம்மணி, ஆமெடி அம்மணி, அதுதான் காரியம், “நஞ்சசுக்குள் இருந்தாலும் நாகமணி, குப்பைக்குள் இருந்தாலும் குன்றுமணி” என்பதோல் நாமெப்படிச் சிறுப்பினையடைந்தும் பெரியோம் பெரியோமே என்பதை உனது சிக்கரபுத்தியிற் கண்டிருக்கிறேன். “நல்லவரை நாவிலுரை பொண்ணைக் கல்லிலுரை” என்பார்கள்; பெண்ணே உன்னை இப் புத்தியிலுரைத் தேன். அடி அம்மாயீ, இந்தப்புத்தியை எங்கே கற்றூய்? சற்றே இங்கே சமீபத்தில் வா என்று அவளை அணிந்து முத்தமிட்டுக் கொஞ்சி, ஆகில் என் கண்ணுட்டி, பண்ணிரண்டு ரூபாய்க்கறவையிற் பால் எத்தனை படிக்குண்டு, ஒளியாதுரையென்று, “அவளைக்காண முன் பிள்ளையெத்தனை” என்ற கதைபோற் கணக்குக்கேட்க, அவனும் மகிழ்ந்து, பிரதியுத்தரமாய், என் பத்தாவே, நேரம் மூப்படி பாலாயினும் இராதோ? என்றால், யாசங்குப் பேரானந்தங் ஜிளம்ப,

பிடச்சிகாமணி கதை

அவனிருந்த இடத்தை விட்டுத் துள்ளிக் கிளம்பிக் கூத்தாடி, மனோ ரதியைப்பார்த்து, கண்ணுட்டி, அப்படியானால் நமக்கு நாள் ஒன் றிற்கு ஆஹபடி பாலுக்கு வளமுண்டு. எங்கள் உல்லாசன் பாலாய் உண்ணத், தயிராய் உண்ண, நீ உண்ண நாலுண்ண, மேரை டுத்து நெய்யெடுத்துப் பின்னும் மீந்திருக்குமல்லவா? மீந்த அதை என்ன செய்யலாம் என்று விசாரமிட்டுக் குறுவி இருக்க, மனோ ரதி பிரதி வார்த்தையாக, அப்படியானால் என் அருமைக்கும் பெருமைக்கும் உரியபத்தாவே, திரவியமே, கண்ணே, என் கண்ணின் மணியே, குளம் சிரம்பினாற் கீழ்வரை பொசியாதா? “செலவோடே செலவு கெந்தபொடிக்குக் காற்பணம்” என்றாலும் போல உங்கள் புண்ணியத்தால் எங்கள் செலவில் எங்களவர் வாழ்ந்தாலா காதா? எஞ்சியதை நமது “தோப்பனூர்” வீட்டுக்கு அனுப்பலா மே என்றால்.

மாமனுக்கும் மருமகனுக்குங் கெருடனுக்கும் பாம்புக்கும்போற் பகையாதவாற் “தோப்பனூர்” என்ற சொல்லுப்பிறக்கவே அவ்வுலக்கைப்பேயனுக்குக் கோபாக்கினி மண்டி எழும்ப, கண்கள் இருண்டு செம்பகப் பட்சியின் கண்கள்போற் சிவப்புநிறமாக, அவன் தன் இதழைக் கடித்து, உறுக்கீ விழித்து, அவளைக் கிட்டி, ஆமோ! அடிபெண்ணே, நான் நிதவிருத்திக்கு வீட்டுக்குவீடு யாசகம்பண்ணிப் பணமீட்டிக், கறவைவாங்கி, உள்க்கும் உன் மகனுக்கும் பால்கொடுக்கிறதும் போதாமற், பெண்ணே, உங்கள் அப்பன் வீட்டுக்கும் ஆத்தாள் வீட்டுக்கும் பால் ஈமக்கட்டுமா? அம்போல் “கொள்ளைக்குப் போனாலும் கூட்டாகாது” என்பது உனக்குத்தெரியாதோ? எனதி இந்த வீணவார்த்தைகளைப் பகர்ந்தாய்? உள்க்கு அற்பமேனும் அறிவில்லையா? ரோசமில்லையா? நான்மில்லையா? உங்கதைக்குக் காலுமில்லைத் தலையுமில்லை, அம்போல் என்று சொல்லித், தன் காலை உயர்த்தி “வளர்த்தகடா கையிற் பாய்ந்தா” லொத்துத் தன் அன்பியின் நெஞ்சிலே பாய்ந்து அவளுக்கு ஒரு உதைபோட்டான்.

பால்குடிக்கக் காத்திருந்த மனோரதி பார்ப்பானின் காலுதைப்பட்டவுடன் தலைமேற் கைவைத்து, ஜூயாகோ, அம்மாகோ, அண்ணகோ என்று கூக்குரலிட்டு அடுக்கவிருந்த தகப்பன் வீட்டுக் கோட, உல்லாசன் வீரிட்டுப் பின்னுகவோடினுன். நடந்த வர்த்தமானத்தை மனோரதி கூற, அவள் தம்பி துட்ட ஜூயங்கார் ஆக்கிரமத்தோடோடிச், “சுப்பா சிஷா வரதா கிட்டனு சுறுக்காய்ப்புறுப்புஉங்கோ” என்று தம்பியாதியரைக் கூப்பிட, அவர்கள் யாவ

பேராவலம் பிரபு கதை

ரும் “அப்பா ஐயங்காரே, நாங்கள் அனைவரும் வந்திட்டோம், பருப்புஞ் சாதமுஞ் செரிக்கமுன் ஒருகை பாாத்திடுவோம் வாரீர்” என்று அவன் கூடவோடித் தங்கள் கையிலிருந்த ஆயுதங்களாள் மூடசிகாமணியின் முதன்மேற் சாத்துப்படி சாத்தினார்கள். முதகு முறிய அவனும் ஊழையிட்டான். அயலார் கூக்குரதுக் கோடி நடந்த வர்த்தமானத்தின் மூலத்தை யறிந்து, பொரிக்க மூன் கோழிக்குஞ்சுக்கு விலைபேசிய மடையர்போல, மாட்டைக் காணமுன் பாற்கணக்குப்பார்த்து இவர்கள் பட்டபாடு நன்று நன்றென்று கையோடு கைதட்டி நகைத்தார்கள்.

இதனால் மனோரதமேறி ஆகாயக் கோட்டை கட்டுவார் பாடு சிரிப்புக்கிடமாமென்று உணர்க.

ச வது பேராவலம்பிரபு கதை.

அஞ்சினவன் கண்ணுக்கு ஆகாயமெல்லாம் பைசாக.

As the fool thinks, the bell clinks.

தாலவட்டம் என்னும் கண்டமொன்றிலே ஆகசமாபுரம் ஏ. அம் ஒரு பட்டினமுளது. அதிலே பேராவலம்பிரபு என்னும் பெரு வேளாளன் ஒருவஜுளன். பேரறிவற்ற ஸ்ரூப்தனமிழும் கிருஷி வேலையில் இவனுக்கு மேற்பட்ட சாமார்த்தியரைக் காண்பது அருமை. செம்பவளச்சம்பா, கழுகம்பூச்சம்பா, முதலான நெல் வருக்கங்கள் அருமையற்ற பொருட்களாய் அவன் வீட்டுப் பட்ஜி களுக்கு உணவுப்பொருளாகும். என்னு, பயறு, கடலை, உழுந்து, கொள்ளு, குரக்கன், சாகம முதலான தானியங்கள் அவன் பண்டாரச்சாலைகள், வீடுகள், திண்ணைகள் எல்லாங் தேங்கி வழிந்து முற்றஞ்செறிந்த அங்குனம் உலாவும் ஆடுகள் மாடுகளுக்கு நடபடி உணவுகளாம். இவன் வசமுன்ன கறவைகள், கன்றுகள், கடாரிகள், ஏருமைகள், கடாக்கள், ஏருதுகள், செம்மறியாடுகள், வெள்ளாடுகள், இவைகளுக்கோ என்னுக்கணக்கில்லை. கட்டைகளிற் கட்டப்படுவனவாயிரம், கட்டப்படாதனவாயிரம், பட்டியில் அடைக்கப்படுவனவாயிரம், அடைபடாது காவல்கட்டின்றி வயல் வெளிகளில் ஓடித்திரிவனவாயிரமாய் அவன் கன்று காவிகள் ஏரா எமாயிருக்கும். இப்பெயர்ப்பட்ட கமேந்திரனுமிருப்பிழுங் கடலைக்

பேராவலம் பிரபு கதை

கொட்டை ஒன்றுமே இவனுக்கு அதி திர்ப்பதியும் பூர்த்தியுமான உணவாம். “உள்ளதைப் பொத்திவைத் தொடியலைப் பொடி செய்து ஊற்கவத்தே குடிக்கும்” லோபியரப்போலக், கடல் படுதிரவியம், மலைபடுதிரவியம் முதலான பலவ்வகைத் திரவியங்கள் இவன் முற்றங்களிலும் களஞ்சியங்களிலும் மலைபோற் குவிக்கப் பட்டனவாயினும், அவற்றை அனுபவியான், “சர்ப்பிவாயன் தேடிக் கர்ப்பூரவாயனுக்கு வைத்தான்” என்றால் அவற்றைத் தன் பிள்ளைகள், அவர்கள் பிள்ளைகளுக்காகவே சேமித்துத் தானே கடலீக்கொட்டை அவியலும் பொரியலுமாய்ப் பொழுதுபோக்கி வந்தான்.

தொன்னுறு பிராயமாய் மரணத்தருவாயித் திடந்தபொழுது இவன் தனது மூத்த புத்திரன் உச்சாகவள்ளால் என்பவனை அழைத்து, அப்பா மகனே! உச்சாகா! நான் என் சீவாந்தங் கடலை விதையில் மா வாஞ்சைக்காரன் என்பது உனக்குத் தெரிந்திராத தல்ல. இப்பொழுதோ நான் மரணதூதாக் கைப்படுவும் காலத்திற்கு அணித்தாயினன். இன்னே, நாளையோ, இரவிலோ, பகலிலோ, இக்கணமோ, மறுகணமோ, எக்கணமோ, உலகத்தார் போம்வழி யானும் போக ஆயத்தமாயிருக்கிறேன். பிரயாணத்திற்கு எத்தன மாய நீ எனக்குச் செய்யவேண்டிய சிலவுள். கூறுவல், கேள். நான் பிராணத்தியாகம் பண்ணியவுடன் என் பிரேதத்தை அலங்கரித்து இடுகாட்டுக்கெடுக்காமுன்னே, என் களஞ்சியலீட்டிலே உத்தரமுலையிலே என் சாத் தினத்திற்கும் பயணத்திற்குமென்ற நான் பத்திரம் பண்ணியிவைத்த நாலைந்து சாக்குக் கடலீக்கொட்டையை எடுப்பித்து, வறுப்பித்தும் பொரிப்பித்தும் என் பிரேதத் துடன் கூடவைத்து அடக்கம் பண்ணுவி. வழிப்பசியாற்றிற்கு இதுவே தகுந்த போசனம். இதுவே என் பிரமாணம். இந்த என் பிரமாணத்தை மறந்து தவிர்த்தனையானால், என் மகனே, பிதாமாதாக்களையும் குருக்களையும் நின்கித்து அலட்சியம்பண்ணும் துட்டபுத்திரருக்காய் அண்ணுக்கிருக்கும் நரகக்குழியிலே உணக்குப் பங்காகும் என்று சொல்லி இறந்துவிட்டான்.

பெருவேளாளன் இறந்தானென்றவுடன் இனத்தார், சனத்தார், புத்திரர், பெளத்திரர், களத்திர சக்களத்தியர், யாவருஞ் சேர்ந்து கல்லென்ற சத்தங் திகாந்தங்களைக் கீடுகிடுக்கச் செய்யப் பிரலாபித்து அழ, ஏவற்காரர் பாடைகட்டிக் கொட்டுமூழக்கோடு பிரேதத்தை இடுகாட்டிற்கு எத்தனப்படுத்த, அவனது சிரேஷ்ட புத்திரனுடிய உச்சாகள் தன் பிதாவின் அந்தியமொழி தவறுத

பேராவலம் பிரபு கதை

அப் பிரேதத்தோடு நான்கு சாக்குப் பொரித்த கடலீஸயையும் வறுத்த கடலீஸயையுக் கூடப்போட்டுப் பிரேதசேமமபண்ணுவித தான். இக்காரியம் இம்மட்டில் நிற்க, இப்பேராவலம் பிரபு குடி யிருந்த ஆசைமாபுரத்திலே முழுமூடதுங்கன் என்று பேர்கொ ண்ட ஒரு குயவனும், அசேதனதுங்கன் என்று பேர்ப்பட்ட ஓர் சக்கிலியனும் இருந்தார்கள். இவ்விருபேரும் ஒருதுகத்திலாட்கள். பிறப்பாலும் அப்பியாசத்தாலும் பெருங் திருட்கள். இவர்கள் இச் சீமானுடைய தோட்டத்துட் புகுந்து களவாளப் பெருவாஞ்சை மூக்குமுட்டி வழியப்பட்டவர்களாயினும் சமயம் வாயாமையினால் “காலம் வருமானங்கள்னு” எனத் தினாந்தம் அவ் எண்ணத்தை மன சிடை அடக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். பேராவலம் பிரபு இறந்து அடக்கம்பண்ணப்பட்ட அன்றைக்கோ அவர்கள் இருபேருங் தனி த்தனியே ஒருவரை ஒருவர் அறியாது தத்தமிற் புஞ்சிப்புஞ்சிக் கூத்தாடி, இன்றிரவுதான் நெடுங்காலமாய் எண்ணிக் காத்திருந்த காரியம் நிறைவேறப் போகிறதென்ற அதற்கடுத்த எத்தனங்களிற் கையிட்டார்கள். முதலாவதாய் முழுமூடதுங்கனுகிய அக் குயவன் ஓர் தவள வல்திரத்தைத் தன் அரையிற் கட்டிக், கையிலே கருங்காலித் தண்டமொன்றேந்தித், தன்குப் பிரிக்கியான கடலீக்கொட்டையில் இரண்டொரு பறை ஆய்ந்துபோடற்காக ஒரு சாக்கையுமெடுத்தத் தோவிற்போட்டி, மாலைநேரத்திற் தன் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட, இவனுடைய பிரயாணத்தையும் பிரயத்த எத்தையும் அறியாது அசேதனதுங்கனுகிய அச் செம்மானும் நமது எண்ணம்வாய்க்க இன்றுதான் காலமென்று எண்ணிக்கொண்டு, அஞ்சனும்பரம் ஒன்றை அரையிற்கட்டி ஆடு களவெடுக்க வேண்டுமென்ற அபிப்பிராயத்துடன் தன் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு அப்பிரபுவின் தோட்டத்துக்கு எதிர்வந்தான்.

இவ்வாறு வந்த இரண்டு தங்கரும் ஒரு சங்கமாய்த் தற்செயலாய் ஒரிடங் கூடினார்கள். செம்மானுங் குயவனும் முன்முன் ஒருவரையொருவர் கண்டறிந்த சினேகிதருங் தொழிலாளிகளுமாதலால் அவ்விருவருட், குலாலன் தோற்றுன்னைப் பார்த்து, அப்பா செம்மாரப்பிள்ளாய், நீயாங்கனம் போகின்றன? யானறியக் கூறுதியென, அவன் உத்தரமாய், அகோ கும்பகாரா, யான் மேட்சோரத்திற்காய் எழுந்தனன், ஆயின், நீயோ எண்ணினாந்து புறப்பட்டன? என, அவன், யான் கடலீச்சோரத்திற்கு என்றனன். இருவரும் இவ்வாறுதங்கள் தங்கள் எண்ணங்களை ஒருவர்க்கொருவர் வெளிவிட்டுச் சல்லாபம் பேசியபின், ஒருவரையொருவர்

பேராவலம் பிரபு கதை

நோக்கி, நாங்கள் இருவரும் அவரவர் அபிப்பிராயத்தையும், அவரவர் அஹவல்களையும் நிறைவேற்றி வீட்டுக்குத் திரும்பும்போது பின்னுமொருவிசை ஒருவரையொருவர் கண்டுபேசி வினவிப் பிரிவதே கருமாதலால், முந்தி அஹவல் முடித்தவன் இந்தத்தலைவாசலிற் தங்கவேண்டுமென்று தங்களுட் தீர்ப்புச்செய்து, ஒருவரையொருவர் விட்டுப் பிரிந்தார்கள்.

இவ்வாறு பேசி யோசித்துப் பிரிந்த இருவருள், முழுமூட்டுங்களுனவன் கடலைக்கொட்டை விதத்தைப்பட்டிருந்த ரொல்லையை முன்னே அறிந்திராதவனுதலால் அங்குமின்கும் நடந்தும் திரிந்தும், ஒடியும் வெகுதொல்லைப்பட்டு, அதிபிரயாசையோடு அத்தோட்டமிருக்கும் இலக்கையறிந்து, அங்கின்குப் பார்த்துப் பதுக்கித், தன்னைக் காணுவார் ஒருவருமில்லாமையால் இஷ்டமாய் ஓர் மூலையால் உட்சென்று, “பிச்சன் வாழைத் தோட்டத்துட் புகுந்தாற் போற்” கண்டகண்டபடி உழக்கி மிதித்து, இருபறை காணுத்தக்க நெற்றுக்களையாய்ந்து சாக்கிலிட்டு, வாய்ப்பொத்துப் பொத்தி “முக்கித்தக்கி” ஆய்த்துத் தாக்கித், தலைமேற்சமந்து திரும்பி முன்சொல்லியபடியே தன் தோழன் செம்மானைக் காணுமையாற் பேச்சுப்போலக் குறித்த அத் தலைவாசலன்னடை கிட்டி, அங்குள்ள சிலாசனமொன்றிற் குந்தித் தன் சாக்கை அவிழ்த்துக், கொஞ்சக் கடலை நெற்றுக்களைக் கிள்ளிப் பச்சையாய் உடைத்துடைத்து வாயிலிட்டு நித்திரைத்துக்கம்போக மென்றுகொண்டிருந்தான். இது பொழுதில் மூன்றாண்டுக்கு சாமமாயினும் செம்மான் இன்னுங் தன் பேச்சுப்போலத் திரும்பவில்லை. இது கதை இம்மட்டிலிருக்க, பேராவலம் பிரபுவிட்டுக்கு அண்டையிலே ஒரு பார்ப்பாரவிடுளது. அவ்வீடுத் தலைவனுகிய பிராமணன் சாத்திர விற்பன்னான்தலால் அவனிடம் ஒரு வேதபாராயனன் வேதாத்தியயனம்பண்ணைக் கற்றுக் கொண்டிருந்தான். இவன் கலாமுயற்சிக்காரனுனபடியால், அர்த்தசாமம் என்றும் விடியல் என்றும் ஓர் பேதமுமின்றி அருண்டவேளைகளிலெல்லாம் எழும்பித் தன் நியமங்கிட்டைகளை முடித்து வேதமோதி வருவான்.

பேராவலம்பிரபு இறந்த அற்றைநாளிரவு மேற்படி வேதபாராயனன் வழக்கத்துக்கு மூந்தி மூன்றாண்டுக்கு சாமத்தில் எழுந்து ஆற்றுக்குச்சென்று, தங்கதாவனம்பண்ணைக், கால் முகங்கழுவி ஸ்நானஞ்செப்பது சோமன்சோடு தோய்த்து, நியமங்கிட்டைகளை முடித்து வெள்ளெனச் சிலபாடங்களை அவதானம்பண்ணவேண்டும் என்ற கருத்தோடு வருகையில், மேற்படி பிரபுவின் கொல்லைக்கு

பேராவலம் பிரபு கதை

எதிராய்த் தலைவராசலின் சமீபத்திலிருக்கும் கல்லன்மேற் குநத்தக கடலூக்கொட்டை தட்டிக்கொறிக்கும் வெள்ளங்கி தரித்த அக் குயவணைக்கண்டு, ஓகோ! இக்கல்லின்மேல் உளுக்கார்ந்திருப்பது நேற்றிறந்த அப்பிரபுவின் பிதிராயிருக்கவேண்டும் என்று சினைந்து திடுவும் நடுக்கழுங்கொண்டு, குறுவேர்க்கை வேர்க்க ஓட்டமெடுத் தோடித் தன் ஆசிரியனை அருட்டிட, தான் கண்ட காட்சியை வகை விரிவாய் அவனுக்குச் சொன்னான்.

பாராயனன் வார்த்தை அன்றிரவு அப் பார்ப்பார வீட்டில் விடுதி விட்டிருந்த ஓர்மதுட்டன் என்னும் ஓர் வழிப்போக்கனது காதில் எட்ட, அவன் சிரித்து, இப்பாராயனன் மிகப் பயந்தவனுமிருக்க முன். “அஞ்சினவன் கண்ணுக்கு ஆகாயமெல்லாம் பிசாசம்” என்னும் பழமொழிக்கு இவணைப்பார்க்கத் தகுந்த இலக்கணம் வேரூர்? இப் பிள்ளையாண்டான் வேதாளவைரியன் கதையை ஒருநாளும் கேட்டிலைப்போலும், என்றுரைக்கப், பாராயனன் ஓர்மதுட்டனைக் கூவி, ஓய்! விடுதிக்காரரே, அக் கதையை யாமறியக் கூறும் என, ஓர்மதுட்டன் சொல்லுகிறோன். கேளும் வேதியரே, சர்வானுபோகம் என்னுங் கிராமத்திற்கு இரு காத அரத்திலே வேதாளவைரியன் என்னும் ஓய் கூத்தாடியுண்டு. பேய்க்கூத்திற்கு இவணை விட்ட வேஷக்காரரில்லை. இவன் ஒருமுறை சர்வானுபோகம் என்னும் அக் கிராமத்தின் அங்காடி வீற்றியில் நடந்த ஓர் புறக்களாரியில் வேதாளக் கூத்தாட அழைக்கப்பட்டு, அக் கூத்து முடிந்தபின் வேஷம் மாருது, கரிப்பூச்சோடும், பெரும் சோசிப்பல்லோடும், கரிய முடியோடும், கறுத்தச் சட்டையோடும், பெருங் தண்டராயத்தோடும், அன்றிராத்திரியிற் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பினான். இவன் திரும்பும் பாதை ஒரு பெருங் தோட்டத்துக்கு ஊடாகவிருந்தது. அத் தோட்டத்திலே ஒரு பிரபு ஏராளமான வெள்ளை முயல்களை விட்டு வளர்த்துத் தானும் அக் தோட்டத்துள்ளே ஒரு பெரும் வீடு கட்டி வாசம்பண்ணினான். இக் கூத்து நடந்தஇராத்திரியிலே வேலையாட்களுங் தோட்டப்பிரபுவுக் கூத்துக் களாரிக்குப் போயிருக்கி ஒருக்களென்ற எண்ணத்துடன் சில கள்வர் கயிறுகள் கண்ணிகளுடன் அவ்விடம் வந்து மூயற்பிடிக்க எத்தனம்பண்ணினர்கள். சில வற்றைப் பிடித்துக் குதிரையென்றிருள்ள பொதிப்பையுட் போட்டார்கள். வேதாளவைரியன் வருவதைக் கள்வர் கண்டவுடன், நம்மைப் பிடிக்க வேதாளமொன்று வருகிறதென்று அச்சத்தோடு ஒட்டமெடுத்தார்கள்.

இவன் நடந்து செல்லும் அந்த இடுக்க வழியிலே அக் கள்வரால்

பேராவலம் பிரபு கதை

வகையேற்றப்பட்டிருந்ததனுலும், அன்றிரவு அகோர இருட்டானது அலும். வேதாளன் வழி தெரியாமல் அவ்வளையிற் சிக்குண்டு, பிட்டமும் பிடரியும் அடிப்படவிழுந்து வருந்து மறபடி எழும்பி, ஒகோ! நம்மைச் சிக்கிப் பணித்தது முயல் வகையென்று சொல்லி அதை யும் வலித்திழுத்த அதனேடு அப்புறம் செல்ல, வழியிலே பற்றை மறைவிற் குதிரையொன்று முயற்பொதியோடு நிற்கக்கண்டு, அதை அவிழ்த்து, அதன்மேலேறி இக்கணமே இவற்றைக் கொண்டுபோய் தோட்டப் பிரபுவிற்குக் காட்டினால் இல்லையென்றபோதைக் குக் தமது செல்ல வாயைத் திடந்து ஒரு சவாமாயினுடு சொல்லாரா என்று நினைந்து, அவற்றேருடுதோட்டப்படலையண்டைபோய்த் தட்ட, உள்ளிருந்த வேலையாளாருவன் படலையைத் திறந்து அதார? என்று வெளியேவந்தான். வந்தவுடன் வேதாளனது பேய் ரூபத்தைக்கண்டு, அச்சத்தோடு படலையை அடைத்து ஓடிப்போய், எசமானை எழுப்பி, ஆண்டவனே! பேயென்று படலையில் நிற்கிறது, இங்கேயும் வரப் பார்க்கிறதென்றான். எசமான், இதென்னடா புதுமை என்று சொல்லிப், பின்னெரு வேலையாளை அனுபவி அவன் சொன்னது மெய்தானு? பார்த்துவா என்ற கூற, அவன் போய்ப் படலையைத் திறந்து உள்ளே கிண்று அதுயாரென, வேதாளன் எசமானைக் காணவேண்டி வந்தேன், வருவாரானுற் சொல்லு அல்லது போகிறேன் என்றான். எனவே, இவ் இரண்டாம் வேலைகாரன் முந்தினவனிலுங் கதியாய்ப் பறந்து ஆண்டவனே, பேய் வந்து சிற்பது மெய்தான், சம்மா வந்ததா? குதிரையின்மேலேறி ஆங்மாக்களைப் பிடித்து மூட்டையாய்ப் போட்டுக்கொண்டு வந்தது. போதாக் குறைக்கு உமது ஆற்மாவையும் வாங்க வந்ததாம் என்று ரக்கப், பிரபு மிகப் பயந்து, உடனே தன் தோட்டச் சத்திரத்தில் விடுதிவிட்டிருந்த தன் குலகுருவுக்கு ஆளனுப்பி அவரை அழைப்பித்தான். அவர் தம்முடன் பின்னுஞ்சில் வேலைக்காரரையுக் கூப்பிட்டுத் தீபதுபத்துடன் படலையண்டைபோய் மூலமங்கிராந்த கொல்லி, நீ எங்கேயிருந்து வருகிறோய்? என்று கேட்கக், கூத்தன் கைகொட்டி அட்டகாசம்பண்ணி, ஒகோ! மெய்மெய்யாய் என்னைப் பேயென்று சொல்லியல்லவோ உச்சாடணம்பண்ணுகிறோர்கள் என்று கண்டு, ஆ! ஆ! பயப்படாதிருங்கள். நீங்கள் என்னுகிறபடி நான் மெய்ப்பேயல்ல. இன்றிரவு இன்னவிடத்தில் ஆடின களரியிலே வேதாளத்துக்கு வேஷம் போட்டவன் நானே. போட்ட வேதாளத்துடனே வீட்டுக்குப் போகிறேன். வந்த வழியில் இங்குள்ள பிரபுவின் முயல்களைக் கள்வர்

பேராவலம் பிரபு கதை

வலையிற் பிடித்ததைக் கண்டு, அவர்களைக் கலைத்துத் துறத்தி, அகப்பட்ட வலையோடும், பிடிபட்ட முயலோடும், கைப்பட்ட குதிரையோடும் அப் பிரபுவைக் காண வந்தேன், பயப்படாதிருங்கள் என, அவர்கள் அப்புறம் சுக்தேகங் தெளிந்து படலையைத் திறந்து, தங்கள் பேய்த்தனத்திற்காய்த் துக்கித்தஞ் சிரித்தும் அவனைப் பிரபுவின் முன்னிட்டார்கள். இதுபோலத்தான் ஜூயா, விடுதி தங்த வெதியரே, காரியம் ஏதோ பீற்றலென்ற ஓர்ம துட்டன் சொன்னான்.

இப் பார்ப்பார வீட்டிலே நெடுநாட்பட்ட விடுதிக்காரனுகிய ஓர் முடப் பார்ப்பாறுமுண்டு. அவனென்றார்மந்திர தங்திர வித்தைக்காரன். மேற்படி வேதபாராயனை தன் ஆசிரியனை எழுப்பிச் சொன்ன காரியத்தையும், அதைப் பழிப்பாய் ஒர்மதுட்டன் பேசியதையும் மங்திரவாதியாகிய அந்த நொண்டிப் பார்ப்பான் செலிகோடுத்துக் கேட்டு, விடுதிக்காரன் பேச்சைப் பகிடிபண்ணிவிட்டு அப்பால் அவ் வாலிப வித்தியார்த்தியைக் கூவிப், பிள்ளாய், நானேர் மாந்திரிகள் என்பது உனக்குந் தெளிந்திலது போலும், கற்றவிடத்திலே வித்தை காட்டல் யோக்கியதையல்ல. ஆதலால் நான் இது வரையும் ஒன்றும் அறியாத மூடனைப்போல இங்களும் மவுனமாய் நாள்விட்டுவேந்தேன். அகோ! வித்தியார்த்தி, புலிக்குப் பிறக்கு நகமில்லாமற்போகுமா? என் பிதா, பாட்டன்மார், பேர்பெற்ற மாந்திரிகராயிருக்க, அவர்கள் வழித்தோன்றலாகிய யான் சக்கட்கடபோவனு? நல்லதும், நீ இது சமயம் என்னை இட்டுக்கொண்டு போய் அவ்விடத்தைக் காட்டுவையேல், யான் கணப்போதில் அத்துஷ்ட ஆவியை மாரணம்பண்ணுவல், அதனால் ஏழையேன் திராணி யை இவ்வூர் அறியட்டுமென்று உச்சாயப் பேச்சுப் பேச, வாலமர் ஞைக்கன் அப்படியாகட்டும் ஜூயா, என்று அவனைத் தூக்கித்தோளிற் போட்டு அவ்விடம் போய் முற்பட, இதுவரையும் பக்கைக் கடலை கெரித்துக் கின்றுகொண்டிருந்த அக் குயவன், பாராயனையும், அவன் தோனின்மேற் குதிரையிடு சவாரிபண்ணுவார் போற் குசரலோடு உருக்கார்ந்திருக்கும் அந் நொண்டியையுங் தூரக் கண்டு, அ! ஆ! இப்பொழுதுதான் என் தோழன் ஆட்டைத் தூக்கித் தோனிற்போட்டு நம்மண்கட வருகிறான் என்று என்னி, அவனை எதிர் கொள்ள வேண்டுமென்று எழுந்து போய், அப்பா, கொழுத்ததா? என்றான்.

அப்பொழுது வேதபாராயனை திகில்மண்டி அறிவொழிந்து, அட்டா, மோசம்போயினனே, அப் பிதிரல்லவா நம்மைச்சாடி மாட்ட வருகிறது என்று கலங்கிக், கொழுத்தாலென்ன? மெலிந்தா

பேராவலம் பிரபு கதை

லென்ன, இந்தா உனக்குத்தான் தங்தேன் என்று அந்த சொன்னியை ஸ்வீத்தில் வீசிக் காலோடுகால்தட்டி முட்டிக்காலடிப்படப் பதைபதை த்து ஒட்டமெடுத்தான்.

அப்பொழுது ஸ்வீத்தில் விழுந்து பஞ்சுபோலூருண்ட நொண்டிப் பிராமணன், அட்டா! பெருமோசத்தில் வந்தல்லவோ அகப்பட்டுக்கொண்டோம். இடிக்குத் குடை பிடிப்பாருண்டானுல்லவோ இத் தட்ட ஆவியின் கருவத்தையும் முழக்கத்தையும் நாமும் அடக்கலாம். எப்படிப் பார்த்தாலும் இது நமக்குள் அடங்காக் காரியமாயிருக்கிறதென்று பயந்து, ஒடமாட்டா முடவனுயினும் வேளைக்கடுத்த தைரியமும் பெலமுங்கொண்டு, இந்திக் கிண்தி வாலி பனுக்குப் பிறகே ஓடினான். முழுமூடுதங்கள், குயவருட் பெருங் குயவனுதல்லூல் நடந்த வர்த்தமானம் இன்னதென்று விளங்காது கலங்கியுங், தெளிந்து, அக்கோ! இப்போது, இங்கே நம்முன் தோட்சமையோடு வந்தவன் நமது தோழனுக்கத்தானிருக்கவேண்டும். அவனுக்குப் பின் ஒடுக் கட்டையன், நமது தோழன் ஆடு திருடிக்கொண்டு வந்ததை அறிந்து அவனை அகப்படுத்த ஒட்டவிட்டுத் துரத்தும் பட்டிக் காவற்காரனுயிருக்கவேண்டும். பின்னை, “இராமன் ஆண்டாலென்ன! இராவனன் ஆண்டாலென்ன?” நம் முயிரைக்கொண்டு நாம் ஒடவேண்டுமே யல்லாது இவ்விடம் அரைக்கணமேலும் சிற்றல் கூடாது. “தன் முதலைத் தன் இடுபிலே கட்டவேண்டும்,” என்று சொல்லிக் கடலைச்சாக்கைத் தூக்கி முதுகிலே போட்டுக்கொண்டு தன் வீட்டுக்கு ஓடினான்.

இப்படிஒருபால் இக்காரியங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கவே, முன் ஆட்டுத் தொழுவத்துக்குப் போன அந்த மட்டி இதுகாறும் ஆடுகள் அடைக்கப்பட்ட இடக் குறிப்பை உணராது அங்கும் இங்குக் கூட்டுத் தடவித் திரிந்து, ஈற்றிற் பட்டியைக் கண்பிபிடித்து, உட்புகுந்து தன் இச்சைப்படி கொழுத்த வெண்ணிறமான வெள்ளாட்டுக் கடா ஒன்றைத் தூக்கித் தோன்றி போட்டு, முன் குறித்த இடத்தில் வந்து அங்கே கடலைக்கொட்டை ஒடுக்கைக் கண்டு, ஒ! நமது தோழன் இங்கோமட்டும் இட்கிருந்து நான் வரத் தாமதித்தத்தினால் வீட்டுக்குப் போய்னன் போலும் என்று உத்தேசித்து அவனைப் போய்க் கண்டு, என் அதிவ்தீட்ததைக் கூறி வீட்டுக்குத் திரும்புவேண் என்று எத்தனித்துப் போனான். இவன் போகுங்காரியம் இம்மட்டில் சிற்க, முன்னே புறங்கால்கள் பிடரியில் அடிக்கச் சரகதியாயோடின வேதபாராயனன், தன் ஆசிரியன் வீட்டுக்குச் சென்று நடந்த வர்த்தமானங்களைச் சொல்ல, ஆசிரியன் பெருங்கை செய்து போ!

பேராவலம் பிரபு கதை

போ! “பெட்டைக் கோழி கவிப் பொழுது விடியுமா?” இந்த நொண்டி அம்மாத்திரத் திராணிக்காரனு? நல்லதும் பின்னாய் வித்தியார்த்தி, நமது சமர்த்ததையுள்ள சற்றே பாரும், இப்போது நாமே எழுந்தருளுகின்றோம்; கணப்போதில் அத் தடிட ஆவியை மார ணம்பண்ணி எரிக்கின்றோம், நம்மிலுமூன்டோ பெருமான் என்ற பிலுக்கடித்துச் சபதம் பேசித், தண்டோன்றேந்தி, மந்திர ஏடுகளைக் கட்டிப் பொட்டணம்பண்ணித் தோளிலிட்டுத் தன் வித்தியார்த்து பின் வரத், தான் விரைந்து முன் நடக்கையில், ஆட்டுச்சுக்கமையோடு வரும் அந்த மட்டி ஏட்டுச் சுமையோடு எதிர்வந்த இந்த மட்டி யைச் சந்தித்துத் தன் தோழனை சினைந்து கிட்டப்போய்க்கொ முத்ததைத் தேடிப்பிடித்து, உன்னையும் நாடி வருகிறேன் என்றான்.

எனவே தேசிகேசரன், எதிர்வந்த கள்வனுடைய கரியவுடையினால், ஆ! இது வேதாளமென்றும், தோளிலிருக்கும் வெள்ளையாட்டினால் ஒ! இதுதான் அந்த இந்தாத்மா, என்றும், உன்னையுங் தேடி வந்தேன் என்றதனால், என்னை இவ் வேதாளம் பிடிக்கும், என் மந்திரம் வேதாளத்தைப் பிடியாதென்றுங் தலைக்கட்டிக்கொண்டு ஓட்டம்பிடித்துத் தலைகரணம்படப் பறக்கத், தாயோடுக் கன்ற ஓடினுற்போல, வித்தியார்த்தி உபாத்தியாயரிலுங் தூரிதப்பட்டு அவன்பின்றோடு, இருவருங்கூடி அந்த மூழுமூடதுங்களுகிய சூயவன் வீடு அண்டைவீடாவதாற் தற்சமயத்துக்குத் தப்பிக்கொள்வோமென்றும் அங்கலைய்ப்போடு அவன் வளவுட்போய்க் கூரிடம் பதங்கிக்கொண்டார்கள். இப்பால் இந்த ஆட்டு மடையன் ஜூயோ! நாம் இப்பொழுது எதிர் வரக கண்ட இவ்விருவருள் ஒரு வன் கங் தோழனுயிருக்கவேண்டும்; அவன் களவாள வந்தவனுண தால் அவனை அத் தோட்டக்காரன் விட்டுக் கலைக்கிருஞ்சுகும்; அவனே பின் ஒடும் ஆளாயிருக்கவேண்டும் என்றும், இச்சமயத்தில் நமது கள்ளத்தோழனை விடுவிக்கவேண்டும் என்றும், அல்லது போன்ற என் சிநேகம் என்னவாம் என்றால் கெதியாயோடி, முன்போன பார்ப்பானையும் பாராயணனையுங் கானுமையால் குயவனது வீட்டின் கதவண்டை போய்த் தட்டினான்.

அப்பொழுது உள்ளிருந்த மூழு மூடக் குயவன், அதாரடா, இவ் விரவில் என் வீடு வந்தோனென்று முழங்க, ஆடெடுத்த செம்மான் உத்தரமாய், நான் அவனை (ஆட்டைக்) குண்டுக்கட்டாய்க் கட்டிக்கொண்டு வந்தேனென்ன, அப்பொழுது அவன் நடுநடுங்கி, அந்தோ! இராச அதிகாரிகள் நம்முடைய கூட்டாளியை அகப்பறித்தி, நம்மையும் அகப்படுத்தவல்லவோ விடியுமுன்னே நம் வீடு தேடிப்

பேராவலம் பிரபு கதை

பார்த்து வந்தார்கள். ஐயோ! “அதிகாரியின் வீட்டுக் கோழிமுட்டைகுடியானவன் வீட்டில் அம்மியையுந்தர்க்கும்” என்றல்வோ அதிகாரிகளின் பெஸ்ததையும் ஆண்மையையுன்சுட்டிப் பெரியோர் பேசுவார்கள். எப்படியும் இராச அதிகாரிகளுக்கு முன்னிடுவதும், அவர்கள் கைப்படுவதுக் கடைசியில் மோசத்துக்கு வழிகாட்டுமொதலால், இங்கேரம் விளகிக்கொள்வதே கருமென்று வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பக்கக் கதவால் ஒடினான். இதேதெடா இவன் ஒடுக்கூன் என்று கதவிலே தட்டிய மட்டி திரும்பிப் பார்க்கும்போது, முன்னே பயத்தினால் ஒடிவந்து மூழைமுடதுங்களுடைய தாழ்வு, வாரத்தில் ஒட்டிப் பதங்கியிருந்த மந்திரவாசியும் மாணுக்களும், அவனது தலையைக் கண்டு, அட்டா! நாம் இன்னை தப்பிக்கொள்ள வகையையும் விதியையும் காணும்; அங்கே எங்கள் முன் ஏதிர்ப்பட்ட வேதாளம் இங்கேயும் எங்களை மாட்டிக்கொள்ள வந்ததே என்று, அலைக் குளதி ஒடுக்கையில், மாந்திரிகள் கிடங்கொன்றுடைக்கி அதோ முகமாய் விழுந்து, அந்தோ! உதவிக்கு வாருங்கள், வாருங்கள் என்று கதறினான். ஆடெடுத்தகள்வன், அச் சத்தத்திற குச்செவிகொடுத்துக் கேட்டு, ஒ! பிசகில்லை; எமது தோழினைத் தலையாரி பிடித்துக்கொள்ள அவன் எதிர்கிண்று தன் பெண் காட்டுக் கூனுகையாற், தலையாரி தன் பரிவாரத்தாரைத் துணைக்குக் கூப்பி இடுகிறோம் என நினைந்து, இதுவரையும் கழுத்திற் போட்டு இடுகிறோம் போலும் என நினைந்து, இதுவரையும் கழுத்திற் போட்டு க்கொண்டு திரிந்த ஆட்டை நிலத்திற் போட்டுத், தன் வீட்டிற்கு ஒட்டு மெடுத்தான், வீட்டுக்காரன் பிச்செனாரு திசையாய் ஒடித் திக்கைடைந்து களைத்தான். பெரிய மந்திரவாசி தூரவில் விழுந்து காலோடிந்து தன் மாணுக்களுன் மந்திரவாசியைப் போல சொன்றியானான். உடன்வந்த மாணுக்கள் இரு காங்களையும் சிரகிகை வைத்து, நம் ஆசிரியர், கிணற்றுள் விழுந்தார், கிணற்றுள் விழுந்தார், என்று வாய்ப்பறையடித்துப் பார்ப்பாத்திக்கு இழவு சொல்லி ஒடினான். எல்லாருங் திசைகெட்டுத் தடுமாடச், சூரியனுங் தன் திசைதேடிக் கிழக்கே உதயமானான். அப்புறங் காரியமெல்லாம் உலகப் பிரசித்தமாய் வெளிப்படக், கேட்டோர் எல்லாருங்கைத்தட்டிச்சிரித்தார்கள்.

இதனால் யோசனையும் பகுத்தறிவுமின்றி நடப்பார்க்கு, இலச்சையுங் திகிலூம் நேரிடுமென்றுணர்க.

பொன்னளந்த பெருமான் கதை

இவது போன்னளந்த பேருமான் கதை.

வற்றை சிலசிலாக.

To-day to me, to-morrow it belongs to you.

திருவிருந்தபூரம் என்னும் பட்டினத்தில் வணக்கர் குலதிலக் கண்ணும் ஒரு கோழுட்டி இருந்தான். இவனுக்கு விணையளந்த பெருமான் என்றும், பொன்னளந்த பெருமான் என்றும், இரண்டு புத்திரரூளர். இவ் இருவருட் சேட்ட புத்திரனுகிய விணையளந்தபெருமான் அதி தனவானுங் கனவானுமாகிய கனகாபிழேகன் என்னும் ஒரு வணிகேசுத்தைய புத்திரியை மணமுடித்தான். அவ் வாஸிப் பெண்ணுக்கு அபிகாயசுந்தரி என்னும் காரணப்பேருளது. தம்பியாகிய பொன்னளந்தபெருமானே, நிரந்தரதிர்த்தியன் என்று பேர் படைத்த ஒரு வேளாளன் புத்திரியாகிய பாக்கியசுந்தரி என்பவளை விவாகம்பண்ணியிருந்தான். இவள் பிதாவோ பண்டுதொட்டு ப்பரவணியான செல்வக் குடும்பத்திற் பிறக்கோனுமினும் பிற் காலத்தில் அதி தரித்திரனுனைன். பிதா நிதச் தரித்திரனுமிருக்க, மகனுக்குப் பாக்கியசுந்தரி என்று பெயரிடப்பட்டது, “தடவிப்பிடக் கமயிரில்லை அவன்பெயர் சவரிராசன்” என்றால்பேருந்ததாயினும், அவன் மனசோ என்றுக் கிளேசமற்றுப், பொறுமை முதலான பல சுகுணங்களற் பாக்கியம் பெற்றிருந்தது.

இவ்விரு புத்திரரது பிதாவாகிய வணிகர்குலதிலகன் முன் ஞானிற் பெரும் பாக்கியசாலியாயிருந்தும், கடல் வர்த்தகத்திற் கப்பல் அக்கப்பாடாகி, அதி பொருள் நட்டமகடைச்தனானுதலில் அவணையிட்டு அவனதுபுத்திரர் இருபேர்க்கும் முதுசொமான் ஆஸ்தி அறவே குனியம். ஆயின் விணையளந்த பெருமானுக்குப் பெண்டாட்டி பகுதியாற் தீணம் அதிகமாயிருந்ததினால் அவன் குலுக்குப் பிலுக்குக் குசாற்காரனுமிருக்க, அவன் தம்பியோ தரதிச்சுடக்காரனும்த் தரித்திரத்தின் காலுள் மிதிபட்டு மிகு மெலிவடைந்திருந்தான். அவன் மனைவியாகிய பாக்கியசுந்தரி. குணத்தாலும் இனத்தாலும் பெருமையடைந்து கீர்த்திபொற்றிருப்பினும், வெறுவிலிக்குப் பெண்டானதாற் பணத்தாற் தட்டழிந்து அல்லற்பேய் வாயிலகப்பட்டு உலைபவளாயிருந்தாள். இருந்தும், வறுமையிற் செம்மையாய்த் தன் பந்தாவுடன் கூடி உள்ளங்பாய் வாழ்ந்தாள். “கப்பல்விட்டு கெட்கட்டகுடி கொட்டை நாற்றிருந்தாற்போற்” காலந்தள்ளினான்.

இவளது வயிற்றிலே குணரத்தினான், புண்ணியருபன், கலையாகரன், முதலாய ஐந்து புத்திரரும், சுகுணருபி என்னும் ஓர் புத்த

பொன்னளந்த பெருமான் கதை

ரியும் சென்மித்தார்கள். “கொடிக்குச் சுரைக்காய் கணக்குமா” என்று சமாளித்து, இப்பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் அன்னபானு, திக்கீஸ் ச்சம்பாதிப்பதும், அவர்களை ஆதரிப்பதும், பொன்னளந்த பெருமா ஆக்கு சிதச் சங்கடமும் இலம்பையுமாயிருந்தன. சமூசாரம் துக்க சாகரம் என்பது அவன்காதில் என்றும் ஒலித்துக்கொண்டிருந்த அவன்மனசை வருத்திற்ற. இவன் நித்தமுனு, சிறுமையே அனுபவித்தும், வறுமைக்கடவின் கரைகாண அபேட்சித்து அகோராத்தி ரம் மனோசஞ்சலனுமிருந்தும், தினாந்தம் தெய்வவழிபாடும் பத்தி யொழுக்கமும் தவறாது, பகவான் என்றுதான் என்மேற் கடாட்சம் வைப்பார்? அதிட்டம் என்றுதான் என் முகத்தின்மேற் குறு முறைவல்கொள்ளும்? என்ற விசாரத்துடன் “பசித்தார் பொழுதும் போம் பாலைமேரடன்னம் புச்த்தார் பொழுதும் போம்போம்” என்ற தேற்றத்தனுய் விறகுவெட்டி வயிறுவளர்த்து வருவான். இவன்போய் விறகுவெட்டுக் காட்டுக்கு அபாக்கியவாரணீயம் என்றுபேர். விறகுதறிக்குச் தொழிலால் இவன் மிகக் கஷ்டமடைக்கும் “வானத்தின கீழிருந்து மகைழக்குப் பயப்படலாமா” என்றால் அதி தேற்றமகடந்து அத்தொழிலில் மிகுகரிசௌயுமா ஆன். விறகு சமய்ப்பதற்காய் அவனிடமுள்ள ஜூந்துகழுத்தகள் மாத்திரமே அவனுடைய தேட்டம், விறகுவெட்டப் போம்போதெல்லாம் அவன் அவற்றை உடன்கொண்டு நிரிந்து, அவற்றின்மேல் விறகேற்றி, மறுபடி பட்டினம் சென்று விறகு விக்கிரயம்பண்ணி ன பின்பு, தன் வீட்டுக்குச் சாய்த்துப்போய்த் தூரமூவத்திற் கட்டி, அவற்றைத் தன் புத்திரபுத்திரிகள்போல் அன்போடு பராமரித்து வருவான்.

இவ்வாறு கிலேசத்திற்கிடமான இப் பொன்னளந்த பெருமானையும், அவன் மனைவியையும், அவர்கள் பிள்ளைகளுட்டிகளையும், வினையளக்கத்தெபருமான் கணவிலும் நனவிலும் சினிப்பதும் கடைக்கணிப்பதுமில்லை. “கெட்டார்க்குறவர் கிளையிலுமில்லை, வாழ்ந்தார்க்குறவர் வழியிலுமின்டு” என்பதை வினையளந்தெபருமான் நன்றாய்ப் பட்டப்பகல்போற் திருட்டாங்தப்படுத்தினான். அவன்காரியம் அவ்வாறிருக்க, அவன் மனைவி அபிகாயசங்கர்யோ பாக்கியசுந்தரிவீட்டின் அடுப்பிலிருந்து புகையெழும்பக்கண்டாற், தன் மனகில் எரிவும் வயிற்றில் விருண்டதுமுண்டாக, முக்காற் பொறுமைப் புகை காலுவாள். ஜூயோ! அவன் அடுப்பிலிருந்து கிளம்பும் புகை அவன் வீட்டின் முகட்டிலிருந்து கிளம்பாதோ? என்பாள்.

இவ்வண்ணம். இவர்கள் மனசிருந்தும், இவர்கள் மனசிலையிரு

பொன்னளந்த பெருமான் கதை

சுகுங் தன்மை பொன்னளந்தானுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருந்தும், அவனே அவற்றை ஓர்பொருட்டாய் எண்ணுது அவர்களைத் தன் உள்ளத்திற் பேணிவருவான். “எட்டிமரமானுலும் பச்சென்றிருங் தாற் சிறப்புத்தானே” என்றாலும் அண்ணலும் மனைவியும் எங்களை விசாரித்துக் கடைக்கணியாதிருந்தாலும் சீராய்ச் சிறப்பாயிருப்பதும் எமக்குப் பெலன்தானே என்று சொல்லி, அவர்களைக் கணம்பண்ணிவருவான். இவன் வாடிக்கைப்படி அந்த அபாக்கியவாரணியம் என்னும் காட்டுக்குச் சென்று, விறகுவெட்டித் தலையுங் தோனும் வருந்தச் சுமந்து, அவ் விறகைவிற்கும் ஊதிபத் தாற் தன்னையுஞ் சமுசாரம் பிள்ளைகளையும் தாபரித்து வருநாளில் ஒருங்கள், தன் வழக்கப் பிரகாரம் அவ் அபாக்கியவாரணியத்துட்போம் விறகுதறிப்பதற்குப்பதிலாய் வழிதடுமாற்றத்தால் முன் நெருபொழுதுங் கானுத்தும் உட்செல்லாததுமான ஓர்புதுக்காட்டுப்போனான். அக்காட்டுக்கு யோகாடவி என்னும் பேருளது. அவன் தற்செயலாய் அதனுட் சென்று, அங்கே சந்தனச்சோலைகளையும், செந்திருக்காலைகளையும் கண்கி, விம்மிதங்கொண்டு, அட்டா! இது நான் முன்னெருபொழுதேனும் கானுக்காடாயிற்றே; இதற்குள் என்னென்ன விணமிருகங்களுள்வோ அறிகிலேன்: திரும்புவது உத்தமமோ, தரித்து கிண்ற விறகு தறிப்பது உத்தமமோ என்று நாழிகைக்கேரம் விசாரயோசணைப்பன்னி, ஈற்றில் வாத்துவருக, பகவான் அனுக்கிரகமுளதேல் ஏதிடும்பை நம்மை அஜுகும் என்று தீர்மானித்து, விறகுசமைகளைக் கொண்டுபோம்படியாகத் தான் கொண்டுவந்த பஞ்ச வாலேபங்களையும் சூரியகிரணமும் நுழைந்தறியாத ஒரு மாதவுமரத்தடியில் நிற்கவிட்டு, அங்குள்ள மலையடிவாரத்தின் மாடு சென்று, அங்கெனம் நிற்கும் படுமரங்களைத் தறித்து, விறகுகொத்திக்கொண்டு கிண்றன.

நிற்கவே, சட்டென அவனது நாசித் துவாரங்களையும், நயனத் துவாரங்களையும், செவித்துவாரங்களையும், மேகம்போற் படர்ந்து கெதிகொண்டு பறந்த பூதாளிப் புடலங்கள் வந்தடைக்க, அவன் திக்குமுக்கடைத்து, ஜூயோ! நான் எங்கேவந்தகப்பட்டேன்! எனக்கு மரணவோலை சமீபித்ததோ! என் குஞ்சுகுழந்தைகள் பாடெப்படியாமோ என்று கிளைசித்துத், திடுக்கிட்டு நடுநடுக்கத்துடன், காலுதறக், கையுதற, வேர்வைவேர்க்கப், பின்னுகத் திரும்பிப் பார்த்தான். அப்போது ஓர்கூப்பிடுதோரத்திலே ஆகாசமெல்லாம் பூதாளிப்பறந்து விண்மன்டலம் மண்மண்டலமாய் மறையக், கண்டோர், இவைகளென்ன, ஆகாயதாமிகளோ, பூகாமிகளோ, செலகாழிக

பொன்னளந்த பெருமான் கதை

லோ, என்ற அயிர்க்க, மல்லர் கதி, மழுரகதி, வானரகதி, சசகதி, சரகதி, என்னும் ஜவகைக் கதியோறி விரைந்துவரும் ஒரு குதிரைக்கூட்டத்தைக் கண்டான். அக்குதிரைகளின் சிறப்பை வருணி ந்துச் சொல்ல ஆயிரநாவள்ள புலவர்க்கும் அரிதாம். சில குதிரைகளோ வெள்ளிய கிரணங்களையுடைய முத்துப்போலவும், பானிலாவுமிழும் சந்திரனைப்போலவும், கண்ணைப்பகட்டும் நிலரத்தினம்போலவும் நிறங்கொண்டன. வேறுசிலவோ தாமரைத் தாதுபோலவும், பொன்போலவும், காயாம் பூவுப்போலவும், நிறங்கொண்டன. இன்னுஞ் சிலவோ செங்குவளைப் புட்பங்களைப்போலவும், பச்சைக் கிளிகளைப்போலவும், நிறங்கொண்டன. இக்குதிரைகளுக்கோ, அசுவலட்சன நூல் சொல்லுஞ் சந்திரச்சழி முதலான குற்றமுற்ற சுழிகளின்றிச், சிரத்திவிரண்டு, நாபியில் நான்கு, மார்பிலே இரண்டு, எப்பன முதலாய்ச் சொல்லும் பத்துச் சுழியுங் குறையாதன்னன. அவைகளுடைய சத்தங்களோ நரி, பூனை, காகங்கள் முதலானவற்றின் குற்றமுள்ள சத்தம்போலாகாமற், கடல், மேகம், சங்கு, இடபம், பேரிகை, இவற்றின் ஓசைபோன்ற அசுவறால் கூறும் முறைப்படியிருந்தன. அவற்றின் தலை முதலாய்ச் சூளம்பீழும் அங்கலட்சணங்களோ ஒன்றிலான்றதிகமாய் யாவராலும் விரும்பப்படத்தக்கன.

இத்தகைப்பட்ட சிறந்த நிறங்கள், தகுந்த சுழிகள், வாய்ந்த உருவங்களையுடைய அக்குதிரைகளின்மேல் அம்பு, வில்லு, வாள், வேல், தோமரம், கப்பணம், ஏறியீட்டி, ஏறியம்பு, தண்டம், சக்கரம், முதலாம் அத்திரசத்திரங்களை ஏந்தி அனந்த சூரிய அலங்கிருத கோலத்துடன் ஆரூடராய்த் தொங்காரப்பாய்ச்சலில் வரும் பல மாவுத்த வீரரைக் கண்டான். கண்டவுடன் அவன் கை மெய்மெந்த, ஐயாவோ! அப்பாவோ! அம்மாவோ! சத்துருக்களின் கைப்பட்டேனே என்று புலம்பி, மெல்லக் குனிந்து தவழ்ந்து பக்கத்திற் பதுங்கி, ஆகாயத்தை அளக்கும்படியும் வானசோதிகளை அளாவும் படியும் வளர்ந்தோங்கிய ஒரு சந்தனமரத்தில் ஏறிக்கொண்டான். அம்மாத்தின்கீழ் அதோகதியானதும் பாதாளத்துக்கு இறங்குபடி என்ற சொல்லத்தக்கதுமான ஒரு பெருங் குகையிருந்தது.

அக்குகையின் சமீபத்தே மேற்சொல்லப்பட்ட மாவுத்தர் அணைவரும் வந்து, தத்தம் பாடலங்களை விட்டிறங்கி, அக்குகைத் துவாரத்தக்கெதிரே நிரையே நிற்க, அவர்கள் தளத்துக்குக் கர்த்தனும் பரிவீரபூஷணன் என்று பேர்பெற்றவனுமாகிய முதலாளி அக்குகைபாடத்தைச்சார்ந்து, ஓர் அருங்சொற்சொள்ளுன். அச்சொல்

பொன்னளந்த பெருமான் கதை

லே அக்கதவின் பந்தனத்தை விடுவிக்கும் மூலமந்திரம். அச்சொல் கூ அவன் சொல்லவே அந்தக் கபாடங் தற்சணங் தானுய்த் தீர வுண்டது. திறவுண்ணவே, அவர்கள் அகீவோரும் ஒவ்வொருவராய்த் தன் தன் முதுகிலிட்டுவந்த கிதிப்பொதிகளைக் கழற்றியெடுத்துக் குகைக்குட் சேமித்துவைத்துத் திரும்பி வெளியேவர, உத்தண்ட கெம்பீர வீரனுகிய அப் பரிவீரபூஷணை அவர்கள் எல் லோர்க்கும் ஈற்றில்வந்து கபாடம் அடைக்கப்படும்படியாக மறுபடியும் வேலேர் அரியபதத்தை உச்சாரணம்பண்ண, அது முன்போல இறுக்கமாய்ப் பூட்டப்பட்டது. பரிவீரபூஷணை சொல்லிய இருபதங்களையும், சந்தன மரத்திலிருக்கும் விதகுதலையன் மிகுகெட்டியாய் அவதானம் பண்ணிக்கொண்டான்.

அப்பால் மாவுத்தரனைவரும் தங்கள் தங்கள் சாக்குகளைத் தூக்கி த் தோலிற் தொங்கவிட்டு மாட்டிச். சூரிய சந்திரர்கள் மலைச்சிகரங்களில் இவர்ந்தாலொப்பத் தத்தங் அரகங்களிலேறிப், பஞ்சகலியாணி என்னும் பேர்பெற்ற குதிரைமீதேஹுந் தங்கள் தலைவணைத் தலையாய்க்கொண்டு, ஒருங்கெறுமயு வழிவிட்டகண்ணுற்போல ஒருங்காய் முன் வந்தவழியே முறையே மீண்டனர். இப்பாற் சந்தன விருட்சமீது, வேட்டை நாய்க்கும் வேடர் கூட்டத்திற்குங் தப்ப இனம்பிரிந்து தனித்தேறிய குரங்குபோல, ஏறியிருந்த பொண்ணளந்தபெருமான் பேச்சஸ்ருச்சற்று ஆச்சரியப்பட்டு மரம்விட்டிறங்கிக், குகையின் துவாரத்தண்டைபோய், “மந்திரஞ்சொன் னந்தபோல் மாங்காய் விழுமா” என்று நினைந்தும், ஆனபடி யாகட்டுமேன் இதனால் நமக்குவரும் நட்டமேதென்ற தேறிப், பரிவீரபூஷணை முன்சொன்ன மூலவாக்கக் கூச்சரித்தான்.

உடனே அவனுக்கும் ஆச்சரியம் உண்டாகும்படியாகக் கதவு தானுகத் திறவுண்டது. கண்களை உள்ளே செலுத்தினான். கண்ணினுள்ளி மழுங்கத் தக்கதாகக் குகையுளிருந்து பளீரிட்டு ஒளியானது மின்னிற்ற. சென்மக் குருடனுக்குக் கண் அகப்பட்டாற் போல, நாங்கள் எல்லாம் உனக்கு ஏவல்செய்ய வருகிறோம், கீ வந்து எங்களை ஏவல்கொள்ளொன்று அங்குள்ள திரவியம்யாவும் தம் வாயைத்திறந்து பேசினாற்போற் பிரவை வீசின. மாணிக்கம், முத்து, மரகதம், நீலம், கோமேதகம், புருடாகம், வைறீரியம், வைரம், பவளம், என்னும் நவரத்தினங்களும், ஆடகம், கிளிச்சிறை, சாதருபம், சாம்பூனதம் என்னும் நால்வகைப் பொன்களும், சங்கங்கி, பதுமங்கி என்னும் இருவகை கிதிகளும், சரப்பளி, இரத்தினவடம், குடகம், பாடகம், தண்டை, சதங்கை, சந்திரராம், மோகனமாலை என்னும் பல அளவிடங்களை வெளியிட்டு வந்தான்.

பொன்னளந்த பெருமான் கதை

கனும், பட்டு, கம்பளம் முதலான பல வத்திர விகறபங்களும், இன்னுஞ் சொற்கு அடங்காத திரவியங்களும், நெல்லிப்பழும் உங்களுத் தரையிற் பரவுண்டாற்போலக், குகைகளத்திற் பரவுண்டிருந்தன. இவற்றைக் கண்டவுடன் பொன்னளந்தபெருமான், ஒரோ! இன்றைக்கா சருவேசுரன் நம்மேற் கடாட்சம் வைத்தார்? ஆகா! “சீரியர் கெட்டாலுஞ் சீரியர் சீரியர்” தானே; “கெட்டாலுஞ் செட்டிதான் கிழிந்தாலும் பட்டுத்தானே.” ஆகா! “ஏத்திரசூசாப்பாட்டுக்கு அப்பன் ஜயங்கார் உத்தரவு வேண்டுமோ? உலகப்பேச்சுப்போல, நமது கையிற் பகவான் காட்டிய கூரை கை மாட்டிக்கொண்டுபோக இனிக் கேட்டுக் கேள்வி என்ன! “பட்டுக்கெருமுழுக்கு என்றாற்போற்” பலவருட வறுமைக்கு ஒரு காட் செல்வமென்று உள்தோடு சொல்லித், தகுங் திகுமென்னுங் தாளத்துக்கு ஆனந்தக் கூத்தாடினான். தன் கழுதைகள்மேற் போட்டுவந்த விறகுபொதிச் சாக்குகளைப் போய் எடுத்துவந்தான். குகைக்குட் சென்று, அட்டணைக்காலிலிருந்தும், குந்தியிருந்தும், முழங்தாண்மடக்கியிருந்தும், கைநிட்டி வாரி வாரித் தன் கத்தபங்கள் சுமக்கத்தக்க அத்தனை பாரமாய்க், கைகுளிரிக் கண்குளிரிமனங் குளிர அள்ளி அள்ளி அச் சாக்குகளிலிட்டான். ஈற்றிற் சாக்குகளின் வாயிற் கொஞ்சம் கொஞ்சஞ் சிராய்த்துள்களைத் தூவிப்பொத்தியபின்பு கழுதைகளிலேற்றினான். மறுபடியும் பரிவீரபூஷ ஐன் முன்சொல்லக் கேட்ட வார்த்தையைக்கூறிக் கதவைப் பூட்டினான்.

அப்புறம் அவன் ஆனந்த பரவசமாகி, ஆ! இக்கிரதெதய்வும் என்றும் இடும் என்பதை இன்று கண்டேன், “பெரியவர் சிறியராவர் சிறியவர் பெரியராவர், முறைமுறை நிகழுமீது” என்பதை என்னிற்கண்டேன் என்று, புருகிப்புருகிச் சுங்கிதகானம்பாடி, எங்கானும்போல உடனே கடைவீதி செல்லாது மெதவாய்த் தன் கழுதைகளை நடத்தி, வழியிலே கண்டோர் சென்றோருடன் நின்று கதையாமலும், ஏதும் வினாவாமலும் அந்திவேளையிற் பட்டினம் புகுந்து, இனியென்ன, என்குடி உய்ந்து என்னும் என்னத்தால் மனம் பூரித்து, வீட்டுக்குச் சென்றான்.

இவ்வாறு திருவிருந்தபுரம் வந்து சேர்ந்த பொன்னளந்தபெருமான், ஆனந்தக்களிப்போடு சுங்கிதம்பாடித் தன் இல்லங்கென்று, இதுவரையும் உலகபாக்கியம் என்பதின் மணமேலும் இல்லாளா சிய தன் இல்லாள் பாக்கிய சுந்தரியைக் கூப்பிட்டு, அவளைக் கொட்டி முத்தயிட்டு, அவனுக்கு ஆசீர்பாதனு சொல்லி, அம்மனை

பொன்னளந்த பெருமான் கதை

இங்காட் தொடக்கிச் சருவேச்சுரன் நம்மேற் தமது திருக்கண் ஜெனி செலுத்தி, நம்மைக் கடாட்சிக்க சினைத்தனர். “சாந்திரன் சண்டாளன் வீட்டிலும் பிரகாசிக்கிறோன்” என்பார்; அதுபோலவே ஏழையேம்கீட்டிலுங் தேவன் தமது அருளைப் பாலிக்கத் தொடக்கினர். அதற்குத் திருட்டாந்தம் உண்டு. “அப்பெழன்றூற் பிட்டுக் காட்டவேண்டுமா” என்று குறிப்பிற் கூறி, மாலைநேரமாயிற்று, தீபத்தையேற்று, தோட்டத்துட்போய் வருவலென்று சொல்லிக், கழுதைகளைக் கொண்டுபோய்க் கிடைகளிலுள்ள தறிகளிற் பிணைத் துப், பொதுச் சாக்குகளை ஒவ்வொன்றூயத் தூக்கி மூற்றத்துக்குச் சமங்குபோய் வாய்ப்பொத்தை அவிழ்த்து, மேலே தூவப்பட்டிருங்கள் தவிற்குகளை எடுத்து அடிக்களைப்புறத்தில் வீசி, அப்புறம் சாக்குகளைத்துக்கிக் கொட்டிவிட்டான். இரத்தினங்கள் பொதிட்து வைக்கப் பட்ட செப்புப் பாத்திரங்கள் ஒன்றுடைனேன்று மூட்டுவதினாலும், ஆபரணங்களாதிய சேமிக்கப்பட்ட வெண்கலப் பாத்திரங்கள் ஒன்றுடனுன்று தட்டுவதினாலும், மூற்றத்திலே வெண்கலக்கோட்டையில் யானைவந்தாலோத்துக்களீர் கலீர் எனச் சத்தங்கேட்டது.

கேட்கவே பாக்கியசுந்தரி, ஓரோ! மனிச்சத்தங்கேட்டாற்போலவும் வெண்கலப்பாளங்கள் ஒலித்தாற்போலவும் நம்முற்றத்திற் கேட்ட ஒலி யாது? காரியம் ஏதோ இருக்கத்தான் வேண்டும். அகங்கை புறங்கையாய் மாறினாற்போலவும், சகடக்கால் அச்சிற் சூழ ன்றுற்போலவும், நம் வறுங்கம்மாறக் காலம் வந்ததுகொல் என்று, ஐயமுஞ் சந்தோஷமுராய்க் கையிற் தீபத்தோடு மூற்றத்துக்கு ஓடினன். ஒடவே அவள் கையிலிருந்த விளக்கொளி, மூற்றத்தில் குக்கும் இரத்தினக் குவைகள், ஆபரணக்குவியல்கள், இவற்றிலிருங்கு குபிரிட்டுப் பாயும் அனந்த சூரியகிரணங்களோத்த ஒளியால், மழுங்கிறது. இருட்டு மூற்றஞ் சூரியவுலகோடொத்தது. பகலிராவின்றி என்றும் செக்கோதியாய் ஒளிகொண்டிருக்கும் தேவலோ கழும் செத்தது. பார்த்தாள் பாக்கியசுந்தரி! பார்க்கப் பார்க்க ஆனந்தம் மீறச், சந்தோஷக் கண்ணீர் சொரிந்து, இரு கரங்களையும் வீட்டிப் பத்தாவைக்கட்டி முத்தமிட்டாள். மாம்பழுச்சுவையோ, பலாப்பழுச்சுமோ, கதலிப்பழுக்கனிவோ, இம் முப்பழுச்சுவையில் அவளிட்ட முத்தச் சுவைக்கொப்பது எதுவோ, வருணை சொல்லப் புலவரே வேண்டும்.

இவ்வாறு முத்தமிட்ட பாக்கிய சுந்தரி, தன் பத்தா பொன்னளந்த பெருமானைப் பார்த்து, என் பிராணநேசரே, தேவரீர், அடியேணது வினாவிற்கு உத்தரங்கொல்லும். நம் உள் வீட்டு மூற்றத்திற்

பொன்னளந்த பெருமான் கதை

கிடப்பன இவை யாவை? சோமசூரியர் ஆகாயமார்க்கமாய் விரர்த்த சுற்றோட்டம் பண்ணுகையிற், களைத்துச் சரிச்து நிலத் தில் விழுந்தனரா? அல்லது நம் முற்றத்துள் அக்கினிப் பிளம்புகள் முனைத்தெழுந்தனவா? என்னவென்றறியேன். பகவானது கடாட்ச வீட்சணமுள்ளாவும் கமக்கேதூங் குறையணுகாத. “ஆங்கால மெய் வருந்த வேண்டாம்” என்று நீதிசாஸ்திரசௌரைகங் கூறி, அன்றாத பாஷ்பமானது பாதாந்தம் வரைக்கும் தாங்கர தாரையாய் வழிய த்திரும்பவும் தன் பத்தாவை முத்தமிட்டு, அவன் கன்னத்தை ஈணைத்து, மேலினிச் செய்வது என்ன? என்றனள்.

பெருமான் பிரதியுத்தரமாக, என் அன்பிற்குரியாய், நாம் இனி இவற்றைப் பிறர் ஒருவருமறியாது அந்தரங்க ஸ்தானத்திற் சேயி த்து வைப்படே காரியம். ஆதலால் இம்முற்றத்துள் ஒரு பெருங் கிடங்குவெட்டி அதற்குள் இவற்றைப் பொதிந்து வைக்கப்போகி ரேன், எடுத்துவா மன்வெட்டியுடன் அவ்வாங்கை என்றான். பாக்கியசுக்தி பிரதிவசனமாய், ஐயர், “ஆழியிலே போட்டாலும் அனாவ நிந்தே போடவேண்டும்.” என் அக்காள் அபிகாயங்கம் வீட்டுக்கு ப்போய் ஒரு நாழியாங்கி அரைக்கால் நாழிகை நேரத்துட்கிரும்பு கிடேன் என, அவன் கணவன் அப்படியன்று; பெண்புத்தியாற் பேற்றிவண்டாம்; வடையைத் தின்னச்சொன்னாற் தொளையை எண்ணிப்பார்த்தவன் கணக்காய்க், கிடங்குவெட்ட மன்வெட்டி கொண்டுவா என்றால், அன்றுதொட்டநாழி வேண்டுமென்கிறதொயா? நன்றாயிருக்கிறது. கொத்தும் வேண்டாம், வேறே அத்தும் இத்தும் வேண்டாம் என, அவன் அன்பே, “சாம்பலைத்தின்று வெண்ணெய் பூசவார்” என்று பழமொழியுண்டு. ஆனால் நாம் வெண்ணெயைத் தின்று சாம்பல் பூசவேண்டுமா? ஆண்டவன் நமக்குக் கொடுத்த பாக்கியத்தின் ஆழநிலைம் அறியவேண்டாமா? சூதா எத்துக்கு அழிவில்லை, சுத்ரே தயவாய்ப் பொதுதியாயிரும் என்று புத்திசொல்லி, அவன் பேச்சிற் சுற்றும்இசையாமற் பிடிவாதக்காரியாய், நொடிக்குள் மின் மறைந்தாற்போல மறைந்து, விளையளந்த பெருமான் வீட்டுக்குப்போய், அடி அக்காள், அக்காள், உங்கள் நாழியைக் கொஞ்சநாழிகைக்கு இரவளாய்க் கொடுங்கள்என்றான்.

அப்போது அபிகாயங்கம், ஏண்டி தங்காள், இந்த இராத்திரியில் எல்லாருஞ் சயனிக்கும் நேரத்தில் உளக்கு நாழிக்கு அக்தியம் என்ன? கூறென, இவன் உத்தரமாய்க் கிஞ்சங் கேப்பை அளக்க என்றாள். கேப்பை என்றாலும் அவனுக்கு மனசு தாங்காத்தினாற் பனைப்பிரமாணப் பெருமூச்சொன்று ஏறிக்கு சிறுஏழி.

வினையளந்த பெருமான் கதை

யோ?பெருங்காழியோ? வேண்டியதென, எந்தநாழியேனும் ஓர் நாழி, கைக்கு அகப்பட்டதைக்கொடு, நாழி கைக்குக் கிட்டாவிட்டால் ஒருபறையைக்கொடு என, அந்த வளூசு நெஞ்சிக்கு ஐயம்பிறந்ததினால் அவள் அட்டிதுட்சென்று, கொஞ்சம் பலாப்பால் ஏடுத்து நாழியின் பின்புறத்திற் தடவிப், பதனம், பதனம், சீக்கரம் அலுப்பிலையென்று சொல்லிக்கொடுக்க, அவள் வாங்கி மின்போலப் பறந்து கணவன் முன்போய் நின்று, முத்து வேறு, கவரம் வேறு, பிற ரத்தினங்கள் வேறு, பொன்னகை வேறு, வெள்ளிநகை வேறு, கணனகை வேறுப்புச் சாதிசாதியாய்த் தரவழித்தரவழியாய்க் கூறு செய்து அளந்து, கடாரங்களிலும், குடங்களிலும், பாஜைகளிலும், சாடிகளிலும், சட்டிகளிலும், முட்டிகளிலும் இட்டுக், கிடங்குக்கு என்றைத்து, ரத்தினக் கம்பளங்களாகி வத்திரங்களை வகுத்து, வகுத்து, வீட்டிறப்புகளிலும் பிறவிடங்களிலுகு சொருகியும் மறைத் தும் வைத்துச், சீக்கரம் திரும்பி நாழியைக் கொடுத்து வந்தனமுஞ் சொல்லி, வீட்டுக்குச்சென்று, தன் பத்தாவுக்கு என்றையிலும் பதின்மட்டங்கான பரிவோடு உள்ளதற்குள் வள்ளிசாய்ச் சாதங்கறி பரிமாறி, அப்பாற் தன் பிள்ளைகுட்டிகளுக்குக் கோடித்துத் தானும் பசியாறிப், பாக்கியசந்தரியாய்த் தன் சயனத்துக்குப்போனான். அந்றைக்கே தரித்திராதேவி இனி நான் இவ்வீட்டிற் குடியிரேன் என்று சபதமிட்டு வல்லசைவாங்கினான்.

இதனால் வறுமை நிகூலில்லரதுள்ளுணர்க.

ஃ வது வினையளந்தபெருமான் கதை,

போதுமை நட்டம் விணவிக்கும்,

Shame to him who evil thinks,

இப்பால் வினையளந்தபெருமானின் மகையாட்டியாசிய அபிகாயசந்தரி, தன் மைத்தனன் மகைவி பாக்கியசந்தரி திரும்பக் கொண்டுவந்து கொடுத்த தன் நாழியைப் பெருமூச்சடன் வாங்கி, அதன் அடியிற் தன் விரல்களாற் தடவிப்பார்க்க, அகிலே ஏதோ அழுத்தமும் மிருதவுமான பொருளொன்று தன் விரல்களுக்கு உழுக்குகிறதாய்த் தோற்ற விம்மித்தளாகி, உடனே

வினையளந்த பெருமான் கதை

கிளைவிளக்கண்டை போடிச் சீக்கரம் நாழியைத்திருப்பி, அதன் அடிப்புறத்தைப் பார்த்தான். பார்க்கவே சட்டெடன் அங் நாழியின் அடிலிருந்து விளக்கொளி மழுங்கவீசிய பிரபையைக் கண்டாள். உற்றப்பார்த்தாள். மாணிக்க ரத்தினங்கள், ஆணிமுத்தங்கள், பொன் நாணயங்கள், சில அக்கினித்துண்டங்கள் போலவும், சில மின்மினிக் கூட்டங்கள்போலவும், அடியில் ஒட்டிய பசையிற் கெட்டியாய் இசைந்து பிடித்திருக்கக் கண்டாள். கண்டு அடங்காத விமமிதங்கொண்டாள். அவன் நாயகன் வினையளந்தபெருமானே அதுசமயம் அங்கிருந்திலன். அவன் வர்த்தகர் கோழுட்டிகளுடன் கொடுக்கல் வாங்கற் கணக்குகள் பார்க்கத் திரவியசாலை போயிருந்தனன்.

அபிகாயசுந்தரியோ அவன் திரவியலீட்டிலிருந்து வரும்வரைக்கும் பிறிதோர் பொருளிற் சிங்கதசெலுத்தாது வழிகுழிய வழிபார்த்திருந்து, அவன் அடிச்சத்தங் கேட்டவுடன் வாசலைண்டையோடு, நடந்த விருத்தாந்தங்களை நெடுங் தோரணியாய் மூச்சவிடாமல் எடுத்தெடுத்துப் பலதரமாய்ச் சொன்னன். அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் காதுட் புகவே அவன் மனம் புகைக்காடாய்ப் புகைந்தது. எழும்பிய எரிவும் புகைவும் ஒருபுறமிருக்க, எல்லது இருக்கட்டும், எல்லாம் பார்ப்போம் என்று தனக்கும் மனைவிக்குங் தேற்றங்கறி, மனப்புகைச்சலை அடக்கிப் பசிப்புகைச்சல் பின்னெலுபுகுதியாய் இழுத்ததினால் உடனே அசனமண்டபஞ்சென்று, பதினெட்டுவகைக் கறிப் பதார்த்தத்துடன் கருகம்பூச்சம்பாவில் ஆக்கிய மூல்ஷீப் பூப்போலுஞ் சோற்றை அதிசம்பிரமாய் உன்டான். அப்புறங் துயில்கொள்ளச் சயனமண்டபஞ்சென்று தாங்குமஞ்சத்தில் ஏறிப் படுத்தான். உண்டாலும், படுத்தாலும், அவன் பெண்டாட்டி அவன் அருகிலிருந்து கால்பிடித்தாலும், கைபிடித்தாலும், வேலையாட்கள் பெரும்விசிறிகொண்டும், ஆலவட்டங்கொண்டும், சாஸரங் கொண்டும், காற்றைஅழைத்தாலும் மனவெப்பால் வேர்களவேர்க்க, அவன் உடம்பில் அப்பிய களபசல்துரிகள், சங்கநங்கள், எல்லாம் பொரிபொரியாய்க்கிளம்ப, அவன் மனசிலிருந்து வெளிநாடிய பொருமை நெருப்பு உடம்பை வேகங்கொதிக்கப்பண்ணிற்று. நித்திரையும் பிறவிடுதிப்பட்டது. இடைக்கிடை அங்நாழியிலொட்டியிருந்த மாணிக்க ரத்தினங்களையும் பிறவற்றையும் எடுத்து உள்ளங்கைகளில் வைத்து அழகுபார்ப்பான்.

“நம்மள்” தம்பி இவ்வளவு தனவானு? என்று பெருமூச் செறி வான். அடிஅம்மணி, அபிகாயி, இனி உண்செல்லவும் அப்பரக்கிய

வினையளந்த பெருமான் கதை

சுந்தரியின் செல்வத்துக்கு மலையுடன் அஜு என்பான். இதுவரை மும் எம்மாற் புறக்கணிக்கப்பட்ட என் தமிழி சமூசாரத்தார் இனி என்னையும் சமூசாரத்தாரையும் புறக்கணிப்பதொன்று? என்னைப் பத்துத்தலைப்பூச்சியாய்க் கட்டி ஆட்டுவார்களே என்றான். நல்லது விடியட்டும், இதற்கு மருந்தறிவேன், என்றான்.

இவ்வாறு அன்றுஇருமூழுவதும் இந்த வினையளந்தபெருமான் அலட்டியும், மஞ்சத்தின்மேற் கிடக்கு உழற்றியும், ஒருவரை இரா வஞ்சலைக், கோழியுங்கல், இருட்டோடே எழுந்த தன் தமிழி வீட்டுக்குப் போய்க் கதவிலே சண்டிக், காலைவந்தனஞ்சொல்லி இருக்க நேரமும் தரிக்க மனசுமின்றி, அடா தமிழி, பொன்னளாந்தபெருமான், “கம்மள் தோப்பனூர்” உனக்கு நாமகரணமிட்ட பொழுது வருங்காலம் உணர்ந்திட்டார்போலும். அவர் பூத பவி விய வர்த்தமானம் என்னும் மூங்காலங்களையும் உணர்ந்த ஒரு மகாத்தமா என்று சென்ற இராத்திரிதான் சினைத்தேன். பொன்னளாந்தபெருமான் என்று அன்று உனக்கு அவரிட்டபேர் இடுகுறியாக்கப் பெயரன்று, காரணவாக்கப் பெயர்போலும். நீயே மெய்மெய்யாய்ப் பொன்னளாந்தான். நீயே கொத்தாலே முத்தளாந்த குபேரப்பெருமான். இப்படியிருக்க, நேரக்கஞ்சிக்கு வளமற்றார்போல விறகுவெட்டி வழிருவளர்ப்பதென்ன? விறகுதலையன்று பேரெடுப்பதென்ன? என்று கண்டிதமாய் உறுக்கிக் கேட்டான்.

அப்பொழுது முத்தளாந்தபெருமான், பாக்கியசுந்தரியின் பத்தா, உள்ளம் பக்கிட்டு விழியானது குழியை விட்டுக் கக்கத் திறுதிறென்ற விழித்து, அன்னு, “ஒருநாளும் சிரியாதவர் திருநாளிற் சிரித்தார்” என்றதுபோல ஒருநாளாகுதல் என் வீட்டுக் கடவுவையக் கிட்டிப்பாராத நீங்கள், போந்தறியாப் பயணமாய், இன்று அதிகாலையில் என்வீட்டுக்கு எழுந்தருள சினைந்தது எனக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. கீ எங்கே கிடக்கிறுய் என்று என்பிதாமாதாக்களின் தேகவியோகத்தின் பின்பு எட்டிக் கடைக்கண்ணுலும் பாராத நீங்கள் இன்று இங்கேகால்வருந்த எழுந்து நடந்ததும் வந்ததும், எனக்கு ஆச்சரியத்தின்மேல் ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. அதிலும் நீங்கள் என்னைக்கண்டித்து இவ்வாறுபேசுவது ஆயிரம் மடங்கு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. உங்கள் கதைக்கு ஒரு அடிதலையைக் காணேனும். நீங்கள் பேசுகிறதற்கு உப்பெங்கே, புளியெங்கே? தலிடு தின்பாளைப் பிடித்து எக்காளமுதச் சொன்னால் ஊதுவானு? ஏன் இப்பெயர்ப் பட்ட பார அஷியாய வாக்குள். “நல்ல

வினையளந்த பெருமான் கதை

கதை நீள்மில்லை” என்ற இக்கதையைத்தானு? என்று காரியத்தின் தோரணியை மாறவும் மறைக்கவும் பார்க்கையில், அவன் தமிழன் விணையளந்தான் ரெஹநெறனப்பற்கறித்து, அடா பயலே! செருப்பில்லாமல் புகைபுகையுமா? நீயென்னடா, அழுகள்ளனாலே, தொழுகள்ளனாலே, ஆசாரக்கள்ளனாலே? இம்முக்கள்ளருள் நீ எக்கள்ளன் ஏடா? பட்டினத்தைப் படல்கொண்டு மறைக்கப் பார்க்கிறோயா? குரியனை உன் சுண்டுவிரலால் அடக்கிக்கொள்ளப் பார்க்கிறோயா? என்னையோர் சமடன்னஞ்சு நினைக்கிறோயா? போடா, போடா, மடையா! சுக்கறியாத கஷாயமுண்டா? நட்வேப்பிள்ளைக்கு நெட்டிக்காட்ட நினைந்தவர்போல், நாலாகாரியங்களையுங் தெரிந்த எனக்கா உன்திருப்பு வித்தைகளிற் சில காட்டப்பார்க்கிறோய்? நரிக்குழுன்னே நண்டு கரணம்போடப் பார்த்தாற்போல, எத்து வார்த்தைகளால் எனக்கு முன்னு கரணம்போடப்போகிறோய்? என்று, பின்னுஞ் சினந்து, நேற்றிரவு உன் மனையாட்டி, என் மைத்துனி, இந்தமட்டும் அபாக்கியசுந்தரி, இன்ததான் பாக்கியசுந்தரி, என் வீட்டில் வந்து நாழிகேட்டதும் வாங்கினதும், அதன் அடியில் என்மனைவியின் உபாயத்தால் இரத்தி எத் துண்டங்கள் ஒட்டியிருந்ததும், கள்ளப் பயலே, அபத்தந்தானு? கொல்லர் தெருவில் ஜஸ்மாறப் போனவைப்போல என்னிடமா ஜஸ்மாறப்பார்க்கிறோய்? நான் கேட்க, இல்லையென்று மாறக்கட்டி “வெண்ணென்க்குப் பல்லுமுனைத்தது” என்ற கதை போல என்னைப் பரிசாசம்பண்ணிவிடப் பார்க்கிறோயா? நான் பல தொல்லைக்காரரானதால் அங்கிங்கோடிப் போவதையிட்டு உன்னேடே மிகக் கொண்டாட்டம் பண்ணுத்து மெய். ஆனால் தன்னீரில் அடித்தாற் தன்னீர் பிரிவதுண்டா? நான் உன்னை விசாரிக்க வில்லை என்றதனால் எங்கள் இரத்த உறவுரிமை போய்விட்டதா? அதைக்கண்டதார், இதைக்கண்டதார், என்று ஏன் என்னைப் பராக்காட்டுகிறோய்? இந்தா பாரெடா நாழியிலொட்டியன, என்று தன் கரத்திருந்த சில ரத்தினங்களை நீட்டி, நீ இன்னே, உன்னிடமிருக்குங் திரவியத்தின் அளவையும் அவை உனக்கு வந்த வகையையும், எனக்கு வெளிதிறந்து சொல்லா தொளிப்பாயேற் குரியோதயத்தின்முன் உண்டீ அரசன் பரிவாரத்தவராற் சோதிக்கப்படுவதும், உன் வீட்டிலுள்ளவைகள் யாவும் சேதிக்கப்படுவதும், உன் மனைவியும் நீயும் சிறைச்சாலை புகுவதும், எட்டியோடு கூடிய இலவு தீப்பட்டாற்போல, உன்கொடுமையின் நிமித்தம் உன் பிள்ளைகுட்டிகள் தெருகீளம் அலீர்த்துலைவதும்,

வினையளந்த பெருமான் கதை

ஒன்று மொன்றும் இரண்டென்றுத் போற் திண்ணம் திண்ண மென்ற, கொம்பங்யாளைபோல் இரைந்து முழுங்கி, மிளகாய்ப் பழம்போற் கண்கள் சிவக்க, இருக்கைவிட்டு எழுந்தான்.

அப்பொழுது பெண்ணளந்தபெருமான் நெஞ்சு தளங்கி முகம் வதக்கி, அதரம் தடிக்க நெடுமூச்செறிந்து, ஐயோ! முன்ஜும் என் மீனையாளுக்குச் சொன்னேன், கேட்டாளில்கூயே; பேதை மையே ரூபமாகவுடைய மாதர்கள் சொற்கேட்டுப் பிழைப்பட்டவர் பூலோகத்துட்ட பலரே; அவர்க்குள் நானுமொருவன்; ரான் இப்பொழுது உள்ளாரியத்தை என் தகையலுக்குச் சொல்லா திருந்தால், நாளைக் குளத்தைக்கலக்கிப் பருந்துக்குறிகர கொடுக்கும் செம்படவளைப் போல, இப் படிபாவி என் இருக்கியத்தைப் பகிரக்கப்படுத்தி எண்ணைப் பலியிடுவானே; ஐயையோ! என்ன செய்வேன்? காலைச் சுற்றிய பாம்பு கடித்தன்றி விடுமா? என்று “எண்ணுத வெண்ணமெல்லாம் எண்ணியென்னி ஏழைமனம், புன்னுடி” இனியென்ன? “தங்கவில்லாவென்னாங் தலைக்குமேலா னுற் சாரணன் மூழமென்ன?” வந்தது வரட்டும், என்று காரிய ந்களின் தோரணியை வெளியாய் உடைத்துவிட்டான். “கழுதை விட்டைக்கு மூன் விட்டையென்ன, பின்விட்டையென்ன” என்றுத் போல, நாம்டிருக்குபேரும் ஒருதகப்பறுக்குப் பின்னைகளாயிருக்க நமது தகையனுர்நம்மை புறக்கணித்து நடந்தனராயினும், நாம் அவ்வாறு அவரைப் புறக்கணித்தல் சரியல்ல என்று உள்ளதைச் சொல்ல ஒருப்பட்டான். காடு தடுமாறிப் போனது முதற் திரவியம் அளந்ததிறுக ஒன்றையும் மறையாது வெளிவிட்டான். தம்பி சொன்ன கதைக் கேட்டவுடன் தகையன் வினையளந்தானது புயம் பூரித்துத் திக்கையளந்தன. நிரிவிட்ட பெருங் கிடைச்சி பூரித்தாலோத்து அவன்நெஞ்சு பூரித்தது. திரவியமிருந்த காடு, குகை, அவற்றின் அறி குறி யாவற்றையும் ஒருமுறைபோற் பன்முறை கேட்டான். “இன் ஆழுரைத்தி யுரைத்தியென” ஆமிரந்தரங் கேட்க, அவனும் ஆயிரங் தரங் சொன்னான். எல்லாவற்றையும் வாய்ப்பாடமாக்கி மனப்பாடம் பண்ணினான். சனியளை விலைக்கு வாங்கினுற்போலக் குரக்கபாட பந்தனத்தை விடுவிக்கும் மூலவாக்கைப் பன்முறையாய்ப் பின்னுக் கேட்டுக் கேட்டு, ஒருமுறைக்குப் பத்துமுறையாய் உச் சாரணம் பண்ணிக் கொண்டான். தம்பிக்கு வந்தனம் சொல்லி வீட்டுக்கு எழுந்தான்.

இவ்வாறு எழுந்த பெரிய பெருமான், சின்னப்பெருமான் வீட்டைவிட்டுக் கொல்கூகள் பலகடந்து, சன் கொலுமண்டபம் புகுந்து

வினையளந்த பெருமான் கதை

தமிழ் வீட்டில் கடந்த சம்பாத்ஜீயைத் தன் தலைவி அபிகா யத்தாருக்குச் சொல்லி, “நெய்க்குடமுடைந்து நாய்க்கு வேட கூட” யானுற்போல நமது தமிழ் வீட்டின் இரகசியத்தை நீடியை த்து நமக்கு வாய்ப்பாயிற்று என்ற புனுகி, அவன் உத்தரவும் ஆசிர்பாதமும் பெற்று மங்கலத்தோடு பயணப்பட்டு, வேலையாட்க ஞக்கு ஏதான் தெரிவியாது மாட்டுக் கோட்டத்துட் புகுந்து, பன் வீரினைப் பொதியெருதுகளை அவிழ்த்துச் சாய்த்து, விற்குதலையன் வேடம்பூண்டு, கோடரி, கழியுகைகளிலேந்தி, நகரந்தான்டி, நாடு தாண்டித், தமிழ் சொன்ன குறியிடங்களைச் சரிபாய்த்தருவிக், குறித்த மலை யடிவாரம் வந்து, குராத்தை நண்ணி, அதன் மூன்தன் பொதிக் குண்டைகளை விட்டுக் கதவுண்டைபோய்த், தமிழ் மூன் சொல்லக் கேட்டுப் பாடம் பண்ணிய அந்தரங்க மொழியை அந்தியங்க பயபத்தியோடு கூறினான்.

கூறவே, வெகுநாளின்மூன் பொருளீட்டும்படி தூரதேசம்போன நாயகன் வந்தான் வந்தான் என்ற கூறக்கேட்ட மனைவி திமெர ஸ்ரு தன் பள்ளியறைக் கதவுவத்திறந்தவன்னாம், அவ்விரத்தினக் குகையின் பாடம் விண்டது. விள்ளைவே, உள்ளிருந்த பொருட்கள் அவன் கெஞ்சோடு அவன் கண்களைக் கொள்ளுகொண்டன. கொள்ளுகொள்ளவே, தன் தமிழ் தனக்குச் சொன்னதெல்லாம் சரியென்றும், தப்பிதமன்றுள்றான் கொண்டாடித், தான் கொண்டுபோன தூர்வகங்கள் மேலிட்ட சாக்குகளையெடுத்துக், கோடரி யைப் பக்கத்திற் போட்டு, அச் சாக்குகளோடு குரசாலையுட் புகுந்து, கதவுபூட்டும் இரண்டாம் அந்தரங்க மொழியைக் கூறினான். பின்னையைத் தாய் இறக்க கட்டி அண்த்தாற்போற் கதவு நிலையோடு தான் மருவிக்கொண்டது.

இப்பால் வினையளந்தபெருமான் உள்ளே சாக்கோபாங்கமாய், மனைவி தலைவாழையிலையில் இட்ட அங்காத்தை உண்ணப்பேரவா வோடு மன்றமிழிம் புருட்ஜீனப்போல, உட்கார்ந்துக், குஞ்சியும், கெளிநாளாய்ப் பசியால் வருங்கினேன் சோற்றுக் குவியல் மூன் விடப்பட்டால் எத்தனைதூர் அங்கலாய்ப்போடு இருக்கயால் வாரி, இருக்கயாற் குழந்தைப்பிடித்து வயிற்றுத்தருத்தியை ஸிரப்புவா னே அந்தனைதூர் அவாவோடு, அத்திரவியத்தில் வாரித் தான் கொண்டுபோன சாக்குகள் ஸிறையத் தினித்துச் சேமித்து வாய் க்கட்டுக்கட்டியபின், மடியிலுஞ் சிலவற்றை வைத்து, மனமூம், கையும், பையும், மடியுஞ், எலித்த பின்பு கதவுண்டை பொதிச்சாக குகள் எல்லாவற்றையும் தாக்கி நிறைத்து வைத்துக், பொடக் கிற

வினையளந்த பெருமான் கதை

க்கும் மூலவாக்கை சினைத்தான். இரத்தினவாஞ்சலயினுலே அதன் அவதாசத்தை விட்டுவிட்டானுதலால் அது எட்டுக் காதத்துக்கும் அப்பால் அவன் மனசை விட்டுத் தாண்டிப்போயிற்று. பொருட்செல்லி சிற்குமிடம் வரக் கலைச்செல்லி நாணுவாளன்ற ஜார்ப்பேச்சுப்போல, இத்துணைப் பொருட்பேராசை அவன் மனசிற்குடிகொள்ளவே அவ்வாக்குக் குடிபோயிற்று. இததானுக்கும் அவ்வார்த்தை, அததானுக்கும் அவ்வார்த்தை என்று, வாயில் வந்த வந்த அந்தந்த அருளுசொற்களை எல்லாம் பிரயோகித்துப் பார்த்தான். “நோயொருபக்கம் குடொருபக்கம்” என்றாலும் அவன் மந்திரம் ஒருபக்கங் கதவின் பந்தனம் ஒருபக்கமாய் இருக்கிறது. எத்தனை தூரம் பிரயாசப்பட்டனனுமினும் அந்தனைதூரம் அஜுகலம் அவனுக்குத் தூரமாயிற்று. கதவு சம்ஹந் திறப்பவில்லை. அப்பொழுது அவன், இடாரிற் பட்ட எல்லோலவும் போன்றபட்ட புலிபோலவும் மனம் பதறிச், சடம் விதறி, ஐயையோ! தெய்வமே, “கலத்திற் சோற்றைப்போட்டுக் கையாற் பிடித்தவர்”போல இப்பொருள் எல்லாம் எனக்குத் தந்தும் மறுபடி பறிக்கப் பார்க்கிறோ? ஆ! என் உயிரே! பவ்விட மவ்வாயிற்றே. ஐயையோ! என்ன சினைந்தேன்? என்னவாயினேன்? ஆசைக்கு அலைச் சல்லன்டென்று அறிந்தேனுமினும் மறந்தேனே: அந்தோ! அவ்கீ சினைத்து உரலையிடித்தவர் போலாமினேனே; என்ற பலவற்றையும் எடுத்துச் சொல்லிப் பிதற்றி, ஒப்பாரி படித்துக், கரத்தால் முகத்தில் அறைந்து, சிரத்தில் மோதி, மயிரைப் பிடுங்கி, உடையைக்கீழித்துக், குத்துக்கரணம் போட்டார்போல சிலத்தின்மேற் தலையைக் குத்திப் புரண்டு, சம்ரே நாலைந்து கணவேளையாய் மூர்ச்சித்துக்கிடந்தான்.

இதசமயம், மாவுத்தர் அத்தனைபேருங் தந்துமி, பேரிகை ஆர்ப்பரிக்கக், குதிரைகளின் கழுத்திற் பூட்டிய வெண்டையங்கள், கண்டாமனிகள் கணக்கை என்றெலிக்க, அவற்றின் கால்களிற் பூட்டியதன்டைகள் கிணுகிணு என்றிரக்க, வாயுகதியோடு வந்து, பருப்பதத்தின் முழுமூச்சிதுவள் அருநெறியை அஜுகி, அங்கணம் சிற்கும் கருமேகங்கள்போலும் பொதியேறகளைக் கண்டு, விரலை வாயில் வைத்து, ஓ! இவைகள் இவ்வழிவரக் காரணமென? என்று, சிலைத்து, மலைத்து, நமது அந்தரங்கம் பகிரங்கமாகியதோ? அல்லது இவைகள் தற்சம்பவமாய்ப் பசும் புன்மேய்ச்சலைத்தேடி வந்த வைகளோ, என்று சினைந்து பயந்து, அயர்ந்து, தியங்கிக், கலக்கம் அடைந்தார்கள். ஆயினும் அவர்கள் தலைவனும் உருவியவர்கள்

வினையளந்த பெருமான் கதை

உறையிடாத் தீர்ச்த வீரனுமாகிய பரிவீரபூஷணன் தெரியமடைந்து கதவண்டைசென்று, கதவின் ஒரத்திற் கோடரியொன்றைக்கண்டு, பின்னும் மயக்கியும் இன்ஜுங் தேறிப் பழயபடி மூலவாக்கை உச்சரித்தான். உடனே வாயில் சட்டென்று பந்தனம் விட்டத. இதுசமயம், மூர்ச்சை தெளிந்து தேற்றமடைந்தும், வெளி யிலே ஆன் அரவத்தைக்கேட்டு, ஆ! அதமாயினேன், துட்டர்கையில் அகப்பட்டேன், இனிபாகும் புத்தியென்ன? மெது பன்னீரிணைப் பொதியெருதுகள் போனாலும் போகட்டும்; நான் வந்தகாரியம் பிரதிகலம் ஆனாலுமாகட்டும்; என்னைப் பெட்டையன் என்று என்மனைவி நகைக்கிழும் நகைக்கட்டும்; இங்கேரத்துக்கு உயிராப்பிடித்திருந்தால் இனிமேல் மற்றுங்காரியங்களைப் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று ஒரு ஸிமிலைத்துக்குன் ஊரிலுள்ள யோசனையெல்லாம்பண்ணீக், கதவுதிறக்கும் தருணம் பார்த்துப், புற்றிலிருந்து பிரிக்கொண்டு ஒடும் அகழான்போலப் பக்கென்ற குகையை விட்டோடி, வீரபூஷணனுடைய சோரேந்திரனது கால்களில் முட்டி, அவனை விழுத்தி, அப்புறம் பந்துபோல உருண்டு ஒடப்பார்க்கையில், ஒரு வேட்டைநாய் வாய்க்குத் தப்பிய இரையை அடுத்த வேட்டைநாய் கவ்விப் பிடித்தமர்த்திக் கடித்து ஆய்த்துத் தாக்கியெறி வதுபோலப், பக்கத்தில் கிணற சகாய குஞ்சரன் என்னும் வீரன் அவனைத் தன் காலால் அடிக்கு விழுத்தித் தன் பட்டாகவுயருவி அவனை இரண்டு கண்டங்களாகத் தன்டித்தான்.

“வினையளந்தார் முற்றம் வெறுமுற்றம்” என்றுந்துபோல வினையளந்த பெருமான் என்னம் வீண் என்னமாயிற்று. அவன் பொருமையும் அவன் மனைவி அபிகாரயசுந்தரியின் அழுக்காறும் சிவாங்தமாய் முடிந்தன. மைத்தனி பாக்கியசுந்தரியின் பெருவாழ்விற் பொருமையுற்ற அபிகாரி கைம்பெண்ணானால். தன் தம்பி பொன் என்ற பெருமானை அதடியிறுக்கி, உன்னிலும் நானே பெருமானுவேன் என்று விருதைச்சட்டிய வினையளந்தபெருமான் வேதனைப்பட்டிறந்தான். மாவுத்தரோ அவன் சிவஜுக்குக் காலதுதரானாக்கள்.

இதனால் அயலார் வாழுப் பொருமல் அவர் வாழ்விற் பொருமைகொள்வார்க்குப் பொருள் நட்ட மொன்றே, உயிர் நட்டமும் வருமென்று, உணர்க.

எ வது கண்ட துண்டங் கண்ட கதை.

தீரைக்கு என்கை செய்ய வேண்டும்.

Render good for evil.

இவ்வண்ணம் வினையளந்தபெருமானின் உயிரானது சகாய குட்சரனது பட்டாவினால் உடம்பை விட்டொருவி உடையவனிட மோட, உயிரைவிட்டுக்கழன்ற உடம்பானது கண்டதுன்டம்பட்டுத் தரையிற்கிடக்க, மாவுத்தர் அணைவருங் குகையுட்புகுந்து தாந்தரா கூண்டுவந்த கொள்ளைப்பொருள்களைச் சாக்குகளோடே கோணங்களிலிட்டுத், தத்தமக்குரிய சிலாசனங்கள், மராசனங்கள், இரத்தினஞ்சனங்களாறிய பற்பல ஆசனங்களிற் பரிதியைச் சூழும் பரிவேடம்போற் சேர குருபீடமாகிய தங்கள் அதிபதியின் சிங்காசனத்தைச் சூழ்க்கிறுக்க, வீர சூரனுகும் அச்சோரபதி தன் சித் திராசனத்தை விட்டு உத்தண்டமாயெழுந்த, நற்குழங்கிறுந்த நன் சிநேகிதரைப் புகழ்ந்து சொல்லவாயினான்.

அகோ! பிராண சேசர்களே, உங்கள் திரண்ட புயங்களைக் காணுங்கோறும் உன்னத பருப்பதங்கள் கிடூகிடுத்துஅஞ்சம், உங்கள் பிரதாபமான சயங்களைக் கேட்குங்கோறும் கடலாற் சூழப்பட்ட உலகம் அஞ்சம், நீங்கள் கோபித்தெழுந்தால் அண்டங்கள்ளலாம் படப்படென்ற கிடூகிடுக்கும். கீங்கள் ஆயுதங் சமூற்றினாற் கொண்டல்களெல்லாம் கிரேவிட்டுப் படப்படென்ற வயிறுதுடிக்கும். நீவீர் தங்கும் இச்சோலைக்கு மேலாகக் கடந்தபோகச் சந்திராதித்தர் கலங்குவார்கள். ஏழைமனுஷர்கள் உங்கள் உடம்பின் நிழலைக்கண்டு மலங்குவார்கள். பிரசண்டவாயு உங்கள்மூன் வீசும்பொழுத, ஓ! இவர்கள் மௌமை என்செய்வார்களோ என்ற ஈராற்கரையும். வெவிலாவது, பனியாவது, மழையாவது, சீர்இருக்கும் இடத்தைக் கணவிலும் அனுகினுவென்றே அவை நனவிறும் முன் அனுகும். “தம்பியுள்ளான் சண்டைக்கஞ்சான்” என்ற வாக்குப் போல உங்களையிட்டு உலகத்தில் எனக்குப் பெரும் புகழும் கீர்த்தியும் கெடுங்காலமாயுளா. உங்கள் துணையைப் புயங்களாய்க் கொண்ட என் நாமத்தைக் கேட்டால், மழைஷர் மாததிரமோ, வடக்குத் தெற்குமுதலாம் அட்டதிசைப் பருப்பதங்களிலும், பற்றைகள், செடிகள், விருட்சங்கள் அடர்ந்திருக்கும் வனுந்தரங்களிலும் தங்கும், சிங்கம், புலி, யானைமுதலாங் துட்டமிருகங்களுந் தங்கள்

கண்டகுண்டாங் கண்டகதை

அனைகளை விட்டு வெளிமேற் புறப்படா. இப்பெயர்ப்பட்ட தமக்கும் நமக்கும் இதகாறாக சுத்தருக்களில்லை. இருந்தபோதிலும் ஒருவர் மீண்மையாவது மீண்மையாவது எதிர்த்துமில்லைக், கிட்டினதுமில்லை. இப்போதோ யாரோ ஒரு தட்டப்பயல் தன் வானுட்குறைவினால், இட்டாளெல்லை கிட்டியதால், நமது உறை விடங் தேவிவந்த அங்கெங்கப்பட்டான். தான் விளைத்ததைத் தானே அதுத்துக் கொண்டான். இவ்விடம் வந்து தன்னுயிர் தந்தான். “தானே புரிவினையாற் சாருஞ் சுகதுக்கம்” என்றால் நாசம் அவனைச் சார்ந்தது. அதற்கியாம் என்ன செய்யலாம்? யாம் பொறுப்பாளிகள்ளல். ஆயின் இவன் இந்த ஒருவந்தமான இடத்தை அறி யவந்தது எனக்கு மகா ஆச்சரியம்! ஆயின் இவன் மாத்திரமோ? இவ்விடத்தை அறிந்தார் பின்னுமூன்றோ? நெஞ்சில் அலிர்த்தனம். பின்னுஞ் சிலருள்ளேயாகில் அவர்களும் இனிமேல் இங்கைம் வருதல் கூடும். ஆதலால் ஒன்று செய்வல்ல. இந்த மட்டியின் உடலை நான்கு தண்டங்களாக வெட்டி மூலிக்குமூலை துக்கிவிடுவதும். விட்டால் இனிமேற் பிறரொருவர் இங்கைம் அயர்த்து மறந்தாயிறுங் திசைதழுமாறியாயிறும் வருவரேல் அவர்க்குப் படிப்பனையாம். கண்டவுடன் அச்சுறுத்தலாம். இதற்கு உங்கள் அனுமதியாது? யோசனையாது? தீர்க்க ஆலோசனைபண்ணி அறிவியுங்கள் என்று சொல்லி, மீண்டும் தன் ஆசனம் உட்கார்ந்தான்.

தலைவன் ஆசனத்தில் உருக்கார, மாவத்தர் அனைவரும் கைதடித் தொய்யோக் கூறிப், புடைவைகளைச் சுருட்டி ஆகாயத்தில் வீசி, ஒக்கும், ஒக்கும், எங்கள் தலைவர்களேச்சு ஆயிரம் மந்திரிகள் வாங்குக்கு ஒக்கும். உங்கள் சொல் எங்கள் தலைமேலாகட்டும். நும்பேச்சும் எல்லவர்க்கும் சம்மதம், அப்படியாகட்டுங் துரையே என்று சம்மதங்கள், அப்பிரேத்தை நான்கு பொல்லங்களாக்கி, உத்தராதி நான்கு திசாமுகங்களிலும் நான்கு தம்பங்களை விறுத்தி, அந்தண்டங்களை அவைகளிற் தனித்தனி துக்கிப், பொதிச்சுமைகளை ஒவ்வொன்றியும் எடுத்துப்போய்கிறாயே ரத்தினங்குவியல்களோடு சார்த்திவைத்துக், கொஞ்சனேரம் இளைப்பாறி ஆயாசங் தீர்க்கத்துவின், கந்தை யடைத்துக் குறிரைகளில் ஏறி வழக்கம்போல ஆர்மூகநோக்கிச் செல்லலானார்.

இப்பால் அபிகாயநாயகங் தன் காந்தன் கெடுநேரமாய் வராமைகண்டு, சஞ்சலங்கொண்டு, ஜயோ! என் வலக் கண் வலத் தோன்கள் துடிக்கின்றனவே, இஸ்பத்திலுங் துண்பத்திலும் வாழ்விலும் தாழ்விலும் உள்கொ ஒரு நேரமாயினும் மறவேண்டன்று வார்த்தா

கண்டதுண்டாஸ் கண்டகதை

தைப்பாடு பண்ணிய என் பிராண் நேயகர இன்ஜுங் கானேனே. ஜூயோ! என்னென்ன சம்பவித்ததோ தெரியவில்லையே. அரப்பா ர்க்குங் கண்களுண்டானுலோ? ஆ! பறக்கச் சிறகுகளுண்டானுலோ? ஆ! மாலூப்பொழுதாகிறதே; பட்சிகளைல்லாம் பேடை யுஞ் சேவலுமாய்ச் சேக்கை புகுகின்றனவே; சந்திரன் உதயமர ஞானே; கட்சத்திரங்கள் பிரபை வீசுகின்றனவே, பரித்தியாகும் தங்கள் நாயகன் போய்விடத் தாமரைப் பூக்கள் கூம்புகின்றன வே; அம்புவியென்னும் நாயகன் வரவு கண்டு, குழுதங்கள் வாய் விள்ளுகின்றனவே; என்று புலம்பி, இராமுழுவதும் சித்திரை மறந்து, மெத்தைத்தனைத்துறந்து பழுதிபடிந்த தரையிற்கிடந்து, அழுது அலறித், தன் பிராண் நாயகன் விணையளங்தான் போன நாழிகை நேரத்தை விரல்மடித்து எண்ணி, முதல் மூன்று சாமமும் புலம்பி, அப்பால் நான்காஞ்சாமங் குருவி கீச்சிட வீட்டை விட்டுக் கிளம்பித், தன் அடிமைக்காரர் பணிவிடைக்காரர் ஒருவருடனும் ஏதும் பேசாது தன்னாந்தனியளாய், தலைவிரிகோலமாய்த், தன் மைந்துனன் பொன்னளங்தபெருமான் வீட்டுக்குப்போய்க், கதவிந் சண்டி, தங்கைச்சி பாக்கியசுந்தரீ, பாக்கியசுந்தரீ, ஆ! ஓ! என் அருமைக்குரிய மைத்தனரே, என்று கத்தி எழுப்பினான்.

பொன்னளங்த பெருமானே, தன் தமையன் விணையளங்தபெருமான் அன்று காலையிற் தன்னிடங் கேட்ட குறியிடத்தை மறவாது, யோகாடவியை நாடிப் பொதியருதோடு திரவியமள்ளப் போன தம், வராததம், ஏதும்அறியாமல், வழக்கம்போல அமைச்சலாய் கிந்திரை கொண்டான். ஆனால், மைத்துனரே என்ற செற்காதில் விழாமுன்னே, அவன் திக்கரென்று பள்ளிவிட்டெடுந்து, இது தன் தமையனுர் மணிவியின் குவிலேராகசுபென்று மட்டிட்டுச், சட்டெணக் கதவைத்திறந்து, அண்ணுவியார் மணையீர், நிவிர் தன்னாந்தனியே வந்தகாரணமென்றீ நிவிரிக்கே எழுந்தருள “என்னமாதவஞ் செய்ததிச் சிறு குடில்”? வந்தகாரணத்தைக் கரவின்றிக் கூறுக என்றான். அவன் பிறதோர் மொழியுஞ் சொல்லானாய், மைத்துனரே, எனக்கு மங்கிலியப் பிச்சை கொடும் என்றான். எனவே பொன்னளங்த பெருமான் திடுக்காட்டமாகி, நெஞ்சேங்கி, வாய் கொன்னித்து, என் ஆசைப்பிறப்பான அண்ணருக்குற்ற தீதியாது, ஒளியாது பசரும் என்றான். அப்பொழுது அவன் கிளிச்சொண்டை ஒத்த சிறத்தினையுடைய தன் வாயைத்திறந்து, மைத்துனரே, உமது தமையன் எனது கணவன், நேற்றுக்காலமே இனமத்தியான வேளியிலே தன் வல்லாளர் ஒருவரையும் அறியாது பண்ணிர்

கண்டதுண்டாம் கண்டகதை

இனத் தார்வகங்களையும் அவற்றுடன் வேண்டிய கோணியற் சாக்கு உள்ளூடுக் கொண்டு வீட்டை விட்டுப் பிரயாணமானார். எங்கேபோ யினரோ அறியேன். இனம் பிரிந்த அன்றிலம் பேடைபோலாயினேன். இதுவரையும் வந்திடாத சியரயம் ஏதென்றநியேன். உம் மிடமன்றி, மைத்துணரே, பின்னை ஆரிடம்பேசுவேன், ஆர்க்கெடுத் தரைப்பேன்; மைத்துணரே, அருள்புரியும், அருள்புரியும் என்ற நாகணவாய்போற் குதலை பொழிந்து, சித்திரப் பாவைபோல அவன் அடியில் விழுந்து காலிரண்டையும் கட்டிப்பிடித்துக் குரலெடுத் தழுதான். இவனது அழுகைக்குரல் கேட்டமாத்திரத்திலே பாக்கிய சுந்தரியுள் காலுண்டையுந்தான். தன்னேர் குடியாள் படும் பாட்டைக் கண்டாள். துயர் கொண்டாள்.' அவன் அழுகையை மாற்றி ஆற்றல் செய்தான். அக்காள், எல்லாங் கடவுள் செயல் என்றான். அவரின் ரூரதூவும் அசையாதென்றான். பகவானது வினையாட்டை யாவர் மட்டிட்டறிவார்? எல்லாம் நமக்குத்தான், இன்பழும் நம்மதுதான், அதன் பின்பாவது முன்பாவது வருங் தன்பழும் நம்மதுதான். இன்பத்தை அனுபவித்த நாம் துன்பத்தை யும் அனுபவிக்கத்தான் வேண்டும். கேளும், "இன்றைவினைக்கிண தவொழிந்திட்டொன்றுகும், அன்றியதுவினும் வந்தெய்தும், ஒன்றை, வினையாமன் முன்வந்து ஸிற்கினும் ஸிற்கும், எமையானு மீசன் செயல்" என்பது பெரியோர் வாக்கு என்று உலக இயல் களைத்துக்காட்டி ஆற்றினன். அவரும் சற்றே துயர் தீர்த்து பேசாதிருந்தாள்.

அப்பொழுது பொன்னளந்தபெருமான், "இருவை கண்டால் அடிப்பார்க்க வேண்டா" யுத்திசாலியைப்போற், காரியத்தை நன்றாய் மட்டிட்டு, அவன் தன்மேல் உருக்கமற்ற சகோதானுயினும், தான் அவன்மேல் உருக்கம் வைத்தவனுதலாற் தன்னை யறியாமல் மனமிளகித், தாயை வினைந்து கரைந்தழுத மகவபோற், தன் தமையன் வினையளந்தபெருமானை வினைந்து வினைந்து, பொருமிப் பொருமி, அழுதழுத, வஞ்சிக்கொடிபோன்ற அம்மடக்கொடியை ப்பார்த்து, அகோ! கற்பு நாயகமே, நம் அன்பிற்குரிய அன்னரின் பிராண நேசமே, சீர் கலக்கமின்றி உமது விட்டிற்குப்போம். நான் இந்தக் கணமே காட்டுப்புகுந்து கடந்த வர்த்தமானத்தைச் சோதித்தறிந்து வருகிறேன்; அஞ்சலீர். பகவான் கடாட்சிப்பராக; எல்லாம் நமது சன்மைக்குத் தான் என்று சொல்லி, அந்த வஞ்ச வஞ்சியை அஜப்பிக்கொண்டு, கங்கைக்கடன்றுமிடித்தும் வயிற்றுக் கடனைக் கவனியாத கோட்டத்துட்போனுன். அங்குள்ள தன் பழய

கண்டகுண்டாஸ் கண்டகதை

இழ வாலேபங்களைக் கட்டவிழ்த்து அவற்றின் முதகில் விரகுச் சாக்குகளைக் கட்டினான். தனது தோளிற் கோடரியைப் போட்டான். கயிறுகள் நார்களைக் கைகளில் ஏந்தினான். வழக்கமாய் விரகு வெட்டக் காட்டுக்குப்போகும் நேரத்திலும், காட்டுக்குப்போகும் வேதத்திலும், விட்டை விட்டான்.

அப்பாற் பொன்னளந்த பெருமான் எங்களிலும் பார்க்க விரைவாயக் கழுத்தகளைத் தட்டிக்கொண்டு, அங்கிக்கு அறிமுகமானே ரைக் கண்டுக் கொடுக்காது தாமதியாது கண்மூடித் திறக்குமுன் குகைக்கு வங்தான். கட்டுலனுக்கு முன்னே அவனது மூக்குப் புலனுக்கு அவ்விடம் நடந்திருந்த அமங்கல காரியம் வெளியங்கத்து. அரப்போகும்போதே பின்னாற்றத்தை ஆக்கிராணித்தான். அதுசமயம், ஓர் உதரத்திலிருந்து பிறந்த சகோதர உருக்கமானது அவனது சௌரியத்தையும் தைரியத்தையும் மேலிட்டு, அவன் நெஞ்சத்தைக் கரைத்ததற்குல், அவன் பெண்களிலும் ஏழையனுகிச் சற்றுத் திகைத்து சின்றும், மறுபடியும் ஓர்மங்கொண்டு, குகையைஅணுகி நாலு மூலைகளிலும் ஆக்கிய அங்காண்கு உடற்கூறுகளையும் அவிழ்த்து ஓரிடத்திற்போட, மறுபடியும் அவனது ஏழை நெஞ்ச பழயபடியே திரும்பிவர, அவன் அவற்றின்மேல் அடித்துப் புரண்டு விழுந்து, என் அண்ணுவோ! ஆகை அண்ணுவோ!

“பொன்னை நிலந்தன்னைப் புதல்வர்களை மங்கையரைப் பின்னையுள் பொருள்களெல்லாம் பெறலாகும்,
என்னையுடைய இளையோனே (மூத்தோனே) இப்பிறப்பில்,
உன்னையினிக்கரண்பதுண்டோ ஏரையாயே.”

ஐயையோ, என் அண்ணு! என்ஜுடன் பொருமை கொண்டு உங்குமிரு முடித்தாயே. “அந்தோ விழவசத்தை யாரே விலக்கிக்கரோ?” ஆ! அண்ணரே, அண்ணுவியாரே, என் இருகண்மணி நேர்விரே, என் பிதாமாதா இறந்தகாலந்தொட்டு உமது பிறவியாகிய என்னை உமது புறங்காலில் ஒட்டிய ஆசிபோலவும் பாராதிருந்திராயினும், “பேசாதிருந்தும் பெரிய பெலன்” என்ற ஊர்ப் பழமொழிபோலப் பெரியோனுகிய நீர்இருக்கின்றீர் என்னும் அவ் என்னம் ஒன்றையுமே நினைவுகொண்டு பெருமைகொண்டு நடந்தேனே: பெண்மதி கேட்டுப் பித்தைடந்திரோ? ஆ! வணிகர்க்குலதிலக்மே, கோழுட்டிகள் மகுடமே, எங் குடி பட்டதே, எம் அடியற்றதே: என் வமிச முதலே, வினையளந்தபெருமானே, என்று பலவற்றையுஞ் சொல்லி க்குரலெடுத்தமுத சகோதர நேசம் என்னும் நஞ்சங்ட சோகத்தால் இறந்தனன் போல அறிவு மயங்கிக் கிடந்தான்.

கண்டதுண்டாஸ் கண்டகதை

அப்புறம் சில கணக்களாற் தன் அறிவு பேர, ஆ' இன்னுஞ் சில கிமிவந் தாமதித்தேனே யானால் என்னுயிருக்கும் என் அன்னன் பட்ட பாடுபட வருமே என்று அறிவுகொன்று எழுந்து, அந்த நான்கு உடற் துண்டங்களையும் ஒரு சாக்கிலிட்டு அதன்மேற் சில சந்தனச் சிராய்களையிட்டு, அப்புறம் யின்ஜுங் தெரியமாய், ஆர் குடிகெட்டுக் தான்வாழப் பார்ப்பதே உலகத்தின் சுபாபம்: இந்த வன் வாயில் மன், இருந்தவன் வாயில் அன்னம் அல்லவா? என்று சொல்லிக் கதவைத் திறந்து குகையிடைப் போய், முன்னமே தன் தமையன் எத்தனப்படுத்திய சிதிச் சாக்குகளைத் துக்கிக் கழுதை களிற் கமத்திச், சாக்குகளின் வாயிற் சிராய்களைத்துவி "மதியிற கனமுண்டானால் வழியிற்பயம்" என்று போல மன அச்சத்தோடு தத்தபங்களை மெதுவாய் ஒட்டிக்கொன்று மாலைநேரம் திருவிருந்த புரத்தை அனுசினுன். கழுதைகளைச் சாப்ததுத் தோட்டத்துட் போக்கிப் பொதிச்சாக்குகளைத் துக்கி வீட்டுக்குட் சேர்த்தான். இளைப்பாறிப் பசியாறி இரண்டாஞ் சரமம் எழுந்து, முன்னமே தன் சிதிச் சுமையோடு கொண்டு வந்த பினச் சுமையைப் பழைய படியே கழுதையில் ஏற்றித், தெருச்சங்தடி, அயற்சங்தடி, தன் தலையிடி எல்லாம் அமர்ந்தவேளை பார்த்த மெதுவாய் நடத்தித் தன் மைத்துவி வீட்டுக்குப்போய், அங்கே அடுக்களைப் பக்கமாய் விட்டு, மறுபடி கொலுச்சாவடியைக் கிட்டிக் கதவிலே தட்டி, அம்மா, அம்மா, அன்னன் பெண்டாட்டியாரே, என்றான். அப் பொழுது கொலுச்சாவடியிலேவிடாத் துயரத்தோடு படுத்திருந்த ஓர் இளம் பெண், இத என் எச்மானது தம்பியார் குரல்லவா என்ற சொல்லி, அங்கே இங்கோ என்ற இரு சிலைவோடு மெல்லவந்த கதவைத் திறந்து விட்டாள்.

இச் சிறு பெண் சிறு பிராயன் தொடங்கித் திவிர புத்திசாலியும் உபாயக்காரியுமாயிருந்தவளால் அவளுக்கு உபாயகங்தரி என்ற நாடேயமுளது. அவள் பொன்னளாந்தபெருமானைக் கண்டவுடன், தனது வயசுக்குந் தொழிலுக்கும் நிலைமைக்கும் அடித்த வகையாய் வந்தனை வழிபாடு பண்ணிக், கைகட்டிக்கொண்டு நிற்கப், பெருமான் அவளை நோக்கி, அட இளங்கைப் பெண்ணே, நீயோ டிப்போய் நான் வங்கிருக்கிறேன் என்ற செய்கியை உன் இறைவிக்கு உணர்த்தென, அவள் அப்படியாகட்டும், ஐயா, என்று மறகாலுந் தாழ்ந்து வணக்கித், தெள்ளுப்போற் துள்ளி அயல் மாடத்துக்கு ஒடித், தன் நாயகளைக் கானு வருத்தத்தாற் கண்ணீர்தூற்றின்கரைகா னுமற் கையின்மேற் தலைவைத்து, வலைத்தலை மாண்போலவுன் சேற் றிலே நாட்டிய கம்பம் போலவும் மனங்கில் தளர்ந்து, மறக்கத்

கண்டகுண்டங் கண்டகதூ

தோடு புழுதியின்மேற் கிடந்ததன் நாய்ச்சியாறரக்கிட்டி. ஆய்ச்சிதாயே, உம் மைத்தனர் அழைக்கிறார்; எழுந்தருளும் என, அவள் சட்டென எழுந்து, என் பிராண நாதர் வந்தாரா? என்னுயிர் தங்தாரா? என் மங்கிலியம் ஈந்தாரா? என்று கதறிக், கைவளை புலம்பவிரைங்தோடிக் கதவண்ணை வந்தாள். அவ்விடங் தன் மைத்து என்ன மாத்திரங் கண்டு, தரியாளாகி, ஜீயோ! என் பிராணைக் கொண்டுவந்திரா? என் கணவன் எங்குளர்? என்று அளக்குஞ்சோரக், கைவளைசோர, மெய்சோர, மனஞ்சோரக், கண்ணீர்சொரிந்து தவன் பாத தாமரைமேற் தன்கைத்தாமரை பட்டுத் தாமரையின் மேற் தாமரை பூத்தகாட்சி போன்றிருக்க, சிலத்தின்மேல் விழுங்கு உமது அண்ணுவ்யாறரக் கண்டுவந்திரா? சொல்லும், சொல்லும் என்று தன் செம்பவள வாயைத்தழந்து வினாவி, நோயாளிமுதல்தின் முன் பரிகாரியாளிருந்து அழுதரலொத்துத் தன் மைத்தனன் கலக்க மடைகிறதையும், அவன் கண்ணீர் ததும்புகிறதையும் கண்டு, பின்னும் அயர்ந்தாள்.

அதுசமயம் பொன்னளங்தோன் தன் அண்ணன் மனைவியின் மேற் கை தீண்டல்தோலைமென்று அஞ்சியும், ஆபத்தென்று கண்டு தன் கையால் அவளைத் தூக்கி உலக இயலாற் தேற்றி, ஆறுதலான வார்த்தைகளால் அவளுக்குத் தேறுதல் வரச்செப்து, தான் கீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டது முதலாய்த் தன் தமயனைக் கண்டது ஸ்டமாய்க் கண்டதுவரைக்குங் கண்ட காட்சிகளைச்சொல்லிக், கண்டதுண்டம் ஆனுரைன்று வரயெடுக்க முன்னே, என் அண்ணுவோ, அண்ணுவோ, போன்றோ, இனி நீராரோ, நானுரோ என்று விம்மி விம்மிக் குரலெடுத்தமுதான். அழுவே, அபிகாயியும் அவள் வெள்ளாட்டியுங் காரியம் கைகடந்து போயிற்றென்று தீர்ப்புப்பண்ணி ஒருவரை யொருவர் கட்டிக்கொண்டு, “கொடுக்குங்கொடையலவே” என்று தொடங்கி ஒப்புச்சொல்லிப் புலம்பப், பெருமானுக்கு முன்போன கையியம் மறுபடியும் மீண்டுவர, அவன் அவ்விரு பெண்களையும் விலக்கிக், சுடுகாடு பேரனபினம் திரும்புமா? “ஆன்டாண்டுதோறும் அழுதபுரண்டாலும், மாண்டார் வந்துவரோ மாசிலத்தீர், வேண்டாம்” என்றார் பெரியோர். ஆதலால், வேண்டாம் அழுவேண்டாம் இம்மட்டில் விடுக்கள்; இம்மட்டில் விடுக்கள். இப்போ இராத்திரிகாலத்தில் இவ்வாறு நிவிர்குவரும் பெருக் குரலிட்டமுதாற் பக்கத்தார், கிராமத்தார், சுற்றத்தார், பணிவிடைக்காரர், பலர் வரக்கூடும். எல்லாரும் அறிந்தால் “ஊரை உலைமுடியால் மூடக்கூடாது” என்றுத்போல இது காரியத்தையும் மூடக்கூடாது.

கண்டதுண்டாஸ் கண்டகதை

அண்ணயே உடைத்தபின் கட்டுதல் பிரயாசம். இன்று செத்தால் நாளைக்கிரண்டு நாள் என்று உலகங் கூறக் கேட்டிருப்பீர்களே, போன்ற போக, இனிமேல் நடக்கவேண்டியவைக்கு வழி பாருங் கள் என்று முற்றத்திற் போய்ப், பின்ச் சாக்கைத் தூக்கி அறையிலிட்டு, நான் போய்வருகிறேன், இனி உங்கள்பாடு என்று சொல்லி நீட்டுக்கு எழுங்கான்.

அப்பொழுது அபிகாயநாயகம், இனி என்ன? “ஆள் இல்லாத துக்கம் அழுதாற் திருமா” என்று மனங் தேறி, அவன் வலக்கை யைப் பிடித்து மோச்து, அவனை ஏதிரில் இருந்த ஆசனத்தின் மேல் உளுக்கார வைத்துக், கேளும் மைத்தனரே; நாங்கள் இருபேரும் பெண் பேதைகள். வலக்கைக்கும் இடக்கைக்கும் வேற்றுமை அறி யோம், பஸ் அமிர்த இரகசியம் நிழைகிற்காது. அயலார், மற்றும் பணிலிடைக்காரர் இதை குறிந்தால் வீண் பழியம். மரத்தால் விழுந்து கிடப்பவனை ஏழை மாடும் உழுக்கும். வருந்தார்க்கு உறவர் வழியிலுமென்டு. தாழ்ந்த எனக்கு நீரேயன்றி என் அயலாரா வது. சுற்றத்தாராவது தஞ்சமாகார்கள். நானும் என் அடிமையும் உம் அடிமையானும், என் உயர், உடல், பொருள் மூன்றும் உம் முடையவைகள். உம்மை ஓர் துடைப்பக் கட்டை போலாயினும் இதுவரைக்கும் என்னுத எனக்கு நீர் செய்த உதவிக்குக் கைம்மாறில்லை. “செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகழும்-வானகழுமாற்றவரிது.” உமது திருவுள்ளமுங்-கடைக்கண்ப்புமே எனது அரிய காவலும் துருக்கமும், என் உள்ளமே நீர் வதியுஞ் சிங்காசனம். என்னைப் புறக்கணியாது ஏற்றருநுமென்று திரும்பவும். அவன் இரண்டு கால்களையுங்-கட்டிப்பிடித்து அழுதான்.

அப்பொழுது பொன்னள்க்கை பெருமான் தன் இரு காங்களையும் நீட்டி, அக்கினிபிற்-போடப்பட்ட தளிர் போலவாட்டம் அடைந்து தன் இரு கால்களையுங் கட்டிப் பிடித்து அழுதுகொண்டு கிடக்கும் தன் மைத்தனியைத் தூக்கிப், பக்கத்திலிருந்த ஆசனத்தின் மீது உளுக்காருவித்துத், தீவிர புத்திசாலியாகிய அந்த உபாயகந்தரியை நோக்கி, வாடி அம்மனீ! யாவரேனுங் தாங்தாம் கட்டிய சுமையை எடுக்கத்தான் வேண்டும். சுரைக்கொட்டை புதைத்துப் பாகற்காய் பிடிங்கினேரையும், மாங்கொட்டை புதைத்துப் பலரப்பழம் பிடுங் கித் தின்ரேரையும் யாம் என்றுங் கண்டிலும். அவரவர் செய்ததை அவரவரே அலுபவித்துத் தீர்க்கவேண்டும் என்பது உங்கும் விளங்குமே. நமது தமையனுர் பாடும் அப்படித்தான். ஆனது ஆயிற்று. ஆனால் அதுகாரியம் போக, நாம் அவசியம். பரங்கவேண்டிய

கண்டகுண்டஸ் கண்ட கதை

பிற காரியங்களுள். உடைக்க முன்னே அணை ஓரளிக்கொள்வதே புத்திசாலிகள்கடமை. நமது தமயன் இவ்வாறு அகால மரணம் அடைந்தார் என்ற ஊர் அறியவந்தால் எல்லாம் பீற்றலாகும்; எல்லாஞ் சின்னத்தனமாம். பஞ்சப்பொதியைச் சுமந்து போய் நட்டாற்றுள் விழுந்து நெனித்துச் சுமந்த ஏருமைக் கடாக்கள் பாடு போல, நம் பாடோன்றே நம் பாடும் முடியும். பொருட்காரர் இக்காரிய கிருபாகங்களையுங் தோரணிகளையும் அறியச் சம்பவித்தால் மீங்கிருக்கும் நம்மையும் பிடித்துக் கண்டதுண்டம் பண்ணுவார்கள். அரசன் அறியவந்தாற் “செட்டிக்கு மிறுத்துப் பைக்கும் இறுத்தாற் போல” வீண் தொல்லியுடன் விசாரமும் அல்லதும் நேரிடும். ஈற்றிற் “கள்வன் பெண்டாட்டி கைம்பெண்டாட்டி” என்றாற்போல, அண்ணன் பெண்சாதி மாத்திரமல்ல, “ஒரு மொட்டைக் கொண்பது மொட்டை”யாய், என் பெண்சாதியுங் கைம்பெண்சாதிபாக வரும். பிராண சங்கடங் தூரமாகாது.

நான்கு ஆட்டுக்குட்டி போதித்தாலோத்து, இதன்பேரில் நெடும் பேசுப்பேசி நான் உண்ணோ எச்சரித்தல் அவசியமன்ற, அடி, உபாய சந்தரி, “என் புத்திக்கு உண் புத்தி எட்டிரட்டி” என நான் நன்கு அறிவேன். உன் புத்தி நீயே அறிவாய். தண்ணீர் வெங்கிரானாலும் கெருப்பைத் தணிக்கும்; ஆதலால் ஒருவன் முழாசி எரிகிற நெருப்பை நூர்க்க நீர் கொண்டுவா என்றாற், தண்ணீரா வெங்கிரா என்று விசாரித்தல் அவசியமல்ல. நூர்க்கிற தன்மையுள்ளபோது வெங்கீர் என்றும் தண்ணீர் என்றும் காரியமில்லை. அதுபோலவே, சூழ்ச்சுப் புத்தியுடையாரேல், ஆண் என்றும் பெண் என்றும் அக்கழையில்லை. நீ புத்திசாலியாதலால் ஒன்றும் பீற்றலாகாது காரியத்தை கடத்த வாய் என்பது எனது நம்பிக்கை. நமது அண்ணர் காலமரணம் அடைந்து சேமிக்கப்பட்டாற் போலவே, அவரது பிரேதத்தை நாம் சேமிக்கவேண்டியது. அதற்கடுத்த உபாய தந்திரங்கள் யாவையும் நீயே பார்க்குதி. எல்லாம் உன் பொறுப்பு. உனக்கு உபாயசுந்தரி என்று பெயர் வந்தது இடுகுறியாலன்றின யான் ஏலத்தொடங்கி அறிந்திருக்கிறேன். “ஷழிபேரிலு மூக்கமதுகைவிடேல்” என்பார்கள் உலகத்தவர்கள். அதை யானும் உனக்கு உபதேச வாக்காய்ச் சொல்லுகிறேன். சாக்கிரதையாயிரு. எலுமிச்சஞ் சாற்றுக்குப் புளி சேர்க்க வேண்டாமானாற்போல உனக்கு இனி அதிகம் புத்தி போதுக் கைவேண்டியதில்லை. கயிறில்லாப் பும்பரம் ஆடமாட்டாதானாற் போல விவேகமில்லாச் செய்கை பலிக்கமாட்டாது. ஆதலால் உன் விவேகத்தை மறநியில் விடாதே. பத்திரம்! பத்திரம்! சாக்கிரத!

உபாய சுந்தரி கதை

நன் போகிறேன், இப்போது அர்த்தராத்தினி யாகிறது, என் வீட்டார் என்னை மிட்டு அங்கலாய்ப்பார்கள். ஆதலால் யான் விரைவிற் போய்க் காலையிற் சூரியோதயத்தோடு வருகுவேன். அதற்கிடையில் நீ பார்க்கவேண்டியவற்றைப் பார்த்து ஒடிட, என்று உபாயசுந்தரிக்குச் சொல்லி, அப்பாற் புருஷனை மிழங்க துங்பத்தாற் தலைவிரி கோலமாயிருந்த அபிகாய நாயகத்திற்கும் ஆறங் காரியஞ்சொல்விக்க, காலையில் வருவேன் என்று உத்தரவு பெற்று வீட்டுக்குச் சென்றுன்.

இதனுற் தீமை செய்தார்க்கும், செய்ய நினைந்தார்க்கும், நன்மை நினைப்பதும், செய்வதுமே பதில் உபகாரமென்று உணர்க.

அ வது உபாயசுந்தரி கதை.

விவேகம் தீழையைத் தடுக்கும்.

Good counsel is above all price.

பொன்னளங்கெருமான் தாபரமில்லா இனக் கொடி போல வாடும் அபிகாயநாயகத்தைத் தேற்றி அவனிடம் உத்தரவுபெற்றுத், தனக்கும் ஆமாரூன புத்திமதிகளைச் சொல்லிக், காலையில் வருகிறேன் என்று பேசி வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டவுடன், மதியாகரமான அவ் உபாயசுந்தரி தன் எசமானின் பிரேதத்துண்டங்களைச் சாக்கி விருந்தெடுத்துக், குடலை அப்புறப்படுத்தி ஒர் குழியுட் புதைத்த, மீந்தவற்றைச் சந்தனமரத்தாற் செய்யப்பட்ட ஒரு பெட்டகத்தில் வைத்துப், பின் நாற்றமூம் துர்க்கந்தமூம் அக்கம் பக்கக்களில் வீசாதபடி அதற்குக் கந்தவர்க்கமிட்டாள். எசமாட்டியின் வாசனைத் திரவியங்கள் வைத்துப் பூட்டப்பட்ட போற் பேழை யொன்றைத் திறந்து, அதற்குள்ளிருந்த, சந்தனக் குழம்பு, சவாது, பன்னீர், கர்ப்பூரத்தைலம், சாம்பிராணித் தைலம், முதலாம் பல வாசனைப் பொருட்களை வேண்டியபடியே மட்டுக்குமிஞ்ச உடுத்துப், பூசவேண்டியவற்றைப் பூசி, ஊற்றவேண்டியவற்றை ஊற்றிப், பின் நாற்றம் வீசாமற்றெய்தாள். பார்க்கவேண்டிய வீட்டைவுவல்களை ஒதுக்கித் தன்நாய்ச்சியாரைத் தேற்றிப் போற்றி, அவன் கான்மாட்டில் அறிதுவிலமர்ந்த, காலையிற் குருவிச் சத்தத்திற்கு எழுந்து, தன் எசமானினை நினைந்து, மனம் நொந்து புலம்பி, மறுபடி கண்ணீரை வழித்தூற்று அந்த அங்காடி சென்றும், அது கூட நெரி ஓரங்கு செல்லும் என்று

உபாய கந்தரி கதை

நினைந்து, கடைக்கு அண்டை வீட்டில் விருந்த ஒரு மலையாளியைக் கண்டு, அவனுடன் சில வார்த்தைகள் சொன்னான்.

ஐயா, நானே ஒரு வறியேன். ஆருமற்ற பெண்பேதையானேன். எனக்குப் பூலோகத்திலே பிண்ணேர் கொழுகொம் பில்லை. இது வரைக்கும் என் உயிர் உடற்குத் தாபரமாயிருந்த என் நமிஞர் காக்கைவலியால் உபாதிப்படுகிறார். குருடனது கைக்கோலைப் பிடுக் கிளற் போல எனக்கு ஆசரவாயிருக்கும் அவரைப் பிடுக்க ஆண்ட வலுக்குச் சித்தமோ, ஆரம்பவார? எப்படியுங் செய்யுங் கிருத்தியம் எல்லாஞ் செய்ய வேண்டுமே. வைத்தியலேருவர் இன்ன அவிழ்தக் கொடுக்கச் சொன்னார். அதற்காகுஞ் சரக்கு வகை மூலி வகை எங்கள் வசமில்லை. ஆனதால் விலைக்கு வரங்க வந்தேன். நான் வீடு விட்டு வெளிப்பட்டறியேனுதலால் வைத்தியச் சரக்கு வர்த்தகரையும் அறியேன். ஆகவே நீர் என்னை உம் பெறு மகளாய்க் கண்டு, என் பேரிற் கடாடசம் வைத்து, அப்பெயர்ப்பட்ட வியாபாரிகள் பக்கத்தில் உண்டோ? செப்புக என்று மன்றுடினான்.

அந்த மலையாளி இந்தச் சுந்தரியின் அமுத மொத்த சொல்லால் மன மிரங்கி, அவள் வாசாலத்தை விதந்து. அவனுடைய மணப்பத றதலுக்காக இனைந்து, அம்மா, மேற்றுச் சாயக்கரங்க கொச்சியிலிருந்து அச்சை மார்க்கமாய்ப் பிரயாணஞ்செய்து, என் வீட்டில் விடுதி வந்த பெரியவர் ஒருவர் இங்குண்டு. அவர் மகாத்துமா, புன் ஈட்ய குருடன், வைத்திய மூர்த்தி. அவர் தருமத்துக்கு அவிழ்தக் கொகெங்கிறவர். பணம் அவருக்குக் காற்காசும் பெறுப்பினாம். வியாகிஸ்தன் அனுபோகசாலியானால் உன் அதிட்டந்தான்; இங்கே வான்று சொல்லி அவளை அழைத்துப் போய் அச் சங்கியாசி முன் விட்டான். சங்கியாசி சகலவற்றையும் விசாரித்துக் காக்கை வலிக்கு அகஸ்தீஸ்பர இருஷி சௌல்லிய ஒரு குழம்பையும், சில பதங்கத்தையுக் கொடுத்து, ஒடிப்போய் இவற்றை அந்த ரோகிக்குக் கொடு. குரு கடாடசமுண்டு. மருந்துடியபின் திரும்ப உச்சிப் போதில் வந்த குணஞ் சொல்லிப்போ என்று அன்பாய் அனுப்பி விட்டான்.

உபாயசுந்தரி வீட்டுக்குத் திரும்பித் “தான் தேடாப் பொன்று க்கு மாற்றுமில்லை உரையுமில்லை” என்பது போல அம்மருந்தை ஓர் போருளாய்ப் பாராமற் கறையான் புற்றென்றுட் போக்கி, உச்சிக் காலத்தில் மறுபடியுஞ் சங்கியாசியிடம் வந்து, ஐயா, நம் ஏசமானுக்கு ரோகம் முற்றிக்கொண்டது போலும். எழுதா விதிக்கு அழுதா ஈாவதென்ன! அவருக்கு இப்பொழுது சேடங் தொட்டுவிட்டது.

உபாய குந்தரி கதை

அவர் அவத்தையின்றிச் சால ஓர் பிரயோகன் செய்யக் கூடாதா? என்று அவளை அதி வேண்டுதலுடன் கேட்க, அவன் குடுகூடாவி லிருந்த கஞ்சளியொன்றை எடுத்து, அதனுள்ளிருந்த செப்பொன் கறத் திறந்து அதி விலைபெற்ற ஒரு குளிகையை எடுத்துக் கொடுத்து, மகளே, அவிழ்தன் செய்விக்கும் பருவத்தை விட்டுவிட்டார்கள். என் செய்யலாம்! உன் எசமானுக்கு அம்மட்டுக்காரன் அமைப்பு. இந்தா, இதற்கு மூச்சீரன் என்று பேர். இக் குளிகைக்குச் சாகிற பின்னும் ஏழாங்கிருந்து பேசித்தான் சரகும். இதை முலைப் பாலிற் கரைத்துப் பருக்கு, போய்வா, நான் என்ன செய்வேன்! என்று கசிவோடு பேசி அனுப்பினான். உபாயகுந்தரி அதையும் வாங்கிச் செத்தையுள் வீசித், தன் எசமானன் சாலவறுதியாயிருக்கி ரூர் என்று கண்டோர் கேட்டோர் எவர்க்குங் கணத்து வீட்டுக் குப் போனான்.

அப்பால் அந்தி சேரத்துவ், விஜையளாந்தபெருமான் காக்கக வல்யால் இறந்தான் என்ற கதை ஊர்ப்பிரசித்தமாய்க் கிராமியர், நாகரீகர், மடப்பத்தார் யாவர் காலிலும் எட்டிடற்று, கிட்டின வீட்டுக்காரர் வந்து, அபிகாயநாயகத்துக்கும் அவளைச் சேரங்காரர்க்கும் ஆறுதல் சொல்லிப், பொழுது போய்விட்டதனால் நாளைக்கே பிரேதங் தகனித்கப்பட வேண்டும்; சமம் இது தருணம் அவராவர் கிரகத்துக் குப் போய்க் காலையிற் கடிது வருக்கிறோமென்று, உபசார வார்த்தை சொல்லி, உற்றிரது அனுமதிபெற்றுப் போய்விட்டனர். அற்றைநாள் இரவு செல்ல அதி காலையில் உபரபசுந்தரி எழுந்து, இந்த மட்டில் நாம் ஒய்ந்திருத்தல் கூடாது; இன்னுஞ் செய்ய வேண்டிய ஓர் அவசிய அலுவலிருக்கிறதே; சொல்லிச் செய்வார் நல்லோர், சொல்லாமல் செய்வார் பெரியோர், சொல்லியுஞ் செய்யார் அசடர் என்றல் லவோ உலகத்தார் கூறுவார்கள். நான் ஏவாமக்கள் போலல்லவா என் அலுவலை முடிக்குங் கடமைபெற்றிருக்கிறேன் “தின்ற மண்ணுக்குத் தக்க சேரகை” என்பார்கள்; எனக்குத் தின்ற சோற்றுக்குத் தக்க கடனில்லையா? சிறுபெண் என்று சும்மாழிருக்கலாமா? என்று பலயோசனைபண்ணி, ஈற்றிற் தன்னாந்தனியே வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி, கரவீதி கடத்து, நையற்காரர் வீதி தாண்டிச், சக்கிலியர் தெருவிலே மெள்டியசருமன் என்னும் பெயருடைய, கிழக் செம்மா பனாருவன் குளத்துக்குப் போய்க் கான்முகங் கழுவித் திரும்பிவரக் கண்டு, அவனுக்குக் காலைவந்தனஞ் சொல்லி, ஜயா! முதியோய், மறு படியும் உழக்கு வந்தனம், உமது கையை நீட்டும் என்றான். அவன் இதென்னடா, விடியற்தாலத்தில் இச் சிறுக்கி நம்மை உலைக்கிறான்,

உபாய சுந்தரி கதை

கலைக்கிறான் என்று யோசித்தும், நடங்தபடி யாகட்டும் என்று நினைந்து, அவள் சொற்படி வலக்கையை நீட்டினான். நீட்டுவே உபாயசுந்தரி ஒரு பொற்காசை அவன் உள்ளங்கையிற் போட்டாள். கிழவன் அடா! அடா! அடா! இதெண்ணடா! அதிகாலையில் இக்கன்னி மேகம் பொன் மழைபொழிகிறதென்று நெடுஞ்சாடியாடு, ஆனந்த நிருத்தஞ்செய்து, அல்லா உன்னை ஆசிர்பதிப்பராக. ஆ' ஆ' சிறுக்கி. சுபமஸ்து! இன்றைக்கு நமக்கு, “நான் காட்டிலேதான்.” ஆனாற் பெண்ணே, இதெண்ண பணிவிடைக்கு? என்றான்.

உபாயசுந்தரி அவனைப்பார்த்து, ஆ' பாட்டா, அந்தரங்கம்! அந்த ரங்கம்! என்றான். அப்பொழுது மகா விருத்தனுன் அத் தோற்றுன் என், போ! போ! அந்தரங்கமானால் என்ன வெள்யரங்கமானால் என்ன, குருடனுக்குக் கண் வேண்டியதா என்றபோல, நமக்குய்பணம் வேண்டியது, நுமக்குத் தொழில் முடியவேண்டியது. ஆனாற் பணி விடையாது? என்றான். அப்பொழுது அம் மங்கை, அக் கிழவன் கையைப் பிடித்துக், கிழவனுரே, என் பின் செல்லும், பணிவிடை ஏதென்று காலத் தறிவீர் என்றுரைக்கக், கிழவஜும் அப்படியாகட்டும் மகளாரே, என்று ஒருப்பட்டுத், தன் தொழிற்சாலையுட் சென்று கைதக்கவும், புரையவும், வெட்டவுக் கீழிக்கவும் ஏற்ற ஊசி, கத்தரிக் கோல், நூல், ஆசியான சகல கருவிகளையும் எடுத்து, ஒர் பொக்கனைத்தில்டு, அவள் பின் கொஞ்சத்தாரம் நடங்தபின், அப் பெது ம்பையாகிய உபாயசுந்தரி அவ் வயோதிபச் செம்மாணை நோக்கிக், கிழப் பாட்டா, சற்றே போறு, நான் உன்று கண்களைக் கட்டி முக்காடிட்டு அழைத்துப் போகிறேன், நீ அதற்கு இணங்கி, ஏதும் ஓதாது மெளன் யோகிகளைப் போல நடந்துவா, என்று சொல்லிப், பின்னுமோர் பொற்காசை நீட்டினான். தோற் காசன்றிப் பொற்காசை இதுவரையுக் கண்டறியாத தோற்றுனான், அடி பின்னாய், சொன்ன எல்லாஞ் செய்வேன்; காசென்றால் உன்னை என் தோண் மீதிட்டுச் சுமக்கவுஞ் செய்வேன், தா பின்னை.. தா என்று காசை வாங்கிக் கண்ணில் ஒற்றிப் பையில் இட்டு விற்க, அப்போது அப்புத்திக் குடுக்கை, ஒரு சிறுச் சதுக்கத்தை எடுத்து அதனால் அவன் கண்களைக் கட்டி, அவன் உத்தரியத்தால் அவனுக்கு முட்டாக்கிட்டு, வழிக்கிதமான உபகறைகளைச் சொல்லிப் பராக்குக் காட்டிக்கொண்டு, விணையளந்தான் வீட்டுக்குக் கிட்டியவுடன், கட் போர்வை யையுங் தலைப் போர்வையையுங் கழற்றிப் பின்னுமோர் காசிட்டு, வீட்டின் உண் மூலை யொன்றிற்குக் கூட்டிப் போய், அங்கிருந்த பினாக் கண்டங்களைப் பேழையால் எடுத்து நிலத்திற் போட்டு, இவ

உபாய சுந்தரி கதை

நாற, என் பாட்டனே, செப்பமாய் ஒப்பமாய்ப் புரைந்து பொருத்தி என்றார்கள்.

கிழவன், இதென்னடா, “சாந்துப்பெட்டி என்று கம்பப் பாம்புப் பெட்டி யாச்சுது” என்றால்போல்ருக்கிறது. நான் ஏதோ தோலோ தருத்தியோ என்று எண்ணிவர, அப்பா, இந்த நீலிப்பெண், அழுகற் பிரேதத் துண்டங்களைப் போடுகிறோ. ஆயினும், “ சிவிகைக்கார ஜக்கு அடிமைப்பட்டாற் காவவும் வேணுந்தான் சுமக்கவும் வேணுந்தானே” காலையிற் கையை நீட்டிப் பணத்தையல்லவோ வாங்கி ப்போட்டேன்; இனிப் பேசியாவதென்ன? என்று மனசிடை யோசித்து, நல்லதும் பெண்ணே, சொன்னபடி செய்கிறேன் என்று சலாம் போட்டுத் தன் மடிப் பெட்டியைத் திறந்து, அதனுள் இருந்த உபயனங்களை எடுத்து மூக்கிற் போட்டு, இடுக்கி, அண்ணுந்து பார்த்து, அதை ஒழுங்காக்கி, மறுபடி குனிந்த குனிவாயிருந்து தோற் பைகளைத் தடக்கும் வண்ணமாய்ச் சுற்றுநேரத்துக்குள்ளாகச் சந்தோடு சந்து பொருந்த இறுக்கிப் புரைந்து உருவாக்கினான். தையல் வேலை சமாப்தியானவுடன், புத்திக்கு ஓர் உறைவிடமாகிய அத் தீவிர புத்திக்காரி மறுபடியும் ஒரு பொற்காசெடுத்துக் கிழவனுக்குக் கொடுத்து, முன் போலவே கண்ணைக் கட்டி முகத்தை மூடி, முன் கட்டிய இடம் மட்டும் நடத்திப் போய், அப்புறங் கண்கட்டு நீக்கிப், பகவான் உண்ணையும் உன் பட்டி ஆடுகளையுன் காப்பாற்றக்கடவர்:போய்வா, நானும் போய்வருகிறேன்: இப்பொழுது செய்ததெல்லாம் அந்தரங்கம், அந்தரங்கம்: செப்பிற் பூட்டப்பட்ட பொருட்போல உன் கிண்தையிற் பூட்டிக் காத்திடு. இச்சக வரார்த்தையில் எடுப்புண்டு நடப்பட்ட கரவானங்தனையுஞ், சமடசாதுரியஜையும் போல மோசம் போகாதே, என்ற சொல்லக், கிழவன் அவளை நோக்கி, மகளே அலுவல் அவசரமானாலும் தயவாய் அவ் இருவர் கதைகளையுஞ் சற்றே எனக்குச் சொல்லி வை என்ற சொல்ல, உபாயசுந்தரி சொல்லவாயினான்.

கேளும் பாட்டனே, பதங்கானகம் என்னும் ஓர் காட்டிலே சமடசாதுரியன் என்னும் ஓர் சேவலிருந்தது. பிறரது முகஸ்துதியில் அதைப்போல இலகுவில் எபெடும் ஓர் சீவ பிராணியைக் காண்பது அருமை. ஒரு முறை இப் பட்சி இருந்த காட்டிலே கரவானங்தன் என்னும் ஒரு சிழ ஈரி உலாவிலிரைதேடி ஒன்றும் அகப்படாது கடும் பசியோடு வருகையில், இக் குக்குடப் பட்சி குவிக்கொண்டு சிற்கக் கண்டு, அதை நோக்கி, அடேயப்பா, இப்படியு முண்டா? என்று விமிதங்காட்டி ஸ்ர்க்க், குக்குடமானது நரியை நோக்கி, அடா, அண்ணு;

உபாய கந்தரி கதை

நி ஒதுக்காக இவ்வளவு விம்மிதத்தனுய் சிற்கிறுய் என, நரி சொல் அழிறது. கேளும் பிள்ளாய், எனக்கு வயசு நாறும் பத்துமாகிறது, ஆயினும் இவ்வளவு காலத்திலும் உண்போலொத்த அழகார்ந்த ஓர் சேவலீ நான் கண்டறியேன். இன்னும் உண்ணிலுள்ள இலட்சனங்கள் யாவற்றிலும் உன் குரல் இலட்சனத்துக்கு இனையாக அவனியில் ஒன்றையுங் காணேன். அது தனக்குத் தானே சிகரி என்று சொல்லத் தகுந்தது. அன்றியும் உன் தகப்பன், பாட்டன் மர் குரல்களையுத் தேட்டிருக்கிறேன். அவையும் உன் குரலுக்கு இனையாகா. ஆயின் உனக்கும் உன் மூதாக்களுக்கும் ஓர் வேற்றுமை மாத்திரம் உண்டு. அவை கூவும்பொழுது கண்ணை மூடிக் கூவக் கண்டேன். அந்த வித்தை மாத்திரம் உனக்குத் தெரியாதாக்கும் என்று சினைக்கிறேன். அதுவுமிருந்தாற் திருத்திரஸ்துத்தான்! என்று மொழியக், கோழிப் பட்சி நரியின் முகமன் கழையில் எடுபட்டு, ஆமோ! நரி யண்ணு! அந்த வித்தை எனக்குத் தெரியாதென்று சினையாடே. இந்தா பார், என் கெட்டித்தனம் என்று கண்ணை மூடிக் கூவத் தொடங்கிறது.

சுமடசாதுரியன் நன் கண்களை மூடிக்கொண்டு சுவத் தொடங்க, அக்கிழு நரி கொய்யோ எனக் கூறி, அதன்மேற் பாய்ந்து ஓர் அழுக்காய் அதை அமுக்கிக்கொண்டு ஓட்ட மெடுத்தது. நரி கோழியைப் பிடித்து ஒடுவதை ஆடு மேய்த்துக்கொண்டிருந்த சில இடையர் கண்டு தங்கள் நாய்களை அதன்மேல் உச்சிகாட்ட, நாய்கள் விரைக்கு வருவதைச் சாதுரியன் கண்டு, நரியைப் பார்த்து, ஜீயோ, நரியண்ணு, எம் மிருபேருக்கும் ஒரே முறையில் ஆபத்து நேரிட்டதெனக் காண கிறேன். ஒரு உபாயஞ்செய்தாயானால் நாம் இருபேரும் இவ்வேளைக்குத் தப்பிக்கொள்வோம். நாய்கள் நெருங்கமுள் அவைகளுக்கு ஏதும் இணக்க வார்த்தை பேசினாயானால் அவைகள் உன் பேச்சில் மகிழ்ந்து உண்ணோத் தப்பவிடும். அப்புறம் உன் சிவன் தப்பினால் எண்ணை நிலிருந்தாராமே என்றது. கரவானந்தன் இந்த வார்த்தைகளை மெய்தான்என்று சினைந்து, பின்னிட்டுப் பார்த்து நாய்களை நேரக்கி, அகோ குரர்களே, நாமும் நிலிரும் இன பந்துகளாக்கே, என்று சாதுரியமரப்ப பேச ஆரம்பித்து, வாயைத் திறக்கக், கோழி அந்வாயாற் கழன்று ஓடிப்பறந்து பக்கத்திலிருந்த மரத்தில் ஏறி கொண்டு, நரியை நோக்கி, ஆ! நரி யண்ணே, வாய்மூடவேண்டிய தருணம் திறப்பவனுக்கு ஜீயோ! என்றது. சேவலின் சூத்திரப்பேச சை நரி வைவித்து, மெய்தான்: தமபி! சாதுரியவசனை, கண்ணைத் திறக்கவேண்டிய தருணத்தில் அதை மூடியிருப்பவனுக்கும் ஜீயோ!

உபாய சுந்தரி கதை

என்று மறு வார்த்தை சொல்லித் தன் செவன் தப்பப் பறந்தது. கேளாய், என் அன்பிற்குரிய பாட்டனே, நரியின் பிரியவசனத்தில் எடுபட்டுக் கோழி மோசப்பட்டது. கோழியின் பிரியவசனத்தில் எடுபட்டு நரி மோசம்போனது. ஆதலினுற்றான் பிறரது பிரியவசனத்தில் எடுபட்டு இந்த இரகசியத்தை வெளிவிட்டு மோசம் வருவியாது உன்னை எச்சரிக்கிறேன். குதித்க முன்னே பார்த்துக் கொள்வதே கடமை என்று கூறிப் பின்னுமோர் பொற்காசை உபகாரங் கொடுத்துப், பிடியன் யானை நடந்தாலோத்து தீட்டுக்குட்புகுஞ்சு, அப்பற் பொன்னளந்தபெருமானை அழைப்பித்து ஜூயா, என் எசமானே, இனிமேல் கீங்கள் இப் பிரேதத்துக்கு அலங்காரஞ்செய்து மயான் ஸ்தானத்துக்கு எடுத்துப் போக ஏதோர் தடையும் ன்று. என் எசமானன் வியாதிப்பட்டிறந்தார்என்ற கதை ஊர்ப்பிரசித்தமாயிற்று. முண்டமாதி தண்டங்களெல்லாம் ஒன்றித்தன. இனித் தங்கள் பொறுப்புத்தான், என்றுவனங்கி வரய் பொத்தி கின்று தேன்கூண்டொழுகல் போலும் இரச மொழிகளாற் குதலை பொழிந்தாள்.

பொன்னளந்தபெருமான், நல்லதும் அப்படியாகட்டும், கீ இனிப் போய் உன் எசமாட்டி மாட்டில் கின்று தவள் ஏவல் மேவல் செய் என்று கட்டளையிட்டுக், கேட்ட ஆர்க்குப் பறையும், கேளாத ஆர்க்குச் சீட்டுமாப்த் தன் தமயன்து சாக் செய்தி தெரிவித்துக், குடிமக்கள், இனமக்கள், சிறியோர், பெரியோர், யாவரும் வந்து சேரப் பிரேத சோடினை பண்ணிப், பந்தலிட்டு. வெள்ளை கட்டிச், சாலீட் டுக்குரிய செயல் எல்லாம் கிறைவாய் முற்றுவித்தபின், தேவாச்சியக்காரரும், ஒப்பாரிக்காரரும், சாலீடுவங்கோரும், முன்னும் பின்னும் எள்ளிட இடமின்றி நடக்கக், கொடி, குடை, ஆலவுட்டங்கள் சிறக்க, வீணைகள், தம்புருக்கள், சாப்பறைகள் முழுங்க, சிலபாவான் மேற் பண்ணிருபோர் பிரேதத்தைச் சமநது செல்லப், பெண்கள் குடமூத, எளியோரும் சிறியோரும் பொறுக்கப் பொற்காசகளை அள்ளி அள்ளி வீசிச் சுடுகாடு சென்று, சந்தனக்கட்டடைகளை அடிக்கி, அதன் மேற் பிரேதத்தை வைத்துத் தகனித்துத், துக்காள் முடிந்து சில நாட்களுக்குள்ளே தன் எளிய கூரை வீட்டை விட்டுக் கிளம்பித் தன் மனைவி பாக்கியசுங்களியோடு பின்னைகளையுங், கைவசமிருந்த திரவியங்களையுங்கொண்டுதன் தமயன்வீட்டிற் குடிபுகுந்தான். தன் வளவு, வீடுகள், முற்றங்கள், பெட்டகங்கள் எங்கும் புதைத்துங், கொட்டியும், போட்டும் வைத்திருந்த திரவியக் குவியல்கள் எல்லா வற்றையும் இராவிராவாய் வராரிப், மழை கழுதைகளின் மேல் ஏற-

மேளட்டியசருமன் கதை

இத் தன் தமயன் வீட்டுட் சேமித்துத், சன் தமயன் கைம்பெண்ணையும் பாணிக்கிரகனம்பண்ணி, அவளை நோக்கின் பிராணைக்கியே, இனி உன் பேர் அபிகாயநாயகம் என்றிராது, இத்காய சௌந்தரி என்றிருக்கக் கடவுதை என்று மாற்றித், தன் இரு மனைவியரையுங் தன் இடக்கண் வலக்கண்போலவும், வலப்புயம் இடப்புயம் போல அம் வைத்து தூரித்து, அவ்விருவர் உயிருந்தான் உடலுமாய் அவர்களோடு இசைந்து இல்லாச்சிரமம்பண்ணினான். உபாயகங்தரியான வள் கப்பலுக்கு நங்கரமும் ஞாலமும், இராசாவுக்கு மந்திரியும் பிரமாணமும், யானைக்குப் பாகஜுக் ஜோட்டியும் போலப் பொன் னளந்தபெருமானுக்கும் தவன் இரு மனைவியருக்கும் இடையீலிருந்து, முன்னரிலும் பதின்மடங்கு உற்சாக விவேகத்துடன் அவர்கள் குற்றேவல் செய்து, அம் மூவருக்கும் மனமுங், கையும், நாலும், வாயுமாய், மற்றும் அடினம் குழமைகளுக்கு அதிகாரியாய்க் காலங்கழித்து வந்தார்க.

இதனால் விவேகம் எந்தப் பெருங் காரியங்களையுஞ் சரிக்கட்டி நடத்தும் என்றுணர்க.

கீ வது மேளட்டியசருமன் கதை.

பேசதக்கு இரகசியங் தெரீவ்த்தாற் தீது நேரிடும்.

Never put a sword in a mad man's hand.

இப்பாற் பொன்னளந்தபெருமான் இந்திர பேரகந் துய்த்துக் கிராமத்தார், நகரத்தார் அனைவர்க்குஞ் சிகாமணி போன்றிருக்கு, மக்கள், சுற்றம், பொன், மணி, நெல், வாகனம், அடிமை, என்னும் ஐசுவரியத்தோடு வாழ்ந்திருக்க, முன்னே விளையளந்தாவின் உடம் பைக் கண்டதுண்டமாக்கி, நாற்கோணங்களிற் தாக்கித், தத்தந் துராகதங்கள்மேல் இவர்க்கு சேடும்பயணம் நடந்து, வனசரிதஞ்செய்து, வனப் போக்கரான வர்த்தகர் வெள்ளங்கள் மேற் குருவாளிபோல் விழுந்து, அவர்களைத் தங்கள் கத்திகளாற் கொத்தரிந்து இரத்தப்ப விடுயடித்து, அவர்கள் பினங்களைக் கழுகொடு, நாய், நரி, பேய்க்கு விருந்திட்டு, தவர்கள் திரவியங்களை அபகரித்த அந்த மாவுத்தார் சிலமரசங்கள் சென்றபின் ஒருங்கள் உச்சிக் காலத்தில் மொத்தமாய்த் திரண்டு தங்கள் பழய குருமாளிகளக்கு வந்தார்கள். தாங்கள் முன் அக்கிப்போன பிரேரத்த் தண்டங்களின் எழும்புகளையாவது

மெள்டியசருமன் கதை

தோல்களையாவது காணுமற் பெருமூச்செறிந்தார்கள். சின்றவெள் எத்தை வந்தவெள்ளாம் வாரிப்போன்றபோற் காணுமற்போன கண்டுதங்டங்களோடு குராத்தள் இருந்த சாக்குகளுந் திரவியங்களுக் களவுபோனதைக் கண்டு, கவலைக் கடதுள் ஆழந்தார்கள். ஒரு வர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துத் துக்கத்தாற் பேச ஏலாது சில போது மெளனிகளாயிருந்து மறுபடி கைக்குறிக் கட்குறிகாட்டிச், சிலரேஞ்சு மம்பாவித்து, அப்புறந் தயரம்விண்டு வாய்விட்டு மொத்தத்திற் பேசலானார்கள்.

தோழர்மாரே, கெடுங் காலமாய் நாம் இவ்வனத்தை வீடு கொண்டோம். சிராமத்தார், நகரத்தாராதியர் எவரும் நம் வளையையும் ஒருவந்தத்தையும் அறியமாட்டார்கள். இதுபற்றி நாம் பூஜையில் லாகிட்டெலிகள்போற் தன்னிக் குதித்துத் திரிந்து, ஆற்றோரத்தின் மரம்போற் செழித்தோங்கித், தன்னரசுநாட்டார் போல் இருங் தோம். “குடியில்லா ஒருங்கு நரிராசன்” என்றுத்போல இந்நாட்காறுஞ் சூயாதீனராயிருந்த எம்மை இப்போதான் சாஸ்திரிமாரின் “அட்டமத்துச்சனி”தொட்டுக்கொண்டாற்போலிருக்கிறது. “சமர்த் துக்குச் சனியன் மனுளான்” என்று நமது முன்னோர் சுறக்கேட்ட பழமொழி நம்மளவில் சிறைவேறும் போலிருக்கிறது. முன்னே ஆரோ ஒரு பேதத்துப்பையல் மாத்திரம் நம் அந்தரங்கத்தை அறிந்துகொண்டான் என்ற துணிவேரோடு அவணைக் கண்டுதன்டம்பண்ணினேம். இன்னே நம் உறைவிடம் பின்னும் பலர்க்கு வெளித்தாயிற்று என்று உத்தேசிக்க இடம் காண்கிறோம். “அனில் நொட்டிப் பணி முறியுமா” என்று உற்சாகத்தோடு எண்ணியிருந்தோம். இப்போது பணி முறியும், முறிந்தாயிற்று என்றாற்போலிருக்கிறது. தூக்கிவைத்த பிணத்துணைக்களைக் கண்டிலோம். அநேக ஆண்டுகளாய் நாம் அங்கொயமாய், அடித்துப்பறித்துத் தேடிவைத்த திரவியங்களையுங் காணேம். ஆனால், சந்தேட்டங்கள் சோரமபோயின என்பது ஒரு பொருள்ல. அனுப்பிரகாரம் ஒழிந்ததினால் மலைக்குக் குறைவில்லை, மானுக்கு ஒரு புள்ளி ஏறியென்ன? இறங்கியென்ன? பூலோகத்தைச் சூடிவளைக்குக்கும் சமுத்திர ஸிரில்ஓர் திவலைபோய் விட்டதனாற் சமுத்திரத்துக்குற்ற குறைவென்ன? நாங் தேடிய செல்வங்களுள் ஓர் அனுப்பிரகாரங் குறையிலும் நம் முதாக்களாற் தேடப்பட்ட பரவணியான சம்பத்துத் தொலைய எத்தனை உகங்கள் செல்லவேண்டும். ஆயிற் பொருள் ஒரு காரியமல்லவே. “தான்றிக் காய்க்குட் சனியன் புகுந்தான்” என்று எம்மூரார் சொல்வதுபோல நம்முடைய சத்துருத்கள் சிலர் நமக்குள் நுழைந்துகொண்டதே

மெள்டியசருமன் கதை

விசாரத்திற்கும், விசாரணைக்கும், தோக்காலோசணைக்கும் இடம்பண் ஆகிறது. சிறிய நெருப்புப்பொறியானது பெருங்காடுகள், வீடுகள், நாடுகள், ஈரகங்களை எல்லாங் கொழுத்திக் குப்பைமேடுஞ் சாம்பர்க் கும்பமு மாக்கக் கூடியதா நிருத்தல் போற், சொற்ப பகையாற் பெருங் கேடு கேளிடுமே. “அரவுக்கிள்லைச் சிறுமையும் பெருமையும்” என்றுத் போலச் சத்துருவிற் சிறிய சத்துரு என்றும் பெரிய சத்துரு என்றும் பார்க்கக் கூடாதே. கூருள்ளதே யானுற் பெரிய வாளினுண் மாத்திரமல்லச் சிறிய சூரியினுறுங் கொலைத் தொழில் செய்யலாமே. நமது சத்துருக்களைச் சிறியர் என்று நாம் அலட்சியம்பண்ணி விடுதல் கூடாது. அப்படி விடுவோமானால் ஈற்றில் அச் சிறிய ஏழைச் சத்துருவாற் தானே ஈமக்குச்சீவ மோசம் வருதல் கூடும். ஆதலால் நாம் நம்முடைய சத்துருவை உலகத்தின் கடை எல்லை வரையிலுங் தேடித், துருவிக், கருவறுக்கவேண்டும். அல்லாவிட்டால் நாங் கருவறுக்கப்படுவோம். இதற்கு ஆகும் யோசனைதென்று எல்லவருங் கிளேசத்தோடு வாயில்வந்தனக்குறிப் பின்னும் விசாரத்தோடே மவனமாக, அம் மாவத்தார் கூட்டத்தின் தலைவர்களும் தோழனும், பேசலானான்.

அகோ! தோழர்மாரே, நமக்கு முடிவுகாலஞ் சமீபித்துவிட்டது போறும். இனிமேல் நாம் அசட்டையருஞ் சொம்பருமாய் இருக்கப்போகாது, ஜனன் தன் கருமத்தையும் உலுத்தன் தன் பெண்ணையும் இழந்தால் என்று உலகம் பேசும்வன்னை, நாமும் ஏதுங் கிரிகியாது சும்மா இருங்துவிட்டோமானால், அம்மா! நம்மை நாமே இழந்துவிடுவோம். “கூரிய சிங்கஞ் சும்மா குகைக்குள்ளேவிருந்துவிட்டால்” ஏழை யாளைகள் சும்மாவிடுமா? “வடகோடுயர்க்கெதன்ன தென்கோடு தாழ்க்கெதன்ன” என்று நாம் சிர்த்தவலையாயிருந்தாற் கெடுதி சுடுதலில் நம்மேல் வருவதில் ஜயமில்லை. அடுத்த சமர்த்துப்பண்ணி நம் மாற்றுறைத் தோற்கடியாதிருந்தோமானால் நமக்கு இடும்பைகள் நேரிடும். ஐயோ! ஐயோ! இவ் ஆபத்துக் காலத்திற் செய்வதொன்றறியாது என் வெளுச்சும் வருந்துகிறதே என்று துக்கமும் உக்கிரகோபமும் ஏழும்புப் பேசும்பொழுது, மாவத்தார் கூட்டத்திற் சத்துருகோபன் என்னுமொரு தின்னியன் தன் இருக்கை வைவிட்டெடுந்து, தன் தலைவரை ஆசனத்தில் உள்ளகார மன்றாடுக் கேட்டு, அவன் உளுக்காரங்த பின்பு மேகங்கள் அஞ்ச, அட்டதிகைகள் கிடுகிடுக்கச், சிங்கேற்போற் கெர்ச்சித்து, இடபழுப்போற் தொலூச்செய்து சொல்லுகிறான்.

நான் தோழர்மாரே, சங்கத்தவரே, நமது சபாநாயகருந் தளகர்த்

மெள்டியசருமன் கதை

தருமாகிய இவர் இப்போது செப்பியமாற்றம் அத்தனையுன் சரியே, ஆம், மெத்தவுஞ்சரியே. நமது சத்துரு இன்னூன், எங்குளான், எப்பெயர்ப்பட்டான், அவன் ஒருவன் மாத்திரமோ; அவனேடு சேர்ந்தார் பின்னாலும் சிலருள்ளோ, பலருள்ளோ; என இலவயாதிகளைத் தருவி அறிவுது மிக அவசியமே. நம்மில் ஒருவன் வேடம்மாறி அயலிலுள்ள நாடு கரங்களுட் செல்லட்டும், அப்படிப் போபவன் திருட்டு நாய்க்குச் சலங்கை கட்டி விட்டாற்போல் ஆடம்பரமாய்ப் பகிரங்கமாய்ப்போகாது இரகசியத்திற்போகட்டும். போகுமிடங்களிற் கண்டோர் கேட்டோருடன் கூடியாடி, அறைந்து பறைந்து, அவழந்துகுழுந்து பயிலட்டும். இருந்தவுடன் செல்வனை சிலருண்டா? இந்நாட்களிற் துண்மரணம்கைந்த ஒருவனுண்டா? ஒருவன் கானுமற்போய்விட்டான் என்ற ஒரு செய்தியுள்தா? காடுகரம்கைகளுட்கள்வர் வாசம்பண்ணுகிறார்கள் என்ற ஒரு கதையுண்டா? என்று திட்பதுட்புத்தியுடன் வினாவிடைபண்ணட்டும். விசாரணைபண்ணுக்கையில் வாய்ப்பாணாட்தரவுகள் கிடைக்குமேற் தட்சனம் இவ்விடங்கிரும்பட்டும். கேட்ட இடக்குறிப்பு ஆட்சிறப்பு முதலான பல சாதன முத்திரைகளை நமக்கு உணர்த்தட்டும். உணர்த்தியவுடன் நாமெல்லவரும் ஓராட்போல ஏழுந்து அவரவர் ஆயுதங்களை அவரவர் அரையிலுங்கையிலுங்கட்டியும் எந்தியுன் சங்கத்தராய்ப்புறப்பட்டு, இரையின்பின் வால்பிடி கால்பிடியாய்ப்பறக்கும் வேட்டை நாய்கள்போலக், கேட்ட குறிப்பின்படி சத்துருக்களைத் தொடர்ந்துபோய் அவர்களைத் தரையில் இராதபடி அதம்பண்ணடும். இதுவே தகும் புத்தி என்று அடியேன் கோருகிறேன். இப்புத்திக்கு உங்கள் மெய்ப்பையும் சம்மதத்தையும் தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன் என்று முடிவுரைகட்டித் தன் ஆசனத்தில் மறுபடியும் உருங்கார்ந்தான்.

அப்பொழுது தளகர்த்தன் மற்றவர்களைப் போசாதிருக்கக் கையமைத்து, ஆமாம், நமது சுதாவீரன் வார்த்தைகள் உத்தமந்தான். ஆயின் நமது குகையைச் சூறையாடிப்போன கள்ளப்பயலைத் தேடிப்போகும் ஒருவன் தன் புத்திக் குறைவினாற் சில் தாங்கிரிகளுடைய எத்துப்பேச்சை நம்பி வீணில் நம்மை உலைக்கவாலது, பிறர் நமது இரகசியங்களை அறியவாவது, நமது அந்தரங்க ஸ்தானமும் இடமும் வெளிக்கவாவது ஏதுவரத்தக்க பிரகாரம் நடந்துகொண்டாலோ! அதற்கு என்செய வேண்டும், சொல்லுதிர் என, அத்தருணம் அகோரகூரன் என்னும் ஒரு மாவத்தை ஏழுந்து, ஜயா, வீரேஸ்பரா, நிங்கள் இருபேருஞ் சொற்று மெய்யே, நமது ஸிதிக்குகை

மெள்டியசருமன் கதை

விடைப் புகுஞ்சு திருட்டுத்தனம்பண்ணி இறந்துபோனவனுக்குத் தனினால்ல, நமது கெபிபுள் வந்து பிரேத்தையுங் திரவியத்தை யும் அபகரித்துப்பேன் துரோகியைக் கண்டு பிடிப்பதில் எவன் ஒருவன் அபுத்திப்பூருவமாய் நடப்பாலே, அவன் சிரம் பந்துபோல சிலத்தில் விழுந்து உருளக்கடவுது: நானே இக்காரியத்தில் ஆரம்ப மாய் ஏற்படுகிறேன்: என் பேதைத்தனத்தினால் கான் உலையவா வது நீங்கள் அலையவாவது நடந்ததுண்டானால், என் தலையானது உங்கள்பட்டாவால் வெட்டுன்டு, கருப்பைப் பனம்பழும் விழுந்தாற் போல சிலத்தில் விழட்டும்: என்னையே கைவிசேஷமாய் முதல் முதல் அனுப்புங்கள் என்று கேட்க, அவர்கள் அவனைப்பார்த்து, யானையானது தன்கழுத்திலுக் காலிலுங் கட்டுஞ் சங்கிலியைத் தன் கையாலே எடுத்துக் கொடுத்தாற்போல, நீயே உன் உயிர்க்குத் தடம் முடிகிறேய். உன் வார்த்தைப்படி உனக்கு ஏதும் மோசங்கள் நிகழுவரில் நாம் அதற்குப் பாத்தியப்பட்டவர்களால்லர் என்பதற்குப் பகவானே சாட்சி; உன் சிவசாட்சியே சாட்சி, உன் சித்தம்போலாகட்டும். ஆனால் நீ உய்ய, நரமெல்லாருஞ் சந்தோஷிக்க, உன் எடுப்புவாய்க்கக், கடவுள் கிருபைபாலிக்கட்டும், என்று ஆசிர்ப்பி த்தார்கள்.

அதுசமயம் அந்த அகோரசூரஜும் அப்படி யாகட்டுமென்று சொல்லி, ஆலோசனைக் கூட்டத்தைவிட்டு எழுந்து தன் ஆபரணப் பெட்டகத்தைச் சமீபித்துத், தன் சங்கிலிக்கோவையிலுள்ள வைரரத்தினத் திறவுகோலால் அதைத் திறந்து, அதனுள்ளிருந்து இரத்தினச் சல்லடமொன்றை எடுத்து அரையிற்பூட்டி, மின்னையெடுத்து வளைத்தாற் போல் ஒளி விசும் ஓர் குற்றுடைவாளை வட்டுடையிற்கட்டிக், காதிலே பாம்புகள் கருண்டு தொங்கினுற்போல வசிரக்குண்டலங்களை உச்சிதமாயன்து, ஆகாயத்திலிருந்த வெண்முகிலிறங்கி மலையிசைப் படிந்திருந்தாற்போல வெள்ளைப்பாகையொன்றைத் தலையிற் கவித்து, மலையின்மேல் அருவி பாய்ந்தாற் போலப் புயத்தின்மேற் காஸ்மீரியூத்தரீயம் ஒன்றைவீசிச், சல்லடத்தின்மேல் வெள்ளைவேட்டி யொன்றுகட்டித் தாறுபாய்ச்சி, விரலில் முத்திரைமோதிரமிட்டுக், கையிலே ஆன்றுதன்டம் ஒன்றேந்தித், தோளிலே பையொன்று போட்டு வள்ளிக் கேட்டுமாய்த் திருவிருந்தபூரத்திற்கு அருகான பேட்டையில் அங்கிரேம்வந்து, அங்கொரு சிழவிலிட்டிலே இராவிடுதிலிட்டுத் “தாண்டிற்காரருக்கு மிதப்பிலே கண்” என்றுறப்போலத் தான் வந்தகாரியத்திலேகருத்தாய் அக்கிழவியை நோக்கி, அட அம்மா, இங்நாடகளில் இக்கிராமத்தில்

மெள்டியசருமன் கதை

ஏதேனும் ஓர் ஆரவாரமுள்ளதா? ஒருவன் அகால மரணமாவது அபாய மரணமாவது அடைந்தான் என்று ஒருக்கதை பாம்புசிறதா? நாடுபக்கங்களிலாவது காடுகரம்கபகளிலாவது கள்வர் ஊசாட்டம் என்றெழுரு கதையுண்டா? என்ற பற்பல காரியங்களைக் குறித்து அவளிடம் வினாவும், அவள் ஒன்றஞ் சொல்ல ஏலாத பெண்பேகதை யாயிருந்ததனால், நல்லதும், இரா ஒரு பொழுதும் போகட்டும் என்று அவள் குழிசையில் நித்திரைகொண்டு, குருவிச்சத்தத்திற்கு எழுங்து தற்செயலாய்ச் செம்மாரத் தெருவில் வந்து, இன்னும் விடியாமையினால் பின்னும் மனதை அடக்கக்கொண்டு, தெருவில் இருந்த ஒரு கல்வின்மேல் உளுக்கார்ந்திருந்தான். அக் கல்வின் பக்கமே மெள்டியசருமன் என்னுஞ் செம்மாரக் கிழவன் தொழில் செய்யுங் தொழிற் சாலை இருப்பது. இவ்விடம் எவ்விடம் என்றும், இதாரது வீதி என்றும், இச்சாலைக்காரன் யாவன் என்றும் அகோர சூருக்கு யாதுங் தெரியாது.

இதுகாரியம் இவ்வாறிருக்கத், தோற்பீறியாகிய அச்செம்மாரக் கிழவன் வழக்கம்போல அதிகாலையில் எழுந்து, நியமங்கிட்டுடைகளைச் சட்டமாய் முடித்துத். தன் சாதிக்குங் தொழிலுக்கும் உரிய கருவி கள் தட்டுமுட்டுக்கூடுடன் தொழிற்சாலை புகுந்து, அவசியங்கு சில தோற் துருத்திகள் செப்பனிட அடிப்போட்டான். அகோரகுரு கையே ஆவ்வணிகவேஷன் அச்செம்மாரக் கிழவனைக் கண்டுதமாசக்காக, அகோ: விருத்தப்பாட்டா, உனக்குக் காலைவகுதனங் தந்தனன் என்றான். கிழவனும் வாள்போல வளைந்த துள்ளுவீசைக்காரனும் வெள்ளைஅங்கிக்காரனுமாகிய அவ்அகோரகுரனை நோக்கி, மகனே, நானும் அந்தவண்ணங் தந்தனன் என்ற சொல்லிப், பட்டடையைக் கிட்ட இழுத்துக், கொட்டன ஒன்றுகொண்டு தோலைமோதி மெது ப்படுத்தி, ஊசியிற் சனல் நூற் கோத்து வேலை தொடங்கிய அந்தக் கணம், அகோரன் அவ்விருத்தனைக் கல்விப், பாட்டா, பஞ்சப்பெட்டி போற் தாடிநகராத்து, உழவுசாற்போல முகந்திரைத்த அத்தனை வயசாளியாயிருக்க, இத்தனை நேரத்துடன் நன்றாய் விடியாழுன் இருட்டோடு தொழில் தொடங்கியது எப்படி? உனக்கு வெள்ளொழுத்தில்லையா? பார்வை கம்மலில்லையா? விளக்கு வைத்தாலும் தெரியாதிருக்க வேண்டிய இங்கோரத்தில் கீ வேலைசெய்யத் தொடக்கியதையிட்டு நான் மிக ஆச்சரிய வசத்தனானேன் என்றான்.

கிழவன், புயங்களுடன் கொப்பூழும்வரைக்குமெட்டிய நேரிந்தாடி குலங்கப், பொக்கைவாய் பெரும் உரல்வாய்போற் தோன்ற, அட்டகாசம்பண்ணிக், கோப முகத்தோடு அதட்டி, அந்த மாவுத்தனைப்

மீளட்டியசருமன் கதை

பார்த்து, என்னெடா மகனே, நீ பித்தலாட்டக்கதை பேசுவிருயா? கும் என்ற இருட்டறையின் ஒர் கோணத்திலிருங்கு, அழுகியொழு கும் பின்த துண்டங்களைப் புரைந்தேனுக்கு இதோர் அருமை என்று உன்னினையா? “அண்டத்தைக் கையில்வைத்தாட்டும் பிடா ரிக்குச் சண்டங்காய்மெந்தவேர்ப்பாரமா” என்று உலகத்தார் பேசு தூதை நீயோர்போதுக் கேட்டதில்லையா? போடாபோ, சிறுக்கா, என்ற உதுக்கி, மறுபடியுங் தோகைத் துன்னத் தொடங்க, அகோ ரன் பிரமித்துத், தேடியழுடு காலுக்குத்தான் இருக்கிறதுபோலும்: உறியிலே தயிருக்க ஊரிலே நெப்க்கு முட்டி கொண்டு திரியவே ண்டியதென்ன? பகவான் நமக்கு அதிகாலையில் நல்ல விழிவிசேஷத்தைக் கட்டளையிட்டார் என்று சொல்லித், தான் உருக்கார்ந்திருந்த கல்லை விட்டு எழுந்து மெல்லென நடந்து, கிழவன் வேலைசெய்யுஞ் சாலைக் கிராதியண்டை சேர்ந்து, சாமர்த்தியவானே! செம்மாருட் திலகனே! பசுக் கிழமாயினும் பாற்கவைகுன்றுமா? நீ வயோ திபலுமிலும் அனுபவத்திற் குறைந்தவனு? பழுத்தேங்காயில் அல்லவா பால்ளன்று எம்மனோர் சொல்வார். இதை நான் அறியாதவனு? அறிந்தும் அறியாதவன்போற் பேசிய என் குற்றத்துக்காய் மனஸ் தாபம் அடைகின்றனன். அதையிட்டு உக்கிர கோபம் வேண்டாம்., அதற்காய் உன் விடம் மன்னிப்புக் கேட்டேன். ஆனாற் பாட்டனே, கிழவயகில் நீ இத்தனை சாமர்த்தியவானே யானால் இள வயகில் இத்தனைக் கெத்துளையோ! என்று நெடுஞ்சூரம் விமரிதம் அடைகிறேன். உன்னைக் கண்டும், உன் அதிசய செய்கையைக் கேட்டும் என் மனசு உருகுகிறது. உனது வீரசெய்கையை யான் நன்கு மதிக்கிறேன் என்பதற்குத் திருட்டாந்தமாய், அறிகுறியாய், ஒரு ஊபச முத்திரை தர விணைக்கிறேன். தொல்புரைந்த கைக்கு ஒர் பொற் கணையாறி தருகிறேன். அந்துடன் ஒரு பொற்காசங் தருகிறேன், பாட்டேன், இந்தா உன் கையோடு விரலை நீட்டு என்றான்.

அப்பொழுத பண வாஞ்சலக்குப் பிறப்பிடமும் இருப்பிடமுமாக ய அம் மெளட்டியசருமன், மாவுத்தலீனது உபசாரத்தில் மருண்டு, கணையாழியை வரங்கிக், கள்ளிப்பொல்லுக்கு வெள்ளிப்பூணிட்டாற்போற், தன் கிழ வீரலுக்குப் போட்டுத் திருப்பித்திருப்பி அழுகுபார்த்துப், பொற்காலை வாங்கிக் கண் இரண்டிலும் ஒற்றிப் பையிலிட்டுத், தொந்தியசைய ஆனந்தக்கூத்தாடி ஒற்றைக்காற் தருகம் விதித்துக், கழுதை குத்தினாற் போற் சந்தோஷ கானம் பாடி, மகலைக்குக் குனிய, அகோரகுஞ் பஞ்சையனுன் அக்கிழவனை நோக்கி

மெள்டியசருமன் கதை

அப்பா பெரியவரே, ஸீர் சொன்ன அத் தோற்புரை சம்பவம் எவ்விடம் நடந்தது? வண்ணுனக்கும் சிர்வாணிக்குஞ் சம்பந்தம் இல்லையானாற்போலன்க்கும் அதுக்குஞ் சம்பந்தமும் ஒட்டுரிமையும் இல்லையாயினும், காலையிலே என் அலுவலுக்குப் போமட்டுப் பொழுது போக்குத்தற்காகவும் விலேகுத்திற்காகவும் விசாரிக்கிறேன்; அதைப் பற்றிச் சற்றே விவரங்கூறும்; அவ் உபகாரத்திற்காய் இவ் உபகாரத்தை வாங்கும், இந்தாரும் மறுபடியும் இரு பொற்காசு என்று அரைச்சல்லடப் பையிலிருந்து எடுத்துகிட்டினான்.

இரைகுற்றித் தாண்டலிடுஞ் செம்படவுண்போல மாவுத்தர் வீரன் யருகிற சூழ்சியை, மூடனுயினும் அனுபவசாலியரந்தால், அக்கிழவன் சீக்கிரம் மட்டிட்டு, மகனே, மகனே, சூழ்சிவிவல்ல சிகாமனீ, எனக்குத் தாண்டில்போடாதே, ஆ'ஆ'! அது தீர்க்க அந்தரங்கம்! அந்தரங்கம்! குடிகேடு! குடிகேடு! அறிந்த நாயன் என்று கும்பியப் போகத் தகப்பண்பட்டகடனைத்தா என்றகணக்காய், உன்னேடே நாண்சர்நே இட்டமாய்ப்பேச, உன்றுகறப்பொருளிலே வரப்பார்க்கிறோ? பலத்தவனுக்கு மருந்துசொன்னுற் பிடிங்கிக்கொடுக்கவே ஜும், என்றது போல்லவா என்பாடிருக்கிறது என்று ஆர்ப்பரிக்க மாவுத்தன் பிரத்தியுத்தரமாய்ப், பெரியவரே, அக்கறையில்லை. அது அந்தரங்கமானால் அந்தமட்டில் இருக்கட்டும். அதார், இன்னூர், என்று நான் உம்மிடங் கேட்க வரவில்லை. அதைப்பற்றிக் கேட்டதனால் நமக்குவரும் லாபமென்ன? நமக் கிருநாளீச் சோற்றுக்காகுமா? அங்காடிக்கு நான் போகும்வரைக்கும் உம்மோடு பொழுதுபோக்கற்காய் இவ்வாறு விசாரித்ததன்றி நமக்கு அதிலே ஆனதென்ன போனதென்ன “ஆமைபிடிப்பார் மல்லாத்துவார் நாமதெசான்னுற்பாவும்” என்ற சிலர்சொல்லியினால் சொல்லாதது போற்கமர்விப்பதை ஸீர் கேட்டில்லோ? அந்த இடத்தைக் காட்டினாற் காட்டும், சொன்னாற் சொல்லும். அல்லது உமக்குப் பிரீதியில்லையா அற், பாட்டரே, உம்மை யானென்ன தெண்டிக்கின்றேனோ! உமது கிழவயகைக் கான என் மனச வெயில் கண்ட பனிபோல் உருகுகின்றதல்லாற் பின்னென்றில்லை. அதற்காகத்தான் இப்பணத்தைக் கீட்டினேன். உமக்கு நான் இரைகுற்றவில்லை. ஆனால் உமது குரலோசையைக் கேட்குங்தோறும் இரந்துபோன என் பிதாவை சினைக்கவற்கிறது. இதையிட்டுத்தான் நான்மூம்யில் அதிவண்புக்கருகிறேன், மற்றும்படியல்ல. ஆனால் நான் உமக்கென்று என்கையில் எடுத்த காஸை மறுபடி என் கையிலே போடேன். சந்தோஷத்திற்காக இந்தாரும், இவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளும் என்று சாமர்த்தியமாய்ப்

மெள்டியசருமன் கதை

பேசிப் பண்தகை அவன் கைமற் போட்டுவிட்டுத் தன் பாட்டிற் போகின்றவன் பேற் பாவலைக்குத் திரும்ப, மெள்டியசருமன் மாவுத்தனைக்குவிச் சொல்வதாயினுன்.

அகோ! என் மகனே, கோபமுகங் காட்டாதே; கொடுஞ் சொல் அஞ் சொல்லாதே; உன் போக்குவராக்கோடு உன் கொடையையும் கடையையும் நோக்கும்போது ஏனக்குள்ளைங்கொழியாமற் சங்கோ ஷமும் உருக்கமும் பிறக்கின்றன. என் மகனே, சின்னம்பட்டா லென்ன, கிடாரம்பட்டாலென்ன, எனக் கென்னகாரியம்? நாய் கொண்டிபோன பரீனையை யார்கொண்டிபோனால் என்ன? நாளைக் குச் சாவப்போகிற கிழவனுக்கு அந்தரங்கத்தைப் பற்றியாவது பகிரங்கத்தைப் பற்றியாவது மெத்த அக்கறையில்லை. ஆனால் என் வாலிபனே, நான் சுவம் புராந்தது மெய்யாலிலும், புராந்த இடம் புகல்வதோ அருமையில் அருமை. ஒனைங்கையானாற் சொல்லவ் கேள். சில நாட்களுக்குமுன் ஒரு சிறு பெண்பிள்ளை இவ்விடம் வந்து என்னை அழைத்து கூரத்தில் அரைவாசி மட்டும் என்னை நடத்திப்போய், அப்பால் என் இரு கண்களையும் புகடவையாற் கட்டி மறைத்து, ஒரு வீட்டுக்குக் கொண்டு போய், அங்கே என் கண்கட்டை அவிழ்த்துச் சுவத் துண்டங்கள் ஒன்றத் தைப்பித்து, என் கலியுக் கொடுத்து மறுபடியும் என் கண்களைத் துணிகொண்டு பொதித்து, முந்தை இடம் மட்டும் வந்து அப்பால் அவிழ்த்து வீட்டுக்குப்போயின ஈராதலாலும், அந்த வீட்டுக்கு நான் முன்பின் போய் அறிமுகம் பண்ணை இராதநனுஜம், அத் தெருவிற்கு நான் வாடிக்கையாய்த் தொழில்துறை செய்யப் போயிராதநனுஜம், இதை விட மேற்படி வரலாறு கூற என்னால் எலாது, மகனே, என்ற பொருளாகச் சுல்லியில் அகப்பட்டு, அந்தரங்கத்தைத் திறந்து விட்டான்.

மாவுத் தன் பிரதியாய், அப்படியானாற் பெரியவரே, நீர் கண்கட்டுப்படாமற் போனமட்டும் என்னையுங் கட்டிப் போகலாமே என, முத்யோன் அப்படியாகட்டு மகனே, என்ற சம்மதித்துத், தன் தூயதங்களை அந்தப்படி விட்டு, அகோராஜுடன் கூடிக் கொஞ்சத் தூரம் கடங்கப்பின் தரித்து நின்ற, இம்மட்டுங் நான் அவனுடனே வங்கேன். அப்பால் அச் சிறுக்கி என் கண்களைக்கட்டிக் கட்டி ப்போயினள்ளன்றுன் மாவுத்தன் அப்படியானால் இவ்விடத்திற்குள் உமது கண்களைக் கட்டி உம்மோடுகட நானும் வருகிறேன். மனக் குறிப்பை இலக்கும் பிரமாணமாயும்கொண்டு நீர் போன வீடுமீடும் போகலாமே என்று, பிடிக்குப் பிடி நெய்வரத்தாற்போற்

மெளத்தியசருமன் கதை

பெயர்ந்தும் ஒரு சாக நீட்டக், கிழவன் அதையும் வாங்கிப் பீஜா பர்யந்த கிழக் கண்களில் ஒற்றி, மதியிற் போட்டுக், கண் கட்டப்பட்டு விணையளங்தபெருமான் வீட்டின் கொலுவாசல் மட்டும் வந்து மகனே, கொடையாளர், இம்மட்டுக்குங் தான் நன் வந்த ஞாபக மிருக்கிறது, அப்பரல் நான்போனாபகமில்லையென்றுன். அப்பொழுது அந்த திண்ணியன் ஒரு கரிக் கட்டியை எடுத்து அவ்வீட்டின் சுவரிற் குறியிட்டபின், கிழவனது கண்களைத்திறந்து விட்டுச் சாக தோலையாய்ப் போய்வா என்று பொற்பணமும் உத்தரவுக் கொடுத்து அனுப்பி, அப்புறங் காற்றிலும் விரைந்து தன் கூட்டத்தாரிடம் ஓடித் தோழர்மாரே, குழ்ச்சத்திற் காரியம் வாய்த்ததென்று, நடந்த வர்த்தமானங்களை ஆதியோடந்தமாய் விவரித்துச் சொன்னன். அதைக்கேட்டு எல்லவரும், ஆ! ஆ! எங்கள் அருமைத்தோழனே, உன் வார்த்தை எங்கள் எல்லவர்க்குங் “தரித்திரதுக்குத் தனப் புகையல் கிடைத்தாற்” போன்றிருக்கிறது. ஆகா! கெட்டி! கெட்டி! என்ற வாழ்த்தி ஒருபுயம் இருபுயம் போல் வளர்ந்தெழும்பஶ் சந்தோஷக் குத்தாடிப் பாடிக், கொய்யோ கூறத், தனகர்த்தன் தன் பரிவாரத்தவரை நோக்கிச், சாயையும் பொருளும் போல ஒருவரை யொருவர் விட்டுப் பிரியா நம் நேசரே, எங்கள் காரியம் வாய்த்திருக்கிறதைக் கண்டு, என் இதயக் களிப்பினாற் பொங்கி வழிகிறது. எங்கள் இரகசியத்தைப் பரகசியப்படுத்திய ஏழைச் சத்தரு எங்கள் கைப்பட்டான் என்பதற்குச் சமூச்சயமில்லை. என்றபோதிலும் எல்லாவற்றையும் தீர்க்கமாய் ஆலோசித்துச் செய்வதே புத்திமான்களுக்கு அழகும், விவேகிகளுக்கு இலட்சணமுமாம். ஆதலால் நாம் எல்லவரும் கூடி ஒரே முறையிற் படை யெழுச்சி செய்தல் கூடாது. முதலாவதாய் இச் சந்தோஷ செய்தியை இப்பொழுது கொண்டுவந்த எங்கள் பிரிய நேசன் அகேரகுருனும் நா அமாய் இது கணமே மூன் போகிறோம். நீங்களும் இருவர் இருவராய் உங்கள் மாவுத்தர் வேடத்தை விட்டுச் செட்டிப்பிள்ளைகள் கோலம் பூண்டு உள் உடைக்குள்ளே கிறிசு, குற்றவாள், வெட்டுவாள், கைவேல் முதன்ன ஆயுதங்களைக் கட்டிக்கொண்டு கண் போர், அசுக்கையும் அச்சுழுக் கொள்ளாது திக்குத் திக்காய் வந்து இன்ன சங்திப்பிற் கூடுங்கள். இரவி கிளம்புவதன் மூன் எங்கள் சத்தருவின் வீட்டைத் தவிடுபோற் பொடிப்படுத்துவோம். அவன் கொல்லிமை ஏருக்கணமாக்குவோம். அவன் உயிரையும் அவனை படித்தார் உயிரையும் காலதூதர் கைக்காக்குவோம் என்றார்.

எனவுக்குக் குருபீடுமாகிய தலைவன் வார்த்தைக்கு என்னயேர்

மாவுத்தர் முவர் தலையிழந்த கதை

இசைந்து அப்படியாகட்டும் ஜயா, என்ற சொல்லி, அவ் இருவரை முன் போகவிட்டுத் தங்கள் புராதன வெடம் விட்டுக் கோழுட்டிகள் கோலம்பூண்டு, ஆட்டுத்தோல் போர்த்த பலிக் கூட்டம் போல உடம்போடு இறுகப் போராயுதவர்க்கங்களைத் தரித்து, யுத்த சந்நத்தராய் இருவர் இருவராய்ப், பருந்தும் சிழஹும் போல இடைக்கிடை வெளிவிட்டு யுத்தசேவகர்கள் அனி யணியாய்க் கால்போட்டு நடந்தாற்போல நடந்து, தலைவன் சொற்படி இராசமாங்கரம் புகுந்தார்கள்.

இதனால் அறிவிலார்க்கும் பொருளாசை உள்ளார்க்கும் இரகசியஞ் சொல்லவொன்னுத என்றும், அப்படிச் சொல்லுங்கால் அது வெளிவரல் எவ்வெந்றும் அறிக.

இ வது மாவுத்தர்முவர் தலையிழந்த கதை.

புத்தியற்ற தணிவினுற் கெடுதியுறம்.

Look before you leap.

இவ்வன்னம் மாவுத்தர் யாவரும் பல ஆயதவர்க்காக் தரித்துப் பட்டினம்புக, அதற்குமுன் அங்கே பொன்னளங்தபெருமானுடைய பணிவிடைக்காரர் எவருளும் அதி புத்திசாலியும் “ஞானமெல்லாம் ஒருமுட்டை” என்றாற்போலப், பெண் பிறப்பாயினுஞ் சகல உபாய க்களையுங் தன் இருதயத்தில் ஒரு மூட்டைபோற் கட்டிச் சேமித்து கவத்திருக்குங் கூரிய விவேகியுமாகிய உபாயசுந்தரியானவள் அதி காலையிற் துயிலுணர்ந்து, கொலுச்சாவடி சென்று, அதைப் பெருக்கிச் சிங்காரித்து, ஆசனங்கள், பீடங்கள், யாலையும் ஒழுங்குப்படுத்திக், கொலுச்சாவடியின் பெருங் கதவைத் திறந்து வெளிவிலூள் எ திண்ணைகளைச் சுத்தான்து செய்து, புழுதி பஷ்டியும்படி முற்றத்திலே சாக்கிநீர் தெளித்து, அப்பால் உட் புகும்பொழுது சுவர்ப் புறத்திலே ஒரு கரிக்குறியைப் புகிதாய்க் கண்டு, ஆழமாய் யோசிக்கலானால். என் மனமே! இக் குறிச்கு வியாக்கியானம் யாது? ஆ! ஓங்கமே, இதனாலாகும் முடிவு ஏதோ? ஆரோ நம் எசமானாது சத்தருக்களால் இது வந்திருக்கவேண்டு மன்றித் தன்னில் ஏழுந்த வோர் உற்பாதமல்ல. கரிக்குறிகள் தா மாய்ச் சுவரினுண்டாக யாம்

மாவத்தர் முவர் தலையிழந்த கதை

யாண்டுக் கண்டதில்லை. அன்றிக் கேட்டதுமில்லையே. ஆயின் இதன் பேரில் நெடுவிசாரணை பண்ணுவதாறும் இது காரியத்தை நம் எசமான் எசமாட்டிகளுக்குச் சொல்லி வைப்பதற்குவாக காரி யம் என்ன? “செட்டியார் சிங்காரிக்கமுன் பட்டிஷ்டம் பறிபோயிற்று” என்றால் நாம் இதன்பேரில் அளவுக்கு மிஞ்சயோசனை பண்ண முன் காரியம் எல்லாங் தாறுமாறுப் வந்து விடவும் கூடுமே. பகவான் அஜுக்கிரகமுன்டானால் நமக்கு ஏதுங் தீங்கு வருவதில்லை. இப்போதிற்கு இவ்வொரு காரியத்தை அழிக்ட்டாய்ச் செய்துவைப்பேன் என்று மனசட்சொல்லி, உடனே பாகசாலைக்கு ஓடி, அடுப்புக்குளிருந்த ஒரு கரிக்கட்டியை எடுத்து வந்து, அவ்விதமில் தீருக்கும் ஏழைட்டுப்பத்து வீட்டுச் சுவர்களின் மேலுங்கள் வீட்டிற் சுவர்மேற் கண்ட அடையாளத்தை வைத்துத், தன் அலுவல்கோக்கிடையில் வீட்டு முற்றத்துட்போனான். பேரக்குமுன்னமே முன்போலக் கொலுக்கூடத்தின் வெளிக் கதவை அடைத்துக் கொண்டாள்.

அவள் காரியம் அந்தமட்டில் நிற்க, இப்பால் ஆயுத தாரியன் மாவுத்தர் தலைவன் முன் கரிக்குறி வைத்த தன் தோழன் அகோர குருஞ்சன் மேற்படி வீதியில்வந்து, அங்கே ஒர் வகையான அஞ்சனாக்குறி பெற்றிருக்கும் அனேக வீடுகளைக் கண்டு, பகைவன் வீடு இதை ஒரு மட்டிடச் சக்தியற்றக், கலக்கங்கொண்டு பின்வாங்கிச், சமிப்போடுக் கிட்டடோடும் விவரந்து நடந்து, முன் குறித்த இடத்திலே மற்றும் வீரரையுன் சந்தித்து, ஐயோ! எங்கள் அகோரகுருங் காரியம் “அண்ணன்கொம்பு பம்பளப்போ” என்றால் விருதாவாயிற்றே, என்று உள்ளகாரியத்தை அவர்க்கு வெளிவிட்டு, அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு மன்னோவுடன் வன்னோக்கி நடந்தனன். இவ்வண்ணம் மனக் கலக்கமுற்று வனம்போன அச்சோரகூட்டத்தார் மறுபடியும் ஒருங்கு சபைகூடி ஆலோசிக்கத் தொடங்கின பொழுத சபாபதியாயிருந்த குதிரை வீரின் தலைவன் எழுந்து மற்றாரை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்: ஐயோ, தோழர்களே, நாம் பின்னுங் கலங்கற்கிடமானானும். பகைவனுடைய வீடும் பேரும் நமக்கு இன்னுங் தெரிந்ததில்லையே. இம்மட்டில் விட்டு விடுவோமானால் இன்னும் அவனால் நமக்கு ஏதேது மேரசமுறுமோ, நாம் பூதபவிஷ்ய வர்த்தமானங்களை உணர்ந்தவர்களைல்லம் ஆதலால் ஒன்றும் அறியோமே. எப்படியும் மெல்லெனப் பாயுங் தண்ணீர் கல்லையும் உருவிப்பாயும் என்றால் நமக்கு அச் சத்தகுவினால் மெல்லெல்லைடையுறவரும்என்பதற்கு முயக்கமில்லை. மிதித்தாரைக்

மாவுத்தர் மூவர் தலையிழந்த கதை

கடியாத பாம்புண்டா? நன் சத்தரு எத்தனை சத்தனுஞ் சற்குண ஆமாயிருந்தபோதினும் அவனை நாம் உயிருடன் விட்டுவைக்க வேர ண்ணாது. என்ன சங்கடம் நேரிடிலும் இது காரியத்தை நிறைவே ற்ற வேண்டும். இது சிற்கப், பின் ஒரு காரியம் அரிவாளைப் போன என் மனசை ஈர்ந்திர்த அரிகின்றது. அது யாதென்பிரேத் சொ ஸ்குவன். நம்முள் ஒருவனும் அது சுத்தவீரனுமாகிய இந்த அகோ ரன் தாங்சாவ மருந்து உண்டவனைப் போலானுன். தன்னை மாட டிட்கொள்ளத் தன் காலிற் தானே தனையிட்டான். அதனால் என் மனக் கலங்குகிறது, சரல் புழுங்குகிறது, வயிரெறிகிறது. “அப் பனருமை அப்பன் மாண்டாற் தெரியும்” என்றாற் போல இந்த வீரனது அருமை இவன் இல்லாவிட்டால்லவோ தெரியும். இவ னை யிட்டு என் சரல் எரியத் தொடக்குகிறது. அம்மம்ம! செய் வதொன் நம்பேன் என்று சொல்லி அந்வழிந்து ஏமாந்து, ஆசனத்திருக்கிறேன் என்று நினைந்து அயர்தியினாற் தரையிற் பிட ரியும் முதகும் அடிப்பட விழுந்தான்.

அப்பொழுது கூட்டத்தவர் எல்லாருங் கெடி, மண்டி, ஆசனங்களை விட்டெழுந்து, தங் தலைவனித் தூக்கி நிறுத்திப் பண்ணீர் தெவித்து மூர்ச்சை போக்கிச், சிற்றுல வட்டத்தால் வீசிக் களையாற்றி, ஆச எத்தில் உளுக்காரச்செய்ய, அந்த அகோரகுரன் சிக்கேது போ லக் குதித்தெழும்பித் தலைவனை நோக்கி, என் தலைவனே, என்னையிட்டா கவலைக் கடவுழாழுந்து முக்குளிக்கிறீ? மூர்ச்சையாகிறீ? விடும், விடுங், கவலையை விடும். என் தலைவனே, என் தோழமாரே, அஞ்சாதீர், கலங்காதீர். வானமும் பூமியும் அழிந்து சந்திராதித் தர் தெற்கு வடக்காய் மாறி நிலை பெயரினும், என் வார்த்தையும் உங்கள் தீர் ப்பும் வழுவப்போகா. முதற் கோணினால் முற்றுங் கோணும்; ஆதலால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பிரமாணம் என்றும் நிலைசிறத்தப்பட வேண்டும், என் உயிரை நானென்று அற்ப மயிராயேனும் என் ஜுகிறதில்லை. என்றிருந்தும், இறப்புதும் ஒருங்களே. இன்றை க்கு இறந்தால் நாளைக்கு இரண்டுநாள் என்று இம்மண்ணேர் சொ ஸ்வதென்ன பகிடிவார்த்தையா? அன்றியுஞ் சூரனுக்கு உயிர் தரு ம்பல்லவா? ஆறிலுஞ்சாவு நூறிலுஞ் சாவுதான். சினேகிதரே, கள ங்காதிருக்கள். சீவன் போனாற் கீர்த்தியும்போமோ? முகமாகாதி ருங்காற் கண்ணுடி என்ன செய்யும் என்றது போல, என் செய்கை விற் தவறந்தி உங்களில் என்ன தவறு? நிங்கள் ஒன்றாக்குங் கிளே கிக்கவேண்டாம். என் மொழிப்படி என்னைக் கொல்லுங்கள். நான் மனசாரவே இறக்கிறேன். என் முயற்சியில் நான் தவறினபோது

மாவுத்தர் முவர் தலையிழந்த கதை

பின்னும் உயிர் வைத்திருப்பேனு? மாணக் கெடவரின் உயிர் வைத்திராக் கவரிமாமிருகம் போலச் சாவத் தணிந்து விட்டேன் என்னைக் கொல்லுங்கள். ஹீரசார்க்கம் போக ஆயத்தமாய் சிற்கும் என்னை வெட்டுங்கள் என்று தன் தலையைச் சாய்த்து ஸின்றான்.

அப்பொழுது கூட்டத்தஞ் எல்லவரும் மனம் இரங்கி அரங்கி யுங், கொல்லுங்கள் என்ற அவனது வார்த்தை மேலாட்டமாய் சின்றதனால் ஒருப்பட்டு எழுந்து, பகவானே, தனவினை தன்னைச் சுட்ட தன்றி, இவ் வீரனைக் கொல்லும் பழி எங்கள் மேற் சமராதிருக்கக் கூடவது என்று சொல்லிக் கத்தியினால் அவன் கழுத்தை அரிந்தபின் காகங்கள் போற் கா, கூ, என்று அவனுக்காகப் புலம்பி இழவு, கொண்டாடி, அவன் பிரேதத்தை அலங்கரித்து அக் காட்டிலுள்ள சந்த ஏக்கட்டைகளில் வைத்தத் தகனித்த பின், அந்நோரத்துக்கு எழுந்த சிகோக, ஞான வைராக்ஷியத்தாற் கலங்கியும் அக்கலக்கஞ்சற்ற கேரத்தால் அற்றுப்போக, மறுபடியும் போபோ, வியாதிக்கு மருங் துண்டு, விதிக்கு யருங்குண்டா? விதிவசத்தால், அவன் இறந்தான் காமினி இரங்கி ஆவது என்ன என்று தேறிப், பழயபழியும் வெரு வியுக் துண்ட ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து, மமக்கு இவ்வளவு பேரிடைபூருவரித்த அக் கள்ளப்பையலை இன்னும் உயிரோடே விட்டிருக்கலாமா? “போன்மாடு தேவோருமில்லை மேய்த்தகவிகேட்டபாருமில்லை” என்றால்போல் அப் பகவன் காரியத்தை விடக்கூடாது. அப்படி விடுதல் மிக நகைப்புக்கு இடமாம். பிறர் அறிந்து கையாதபோதினும் நஞ் சொந்த அறிவும் புலஜும் நம்மை நகையாவா? சீக்கி! இன்னும் நாங் கைம்பெண்டாட்டிகள் போல ஏதுஞ் செய்யாதிருக்கிறோமா? என்று மொத்தத்தில் ஆணவெறி கொள்ளும் பொழுது, சத்தரு மார்த்தாண்டன் என்னும் ஒரு தீரன் மற்றொரிலிருந்து அதி வீரனுய் எழுந்து அவர்கள் பேசாதிருக்கக் கூயமார்த்திச் சொல்லுகிறோன். அகோ! சங்கத்தவரே, யாவனுயினும் ஒருவன் அபுத்தி பூருவாய் நடந்தால் அவனுக்கு உயிர்ச்சேதமும் பொருட்சேதமும் வருவது அபூருவமல்லவே. நமத நோழன் அகோரகுரான் பின்னிடாவலிபெற்ற வீரபராக்கிரமனும், மலைகளைப் பெயர்க்குங் தின்னைபழுமாயிருந்தும். குசாக் கிரம்போதுங் கூர்ம தியோன் அல்லன். “தன்னார்க்கியானை அயஹார்க்குப் பூனை” என்றதுபோல அவன் நம்முள் வீரதீரனுயினுஞ் சத்தருவின் ஊருக்கு ட்ரெஸன்ற போதே கலங்குக் கோழையனுகி மோசம் போயினன் போதும். அவன் தன் பேதமையினாற் தானே மடிந்தான். ஆனால் அவன் காரியம்போக, நீங்கள் எல்லவரும் ஒருமித்து அடியேனுக்கு

மாவுத்தர் மேவர் தலையிழுந்த கதை

உத்தரவு கொடுக்கன். என் இஷ்டம்போல் என்னை விடுக்கள், முயற்சி இகழ்ச்சி யமடூரை என்று நான் நன்றாய்திலேன். இவ் இரா விடுவதன்முன் எல்லாம் ஒழுங்கு பண்ணி வருகிறேன். அந்திரக்கிழவேன். வருவது வந்தாற் படுவது படுவதன்றி ஒன்றாக குங்கலங்கவேண்டியதில்லை. இப்பொழுது விடைகொடுக்கன் எனத்தன்னைப்புகழாத கம்மாளனில்லை என்றால்போதும் தற்புகழ்ச்சி செய்து, உத்தன்டமாய் உத்தரவு கேட்க, அவர்கள் யாவருஞ் சம்மதித்துச், சயம்பெற்று வருதுவை என்று ஆசிர்பாதஞ்சொல்ல, அவன் ஒருபங்கிரி வேஷம் போட்டுக்கொண்டு திருவிருந்தபூரம் நேர்க்கி நடந்தான். விருதுகூறி வந்து செட்டியில் துழையலாமா? என்று உச்சாயம்பேசி அச்சபயமின்றிக் காந்தினுக் கடுகி நடந்து, பழய செம்மார் வீதிக்கு வந்தான். அங்கே அதிகாலையிலே முந்தின மெள்டியசருமணைக் கண்டான். அவனுடனே சம்பாஷணைப்பண்ணி அவதுக்குச் சிலபல உபகாரஞ் செய்து அவன் மூலம் முன்போலப் பொன்னளந்தபெருமான் கொலூச்சாவடி மட்டுஞ் சென்று, தன்கையிலிருந்த காவிமண் கட்டியினுற் சுவரிற். சிறு குறிப்பொன்று போட்டுக் காலதாமதமின்றி வனத்திற்கு ஒடி, நடந்த காரியங்களைச் சொல்லி, காற்றதிக்கிறபோதே தூந்திப்போடவேண்டும். வளங்கண்டிருக்கிற பொழுதே நம் பகைவலுடைய களங்குண்டதன்பண்ணவேண்டும் என்று அவர்களுடன்கூடி யுத்த சந்நத்தனுய்ச், குறைக்காற்றுப் போல அரைநாழிலையில் மறுபடியும் பட்டினத்துக்குத் திரும்பினுன்.

மாவுத்தர் கூட்டம் இவ்வாறுவர, அதற்குமுன் வரமுன் காக்குங் தீவிர புத்திக்கோர் ஆலயமாகிய அவ் உபாயசந்தரியானவள், காபோதும் போலக் குருவிச்சத்தத்திற்கு எழுந்து, செய்யுங் கிரமங்களைத் தவறின்றிச் செய்து கொலுமண்டபத்தின் வெளிக் கதவைத்திறந்து, முற்றம் வாசல் பெருக்கிப் பழுகி படிவித்து, உட்புகுதாமுன்னே தந்தெயலாய் முதனான் விடியலிற் கவர்ப்புறத்திற் கண்ட குறிக்கு எதிர்க்குறியாய்ப் பின்னேர்க்குறிக்கண்டாள். கண்டவுடன் பஃறலை எண்ணங் கொண்டாள். பஃறலை எண்ணங் கொண்டு சற்றுநேரம் அதைவின்றிப் பிடியன்யானை தூக்கத்தில் நின்றாற்போல தின்று, மறுபடி நெரியம் அடைந்து, தட்டார் தெருவிலேயா ஜகி மற்றுப் பார்க்கிறார்களே! வெகுகெட்டி! வெகுகெட்டி! என்று குறமுறவல்பூத்துப், பக்கத்திற்கிடந்த செங்கட்டி ஒன்றைக் கையாடிக் காவிமட்குறிக்குமேற் குறிபோட்டு, அக்குறிபோல அயலார் வீட்டுச் சுவர்களில் எல்லாங் குறிபொறித்து, நடக்கும் புதினங்களை

மாவுத்தர் மூவர் தலையிழுந்த கதை

இருந்தறிவோம் என்று உளத்தோடு சொல்லி, முதன்னாம் அடித்தானுங் கண்டவற்றைப் பிரர் ஒருவருக்கும் வெளிவிடாது, வளமைபேரலத்துக்களைப்பறும்போய், எச்மாலுக்கும் எச்மாட்டி பிள்ளைகுட்டிக்கட்டுஞ் காலைப்போசனத்திற்கு அடிக்குப்பண்ணுவிக்க எத்தனித்தான்.

இதுநிற்க, முன்னே யுத்தசங்கத்தராய்ப் புறப்பட்ட மாவுத்தரத்தனை பேரும் ஓர் குறித்த நாற் சங்தியில் வந்தவுடன், முன் காவிக் குறிவைத்து வந்த சத்துரு மார்த்தாண்டன் என்பவன் மற்றெல்லாரையும் அவ்விடம் ஸிறவித், தளகர்த்தன் ஒருவனைமாத்திரம் கூட்டிக்கொண்டு முன் குறித்த இடங் தேடிவந்தான். பார்க்கப் பார்க்க எல்லாவிட்டுச் சுவரிலுள்ள செவந்த இலாஞ்சசீன கண்டான். கண்டவுடன், உரலில் உலக்கையிட்டு இடித்தாறபோல அவனுக்கு நெஞ்சிதிப்புண்டாயிற்று. தான் காவிக்குறிவைத்த வீட்டுக்கும் மற்று மலீடுகளுக்கும் வேற்றுமை தெரியாதவனுனுன். பேசுவாது நாப் புலர்ந்தான். தன் ஹீத்துக்கும் ஓர்மத்துக்குங் தான் சொன்ன சபதத்திற்கும் இருங்கினுன். என் தளகர்த்தனையுங் தோழர்மாரையும் அலைக்கழித்தேன், என்று சலித்தான். “தாயைப்பழித்து மகன் வேண்டியாடினான்” என்ற பழமொழி என்னிற் சரிவர. நிறைவேற்றிற்று என்று தன் துணிவைத் திட்டிச் சபித்தான். வெட்கத்தால் ஒன்றும் பேசாது கற்றுண்போல விறைத்துகின்றன. அதுசமயங் தளகர்த்தன் தன்னிலும் பருத்த நொடுத்த ஓர் பெருமூச்செறிந்து அவனையுங் கூட்டிச் சந்திக்கு வந்து, அவ்விடங் கொர்க்கித்து நின்றோரைச் சாந்தப்படுத்திச், சத்துரு மார்த்தாண்டன் கித்திபெறுது போனசெய்தியைச் சொல்லிப் பிரலாபித்து, அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு பழயபடி வனத்துக்குச் சென்றன.

அங்கே அகோரசூரன் கேட்டபடியே சத்துரு மார்த்தாண்டன் தன்கூட்டத்தவரை நோக்கி, சினேகிதரே, மனந்தளரிர்தண்டனையினுலும் உபகாரத்தினுலுமே அரசாட்சி நிலை நிறுத்தப் படவேண்டும் முன் ஒருவன் போயினுன்; இருந்த இவனையும் இழக்கலாமோ என்ற விசாரம் வேண்டாம். உங்கள் தோள்வலிமைக்கும் படைவலிமைக்கும் நான் எம்மாத்திரம்? “சதகோடி சங்கத்திலே ஒரு மொட்டைத் தாதனுக்கு வந்ததா சாத்திரம்” என்றும் போல உங்களுக்குள் மா அற்பனுக்கு சிறியனுமான எனக்கு வந்ததா சாத்திரம்? நான் இறந்ததினால் உங்களுக்கு ஒரு நட்டமுமில்லை. மூக்கினுள் உள்ள ஒரு மயிர் ஒடிந்தபோவதனால் ஒரு ஆட்பாரங் குறைநிற்கின்றை, அடைமழைக்குள் ஒரு குட்டை ஆட்டுக்குட்டி இறந்தாலோ

எண்ணேய்ச்சாடி பேசிய கதை

தனு நான் இறக்கிறேன். என் சொல்லீஸ்யும் உங்கள் பிரமாணத்தை வூம் ஸ்திரப்படுத்துங்கள், இதோ தலை சாய்க்கிறேன். கதவிக் குலைய வெட்டிச் சர்த்தாற் போல என் தலையை வெட்டிச் சரியுங்கன் என்று தன் கழுத்தைச் சாய்க்க, அவர்கள் முன் மனங் தளர்க்கும், பின் தைரியமாய் அவன் சிரத்தைச் சேதித்துக், “கைம்பென் சாதிப்பிள்ளையானுலுஞ் செய்யுங் கடன்களைச் செய்யவேண்டும் என் ஒந்போல, அவன் எடுத்த கருமத்திற் பிரதிகூலப்பட்டவனுயினுக், தோழனுதலால் முந்தினவனுக்குச் செய்த பிரகாரஞ்செய்யவேண்டும் என்று சொல்லிப், பிரேதாலங்காரஞ்செய்து, சுடுகாட்டிற்குச் சமந்தபோய், அங்கே அவனைச் சென்றுசந்தனக் கட்டைகளில் ஏற்றித் தகவித்தார்கள். இவனுக்குப் பின்பு கோரசித்திரகாயன் என்ற பேருள்ள பின்னும் ஓர் மாவத்தவீரன் முந்திய இருவரையும் போற் சபதஞ்சொல்லிப் பொன்னளாந்தபெருமான் வீட்டின் வெளித் திண்மோயிலே சில நாள் இலாஞ்சசைகளையிட்டு, உபாயசங்கரியின் சூழ்ச்சத்திற்குத் தோற்று, பழயபடியே முந்திய இருவரைப் போற் கிரஞ்சேதிக்கப்பட்டான்.

இதனால் எடாத எடுப்பிற் கையிட்டு அபுத்தி பூருவமாய் கடப்பார் நட்டமடைவார் என்றுணர்க்.

இக் வது எண்ணேய்ச்சாடி பேசிய கதை

தைரியஞ் சயமடையும்.

'Conduct and courage lead to honor.'

இவ்வண்ணம் ஒருவர் பின்னென்றாய்த் தன் உத்தம ஹீரின் மூவரும் அவமே இறந்து ஒழிந்தபோகக் கண்ட தளகர்த்தனங்கள் தன் குட்டிகளைப் பறிகொடுத்த பெண்கரடிபோல மனம் புழுக்கிச், சிறகிமந்த பற்றவபோல உள்ள தியங்கி விசாரமுற்றுப் புலம் வித், தன் ஆசனத்தை வட்டுக் கிளம்பித், தன் கூட்டத்தவரை கோக்கிச் சொல்லுகிறான். அகோ! கேளுங்கள் தோழர்மாரே, ஆகாயத்தை அளவிட்டோக்கிய மதில் சூழப் பெற்ற வலிய துருக்கத்தில் அசமா யிருப்பவரைப் போல யாதோர்கிளேசமுமின்றி இங்காட்டாறும் வாழ்ந்திருக்கனாம். இதுவரையில் கமக்குப் பகலவரின்

எண்ணெய்ச்சாடு பேசிய கதை

மணமும் இருந்ததில்கூ. ஆனால் இப்பொழுதோ கணக்கில்லாக கிடேலசத்திற்கு இடமானாலும். நம் உமிர்த் தோழரில் மூவர் வெள்ளி டிவிழுந்து ஒழிந்த நெடும் விருட்சங்களைப் போல யாதோர் பலஜு மின்றி வீணைய் மாண்டனர். வகைமோசமான யோசனைபண்ணி, ஈடாத எடுப்பிற் கையிட்டால் மீங்கிருக்கிற நமக்கும் விண் உழைத் துக்கொள்வோம். ஒயோ! தலையிருக்க வாலாடுமா? என் சினேகி தரே, உங்களில் ஒருவரேனும் பின்னும் ஒருமுறை பட்டினம் புகு க்கு உள்வபார்த்து அவத்திற் கெட்டழிய வேண்டியதில்கூ. “பைய மென்றூற் பனையையும் மெல்லலாம்” என்ற முதுமொழிப்படி, ஆறு தலாயிருந்து பையப்பைய யோசனையாய்ச் செய்தால் எந்தக் காரியத்தையும் இலகுவில் முடிக்கலாம் யாவரும் அறிந்த சத்தியமாயிறும், நெடுகிவிடுவது எனக்கு உத்தமமாய்த் தோற்றவில்கூ. சூட்டோடே சூடாய்ச் செய்வதே என்கொள்கை. ஆதலால் இத்தடவை உங்கள் தளகர்த்தனுகிய என் போய்க், காரியத்தின் தோரணி, ஆளாங்கி, அடிமுடியாவையும் ஆதியோடந்தமாய்ப் பார்த்துவர நினைக்கிறேன். இதற்கு உங்கள் யோசனை என்ன? உங்கள் சம்மதம் எப்படி? சொல்லுங்கள்; தீர்க்காலோசனை பண்ணுங்கள், என்று சொல்லி உருக்கார்த்தான்.

அப்பொழுது கரவட கூட்டத்தார் அத்தனைபேருஞ் சில நிமிஷங்களாய் யோசித்து, எச்மானனே, எங்கட்குச் சிகாமணியானவரே, ஆயிரம் காரிக்குட்டிகள் கூடியும் ஒரு சிங்கத்துக்கு கிகராகுமா? வகைசொல்லுமா? கையிலே நான்கு விரல்கள் ஒரு பக்கத்திலிருந்து ம் பெருவிரல் ஒன்றுக்குச் சமமாகுமா? அச்சில்லா ரதம் ஓடல்செய்யுமா? ஆதலால், தாங்களேஇம்முறை பட்டினம்போய்உள்வபார்த்துப், பகைவள் ஒருப்பிடத்தை அவதானித்து, அப்புறங் திரும்பிவரக் கேட்கிறோம். இடத்தைத் தேர்ந்துவந்து சொல்லும்; அதன் பின் பார்ப்போம். நீரே சென்று சயங்கொண்டு வருதிர். எங்கள் ஆசீர்பாதமும் பகவான் கடாட்சமும் உம்மோடு போகக்கடவனங்கள், ஆசங்களை விட்டெடுந்து பிரியாவிடைசொல்ல, மாவுத்தர் காத்தன் நன்று நன்று என்று அவர்கள் சம்மதியை மெய்ச்சி, அந்று இரா விடிய ஒரு குதிரைக்காரருடைய கோலம்பூண்டு, சம்மட்டி சவுக்கு, கயிறுகளைக் கையிலேந்திப் பட்டினம் புகுக்கு, கோழி கூவுங் தருணம் பழை செம்மாரத்தெருவிற்கு வந்து, அங்கே கிழக்கு வெளிக்கமுன் தன் பட்டடைக்கு வந்து குந்திய பழை கிழவணைக்கண்டு, கைப்பொருட் கொடுத்து அவனேடு உறவாடி, அவனை நடத்திப்போய்ப் பொன்னாந்த பெருமாவின் வீட்டைத் திட்டமாய்க்

எண்ணெய்ச்சாடி பேசிய கதை

கண்டு அவதானித்துக்கொண்டு, “தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டுவார்போல்” உம் பகைவன் வீட்டின் முற்புறக்கு நிகள் பக்கக் குறிகள் இவை இவை என்று கிழவன் காட்டக்காட்ட சன்றூய் மட்டிட்டுத், திரும்பத் திரும்ப அங்கும் இங்குமாய் நடஞ்சூடந்து, உலாவிப்பார்த்து, அவ்வீட்டிற் சுவர்களுக்குங் திண்ணென்களுக்கும் அடுத்தவீடுகளின் சுவர்களுக்குங் திண்ணைகளுக்கும் உள்ள இயற்றகைக் குறி, செயற்கைக் குறிகளான வேற்றுமைகளைத் திட்பது டப்மாய்ப் பார்த்து அவதானம்பண்ணி “முயற்சியுடையார்ன் ஒரு நாளும் இல்லசையடையான்” என்னும் மேதாவியர் வார்த்தையைத் தன் துணிவிற்கு ஆதாரமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு, சிருவிருந்தபூர் தத்திலிருக்கும் அங்காடிக்குப் போனான்.

அந்த அங்காடிச்சிறப்போ புலவரின் வர்ணனைக்கும் அடங்குவதற்கு. அங்குள்ள பொருட்கள் மாவத்தர் தலைவன்து மனசையும் கண்களையும் கொள்ளிகொண்டபோதும் அவற்றிலெடுப்பாது, கரு மேகங்கள்போல உலாவித்திரிந்த பற்பல திண்ணிய பொதியெருது களுடன் அவற்றின் தொகைக்கு இருமடியான தோற்சாடிகளையும் விலைக்கு வாங்கி, ஒரு சாடியை மாத்திரங்க் தேங்காய் எண்ணெய்யான் சிரப்பி மற்றவைகளை வெறுமையாய் விட்டு அவற்றேடுதன் ஒருவந்தம் இருஷ்ட மலை அடிவாரங்கு சென்று, அங்கே தன் வருகைக்கு எதிர்நோக்கி யிருந்த தோழர்மாரைக் கிட்டி அவர்களை நோக்கி, ஆ! என் தோழர்மாரே, இம்முறை கடவிருக்கும் பீரங்கிக் குண்டின் இலக்கு விலகும்என்பதாய் நான் நினைக்கவில்லை. என்மாற்றுங் வீட்டை ஒரு தரத்துக்கு நூறுதரமாய்ப் பார்த்துப் பார்த்து அவதானம் பண்ணினேன். முந்திப்போன தோழர்களைப்போலச் சுவர்களிலே கரிக் குறியையுக் காவிமட்குறியையும் போடாது என் மனதிற்தானே பற்பல பேதமான அவதானக்குறி போட்டுக்கொண்டேன் நீலமலைகள் போலும் கடாமாடுகள் பலவற்றை வாங்கினேன். அவற்றுடன் பாரிய தோற்சாடிகளுங் கொண்டேன். அதில் ஒன்றை எண்ணெயால் நிரப்பினேன். எண்ணெய் நிரம்பிய சாடி ஒன்றல்லாத மற்றையவற்றில் உங்கள் உங்கள் உடைவாட்களுடன் நீங்கள் சிலபோது ஒதுக்கி மடங்கி உட்கார்ந்திருக்கக் கேட்கிறேன். ஆளிருக்குஞ் சாடி களைப் பக்கத்திற்கு ஒன்றூய்ப் பொதிமாடுகளின் மேற் போட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நான் ஒரு எண்ணெய் வாஜிபனுய் வேஷமிடுச் சாயங்காலம் பொதிக்கடாக்களைச் சாய்த்துப் பட்டினம் புகுந்து நன்று செறைன் வீட்டிற் தானே விடுதிபிடிக்கிறேன். அர்த்தசாமத்தில் உங்களை எழுப்பும்படி தோற் துருத்திகளிற் குறிப்பாய்க்

எண்ணெய்ச்சாடு பேசிய கதை

இறு கற்களை எறிவேன். அப்புறம் நீவீர் குகைவிட்டுக் கிளம் பும் சிங்கங்கள் போற் தோற்சாடிகளை விட்டுக் கிளம்பி என்னுடன் கூடுகிற்கள். அப்பொழுது நாம் எல்லவரும் ஒன்றித்துப் பித்தமனு ருவன் வெள்ளரித் தோட்டங்களிற் புகுஞ்து கத்தியினாற் காய்களை க் கொத்தரியும் வண்ணம், விடியாழுன் நஞ் சத்தருக்களைக் கொத்தரின்து, வீட்டுப் பொருட்களைச் சூறையாடி அப்புறம் அதற்குத் தியிட்டு வலசைவாங்குவோம். இந்த யோசனைக்கு உங்கள் அனுமதி என்ன? இந்த முறையோடு நஞ் சத்துருவின் வாய்த் தவிட்டிடன் நெருப்பையும் போக்கடிக்கிறேன். என் சமர்த்தை இருந்து பாருக்கள், உங்கள் எண்ணத்தைக் கூறுக்கள், என்றான். அப்பொழுது அவர்கள் அனைவோருங் கைத்தடிக் கொய்யோச்சொல்லி, இந்த யோசனைக்கு எந்த யோசனையும் நிகரல்ல. இதைவிட மந்திரயோசனை ஏதுக்கு ஜூயா? நீர் சொல்லிய உபாயதந்திரத்திற்கு நாம் முழுவதும் உடன்பாடானாலும் என்று, கூறி உடனே போசனபானமுன்னு பசியாறிக் களையாறி, ஆகாயரதங்களில் ஏறினார்போலச் சாடிக்கொவ்வொருவராய்ச் சுந்தர மாவுத்தர் அத்தனைப்பேரும் சாடிகளுள் இறங்கிக் குந்திக்குந்தியிருக்க, மாவுத்தர்வீரன் முந்தின வேடத்தைத் தவிர்த்துத் எண்ணெய்வாணிகர் வேடந்தரித்து, சாடிகளை இவ்விரண்டாய்ப் பினைத்துப் பொதிமாடுகளின் மேற் போட்டு, எண்ணெய்ச்சாடு ஒன்றையும் வெளியாய்த் திறந்து ஆட்சாடி ஒன்றுடன் சேர்த்து மற்றவைகளை அவற்றுள் இருக்கும் ஆட்கள் மூச்சவிட மாத்திரம் இடம் விட்டுக்கொண்டு மற்றும்படி எண்ணெய்படிந்த சீலைகளாலுஞ் சாக்குகளாலும் மூடி, மிழுங்கு பொழுதானநேரம் பட்டினம் புகுஞ்து, வீட்டுக்குத் தீபமேற்றும் நேரம் பொன்னளந்தபெருமானுடைய கோபுரவாசல்ல வந்து, அங்கே ஏருதுகளை நிறுவி, ஆசாரவாசல் வந்து, கடை காவலனைக் கண்டு சலாஞ்செய்து, அவணை நோக்கி, ஜூயா, கடைகாவலோய், நான் வஞ்சமாபுரத்தில் வசிக்கும் ஒரு வாணிபன். நாளை இங் நகரின் கடைமுறையானதால், இங்கே கொஞ்ச எண்ணெய் வித்துச் சில சாமான்கள் வாங்கிப்போக வந்தேன். நான் புதுச்செட்டியானதாலும் மூன் முன் இப்பதி வந்து அறிமுகம் பண்ணுவையினாலும், தங்க வசதியான ஓரிடம் அறியேன். இவ்விடம் மகா பிரபுவான் ஒரு தனவந்தர் இருக்கிறார் என்று கேளவியற்று இம் மார்க்கமாய் வந்தேன். நீர் என்பேரிற் கருணை கூர்ந்து, உமது கிருபாகடாட்சத்தை அடியேனிற் சுமத்தக் கருதினால், உங்கள் எசமானனிடம்போய் அடியேன் கடைத்தனை வாயிலில் நிற்கிற செய்தியை அறிவித்து, அடியேனுங் கடாக்களும்

எண்ணெய்ச்சாடி பேசிய கதை

இராத்திரிக்கு இங்களம் ஓர்கோணங் தங்கி உறங்கிப்போக இடங்கிடக்கப் பண்ணினால், மர பாக்கியமாமென்று சொல்லி, ஏசமான் மனசை அறிந்து வரும்படி, அவனிடம் மன்றுட்டமாய்க் கேட்டான்.

கடைகாவலன், அப்படியாகட்டும் ஐயா, என்று சொல்லிப் பேர், அந்திப் போனம் உண்ண அசனபீடத்தில் இராச கொலுவோடு உட்கார்ந்திருந்த தன் ஏசமானை நோக்கி ஐயனே, நமது ஆசாரவாசலில் வந்து நிற்கும் வணிகேசன் ஒருவன் தானுங் தன் பொழுமாடுகளும் இராத் தங்கிப் போக இடந் தரவேன்டும் என்று அத்தியங்கத் பயத்தியோடு நும் அஜுக்கிரகத்தை வேண்டி சின்றனன். அப்பாற் தங்கள் சித்தம் போல் ஆகட்டும் என்று கைகட்டி நிற்கப் பொன்னளாந்தபெருமான் சுற்றும் ஆலசியமின்றிக், காவ லோய், அப்படியாகட்டும். நீ போய் அவனையும் அவனுடைய தூர்வகங்களையும் இங்கே அழைத்துவா என்று சொல்லிக் காவற்காரனை அஜுப்ப. அவன் ஒடிப்போய், உத்தரவு பிறந்தது, எழுந்திரும் என்று அவனையழைத்து ஏசமானஞ்சையை சமுகத்தில்டான். வணிக வேடஞ்சிய அந்த மாயவேட மாவுத்தன் பொன்னளாந்தபெருமானைக் கண்டவுடன் அவனது அந்தஸ்துக்குங் தராதம் மியத்திற்கும் ஒப்ப வக்தனை வழிபாடுசெய்து நிற்க, வீட்டெசமானஞ்சிய அப்பெருமான் வரத்தனுகிய அம் மாவுத்தனது பெரிய நடையையும் அவனுடைய ஒழுங்கு முறைகளையுக்கவல்வித்து நன்கு மதித்துத், தன் அண்டை நிற்குங் தனது பணிவிடைக்காரனுகிய திருத்தொண்டு உடையான் என்ஜும் நாமகாரனை மேற் கண்ணாலும் பரப்பி, அகோ! திருத்தொண்டுடையோய், இவ்வணிகர் திலதஜுடைய பொதிமாடுகள் நிற்க வசந்த ஸ்தானமும், அவைகள் இராத்திரிக்கு உண்பதற்குப் போதிய உவந்த திபனமுங் கொடுத்தியெனக் கற்பித்து, மாவுத்தரின்தலைவணிப்பார்த்து, ஒய்! செட்டிப்பிள்ளாய், நீர் இன்னே நம் முடன் அசனம்பண்ணவரீர் என்று சொல்லிப், பின்னேர் பக்கத்தில் நின்ற ஒரு கிங்கிரைநோக்கி, இவர் கடுநடை நடந்து கால் நொந்தனராதலால், இவர் பாதக்கள் அலம்பி மேல் சுத்திசெய்ய இவருக்கு வெந்நீர் கொடு என்று கற்பித்தான்.

அசனம்பண்ண வாரும் என்ற வார்த்தை காதில் விழுந்தவுடன் மாவுத்தன் அக்கனிப்பாகிப், பிரதியுத்தரமாய், மகர பிரபுவே, செம்பயணத்திலிருந்து இளைத்துத் தவங்கி வந்த என்மாடுகளுக்கும் எங்கும் இன்றைக்கு நீங்கள் செய்யும் பேரூதவி என சென்மாந்தம் மறக்கப்படுவதல்ல. “உப்பிட்டவரை உள்ளநாள்ளாவும்நினை

எண்ணெய்ச்சாடி பேசிய கதை

என்று உலகஞ் சொல்லுகிறது. அடியேற்கு நீர் செய்யும் உதவிக் குப் பிரதிபலன் நம்மால்விக்கப் போகாது. பகவானே உமக்குக் கை மாறும் பிரதிபலனும் அளிக்கக்கூடவர் என்று ஆசீர்வதித்து, ஆனால், பிரபுவே, நான் அசனம்பண்ணு முன் எனது துரியங்களுக்குப் போசனமிட்டு அவைகளைக் கிடையிற் கட்டி வருகிறேன், என்று விடைபெற்றுத் தோட்டத்தட்டபோய்ச், சாடிச் சோடுகளை ஒவ்வொன்றும் மெல்ல மெல்ல இறக்கி கிரையே நெடிய சாலை ஒன்றில் அடுக்கி, அவைகளுக்குள் இருந்த தீர் யாவரையும் நோக்கி, ஒய்! ஒய்! நம் பகைவன் இன்று நங்கைவசப்படுவதற்கு ஜூயமின்று: நீங்கள் இவ்விடம் யாதோர் அசுமாற்றமும் உறக்கமுமின்றி எப்போ, எப்போ, என்று விடாக் காதலுடன் இருங்கள், சமயங் காலத்தின் கண்டவுடன் சாடிகளின்மேற் கூல் இடுகிறேன். கல்லிடும் அச்சத்தத்தையே அறிகுறியாய்க்கொண்டு அணிவேராருந் தவறின்றி ஆயுதபரணிகளாய், முகிலிடை ஸின்று இடியேறு கான்றுந்போலைச், சாடிகளை விட்டுக் கிளம்பி, ஒரே கணவேளையிற் துள்ளி என்னுடன் கூடுகின்றன. இன்றைக்கு நமக்கு வாய்ப்பான் ஓர் பூசல் நாள். சத்துருவின் வீட்டிட அவன் வீட்டாரோடு கணத்தில் ஆசமனம் பண்ணிக்கை கழுவுவோம். தைரியங்! தைரியம்! வேங்கைப் புலிகளுக்கிடையில் அகப்பட்ட ஓர் ஏழைப் பூனைக்குட்டி தப்பல் கூடுமானாலுக்கே இன்றைக்கு உங்கள் கையில்ருந்து இந்த ஏழைப்பயல் தப்புவான். உடல் அறுயட்டநரி கூப்பிடுதூரம், ஒடுவதுமில்லை, இந்த ஏழை இன்றுள்ள கையால்தப்புவதுமில்லை, தைரியங்! தைரியம்! எனப்பின் ஆம் சொல்லிப், பொதிமாடுகளைக் கோட்டமொன்றுள் இருந்து நிரைக்கட்டைகளிற் தொடுத்துத், திருத்தொண்டுடையானிட்டவைக்கோல்களை அவைகள் முன் தூவி, அப்பாற் பொன்னளந்தானுடன் கூடிக் குலாவி ஊர்விருத்தாந்தங்களைப் பேசிப் பறைந்து, அவன் பீடத்திலுள்ள உச்சித உணவுர்க்கங்களை மிகக் அபேட்சையோடு சும்மாகிடைத்ததை விடுவானேன் என்ற எண்ணத்தோடும் வழுமைக்கு ஏறுபடியாய் வழிகூர உண்டான்.

போசனம் உண்டு, கைச்சுத்தி வாய்ச்சுத்தி செய்து தாம்பூலங்தரித்து, மறுபடியும் வாயலம்பிய பின், பெருமான் திருத்தொண்டுடையானைக் கூவி, அடர், அங்கணமிருக்கும். மேல் மாடத்தில் நம்விருந்தர் பள்ளிகொள்ளக் கட்டில் மெத்தைகள் செப்பமிடு என்று கற்பித்து, வாணிகளை நோக்கி ஐயா, நீங்கள் அம் மண்டபம் குறுகி துயில்கொள்ளுதிர் என்க, அவன் உத்தரமாய், தனவானே, கொடைக்குக் கண்ணமகாராசனே, நமது மரடுகளை அம் மூலை அறைப்

எண்ணெய்ச்சாடி பேசிய கதை

பக்கத்திலுள்ள நெடுஞ்சாலீசு அண்டையிற் கட்டியிருக்கிறேன்: வர்த்து மாடுகளான தன்மையாலும், என் ஏவலாளருள் ஒருவரேஜும் எங்கூட வராமையினாலும், அவைகள் ஒன்றுடனேன்று கொம்பு மாட்டிக் குத்துக்கு ஸில்லாமாற் தடுக்கவும் இரவிற் தீன்போடவும் வசதியாய், அந்தக் கோண மண்டபத்திற் தயில இடங்கொடும் என்ற தன் காரிய சித்திக்கு உபயோகமாய்க் கேட்கப், பெருமான் அக்கறையில்லை, உங்களுக்கு வசதியும் பிரிதியுமான இடத்திற் தங்களாம் என்று சொல்லி, அவ்விடம் புதிய பஞ்சஸீஸமெத்ததை, ஊங்கு மஞ்சங்கள், தலையணைகள், காலணைகள், மின்டெள் இவற்றைப் போடும்படி தன் முதற் பனிவிடைகாரனை ஏவி, அவனுக்குச் சாயங்தர வந்தனமுஞ் சொல்லி நிறுத்திக்கொண்டு, தன் வீட்டுக்குத் தீபமொத்தவரும், பணிவிடைக்காரர் எவர்க்கும் ஆதிக்கக்காரியுமான உபாயசந்தரியைப்பார்த்து, அம், வைகறையாக மூன் நான் ஸ்நானஞ் செய்யவேண்டும், ஸ்நானமானவுடன் கோட்டைக்கு ஒரு இராசகர ஸியத்தின் பேரால் வெள்ளெனச் செல்லவும் வேண்டும், உன் புத்தி நீயறிவாய், என்று கற்பித்து, வினையிருக்கம் ஒன்று தன் வீட்டுள்ளுழைங்கிறுக்க அதை அறியாமற் கிலேசமின்றி நித்திரைபண்ணுவான்போலத் தன் மண்டபஞ் சென்று பள்ளியமர்ந்தான்.

இப்பாற் திருத்தொண்டுடையாலும் உபாயசந்தரியுந் தத்தக் கடமைப்படி வீட்டுக்காரியங்கள் எவற்றையும் வரையறையாய் விசாரணைசெய்து ஒழுங்குபண்ணியபின், பொன்னளங்த பெருமாணையும் அவன் குடியையும் உய்விக்கவந்த உத்தம ஊழியக்காரியுங் கற்புக்கு இலக்கணியுமாகிய அவ் உபாயசந்தரியானவள் திருத்தொண்டுடையானை அவன் தங்கும் அறைக்கு அனுப்பிக்கொண்டு, பாகசாலீ சென்று, காலையிலே தன் எச்மானன் ஸ்நானம் பண்ணுவதற்கு அடுத்த சில எத்தனங்களை முடித்து அப்பாற் சயனம் பண்ணப்போவதே தகுதியும் இலகுவும் என்று தீர்ப்புச்செய்து, அவ்வாறு சில அஹவல்களைப் பராமரிக்கும்பொழுத சாமயிரண்டு சென்றதாலும் தீபத்தின் எண்ணெய் மத்திமமாய்ப் போனதாலும் தீபம் மங்க, அதற்கு எண்ணெய் வார்க்கும்படி எண்ணெய்க் கெண்டியை எடுத்து ப்பார்க்க, அதில் எண்ணெய் இல்லாதிருந்ததனால் திருத்தொண்டுடையானது அறைக்குச் சென்று, கதவிற் தட்டி அவளை நித்திரையால் எழுப்பி, உன் வசமிருக்குங் கொப்பரையில் எண்ணெய் இருக்கிறதா? பண்டாரச்சாலீயின் திறவுகோல் உன்கையிலிருக்கிறதா? சொல் என்றுரைக்க, அவன் எழுங்கு, கொப்பரையை ஆராய்ந்து, அது வெறுமையாயிருக்கக் கண்டு, அக்கா, அக்கா, இக் கொப்பரை

எண்ணெய்ச்சாடி பேசிய கதை

கம்மா இருக்கிறது. பண்டசாலையின் திறவுகோலை நம் எச்மாட்டி வின் அறையில் விட்டு விட்டேன். எச்மாட்டி நித்திரயாவிருக்கும் வேளை இதவாதலால் ஏழுப்ப அஞ்சகிறேன். எண்ணெய்க்கு அதி அவசியமானால் ஓர் உபாயமிருக்கிறது. நமது வீட்டில் வந்திருக்கும் விருந்தன் எண்ணெய் வாணிகன் என்பது அறிவையே. காலையில் நம் எச்மாட்டி அவனிடம் எண்ணெய் கொள்வது தின்னனமே. ஆத லால், நீ இப்பொழுது போய் அந்த ஓரச் சாலையில் ஸிரையாய் வைத்திருக்கும் அவனது எண்ணெய்ச்சாடி ஒன்றிலிருந்து ஒரு கலசம் எண்ணெய் மொள்ளு. அதிற் குற்றம் வராது. காலையில் எண்ணெய் அளந்து காகப் பிசகு தீர்க்கும் போது அப் பிசகையுங் தீர்ப் போம் என்று சொல்லி மறுபடியுங் தூங்கச், சந்தரி நல்லது தான் என்று பாகசாலைக்குத் திரும்பி, ஒரு கலசம் எடுத்துக்கொண்டு எண்ணெய்ச் சாடிகள் இருக்கும் இடத்திற்கு அக்கணமே வந்தாள்.

அவள் முதலான் சாடியைக் கிட்டிப்போக, ஆள் அச்மாற்றத்தை யுங் காலடிச் சத்தத்தையுங் கேட்டு, அச்சாடிக்குள் இருந்த மாவுத் தருள் ஒருவன், கல்லால் ஏறிவேன், கலீர் என்ற ஒவி கேட்டவுடன் எழும்புங்கள் என்று தங்கள் எச்மான் சொல்லிய அடையாளக் குறியை மறந்து, இங்கே வந்த காலடிச் சத்தம் நம் எச்மானது காலடிச் சத்தந்தான் என்று தீர்ப்புச்செய்து, என்? நேரமாயிற்று? என்று கீழ்க்குரலாற் கேட்டான். கேட்டவுடன் அதி தீவிரபுத்திசாலியா யினும், பெண் பேதையாயின ஓதலால் உபாயசந்தரி திடுக்காட்ட கொண்டுமரம் போல் விரைத்து ஸின்று, கலங்கி, மிகமலங்கி, எண்ணெய்ச்சாடி பேசிய, இந்த ஆச்சரியம் என்னடா என்று யோசித்து, முன்வைத்த காலைப் பின்னுக வைத்தும், உபாயத்திற்குப் பிறப்பிட மானவளர்தலாற் தெரியம் அடைந்து, நல்லதும், வந்தது வருக; இக்கேள்விக்கு உத்தரங்கு சொல்லத்தான் வேண்டும் என்று தீர்த்து, நேரம் வரவில்கீ, இன்ஜுஞ் சற்றே பொதுத்திர் என்று சொல்லி, அச்சாடியைவிட்டு இரண்டாஞ்சாடியைக் கிட்டி எண்ணெய்கிளப் போனான். அதிலிருந்தும், நேரமாயிற்று? என்ற சத்தம் பிறக்க, அதற்கும் முன் கொடுத்த விடைகொடுத்து அப்பாற்போக, அங்கேயும் அவ்வித வினாக்களிம்பிற்று: இவ்வாறு மீந்தசாடிகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் போக, அவற்றினின்றும் முன்பிறந்த வினாக்களே கிளம்ப, அவள் மிகப் பிரயித்து, ஆனது ஆகட்டும் என்ற தேறி ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சாடி வினாவிற்கும், நேரம் இன்ஜும் ஆகவில்கீச், சற்றே பொறு, பொறு, என்று ஒரே மாதிரியாய் விடை

எண்ணெய்ச்சாடி பேசிய கதை

கொடுத்து ஈற்றில் எண்ணெய்ச்சாடி அண்டபோனான். அதிலேயா தொரு சத்தமும் புறப்படாமையால் இததான் மெய்யான எண் ணெய்ச்சாடி என்று கருதி, அதில் இருங்கு ஒரு கலை எண்ணெய் அள்ளிக்கொண்டு அட்டிலுட் புகுந்து, விட்டத்திற் தங்குங் தங்கு விளக்கிற கொஞ்ச எண்ணெயை ஊற்றித், திரிவெட்டியை எடுத்துத் திரிக்கையுங் கத்தரித்துத் தங்கடி விட்டுச், சற்றே உட்கார்ந்து யோசிக்கலானான்:

ஐயையோ! நமது எச்மானனது பழை பகைவருக்கு இன்னும் ஆற்றல் இல்லைப்போலும், அவர் மேற் பழிவாங்கும் படி அவர்கள் கொண்டிருக்கும் வரைஞ் சிறிதல்லப் பெரிதே. அன்றியும் நமது எச்மானனுக் கிருக்கும் பகைவரும் ஒருவர் இருவரல்லப் பலரே. “கனப்பகை கொள்ளல் கருமச்சிதைவு” என்ற அறிஞர் கூறியிருக்கிறார்களே. அந்தோ! நம் பகைவரால் நம் எச்மானனுக்கு வெகு நட்டம் நேரிடப்போகிறது போலிருக்கிறதே. இது காரியத்தை கிணக்குங் தோறும் என் நெஞ்சு தடிக்கிறதே. ஐயோ! காடு வெந்தாற் சந்தனமரம் வேகாதோ? இன்றிரவு இப் பகைவனால் ஒரு மோசம் வந்தால் அது எச்மானுக்கு மாத்திரமா? யாவர்க்குந்தான் வருமே. மோந்த கொள்ளுமாப் போல வந்து கடிக்கும் படி வர யெடுக்கும் ஒர் துட்ட மிருகம் போலல்லவா உள் எண்ணம் பின் நெஞ்ஞுமிருக்க, எண்ணெய் வாணிகன் வேடம் பூண்டு வந்து, எங்கள் எச்மானனது சத்துரு இன்றைக்கு எம் வீட்டுட் புகுந்திருக்கிறான். இன்றிரவு எம் எச்மானுடன் அசனம் பண்ணின அவ் வணி கனே நம் எச்மானனது பகைவர் குழுவிற்குத் தலைவனுமிருக்க வேண்டும். அச் சண்டாளன் நமது எச்மானன் கொல்லிய இடத்திற் துயிலாமல் அம் மூலியின் ஓர்பாற் துயிலக் கேட்டுக் கொண்டது சமயம் பார்த்து மற்றவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு நம் அனைவரை யும் அபாயமாய் வதைக்கும்படி எடுத்த உபாயமாய் இருக்கவேண்டும். இதொன்றும் அறியாமல் நம் எச்மானனும் எச்மாட்டிகளும் ஆழந்த நித்திரை செய்கிறார்கள். சமய காலத்தில் ஏதேனும் தஞ்சை உபாயமாகாவிடிற் குரியன் கிழக்கிலாகா முன்னே எங்கள் சரு வசங்காரம், அத்தட்டப் பயல்களால், விசேஷமாய் உண்ட வீட்டுக்கு இருங்கவாதியான அக்கண்ம சண்டாள வணிகளுல், ஆய்விடும். இதற்குப் பென் பேதையாகிய என்னுலாகும் நிவர்த்தியுமின் டோ? பெரிய கப்பல்களை ஒரு சிறுச் சுக்கான் திருப்புகிற தில்லையா? உருளுகின்ற பெருங்தேரை ஒர் சிறிய அச் சாணியானது சிரே

எண்ணெய்ச்சாடி பேசிய கதை

ட்டமாய் சின்று டட்டத்தவில்லையா? நான் ஏழைப்பெண் பேதையா மினும் பெருஞ்செய்க்கை என்னால் முடியாதா? மின்மினிப்பூச்சியான தூர் அற்ப பிராணியான போதிலும் அதற்குத் தக்க வெளிச்சம் இருக்கிறதில்லையா? அச் சொற்ப வெளிச்சமானது தன்னுலான மட்டும் கொஞ்ச இருளைப் போக்கடிக்க வில்லையா? தன்பத்தாவான வன் வீட்டை விட்டு அப்புறப் பட்டிருந்த பொழுது, அயலார் இருவர் வேடம் மாநிக் களவெடுக்க வந்து உள்ள பொருளை எல்லாம் அபகரித்தபின், எங்களுக்குப் பசியாய் இருக்கிறது, ஏதேனும் கொடு என்று அவ் வீட்டாளிடங்கேட்டு, வயிற்றுப் பசியையுங் தீர்க்க ப்பார்க்க, அவள், இரு கள்வரையும் நோக்கி, அண்ணமாரே, பொறுக்கள், பாகசாலைக்குப் போய்ப் போசனம். எடுத்து வருகிறேன் என்று சொன்று, போசனத்தில் நஞ்சு கலங்கு உண்ணக் கொடுத்துச் சமர்த்தாய்துக் கள்வரை மாட்டினால் என்ற கடையைச்சிலநாளின் முன் கேட்டேன் அல்லவா? எப்படியும் இவர்களை மாட்டவேண்டும் உபாயம் ஆச்சரியங்களைச் செய்யுமல்லவா? காலத்தைத் தப்பவிட்ட பின்பு, மறந்து செத்தேன் பிராணனே, வாவா என்றால் அது வருமா? என்று பலவாறு ஆழ்ந்த யோசனைபண்ணிப் பின் ஒரு உபாய ஞ செய்தாள்.

மக்கடப்பள்ளியிலிருந்து பெரிய செப்புக் கடாரம் ஒன்றை எடுத்து அடுப்பில் ஏற்றினால். பின் ஒரு சிறிய கொப்பரையையும் ஒரு எண்ணெய்க் கலசத்தையும் எடுத்துச் சருகு சத்தப்படாமல் மெல்லமெல்ல நடந்து எண்ணெய்ச்சாடி அண்டை வந்தாள். கொப்பரையைக் கீழ்வைத்து, மூச்சத்தானுக் கோாமல், மெல்லவாய் அக் கலசத்தைக் கொண்டு சாடியிலிருக்கும் எண்ணெயை வாரிவாரிக் கொப்பரையில் விட்டாள். தான் தாக்கத்தக்க மட்டில் வந்தவுடன் விரைவாய்ச் சமமந்து மக்கடப்பள்ளிக்கு ஒடி அடுப்பிலிருந்த செப்புக் கடாராத்திலிருந்த எண்ணெய் கொதுகொதென்று கொதித்தெழும் பக் காய்ச்சி, மறுபடி அள்ளிக் கொப்பரையில் விட்டு, எண்ணெய்ச் சாடிகளைச் சமீபித்துத், தேவன் எங்கள் சத்துருக்களை முற்ற முடியச் சேதிப்பாராக! என்று பிரார்த்தித்துக், கெண்டியாலனளி அதன் கோண்வழியாய் ஒவ்வொரு சாடிவாயிலுக் கொஞ்சங் கொஞ்சம் எண்ணெயை ஊற்றிவிட்டாள். அவள் ஊற்றிய எண்ணெய், அங்கே பார்த்தகண் பூத்தபடி வாயங்காந்து பொய் உறக்கத்திற் போயிருந்த அச் சோரவீரருடைய வாயிலும், மூக்கிலும், கண்ணி

எண்ணெய்ச்சாடி பேசிய கதை

ஆம் பட்டுக், காதிலும் புறத்திலும் பாய்ந்து, அவர்கள் உடம்பைக் கருக்கினபடியாலும், அவர்கள் நெடு நேரப் பசியாற் சோர்வகை ந்திருந்ததனாலும், அவர்கள் வாயோடு வாயெடாமலுக் குரலெடா மலும் அனுங்காமலும், ஜீயோ' என்னுமலும், கணப்போதிற் பிரே தங்களானார்கள். பரிவீரபூஷணன் என்ஜூங் தங்கள் எச்மானன் துகருத்தின்படி சாடிகளிற் கரந்திருந்த அத்தனை வீரவான்களும்கண வேளைக்குள்ளே காற்றுப்பறந்ததுருத்திபோலுமிராழிந்தபின்தீவி ரபுத்திசாலியாகியதுச்சுந்தரகரியும் அப்பால்மடைப்பள்ளிபுகுந்து, அதன் வாதாயன்த்தைத் திறந்து விட்டு, இனிமேல் நடக்குங் காரிய த்தை ஆதியோடந்தமாய்ப் பார்க்கும்படி இமையோடிமை முட்டா த கண் உறக்கமின்றிக், கள்ளர் கூட்டத்தலைவன் பள்ளி கொண்ட மாடத்தின் துவாரத்தை நோக்கிக் கொண்டே இருந்தனர். பின் நிலவுகாலமாதலால் அந் நேரஞ் சற்றே ஸிலாவெனிச்சமூழிருந்தது.

இச் சம்பவஞ் சம்பவித்துச் சில ஈழிக்கயின் பின்பு, முன்ன மே பெருமான் போடுவித்தபஞ்சணை மெத்தையின் மேற் சொகு சாய்ப் படுத்தவுடன் சித்திரை போன வீராதி வீரனை அவ் இராவு த்தன், தன் நெடுநேர சித்திரையால் அருண்டு புரண்டெழுந்து, ஒகோ! நெடும் போதாயிற்றல்லவா? "ஊனன்கருமம் இழந்தான்" என்றால் உறக்கத்தால் அல்லவா? நால் கருமம் இழந்தோம், சித்திரையை விட்ட சத்துருவும் உண்டா? என்று துக்கித்தும், ஆயினும் நேரம் இருக்கிறதே, பறக்கும் பறவைக்குத் தூரம் ஏது? வீர சூரனுக்கு அருமையேது? நம் பகைவன் ஈங் கைக்குட்டானே இன்னும் சிக்கி இருக்கிறோன் என்று தேற்ற, தான் அனந்தலாடிய மண்டபத்தின் வாதாயன்த்தைத் திறந்து, தன் மதியுட் கட்டி வைத்திருந்த சிறு பரற்கற்களை அள்ளிக், குறுந்தடி கொண்டு பறையில் அடித்தாற்போல, அச் சாடியில் அக் கற்கள் பட்டுப் பட படென்ற சத்தமுண்டாக எறிந்தான். அங்கே சாடியிலிருந்து யாதொரு ஆள் அரவங் தோற்றிமையால், ஆ! ஆ! சாமம் மூன்று போய்விட்டதானால் நாங் தோழர்மார்கள் அயர்ந்த நித்திரையானாக்கும் என்ற அயிர்த்து, வாதாயன்த்தை விட்டுப்போய் மெதுவாய்க் கதவைத் திறந்து, பொதி ஏருதுகள் பந்திக்கப்பட்ட இடத்திற்கு முங்கிப் போய், அவ்விடம் அவைகளெல்லாஞ் சரியாய் சிற்கக் கண்டு, மறு படி மீண்டு சரலைக்கு வர்து எண்ணெய்ச் சாடியைப் பார்த்து, அது ஏறக்குறைய வெறுமையாய் இருக்கக் கண்டு, ஆ! இச்சாடி ஒட்டைச் சாடி போலும், இதில் இருந்த எண்ணெய் எல்லாம் பொரிந்து போய்

எண்ணெய்ச்சாடி பேசிய கதை

விட்டது போலும், என்று யாதொரு ஜயமுமின்றி சினிமாது, மற்றுஞ் சாடிகளைக் கிட்டித் தான் வந்திருக்கிற செய்தியைத் தெரிவித்தான். யாதொரு உத்தரமும் பிறவாரமையின்றசாடிகள் ஒவ்வொன்றான் தன் வலக்கரத்தை இட்டு, அங்கிருங்தோரின் மேற்கூருவரிக் கிருப்பதையும், பொக்குளங்கொண்டிருப்பதையும், உடம்புகள் பசுசென்ற குளிர்க்கிருக்கும் அமங்கலத்தையுங் கண்டு, ஐயோ! “நன் நீதம் வரும் பொழுது தாழி உடைந்த செயலெனவே” எம் யோசனையன் படாது போயிற்று என்று உள்ளத்திற் சொல்லிக், கையிரண் கடையுங் தலைமீது வைத்துப் புலம்பித், தோட்டத்தின் துவார மேகடையிற் துவிலுங் காவந்காரருக்கு அஞ்சி, வழக்கமான வழியாய்ப் போகாது பின்னேர் குறுக்குப் பாதை கண்டு, மதிற்புறஞ் சென்று, அதால் ஏறிக் குதித்த ஒட்டம் பிடித்தான்.

மாவத்தர் முதல்வன் தன் எண்ணம் பிரதி கூலப் பட்டுத், தன் தோழரை இறக்கவிட்டு மதிலேறி ஒட்டமெடுத் தோடிப்போனதை, உபாயகங்தரி கண்டவுடன், சவாச! பளா! பளா! நம்மாற்றன் ஆற்றலனுய்த் தோற்றுன். கொல்லவெந்தவர் அல்லல் உழந்தாரே; நமது எசமான் குழிபிழைத்ததே; நாழும் உய்க்கோமே; என்று ஆனந்தக் கூத்தாடிக் கீதங்களைப்பாடி, இனிமேல் நம் பகைஞர் நம் இல்லிற்குத் திரும்பமாட்டான். பல் இழந்த புடையன்போற் தன் ஜினேகிதரை இழந்தானுதலால், அவர்களை இழந்த வருத்தமே அவஜைக் கொல்லும். அன்றியும் அவன் மீண்டுவரினும் வரட்டும், அறிதோற்றிதும், என்று மடைப்பள்ளியைப் பூட்டிப், பள்ளிக்கீட்டுக்குப் போய் நித்திரைகொண்டு, கோழிச் சத்தத்திற்கு எழுந்து பெருமானின் அப்பியங்க ஸ்நானத்திற்கு அடுக்குப் பண்ணினாள். பெருமான் டந்த வர்த்தமானத்தில் அனுப்பிரகாரமேஞும் அறியாத ஸ்நானம் பண்ணியபின், எண்ணெய் வாணிகளைக் கண்ணரக் கண்டு, காலைவந்தனஞ் சொல்லிக் காலைப்போசனத்திற்கு அழைத்துப் போவோம் என்று, அவன் நித்திரை செய்த மண்டபத்திற்கு வந்து படுக்கையே யன்றி அவஜைக் கானாது, தன் பணிவிடைக்காரருள் அதி வல்லகிங்கிரன் என்பவனை அழைத்து, வணிகேசன் எங்கே என்றான். அவன் பிரதி உத்தரமாய்ப், இந்திரனே, நீர் சிரஞ்சிவியாயிரும், வணிகேசனைக்குறித்து நான் ஏதும் உணரேன் என்றான்.

அப்பொழுது பொன்னளங்தெபருமான், உபாயகங்தரியை அழைப்பித்து, அரிவையருள் உத்தமியே, நீ உணராக்காரியம் இராத வணிகேசன் எங்கே! என்றான். அப்போது அவள் தன் வாயைக்

எண்ணெய்ச்சாடி பேசிய கதை

கையாற் பொத்தி, ஒ! அடைந்தார்ச்சுப் புகலிடமே, இருப்புத் துணைக் கழையான் அரிக்குமா? கல்லோர்க்குத் திமைவருமா? வந்தாலும் நெருப்பிற் புழுப்பற்றித்து போல அவரைத் தாக்காது. நீவர் நீடு மிவாழ்தீர். ஆனால் எசமானனே, நீர் உமது பாரிமார் இருவருட ஜும் அடிமைக்காரரூட்ஜுஞ் சற்றே அந்தண்டை வந்துபோம். அவ் விடம் வந்தால் வணிகேச்ஜைக் காண்பிக்கிறேன். அவனையிட்டபுது மைகளைக் காண்பிக்கிறேன். வாருங்கள், வாருங்கள், என்று அனைவரையும் அழைத்துப்போய் எண்ணெய்ச்சாடிகளைக் காண்பித்து, அதன் பின்னால், முன்னே விணையளந்தபெருமான் இறந்த நாட்களின்பின் சுவரிற் தோன்றிய கரியடையாளம் முதலாய் யாவற்றை யுங் தொகுத்தும் விரித்தும், வாசாலப்பிரசங்கம் ஒன்று செய்தாள். வணிகர் குலதிலதனுண முத்தாங்தபெருமான் இவற்றைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், ஐயோ! இப்படியாகாரியம்! என்னை அறியாமல் என்குத் திமைகள் நேரிட்டனவே, என்று பெருமுச்செறிந்து, மூர்ச்சையாகி அறிவுறிந்து சிலத்தில் விழ, இதகாயசுந்தரி ஒரு திசையும் பாக்கியசுந்தரி பின்னெரு திசையுமாய் மண்டபத்துக்குள் ஒடிப்பன்னீர்க்குப்பிகள், செம்புகளைக் கொண்டுவந்துமழைபோலமுகத் தில் வீசிச் சிற்றுல வட்டத்தாற் காற்றை அழைக்க, அவன் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து தன பணிவிடைக்காரியை நோக்கிச் சொல்ல வழற்றுன.

அம்! என் சுந்தரசெளந்தரச் செல்வீ! கிள்போலுஞ் சஞ்சிவிஎன் க்குண்டேல் நான் சிரஞ்சிவி! அடி மகளே, நீயே புத்திசாலி, உன் புத்திக்கோர் எல்லையில்லை. நீ நாளுக்குாள் எனக்குச் செய்த பேருதவிக்குக் கங்கெங்கே? கணக்கெங்கே? அவற்றிற்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்வேன்? அடி! என் மகளே, ஒன்று சொல்வேன் கேள். இன்று தொடக்கமாய் நீ எனக்கு அடிமையல்ல. இப்பொழுதே உன் ஆவணங் கிழித்து ஏறிந்தேன். இனி நீ சுயாதீனமானுய. என் வீட்டில் இருப்பது உணக்குப் பிரியமானால் அப்படிச்செய். என் வீடு விட்டு உன் பந்து சனங்களோடு போய்ச்சேர்வது உணக்குப் பிரிதியானால் அப்படியுஞ்செய். என் வீட்டில் இருப்பையானால், என் வீடு உண்டே, என் பொருட்கள் யாவும் உன்னுடையவைகளே. என் வீட்டிலிருக்கப் பிரிதியானால் அடிமைக்காரி ஒருத்தியைப் போல்ல, என் குமாரத்திகளில் ஒருத்திபோல் இருப்பாய். எப்படி இருப்பினும் இந்தா, உனக்கு இருப்பத்துவிரம் பொற்காசு ஈகிறேன் என்று சொல்லித், தன் களாஞ்சியத்திற்கு அழைத்துப்போய் என்னி

நவநாமசுந்தரன் கதை

ஒடு என்று சொல்ல, உபாயகங்தரியோ பொன்னளந்தபெருமானை நோக்கிச், சுவாமி, உமது பாதமே எனக்குக் கெதியென்று நரன் இருக்கிறேனே அன்றி வேறொன்றல்ல. தாங்களுங் தங்கள் பாரிக் கும் இருக்கும் வரைக்குங் தங்கள் சிரகமே அடியேன் பிறந்த சிரகம். தாமே என்னைப் பெற்ற பிதா. தமது பாரியாகிய என் சீமாட்டி பாக்கிய சுந்தரியே என்னைப்பெற்ற மாதா. ஆதலால் எனக்குப் பொன்னும் வேண்டாம், பணமும் வேண்டாம், சுயாதினமும் வேண்டாம், என் உடல், பொருள் ஆவி மூன்றும் நீங்கள் என்று ஆனந்தகண்ணீர் ஆரூய்ப் பெருக உரைக்கப், பொன்னளந்தபெருமான் அவள் வார்த்தையைக் கேட்டுத்தானும் கண்ணீர் சொரிந்து, அப் பழியோ உன் கருத்து! உன் மனசபோலாகட்டும்; என் மகளே, மகளே, உன்னால் உய்ந்தனம், உன்னாற் பிழைத்தனம், நீயே என் கருக்கெல்லாம். நீ தீர்க்காடுள் பெற்றிருத்தி என்று அவளை ஆசிரவதித்துப், பக்கத்தில் நின்ற அதிவல்ல கிங்கிரன் முதலான ஏவலாளரை அழைத்து, ஆழநீளமான கிடங்கொன்றைத் தோட்டத் துள் வெட்டுவித்து, அச்சாடிப்பிரேதங்களைப் போட்டு மன் பரவி, மொங்கானிடுவித்துப், பொதி ஏருதகளைத் தன் மாடுகளோடே விட்டு வளர்த்துச், சமூசாரசந்தோஷயாய்த் தன் பணிவிடைக்காரர் எவரும் போற்றி ஆசிரபதிக்கப், பின்னும் பெரிய குபேரனுய்வாழ்ந்திருந்தான். உபாயகங்தரியோ பணிவிடைகளில் வழுவாது அவர்களோடு கூடிச் சம்பிரமமாய் வாழ்ந்திருந்தாள்.

இதனுற் தைரியமும், ஓர்மமும், விவேகமும், ஆச்சரியங்களைச் செய்யும் என்றனர்க.

இல வது நவநாமசுந்தரன் கதை.

அற்பாற் பெரியவரது ஆபத்து கீங்கும்.

The lord may be lord and yet need his hind's help.

இப்பால் மாவுத்தரின் தலைவனுணவன் காயம்பட்ட தனிக்குருக்கொத்து யாதொருவர் துணையுந், தேற்றமுமின்றி, ஏருது பரதே சம்போனுற் போல, விடியாமுன் பட்டினத்தை விட்டோடிக் கானகம் புதுநூது, ஏகாந்தமாய்த் தன் குகையுட் சென்றிருந்து கலங்கி, ஹீரிட்டு, வாய்விட்டுத், தகரயிற்புரண்டு, பெருங் குரலதெடுதுப்

நவநாமசுந்தரன் கதை

புலம்புசிருண். ஒயோ! இனம் பிரிந்த மாண்போல மனங் கலங்களை யினேன். என் கண்ணுக்கு இத்தனை ஆண்டுகளாய் இலக்காயிருந்து, எண்ணுடன் கூடிநாடிவேடிக்கையாய்த் திரிந்து. ஓர் கலத்திற் தின்ற, ஒரிடத்திற் துயின்ற, ஒரிடத்திற் பயின்ற, என் அருமைத் தோழர்மார்கள் எங்கே? ஆ! இரண்டொரு நாளையில் அத்தனை பேரையும் கெடுமதியேன் நடிவயதற் தின்ற கைகழுவினேனே. நானெனுருவன் மீங்கிருக்கிறேன். மீங்கிருக்கும் நான் தனனங்தனியே இனியிருந்தென்? இறந்தென்? ஆ! சினேகிதரே, கண்ணைக் காக்கும் இமைபோல என்னைக் காத்து இதுகாறும் ஏங்கூட்டத்திரிந்த என் பிராண்சேரே, இப்பொழுது என்னைட்டு நீங்கள் எங்கே போன்றென்? உங்களை நான் எங்கே விட்டேன்? இப்பொழுது ஓடிவந்து என் இருகண்களுங் கவிக்க என்முன் சில்லீர்களா? கோடரிப்பிடியானதுதன் குலத்தை வேற்றக் கணங்கு கெடுத்தாற்போல நான் அல்லேர உங்கள் குழுவுக்குங் குலத்துக்கும் குடாரியானேன். நானெடுத்த போசனை அல்லவோ எனக்கு நஞ்சாயிற்ற; நாசமாயிற்ற? இனி எக் கடலுள் விழுவேன்? எக் கிணற்றள விழுவேன்? ஜையயோ! என்தோழர்மாரே, என்று, எட்டியானைகூடிக்குள்ளினுற் போலும் டுகிக்குகளுங் கிடுகிடுக்கக் குள்றி, அழுதுபுலம்பிப், போசனமும் போசனையுமின்றிச், சிலநாளாகப்பஞ்சைக் கோலம் பூண்டு, காட்ட க்கலும் உன்மத்தர்போல் அறிவொழுந்து ஓடியாடித் திரிந்தும், மற படி நல் உணரவு பேர, அடார்! தன்னை அறியாச் சன்னதமுண்டா? தன் பெலன் தனக்குத் தெரியா மதயரை போல நான் இவ்வாறு வீணானுமிருக்க நியாயம் என்னே? நிலத்தில் எழுநத பூண்டுகள் நிலத்திற் தானே மதியவேண்டும்: ஆதலால் இறந்த தோழராயிட்டுப் புலம்புவதற் காரியம் என்ன? மிருகராசனுகிய சிங்கமானது ஏழை யானைக்குப் பயப்படுமானால்ஸ்ரே யான் இந்தக் கோழைப் பொன்னளங்தபெருமானுக்குப் பயப்படுவல். தெற்கே அடித்த காந்று மறுபடி திரும்பி அடியாதா? அன்றைக்கு என் பிரயத்தனஞ் சித்திபெறுத போனால் என்றைக்குஞ் சித்தி பெறுதா? ஒன்றிற் பொனமுடி அல்லது சடைமுடி என்று உலகத்தார் சொல்வாரே. இருக்கிற செவ்வையாய் இருக்கவேண்டும்; அல்லது மதிநது போகவேண்டும். என்ன துருவம் பண்ணியேனும் என் பகவவன் உயிரைப் பலியெடுத்தன்றி என் உயிரை வைத்திருத்தல் கூடாது. அன்றியும், நான் இக் காட்டிலே தனியே வாசம் பண்ணல்கூடாது. அநேக காலமாய் எங்கூடச் சகவாசம் பண்ணியிருந்த தோழர்

நவநாமசுந்தரன் கதை

எல்லாரும் இறக்க, இனி நான் இங்குள்ள வனவிலங்குகளுடன் தேரழுமைபூண்ட்டா? நான் இவ் இடத்தை விட்டுத் திருவிழுந்தபு ரத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள மஜுஷிருடன் கூடிச் சகவாசம்பண் வியிருத்தல் “நந்தாவனத்திற்குக் களையுங் காராம் பசுவுக்குப் புல் அம்” என்பதுபோல எனக்கு முசிப்பாற்றியும் என் பகைவனுக்குப் பிராண்சேத எத்தனமுமாய் இருக்கலாம். பின்தின எண்ணம் பலித் தால் என் பழி திருமே. “கின்று தீண்றூற் குண்றும் மானும்” என் பார்கள். ஆதலால் ஒரேதரத்திற் பகைவனைக் கொல்ல சினைப்பது புத்தியல்ல. அதையிட்டல்லவா இவ்வளவு தொல்லை? ஆறியிருந்தே காரியம் பார்க்கவேண்டும். அதுவே தகுதின்று நின்னையஞ்செய்து ஒரு பெரிய கோழுட்டிவேடம் தூண்டான்.

நவநாமசுந்தரன் என்று தனக்கு நாமமிட்டான். தன் குகையிலிருந்து செலவிற்காய் வேண்டிய திரவியங்களைக் கையாடிக்கொண்டான். திருவிழுந்தபுரத்திற்குப் போய்ச் சிங்காரமான வீடோன் கூர வாடகைக்கு வாங்கினான். அவ் வீட்டிடத் தன் குகையிலிருந்து கிடந்த ரத்ந வகைகள், கல் வகைகள், ஆபரண வகைகளாற் சிறப்பித்தான். பார்த்தகண் ஒனி மழுங்கும்படி பார்த்த இடங்களில் எல்லாங் திரவியக் குவைகளாய் அவ் வீட்டை நிறைத்தான். இரா இராவாய்த் தன் குகைப்பொருட்களை இவ்வாறு எடுத்துவந்த பின், தண்வச மில்லா நவமான பொருட்களுக்குப் பணங்கொடுத்து வாங்கி, அவற்றூங் தன் திரவியசாலையைக் குபேர ராசன் வீட்டிலிருந்து உப்பாக்கினான். சம்பளங்களைத் தராளமாய்க்கொடுத்துப்பல பணை விடைக்காரர்களைச் சம்பாதித்தான். கண்டோர், கேட்டோர், அறி முகமானோர் அனைவருக்கும் வெகுமானியாய்ச், சுனைப்பகாரியாய்க் கோழுட்டிப்பிரதானியாய்ச், நாணயம் என்னுங் நவங்கொடி கட்டிக், கீர்த்திப்பிரதாபனுய்ச், சிலகாலம், அந்கரத்திலிருந்து செட்டுத்தொழில் நடத்திவந்தான்.

இந்த நவநாமசுந்தரன் செட்டி கடையானது பொன்னளாந்த பெருமான் புத்திரன் கைம்மாறளாந்தபெருமானுடைய வியாபாரச் சாலைக்கு எதிர்முகமாய் இருந்ததினால் அவ் இருபேரும் ஒருவர்க்கொருவர் அறிமுகமாகிச் சினேகங்கூடிப் பிராண் நேயராய் இருந்தார்கள். ஆயினுங் கைம்மாறளாந்தபெருமான் இன்னுங் என்று சங்தரங்களெட்டிக்குஞ் சந்தரங்களெட்டியாவன் என்று அக் கைம்மாறளாந்தபெருமானுக்குஞ் தெரிந்ததுயில்லை, நீ இன்னுங், நீ இன்னுங் என, அவர்கள் இருபேரும் ஒருவரை ஒருவர் விசாரணை பண்ணிக்

நவநாமகந்தரன் கணத

கொண்டதும் இல்லை. எங்நாட சென்றும், எத்தனை வருடம் போயிரும், என பகைவன் என்கையிற் சிக்காமற் போவதுயில்லை. கான் அவனை உயிரோடே விடுவதுமில்லை, என்ற எண்ணம் மாத்திரம் கவனாமசந்தரன்து மனசை விட்டுக் குடிபோனதில்லை.

இப்படி நடக்குவ காலத்தொருநாட் பொன்னளாந்தபெருமான் இராசகாரியம் சிலவற்றையிட்டு அரமணைபோய்த் திரும்பும் பொழுது, தன் மகனது வர்த்தகசாலைச் சிறப்பைக் காணவேண்டும் என்று அவ்விடம் போனான். அது சமயங் கோழுட்டியுங் கைம்மாறளதபெருமானுக் கூடிச் சதுரங்கம் விளையாடிப் பொழுதுபோக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். பொன்னளாந்தபெருமானைக் கண்ட நிமிஷம் அவனது முகசூபினால், ஒகோ! இவன் நமது பழைய பகைவனைப்போற் தோற்றுகிறான் என்று நினைந்தும், ஐயமற வேண்டும் என்று தனிந்து தன்னுடன் விடுதலைப் பண்ணிக்கொண்டிருந்த அச் சின்னப் பெருமானை நோக்கி, ஐயா, இவராரோ? தயவாய்கான் அறியச் சொல்லுதிர் என்று கேட்டான், அவன் உத்தரமாய், ஐயா! இவர்தான் நமது பிதா பொன்னளாந்தபெருமான் என, அப் பொழுது நவநாமகந்தரன், ஒகோ! அப்படியோ என்று உள்ளத்தே பெருமுச்செறிந்து, “காலம் வருமளவுக் கண்டு” என “மனத் தன்னே வேகம் அடக்கி” ஆ! இந்த நேரம் இவனை அறிமுகம் பண்ணிக்கவுட்பது நமது அபிப்பிராயத்துக்கு உதவுமே. பகையாளி குடியை உறவாடியல்லவா கெடுக்கவேண்டும் என்பார்கள், என்று கருதித், தான் இருந்த ஆசனம் விட்டெடுந்து ஆசிர்வாதங் கூறி, முகமன் உரைபேசி, அவன் இருந்தபின் தானுமிருந்து, அவனும் எழும் பத் தாழும் எழுந்து “செந்தாமரை மலர்ந்த செவ்வி போலும் வதனான், தங்கு மொழி சந்தன சிதம் போலும்” ஆயினும் “பங்கியரி கத்திரிகை போலும்” உள்ததனும் அவன்பின் நடந்து, அவன் மகஞுடன் பேசி அவன் மூலமாய் அவனை வசபபடுத்தித் தன் வர்த்தகசாலைக்கு அழைத்துப்போய். அங்குள்ள தன் திராவியச் சிறப்பைக் காட்டி, அங்கேயும் இங்கித் வார்த்தைகள் பல சொல்லி, அவனைச் சினேகிதன் போலாக்கி, அவனை நோக்கி, ஐயா, தங்கள் பிள்ளைகள் அடுக்கினைப் புறத்திலிருக்கும் பொழுது கட்டப்பூட்டுஇவையாகும் என்று சில பீநாமபரப் பட்டாடைகளையும், பல ரத்தின வடக்கையும், அவன் கூடவந்த பண்ணிலிடக்காரன் கைவசங் கொடுத்து, அப்பெரிய பெருமானுக்குப் பிரியாவிடை சொல்லி அஜுப்பினான். அதமுதல் இந்த நவநாமகந்தரன் கைம்மாறளாந்தபெருமானேனுடு

நவநாமசுந்தரன் கதை

முன்னேவிலும் பதின்மடங்கு பொய்யுறவாடி, அவனைப் பண்முறை புந் தண்ணுடன் விருந்துக்கு அழைத்துப் பற்பல வெகுமானங்களைக் கொடுத்து, அவனைத் தன் பக்கமுடிக்கும் கருவியாய்ப் பாலித்துவம் தான். நவநாமசுந்தரக் கோழுட்டி உள்ளெரன்றுய்ப் புறம்பொன ரூப் இருந்தபோதும், கைம்மாறளாந்தபெருமானே கரவின்றிய வெள்ளை நெஞ்சனும், அவனைத் தன் மெய்ம்மைச் சினேகிதனுய்ப் பாலித்து வந்தான். இவ்வண்ணம் இவ் இருபேருக் கொண்டாட்டம் பண்ணிவரும் காட்களில் ஒருநாட் கைம்மாறளாந்தோன் தன் பிதா விடம் வந்து, தந்தாய், சோற்றுக்கடன் பெருங்கடன் என்ற தரும நால், மஜுநீதிசாஸ்திரங் கூறுவதை அறிவீர்களே. “செஞ்சோற்றுக்கடனின்றே கழியேனுகிற நின்டோள்கள் வளர்ந்ததனால் செய லொன்றுண்டோ” என்று கூறிச், சிலர் தஞ்சினேகிதரிடம் வாங்கி யுண்ட சோற்றுக்கடனுக்காய் உயிரையுங் கொடுத்தார்களே. நான் ஒருநாளைப்போல் அநேக நாட்களாய் என் பிராண்சேன் நவநாமசுந்தரன் வீட்டிற் போசனம்பண்ணினேன். போசனம்பண்ணியதன்றி வரையாதகொடுக்கும் முதல் வள்ளல்கள் எழுவருள் ஒரு வர்போல், என் மனங் தேக்கிட்டி ஏப்பமிடத் தக்கதாய், அவர் ஒரு நாட்போலப் பல நாட்களாய்க் கொடுத்த பொன் வெள்ளிநகைகளோடு வேறுபல திரவிய சம்பத்துக்களையும் வாங்கினேனுன்றாற் சிலைக்கடனுந திரவியக்கடனும் பட்டிருக்கிறேன். இவற்றிற்குக் கைம்மாறுசெய்ய வழி அறியேன். ஒரு நாளாயினும் என் வீட்டிக்கு அவரை அழைத்து விருந்துட்ட விரும்பியும் என் மனைவியின் சுகவீனத்தை விட்டு வீட்டில் வசதி காணேன். வசதி பண்ணிக் கேட்டபோதினும் அவர் அதற்கு எடுப்புவாரோ அறியேன். இதற்கு வகையாது? தேவரீர் அலுக்கிரகம் பண்ணியருளும் என்று மகன் கேட்கப், பொன்னளாந்தபெருமான், தன் புத்திரன் கைம்மாறளாந்தபெருமானின் சாதுரியப்பேச்சை விதந்து மகிழ்ந்து, அவனை உளுக்காரச் சொல்லி, அப்பா, மகனே, நானைக்குச் சுக்கிரவாரம். சாயங்காலத்தில் கி உன் சினேகிதன் நவநாமசுந்தரன் செட்டியாரை, நாம் இருபேரும் இன்று சிற்றுலாத்துப்பண்ணியருவோம் வாரும் என்று கூறி அழைச்சுதுக்கொண்டு, நமது தெருமார்க்கமாய் வர; அப்பொழுது நான் யாவற்றிற்கும் வழிபண்ணிக் கொள்வேன் என்று சொல்லி, மகனை அனுப்பிவிட்டான்.

பிதரச் சொல்லிக்கொடுத்த மந்திரவாக்குப் பேராக் கைம்மாறாந்தபெருமான், மற்றநாட்டன் நண்பன் நவநாமனது திரவியசு

நவநாமசுந்தரன் கதை

கீக்குப் போய், அவனுடன் நான் காரியங்களைச் சுட்டிச் சம்பாவி ததைச், சொக்கட்டானுடிப் பொழுதுபோக்கி, அவ் விளையாட்டால் இளைப்படைந்த பின், அவனது தோட்களிற் தட்டி, அண்ண. சான்னின்றைக்குத் தெருவுலாத்திவரக்கருத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்: நீரும் அடியேஞ்சுடன் வருகிறீரா? என்று கேட்க, அவன் பிரதிபுத்தரமாய்த், தம்பி, உமது பிரியம் எனக்கும் உள்ளது. நான் இவ்விடத்திற்கு அங்கியனுபடியால் இந் நகரத் தெருச் சிறப்பாகிலைக் காண நெடுநாட்ட தொடுத்து வாஞ்சலைகொண்டிருக்கிறேன். கண்ணுள்ள போதே கண்ணுக்குரிய அலங்காரக் காட்சிகளில் மகிழுவேன் மே. சமையம் இல்லாத கலவிடப்பட்ட அக் காரியம் இன்று உமத மூலம் நிவைவேற்றமாகிறது எனக்கு அதி பூர்த்தி என்ற உபசாரங்கு சொல்லி, எதுவிதமும் இவன் மூலம் இவனது பிதாவின் வீட்டிற்சென்று என் பழய கறள் தீர்த்தவருவதே காரியம் என்ற தன் உள்ளத்திற் தீர்மானித்து, அந்த ஒரே அபிப்பிராயத்தாற் அண்டப்பட்டு, வஸ்திரமண்டபஞ்சென்று, சோமன் சோடுதிரித்தத், தலைப்பாக்கவைத்துச், சோமஜுக்குட்போட்டிருக்கும் அரைச் சல்லடத்திற் தன் உடைவரளை மறைத்துக் கொருக்க, “கக்கக்கழுவேலாகுதல் கோலாகுதல்” என்று தங்கப்பூண் இட்ட நாகபிரம் பொன்றை ஏந்திக், கண்டோர் யாவரும், ஆ! இப் புருடோத்தமர் யாவர்? என்று ஆவலுடன் பார்க்கத் தக்கதாய்க், கண்டசரம் வாருவலையம், முத்திரைமோதிரம், ஆதியானவற்றைப் பூண்டு, தங்க அரைஞானைச் சோமன் மதிப்பின் மேல் எடுத்துவிட்டுச், திருச்சி னுப்பள்ளிச் சோடோன்றைப் பாதக்களில் இட்டுப், பாதசாரியாய் உலாத்தப் புறப்பட்டார்.

புறப்பட்ட இருபேருக் கொம்பரன்யானைக் குட்டிகள்போல மெல்ல மெல்ல அசைந்து, நடந்து ஆங்காங்குள்ள சிறப்புகளைக் கண்டு மகிழ்ந்து, சல்லாபம் பேசிவருகையிற், பொன்னளங்தபெருமானது வீடு கிட்டிற்று. அப்போது முன் தொட்டுச் சமயம்பார்த்திருந்தபோது பெருமான் தெருவுக்கு அருகிலிருந்த பெருங்கத வொன்றைத் திறந்து தற்சம்பவமாய்வீதி வருவான் போல வந்து, தன் மகனுடன் அப் பெயர்க் கோழுட்டி உலாத்திவருவதைக் கண்டு, மா சங்தோஷங்க் கொண்டவனும் அவனுக்கு வந்தனை வழிபாடுசெய்து, ஐயா, நீங்கள் இப் பாதை வந்தது எங்கள் மா பாக்கியமே. இதுவே அடியேனது கிரகம். நீங்கள் இச் சிறு குழிசைக்கு அண்டையில் வரத் தவஞ்செய்தத, யானே, அன்றி என் மகனே, அங்றி என்

நவநாயகந்தரன் கதை

புத்திர களத்திராதியரோ? அல்லால் இச்சிறு குடிசைதானு, அல்லாது இச் சிறுவளவோ, யாரென்றும், யாதென்றும் அறி கிடீலேன். என் கதவின் கிட்ட வந்தீர்களாதலால் உங்கள் பாதங்கள் நோவப் பின்னும் என் புஞ்சூரைக்கு எழுந்த குறைப்பாக்கியதையும் சிறைவாக்கிப் போகத் தங்களைப் பிரார்த்தியா நிற்கின்றேன். அட்டிசொல்லாது எழுந்தருளுக என்று, கரவற்ற நெஞ்சனுயச் சமாளமாய்ப் பேசச், சோரர் தலைவன், கொய்யோ! என் பழும் பகுதியும் எனது தோழின் இரத்தப்பழியும் நீங்கு நாள் இதான் போலும் என்று சினைத்தான், சற்றே அருக்காணிபண்ணுவான் போல, நேரம்போய்விட்டதே, இன்ன இடங் தாமதிப்பல் என்று என் பணிவிடைக்காரருக்குச் சொல்லிவந்திலனே என்றுசத்தேமறுதவித் தப் பேசப், பெருமானும் மகஜும், மேலும் மேலும் வகிகரித்து இடக் கரம் வலக் கரம்பற்றி வேண்டிக்கொண்டன ராதலால், ஆக ட்டும், உங்கள் வீட்டிலும் என்நேரத்திற் சிறிது போகட்டும் என்று சொல்லிச், சிங்கேறுபோல அவர்களுடன் கூடி நடந்தான்.

நடந்து வீட்டுப்போய்த், தனக்கு இடப்பட்ட ஆசனத்திலிருந்து தான் முன்னே என்னைய் வாணிபனுய வந்து அசனம்பண்ணிய மாடத்தையும், சயனம்பண்ணிய கூடத்தையும், ஒருகாலுக்குப் பல காற் பார்வையிட்டுத், தன் உயிர்த்தோழர் ஒவ்வொருவரையும் சினைந்து பெருமுகச் செறிந்து, தன் மன சிலையைக் காட்டாது சங் தோவித்துச் சிரித்துப், பல காரியங்களையும் பற்றிப் பேசிப், பிதா வஞ் சுதஞும் பண்ணிய சோடச உபகாரங்களை மிக மதித்தான் போற் காட்டிக், கொஞ்ச நாழிகையானபின், நேரமாயிற்று, வீட்டுக்குப் போக உத்தரவு கொடுக்கான என்று வெளிவேலைத்திற்குக் கேட்டு, எழும்பக் கால் எடுத்தான். அப்பொழுது அவ் இருவரும் அவனை நோக்கி, ஜூயா, நீர் இங்கே வந்தீர் என்பதும், எங்களுக்குக் கனங் தங்தீர் என்பதும் முற்றமுடியச் சமாப்தியாம் பொருட்டு இன்று சாயந்தரம் எங்கூட சின்று சிற்றுண்டி உண்டு இளம் பசிதனித்துப் போகவேண்டும், ஊணற்றபோதே உறவெங்கே, என்று சாரார் சொல்லக் கேட்டதில்லையாரி நீர் எங்களுடன் கூடி விருங்கன்றுபோகாதிருந்தால் எங்கள் சிநேகம் பெலங்கொண்டசிநேகம் அல்ல என்று, கள்ளமற்ற உள்ளப்பேராகசயாற் பின்னும் வருக்கின் கேட்ப, நவநாயகந்தரனு செட்டியும் ஓ! நமது எண்ணம் தீர்ப்பாய் இவ் இரவு சிறைவேறும். இவர்கள் எல்லவரையுன் சரிக்கட்டி செழும் இறந்துபோவதே உறுதி! சிறகில்லாப் பறவைபேசவிரு

நவநாமசுந்தரன் கதை

ப்பதில் உபயோகம் என்ன? மாப்புளிக்கிறதெல்லாம் அப்பத்துக்கு கல்லது தானே என்று உள்தோடு சொல்லி, அவர்களுக்கு உத்தர மாய், நம் பிராண்சேசரே, ஒருவர் வீட்டில் உண்பதல்ல. ஒருவர் உண்ணப் பிறர் கொடுப்பதே பெருங்காரியம் என்று உள்ளூர்களு புறம்பொன்றும்சொல்லி, ஆனால் என் நேசரே, நான் உங்கள் வீட்டிற் போசனம்பண்ணுவது உங்களுக்குப் பெருஞ் சோலியாவிருக்குமே; என் போசனமும் உங்கள் போசனமும் வெவ்வேறே. நான் என்ன போசனத்திற்கும் வல்லம் கூட்டுவதேயில்லை. இதுவே சுங்கநங்கள் எவற்றிலும் விசேஷசங்கடமாமெனப், பொன்னள் தபெருமான் புன்னகைசெய்து, ஓ! இதொரு சோலி என்று தாஞ்சொல்லவேண்டியதில்லை. நான் உண்ணும் அன்னத்திற்கு ஒரு பொழுதும் உப்புச் சேர்க்கிறதில்லை. மற்றுங் கறிப் பதார்த்தங்களையோ அகின்றி ஆக்குவிக்கிறேன். எல்லாங் கணப் பொழுதில் ஆகும் எனச் சொல்லி, உபாயகங்தரிக்கு ஆளுப்பினுன்.

அனுப்பப்பட்ட ஆள் ஒரு கொடியிலே பாகசாலைக்கு ஒடிச், சுந்தரி, எசமானன் உண்ணை அழைக்கின்றனர் என்று சொன்ன சொல்லானது பிற்பட, உபாயகங்தரியானவள் முற்பட்டோடி, எசமானது சமூகத்தில் கிற்கப், பொன்னள்கோன் அவளைப்பார்த்து, மகனே, சுந்தரி இன்று நம் இல்லத்திற்கு ஒர் பெரியவர் வந்தனர், அவருக்கு விருந்துடிவைக்கக் கருத்துக் கொண்டேன். அவர் உப்பி ன்றி உணவு உண்பவர், ஆதலால் அதற்கடுத்த பிரகாரம் அறுசவை உணவுகளையுங் தேவர் உண்ணவென்று சொல்லத்தக்கதாக அட்டுத், தகுஷ்த நேரத்தில் அசனம் ஊட்டென, அந்தத் திவிரபுத்திசாலி, அடா, இதென்ன, உலகத்தில் ஒரு சவநீதமான கட்டு? உப்பின்றேல் உரிசையின்றும், எனவிருக்க, நம் எசமானன் இப் பெரியருக்கு உச்சித போசனஞ் சமை என்று சொற்றதென்ன? ஓ! காரியம் வழிவாயிருக்கவில்லை! ஏதோ இதிலோர் சூதிருக்கவேண்டும். இங்கு வந்திருக்கும் இவ் விருந்தரால் ஏதோ இன்றைக்கு நமக் கொரு பொல்லாப்பு வரும்போல விருக்கிறது. உப்புவேண்டாம் என்ற அம்மட்டில் என் மணசிற் சந்தேகம் பிறக்கிறது. ஆயினும் ஆடுகடிக்கும் என்று உறியில் ஏறி ஒளித்த மதியீன்கைப் போல இவ் ஒருவணியிட்டு நான் கிலைசப்பட வேண்டியதென்ன? விரல் வீங்கினால் உரலளவாகுமா? நல்லதும் இருங்தறிவேன் என்று மனதில் நினைத்து, பெருமானை நோக்கித், தேவரீர், கிருவாக்கிற்கு எதிர்வாக்கில்லை என்று உத்தரஞ்சொல்லி, அடுக்களைக்குச் சென்று கணநேரத்திலே கள-

நவநாமகந்தரன் கதை

பசுத்திதும் பதின் மடங்கு புனிதமுஞ், சுவையுஞ், செப்பமுமாய்க் கறியமுதாக்கிட, கீழ்ப் பணிவிடைக்காரரரைக் கொண்டு எடுப்பித்து, அசனமண்டபத்திற்கு அலுப்பி, அங்குவங்கிருக்கும் விருந்தனது கேளங் குறியைத் திட்ப நடப்பாய்ப் பார்த்தனர வேண்டும் என்ற யோகசீனயோடு, மாயியார் மேலே கண்ணும் வேலிக்குப் புற த்திலே தலையும், என்ற பாவனையாய்ப், பின்னேர் அஜவலாய் அவ் அறைக்குவங்த சாங்கங்காட்டி, இராவுத்தனைக் கண்ணுரக்கண்டாள்.

கண்டவுடன், பழைய எண்ணைய்வாணிபனது ஞாபகம்வர, ஒரோ' இவன்தான் அவன் என்ற கேசாதிபாதம் வரைக்கும் இருந்த அச்கடையாளங்களால் அளவிட்டறிந்தாள். அவனது கட்புரட்சியினால் இவன் ஏதோ சதிசெய்ய வந்திருக்கிறான் என்பதிற் சமூச்சயம் இல்லையென நிச்சயம்பண்ணினான். நல்லது போசனம் உண்டு தீரட்டும், நடக்கிற புதினம் பார்ப்போம் என்ற மனசோடு சொல்லினான். வத்திரசாலைக்குப் போய் இரத்தினப் பெட்டியோன்றைத் திறந்து அதிலிருந்த பசும் பட்டாடையோன்றை எடுத்து, பத்தரை மாற்றுத் தங்கப் பதுமை ஒன்று மின்னைச் சுற்றினுற் போல் அதைத் தன் துடி இடையிற் சார்த்தினான். அக்கினிப் பிழம் பானது தனக்குற்ற வெப்பமான குணத்தை நீக்கிக் குளிர்க்கமொண்டு தகட்டுவெடிவமானுற் போலப், பிரபைகாலுங் துங்க ரவுக்கையொன்றை எடுத்து மார்பிற் பூட்டினான். கோடி நட்கத்திரங்கள் கூடி மாலைகளாய்த் திரண்டாலோக்கும் முத்து மாலைகளை எடுத்துக் கழுத்தில் மாட்டினான். தாய்வர மலர் போலுங் கால்களில் அன்னம்படிந்து அரற்றினுற் போலத் தண்டை, சதங்கைகள் ஓவிக்கச் சேர்த்தாள். கருமலைானதுதலையிற்தங்கினுற்போலுந்தன் அஞ்சன அளகத்தை யானித்தந்தத்தால் இயற்றி ரத்தினங்கள் பதித்த கங்கத்தினுற் பங்கமறக் கோதி முடித்தாள். கருமுகிலை வாகனமாய்க் கொண்டு சூரியன் வந்தாற் போலத் தலையிற் கொண்டைக்குச்சைச் சொருகினான். முக்கிலே குன்றிமணி தொங்கினுற் போல; மரணிக்கரத்தின மூக்குத்தியை இட்டாள். காதுகளிலே சூரியர் இருவர் கான்றுபொட்டபத் தங்கத் தோடுகளை இறுக்கினான். அவற்றிற் தாமரைமொட்டுத்தலைக்கிழாய்நான்றுபொப்பச்சியிக்கிளைத்தாக்கினுன். இளம்பிறை போலும் நெற்றியிற் திலதப் பொட்டை இட்டாள். பொட்டினிருப்புறம் இருந்திலங்க நெற்றிப்பட்டங் கட்டினான் இவ்வாறு மற்றும் பலவித நகைகளால் அவ் அவற்றிற்குரிய இடங்களிற் கிடங்கிலங்கத் தன்னைச் சேஷ்துப், பாம்புகள் வளை-

நவநாமகந்தரன் கதை

நதுதொங்கினுற்போலும் அத்தகடகங்களுஞ், சிங்கமுகக் காப்பு களுஞ், சரிகளும், பூட்டிய செங்கமலம் போலுங் கையிற் பூஞ்செ ஸ்டெரான்றை ஏந்தி, அதற்குள் ஒரு சிறுக் குற்றஹவாளீச் சொருகிக் கதவண்டை அன்னம்போல நடந்து வந்து ஒதுக்கி சின்றூள்.

இவ்வாரூன அலங்காரத்தோடு ஒதுக்கி நின்ற அவ்வபாய சுந்தரி தன் முன்பு வந்துதிற்கும் பணிவிடைக்காரர் சிலரைக்கூவித், தமிழ் மார்களே, யான் இன்றைக்கு என் எச்மானஜுக்கு விருந்தனுய் வங் திருக்கும் அப்பெரியோன் முன், அவர்கள் பொழுது போக்கற்காய் நிருத்தம்பண்ண ஆயத்தமாய் நிற்கிறேன். அவர்கள் போசனமு ஸ்டி கையலம்பியபின் அவர்கள் சமூகம் போகிறேன். ஆதலால் நீங்கள் உங்கள் உங்கள் வரச்சியக் கருவிகளோடு எனக்குத் தலை செய்ய அபிநயசாலைக்கு வாருங்கள் என்று சொல்ல, ஒருவன் நாயகரத்தையும், மற்றெலூருவன் ஒத்தையும், பின்னென்றூவன் கை த்தாளத்தையும் இன்னுமொருவன் தித்தியையும், வேலெலூருவன் வீணையையும், அடுத்த ஒருவன் தம்புருவையும், அவரவர் சாதனை க்கும் வழக்கத்திற்கும் இணக்க ஏந்தி அவனுக்குப் பின்செல்ல ஆயத்தமாயிருந்தார்கள்.

ஆயத்தமாய் இவர்கள் இப்பால் நிற்க, அப்பாற் பொன்னளந்த பெருமாலும், கைம்மாளன்தபெருமாலும், நவநாமகந்தரஜும், வீட்டுப் பிள்ளைகுட்டிகளும், மூல்லைப்பூவொத்த சம்பா அரிசிச் சா தத்தோடு பொரிங்கறி முதலாங் கறிவர்க்கம், தோசை முதலாம் பண்ணிகார வர்க்கமாதி பல உணவுகளைக் கிருதகுளபாளிதமாய் உண்டு, கையலம்பி, வாய்ச்சத்திசெய்து, முந்திரிகை ரசமுண்டு, பெருங்களிப்பாயிருந்தார்கள். பொன்னளந்தபெருமான் நிறை வெறியாய் நிறைதவறி நிற்க, அவன் குமாரன் அரைவெறியாய் நிற்க, மற்றோர் அங்கிங்கு அத்திலும் இத்திலும் புலன்செலுத்தி நிற்க, இவைக் கொல்லுஞ்சமயம் இதரன் என்று வீரப்பிரசன் டனுன் அவ் இராவுத்தன் நினைக்கு, அப்புறம் இப்புறங் கண் சொலுத்தி உடைவாளிற் கைபோடுஞ் சமயம், உபாயசுந்தரியும் பரிவார ததாரும் மண்டபத்துட் திடீரென வந்து உதித்தனர். சுந்தரிபொன்னளந்தபெருமாளைக்கிட்டித், துரையே, ஆசிர்பாதம், ஆசிர்பாதம், இன்று உங்களுக்கு விருந்தராய் வந்த இவ் வள்ளிக் துரைமகனுக்கு விநோதமாய் அடியேஞும் உடன் கூட்டாளிகளும் நடன நாட்டிய சங்கீதைப்பியாசம் பண்ண ஆயத்தமாய் வந்திருக்கிறோம். அப்புறாச் செய்ய உங்களுக்குத் திருச்சித்தம் உண்டானாற் கடைக்கணி டர், என்கிப்பிரசர்த்திக்க, அவன் வெறிமயக்கனுச்சற்றேதிர்க்குதுஅவளது

நவநாமசுந்தரன் கதை

ஆரம்பத்தையும் முயற்சியையும் மிகவும் மெய்ச்சி, வேஷக் கோழு ட்டியைப் பார்த்து, ஜூயா, தங்களுக்குச் சோலியுஞ் சௌலவும் வைக் கிறேன் என்று யோசிக்கற்க. இவாகள் ஒரு நாழிகைநேரம் இங்ஙன் தங்கள் சமுகத்திலும் எங்கள் சமுகத்திலும் சின்று அபிசாரி த்துத், தாங்கள் கற்ற வித்தைகளைக் காட்டிப்போகச் சித்தமுண்டா? இவர்கள் என் பணிவிடைக்காரர் என்றார்கள்.

பணிவிடைக்காரர் என்ற சொல் முடியாமுன்னே, பொய்க் கோழு முட்டியானவன், ஓ! ஓ! நான் என்னிய எண்ணத்திற்குச் “சமர் த்திற்குச் சனியன்” தோன்றினுற்போல இவர்கள் தோன்றினாரே. கல்லதும்; இன்றிரவு என் எண்ணத்தை நிறைவேற்றிருது போன்ற பின்னென்று தினம் பார்ப்பேன் என்று நினைந்து, ஆ! தடையில்லை, உம் எண்ணம் போல் ஆகட்டும், நண்பரே, என்றார்கள். அப்பொழுது பெருமான், நாட்டியக் கூட்டத்தாரைப் பார்த்துக் கடைக்களிக் கத், தாளக்காரனுதியோர் தத்தந் தொழில்களைத் தொடங்கினார்கள். “வாரியும் வடித் துந்தியும் வரிவசயா இறம்ந்தும்” யாழ்க்காரன் யாழ் வாசிக்கத், சம்புருக்காரன் விரலாற் தடவிச் சண்ட, ஒத்துக்காரன் தன் கண்ணங்கள் குடம்போலாத ஒத்துத், நாயகசுரக்காரன் சுதிகூட்டி ஆலாபிக்கத், தாளக்காரன் “தகிக்கிண தொங் தாங் தாம்” என்று, காலம், மார்க்கம், கிரியை, அங்கம், கிரகம், ஈதி, கனை, இலயை, யதி, பிரத்தாரம், என்னும் தச தாளப் பிரமாணங்களுக்கு தவறாது தாளம்போட, உபாயசுந்தரி பரதசாத்திரமுறையில் அனுப்பிரிகாரமேலுங் தவறாது அன்னம் போல் சின்று அபிநயித்து அரை நாழிகையாய் நடிக்க, எல்லவருங், கெட்டி! கெட்டி! சபாசு! சபாசு! என்று கூற, வெறித்திருந்த பெரிய பெருமானுக்கு ஆனந்தம் பிறக்க, அவன் பொற்பணங்களைவாரியிறைத்துப்பூ மழைபோல் அவள்மேற் சொரிந்து, பட்டு வல்திரங்களை மட்டின்றி குலைத்து வீச, நவநாம சுந்தரன் அவனுக்குத் தோற்றவன்ஸ்லன், ஆதலாற், தானும் அவள் மேல் அள்ளி வீசம்படி, தன் மடியிலிருக்கும் பொற் காசகளை எடுக் கத் தலை குணிந்து மடியிற் கையிட்டான்.

மடியிற் கையிட்ட இச் சமையங்கைவிட்டால் எம் பகைவனைச் செக்கில் அகப்பட்ட எள்ளுப்போல அகப்படுத்திமாட்டப் பின் ஒரு நற் சமயம் வாயாது என்று நினைந்த உபாயசுந்தரி, அவனிடும் பளிச்சகளைக் கைநீட்டி வரங்கப் போவாள் போல அவன் மூன் ஆடிச் சென்று, வலக் கையைக் காட்டி நெளித்து, அக் கையில் உறும் ஒன்று செண்டிற், புற்றுறை புடையன் போல ஒளிக்கப்பட்டிருந்த

நவநாமசுந்தரன் கதை

உடைவாணி அவன் விலாப்புடை ஓச்சிக், குடல் சரிய, இரத்தஞ் சொரிய, அதை மறுபடியிழுத்துக் குதித்து, உய்ந்தோம்! உய்ந்தோம்! என்று கூத்தாடினான். இராவத்தன் செட்டி கும்பஞ் சரிந்து, தளத்தின்மேல் விழுந்து, கொம்பன் யானை போற் கிடக்க, உபாயசுந்தரி பின் விண்ற யாழ்க்காரன், தாளக்காரன், ஆதியோர், ஒ! என்ன கொடுமை செய்தாய், அம, படிஸில், படுபாவி, என்று அவனை வைது திட்டப், பெருமாழுங்கண் மின்ன, ஈரற்கருக, வாய் நீரற்று, அகோ! சண்டாளி, பிடாரி, அடங்கரத தாடகாய், என் செய் தாய்? என் செய்தாய்? நாங்கள் எப்படிப் பிழைக்கப் போகிறோம்? எங்கள் குடி கெட்டதே; “கலத்திற் சோற்றையிட்டுக் கழுத்தையற த்தல்” என்னும் பழமொழி எம்மில் சிறை வேறிற்றே; “நேற்று வங்தானுக் குடி அவன் தலையில் விழுந்ததாம் இடி” என்றால் போலவே எஞ்சு செட்டியார் மதிந்தாரே என்று, ஆசனத்தை விட்டோடி, ஆ’ வணிகர் குலதிலகமே, நவநாமசுந்தரமே, வர்த்தக சிகாமணியே, அடைந்தார்க்குக் கொழுகொம்பே, அறத்திற் கோர் ஆகரமே, என்று அவனைக் கட்டித் தூக்கி வாரி நிறுத்த, அவன் சுவமானதைக் கண்டு நிலத்தில் உருண்டு புரண்டான். நடந்திருக்கும் விதனமான காட்சி யைக் கண்டபாக்கியசுந்தரியுன்சக்களத்தியும் விறைத்து நடுக்கமடை ந்தும் ஓர்மங்கொண்டு, ஒ’ நம் விருந்தர் ஓர் வேளை காயத்தால் ஸுர் ச்சித்துக் கிடப்பார் போலும், என்று, பன்னீர் முதலானவற்றைக் கொண்டு ஒடி வர, அங்கிருந்து இவற்றைக் கண்ட அவர்கள் பின் ஜோகள் வெருண்டு கலங்கிக் குளற, உபாயசுந்தரியோ சற்றுங் கலங்காமற் சிரித்துக்கொண்டு விண்று, நாயன்மாரே, நாய்ச்சிமாரே, துரைகளே, துரைபன்னிகளே, முன்பு நான் சொல்லும் வார்த்தை களைக் கேட்டுப், பின்பு கட்டிப்பிடித்து மார்பிலிடித்துப் புலம்பி அழுங்கள் என்றான். பலநாட் கள்வன் ஒருங்கான் அகப்பட்டான் என்றான்.

எனவே, விடாமழைபெய்து ஓய்ந்தாற் போல, எல்லவருஞ் சலி ப்பை விட்டு ஓய்ந்து, அவள் முகத்திற் கண்ணையும், வார்த்தையிற் காதையுன்செலுத்தினார்கள். அப்பொழுது அவள், கேளுங்கள் என் துரைகளே, கேளுங்கள் என் துரை பன்னிகளே, யாவருமே, கேளுங்கள். இச் சண்டாளனல்லவா முன் இங்கே எண்ணைய்ச் சாடி யோடு வந்த வாணிபன்? அவன் முகத்தையுங் துள்ளு வீசை யையும், ரோமக் கட்டையும், புயத் திரட்சியையும், கட்குறிப்பையும், பல் ஒழுக்கத்தையும், நீங்களே பாருங்கள். அப்பொழுது அவன்

நவநாமகந்தரன் கதை

போட்டு வந்த சோடல்லவா இப்பொழுது அவன் மாட்டிவந்த சோடு? பாருங்கள். ஐயோ! பிரபுக்களே, பொன்னின் காப்புக்கு ஆஸப்பட்டுப் புலவின் கையில் அகப்பட்ட பின்புத்திக்காரப் பிரா மணைப் போல்லவா, இவனது சிநேகத்திற்கு வாஞ்சித்து இவ ஜல் மோசம் போக இருந்திர்கள்! அ! ஆ! சோற்றிற்குங் கறிக் கும் வவணம் வேண்டாம் என்றபோதே ஏதோ சூது உண்டென்று மட்டிட்டேனே. அவனை மாட்டவல்லவா, கூத்தியர் வேடம் பூண் டேன்? பாம்போடு சிநேகங் கொண்டாடினேர் போல்லவா, இவ ணேடு உறவாடினீர்கள்? இப்போதும் இவன்கே சுட்மா வந்தான் என்று எண்ணுகிறீர்களா? நான் இம் மண்டபம் வரும் பொழுது உடைவாட் பிடியிற் கையிட்டதைக் கண்டேன். நான் வர ஓர் சிமிஷங் தாமதித்தேனேயானால் இவ் வீடு இப்பொழுது பினக்காடா மே. யான் சொன்ன யாவற்றிற்குங் திருட்டாந்தமாய்ச் சோமன் சோட்டுக்குள் அரைச் சல்லடமும், சல்லடத்தில் உடைவாரானும் இருக்கவில்லையா? பாருங்களேன். தனக்கு ஆகாப் பானை உடைந் தால் என்ன தகர்ந்தால் என்ன? முடிந்து போனதற்கு யோசனை என்ன? என்றான்.

எனவே, எல்லவரும் பிரமித்தார்கள். முகக்குறி யாதி யாவற்றி னாலும் இவன் அவன் தானென்று பெரியபெருமான் தீர்ப்புக்க ட்டி அவன் அரையைச் சோதித்தான். பட்டாவை இழுத்துப்பார் த்துப், பாம்பைப் பிடித்தவன் போற் பயத்தோடு அத்தோத் தரை விற் போட்டான். போட்ட பின்பு உபாயகர்தரியை வாழ்த்திப் போற்றி ஆசிர்பதித்தான். ஆ! ஆ! என் மகளே, கீயே என் குலதை ய்வம் என்றான். நீ எங்களுக்குச் செய்த பேர் உதவிக்கு நாங்கள் அல்லப், பகவானே உனக்குக் கைம்மாற்றானவார் என்றான். இவ் வாறு இவன் ஆசிர்பதிக்கச், சின்னப்பெருமானும் பாக்கியசுநதரி யும் பிறரும் அவனைக் கொஞ்சி முத்தமிட்டு, எங்கள் சஞ்சிவி நீ தான் என்ற ஆயிரத்தாயிரந்தரம் அவனைப் போற்றித் துதித்தார்கள். எல்லவரும் அவள் மேல் ஆசிர்பாதஞ் சொரிந்து இனைத்த பின், பெரியபெருமான், தன் கிங்கிரரைக்கூவிச் சோரர் தலைவனது பிரேதத்தை எடுப்பித்து இரகசியத்திற் சேமிப்பித்த பின், தன் மகனைப்பார்த்து, மகனே, நீ என் இரத்தமாகில் என் வார்த்தைவயத் தட்டாதே, செய்தார்க்குச் செய்வது செத்த பின்பு அல்ல. என் மகனே, இக்கணமே எங்கள் சீவரட்சனிய காரண பூரணியாகிய இவ் உபாயகந்தரியை உன் உப மனைவியாகக் கொள் என்று சொல்லி,

இஷ்டநேயன் கதை

வெள்ளிக் கலத்திற் தண்ணீர் அள்ளுவித்துத், தானே தாரை வார் த்து அவள் கையைப் பிடித்து அவன் கையிற் கொடுத்துத், திருமங் கலியங் தரிப்பித்து அவனைத் தன் மகன் மனைவியுங் தன் மருமகனு மாக்கினான்.

பாணிக்கிரகன வேலைமுடிந்த பின், பதினாறும் பெற்றுப் பெரு வாழ்வு வாழ்ந்திருங்கள் என்று, மனவாளனையும் மனவாட்டியை யும் ஆசீர்ப்பதிந்தான். மாவுத்தனது திரவிய சாலையை உபாயகங் தரியின் திரவியசாலை ஆக்கினான். அப்பாத் பின்னும் நெடுங்காலம் வாழ்ந்து, உண்டு சுகித்துப், புத்திர புத்திரிகளையும், புத்திர புத்திரி களின் புத்திர பெளத்திரர்களையும் கண்டு மகிழ்ந்து, தன் புத்திர பெளத்திரர்குக் குகைத் திரவிய வரலாறுகளையுஞ் சொல்லிக் கொ மித்து, நூற்றிருபது வயசிற் சக்கர முடிவு கண்டான்.

இதனால் சிறியவராலும் பெரியவர்க்கு நயமுண்டாம் என்று உணர்க.

மீ வது இஷ்டநேயன் கதை.

கயபுத்தி மோசி தமும்.

Forbid a fool a thing and that he will do.

சருவழூரணம் என்னுங் கிராமம் ஒன்றிலே கருணாகரன் என்றும் ஓர் இடையனுள்ளன். இவனுடைய பராமரிப்பின் கீழாக ஆயிரம் ஆடுகளுண்டு. இவன் அவைகளைத் தன் இரு கண் மனிகளி ழும் அதி அருமை பெருமையாய் என்னித், தன் கீழ்ச் சில பணி விடைக்காரரையும் ஏற்படுத்தி, அவர்களுடைய துணையைக்கொண்டு தகுந்த மைதானங்களிலுங், குழைசெசுநின்த காடுகளிலுங், தினங் தோறும் நடத்திப்போய், அவைகளுக்குப் பிரீதியான நன் மேய்ச் சல் காட்டிச், சுத்த சலம் நிறைந்த தடாகந் தேடி நீருட்டித், தன் பின்னொடுத்திகள் போல அவைகளைப் பேணிக் காத்து வந்தான். அவ் ஆடுகளும் அவனுக்குக் கீழமைந்து, தளகர்த்தனது சொல்லி ற்கு எச்சரிக்கை யோடு சங்கத்தராய் சிற்கும் யுத்தகீர் போல, அவன் குறிப்புரைகட்குச் செவிகொடுத்து நின்று, பெற்றுரை நே சிக்கும் அன்புக்குரிய உதரக் கணிகள்போல அவனுக்கு அதி நேசங் காட்டி வந்தன.

இவ் ஆடுகளுட், பிறந்து சில மாசங்களரயினுஞ் சபாபத்தே மூர்க்களின் குணங் தொட்ட இஷ்டநேயன் என்னும் வாலவயசுக் கடா ஒன்றளது. அதன் தாய்க்குக் குணநாயகி என்று பேர். அவ் ஆயிரம் ஆடுகளினின் ரும் அடாத்தன குணங் கொண்ட இக் கடாக்குட்டியானது, அசபாலனங்கிய அந்தக் கருணைகரன்மேல் எரிவும் பொருமையுங் கொண்டு, அவளைக் கடைக்கண்ணாலும் கவனியாது, தன் ஈராமகாரனப்படி சுயாதீன சிந்தையாற் தூண்டப்பட்டு, அவனுக்கு விரோதமாய் முற முறுக்கத் தொடங்கிற்று.

சயபுத்தியே பூரணயுத்தி என்னுங் கொள்கை பூண்ட இக் கடாக்குட்டி, ஒருநாட்ட தன் தாயாகிய குணநாயகியிடம் வந்து தெண்ட விட்டுப் பணிந்து, என் அம்மா, தொட்டிலிற் பிள்ளை என்றுந் தொட்டிலிற்குன் கிடந்து விடுகிறது உன்டா? சிறியோர் பெருகாரா? சிறுமிளங்கு காயாதா? நான் இதுகாறுஞ் சின்னங்கு சிறுவனுமிருங் தேன், அது மெய்தான், அதை நான் இல்லையென்று மறுக்கமாட்டேன்: ஆனால் இப்போதோ பிராயமாய் விட்டேன்: என்னேடோ த்த வாலப் பிராயராகிய செயேச்சையன், சுயவீரபுளுகன், தற்பெலகெறுவன் ஆதியோர் தத்தம் இச்சைப்படி நடந்து வரக் கானுங் தோறும் எனக்குப் பிடரியால் வெட்கம் பிறக்கிறது. மைது கருணை கரன் எள்ளின் தசக் கூருயினும் நமக்கு இஷ்டங்தராமாற் கட்டாயன்து செய்த சிஷ்டரேம் பண்ணுகிறுன். இவனுது கொடுஞ் செய்கை யும், அங்காயமும், இதுவரைக்கும் எனக்கு விள்ளாத போதினும், இப்பொழுதோ வயசேற், வயசேறத், துலாம்பரமாய் விள்ளுகின்றன இங்நான்மட்டும் புலப்படாத அவன் போக்கு வாக்குப் பட்டப்பகற் போல எனக்கு இப்போதான் திட்டமாய்ப் புலப்படுகிறது. பகன் முழுவதும் அவன் நம்மை அங்கிங்கு அடிப்பிரிய ஒட்டாது, மைது பிறகே சிழல் போல ஒட்டிப் பதுங்கிக், கட்டிக் காத்தத், திரிகிறுன். பகலில் இந்த மேரையாய் கம்மைத் துன்புறுத்துவது மாத்திரமா? இப்பழுமூவதும் நம்மை அயல் அண்டை போக ஒட்டாது, தொழுவத்தில் அடைத்துச் சிறைப்படுத்துகிறுன். “அம்மா! மிகவும் அலுத்தேன், அலுத்தேனே.” இன்றுதொட்டு நான் இனி மேற் பகற் போதுகளில் உன்னேடும், என் ஒன்றை விட்ட அண்ணன், தம்பி, மாமன், மைத்துனன், பெரியப்பன், சிற்றப்பன், இவர்களோடும் கூடி நாடிச் சகவாசமாய்த் திரிவேலையினும், இராப் போது ஓர் அணுமாத்திரநேரமேனும் உங்களோடு கூடி அக் கொடுங்கோலனது ஆணைக்கு அமையமாட்டேன். அங்காயமாய் ஆணையா

கிஷ்டநேயன் கதை

சக்ரன் செலுத்தும் அரசருடைய காடு நகரங்களில் வாசம் பண்ணுவதிலும், கொடிய புலிகள், சிங்கங்கள், கரடிகள் ஆகியான தட்ட விலங்குகள் வாசம் பண்ணுவது காட்டிற் போய்ச் சுஞ்சரிப் பது தகுதி என்று நம் அசபாலனங்கு அங்கெழுரு நாள் ஓர் நாகரீ கண் சொல்லியதை நீ கேட்டதில்லையா? “கொடுக்கோன் மன்னர் வாழுநாட்டிற் கடும் புலி வாழுங் காடு நன்றே” என்னுர் ஆன்னூர் ஆ! என் அம்மா! இராப் பொழுதில் உங்களோடு இவி நான் தங்கு வதில்லை, என்பதே என் கிண்ணயம், என் தீர்மானம் என்றது.

இவ் வார்த்தைகளை அதன் மாதாவாகிய குணநாயகி கேட்டவடன் உள்ளம் புழுங்கி, வெள்ளமாய்க் கண்ணீர் சொரிச்து, பெற்ற வயிறெரியப் பெருமுச்செறிந்து, தன் புத்திரன் இஷ்டநேயனைப் பார்த்து, என் பாலனே, கண்மணியே, “பெட்டி பிற்றல் வாய்க்கட இத்திறம்” என்றால்போல உன் புத்தி பிற்றலாயினும் பேச்சுச் சிறப்பாய்த்தானிருக்கிறது. ஐயோ! என் மகனே, “முளைத்தது மூன்று மயிர் அதிலும் இரண்டு புழு வெட்டல்” என்றது போல ஆக எனக்குள்ளவன் நீ ஒருவனே. உனக்கு இந்தக் கோலங் கொண்டிருக்கில் நான் தான் என்ன செய்வேன்? நான் நெடுங் காலம் பின்னையின்றி மலடியாயிருந்து, பகவானை அந்தி சந்தி என் இரு கரங்கொடு தோத்திரித்து வணக்கி, அருங் தவமிருந்து, என் பின்னைச் சோட்டை தீர உண்ணைப் பெற்றெடுத்தேன். உண்ணையன்றி எனக்குப் பின்னேர் மகவு இல்லை. நீ இல்லாதுபோனும் என்ற அன்று நான் “புத்திர சோகமென்னும் நஞ்சினாற் பொன்ற” வரும். “என் புத்திக்கு உன் புத்தி எட்டிரட்டியானாலும் என் புத்தியுன் சற்றியம் பக்கேள்.” என் புத்திரனே, நாசகாலம் பூலோகத்தாருக்கு விபரீத புத்தி பிறக்கும் என்று எங்கள் முன்னேர் தொன்னுளிற் சொல்லும் வாக்கியம் இங் நாளிலும் கேட்டிருக்கிறேன். அக் கெடுகால புத்தி உண்ணிற் தொற்றிக் கொண்டது என்று கண்டு பயப்படுகிறேன். நமது மேய்ப்பனுகிய கருணைகரணைக் கொடுக்கோலன் என்றும், அந்தோ! இது கொடும் பேச்சு! “நல்லோரை நாவழியப் பேசினாற் பல்லாலே பதக்குப் புழுச் சொறியும்” என்று நம்மனேர் பேசுவதை நீ ஒருபோதுங் கேட்டதில்லையா? ஆ! மகனே, அவன் நமக்குக் கிருபாரனன்றிக் கொடுக்கோலன் அல்லவே. அவன் கையில் இருப்பது நெடுங் கோலாயினும் அது கொடுக்கோல்ல. அது எங்கள் சகலரையும் போவிப்பிக்கும் ஆதரவு கோலே. என் மகனே, அவன் நம்மை இராக்காலங்கடோறும் அங்கிங்கு அடிப்பிரிய வொட்டாத

கிட்டநேயன் கதை

தொழுவத்தில் மாட்டுகின்றுன் என்றாயே. ஜேயோ! நமது சுய நன் மைக்கன்றித் தனது சொந்த நன்மைக்காய் அவன் நம்மை இராக்காலங்கடோறுக் கிடையில் அடைக்கிறது இல்லையே. பூலோகத் திலே மனதிலே பகையும் உதட்டிலே உறவுமாய் நடப்பார் பலருளர். ஆனால் நங் கருணாகரனே இந்திலையாரைச் சேர்ந்தவன் அல்லன். அவன் உதட்டிலே பகை இருந்தும் மனதிலேயோ சித்த நேச மிருக்கிறது. அவன் நம்மைக் கண்டித்துப் பேசுவதும், உறுக்கிப் பேசுவதும், நம் நன்மைக்கன்றி அவன் நன்மைக்கா? அடிப்பிரியாமல் அவன் நிழலும் பொருளும் போல நம்மோடே ஒட்டித் திரிவதும் நமக்கேதும் விக்கினம் வராமற் தடுப்பதற்கு அன்றிப் பின்னென்றிற் கல்லவே. மகனே, உனக்கு இப்பெயர்ப்பட்ட விபரிதபுத்தி தோன்றக்கண்டு, நான் மெத்த மனமடிவாக்கிறேன். தெரு விலுங், திண்ணையிலும், அங்கு மிங்குந் திரியுஞ் சில வீண் மூட்டாட்களான வாலிபருடைய கெடு புத்தியில் எடுப்பட்டு அவம்போகாதே. “மன் குறிவரயை நம்பி ஆற்றில் இறங்கினவர் போல” உன் சுய பெலகையும் புத்தியையும் நம்பி மோசம் போகாதே. சொன்னேன், சொன்னேன், இன்னுஞ் சொல்லேன், என் ஆகைப் பிறவீ, என் கண்மணி நிகரவாய்! கேள். மூத்தோர் சொல்லும் வார்த்தை அயிரத்தில் அயிர்தம். ஆதலால் எங்கள் ஏசமானும், உபகாரியுங், தாதாவுமாகிய அந்தக் கருணாகரனது புத்தியை உன் புத்திக்கு இழப்பம் என்று நினையாது, அதை இக்கணமும் எக்கணமும் உன் காதில் விழுத்தி நடந்து கொண்டால், உனக்கு ஆபத்து வராது. “போடாபோடா புங்கப்பா” என்றால் போல என் வார்த்தையைத் தட்டி நடப்பாயாகில், ஆங்காரசுண்டன் பட்டபாடு சீழும் படவேண்டி வரும் என்றால். அப்போது இஷ்டநேயன் தன் மாதாகவை கோக்கி, அம்மாதாயே, நீ இப்போது சொல்லிய ஆங்காரசுண்டன் யாவன்? அவன் வரலாறேது? எனக்குத் தெரியச் சுற்றே யுணர்த்தி என்று வேண்ட, அப்பாற் குணநாயகி சொல்லுகின்றார்கள்.

என் அன்பிற்குரிய மகனே, நாம் இருக்கும் வனத்துக்குப் பல காத அராத்தில் நித்திய சேமம் என்னும் ஓர் சிறுக்காடுள்ளது. அதிலே கோகிலசுந்தரி என்னும் ஓர் பெண் எலி உண்டு. அதற்கு ஆங்காரசுண்டன் என்னும் ஓர் சிறுவனுண்டு. இச் சிறிய சுண்டெலியானது ஒருமுறை தன் தாய் கொடுத்த நடபடித் தீஞ்சூடு பிரியப்படாது “போணைபோ,” எனக்கு இங் கெற் கதிர் வேண்டாம், நாடோறும் இதைத் தின்ற என் வாய், பல்லு, வயிறியாவும் அலுப்புக் கொண்டு

இஷ்டநேயன் கதை

டேன், என்று தன் கூர்த்த மூஞ்சியாலே அதைச் தட்டி அப்புறம் தள்ளிவிட்டுச் சினங்கொள்ளத், தடுக்கனுன தன் வால் மகனுடைய இடம்பக்கு ஜனத்தைக் கண்ட தாயானது, ஐயோ! மகனே, இதுதான் கிடையாது எத்தனை பேர் வருந்துகிறார்கள்? உள்ளதுடன் போதும் என்றிருப்பதல்லவா புத்தி? மலையிற் தேனுக்கு முடவன் அண்ணுந்தால் ஆவதென்ன? கிடக்கட்டுக் கோபியாதே; கிடைத்த உணவைச் சந்தோஷத்தோடு எத்துக் கொறி என்று, மங்குட, ஆங்காரசன்டன் அப் பேச்சைச் சற்றுஞ் சட்டை செய்யாத, போ, போ, மற்றும்பேர்ப்பசி கிடந்தாற், பட்டினி கிடந்தால், எனக்கு ப் பாடோ? எனக்கு இப்போது ஒரு பனங்காயவளவு வெண்டினையக் கட்டி கொண்டு வா, பூசனிக்காயவளு தயிருஞ் சாதமுங் கொண்டு வா, அல்லது போன்று என் உயிரை மாப்கிறேன், என் தலை போக்குகிறேன், என்று கரணம் போடத் தொடர்க்கிறது. அப்பொழுது சுந்தரியாத்தை உத்தரமாய், அடா மகனே, உணக்கு இந்தப் பெரிய தனம் ஏதுக்கு? “அதுக்கிற காலத்திலே எலிக்கு அறுபது மணவியர்” என்று எங்கள் சாதியைக் குறித்துச் சொல்லும் பழமொழி உண்ணிற் பலிக்கும்போலிருக்கிறது. உன் பிதாவையும் இழந்து கையையாயிருக்குங் கிழவியாகிய நான் இம் மட்டாமினுங் தேடித்தருகிறது போதாதா? “புனுகிப் புனுகி மாவிடித்தும் புழுக்கைக்கிச் கொரு கொழுக்கட்டை” என்ற சிலமாய்நாம் எத்தனை பாடு பட்டு ஓடித்திரிச்தாலும் நமக்கு இதற்கு மேற்பட்ட பவிவதான உணவு கிடைக்குமா? “ஆளரா ஆடகள் அவிழுக்கந்தரிக்குங் காலங்களிலே காகாபிசாசங் கனுசிக் கழுகிறது” என்றதுபோல அல்லவா நீ மெத்த மேலான குணங்கொள்ளப் பார்க்கிறாய்? அடா மகனே, கிடைத்ததை இன்போடு உண்ணென்று சற்றே உறக்கிச் சொல்ல, அது உக்கிரங்கொண்டு புற்றுக்குள் ஓடி முறையுப்போடு முதுகை யுங் காட்டி, மூஞ்சியையும் ஒருபுறமாய்த் திருப்பிள்ளைக்கொண்டு, எனக்கு என்ன கால் இல்லையா? கை இல்லையா? நான் என்ன வெண்ணைய் திருட ஏலாதவனு? சாதங் திருட மாட்டாதவனு? வரட்டுக், கிழவி அப்புறப்பட்டு என்று, குனு குனுப்பதை அக் கோகில சுந்தரி கேட்டு, அதன் கிட்டப் போய், மகனே. எங்கள் சத்துருக்களாகிய மஜுமக்கள் எங்களை அகப்படுத்த ஏற்றியிருக்கும் பொறிகள் எத்தனை என்பதை மறந்தாயா? பொறிக் காரியம் இருக்கட்டு, எங்கள் குலப் பகையாகிய பூனை அம்மாமார் எங்களை எப்போரு நறு என்று கடித்து விழுங்கலாம் என்றிருப்பதை அறியாயோ? எம் முன்

கிட்டநேயன் கதை

ஞேர் வாசம்பண்ணிய இவ் வளையிலே எவ்வளவு சுக சம்பிரமமாய் கீ இருக்கிறும் என்பதை வினைத்துக்கொள். தலை தெறிப்பான குண த்தை விட்டு அமைதியாய்ரு. அப்புறம் இப்புறம் வெளிக்கிடாதே. கான் சுற்றே அந்த இடம் மட்டும் போய் வருகிறேன். நான் வரு மட்டும் இச் சிறுச் செம்பவளச் சம்பாக் கதிரைக் கொறி, அதற் குப்பச்சதியுங் கிச்சதியுமாய் இத் தேங்காய்ச் சொட்டையும் நன் விச் சேர்த்துக்கொள், எச்சரிக்கை! எச்சரிக்கை! என்று அறிக்கை பண்ணிப் போயிற்று.

இப்பாற் தாயின் தலைக் கறப்புத் தெரிகிறவரையில் ஆங்காரசுண் டன் அமைந்திருந்து, அப்பால் ஊசிபோன்ற தன் வாலைக் கிளப்பிச், செவிகை விமிர்த்திக், காட்டோரம் இருந்த ஓர் துரைமகன்து தீன் சாலை நோக்கித், துள்ளித் துள்ளிச் சென்றது. வழியிலே தன் வய தொத்த பின்னேர் எவியைக் கண்டு வெண்ணெய் திருடப் போகுஞ் தன் எடுப்பைச் சொல்லுத், தோழனே, இதற்கு உன் யோசனை ஏதன? அது பிரதியுத்தரமாய் அடா மடையா, நீ இவ்வளவு காலமும் உன் தாய்க் கிழவியின் பேச்சில் எடுப்பட்டு, முடவர், குருடர், போல உன் வளைக்குள் இருந்தாய் என்று காண்பது எனக்கு மிகு ஆச்சரியம்! பேதாய்! தணிவில்லா தார்க்குப் பொருள் எங்களுக்கே செரும்? எத்தனையோ ஆணை மேய்கிற காட்டிலே ஒரு ஆட்டுக்குட்டி மேய மாட்டாதோ? அடா, தோழா, எத்தனையோ கோடி சீவ பேதங்கள் பிழைக்கும் இப் பூவுலகில் உனக்கு மாத்திரமாப்பாருள் அருமை! “விடாதே பிடி,” உன் பாட்டைப் பார் என்று, கிள்ளிக் கிளப்பி உச்சாய்மாய்ப் பேசச், சுண்டன் கெர்ச்சிதங் கொண்டு, கெட்டி! உன் புத்தியல்லவா புத்தி! என்று மெய்ச்சித், தீன் சாலையை மணம்பிடத்தறிந்து, அவ்விடம் புகுக்கு அங்கே ஒரு பிரப்பந் தட்டி லே, சிறிய தாம்பாளத்தில், வெண்ணெய்க் குவியல் இருக்கக் கண்டு, ஊசிபோலுங் தன் சிறு பற்களாற் பிரப்பம் வரிச்சலை நன்னிய றத்து, உட்சென்று, வெண்ணெயைக் கிட்டி, ஆண்தக் கூத்தாடிக், கிழவிகள் பேச்சிலும் எடுப்பலாமோ? அவள் மடைச்சியை விட்டு, என்று பின்னுங் களித்து, வெண்ணெய்ப் பாத்திரத்துள் ஏறி வயிற்றறை நிரப்பி, ஒரு கட்டியையும் வாயிற் கவ்விப், போன துவாரத் தாற் புறப்பட்டு, இனி என்ன தட்டிப்போட்டேன் என்று மறுபடி யும் ஓர் காலைக்கிளப்பி ஆண்தக் கூத்தாடுகையிற், துடித்த வீசை ஞும், பெருத்தவாயும், பளிங்குக் கண்களுமுள்ள ஓர் கடுவன் பூஜை யானது அங்கும் வந்தது.

கிட்டநேயன் கதை

வந்த அந்தக் கடுவணை ஆங்காரன் கண்டு, கெடி மண்டி, ஐயோ! தாய் சொன் மறுத்து நாசம் போகிறேனே என்ற, வாயில் இருந்த கட்டியை நிலத்தில்டு ஒட்டம்ளடுக்க முன்னே, கூர்ம் பல்லன் அதன் மேல் விழுந்து ஓர் அமுக்காய் அமுக்கிற், தேங்குழற் பண்ணிகார த்தைச் சிறுவர் கறுமை ரெண்று கடித்தாற் போல அதைக் கடித்து வயிற்றுட் புகுச்திற்று. அப்பாற் கோகில சுந்தரி யானது தன் அஹவலை முடித்துச் சில தீன் பண்டங்களையுன் சம்பாதித்துத் தன் வளைக்கு வர, அங்கே தன் மகன் காணப்படாமையால் மனம் ஏங்கி அதன் அடிச்சுவடு பார்த்து அத்தீன் சாலைப்புறம் வந்தது. வந்துங்கள் மகனைக் காணுது பின்னும் இரண்டடி நடந்து போகையில், ஓர் புறத்திலே தன் மகனின் வரலூர் தலையுங் கிடப்ப்பதையுங் தங்கு குலப் பகையாகிய பூளை அதன் உடலையுண்டு வாய் தொடைக்கிறதையுங்கன்டு, விலகித தன் உயிருக்காய் விரைவாக்கோடித் தன் புற்றுள்ளுழைந்து அலறிக் கத்தி, ஐயையோ! என் பேச்சை இடம்ப்பட்டு உயிரிழங்கையோ? என் மகனே, கண்மனியே, என்ற அழுத மார்படித் தத்துக்கங் கொண்டாடித் தன் உயிரையும் மாய்த்தது. என் மகனே, இதுவே கீவிசாரணைபண்ணிய ஆங்காரசன்டன் சரித்திரம். என் சொற் தட்டி நடப்பாயேல், என் புத்திரனே, இஷ்டநேயனே, என் நரை மயிரரச் சஞ்சலத்தோடு குழிமல் இறக்குவாய். என் மகனே, என் சொற்களைப் புறக்கணியாதே, எங்களுக்கு நன்மை செய்யுங் கருணாகரனை வெறுக்காதே, வெறுக்காதே, என்ற பலதர மூன்தொல்லி, அதைப் புல்லி அளைத்து அதன் உச்சியை மோந்து அதன் உடம்பைத் தடவிக்கிற்று.

அப்பொழுது இஷ்டநேயன் “குட்டியாடு கொழுத்தாலும் வழுவழுப்புப் போகாது” என்னும் பேச்சப்பழுது படாமற் சினமடைந்து, எடி! கிழநூரச்சி, போம் போ, இப் பிரசங்கம் எல்லாம் உன்னிடம் கேட்டதார்? நீந்த அறியாதவனை வெள்ளங் கொண்டுபோமன்றி அறிந்தவனையுங் கொண்டிபோமா? என்று சொல்லிப் பல்கெரும்பி, ஆக்கிரமித்துத், துள்ளித், தரய் வார்த்தை நாய் வார்த்தை என்று தள்ளி, என் புத்தி எனக்குத் தெரியுமெடி; “பெற்றதெல்லாம் பின்னையோ வனந்ததெல்லாங் குயக்கல்மோ?” போ, போ, உன் பாட்டைப் போய்ப்பார் என்று சொல்லித் தன் பாட்டித் போ யிற்று. அப்பாற் கருணாகரன் வழமை போலத் தன் ஆகைனைக் கிடையாற் போக்கு மேய்த்துத் தன்னீர் காட்டிச், சாயக்காலங்கிருபாசலம் என்னும் மலையடிவாரத்தில் நின்ற சாய்த்து வந்த

கிஷ்டநேயன் கதை

மறுபடியுங் கிடையில் அடைத்தான்.

இஷ்டநேயனே மாதாவடலும் மற்றும் ஆடுகளுடலுங் கூடித் திரும்பித் தன் பட்டிக்கு வராமற், தற்புத்தி என்னும் பேர்ப்படைத்து ஒக்கி வளர்ந்த ஓர் பெருஞ் செடியுட் தன் பந்துச் சனங்கள் போம் வரைக்கும் மறைந்து சின்றது. கருணைகரன் ஆடுகளைப் பட்டிக்குள் ஓவ்வொன்றும் என்னில் விடுகையிற் தன் மந்தையில் ஒன்று குறைந்ததையும் அதுவும் இஷ்டநேயன்தான் என்பதையுங் கண்டு சிலநாட்களாக அதிற் தோன்றிய குணத்தின் பேராற் கொண்ட ஜையம் இப் பொழுதே கைம்மெய்யாய்த் தீர்ந்தது என்று சொல்லியும், பின்னும் அதற்காய்த் துன்பப்பட்டு, மலைக்கோறுங் திரிக்கு எதிரொலி எடுக்கத் தக்கதாய்ச் சத்தமிட்டு, அதைத் தேடி அழைத் தக் கவிப்பார்த்துங் காணுமையால், மனம் பேதலித்துத் திரும்ப, அதன் தாயானது, ஐயோ! என் மைந்தனைக் காணகிலேனே, எவ்வழியுற்றானே? எப்படியாயினானே? என் புத்தி கேளாமற் கெட்டானே? “பொல்லாப்பிள்ளையில் இல்லாப்பிள்ளை” என்றுத் போலரயிற்றே என்று கரைந்து, மே! மே! என்று குரலெடுத்துக் கூப்பிட, அடுத்த ஆடுகள் பொறு பொறென்று தேற்றஞ் சொல்ல, இடைய ஜைம் அதைக்கிட்டி, ஆ! என் மகனே, உன் மகனைக் காணுமையால் அவதிப்படாதே, காலை வரைக்கும் பொறு, இராவிடியா முன் நான் மறுபடியுங் காடுசென்று அதைத் தேடிப் பார்த்துவருவேன் என்ற ஆதல் வார்த்தை சோல்லித், தன் குடிசை போனுன்.

இப்பால் மாலை நேரமானவுடன், இஷ்டநேயன் தான் மறைந்திருந்த பெருக் தற்கை விட்டுக் கிளம்பி, அ! ஆ! கிழவியையும் மாட்டி ணேன், சிறுக்களையும் மாட்டி ணேன், எல்லாரையும் ஏமாற்றிணேன் என்ற புளுகிப், புளுகி, அட்டதிகைகளை கோக்கிக் கெர்ச்சிதங் கொண்டு, வாலைக் கிளப்பிச் சருவழூரன் கிராமமடங்கலும் நடுக்குங்கப் பவனிசெய்து, ஓர் மலையில் சின்று பின்னேர் மலையிற் பாய்ந்து, பாய்ந்து, சத்தம் போட்டுக், காற் குளம்புகளாற் பூசாளிகளை வாரி வானத்தில் கீசிக், கொம்புகளால் மரங்கள் செடிகளைக் குற்றிக் காயப் படுத்தி, விளையாடிக் களித்துக் குதித்துத் திரிந்தது. இவ்வண்ணம் இந்த வாலவயதான செச்சையேறு, கெச்சை நடை நடந்து, பின் முன் பாராமல், ஒற்கை அறிவோடு சருவழூரன் கிராமமொன்றே, தட்டதிகையும் கிடுகிடென்று அசைய நடப்படத், காட்கள் பலவாய் இரை அகப் படாமையாற் பட்டினி காத்து, மவுள் விரதம் அனுட்டித்திருந்த அறிவோதயன் என்னுங் கிழ மிருகரசன் தனது

அடங்காத சிங்கி கதை

குரவாசலின் முற்றத்திருந்து கண்டு, எம்பிரான் அருளுண்டேல் எனக்கு என்ன குறை என்று உள்ளத்திற் சொல்லிச், சருகு சத்த ப்படாமல், அருளாமல், அசையாமல், மெல்ல மெல்ல ரகர்ந்து வந்து, இஷ்டநேயன் மேல் ஓர் பாய்ச்சல்பாய்ந்து அழுக்கி, அம்மாவோ, அண்ணுவோ, என்று அது குளதிக் குளதி ஆலறக்குற குற என்ற இமுத்துத் தன் குகைபுட கொண்டு போய், வயதினுற் கண் பஞ்சடைந்து கிடந்த தன் பாகத்தானுக்குங் கொடுத்து, மக்களை அழைத்து அவைகளுக்கும் விருந்துட்டிட்க், கோலாகலமாய்க்காகபோ சனம் பண்ணிற்று.

இதனுற் பெரியோர் புத்திக்குச் செவிசாயாது தம் மதியே மதியென்று, தம் புத்தியிற் கார்வார்க்கு நாசங் அரந்தன்று என்று உணர்க.

இச வது அடங்காதசிங்கி கதை.

தடியாப்பெண்டிர் யாழினெழுப்பு.

He has fault of a wife that marries ma'm's pet.

ஆதியங்கிலேசனம் என்னுஞ் சிமையிலே குடும்பினியச்சன் என் ஜூம் ஓர் ஆசிரியனிருந்தான். இவன் சகல கலைக்கியானங்களுக்கும் இருப்பிடமாய்ப், பொறுமைக்குன்றுய்த், தன் ஊரில் மாத்திரமல்ல, அயலார்கள் தேசங்கள் எங்கும் எட்டிய கீர்த்திப்பிரதாபன். “சென்றுமியெல்லாஞ் சிறப்புப்” பெற்றிருக்கும் இவனுக்கு உருத்திர சிங்கி என்னும் ஒருத்தி மணியியானுன். அவன் நித்தமும் உருத்திர மூர்த்தமாய்த் தன் பதியாகிய குடும்பினியச்சன் மேல் வழக்குத் தொடுத்து, நெருப்பெடுத்து, வாயால் அதட்டி, உறுக்கிக் கடிந்து வருவாள். உருத்திரியானவள் எந்தெந்த மூர்த்தமாய் வந்தா ஹம் அவள் நாயகனே, அந்தந்த வகையிலெல்லாம் அவனுக்கு இதன்செய்து, அவள் மேற்கண்க்கொள்ளாத ஆவரிஞ்சிக் கட்டை பேரல அசைவற்றிருந்து, தன் அதுவலிற் கண்ணுக், கருத்துக், கையுமாய்ப் பொழுதபோக்கு வருவான். “கற்றூரைக் கற்றூர் காமுறுவர்” என் பது உலக இயல்பாதலால், அந்த ஊதியங்கிலேசனத்தில் இருக்கும் அரிவாளிகள் பலர், இடைக்கிடை இக்குடும்பினி அச்சன் வீட்டுக்கு

அடங்காத சிஸ்கி கதை

வந்து, அவனைக்கண்டு பேசி வித்தியா விநோதஞ்செய்து காலங் கழிப்பார்கள்.

ஒரு னாள் இந்த ஆசிரியர் சிரேட்டன் லீட்டுக்கு அவன் நன்பருள் ஒருவனுடைய விஞ்ஞானமேதனன் என்பவன் வந்து, சம்மானத்துடன் அங்கிகரிக்கப்பட்டு, அவனுடன் சிலங்காழிகை நேரங்களாய் நாநா விஷயங்களின்மேற் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கவில்ல, அவன் மனைவியாகிய உருத்திராசிங்கி தன் புருஷன் சரியங்கள் நேரத்தில் அசனமண்டபம் வரவில்லையென்ற கண்டு, வேங்கைப்புலிபோற் பெருஞ் சினங்கொண்டெடுமூந்து, இல்லாத வக்கணமெல்லாஞ் சொல்லி ஏசி, மின் துசாற்றுச் சட்டியை எடுத்துவந்து தன் புருஷ எது சிரசின்மேல் அபிவேகம் பண்ணிவிட்டார். கூடவிருந்த சிளே கிதன் இதைக் கண்டவுடன் ஆச்சரியப்பட்டு, அந்தோ! இப்படியுங் கொடுமையுண்டோ, என்று தேகம் அடங்கலுக் குறுவேர்வைவேர்த்துச் சுஞ்சலநெஞ்சனுய் இருக்கிறதைக்கண்டு, குடும்பியியச்சன் சொல்லுகிறோன், சினேகிதனே, நமது அன்பியாகிய உருத்திராசிங்கி என்னும் மேகம் முழங்கும்போதெல்லாம் உடனே மழை வருவிக்குமென்று முன்னும் பலதரஞ் சொல்லியிருந்தேன். அதை மறந்திரா? பூலோகத்திலுள்ள மாபாதகங்களை எல்லாங்கேவன் ஒரு பிண்டமாக்கி அப் பிண்டத்திலிருந்தே பெண்ணுருவங்களைப் படைத்தாரென்று அறிவாளிகளில் ஒருசாரார் சொல்வது சரிதான். இதை விட்டே “மண்ணுலகிலுள்ள வரம்பில் பெரும் பவத்தைப் பெண்ணுருவமாகப்” படைத்தான் என்றார் புராணீகர். பெண்கள் புருஷர் நேசத்துக்கு இலக்கான அருமைப் பெருமையான அன்புப்பிராணிகளாயினும் அவர்கள் வன்பெரும் குரூரூமாய்ப் பிறக்குவிட்டால் அவர்கள் சுபாபத்தைத் தடுக்கச் சிருஷ்டி கர்த்தாவாலும் முடியாதென்றும்போலிருக்கிறது. அப்பெயர்ப்பட்ட பெண்களோடிருந்து காலட்சேபம் பண்ணிக்கொள்வது நெருப்பாற்றின் மேல் மயிர்ப் பாலம் பேரட்டு நடப்பது போலிருக்கும். அகோ! சினேகிதனே, வெள்ளையென்டன எல்லாம் பாலாகுமா? “பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலாமோ” பெண் என்றால் எல்லாரும் பெண்களா? “முரட்டுப்பெண்ணுன் சுருட்டுப்பாயும்” என்று ஊரில் வழங்கும் பழமொழியை நீர் ஒருபோதுக் கேட்டதில்லையா? முரட்டுப்பெண்களைச் சரிக்கட்டி நடத்திக்கொள்ள எங்கள் பகவானுவமில்லையே. நாலைப்போற்சீலி, தாயைப்போற் பிள்ளையல்லவா? என் அத்தையும் இப்படித்தானே. தாய் அற்றினுல் ஊர் அற்றுங், கொண்டவன் அற்றினுற்

அடங்காத சிஸ்கி கதை

கண்டவன் துற்றுவான், என்பார்கள்; ஆதலால் என் பொட்டுக்கே ட்டில்மிக விட்டுத்தர வேண்டுமா? சினேகிதனே, நீர் இப்பொழுது கண்டது மிக அழுருவம் என்ற நினையாதிரும், எங்குஞ் சலார்தான். அடங்காதசிங்கியின் சரித்திரம் அறியாத உமக்குஇதெபரிய ஆச்சரியம் போன்றிருக்கும் என்றான். அப்போது நண்பனுகிய விஞ்ஞான கேதனன் அச் சிங்கியின் கதையை நான் அறியச் சொல்லும் என குடும்பியச்சன் சொல்லுகிறேன்.

கேளும் என் சினேகிதனே, இல்லமாபுரம் என்னும் நகரத்திலே, சத்திரியர் குலத்திலே, அடங்காதசிங்கி என்னும் ஒரு ஸ்திரியுண்டு. அவளுக்கு யானுபரணன் என்னும் ஒருவன் நாயகன். இவன் மகா நற்குணஞ் செறிந்தவனுய்த்; தரும நேசம் பூண்டு, புண்ணியாபே ட்சியாய்ப், பசித்து வந்தோம் என்போர்க்கு அழுது கறியீந்து, ஆது ஸர்க்கு அன்னதானியும், அடைந்தார்க்கு வெகுமானியுமாய் இருந்தனன். கவிவானர்ரால் ஈயப்பட்ட பா மாஹியைப் புகழ்மாஹியாய்ச் சூடிய இவனது பிராண் நேசியோ, தன் நமப்பொருட் போலவே அடங்காத செஞ்சியும், மனம் ஒடுக்காத வஞ்சியுமாய்ப், பெரும் மல் வியாய்க், கொடுஞ் சொல்லியாய்ப், பழிக்கஞ்சாளாய்ப், பாதகம் எஞ்சாளாய் அதி கோபியாய்ப் பெருங் குருபியாய் இருந்தாள்.

இப்பெயர்ப்பட்ட இல்வாழ்பேடுன் ஓர் மனையிலிருந்து சகவா சம் பண்ணுவது புடையன் பாம்புடன் ஓர் வளையிலிருப்பதை ஒக்கும். இவ்வாழ்பைத்தா கித்தமும், ஆ! என் கார்த்தாவே, ஜீயோ! ஏழைபங்காளனே, இவ்வண்ணம் அடியேஞுக்கு லபித்தனையோ? இந்தப் பாடனுரவிக்க விதித்தனையோ? ஆ! ஆ! இப்படியும் வருமோ என்ற அல்லுடன்பகலாய்த் தேவனை நினைந்து நொந்து கொண்ட எனுயினும், மானத்தக்கு அஞ்சித் தனக்கு உற்ற சிற்பங்தத்தைப் பிறர்க்கு உணர்த்தாது தன் மனசைக்காத்து, மானத்தைக் காத்து வருவான். “வீட்டாளுக்கஞ்சி நடப்பதும் ஆற்றுதான் செய்யுங் தொழில்” என்று இவன் பாலிய காலத்தே படித்தனனுயினும் அறி நதனனுயினும், அறியான் போல நடந்து படித்துவருங் காலத்தொருநாள், அவனுக்குப் பிரியா வங்கண சினேகிதனுகிய தயாளாக ரன் என்னும் பேருடைய செட்டிப்பிள்ளை ஒருவன் தன் மனையான் அடங்காத தாடகை என்பவளுடைய கொழிமைக்குப் பயந்து, அச் த்தொளி மங்கி முகத்தொளி குன்றி, சரியூருக்கஞ்சிப் புலியூருக்கு அடைக்கலம் போனவளையாத்து, இவன் வீட்டுக்கு வரப் பிரயாணப்பட்டான். வரும் வழியிலே அவனுக்குத் தாங்க வொண்ணுப்

அடங்காத சிஸ்கி கதை

பசு தோன்ற, அவன் தெருவுக்கு அருகாயுள்ள ஒரு அக்கிராகரத்து க்குச் சென்று, உள்ளிருக்கும் பார்ப்பாத்தியைக் கூவி, அம்மா, கை பிற் காசு தருகிறேன், என் வயிற்றுப் பசு நெருப்பைத் தணிக்கும் படி கொஞ்சம் நீராகாரம் ஜற்றும் என் அப் பார்ப்பனத்தியும் இல்லாத் போயானதினால் அவன் பேச்சிற் சினங் கொண்டு, இவனு ரெடாபைத்தியகாரன், இராப்பட்டினிகாரனிடம் உரித்த வாழைப்ப முங் கேட்ட பிரகாரமாக, நேரக்குஞிக்கு வளமற்ற நம்மிடம் நீராகாரம் கேட்கிறேன், என்று வெடுக்குக் குணத்தோடு விழ, அவன் ஆ! இந்த வீட்டிலும் என் வீட்டுத் தாடகை போல்வரள் ஒருத்தியிருக்கிறாரே. இப்பெயர்ப்பட்ட பேம்களைப் பெண்டாய்ப் பெற்ற எமக்கு என்ன சலாக்கியக் குறைவென்று மனதொங்கு, தள்ளாடித் தள்ளாடித் தன் சினேகிதன் வீட்டுக்கு வந்தான்.

சினேகிதன் து “கார்த்திகைப்பிறை” போலும் வரவைக் கண்டவுடன் மானுபரனன், இரவியைக் கண்ட செந்தாமரைப் புஷ்பம் போலவும், மின்னலைக்கண்ட தாழையைப்போலவும் முகமலர்க்கு, தண்ணிருக்கை விட்டுக் கிளர்ந்து, அவனுக்கு எதிர்கொண்டு போய்க், கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டு, அழைத்து வந்து ஆசனமீங்கு, தாம்பு லம் அடைகாய்தத்து, அவளூரவிப் பேசிச், சுக சேமங்களை வினாவி, அவனது முகவாட்டங் தீர்த்தபின், அவன் பசிவாட்டம் உற்றிருக்கிறான் என்றுணர்ந்து, ஜையேயோ! நமது நன்பன் ஏழையேன் மன இயற்கை உணர்ந்தனாயினும், என் மனை இயற்கை உணராதான் போலும். உணர்ந்தனேனேற், கோடை வெயிலிலே வதங்கி, உச்சி வேளையாம் இச்சமயம் இளைப்புத் தவிப்புற்றவனுய் நன் கிரகத்துக்கு வரமாட்டானே. ஆயினும் வந்தானே. வந்தவனை யான் இன்னே பிறவீட்டுக்கு விருந்தனுய் அனுப்பினேனேயானால், விழுசுவருக்கு அளிக்காங்கி வைத்துச் சரிக்கட்டிக் கொண்டாற் போல இந்தக் காலமெல்லாம் மறைத்து வந்த என் பெண்டாட்டியின் பொட்டுக் கேடு எல்லாம் வெளியரங்கமாமே. அந்றி அதையொழிந்து என் சூர்ப்பக்கியிடம் போய் நம் மித்தருவுக்குச் சாதம் போடு என்றால் எண்ணவாய் முடியுமோ, தெரிகிற்றிலதே. தடிப்பூசையோ, குடப்பூசையோ? உலக்கைப்பூசையோ? அகப்பைப்பூசையோ? தெரியவில்லையே, ஜையோ! தெய்வமே, என்செய்குவன் என்று உள்ளப் பறி ஊசலாடித், தன் சினேகிதனைத் தலைவாசலில் இருத்தித் தலையினா பாய் கொடுத்துச் சற்றே சாய்ந்து கொள்ளும் சணத்தில் வருகிறேன் என்று; அடுக்களைப் பக்கம் போனான்.

அடங்காத சிப்கி கதை

அங்கே தன் பிராண நேசியைக் கண்டு சலாஞ் செய்து, அவள் பக்கத்தில் “இருந்தங்கிதம் பேசி, மீரூப்பேன் பார்த்து” அடிவருடித் தலை தடவியும் அவள் திறதிறத்துச் செவ்விழி கொள்ள, மறுபடியும் அவள் வெப்பங் தட்பமாம்படி ஆயிரம் முகமன் வர்த்தகை பேசி, அவள் சற்றே முகக் குளிர்ச்சி அடைந்த வேளையில், அவள் நாடியைத் தடவி, அகோ, கேளுங்கண் னுடியாரே, “மோ ப்பக்குழமூயு மனிச்ச முகங் தரித்து ஜோக்கக் குழமூயும் விருந்து” என்று விருந்தறைச் சுட்டி மகான்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். எனது உயிர்த்தோழன் இன்றைக்கு என்னைக் காணவந்து என் தலைவாச வில் உருக்கார்ந்திருக்கிறார். அவருக்கு என்ன பிரயாசம் நேரிட்டும் இதுசமயம் அன்னம் போடல் வேண்டும், “ஆரேவருகிழும் அன்னம் பகிரடி” எனப் பெரியோர் கூறினார். “செல்விருக்தோம்பி வருவி ருந்து பார்த்திருப்பா எல்விருந்து வானத்தவர்க்கு” என்று நீதிசால்திருஞ் சொல்லுகிறது. ஆனால் விருந்துவந்தவர் நமது சிநேகிதராயின் நாம் எவ்வளவு தூரம் மேற்படி நாதாக்கள் வாக்குக்குக்கு இசையவேண்டும். உண்டார் மேனி கண்டாற் தெரியும் ஆதலால் அவரது தோற்றத்தைப் பராக்கிற வேளையில் நேற்றுத்தொடக்கம் பசியாருதவர் போந் தோற்றுகிறார். ஆதலால் ஏதுவகையும் நீர் இன்றைக்குத் தயை புரிந்து என் மானத்தையுஞ் சிநேகத்தையுங் காத்தருளவேண்டும் எனப் பன் முறை தரையில் விழுந்து தீர்க்க தண்டனிட்டான்.

அப்பொழுது அவள் குறமுறுவல்பூத்து, நல்லதும் எழுந்திரும் என்று, அவளைக் கையால் எடுத்து வாரிக்கட்டி என் முகங் காட்டி அட்டிலுட்புக, மானுபரணன்கொல்லிக்குப்போய்விருப்பொருக்கிக்க, கிணற்றன்டைசென்று தோண்டி கிறையத் தண்ணீர் மொன்று, கிணரபிடுங்கி நோண்டிக், கத்தரிக்காய் வாழும்க்கா யாதியெடுத்து அரிந்து, சோருக்கக் கறியாக்க உதவி செய்து, சமையலான பின்பு சந்தோஷித்துத் தலைவாசவிற் களையால் உறங்குகு சிநேகிதனைத் தட்டி எழுப்பி, உத்தமர்க்கு உத்தமனே, பிரியா நேயனே, சூரியன் மேல்பாகச் திரும்பினன், நீரும் பசிக் களையால் வருங்கினீர், எழும் பும், எழும்பும், அடிசில் உண்ண எழும்பும் என்றழைக்க, அவனும் உத்தரமாய், என் நேசனே, “கூழென்றாலும் குளித்துக் குடி” என்றல்லவோ பேசுவார்கள். சற்றே பொறும், சிக்கிரம் ஸ்நானம் பன்னி வருகிறேன் என்று சொல்லி ஆற்றுக்குச் சென்ற, வேட்டி சால்வை தோய்த்துக் கணப்பொழுதில் வீட்டுக்குத் திரும்பினுன்.

சிடங்காத சிஸ்கி கதை

இப்பால், இவன் திரும்பாமுன்னே மானுபரணன் திரும்பவந் தன் பாரியிட்டு சென்ற, முகங் குப்புற விழுந்து நமஸ்கரித்து, ஆய ச்சி, “ஆக்கப் பொறுத்த தெய்வம் ஆறுப் பொறுக்க வேணும்,” இவையெல்லாஞ் செய்து என் மானங் காக்க இசைந்த நீர் யானும் என் நேயலும் போசனம் உண்டு திர்ப்பி யடையுங் காலும் பொறுத்த நடையோடிருக்க வேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்த வரங் கேட்க, அவள் கதுப்புக்குட்சிரித்து, நல்லது போய் உமது சினேகி தனை அழைத்து வாரும் என்றார். மானுபரணன், ஓ! இன்றைக்கு இடிமுழக்கம் மின்னலாதியான குணங்குறிகள் சற்றே குறைந்தி ருப்பதாற் பெரு மழையும் புயற் காற்றும் உண்டாகா என்று சந் தோழித்துத் தலைவாசல் அண்டை சென்றான்.

அங்கே வேட்டி தோய்த்து ஸ்நானஞ்சு செய்து திரும்பிய தன் நேசன் உருக்கார்த்திருக்கக் கண்டு, அவனை நோக்கிச் சினேகிதனே, போசனம் எத்தனமாயிற்று, உண்ண எழுந்திரும் என்று அழைத்து வந்தான். இருபேரும் அசன் மண்டபஞ் சென்று சாங்கோபாங் கமாய் உட்கார்ந்து அசனம் பண்ணினார்கள். கிருத குள் பாவித மாய் அழுது கறிஉண்டு, முற்சிகை நீக்கிப் பிற்சிகைக்கு ஆரம்பிக் கையில், முன் ஊற்றிய மினகு சாற்றில் உப்புக்குறைந்திருந்ததால் மானங் காப்போன் தன் மானம் போக்குவாளை நோக்கி, அம்மா, அவ் இரசத்துட் கிறிதலவனை மிடுக, இட்டபின் அச் சாற்றிற் கிஞ் சம் இச் சோற்றில் ஊற்றுக என்றான். அவ் வேளையில் அவள் தன் நாயகனுக்கு முன் சொல்லிய சத்திய வாக்கை மறந்து, பேழ்வாய் திறந்து, கடுஞ் சொற் கூறிக், கறக்கெறன்று பண் ணெருமி, நாக்கைக் கடித்துப், பேய்ப் பாட்டைப் படித்துச், சோற்றுப் பாளையை எடுத்துப் பத்தாவின் சிரத்தில் ஓரடியாய் அடித்தாள். “பாரச் சுள் கெடுத்துச் சாடினு ளோபோடத்தான்.”

உடைந்த பாளையின் கழுத்து அவு விருந்தனுங்காண அவன் கழுத்திற் சரப்பணி போலப் பூண்டு கொண்டது. அப்பொழுது விருந்தனுய் வந்திருந்த அவனது சினேகிதன், மகா விதனங் கொண்டு, தன் வதனமெல்லாம் இருட்பிழம்பு போலக் கறுக்க கெட்டுயிர்ப் பெறிந்து, முதனுள் முண்ணேரம் தன் இல்லத்திற் தன் இல்லாள் தாடகை அம்மாள், தன் சினேகிதனும் ஒருவன் காணாத், தன் சிரமேற் சோற்றுப் பாளைப் போர்த் தேங்காய் அடித்து அபிஷேகம் பண்ணியதை நினைத்து, பாளை யோட்டால் வடுவுண்ட தன் உச்சியைத் தடவித், தோழினைப் பார்த்து, ஆகோ! கேளுங் தோழனே,

அடங்காத சீவுக்கி கதை

நன் மரத்திற் புல் உருவி போல உமக்கும் இப்படித்தான் என்ற கை நான் இதற்கு முன் அறிந்ததில்லை. இப்பொழுது நான் கண்ட மட்டிலோ, அங்குள் சரிதான் இங்குள் சரிதான்; ஆயன் உமது கழுத்திற் பூண்ட ஆரந்தான் வேற்றுலம் என்று, தன் தலை வடிவையுங்காட்டி, அடங்காப் பெண்டிரை உடைமை பூண்டாரது சலாக்கிய பாக்கியங்களை எடுத்துப் பேசித்,

“தன்னுரை கொளாத மனைவர்க்கை யது தன்னில் வெங் நிரயம் வீழ்ந்திடுதலே விழுமிதாமால் அன்னரொடு கூடியமராடவர் தமக்குப் பின்னுமொரு கூற்று முன்தோ பிணியிழும்போ,”

என்ற ஆண்ஸூர் வரக்கைச் சான்றூய் உதாகரணித்து, “மாண்ட குண்டதொடு மக்கட் பேறில்லெவினும்- பூண்டான் கழித்தற் கருமையால்.” எப்படியும் நமக்கு அகப்பட்ட இப்பொல்லாப் பாண்டங்களோடு காலங் கழிக்கத்தானே யேன்டும்; எய்தவன் இருக்க அம்மைப்பொங்களாற்போல, மக்கு இப்படிப்பட்ட சீமாட்டிகளைத் தரப் பகவாஜுக்குப் பிரியம் இருந்திருக்கில் நாம் பலவையும் சினைந்து நொந்து கொள்வதிற் காரியம் என்ன? எந்தெந்த உத்தியோகத்திலும் அதற்குத் தக்க சக துக்கங் தானே. இதை இட்டுத் தன்பித்தாவதென்ன? என்ற படிவான வார்த்தை கறி அப்பாற் தன் ஊர் போயினன். அன்புள்ள சிகேகித்தனே, பொல்லாப் பெண்கள் காரியம் இப்படி இருக்கிறது. ஆதலால், “மொட்டைடச்சி க்குத் தக்க மூக்கறையன்” என்றாற் போல அவரோடு இன்னிக்காலம் விட்டுச் சுகித்துப் போகிறதன்றி வேறு யாதுதான் செய்யலாம்? என்று சமாளமாய்க் குடும்பினியச்சன் கதையை முடித்தத், தன் சிகேகிதன் விஞ்ஞானகேதன்கையும் அவன் வீட்டுக்கு அழுப்பி அப்பாலுங் தன் மனைவியோடு தேக பிராண்னைய் இருந்தான்.

இதனால் வீட்டுக்கு நல்லவளை வையாதார் முடிபு சிரிப்புக்கு இடமாம் என்று உணர்க.

விடு வது மித்திரவஞ்சி கதை.

கெடுக்க நினாக்கில் அடுக்கக் கேறோம்.

As you sow, so you shall reap.

தருமகாந்தாரம் என்னும் ஒரு காட்டிலே வச்சிரகாயன் என்னும் ஓர் வேடனுள்ளன். இவலூக்கு மித்திரவஞ்சி என்ற பேருள்ள ஓர் வேடப் பெண்மனைவியானுள். பதிவிரதாலட்சனமுஞ்செம்பட்டவை அளக்கும், அழகு செளங்தரியமும் சிறைந்த இவ் வேட ஸ்திரி தன் பத்தாவோடு கூடி நெடுங்காலம் இல்லாச் சிரமம் அனுட்டித்துப், புத்திர பாக்கியமின்றி வருங்கிறதைச் செய்து, சுற்றில்லூம்பது பிராயத்திற் பகவானுடைய அனுக்கிரகத்தினால் இரட்டை ஆண்பிள்ளைகளைப் பெற்றார்கள். இவ்விரு பிள்ளைகளுஞ் தாய் முலைப்பால் அருங்கி, வளர் பிறை போல, நாளொரு வண்ணம் பொழுதொரு வண்ணம் வளர்ந்து, தாய் மடியில் இருக்கும் பொழுதே தடியடி மின்டராய் ஒருவருக்கு ஒருவர் பகவராய், ஒருவரை ஒருவர் பிடித்து உயிரோடே விழுங்குங் குணமுடையரானார்கள். பாலியப் பிராயம் நீங்கி வாலிபப் பிராயமானபொழுது இவர்களுடைய கோபக் கண்களையும், வக்கர தங்கங்களையும், அஞ்சா நெஞ்சையும், அகன்ற மார்பையுங், திரண்ட புயத்தையும், வலிய தேகத்தையுக் கண்ட அயற்காட்டு வேடர்கள் அவ் இருவர்க்குள், ஒருவனுக்குத் தறுகண்ணன் என்றும், மற்றவனுக்குக் குரோதக்கண்ணன் என்றும் பெயரிட்டார்கள்.

இவ் இருவரும் ஜந்து பிராயப் பிள்ளைகளாயிருந்த பொழுதே அவர்கள் பிதாவாகிய வச்சிரகாயன் காலஞ் சென்ற சென்ற விட்டான். பத்தா இறந்த துக்கத்தைப் பதிவிரதாபுண்ணியம் சிறைந்த அம்மித்திரவஞ்சி தாங்கக் கூடாதவளராய் நெடுஞ் தூரம் பிரலாபித்து, அன்ன பானுதி இன்றித் தரையில் விழுந்துருண்டு சில நாட்களாய்த் தக்கங் கொண்டாடியும், “ஆண்டாண்டுதோறும் அழுது புரண்டாலும், மாண்டார் வருவரோ” என்னும் பெரியோர் வாக்கையுங், தன் இரு கண்மனி நேரும் இருபுத்திரர் சமூகத்தையும் சினைந்து, சுற்று தேற்றங் கொண்டு எழுந்தாள். தன் பிள்ளைகள் பேரில் முன்னையிலுஞ் சதமடங்கு கரிசனையாய் அவர்களை ஆற்றிப் போற்றி வளர்த்து வந்தாள். ஆனால் அவர்களோ வரவர அதிக துட்டரும்

மித்திரவஞ்சி கதை

குருருமானுர்கள். சத்தரிச்செடி நாட்டக் காஞ்சிரஞ்செடி போ வரானுர்கள்.

அவர்கள் மாதா அவ் இரு பேர்களையும் தன் இரு கைகளிலும், உக்கலைகளிலும் ஏந்தி, இரு தனப் பால் ஊட்டி வளர்க்குஞ் சிறு பிராயத்தே, அவர்களுக்கிருங்க பின்ன பேதமான குணங்களைக் கண் ஞாரக் கண்டு துக்கக் கொண்டு, இருகண்ணீர் ஆற்றெழுக்குப்போல வாரப் பெருமுச்செறிந்து, அவர்களுக்கு இங்கித வார்த்தைகளைப் பேசி அவர்களை இராசிப்படுத்தி வளர்த்தும், அவர்கள் பிதா, உயிருடன் இருக்கும்போது அவர்களின் அகோர அங்கினிக் குணத்தைக் கண்டு, தன்னால் அடித்த புத்திசொல்லி அவர்களைத் தண்டித்து வந்தும் அவர்கள் சீர்ப்படவில்லையே யானாற், “கைம்பெண்சாதி வளர்த்த கழுத்தைகள்” என்னும் ஊர்ப்பேசுச்சக்கினங்கக் கைமையாகிய அவர்கள் மாதாவால் மாத்திரங் தனியே வளர்க்கப்படும் பொழுது அவர்கள் சீர்ப்படவூர்கள் என்று ஆர்தரன் எண்ணுபவர். “பிறக் கும் போதுள்ள முடம் பேய்க்கிட்டுக் கழித்துங்கிராது;” ஆதலால் அவர்கள் வாலப்பிராயச் செருக்குக் குடிகொண்டவுடன் மூன்று க்கு முனைசிவிவிட்டாற்போலக் குருரக் குணங்க கொண்டு தினாந்தங்கடாச் சங்கரத்தத்திற் தலைப்பட்டார்கள்.

தன் மக்கள் இரு பேருங் தினம் பகையாடலை மாதாவாகிய அம் மித்திரவஞ்சி பார்த்துத், தரியாதவளாய்க், கவலைக்கடலில் ஆழ்ந்து மூக்குளித்த, அவர்களை அவ்வத்தினங்தோறுங் தன்னருகில் அழைத்துத் தன் இரு தொடைகளிலும் ஏற்றி, உச்சி மோந்து, மயிர்களை ஒழுங்காக்கி முதுகுகளிற் தடவி என் உதரப்பழங்களே, என் கண் மணிகளே, நீவிர் இருபேரும் என்னுயிர் நேர்வீர். நாடோறும் உங்களை என் முகமுன்னிலையிற் சீர் சிறப்பாய்க் காண்பதற்கு மேலதிகமான மெய்ம்மைப் பாக்கியம் இம்மையில் எங்கில்லை. தமிழேனுக்கு நீவிர் இருபேரும் இரு கால் கைகளோ டொப்பீர், நீங்களில் லாக்காலம் நான் இலையுதிர்க்க மரம் போலாவேன். அம்புவில் ஏந்தி வேட்டையாடி நீங்கள் ஏதுங்கொண்டு வராத அஞ்சு என்பாடு பட்டினி என்பதை உங்கட்கு நான் புலப்படுத்தல் அவசியமன்ற.

என் மக்காள், நானே விருத்தையாயினேன். இனி அங்கிங்கு உலாவி ஊசாடிக்கொள்ளச் சக்கியற்றேன்: உங்களையிட்டு நான் சீவிப்பேன் என்றிருக்க “மதியொன்றை எண்ண விதியொன்றை எண்ணிற்று” என்றவாறுபோல, என் எண்ணிக்கைக்கு மாறுக நடக்கிறீர்கள். “ஒருவர் பிறந்தாற் தனிமை, இருவர் பிறந்தாற் பக்கமை”

மித்திரவங்சி கதை

என்பதை உங்களிற் காண்கிறேன். நாயும் பூஜையும், பாம்பும் எலியும் போல நீங்கள் இரு பேரும் விருதொட்டிப் பொருது இளைக்கிறீர்கள். "அடம்பங் கொடியுந் திரண்டான் மிடுக்கு" என்ற உலகர் ஒப்புக்கொள்ளும் பேச்சை நீங்களும் ஒப்புக்கொண்டு, இரு வீரும் ஏகோபித்து மேவி நடந்தால், உங்கள் சத்துருக்களும் உங்கட்கு அஞ்சி உங்கள் அடி வணங்கி மித்துருக்களாவார்கள். தாய் சொல்லிற்கு மேற்பட்ட குரு உபதேச வார்த்தை இல்லையென்று தரும் நால் கூறுகிறபடி, நீங்கள் என் உரைக்குப் பின்னிதயின்றி நடந்தாற் பின்னாலும் உங்களுக்கு ஆக் புத்தி சொல்ல வேண்டியதி ல்லை. மக்காள், என் புத்தி வார்த்தை என்னும் அணைக்டவாது நடப்பீர்களானால் நீங்கள் ஒரு பொழுதுங் தாழ்வடைய மாட்டார்கள். நீங்கள் இருபேரும் ஒருவரையாருவர் கெடுக்க விணுத்த ஒருவர் மேலாருவர் கோளாறு சொல்லிப் பக்கழுட்டினால் நா சம் இருபேருக்குங் தூரமாகாது. ஆதலால், என் கண் மணிகளே இருவரும் நேர் சீராக நடவுங்கள் என்று எச்சரிக்கிறேன். இந்த எச்சரிப்பில் எடுப்பாது போன்ற குலாலபூபன்பட்ட மோசத்தில் துழையவேண்டிவருமென, அவ் இருவருங் தங்கள் மாதாவை நோக்கித், தாயே, நீ சொன்ன குலாலபூபன் கதையை அடியேங்களுக்கு அடிவாரூய்ச் சொல்லு, என, மித்திரவங்சி சொல்லுகிறோன்.

வாலகுரியர் இரு பேரை ஒத்த விளங்கும் முகங்களையடைய என் புத்திரசிகாமணிகளே, ஜம்பத்தாறு சீமைகளில் ஒன்றுகிய வங்காள தேசத்துக்குக் கீழைத்திசையிலுள்ள பிரமதேசத்திலே, அபோ தபதி என்னும் ஓர் கிரீடாதிபதியுள்ளன். இவன் இராசாக்கனுக்குரிய படை, குடி, கூழ், அமைச்ச முதலாம் ஆறு அரசியலிலும், முடி, குடை, கவரி, தோட்டி, முரச முதலாம் இருபத்தொரு அரச சின் ஜங்களிலும், மக்திரியர், புரோகிதர், சேஞ்சுபதி, முதலாம் ஐங்குழுக்களிலும், மங்திரியர், கருமாதிகாரர், சுற்றத்தார் முதலாம் என் தலைவர்களிலும், இன்னும் பிற இராசாங்க அணிகளிலும் குறைவரச் சிறத்தவனுமினும், அறிவிற் சத்த சூனிய விவேகியானவன். இவனது வேலைக்காரர்களுள்ளே ஒருவர்க்கு ஒருவர் வேற்றுமை கொண்டவர்களும் நிதச் சண்டைக்காரருமான ஒரு குயவனும் ஒரு வண்ணும் உளர்.

குயவலுக்குக் குலாலபூபன் என்றும், வண்ணுனுக்கு ஏகாவினா பன் என்றும் பெயர். இராசாவின் சமூசாரம் பெரிதாயிருந்ததனாற் சீலைவெனுப்பதை இட்டு அவ் வண்ணுனுக்குப் பெரும் ஆதேயம்

மித்திரவஞ்சி கதை

வந்து, அவன் “கோவறிந்த குடி வாழ்க்கை”க்காரனு மிகுப்பது அயலாதும் அண்டைவீட்டுக்காரனுமாகிய குயவனுக்குப் பெரும் பாருமை. இராசாவின் வீட்டுத் தட்டு முட்டுக்கள் மிகுதிபற்றி வெண்கலமாயிருப்பதினால் குயவனுக்கு மட்பாண்டம் வணிவதை இட்டு அதி வரவு இருந்ததில்லை. ஆதலாற் பணிமரத்திலே படவரான் பார்த்த குயவனுக்கு இனபக்துவாயிருந்துஞ் சற்றே பிறப்புவாசியாற் சுளுகனுன் இக் குயவன் “தான் குடியாகிருந்தாலுங் தட்டியூற்ற வேண்டும்,” என்ற விருப்பங்கொண்டு இவ்வண்ணாலுக்கு விரோதமாய்ப் பலகோளாறு கொண்டு போயும்பிரதிக்கலப்பட்டு சற்றில் ஒரு நந்திரம் எடுத்தான்.

ஒரு நாள் இக் குலாலபூபன் அவ் இராசாவிடஞ் சென்று, இராசனே, உமது பட்டத்தியாணீசு கரிய நிறமாயிருப்பது இராசாங்கத்துக்குக் குற்றமாயிருக்கிறது. புடைவைகளின் எல்லா அழுக்குகளையும் எடுக்க வல்ல ஈரங் கொல்லி யாணீக்கு உற்ற இக் கரு நிற்ததை மாற்றமாட்டானு? மாற்றவான் என்று நம்புகிறேன் என்று சற்றே உறுத்திப் பேசச், சுத்த சூனிய விவேகியாகிய அவ் அரசன் அக் குயப் பேச்சில் எடுப்பதுத் தன் குடி வண்ணையை அழைப்பித்து, வாராய் ஏகாலி, மைது பட்டத்தியாணீ அழுக்கடைந்திருப்பது எனக்கு நன்றாய் இருக்கவில்லை. எது வகையும் அதை வெள்ளாவியில் வைத்து அயிராபத யாணீபோல வெண்மையாக்கு என்று கட்டளையிட, அவன் ஓ! எனக்கு இந்தத் தடம் முடிந்தது அக் குயப்பயலன்றி வேறே ஒருவரல்ல. ஆதலால் அவனுக்கு இதோனான் தடம் முடிகிறேன் பார் என்று மனசோடு சொல்லி, இராசனை நோக்கிச் சொல்லுகிறேன்.

அகோ! இராச கெம்பீரா, தங்கள் வார்த்தைப் பிரகாரம் நாளைச் செய்வேன்; ஆயின் ஒரு குறையுள்ளது. யாணையை விட்டு வெள்ளாவியில் அவிக்கத் தக்க ஓர் தகுந்த பெருஞ்சால் என்னிடம் இல்லை. ஆதலாற் தாங்கள் தயவுசெய்து தங்கள் வீட்டுக்குத் தொழில் செய்யுங் கும்பகாரனை அழைத்து, ஓர் அகன்ற சாலுக்குக் கட்டளையிடுவீரேல் அவ்வாறு செய்குவல்ல என, இராசன் இவன் பேசுவது நிசமான பேச்சென்று நம்பி, அக் குயவனை அழைப்பித்து, அடா, குலாலபூபா, சீ சொன்ன புத்திமதிப்படி நமத யாணையை வெள்ளாவியில்வைத்து வெனுப்பிக்க எல்லாங் தயாராயிருக்கிறது. பெருஞ்சால் ஒன்று மாத்திரங் தான் குறை என்று வண்ணுன் சொல்லுகிறேன். ஆதலாற் காலதாமதமின்றிச் சிக்கிரம் ஓர் தகுந்த சால்

மித்திரவஞ்சி கதை

வணங்து அவன் கையிற் கொடு என்று கட்டளையிடக், குயவன், ஓர்கா! தெருவில் இருந்த கோடரியை எடுத்துக் கான்மேற் போட்டுக்கொண்டோமே என்று விணைந்து வருந்தியும், இராசனுக்கு எதிர்மறை சொல்ல எலாது, அவ்வாறு செய்கிறேன் என்று சொல்லத் தன் உற்றர் உறவர் யாவரையும் அழைப்பித்து, யாணிச்சால் வனைய முயன்றான். கூடிய பிரயாசப்பட்டு ஒரு பெருஞ்சால் வனைத்து வண்ணுனிடங் கொடுத்தான்.

இச் சாவிலே வண்ணுன் தண்ணீர் வார்த்துச் சாரமன் போட்டு யாணியை இறக்கவே சாலானது சில்லை பொல்லங்களாக, வண்ணுன் இராசாவிடம் வந்து சாலுக்கு ஸேரிட்ட பாட்டைத் தெரிவிக்க, இராசன் உக்கிர குரோதங்கொண்டு குயவனை அழைப்பித்து, அடா: குயப்பயலே, நம்மை நீ பரிகாசம் பண்ணுமிருாய் போலும்: உன் உயிர் உனக்கு வேண்டியதானால் இதோ சீக்கிரம் பின்னெரு சால் வனைந்து நமது ஏகாலி கையிற் கொடு என்று கட்டளை சொல்லச், சக்கரி, நல்லது, ஆகட்டுஞ் சாமி, தேவரீர் சொல்லியவண்ணம் இநத சிமிழங்கு செய்கிறேன் என்று முன்போலத் தன் பந்துசனங்களைக் கூப்பிட்டு, அவர்களுக்குப் படி சம்பளம் போட்டு அவ்வாறு வனைந்து ஈரங்கொல்லியிடங் கொடுத்தான். இவன் எனக்கு விரோதமாய்த் தொடுத்த சதியோசணைக்கு இதுவே தக்கயோசணை என்று ஈரங்கொல்லிசொல்லி மறுபடியும் அச்சாவிலே சாரமன்போட்டுத் தண்ணீர் வார்த்துயாணியை இறக்க, அதுமுன்போலப் பிரிந்து தன் இனத்தோடு குடிசேர, மறுபடி பின்னெரு சாலைக் குயவன் வனைய அதுவும் பழயபடியே தகர, இவ்வாறு பின்னும் பல நாட்களாய் நடக்க, ஈற்றிற் குயவன் இவ் வேலையிற் பராக்கானதனால் வேறு வேலை பின்றித்தரித்திர கதி அடைந்து வெறுவிலியானான். வண்ணும் அத்தொழிலால் அலுத்துச் சில பொருள் நட்டக்காரனுய் இராசாவின் சேவகம் விட்டுப் பிறநாடு போனான்.

ஆதலால், என் மக்காள், யாவர் ஒருவரை ஒருவர் கெடுக்க முயன்து ஒருவருக்கு ஒருவர் பகைஞராய்க் கோண்மூட்டித் தொல்லீ ஏழுப்புவார்களோ, அவர்களுக்குக் கஷ்டமூம் நட்டமூம் ஸேரிடும். அப்படியாகாது நீங்கள் இருவரும் ஒரே பிறவிகளாய் எனக்கு மகிழ்ச்சிவரப் பின்க்கமின்றி இணக்கமாய் வாழ்வதே உமக்கும் எனக்கும் பெருமை என்று சொல்லி, மேலும் பல பூலோக நடபடிகளால் அவர்களை ஏச்சரித்து, என் மக்காள், என் கருப்பச் சிக்காள், நான் இன்ஜுஞ் சிலகாலனு சமாதானத்தோடு பூவுகதத்தின்

மித்திரவஞ்சி கதை

கண் வாசம் பண்ணுவது உங்களுக்குப் பிரீதியானால் ஒருவர் ஒருவருடன்இருக்கமாயிருங்கள், என்ற நெடும் பிரசங்கமாய் அவர்களுக்கு உபதேசம் பண்ணி வருவாள்.

தாய் சொல்லா நின்ற இக்கணித தேன் உரைகளைக் கேட்குங் தோறும் அவ் இரு வாலிப்பருக்குஞ் சற்றே ஞான அறிவு தோன்ற, அவர்கள் உற்று உணர்ந்து, எல்லாம் நிச்சயஞ் சத்தியம் என்ற ஒப்புக்கொண்டு, ஒருவரை ஒருவர் நேசித்து நடந்து, தாய் முகம் மறந்தவுடன், “பாசிபடுங் குட்டத்திற்கல்லெறியப்” பாசிவிலகிச் சற்று நேரத்தாற் கூடுவது போலத் தாய் வார்த்தையை மறந்து பழைய துட்ட இலட்சணம் மருவச், சண்டையிலும் வாதிலும் மேலிட்டுக் கொம்படித்து வருவார்கள். இவ்வாறு சண்டைகள் நடக்கும் ஒரு நாட்ட தறுகண்ணன் அதி கோபங்கொண்டு எவ்வேளையிலும் பார்க்கக் கங்காப் பூண்டின் மயக்கத்தாலுங் கட்ட குடித்த பிரமையினு அம் மும்முரங்கொண்டு, தண்டோடு வில்லம்புகள் ஏந்திப் போராடினதனுற் குரோதக்கண்ணன் காயம் எங்கும் இரத்தஞ் சொரிகாயமாய்த் தன் சகோதரன்து உக்கிரகோபத்திற்கு எதிர் சிற்கமாட்டாதவனும்த் தோற்றேயிடத், தாய்க்குத் தெரிவியாது தன்னக்கிணியனும் ஓர் பெருவளையில் ஒளித்துப், புற்றுக்குள் விலாங்குபோற், திறுதிரென்று விழித்துக்கொண்டிருந்தான்.

சகோதரன் பின்னிட்டு ஒடியதையுங் தாய் அறியாது தனி வளையிற் புகுந்து ஒளித்ததையுங் தறுகண்ணன் பார்த்துத், தன்னைக்கொல்ல வருவது பசுவாயிலும் அதனைக் கொல்லலாம், என்றும், “பிச்சை எடுத்துஞ் சத்துருவின் குடிகெடு”, என்றும் உலகத்தார் சொல்வார்களே. இவன் நமது சகோதரனுயிலுங் தீர்ந்த சத்துருவானுனே. நான் இவன்மேற் கை வைப்பது தரோகமாயிலும் பின் வைரைக்கொண்டேலும் இவளை மாட்டுகிறதற்கு இதுதானே தருணம், இத்தருணங் தப்பவிட்டேனேயானாற் பருவகாலத்திற் பயிர் செய்யாப் படுபாவிச் கமக்காரனை நேர்வேன். ஆதலால் இப் பருவகாலத்தை வழுவ விடப்படாதென்று யோசித்துப், பாதகாரணியம் என்னும் அயல் வணஞ் சென்றான். அவ்வனத்திலே காலநோக்கி என்னும் ஒரு கிழப் புலி இருந்தது. அந்தப் புலியின் சமீபமாய் அவன் சென்று, அகோ! வியாக்கிரேசுபரா, நீர் இப்பொழுது அடியேன் கூடசென்றால் உமக்குங் கிளைக்கும் நல்லிலர் யொன்று காட்டுவேன் எனச் சொல்லக், காலநோக்கி அப்படியாகட்டும் என்ற பிற

மித்திரவஞ்சி கதை

வார்த்தை பேசாது தன் பரிவாரத்தோடு பாதகவனம் விட்டுத் தருமகாந்தாரத்துக்கு எழுந்து, தறுகண்ணலுடன் சென்றது.

சென்று குறித்த ஸ்தானத்தைச் சமீபிக்கத், தறுகண்ணன் கால நோக்கியை நோக்கி, ஜயா மிருகரியாரே, அதுதான் யான் உமக் குங் கிளைக்குங் தத்தம் பண்ணிய பெருவிருந்தென்று தன் சகோதரன் குரோதக் கண்ணனைச் சுட்டிக்காட்டிச் சொல்ல, அதுபோது வியாக்கிரேசுபரன் வீசையை முறுக்கி, வாலைக்குழழுத்து, அக் குரோதக்கண்ணன்மேற் பாய்ந்து, ஒரு பாய்ச்சலில் கிளத்தேரடே அமர்த்தி, மண்டியிட்டுத் தொண்டையை நெரித்து உதிரங் குடித்து, நீங்கள் இவன் மாமிசத்தைப் போசனம் பண்ணுங்கள் என்று ஏவலாளர் படைபண்டாரத்தாரிடம் ஒப்புவித்து, அப்புறங் தறுகண்ணனைத் திரும்பிப்பார்த்து, வாடா மட்டு, யாவன ஒருவன் பிறராக் கெடுக்க கிளைக்கிறானாலே அவனுக்குக்கேடு வரக் காலங்கெசல்லாது. தொன்னுளிற் தருமாசாரியபனைக் கெடுக்க கிளைந்த கபடோற்பவன் கெட்டகேட்டை நீ அறிந்ததில்லையா? எனத், தறுகண்ணன், ஜயா, காலநோக்கி, அதனை எனக்கு உணர்த்திரென, அப்பொழுது கால நோக்கி சொல்லுகிறது.

கேளாய் தறுகண்ணு, பிசுனபுரம் என்னும் பட்டணத்திலே ஸர் ப்பிவாயன் என்னும் ஒரு கமக்காரன் உளன். அவன் தன் லோபத்தெனத்தினுலே மூன்றிலட்சம் ரூபாய்தேடி அதை ஏறுக்கும் எடுத்துச் செலவுபண்ணுது “பொன்காரத்த பூதம்” என்னும் உலகப் பேச்சுக் கொப்ப அதை இராப்பகலாய்க் காவல் செய்து வந்தான். சமுசாரங்கு செலவுத் தானம் என கிளைந்து பொருட் செலவிற்குப் பயந்து விவாகஞ்சு செய்யாது விட்டான். இவ் உலோபிக்குப் புரோகிதபுரத்தில் வசித்த தருமாசாரியன் என்னும் ஒரு குரு கிளேகித னுயிருந்தான். இச் கிளேகிதகைவிட இவனுக்கு ஒரே ஒரு சுற்றத்தான் மாத்திரம் உண்டு. அவனுக்குக் கபடோற்பவன் என்றுபேர், அவனுக்கும் இவனுக்கும் மெத்தப் பிடிமானம் இல்லை. இந்த ஸர்ப்பிவாயனுக்கு அசாத்தியமான ஓர் நோய் உண்டுபட்ட தருணத்தில் அவன் தன்னைடம் இருந்த மூன்றிலட்சம் ரூபாய்யைக் கை கிளேகிதனுக்கு மரணசாதனம்பண்ணி அச் சாதனத்தைப் பிறர் ஒருவரும் அறியாது அவன் வசம் அனுப்பிகவுத்தான். ஆயின் அவ்வேலைக்கு அவன் தப்பிக்கொண்டதினுலும், அவனுடைய தன்பகாலத்தில் அவன் சுற்றத்தான் வந்து உதவிசெய்ததினுலும் அவனுடு வாரப்பாடாகித், தான் முன் எழுதிய மரணசாதனத்தை விட்டு

மித்திரவஞ்சி கதை

மனஸ்தாபம் அடைந்து, பின் ஒரு மரணசாதனத்தை ஏற்படுத்தி, அகில் அக் குருவுக்கு ஜம்பதினுயிரம் ரூபாய் என்றும், மற்றவை எல்லாங் தன் சுற்றந்தானுக்கு என்றும் எழுதியிருந்தான்.

இதை எழுதிச் சிலகாலத்தால் அவன் இரந்துவிட, அம் மரண கு சம்பவித்துச் சிலாட்களால் இச் சுற்றந்தான் அவ் உலோபியின் உரக்கப்பெட்டியுள் மேற்படிசாதனத்தைக்கண்டு, இதைப் படவை த்துப்போட்டாற் பொருள் முழுதாக தனக்காமென்று சினித்து, அதைப் பரப்ரெஞ்சு நெருப்பில் இட்டுச் சுட்டு அப் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் தன் இச்சைப்படி அபகிரித்தான். முன் ஒரு மரண சாதனம் எழுதப்பட்டதை அவன் அறிந்ததில்லை. இப்படியிருக்கச், சிறிது நாட்ட பயணத் தூரத்திலிருந்த சுருமாசாரி யானவன் தன் பிராணநேசன் இரந்ததைக் கேள்விப்பட்டு சிரம்பிய துக்கம் அடைந்தும், போ, போ, “போன்றதை மீள சினைப்பார்களோ நெஞ்சு புண்படவே” என்னுங் தேந்றத்தனுக்கு, தன் கையிலிருந்த பழயமர ணசாதனத்தேரு செத்த வீட்டுக்கு வந்து, அங்கே துக்கங்கொண்டாடியபின்பு, அக் கபடேரற்பவளைக் கண்டு, பின்னாய், நன்சினேசு தன் சுரப்பிவாயன் தன் பொருளை இட்டுயாதொரு மரணசாதனம் எழுதினது உண்டா என்று கேட்க, அவன் இல்லை என்றானால், உடனே அத் தருமாசாரி மகிழ்த்து தன் கையிலிருந்த சாதனத்தைக் காட்டி முழுப் பொருளையும் அபகிரித்தான்.

மட்டம், பார்த்தாயா? தன் அப்பந் தன்னையே சுட்டது. ஜம்பதினுயிரம் ரூபாயை மாட்ட சினைந்து இரண்டிலட்சத்து ஜம்பதினுயிரம் ரூபாயை இழந்தான். பிறரைக்கெடுப்பவஜூக்குக் கேடுதானே அடுத்து வரும். இப்போதும் கீ என்னைக்கொண்டு உன் சகோதர ஜைக் கொல்லுவித்துப் பழிவாங்கினும், அவன் இரத்தப்பழி மறுபடி உண்ணிடங் கேட்கப்படுகிறது கீ எனக்கு உபகாரியாவினும் நான் உனக்கு அபகாரியாவேன். “வேலிக்கிட்ட மூள் அல்லவா கா ஹக்குத் தைப்பது.” அன்றியுங் தீயரைச்சார்வார்க்குத் தீவிளை தாவுதல் தவிராது. “பணையினிழும் சிழலோ, பகவவருறவும் உறவோ” என்று உன் காட்டுப் பெண்கள் தானும் பேசுகிறதை கீ சூருக்கா ஹம் கேட்டதில்லையா? அன்றிக், கேட்டும் அஃதை கீ மறந்தாய் போலும். தன் தொழில் விட்டவளைச் சாதியிற் கெட்டவன் என்பார். எங்களுக்கு இரையாகவரும் எதையும், எவ்வரயுஞ்சாதி, மரபு, தருமம், அதர்மம், சமயம், அசமயம், என்று, தீது, பாராது, முகம் பாராது, சிகேகம்பாராது, பிடித்து அடித்து உண்பது எங்கள் சாதித்

நுணுக்கதீரன் கதை

தொழில். இத்தொழில் விட்டால் நம்மை ஒருவருஞ் சட்டை செய்யார். ஆகையால் நீயும் இன்று எனக்கும் பரிவாரத்துக்கும் உணவாகுதி எனச்சொல்லி, அவன் மேற் பாய்ந்து, அவனையுங் கொன்று தின்றது. “தன்னுடே தான் கெட்டான் அண்ணுவி என்ன செய்வான்” என்றபோலத் தறுகண்ணுக் கூடாது என்று சொல்ல வேண்டும். அதை பொறியுள் அகப்பட்டு இறந்தான். பின்னொக்கள் இருபேரும் இறந்த செய்தியை மித்திரவஞ்சி கேட்டுப் புலம்பி இனி என உயிர்வைத்திரே என்று பசிபட்டினியாய்க் கிடந்து இறந்தான்.

இதனால் பிறரைக் கெடுக்கும் உபாயங் தணக்குங் கேடோய் முடியும் என்று உணர்க.

விகி வது நுணுக்கதீரன் கதை.

தறக்காரமை மழுஹாட்டையாம்.

Too much of a thing is good for nothing.

விஞ்சைமாடும் என்னும் பட்டணத்திலே நுணுக்கதீரன் என்னும் ஓர் வீத்தாண்மைக்காரன் இருந்தான். இவன் தனது திட்பு நட்பமான நாலறிவிற் பெருமைபாராட்டித், தான் செய்வது சொல்வது யாவற்றிதும் பெரு நுணுக்கக்காரனும் இருந்ததனால், அவனுக்கு அக் காரணப்பெயர் இடப்பட்டது. இவன் தன் வேலைக்காரருடன் நடமாடுவதிலும் பேசுவதிலும் அதி நட்பக்காரனும் அவர்களில் எப்பொழுதும் குற்றம்பிடிப்பவன். “என்றுயே என்றுயே” என்று தன் மாதாவிற்காய்த் துக்கங்கொண்டாடிய இலக்கணக்கர்மையைப் போற், தன் அறக்கூர்மையைப் பிரயோகித்து அநேகந்தரம் இழித்தவாயன் என்ற பட்டம் பெறுவதன். “அறப்படித்தவர் அங்காடிபோனால் வாங்கவுமாட்டார் கொள்ளவுமாட்டார்” என்று ந்தோற் கூரியகருத்தினால் அநேகந்தரம் ஒன்றாகு செய்யாது மோசம்போபவன். எனிலூர் தன் அறக்கூர்மையான மெட்டுநடையை விட்டதில்லை. கான் கேட்குங் கேள்விக்கண்றி மற்றும்படி நீங்கள் ஒருபொழுதேனும் எனக்கு ஓர் மறுமெர்மி சொல்லக் கூடாதென்று தன் வேலைகாரருக்குக் கெட்டியாய்க் கட்டனீயிட்டிருந்தான்.

நுணுக்கதீரன் கதை

இவ்வகை சிபுண்ணுன நுணுக்கதீரன் ஒருமுறை தன் சினேகிதர் பன் விருவர்க்கு ஒரு விருந்துபோட வேணுமென்ற கருத்தாய், இன்ன வாரம், இன்ன நேரத்தில், எமக்கு அங்பான நீங்கள் என் வீட்டுக்கு வந்துபோக வேண்டுமெனத் திருமுகங்கள் எழுதிச் செந்திருக்கங்களில் அடைத்துத், தன் வேலையாள் ஒருவனிடக் கொடுத்தனுப்பித், தன் வீட்டிலே ஒருபெருவிருந்தை எத்தனம் பண்ணினான். இவ் வித்தாண்மைக்காரனுடைய - பணிலிடக்காரருள் ஒருவனுக்குக் குசாக்கிரமதியன் என்று நாமம். இவன், குட்டுப்பட்டாலும் பொன்மோதிரக்கையாற் குட்டுப்படவெண்டும் என்று சொல்லித், தன் செமானுடன் தானே நுட்பத்தில் நின்று மல்லாடுவான். இவனே இம்முறை விருந்துக்கு அழைப்புக்கொடுத்து வந்தவன். குறித்த தினத்தில் உச்சிவேளையிற் பதினேரு சினேகிதரும் விருந்துச்சாலை வந்து சேர்ந்து தங்கள் சினேகிதனேடு கொண்டாட்டம் பண்ணியிருக்குஞ் சமயத்திற் பண்ணிரண்டாஞ் சினேகிதன் வரவைக்காணுது கெடுந்துரா விசாரணைக்காரரானார்கள். வராதிருந்த அவனே இச்சினேகிதர் எவரினுக் கணவானும், தனவானும், அதியோக்கியனுமாக இருந்தான். இவனுக்கு மித்துருகிரேட்டன் என்று நாமம்.

இவன் இல்லாத சபை, சங்கிரணில்லாத ஆகாயம் போலவுஞ், செங்கமலம் இல்லாத தடாகம்போலவும், மங்கிரியில்லா யோசனைபோலவுங், தானுபதியில்லாச் சேனைபோலவும் இருக்கும். பண்ணிரண்டு மணிக்குச் சாப்பிடவேண்டியவர்கள் நான்கு மணிநேரம் வரைக்கும் அவனையிட்டுக் காத்தும் வரக்காணுமொயாற், பசியானது குட்டைவருத்தப் பொருளமயானது மனசை வருத்தப், பார்த்தகண் பூத்திருந்த சமயம், வீட்டுக்காரனும் விருந்துக்காரனுமாகிய நுணுக்கதீரனுவனங்குசாக்கிரமதியன் என்னும் தன் வேலைக்காரணைக்கூவி, அடாபயலே, குசாக்கிரா, இன்றைக்கு இந்நேரத்தில் உமக்கு என் வீட்டில் விருந்த்ருக்கும்னெபதாக நமது சினேகிதன் மித்துருகிரேட்டனுக்கு கீ அறிவித்தத்தில்கையா? என, அவன் உத்தாரமாய்ச், சுவாமி, தாங்கள் தந்த திருமுகத்தை நான் அவர் கையிற் கொடுத்ததனாறி வாய் மொழியாகவங் தப்பாது அறிவித்தேன் என்றுன். அப்படியானால், அவர் ஏன் வரவில்லை என, வேலைக்காரன் அவனுக்கு உத்தரமாய் ஐயா, சுவாமி, அன்றைத்தனம் இராசவாசலில் ஓர் அவசிய அனுவல் இருப்பதால் வரச் சாவகாசம் வாயாது என்று உமக்கு அறிவிக்கும்படி எனக்குச் சொன்னார் என, அப்பொழுது அங்நுணுக்கனுக்குத் தன்னையும் மறக்கத்தகுங் கோபம்மூளா, அவன் உரத்துக்

நூற்குக்கத்ரன் கதை

கொம்பன்யானே போல முழங்கி, அடா! பைத்தியகாரி மகனே, முட்டாட்ட பயலே, என்னடா, தோவிலிருந்து செவியைக் கடிக்கப்பார் த்தையா? அப்படியானால் இதை இதவரையில் நீ அறிவியாதிருந்த தேது? நல்ல பாம்பாடல் கண்டு நாங்கூற்ப்பூச்சி ஆடத்தொடங்கி யது போல, நீயும் ஆடத்தொடங்குகிறோயா? என்று உறுக்கி, அவனை அடிக்கப் பிரப்பங்கோலைக், கையாடின பொழுது, அவன் சற்றும் அஞ்சாது, சுவாமி, கேளாமல் உத்தரங்களால்லக் கூடாது என்பது தங்கள் கட்டாயமான பிரமாணமுங் கொள்கையுமென்ப கதைக் கடுங்கோபத்தால் மறந்திர்கள் போலும் என்று அஞ்சாதவரைக்க, அவன் ஒன்றும் பேசாது வெட்கித் தன் ஆசனமிருக்க, வந்திருந்தவிருந்தருள் ஒருவன், அகோ! சினேகிதரே, எங்கள் வித்துவான் பாடு கொழுக்கட்டைக்கணக்கன் கதைபோல முடிந்ததென, இருந்தோர் அக்கதை ஏதென்று எமக்குச் சொல்ல ஆவலித்தோம் என, அவன் சொல்லுகிறான். கேளுங்கள் பிரபுக்களே;

அகிலகலையாகரம் என்னும் ஒரு சம்வாகத்திலே சருவகலைவாழ்வு என்னும் வித்தியாசாலை ஒன்றிருந்தது. அதில் ஆபாசசாதனன் என்னுமோர் மானுக்கன் பாடங்கேட்டு வந்தான். வித்தியார்த்தி கள் எவரிலுக் தான் அதி கிபுணன் என்றும், தன்னேடொப்பார் பூமியில் இல்லையென்றும், வியாகரணம், சோதிசாந்திரம், தரும சாத்திரம், கணிதசாத்திரம், தத்தவசாத்திரம், இதிகாசம், காவியம், அண்டசாத்திரம், பூமிசாத்திரம், முதலாங் கலைக்கியானங்கள் எவற்றிலும், எஙக்குப் பாடமோதுவார் ஒருவரிலர் என்றும், தன்னைக்குறித்து, மிகவும் அம்பிரமங்கொண்டவன். நான் என்னும் ஆணவ யானைவாகனனுமிய இவ்வால மானுக்கனை எனோய அக்கல்லூரி மானுக்கரைவருங் கானுங்தோறும், கிணைக்குங்தோறும், அவனைச் சுட்டிக், கசுகுசென்று இரகசியம் பேசிக், சிரித்து, சையாண்டிபண்ணிவருவார்கள். அவனது நுட்ப அறிவானது சிலபோது சிறு பிள்ளைகளாற் தானும் இகழப்படத் தக்கதாமிருந்தது. தன் பெற்றுரையும் அவர்கள் கல்வியையும் வாலக் கடா ஒத்த இம் மதியூகி ஒரு தரும்பாகவும் மதியான்.

இவன் ஒருமுறை கல்லூரிவிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பியபொழுது, தீட்டுத்தடியிற் கூர்மைபார்த்தார் போலத், தன்னைச் சுமங்கு வளர்த்து அறிலுட்டிய நன் மாதாப் பயற்றாய் கொழுக்கட்டை அவித்த ஒரு தினத்திற், தன் விவேகத்தை அவர்கள் மேற்பிரயோகி ததான். பிதாவும், மாதாவும், இவ்வாலிப ஹண்ணியனும் போசனம்

நூலுக்கத்ரன் கதை

உண்ண ஏபந்தியில் உருக்கார்ந்திருந்த ஒருபோது, அவர்கள் பீடத்தின் கண்ணே, ஒரு சிறுத் தட்டத்தின் மேல் ஓரண்டு பெருங் கொழுக்கட்டைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. புத்திரன் அவ் இரு கொழுக்கட்டைகளைப் பார்த்துப், பிதாவை நோக்கி, அப்பா, இத்தட்டத்துள் எத்தனை உருப்படிகள் இருக்கின்றன என்றனன். மகன் வருகிற அகடவிகட சாமர்த்தியங்களைப் பிதா அறியாது, நினையாது, வஞ்சகமின்றி, வெள்ளைமதியங்கு, என் அன்புள்ள புத்திரா, தட்டத்துள்ளன இரண்டே இரண்டென்றுன். அதற்கு அத்திட்ப நட்பன் குறஹுறவல்கொண்டு. தந்தாய், அப்படியன்று, மூன்றே மூன்று என்றார்கள். பிதாப் பிரமித்துத், தன் மகனுக்குக் கண்ணேனி மழுங்கிற்றே, வாக்குமாறிற்றே, பித்தங்களம்பிற்றே என்று நானா வகையாய்ச் சிந்தித்தும், நல்லது, மகன் வருகிற நிறையைப் பார்ப்போம் என்று நின்னயித்து, அவனைப்பார்த்து, மகனே, உந்தாட்டாந்தத்துக்குத் திட்டாந்தம் வேண்டி நிற்கின்றது, விண்டிடுக என, அக்கணம் அந்த ஆபாசசாதனன் கெர்ச்சித உச்சாயமாய்த் தன் ஆட்காட்டிலிருக்கின்டி, அக் கொழுக்கட்டைகள் இரண்டையும் வெவ்வேறுய்த் தொட்டு, ஒன்று, இரண்டு, ஒன்றும் இரண்டும் மூன்று; ஆகவே இத் தாம்பாளத்தின் கண் முக் கொழுக்கட்டைகள் இருக்கின்றன என்று, தன் திருட்டாந்தத்தையிட்டுப், பொரிமாவை மெய்ச்சிய பொக்கவாய்ச்சிபோற், களிப்போடிருந்தான்.

அப்பொழுது அப்பிதாவானவன், தன் உள்ளத்தில் அவனுடைய கூரந்தபுத்திக்குக் களிப்படைந்தும், அகோ! வயப்புவியை, வாஜு ருவி விட்டாற்போல இக்குண்டதை நாம் மெய்ச்சி விட்டோமானால் ஒருபோது பிற்காலத்திற் பெருமோசமுண்டாக எதுவாகும்; நமது பையனுக்கு இச் சிறுவயதிலே அறிவுப் பயித்தியம் ஏறிக்கொள்ள விடக்கூடாது; நகத்தினாற் கிழிக்கின்ற கிழங்குப் பீலிக்கு, அது முந்தி வயசடைந்து வளர்ந்து, பனையாகுங்கால், ஆப்பு, சேர்டி வல்லீட்டுக்குற்றி, என்னும் ஆயுதங்கள் வேண்டிவருகின்றன. “மூளையிலே களைகின்ற தோர் கடிலிடம் முற்றி வன் காழேறி-வினை மிலேதுசெய்யாது?” எத்தனை வாவிபப் பின்னைகள் நான் என்ற மத கந்கொண்டவுடன், ஆசிரியர், அன்னையர், தந்தையர், குரவர், முதியர், அரசரென்ற கவனமின்றிக் குறுக்குமறந்காய் நடந்து, தங்கள் வருங்கால யயக்கங்களைக் காலின் டீப் போக்கி மிதித்து, வெண் கழிரோபோற் தலைநிமிர்ந்து, தட்டுப்பெறுது குறுக்காலேதெற்துப் போனின்றனர்; நம் மகனும் ஓர்வேளை அவ் வகுப்பாரில் ஒருவனும்

நூறுக்கதீரன் கதை

வருதல்கூடும்; இப்போதே அதற்கு எத்தனமாய்க் கருக்கூட்டுகிறோம்; ஆதலால் இவன்து கெட்ட குணத்தை இப்பொழுதே நகக்கிச் சுத் தகுனியமாக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து, மகஜிப்பார்த்துத், தமிழ், நி இவ்வாறு அறக் கூர்மையில் வந்து உன் தாய் தங்கையோடு மச்சின முறை கொண்டாடப் பார்ப்பது நன்றான்று இன்றே பெருமை என்னும் முளையைக்களைந்து விடென்று சொல்லி, எதிரிலிருந்து நடக்குஞ் சம்பாஷணையை ஆவலோடு உற்றுநோக்கியிருந்த தன் பாகத்தானைப் பார்த்து, அடி, அம்மா, என் கண்ணுட்டி, இத் தாம்பாளத்திற் தமிழ் கொற்ற கணக்குப் பிரகாரம் மூன்று கொழுக் கட்டைகளுளவே; அவற்றுள், இந்தா ஒன்றை நீ உண்க, மற்றதை நான் உண்கின்றேன்; மீந்திருக்கும் மூன்றுவதைத் தமிழ் கொழுக்க ட்டைக் கணக்கன்றுனே எடுத்து வயிற்ற உண்ணட்டும்; “பட்டறி கெட்டறி பத்தெட்டித்துத்தறி” என்று தமிழியும் படித்தறியத்தான் வேண்டும்; என்று சொல்லித், தானென்றை எடுத்துக்கூடித்து மற்ற கை மனைவிக்குக் கிட்டி, இந்தா, இதைக் கடித்தருந்து, தான்தி ன்னி பிள்ளைவளராள், என்ற வசைப்பேச்சு உனக்கு வருமென்று பயப்படாதே, தமிழிக்கு அறிவுட்டி வைப்படே அவசியம் என்றான்.

நாயகன் மொழிதவருது அவனும் அதை வாங்கி யாதும் பேசாது சிறுநகையோடு மென்று தின்றனள். தாய் ஒன்றைத் தின்னத், தகப்பன் ஒன்றைத் தின்னக், கணக்கில் மூன்றிருந்துங் தட்ட த்திற் சும்மா மாத்திரமே இருக்கக்கண்ட அதியூகி, தன் வித்தான் மையினுற் தனக்குக் கொழுக்கட்டை அகப்படாமற்போளதைக் கண்டு, வெட்டியுட்கி மவுனமானான். அவளைப்போலவே விருந்து த்தலைவழும்மோசம் போனார் என்று கூற, எல்லாருஞ் சிரித்து மகிழ்ந்து, அப்புறம் போசனபந்தியில் உளுக்கார்ந்திருந்து, அவு வேலைக்காரனுடைய அடக்கத்தையும் விவேகத்தையும் வியந்து, யாவரே ஆம், ஒரு கட்டணை கொடுக்கும் பொழுதே யோசனையோடே கொடுக்கவேண்டும், அப்படிக் கொடாவிடில் மோசப்பட வேண்டிவருமென்று படிப்பணியடைந்து, சூப்பாடு முடித்துத் தத்தம் வீட்டுக் குப் போனார்கள்.

இதனால் அதி நுட்பக் கருத்துப் பலமுறையுஞ் சிரிப்புக்கிடமாம் என்று உணர்க.

குலபூஷணன் கதை

இள வது குலபூஷணன் கதை.

யாவர்க்கும் இதமாய் நடத்தல் கூடாது.

To please all is impossible.

அகிலாண்டம் என்னும் பெரிய சீமையிலே பவனபுரம் என்னும் ஓர் சிறந்த பட்டினம் உள்ளது. மாடகூட கேருபுரங்கள் முதலிய பலவற்றை திகாந்தங்கள் வரைக்குக் கீர்த்திபெற்று ஒங்கும் இப்பட்டினத்திலே. குலபூஷணன் என்னும் ஒருகோழுட்டி இருந்தான். இவன் மகா தனவங்தன். தன வைசியர் குலத்துக்கெல்லாங் தில கப்பொட்டுப் போன்றிலங்கும் வைசியர் பூபதி என்னுஞ் செட்டி க்கு, அருமைப் பெருமையாய் அன்புக்குரியனான ஒரேயொரு புத்திரன். கொடிக்கொரு கொழுகொம்புபேரலே தன் குலத்துக்கெல்லாம் பேராதரவாய்ச் “செல்வத்துக்கழகு செழுங்கினை தாங்கு தல்” என்னும் ஆன்றீர் வாக்கைச் சிரமேற் சமந்தவன்.

இவ்வணிகேசன் முன்னும் பின்னுமாய் இரு மஜைவியரை விவாகம் பண்ணினன். ஆதலால் இவனுக்கு உபயகளத்திரன் என்னும் ஓர்காரணாயமும் உள்து. வர்த்தகபுரம் என்னும் பட்டினத்தில் வசித்த சுகுணபூஷணன் என்னும் செட்டியின் முத்த மகளாகிய சுவேதகோபம்மாள் என்னுங் கன்னிகைப் பெண்ணே முதன் முதல் இவனுக்கு மஜைவியானான். பூரண சந்திரசினப் போல் விளங்கும் பரந்த முகமும், மூன்றும் பிழை போல் இலங்குஞ் சிறந்த நெற்றி யும், கருமேகம் போல் இருங்கு நீண்ட அளக்பாரமும், வீரவான்களின் கையிலிருக்கும் வில்லுப் போல வளைந்த கரிய புருவங்களும், கருவிளம் புட்பம் போற் துங்குங் கண்களுஞ், செண்பகப் பூலவ வென்ற மூக்கும், கொவ்வம்பழம் போன்ற அதரமும், மூல்கூயரும்புபோலும் பற்களும், கருப்பஞ்சாறுங் தோற்கும் மதுர வாசகமும், பிற அங்கலட்சன அழகு சௌந்தரியமும் நிறைந்து, கற்பக்கு இலக்கணமாகிய இச் சுவேதகோபம்மாள், வெண்டாமரை, வெண்கு முதம், வெள்ளலரி முதலான எவ்வகை வெண்ணிறப் பொருட்களிலும் எள்ளனவேதும் விருப்பங் கொள்ளாது, சபாவத்தே தன் நாமகாரணப்படி அவற்றை உபேடசித்து அருவருப்பவள்.

இவனுக்கு நீலகோபம்மாள் என்னும் ஒரு இளைய சகோதரி உண்டு,

குலபூஷணன் கதை

அவனுக் தன் நாமகாரணப்படி நீல வஸ்திரம், கருங்கெய்தல் முதலிய கருகிறப் பொருட்களையும், நீலங்கிறப் பொருட்களையும், மனத்திடை கிளைப்பினும் இயல்பாய் உவாங்கித்து அருவருத்து வெறுப்பவள். இவ் இலட்சணத்தில் இவ் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் பச்சை மண்ணுஞ் சுட்டமன்னும்போல வேற்றுமை உள்ளவர்களாயினும், அங்கலட்சணத்தில் இவ்விருபேரையும், ஒருவரை விட்டு ஒருவரை மாற்றலாம். இவ் இருபேர்களேயன்றிச் சுகுணபூஷண அங்கு வேறு புத்திர புத்திரிகளில்கூ. இவ் இரு பெண்பிள்ளைகளுள் முத்த புத்திரியாகிய சுவேதகோபம்மாள் தான் மணமுடித்த அங்கோ, தன் பிதாவாகிய சுகுணபூஷணனிடம் போய், அகோ! பிதா வேறுபுக்குரிய பெண்கள் விவாகம் முடித்ததன் பின் தம் புகு ஹர் வீட்டிலன்றிப் பிதாக்கள் வீட்டில் இருந்தல் கூடாதென்று வாக்கிய முன்னி. ஆதலால் அடியேன் என் பத்தாவுடன் போய் வசிக்க உத்தரவு தாருமென்று கேட்டுப் பெற்று, அவன் தீநமாய்க் கொடுத்த எல்லையற்ற நிதிக்குவைகள், ஆழோடுகள், நகைகள், தட்டு மூட்டுகள், தளவாடங்கள் யாவையும் உடன்கொண்டு பவனபுரஞ்சென்று, அங்கே தன் மாயிக்கு ஆஸ்திரிக்கைங்கிய பொன் போலாகிந், தன் மைத்தன மைத்துவிகளைச் சுகோதார சுகோதரிகளாய்என்னி, அவர்கள் மத்தியில் நிழலும் பொருளும் போலவும், பூவும் மணமும் போலவுந் தன் கணவனுடன் இசைந்து, அவனுக்கு அருநிழலாகி, ஒரு மனசு கொண்டு இல்லாச்சிரமம் நடத்தி வந்தாள்.

இவள் தன் ராயன் வீட்டில் இருக்கையில் இவள் பிதாவாகிய சுகுணபூஷணச் செட்டிக்கு மரண காலம் நேரிட்டதினாலும், பின்னோகள் இருவருஞ் சிறு பராயமாய் இருந்த போதே அவர்களைப் பெற்றெழுத்த அவர்கள் மாதாக் காலனு சென்று விட்டாள் ஆதலி னாலும், இளையவளாகிய நீலகோபம்மாள் தன் வீட்டிற்தானே, ஏகா எழுத்தைப் போல வளைந்து நெருங்கிய சுற்றாதாளின் உதவியின்றித், தன் வெள்ளாட்டிகளின் மத்தியில், அநாதியாய்த் தனிப்பட்டிருக்க நேரிட்டது. இவ்வாறு இவள் சுற்றாதாளின் அணை துணை இன்றித் தன்னங் தனியே தன்பிதாவின் வீட்டில் இருப்பதை அவள் தமக்கையாகிய சுவேதகோபி உற்று உணர்ந்து பார்த்து, ஐயோ! “இளம் பெண்ணைத் தனியிருத்தல் அளந்தறிந்த பெருங் கேடு” என்று மூதாக்கள் நாதாக்கள் சொன்னார்களே. நமது தங்காளோ கற்பினுக்கு இலக்கணம் போல்பவள் என்பது ஜார்ப் பிரசித்தமாயினங், காலத் கொடுக்காலமாதலால் யாது தீவினை நேரிடுமோ அறி

குலபூஷண் கதை

கிண்றிலன். அன்றி ஒரு மோசம் சேரிடுமேல் “அரைக்காக்குப் போன கற்பு ஆயிரம் வராகன் கொடுத்தாலும் மீளாதே.” ஆதலால் நங்களிட்டையை அங்கே தனி இருக்க விடுதல் கூடாது. அன்றி அவனை இங் நேரம் ஒருவருக்கு விவாகம் பண்ணிக் கொடுக்கவுமே சமயமாகாது. “எனியவனுக்குப் பெண்டாயிருப்பதிலும் வலியவ அக்கு அடிமையாய் இருப்பது வாசி” என்று உலகக் குறுமாதலால் நஞ் சகோதரியைப் பொன் போலப் பேணி வைத்துப் பராமரிக்கத் தகுந்தவர்கள் கைமிலன்றிப், பாத்திரம் அறியாது பிச்சை கொடுப்பவர் போலவுங், கோத்திரம் அறியாது பெண்கொடுப்பவர் போலவும், யாவர் கையிலும் கொடுக்கப் போகாது. இங்நேரங் தகுந்த மாப்பிள்ளைகளுமோ போடு தடிகளல்ல. கை நிறைந்த பொன இல்லாவிட்டாலும் கண் இறைந்த கணவன் வேண்டும் என்றால் வா உலக வழக்கம் இருக்கிறது. ஐயோ! இதற்கு யான் என்ன செய்யலாம் என்று பரிதபித்து, மறபடியுங் சேறி, ஆயிலும் இம் முட்டறுக்குமோர் உபாயங் காண்கிறேன். நானே இல்லாச்சிரமத்தில் வந்து பல் ஆண்டுகளாயினவே. இதுவரையும் புத்திர சந்தானத்தைக் காணுமே, என் சகோதரியை என் சக்களத்தியாக்கி, என் பத்தாவிற்குத் தானே விவாகம் பண்ணிக் கொடுப்பேனேயரைக்கி, எல்லாம் நேர் போமே என்று தன் உள்ளத்தில் யோசித்து, “ஆயின கஞ்சி பழங் கஞ்சியாம்” ஆதலாற் குட்டோடே குடாய் இதை நிறைவேற்றி வைப்பதே உத்தமம் என்று தீர்மானித்துத், தன் பத்தா இடஞ் சென்று பணிலோடு சொல்லுகிறோன்:—

அகோ! என் அன்பே, என் அன்பிற்கு ஆதரவே, அடியேன் உம் மிடம்பண்ணும் ஓர் விண்ணப்பம் உளது, அதற்குச் செவி சாய்க்க வேண்டுமெனத் தங்கள் உபய பாதாரவின்தங்களையும் என் இருக்கங்களாற் பிடிக்கிறேன். என் அன்புள்ள பத்தாவே, அடியேன் தங்களுக்குப் பிராண் நேசியான காலங் தொடக்கி இதுவரையும் யாதோர் குறை முறை எனக்கு இல்லை; ஆயினும் இப்போது ஓர் குறையுண்டு என்பதாகக் காண்கிறேன். எனக்கோ இந்நாட்காறும் புத்திர சந்தானத்துக்கு வளங்காணேன். இதை இட்டு என்னை ஓர் பெரும் பாலியும் நிர்ப்பங்கியும் என்று சபித்துக் கொள்ளுகிறேன், “பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லை யறிவறிந்த, மக்கட் பேறல்ல பிற” என்றும் “புத்திரரில்லாச் சோறு புழு என்றும்,” பெரியோர் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆதலால் என் அன்பரே, என் இளையாள் மூலமாயினும் என் மடியிலிருந்து குதலை பொழியும் ஓர் மகவைப்

குலபூஷணன் கதை

பெற்று, “மக்கண் மெய் தீண்டலூடற் கிண்ப மற்றவர்- சொற்கேட்ட விள்பாஞ் செவிக்கு” என்னும் அனுபவம் அடைய ஆசித்து அவளை நான்முக்கு மறு மனையாட்டியாகத் தரக் கருதகிறேன்; தங்கள் அபிப்பிராயம் ஏதென எனக்கு அனுக்கிரகிக்க வேண்டு மென்மிகப் பணிவோடு கெஞ்சி நிற்கிறேன் என்று, அவன் பாதக்கள் மேல் விழுந்து மன்றுட்டம் பண்ணினால்.

அது சமயங்கு லுப்புஷணன் தன் மனைவியின் பிரியரா வங்கணத்தை கிளைந்து கிளைந்து மனசருகிக் கண்ணீர் சொரிந்து, அந்தோ! இப்புவியின்கண்தானே “வலியவருஞ்சிதேவியைக்காலால்உதைத்து த்தள்ளுவாரு முளரோ” என்று சொல்லிக் கொண்டு, அவளைத்தன் இரு கரங்களாலும் எடுத்துத் தன் மார்போடு அனைத்து முத்த மிடுப், பக்கத்தில் உளுக்காருவித்து, அவளை நோக்கிக் கொல்லுகிறேன்: கேளும், எனக்கு அன்பான நாயகி, நீர் என்னிடம் பேச முன்னமே, நான் இது காரியத்திற் சிந்தாகுல முள்ளவனுயிருக்கிறேன். என் குலத்துக்கு எல்லாம் நான் ஒரு முதல்வனும் இருந்தும், எனக்குப் பின் என் குலத்தை விளக்கும் ஓர் குல முதல் இல்லாதிருப்பதைக் கண்டு, பல தரமும் பிரலாபித்தேன் இப்போது என் கண்மணி, என் அம்மணி, நீர் சொன்னது முழுவதுஞ் சரிதான் என்று ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். “சிறுகுழங்கதயில்லா வீடுமோர் வீடோ, சீரகம் விட்டு ஆக்காத கறியுமொரு கறியோ” என்று என் பிதா நாளையில் ஒரு மகாத்துமா சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அவ் வசனம் இப்பொழுது சில நாட்களாக என்னுட் குடி புகுந்து அகோராத்திரம் என்னை வாதிக்கின்றது. ஆகிலும் என் கண்ணுட்டி, ஆழம் அறியாமற் காலை இட்டவன் கூட்டாய் யோசனை இன்றி எதையுஞ் செய்யப் போகாது. “பதறுத காரியஞ் சிதறுது” என்று கற்று வல்லவர் கூறுவார். இப் பொழுதும் அறைக்குட் சென்று உம் அலுவலைப்பாரும். இதை இட்டு நமது குலாசாரியர் கருத்தை மட்டிடுகிறேன். அவர் புத்தி கேட்கமுன் ஏதனால் சொல்லேன், அதன் பின்னே உத்தரங்கு சொல்வேன் என்று சொல்லி அவளை அனுப்பிக் கொண்டு, தன் குல குருவாகிய ஆழாழநெஞ்சன் என்னும் மகா பண்டிதருக்கு ஆள் அஜுப்பினான். அவரோ செட்டியார் அழைப்புப் பிற்பட, முற்பட்டோடி, அக்கணம் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார்.

வந்த குலாசாரியனைக் குலபூஷணன் தகுந்த பிரகாரம் அங்கிகரித்து, ஆசனம் ஏற்றிய பின், தான் அழைப்பித்த காரணத்தையும், தன்பெண்டாட்டியின் அபிப்பிராயத்தையும் அடிவாரூய்த்தெரிவிக்க

குலபூஷணன் கதை

அவரோ பெயர்த்துப் பெயர்த்துப் பலவாறு யோசித்த பின் தன் சீதானுகும் அச் செட்டியை நோக்கிச் சொல்லுகிறார். ஒய்! செட்டியாரே, “சமுசாரங்துக்க சாகரம்”என்றார் பெரியோர். “இல் வம் புலிக்டாத அறு” என்றுஞ் சொன்னார்கள். “ஏதுங் கெட்டா ஆக்குறிரன்டு பெண்ணேன்? ஒன்று செத்தால் ஒன்று மார்படிக்க” என்றுஞ் சொல்வார்கள். - ஒரு புலியோடு காலங் கழிப்பதே முந் திப் பிரயாசமாயிருக்க, இரு புலிகளோடு காலங் கழிக்கவா என்ஜு டன் யோசிக்க வந்தீர். கெட்டார், கெட்டார்; ஒரு கோபம் வந்து கிணற்றுள் விழுந்தால் ஆயிரஞ் சங்தோஷம் வந்தாலும் ஏழும்பக்க மோ? ஒரு தலைக்கு இரண்டாக்கினை வேண்டாம். ஒரு நாட்கூத் தக்காகத் தலையைச் சிகரப்பித்தவணைப் போலச், சில போதுறும் பிரபஞ்ச இன்பத்துக்காக அநந்தகால மறுமை இன்பத்தைக் கமரில் ஊற்றுதிரும். இருதாரக்காரன் இரு நாய்க்கு இடை இட்ட ஓர் எறும்பும், இரு புறத் தொள்ளிக்கு இடையில் ஓர் எறும்புமாவான், என்பதை நன்றாய் எறும்பும். நீர் இன்னும் ஓர் மனையாட்டியை விவாகம் பண்ணுவது என்குப் புத்தியாய்த் தோன்றவில்லை, இது காரியத்தில் உமது புத்தி “அறக்காரர்மைமழுமொட்டை” என்றாற் போல் இருக்கிறது. ஒருவருக்கு இணக்க நடப்பதே அருமையாய் இருக்க, இரண்டு பேருக்கு இணக்க ஈடப்பது எனிமை என்று சினின்தி ரா? “அவசரகாரனுக்குப் புத்தி மத்திமம்” என்றது போலவில்லோ பேசவந்தீர். ஆணையைக் குத்திச் சளகினுலே மூடினாற் போல வருந் தொல்லைகளை எல்லாம் மறைத்து, உமது மனையாட்டி ஏற்றிய இடாரில் அகப்பட்டு, இவ் வீணை பேச்சை எம்மிடங் கொண்டு வந்தீரா? “மாண்ட குணத்தோடு மக்கட் பேறில்லெனினும் பூண்டான் கழித்தற் கருமையால்” என்னும் வாக்குக் குறிக்கிறபடி இப்போது இருக்கிற வண்ணம் ஒரே மனையாட்டிக்காரனுய், மது மனையாட்டி என்னுஞ் சொல்லைக் கணவிலும் சினையாது இல்லறம் கடத்திக், கடவுளை இராப்பகல் விடாப் பிடியாய்ச் சிந்தத்து, ஈற்றிற் பரகதி பெறக் கருதலே, நான் உமக்குச் சொல்லும் புத்தி மதி. இப் புத்தியை நீர் சட்டை செய்யாது, “கொடுக்க மாட்டாதவன் கூத்தைப் பழித் தான்” என்றாற் போல, இவருக்கு இல்லவாற்று கிடையாலையினுல் ஸ்லவா நம்மேல் ஆக்கிரமித்து அதிகப் பிரசங்கம் பண்ணுகிறார் என்று நம்புதேசத்தைக் கழின உரையாகக் கொண்டு அலட்சியம் பண்ணி, உமது இல்லாளின் சொல்லில் எடுப்பட்டு, அவனுக்கிணங்கி டெக்க சினைந்து, கற்றேரூரும் மற்றேரூருஞ் சிரித்து நளினம் பண்ண

குலபூஷணன் கதை

கடப்பீரேல், முற்காலத்து உங்கள் குலத்தொருவனுன் சருவர்க்கிதச்செட்டிப்பட்டபாடு படிவீர் என, உபயகளத்திரன் சுவாமி, அச்செட்டி கதையைச் சற்றே அடியேஞுக்கு உபதேசம் பண்ணி வையும் என்று பிரார்த்திக்க, அப்பொழுது ஆழாழன் சொல்லுகிறோன்:

அகோ! கேளுக் குலபூஷணரே, மண்டலாபுரி என்னும் பட்டினம் ஒன்றிலே சருவர்க்கிதன் என்னுஞ் செட்டி ஒருவன் இருக்கான். இவன் ஒருமுறை, தேசாபுரி என்னும் அயற் பட்டினத்தில் வகிக்குஞ் தன் மாமணையும் அவன் வீட்டாரையுக்கான்டு வர வேண்டும் என்ற விருப்பமுற்று, நாம் வெறுங்கையோடு போவதெப்படி? நம் மாமன், மாமி, மைத்துனன், மைத்துனிகளுக்கு ஏதேனும் உபகாரங்களான்டு போக வேண்டாமா? சம்மா போனால், இவன் என்னடா, ஒரு மிளகுக்காகக் கடலைக் கட்டி இறைத்த போக்கிரிச் செட்டிச் சாதியான், ஒரு ஊரில் இருந்து ஒரு ஊருக்குச் சம்மா வந்தான் என்று, அயலாராகுதல் பகிடி பண்ணுர்களா? என்ற யோசித்துத் தன் ஊரில் உள்ளவைகளும் தன் மாமன் ஊரித்து அருமையானவைகளுமாகிய பற்பல நாடன் பண்டங்களைத் தேடி, அவைகளை இரண்டு பெரிய மூட்டைகளாக்கித், தன் சிறுப்பொதிக்குதிரையிற் போட்டுப் பிற விடுதிப் பட்டான். அவன் பிற விடுதிப்பட்டதை அவனுது சேட்ட புத்திரன் கண்டு, குதித்துப் பாய்க்கோடி வந்து, அப்பா, “காற்றுள்ள போதே தூற்று கரும்புள்ள போதே ஆட்டு” என்று அன்றைக்கு நீர் என் சின்ன மாமனோடு பேசினதைக் கேட்டிருக்கிறேன். அகப்பட்ட இத் தருணத்தை வழுவ விட்டேனோனாலும், என் பாட்டியைக் காண வேண்டும் என்று என் கெஞ்சு நிறைநிருக்குஞ் சோட்டையை ஒரு நாளும் நிறைவேற்ற மாட்டேன். ஆதலால் என்னையும் இட்டுப்போம் என்று பழி போட்டுக்கொண்டு நிற்க, அதை அவன் தாய் கண்டு, அவன் கிட்டவந்து, மகனே என்னிய எண்ணம் நன்றாய் இருக்கிறது; நம்மள் தகப்பன் தாயார் உண்ணிக்காண மா வாஞ்சை உற்றிருக்கிறார்கள் என்பது சென்ற தினம் இவ்விடம் வந்தவ்வளர்ஸ்மூலக்கேட்டிருக்கிறேன். ஆதலாற் போய் வா, சிந்தாயாத்திரையாய்ப் போய் வா, என்று அவளை ஆசிர்ப்பதித்து, அப்புறங் தன் புருஷனை நோக்கி, ஜயா, என் பத்தாவே, இப் பாலனையும் இட்டுப்போய், நான் தகப்பன் தாயார்க்கும் ஞாதியர்க்கும் அவனைக் காட்டி வாரும் என்று வற்புறத்திப் பின்சென்றார்கள்.

சருவர்க்கும் இதமாய் நடப்பதே செட்டியின் தொழில் ஆதலால்

குலபூஷணன் கதை

அவன் தன் மகனை நோக்கி, என் மகனே, உனக்கும் உன் தாய்க்கும் இது விருப்பமானால் எனக்கோர் தடை இன்ற. நீ வருவதால் எனக்கு வந்த நட்டமென்ன? என்று அவனை அழைத்து, அவனுக்கு வேண்டிய வஸ்திராபரணங்களைக் கொடுத்து வழிப்பசிக்கு வேண்டிய சிற்றானுக்கள் சிலவற்றையும் எடுத்து மூட்டையாக்கிக் குதிரை மீதிட்டு, அதை மூன் நடத்தி, மகனுடன் கூடப் பாதசாரியாய்ப் பிரயாணமானான்.

இவ்வாறு இவர்கள் பிரயாணப்பட்டுக் கொஞ்சத்தாரம் நடந்த பின், வழிப்போக்கரும் பிறர் காரியக்களிற் தலையிடப்பெற பேசஞ்சபாபக் குணருமான சிலர் அவர்களை இராசபாதையிற் கண்டு, ஒ! எங்கள்கள் மூன் எதிர்ப்பட்ட இரு பேரும் ஒரு ஏசமானனது குதிரைக்காரராயிருக்க வேண்டும் என்பதில் ஐயக் காட்சியே இல்லை. இவர்கள் ஏசமான் சற்றே எட்டத்தில் இருக்கிறுன் போலும். ஆதலாற் தானுக்கும் அவனை அழைத்து வருதற்காக அவனுக்குரிய சாமாண்களைப் பொரட்டனைக் கட்டிக், குதிரைமேற் போட்டுத், தாங்கள் கால் நடையாய் நடக்கின்றனர். அங்றி இவ் இரு பேரது உடை நடைத் தோற்றங்களைக் கண்டு இவர்கள் தான் ஏசமானர் என்போமானாற், குதிரைக்காரன் எங்கே இவர்களுடைய பிரபுமக்கமான சூசாலூக்கண்டு, குதிரை இவர்களுடையது என்று உத்தேசிப்போ மேயானாற், தாய்மூலைப்பாவின் மனமானது இன்ஜும் வாயை விட்டு அகலா இப்பாலன் அகில் ஏறிச் சவாரி பண்ணிப் போகானாலே அல்லவென்று பிரயாணத்தாற் தவித்துக் களைக்கும் இவ் வயோதி பன் அதில் ஏறிப் போகானு? என்று நங்கள் பாட்டிற் பேசுவதைச் செட்டி கேட்டு, “இறங்கச்சே நீச்சானாற் கரையேறுவதெப்படி”: என்றாலும் பிரயாணத்தின் ஆரம்பத்திற்குள்ளே இப்படிப்பேசக் கேட்டோமேயானாற் பிரயாணம் முடிய முன்னே எத்தனை இழிவு களைக் கேட்கவேண்டி வருமோ, தெய்வமே என்று பெருமுச்ச விட்டு, ஆழிய யோசனைகொண்டு, நல்லது, நம்முடைய புத்தரனை அதன் மேல் ஏற்றிப் போவோமென்று சொல்லி அக்குதிரை மேற் போட்டிருந்த மூட்டைகளைத் தள்ளி சிலத்தில்போட்டுத், தன்பையளை அதன் மேல் ஏற்கசெய்து, அவன் தரை மெட்டிற் சவாரிசெய்து மூன்னேபோக, மூட்டைகளைத் தூக்கி வண்ணுன் மாராப்புப் போட்டாற் போலத் தன் முதுகிலிட்டு, மகனுக்குங் குதிரைக்கும் பின்னாக ஓடினான்.

இவர்கள் சற்றுத்தாரம் போக, முந்தின வழிப்போக்கரிலும் அதி

குலபூஷணன் கதை

நாக்கு வளைப்புக்காரரான வேறுசில வழிப்போக்கர்கள் அவர்களைச் சந்தித்து, ஆ! கெட்டி! கெட்டி! கொடிய லோகந்தான். ஆம், அடி தலைகெட்ட லோகந்தான்! பாருங்கள், முகரூபினாலும் அங்கல ட்சனத்தினாலும் இவ் இருபேரும் பிதாப்பிள்ளைகள் என்றதிற் சற் றேஞும் மயக்கமில்லை. வயசைப் பார்க்கிற வரையிற் குதிரைமீது செல்லும் இவ்வாலிபன் எடுத்த ஏடுவாசிக்கத் தகுந்தவன் என்றே தோற்றுகிறது. ஆனால் அவன் செய்கையைப்பார்த்தாற் கற்றிருட்டன் போதே தோற்றுகிறான். “அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்” என்பது அரிச்சுவடி முடிந்தவுடனே ஆரும் படிக்கிற வாக்குகளாயிருக்க, இம் மகடயன் மாத்திரம் அவற்றைப் படித்தி என் போலும். படித்தவனேயானாற் தெய்வம்போதும் அவனது வயோதிக்கப்பிதா, தளர்ந்து தன்னாடி, வன்னைது கழுதைபோல் மூட்டை சுமக்க, இக் கள்ளப்பயல் குதிரைச் சவாரிபண்ணுவானு? என்று பேசிக்கொண்டு போனார்கள்.

இக்கை கேட்டுச் சொட்டிகுமாரன் மனமறுக்கத்தோடு சட்டெனக் கடிவாளத்தை விட்டுக், குதிரையால் இறங்கிப் பிதாவைப்பார்க்கப், பிதாவாகிய சருவர்க்கிதன், அ! ஆ! சாகிறமட்டுஞ் சங்கடமானால் வாழுகிறது எக்காலம் என்றாற்போல, நம் பயணக்கரீயம் இருக்கிறது. போகப் போகப் புதிய இழவுகள் வருமானால் என்ன செய்கிறது? நொடிக்குள்ளே காரியம் மந்திரப்பக்கமாய்த் திரும்பிற்கு? என்று சொல்லப், பெருமுச்ச விட்டு, மெய்யாய் இவ் உலகத் தோடு ஒப்பு ஒழுகல் கூடாதென்று தன்மகனுக்குச் சுட்டினானம் உபதேசித்து, மனங்கலங்கி மறுபடி தெளிவுடைந்து, “சுகதுக்கஞ் சமூல் சக்கரம்” ஆதலால் மேற்படியோசனைதெனத் தேற்றங்கொண்டு, மூட்டையைத்துக்கித் தன் மகன் தலைமேற் சுமத்தித் தான் குதிரைமேலேறி வெகு ஓய்யாரமாய்ச் சவாரிபண்ணினான். அப்பாற் கொஞ்சத்துரங்கி செல்ல, வழிபிலே எதிர்ப்பட்ட பின்னென்று கூட்ட வழிப்போக்கர், முன்போன இரு கூட்டத்தாரிலும் அதி சுடு சொற் பேச்சுக்காரராய், அவர்கள் செய்கையைக் கண்டித்துச், சீசி! இதென்ன செய்கை? குருவியின்தலைமேல் ஏற்றப்பட்ட பெண்ணாம் பெரிய பனங்காய் போலப் பாலன் தலையிலே பெருஞ்சுமை இருக்க, அவ் இராட்சதப்பயல் குதிரைவிட்டுப்போகிற பவனியைப் பாருங்கள்; தங்கமுடி குடினாலும் கயவர் தங்கள் குணம் விடுவார்களா? எத்தனை செல்வம் வந்தாலும் எனிய குணம் விட்டுப்போகுமா? “தங்கந்தரையிலே ஒருகாச நாரத்தங்காய் உறியிலே” என்றாற்

குலபூஷணன் கதை

பேரல்ப், பந்து மாற்றுத் தங்கப் பிரதிகமை சிகர்க்கும் இப்பாலன் தரையிலே கால் தேய நடந்து, தலை தேயச் சுமை சுமக்க, அக் கீழ வளின் உல்லாசத்தைப் பாருங்களேன். ஆயிற் சரிதான். வாலி பன் அவ் விருத்தனது முகச் சாங்கமுற்றிருப்பானுயினும், சொந்த மகனால்லன், வைப்பாட்டி மகன் போனும்: சொந்தமகனுகில் இவ் வாறு செய்யான். அன்றி இவன் நெஞ்சில் ஈரயில்லையாக்கும். குதலைதெளியா அக் குழந்தைப் புத்திரனது கண்ணத்தால் வடியும் வேர்வையைப் பாருங்கள். சுமையின் பாரத்தால் அவன் முதுகு சன்னிவீற் போல நெளிந்து போகிறதை நோக்குங்கள். சின்னட்டங்குருவியின் தலைமேலே அம்யிக் குளவியைச் சுமத்தலாமா? ஆ! இவன் படிபாலி. இப்பெயர்ப்பட்ட வன்கண்ணலுக்குப் பகவான் நேரக்கஞ்சிக்கு வளம்பண்ணுவது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்! என்ற சபிப்போடு பேசினார்கள்.

அப்பொழுது சருவர்க்கிடன் மிக மனே சஞ்சலமுள்ளவனும் அம் மூட்டையை இரண்டு கூறுக்கி, ஒன்றைக் குதிரையின் கழுத்தி ஆம் மற்றதை அதின் வாலிலும் கட்டி, மகனை அழைத்துத் தன் கூட இருத்திச் சவாரிபண்ணினான். குதிரை இரு மூட்டைச் சுமையினும் தலையெடாமலும் வாலெடாமலும் வருத்தப்பட்டதன் நித், தகப்பஜும் மகனும் முன்னும் பின்னுமாய் இருத்தலாற் சுமக் க ஏலாது தன்னாடித், தக்குப்பொக்கென்று “விக்டராமன்” குதி ரைபோற் கொஞ்சத்தூரம் அடியெடுத்து வைத்து வருந்திப்போக, நான்காக் கூட்ட வழிப்போக்கர் இவர்களைச் சந்தித்தார்கள். சந்தி த்தவடன் அவர்களைக் கண்ணேறிட்டுப் பார்த்துக், கெக்கட்டமிட்டுச் சிரித்தும், பரித்பித்தும், அட்டா, இவர்களார்? இப்பெயர்ப்பட்ட பித்தலாட்டத்தையும், பித்தலாட்டக்காரரையும் இதற்கு முன் ஒருங்களும் கண்டிலம். என்ன? ஒரு தலைக்கு இரண்டாக்கினையா? காலங்கவிபுரண்டு கத்திரிக்காய்க்கு மயிர் முனைத்ததென்ற கதை போலிருக்கின்றது. ஒரு குதிரைமேல் ஒருவன் ஏறிச் சவாரிபண் ஆவதே வழக்கமாயிருக்க, இங்னைம் புளியங் தண்டங்கள் போ ஸ்த இரண்டு மதாமஸ்தர்கள் ஒரு ஏழை மிருகத்தில் ஏறிப்போகிற களனே. இப்படியும் அங்கையமுண்டா? இருபெயர் ஏறியது இருக்க ட்டும். வாலுஞ் சுமை சமக்குமா? வாலால் அது தன் மேல் விழும் சு ஆய்க்கவேண்டாமா? கழுத்திலுஞ் சுமை கட்டித் தாக்குகிறதா? இவர்களை விட்ட சுமடர்களைக்காணும். ஆ! சரி! சரி! பரமார்த்த குருவின் சீதார்களில் இவர் இருவர்போன்றும். ஆனால் அவர்களும்

குலபூஷணன் கதை

இவ்வளவு நகைப்பிற் கிடமாய் நடந்ததுண்டோ? ஆயிற் குதிரை இவர்களுடையதல்லப் போலும். தங்களுடையதென்றால் இவ்வாறு செய்வார்களா? வாடகைக்குதிரையாக்கும். அப்படியானால் வாடகைக்குக் கொடுத்தவன் இந்த வேடிக்கையைக் கண்டால் இவர்களைச் சின்னத்தில் விடுவானு? ஆனால் எல்லாஞ்சளி. வாய் விடாச் சாதியை இவ்வாறு வருத்தல் செய்வது தெய்லத்துக்கு அடாடே. இதைக் கண்டால் நம்தரசனும் பொருளே. உப்புவாணிகளுக்குக் கருப்பூரவிலை தெரியாததுபோல இவர்களுக்குக் குதிரையின் விலை சற்றுங் தெரியாதாக்கும். என்றாலும் ஊர்க்காரியத்தில் நாங் தலைப்போட்டு நம்மை மாய்க்க வேண்டியது என்ன? சுமந்தவன் கூவி பெறட்டும், என்று பேசிப்போயினர்.

சருவர்க்கிடன் இதைக்கேட்டவுடன் குதிரையால் இறங்கினான். தகப்பன் இறங்கவே மகனுக் குதிரையை விட்டுப் பணியைக் குதித்தான். தகப்பன் வாற்பொழியை அவிழ்க்க, மகன் தலைப்பொழியை அவிழ்த்தான். குதிரை கணாத்தப் பாட்டத்தில் விழுச், செட்டி யோசனைபண்ணுகிறான். ஐயோ! தெய்வமே! குதிரை மேற் பொழி யேற்றி நாமும் நம் மகனும் அதன் பின்னே நடந்தோம். நம்மைச் சந்தித்த வழிப்போக்கர், ஆ! இவர்கள் குதிரைக்காரர், தங்கள் துரையை அழைக்கப் போகிறார்கள், என்றார்கள். நம் மகனை அதிலேற்றி நாம் நடந்தபோனாலும். தகப்பன் நடக்க மகன் சவாரிபண்ணுகிறான் என்று இழிவு சொன்னார்கள். மகனை இறக்கி விட்டு நாம் சவாரிபண்ணினேம். நம் உதரக்கனியை, அன்பிற் குரிய நம் அருமைப் புத்திரனை, நம் வைப்பாட்டி மகன் என்றார்கள். நாம் இருவருக் கூடி சவாரிபண்ணிப் போனாலும், ஒரு தலைக்கு இரண்டாக்கினையா? இவர்கள் பரமார்த்தகுருவின் சீஷர் என்றார்கள் அங்டோ! காரியும் இப்படியாயின்இவி நாம் செய்வது யாது என்றுமனம்நொந்துஇன்னும்ஒன்றுசெய்துபார்ப்பேன்என்றுசொல் விக்குதிரையைப்பிழித்துக்குண்டுக்கட்டாய்க்கட்டிக், காட்டிலுள்ள மரமொன்றை வெட்டித் துட்டாப்புப் போட்டு, நான்கு கால்களுக்கிடையிலே மூட்கடகளைச் சொருகி, மகனே, உந்தப்புறத்தில் நீ சின்று காவு, இந்தப் புறத்தில் நான் சின்று காவுகிறேன், என்று சொல்லி, இருபேருமாக அறபது தேங்காயை எழுபது குயவர் காலப் பட்டபாட்டிலுக் கெட்ட கேட்டிலும் நாறு மடங்கு வருத்தப் பட்டுக், குதிரையை துக்கி இழுத்துப் பறித்துச் சற்றுத்தரம் அரக்கிக் கொண்டுபோனார்கள்.

குலபூஷணன் கதை

தற்சணம் பின்னேர் கூட்ட வழிப்போக்கர் எதிர் வந்து, மகன் தலைப்புறமும் பிதா வாற்புற முமாய்ஸின்று, குதிரையைக் காவிலிருட் பெப்பட்டுத் தலைவிரிகோலப்படுவதைக் கண்டு, சி! சி! இந்த மிலேச் சர்கள் யாவர்? கனமில்லை என்று கிணத்துப் பஞ்சப் பொதியை கணித்துச் சுமந்த கடாமாட்டுப் புத்திகொண்ட இவர்கள் யாவர்? பொதிச் சுமை போதாதென்று குதிரைச் சுமையையுன்ற சமக்கிழுர் களோ? ஏதெந்ற தெரியவில்லை. இவர்கள் ஆரென்று விளங்க வில்லை. குசாற்கொண்ட தோற்றத்தாயினுங் குதிரை இறைச்சி அடித்து விற்கும் பறையர் எனபதில் மயக்கமில்லைப் போலும். அதிலும் விலைக்கு வாங்கின குதிரையானால் எங்கேயேனும் ஒரிடத் தில் வைத்துச் செவ்வையாய் உரித்து வெட்டிக் கூறுசெய்து வெளு விற் கொண்டு போவார்களே. களவாண்ட குதிரை ஆதலாற் தான் இவ்வளவு அங்கலாய்ப்போடும் அலக்கோலத்தோடுங் காவு கிழுர்கள் போலும். அல்லது குதிரை கிடக்கிற இடத்திற்குக் கத் தியைக் கொண்டுவராமற் கந்தி கிடக்கிற இடத்திற்கு குதிரையைக் காவுகிழுர்கள் போலும். அப்படிப் பார்த்தாலும் விகடகவி, இப்படி பார்த்தாலும் விகடகவின்ற சீலமாய், எப்படிப்பார்க்கினும் இவர்களில் மிலேச்சத்தனமுங் கொச்சைத்தனமும் குடி கொண்டிருக் கின்றனன்றுபேசிக் கிரித்துப்போனார்கள்.

அப்பொழுது சருவர்க்கிதன் இனி இச்சங்கடம் நமக்கு வேண்டாம். எப்படி நாம் நடக்கப்பார்த்தாலும் அப்படிக் கெல்லாம் ஓர் ஒர் குறை சூறப்பார்க்கினுர்கள். சுற்றில் வடிப்படாத வைசியர் குதைத்திற் பிறந்த செட்டிப் பின்னொன்றை எங்கணிக் குதிரை அடிக்கும் பறையர் என்றார்களே. “போதுமப்பா போதும் புதுக் குளத்தில் வேளாண்மை,” என்று சொல்லிக், குதிரையை அவிழ்த்துக் காட்டுக்கோட்டி மேய விட்டு, மூட்டைகள் இரண்டையும் அவிழ்த்து அவசியம் கொண்டுபோக வேண்டியவையுங், கொண்டு போகக் கூடியவையுமான் சிலவற்றைத் தெரிவுசெய்து எடுத்து, இரு பொட்டண்மாக்கிக் கக்கத்திலிடுக்கி, எல்லாரும் வருகிற இராசபாதையை விட்டுக் காட்டுப்பாதை தேடி, மிகப் பிரயாசசொயோடும் வருத்தத்தோடும் நடந்து, அந்திப் பொழுதிற் தேசமா புரி போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

இதனாற் பிறருக்குப் பிரீதியாய் நடப்பது பிரயாசமாம் என்றும், அப்படி நடக்கத் தெண்டிக்கும் பொழுது நட்டமுங் தொல்லையும் அவதியும் நேரிடும் என்றுங் காண்கிறோ. ஆனால் செட்டியாரே,

குலபூஷணன் கதை

ஷாவர் இருபேர்க்கு இணங்க நடக்கக் கூடுமாயினும், பெண்சாதிகள் இருபேர்க்கு இணங்க நடப்பது பிரயாசை என்று உணரும். பெண்களோ ஒருதரங் காற்றுயும், ஒருதரம் மழையாயும், உடன்கையில் நெருப்பாயும் வருவார்கள். இதையிட்ட ஓர் பழங் கதையை நீர் ஒருபோதும் கேட்டதில்லையா? எனச், செட்டி, சுவாமி, நான் கேட்டதில்லை; தாங்கள் அடியேன் மீது மனம் வைத்து அக் கதையை யுன் சருக்கத்திற் சொல்லும் என்ற வேண்ட, ஆழாழன் சொல்லு கிறோன். கேளுஞ், செட்டியாரே, பிருதவி, அப்பு, தேவு, வாயு, ஆகா யம் என்னும் பஞ்சபூதியக்கள் உண்டென்று அறிவிரே, இப்பஞ்சத் தியங்களில், அப்பு, தேவு, வாயு என்னும் மூன்று பூதியக்களும் ஆகிகாலத்தில் ஒரு முறை ஒரிடங் கூடிப், பலகாரியக்களையும் பற்றிப் பேசி யோசித்தும், எடுத்த யோசனை கிறை வேறுமையாற் பின்னேர் தடவை தாங்கள் கூடவேண்டும் என்று தீர்ப்புக் கட்டித், தாங்கள் இன்னின் இடங்களிற் தங்குவோமென்று தங்கள் இருப்பிடங்களையும் ஒன்றுக்கொன்று சொல்லிப் போயினவாம். கேளுஞ் செட்டியாரே, அப்பு என்னும் பூதியமாகிய நீரானது தன் ஆசனத்தை விட்டி எழுந்து மற்றிருபூதியக்களையும் நோக்கிச், கிளே கிடரே, நான் இருக்கும் இடம் பெண்களின் கண்களிலாதலால் முக் தினாற் பிந்தினால் அவ்விடம் வந்து என்னிக் காணலாம் என, அப்பொழுது தேவுவாகிய நெருப்பானது எழுந்து, சகோதரரே, என்னிப் பெண்களின் நெஞ்சிடைக் காண்பீர்கள்என்றது. ஈற்றில், வாயு வாகிய காற்றுங்கு எழுந்து, சேசரே, என்னைச் சந்திக்க வேண்டி ஏற்ப பெண்களின் நாக்குகளை நோக்குக என்றதாம். ஆதலாற் பெண்களின் தன்மை இப்பேர்ப்பட்டதென்று பின்னால் தாற்பரியம் பண்ணிக் காட்டல் அவசியமல்ல. ஒருத்தியோடு சரிக்கட்டி கடப்பதே புருடராகிய நமக்குப் பிரயாசையாய் இருக்க, இருவரோடு சரிக்கட்டி நடக்கலாம் என்று நினைக்கிறீரா? “அப்பா உலகத்திற் பெண்களான்றி நான் பட்ட அவதியை ஏது சொல்வேன்?” என்ற சமுசாரிகள் பிரலாபித்துப் படிம் பாட்டை நீர் ஒருமுறையாயினுங் கேட்டதில்லையா? தானுயக் கனிந்ததேகனி, தழிகொண்டு அடித்தாற் கனியாகுமா? “தான் அறியாதவன் பிறர் போய்க் கற்பித் தால் அறிவிவேனே?” என்றால்புலவர்அறிந்தகாரியத்தைச் சொன்னேன், அப்பால்லமது சித்தம்போலாகுக. ஆயின் அறிதொறாற்றிவீர்: “ஆராத் தான் செத்ததென்பது விடிந்தாற் தெரியும்.” “பணத்துக்கு ஒரு அம்புகொண்டு பாழில் எத்தாற்போல்” என்னை உம் வீட்டுக்கு

குலபூஷணன் கதை

அழைப்பித்தப் புத்தி கேட்டு மறபடி அவற்றின் படி நடவாதுப் புத்திமதிகளைப் பாழிலே தள்ளி விடுவீரானாற், காலத்தே அதற்கு சிய விளைவை வெட்டி மிதிப்பீர்; என் வாக்குத் தவறுது, என்ற சோல்லிக் குலகுருவானவர் தன் பிரசங்கத்தை முடித்தார்.

இப்பால் உபயகளத்திரன் ஆழாழ நெஞ்சனிடம் விடை பெற்றுப் போய், விடியுமட்டும்மழை பெய்தும் ஒட்டாக்கினிஞ்சில்முனை வீசா தானும்போல அவ் ஆசிரியன் பேச்சில் வசியப்படாது, தன் மனையாட்டி பேச்சிலே வசியப்பட்டவனுடி, இருக்கிறவன் செம்மையா விருந்தாற் சிரைக்கிறவன் செம்மையாய்ச் சிரையானு? கரும்பு கசப்பது வாய்க்குற்றமா? கரும்புக்குற்றமா? கடிவாளத்தையுங் தோட்டியையும் பிடிப்பவன் சமர்த்தனானும் குகிறையின் மூர்க்கழும் யானையின் அகங்காரமூம் என் செய்யும் என்று தேற்றங்கூறி, மறு மனையாட்டிப் பிரியனுய்த் தன் மனைவிக்கேவேதகோபம்மாளைக் கூப்பிட்டு, அடி, அம்மணி, நான் என் குல குருவாகிய ஆழாழ செஞ்சு ரூடன் இக்காரியத்தின் பேரில் யோசனை பண்ணினதைக்குறித்தத் துக்கப்படுகிறேன். “தன் பெண்டாட்டியைத் தான் அடிப்பதற்குத் தலையாரிக்கச்சீட்டு வேண்டுமா?” என்றாற்போல என் பிரியத்துக்கு நான் பின்னு மோர்ப்பெண்டாட்டியைச் சம்பாதிப்பதற்கு என் குருவுக்குக் கூடகிற காரியமென்ன? என்னென்ன வில்லங்கம் எனக்கு நேரிடவந்தாலும் பின்னைப்பெற்று மலடன் என்று ஐர் சொல்லும் வகை வார்த்தைக்கு யான் மிக அஞ்சகிறேன். ஆதலால், கீசான்ன மறு விவாகத்திற்கு உடன்படுகிறேன். அப்பால் உன் இஷ்டம்போல் ஆகட்டும் என்றான். இவ்வார்த்தை காதில் வீழ்ந்த ஏடன் கூவேதகேவி அதி களிப்படைந்து அக்கண்மே சில காக்காரரை அழைத்து அவர்களிடம் ஒர்பல்லாக்கை அஜுப்பித், தன்சகோதரியைத்தன் வீட்டுக்குக் கூப்பிடிவித்து விவாகத்தினம் வைத்துச், சுற்ற மித்திரர் சாட்சியாக அவளைத் தன் கணவனுக்கு இரண்டாம் மனைவியாக்கினான்.

இவ்வாறு குல பூஷணன் குருவரை மறந்து, தன் மனைவியாகிய கூவேதகோபம்மாள் இட்ட ஆண்டிலில் அகப்பட்டு, அவள் தண்கை கீலகோபியையும் அயலார் சாட்சியாக வதுவை செய்து, தன் நாமகாரணப்படி இருமனைவிக்காரனானான். இப் பெண்கள் இருவரும் பிறப்பால் ஒருவர் விரும்பும் பொருள் ஒருவர் வெறக்கும் பொருளாய் ஒருவருக்கொருவர் ஒற்றுமையின்றி வேற்றுள் முடையவர் களாய் இருப்பினும், ஒரே பிதா மாதாவின் பின்னைகளாதலாற் சில

குலபூஷணன் கதை

காலன் சன்னடையின்றி ஒரு வீட்டிலிருந்து, பதி விரதங் தவறுத கற்புக்கு இலக்கணமாய், இல்லாச்சிரமம் நடத்தித், தங்கள் புருஷ அங்கு இதமாய்ந்தந்தார்கள். அவர்கள் நாயகனுகிய உபயகளத் திரும் அவரவர் விரும்ப அவரவர்க்கு இதமாய்ந்தந்து, அவரவர் அருத்தியைத் திருத்தி செய்து, அவ் இரு நாயகிகளையுந் தன் இடக்கண் வலக்கண் இடக்கரம் வலக்கரம் போற் பாவித்து, இரண்டு லோகங்களை இடை சின்ற பொருந்தச் செய்கின்ற பற்றஞ்ச போல அவ்விருவர்க்கு இடையில் சின்ற அவர்களை ஒப்புரவாக்கி, இல்லத் தலைமை நடத்திப், புத்திர புத்திரிகளைப்பெற்று மகிழ்ந்திருந்தான். ஆயினும் அவன் மகிழ்ச்சி நீடித்தத்தில்லை, சில காலத்திற் படிப்படியே அவர்களுக்குட் பெருங் தொல்லையுண்டாக, ஆழாழ செஞ்சன் பேச்சு உறுதிப்பட்டது. சுவேதகோபயின் செய்கை அவனுக்கே ரஞ்சாவிற்று. முந்திய செவியைப் பின்திய கொம்பு மறைக்கத் தலைப் பட்டது. அக்கையுந் தங்கையும் பாம்புங் கெருடலும், பூணையும் எலியும் போலானார்கள். உபயகளத்திரன் பாடு இரண்டு பிடியாணைகளுக்கு இடையிலே சிற்குங் தம்பத்தின் பாடு போலவும், இரு புறமும் அடி உண்ணும் மத்தளத்தின் பாடு போலவுமாயிற்று. இரு பேருங் சீறி ஒருவர் மேலொருவர் விழும்போதுங் தன் மேல் விழும் போதும், அவன் தன் குலாசாரியனின் வார்த்தைகளை கினிந்து புலம்புவான். “நம்மாலே நாங் கெட்டோங் தோப்புக்கண்டம், சட்டம்பியார் என்ன செய்வார் தோப்புக்கண்டம்” என்றுபிள்ளைகள் சொன்னாற் போலச் சொல்லித் தேற்றமடைவான். “முற்பயக்குன் சின்னீர வின்பத்திற்பிற்பயக்கும் பீழை பெரிது” என்றும்பாடிக் கொள்வான். இருப்புச் சலாகையை விழுங்கியபின் இஞ்சிச்சாறுகு டித்த கணக்காய் என் குல குருவின்புத்தியைக் கடந்து செய்த வேலைக்கு இவின் மனஸ்தாப்ப்பட்டாவதென்ன? என்றுசொல்லித்துக்கூட்ட தால் உட்கினான். கண்டோர் கேட்டோர் கிரிக்கவும் பேசவுங் கேட்டு வெட்கத்தினால் உள்ளமழிந்து புழுக்கினான். பொறுதி, பொறுதி, கடவினும் பெரிது, பெரிது, என்பான்.

இப்படி மனவருத்தத் தோடி ருக்கவே, இக் கோழுட்டிச் செட்டிக்கு ஆடவெப் பிராயம் போய் விருத்தாப்பியம் வந்தது. வரவே, உடம்பினைத்து நகர தோன்றிற்ற. கரும் பொற்கம்பி சிறரகளுக் கிடையே பூட்டிய வெண்பொற் கம்பி சிறர்கள் போல அவனது தாடியும் நகரக்கத் தலையும் நகரத்தது. பிரான் சேஞ்சுகிய தன் பத்தாவிற்கு இளநகர தோன்றியதைச் சுவேதகோபம்மாள் கண்டு,

குலபூஷணன் கதை

சபாபத்தே வெண்ணிற விரோதியாயிருந்ததினாற் கொல்லீனைக் கொண்டு சிறு குழ்பொன்ற செய்வித்து, நானுக்கு நாள் அந்தரை ரோமங்களைப் பிடிக்கி ஏறிய ஆரம்பித்தாள். மயிர் பிடிக்குங் தன் கையாற்தலைவலி கண்டிருந்துங் தன் நாயகிக்கு மன வருத்தங்கொடுத்துப் பிரியவீனப்படுத்தல், ஒரோ! பெரும்பாதகம் என்றும்; அன்றி, “ஏழையைக் கண்டால் மேரழையும் பாடும்” ஆதலால், நன் கிழு வயசில் இச் சிறுக்கிளுநடன் ஏதும் விரோதமாய்ப் பேசினால் விளக் குமாற்றினாற் சார்த்துப்படியுங் கிடைக்குமென்றுங் கோமுட்டி நினைந்து தன் பல்லிக்கடித்து மவுனாக் சாதித்துப் பொறுமை யுற்றிருந்தான். குவேத கோபமமாள் நரைமயிர் களைவதையும், உபயகளத் திரன் தறவிபோல மவுனசாதனை பண்ணி இருப்பதையும் நில் கோபம்மாள் கண்டு, கெட்டி! என் சக்களத்தியாகிய அக்காள் தனக்கு உபேட்சையான வெண் குஞ்சிகளைக் களைகிண்றார்; நமது பத்தா அதற்குச் சர்பாகி, அவளைக் கண்டியாது தண்டியாது உடன்பாட்டுக்காரராய் இருக்கிறார்; இனி நான் காலதாமதம் பண்ணி இருக்கவேண்டியதேன் என்று தன் உள்ளத்தில் சியாயம் பேசி உத்தரித்துப், பெட்டியில் அடைபட்டிருந்த சருப்பம்போற் சினம் பொங்கி ஏழங்கு, தானும் ஓர் சிறு சாவனை செய்வித்துத் தன் பத்தாவின் சமீபஞ்ச சென்று, தனக்கு உபேட்சை தந்த அக்கருங் குஞ்சிகளைப் பிடிக்கத் தொடங்கினான்.

குவேதகோபி நரைமயிர் பிடிக்க, நிலகோபி கருமயிர் பிடிக்கப் பங்கிட்டுப் பார்க்க அங்கொன்றுமின்றி உபயகளத்திரஜுடைய தலை உரித்த புருப்போல வெண்டலையாக, அவன் முகம் பெண்மூகம் போலாயிற்று. மயிர் பிடிக்கிய வருத்தத்தாலும், மூப்பு நெருங்கிய திறத்தினாலும், பெண்கள் இருவர் கொடுத்த தொல்லையினாலும், மனசம் உடம்பும் வருந்திச் சில வருஷத்துள் ஆராருக்கு நானுகு வேன், ஆகை உடம்பையும் புண்ணையுங் கொண்டு, என்றவன் சில மாக, ஆருக்கு இதமாய்ந்தப்பது என்று நினைத்து வருந்திக், கோமுட்டி உயிர் துறந்தான்.

இக் கதையினாற் பிறர்க்கிதமாய் நடப்பது எப்பொழுதும் அருமை என்றும், அப்படி நடக்குங்காற் தமக்குப் பெரும்பான்மையுங் கேடும் நட்டமூம் நேரிடுமென்றும் உணர்க. இத்துடன் இரு மஜைவியர் வைத்திருப்பார் தம் பாடும் இவ்வாறுமென்றும் உணர்க.

விசி வது சண்டதீரன்கதை.

முடனுக்கு உபதேசித்தல் நட்டம் வகுவிக்கும்.

Reprove not a scorner lest he hate thee.

உலகேசரபுரம் என்னும் ஒரு பட்டினத்திலே சண்டதீரன்னும் ஒரு இராசன் இருங்தான். இவனுக்கு அதர்மகோபன் என்னும் ஒரு வன் சிரேஷ்ட மந்திரி. இம் மந்திரி தன் வசம் ஒப்புவிக்கப்பட்ட இராசாங்கச் சமையை அட்ட திசைகளினு மூன்றா அரசர், பிரசைகள், எவரும் மெய்ச்சம்பொருட்டுத் தன் தோண்மேற் சுமந்து, தருமதேவதையுங் களி கூர, அரசியல் செலுத்தி வந்தான் இவனது மந்திராரசாட்சிக்காலத்திலே பசுவும் புலியும் ஓர் வாவி யிலே தண்ணீருண்ணவும், பாம்பும் எலியும் ஓர் வளையிற் சகவா சம் பண்ணவுந் தக்க அவ்வளவரய், இராசாங்கத்திற் சமாதானங் தேங்கி வழிந்துகொண்டிருந்தது. அயல் நாட்டாராகிய குறுஙிலத் தரசரும், மற்ற அதிபதிகளும் இவ் இராசாவின் கடைத் தலைவரா சலிற்சென்று கப்பங்கட்டி, அவனது கடாட்ச வீட்சனம் பெற்றுத் தலைவனைங்கி, அஞ்சலிசெய்து போவார்கள். “வேதவேதியர் வேதத் தக்கோர்மழை-காதன் மங்கையர்க்கற்பினுக்கோர் மழை-நீதிமன்னர் நெறிமுறைக்கோர்மழை”யாய் ஆகமாசம் மூன்றுமழைபெய்து, நா இந்கரங்கள்சிறந்துசெழித்துப், பசு கிரைகள் வர்த்தித்துக், கிருவி வர்த்தகம் ஆதியான உபயோகச் செயல்கள் குறைவற நடந்து கொண்டிருந்தன.

இப்படி மிருக்குங் காலத்திலே வாமசமயரசாரிகளாகிய தட்ட கண்டகர் சிலர், நெய்க்குடத்தில் ஏறும்பு மொய்த்தாற்போல், இவனது அரமணையில் வந்து, இவனுக்கு உயிர்த்தோழரானார்கள். பன்றியோடினங்கிய கன்றுபோலவும், தகையுடன் சேர்ந்த நகம் போலவும், அவன் அவர்களுடன் கடிச் சோமபானம் அருந்தத் தொடங்கினான். அத் தொடக்கத்தில் மிகவும் பெலவுறுதிகொண்டு “மூன்றுக்கொள்ளா வேவியுமில்லைக் கள்ளுக்கொள்ளா வயிறு மில்லை” என்றாற்போலக் கண்ட மட்டில் விட்டுக்கட்டவுங் தன் பழைய சன்மார்க்க லட்சணங்களைக் கை பறிய விடவுங், தான்போகும் போக்கிற்கு எடுப்பதாமற் தனக்குக் கட்டுக்காவலாயிருந்த தன் பழைய மந்திரியாகிய அதர்மகோபனை அலட்சியஞ் செய்து, தனக்கு

சண்டதீரன் கதை

முந்தித் தன்னுடன் எடுபடும் அமையாவரதன் முதலான வாலிப் மந்திரிமார்களின் பிரியவசனங்களில் எடுபடவுங், கொடுக் கோலோச்சித் தன் குடை ஸிற் கீழிருக்கும் மன்பதைத் தொகுதி யை வருத்தவும், அநீத வரிகளை இட்டு மூன்றிலொன்று கடமை தண்டவுங், கெடு கால புத்தியாற் தரும நீதி தவறி நடக்கவும், ஆரம்பித்தான்.

இதை அவ் இராசனது பிராண நேசனும், அவனது பிதாப் பாட்டன் காலங்கொடாட்டு மந்திராராசாட்டு செலுத்தி, வயதிலும் அறிவிலும், தரும சாஸ்திர போதனையிலும் முற்றிப் பழுத்தவனுமாகிய அவ் அதர்மகோபன் கண்டு, ஜேயோ! அடுக்கும் அருமை உடைக்கும் ழனைக்குத் தெரியுமரே! என்றால் போல, இவ் இராசாங்கத்தை ஒழுந்து பண்ண இராப்பகலாய் நாம் எவ்வாறு பிரயாசப்படுகிறோம் என்பதை அறியாது, நம் இனைய பூதி முழு மூடரான தமது சினேகி தர் சிலருடைய மோசப் பேச்சில் எடுபட்டு, நாசப் படப்போகிற ரே. சருக்கரையும் மாவுஞ் சரி என்று ஸினாந்தார் போல அஜுபவ சாலியாகிய நமது யோசனையையுங் தஷ்டசிலரான சில வாலிபர் யோசனைகளையுஞ் சமமென்று ஸினைக்கிறோ. ஜேயோ! இதென்ன பாவம், என்று விசாரங்கொண்டு, அவ் இராசனுடைய சங்கிதான் ஞ சென்று, அவனது உபய பாதாரவிச்தங்களில் விழுந்து, அவற்றிற் படிந்த அசிகளைத் தன் நெற்றியினாற் துடைத்து, மோந்து, மறுபடி எழுந்து, அவனது திருமூகத்தை நோக்கிச், சொல்லுகிறோன்.

அகோ! சகேஸ்பரா, இராச கெம்பிரா, இராச மார்த்தாண்டா, கிரும், உமது அரமணையுஞ், செங்கோதும், கீழேவாழி: உமதுசங்கிரவட்டக் குடையும், உமது பொற் கிரிடமும் அனவரதமும் வாழி. உமது குடியுங், கொடையும், படையுஞ் சந்ததம்வாழி: ஆனால் என் வேந்தனே, தங்களுக்கு அடியேன் போதிக்க வேண்டிய சில குருமங்கிர வரக்குகளூள். இராசனே, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு, என்னும் நான்கு தலையைப் பொருட்களூள்.

சதலறங் திவினை விட்டம்பட்டல்பொருளென ஞான்றுவ
காதலிருவர் கருத்தொத்து—ஆதாவ
பட்டதே யின்பம் பரஜனஸினை திம்ஸுன்றும்
விட்டதே பேரின்பவீடு,

என்று அவற்றைப் பெரியோர் பிரித்துத் தாற்பரியமாய்ப் பேசி இருக்கிறோர்கள். இங் நான்கு பொருட்களூள் முன்னைய மூன்றும்

சண்டதீரன் கதை

இம்மைக்குரிய. அவற்றின் விளைவாகிய பின்னின்ற வீடென்று மோமறுமைக்குரியதும் எம்மையினுஞ் சீவ ராசிகளுக்கு உறுதி பயப்பதுமா யிருப்பது. அவ் வீட்டை ஒருவன் அபேட்சிப்பானால், அவன் சற்பாத்திரங்களுக்குப் பிச்சையிட்டு, நியர்யமான பிரகாரம் பொருளீட்டித், தருமசாத்திரங் தவறுது பதிவிரதம் அறட்டிக்கும் இல்லாங்குடன் இல்லாச்சிரமம் அடைத்தித்து, “ஆரியப்பாவையாடினாலும் காரியத்திலே கண்” என்ற உயர்ந்தோர் வார்த்தைக்கு இசைந்து, அப் பரவிட்டை என்றும் நோக்கி மிருக்கவேண்டும். அதனை இம்மையிற் கருதாது, மாயமாகிய இப் பிரபஞ்ச வாழ்வைச் சதம் என்று கருதி அதன் மேல் மையலாகி மனம் பொருந்த வைப்போர், பனியை நம்பி ஏற்படிட்டினவர்க்கு ஒப்பாவார்.

அன்றியும் பரபோக மோட்சவீட்டை வாருஞ்சிக்கும் பேர்களாற் தவிர்க்கப்பட வேண்டிய பாவங்கள் ஒன்றிரண் டல்லப் பலவால். இப் பாவங்களுள் எல்லாம் பஞ்சமாபாதகங்கள் என்று பேரிடப்பட்டவைகள் மிகக் காத்திரமானவைகள். அவை, கொலை, களவு, கள், காமம், குருங்கைத் தைத் தரும சாத்திரங்கள் விவரிக்கும். இவற்றே பிரியா வங்கணம் பூண்டு, தம் இச்சையை சிறைவேற்றற்றாய் இவற்றைக் கிரகிப்பார்க்கு எரிவாய் நரகக் கடலுட் புகும் பெறு பேறு இலைபிக்கும் என்று வேதாகமங்கள் கூறும்.

இப்பெரும் பஞ்சமாபாதகங்களை நடுகின்ற கள் எஞ்சிய நான்கு பாதகங்களுக்கும் மூலவேராய் இருப்பதுமன்றிப், பிறபாதகங்களுக்குத் தந்தை தாயும் ஆதரமுமாய் இருப்பதால் அது யாவுள்ளாருவ னாலும் முந்தத் தவிர்க்கப்பட வேண்டியது. குடி கொண்டார் குடி நாசமாம். ஆனால் அது மன்னுயிரிருந் தன்னுயிர்போல மதித்து மக்கட்பரப்பிற்குத் தக்க களைகளுங் காவலுமாய் இருக்கும் அரசனிடங்குடி கொண்டால், அது அவனையும், அவன் அரமனையையும், அரசையும் அவன்பிரசையையும், குட்டயையும் அவன் முடியையுங் கண் முடி விழிக்குங் கணமாத்திரை வேளையிற் பிரசன்டவாயு முன்விட்ட சருகுக் களங்கள் போல வாரி வீசும். அகோ! என் மகாராசனே, அந்தப் பெரும் பாதகம் உம்மைத் தொட்டிருக்கின்றது. உன் மரத்திற் புல்லுருவி முளைத்தாற் போல அத் தீமை உம்மில் முளைத்தி கிகின்றது. அதையிட்டு யான் அகோராத்திரம் அன்ன பானமின்றி தித்திரைச் சுகி இன்றித் துக்கசாகரத்தில் வீழ்ச்சு கிடங்கு முக்குளி த்து உட்கி அழுங்குகிறேன். “ஏழையின் சொல்லு அம்பலம் ஏலுது” என்றது போல, அடியேன் கூறிய புல்விய சொற்களை என்னிட

தள்ளாதிருக்கவேண்டுகிறேன் குடின்னும் இப்பெரும் பாதகத்தை என் பெருமானே, கோமானே, சாந்தனையுந் தீண்டாதிருக்க வேண்டு மெனப் பிரார்த்திக்கிறேன். அத்துடன் இப் பெரும் பாவும் உம்மிற் தலைப்படக் காரணமாயிருக்கும் அவ் வாமசமயாசாரியராகிய தட்டறையும் உமது கூட்டம் விட்டு அகற்ற வேண்டுமென மன்றூடுகிறேன். கூடியிருந்து கொள்ளி சொருகுவரர் போதும் இவரால் உமக்குக் கெடுதி உறுமென்று அஞ்சுகிறேன். சங்கதக்கு வந்தார் தனியாகார், என்று போலத், தற் பொழிவு கருதி வந்த இவர்கள் உமக்கும் உமது இராசாங்கத்தாருக்கும் ஒருநாளுக் தனியாகார்கள். என் வார்த்தையைத் தட்டி இப் பாதகத்தில் மேலும் அப்பியாசித்து வருகிறேன், கனகீர்த்தியன் பட்ட பாடு படவேண்டிவரும் என்றான். அப்பொழுது சண்டதீரன் அம் மங்கிரியைப் பார்த்து, அகோ! மங்கிரி, சீ இப்பொழுது சுட்டிய அக் கனகீர்த்தியன் என்போன் யார்? அவன் கதையை யாமறியச் சற்றே விபரமாய் உரை என, அம் மங்கிரி சொல்லுகிறான்.

கேளும், இராசனே, மங்களாபுரம் என்னும் ஓர் பட்டினத்திலே சுபகீர்த்தியன் என்னும் ஓர் சக்கரவர்த்தி இருந்தான். இவன் நெடிக்காலம் புத்திர பாக்கிய மிஸ்றி வருங்கித், தன் முது வயசில் ஓராண் மகலவைப் பெற்று, அதற்குக் கனகீர்த்தியன் என்று நாமகர ணஞ் சூட்டினான். இப் புத்திரன் இவனவயசிற்குனே கூர்க்கபுத்திக் காரனும் இருந்தமையால், அவனது பிதா அவனில் அதி நட்பாகித், தன் குலாசாரியாகிய வித்தியாதுவங்கை அழைப்பித்து, அவனுக்கு ஏடு தொடக்குவித்துத், தன் அரமணையிற்குனே அந்த ஆசாரியனை வைத்துக் கல்வி பயிற்றுவித்து வந்தான். பதினாறு பிராயமான பொழுது, வேதசாத்திரம் ஆதியான சருவ சாத்திரங்களும் அவனுக்கு வாய்ப்பாடமாயிருந்தன. கலைக்கியானங்கள் யாவும் இப் புத்திரனிற் குடி கொண்டிருக்கக் கண்ட அவன் பிதாத், தனக்கு அங்கி யகாலம் கேளிட்ட தருணத்தில் அவனுக்கு மருட்டாயிஷேகன் சூட்டிப், புண்ணிய சுருபன் என்னுங் தன் மங்கிரியிடம் அவனை ஒப்புவித்து, மங்கிரி! என்னைப்போல என் புத்திரனுகிய இவனை அன்போடு ஆதரித்து, என் இராச்சியபாரத்தை அவன் தோண் மேற் பொறுக்கச் செய்த என்று வரக் கேட்டு இறங்கு விட்டான். சுபகீர்த்தி இராசாவின் அங்கிய காலவாரத்தையை அம் மங்கிரி சிரமேற் சமந்த, அவ் இராசகுமாரனைக் கண் மணிபோல் ஆதரித்து, இராசகாரி யங்களை நடத்தி, இருபத்துநான்குபிரயைத்தில் அவனுக்குஒர் இராச-

குடும்பத்தில் விவாகங்குசெய்து வைத்தான். இப் புதுச் சமுசார த்தினால் இவ் இராச புத்திரரூக்குச் சில புதிய தோழர்மார் உண் உபட்டார்கள். ஆராதாரிய புரம் என்னும் ஓர் பட்டினத்திற் பிறந த பாடவிவாஞ்சையன் என்னுமேர் இராசகுமாரன் அவனுக்குப் பிராணநேசனங்களுன். இதை வித்தியாதவசன் என்னும் அவன் ஆசிரி யன் கண்டு, அட்டா, நம் இராசகுஞ்சரம் மோசம் போகப் போகிற தே என்ற சினித்து, அவனை நாடோறும் போய்க் கண்டு, அவனுக்கு வேண்டியவாறு எச்சரித்து வந்தான். “கூடாத கூட்டங்கள் கூடவொன்னுது, தம்பி, கூடினாலும் கூடங்கள் மாடங்கள் ஏற வொன்னுது, ஏற்னாலும் தம்பி, நாதங்கள் சீதங்கள் பாடவொன்னுது” என்ற எச்சரித்து வந்தபோதும் அவ் இராச புத்திரரூக்கு அவனது உபதேசங்கள் புறக்குடத்தில் வார்த்த ஸிர் போலாயின். அவன் ஆராதாரிய புரத்தாரான கஞ்சரவன், வெட்டுமாறன், சாராயன், முதலாம் பல தஷ்ட குமாரர் மேலும் விடாநேசனங்கிப் பெருந்தீஸ் உண்டு, பெரு விருங்து செய்து, கோலாகலப் பிரபிழ க்கனங்கள். இதனால் அவன் முன்படித்திருந்த வேதசாத்திரங்கள் அவனுக்கு வெறப்பாயின. “க என்றவன் மேற் கள்ளனுக்குப் பக்க” என்றால்போலத், தன் நடைகளைக் கண்டிக்குஞ் சன்மாங்க நால்கள் அவனுக்கு வேப்பம் பழம் ஆயின. ஆகவே, இந்நாள் வகர க்குஞ் சக்கானி போலிருங்து தன்னையுங் தன் இராச்சியத்தையும் நடத்தி வந்த தன்பிதாவின் மந்திரி கண்ணுக்கு அவன் பிரைபோல் அருமையானுன். இராசாங்கம் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு வாங்தி வரச்செய்யும் வமன் மருங்து போல் ஆயிற்ற. இவ்வாறு காரி யங்கள் எல்லாங் தாழுமானங்களை அப் புண்ணிய சுருபன் என்ற மந்திரி கண்டு, மேலும் மேலுங் தஷ்டபழந்து, அவ் இராசகுமாரனைத் தேடிப்போய், அவனுக்கு ஆசார உபசாரம்பண்ணி அவனைகோக்கி, ஜயோ! புத்திரசிகாமணி, உமது ஒழுங்கற்ற நடைக்காய் இரக்கம் அடைகிறேன் என்று, சில நற்புத்தி சொல்லவாயெடுக்கவே அவனுக்கு உக்கிரகோபம் எழும்பிற்ற. எழும்ப அவன் உரத்தசத்தமாய் அடா, மந்திரி, “சிறியார்க்கிளியது காட்டாதே சேம்புக்குப் புளி விட்டாக்காதே” என்று எப்பொழுதோ நான் அறிந்தும் உள்கூட கொடுத்து நடந்ததினால் அல்லவா எனக்குப் போதிக்க முன்னிட்டாய், என்று கெர்ச்சித்துத், தன் ஹீதண்டையணிந்த காலினால் அம் மதி மந்திரியை உதைந்து தள்ள, மந்திரி பின்னென்றும் பேசாதுநாச காலம் விபரீத புத்தி என்ற சொல்லித் தற்சணமே

இராச சபையை விட்டு நின்கினான். அது முதற் கணக்கிதியன், பரகனுங் தோட்டியும் இன்றீத் தன்னிஷ்டமாய்த் திரியும் மதயானை போலச், சுயாதினங் கொண்டு, தன் தேரமர்கள் பிரபுக்களுடன் தன் மனம் போல நடந்து, பெருவிருந்துகள் செய்து குடித்து வெறித்திருந்த ஓர் சமயத்தில், அயல்நாட்டு அரசன் ஒருவன் கெச ரத தூரக பதாதிகள் என்னும் நால்வகைச் சேண்டியுடலும் படை எடுத்து எதிர் வந்து, சட்டெனப் பட்டினத்தூட் புகுந்து, காவற்காரரை வெட்டி, விருந்துச் சாலையுள் துழுந்து, அங்கே வெறியினால் மயங்கி அறிவுறிந்து கிடந்த அந்த இராசகுமாரனையும். பிரபுக்களையுங், துரைமக்களையுங், சேனுபதிகளையுங், தானுபதிகளையும், மந்திரி மார்களையுங், தந்திரிமார்களையுங், சங்காரம் பண்ணி, இராச்சியத்தைத் தன் கைவசப்படுத்தினான். இதுவே சண்டதீர ராசனே, நீர் வினாவிய கதை என்று, அவன்கால் இரண்டையுங் கட்டிக்கொண்டு, மலக்கத்துடன் கண்ணீர் சொரிந்தான்.

அப்பொழுது சண்டதீரமகாராசனது வாலிப மந்திரிமார்களில் ஒருவனுகிய அமையாவரதன் என்பவனுக்குக் கோபமற்றான, அவன் இம் மந்திரியை நோக்கி, அகோ! வயோதிக்ரே, உமது பேச்சினால், நீர் கொசுகை வழித்து ஏருமைக்கடாவை விழுங்குகிறவர் போலிருக்கிறீர். உலகத்தில் நடக்கும் பெரும் பாதகங்களைக் கவனியாது இச் சொற்ப காரியத்தில் இத்தனைப் பிரசங்கஞ் செய்யவுங், கொண்டு குலம் பேசுவார் போல, உம்மை இந்நாளாவும் ஆதரித்து வந்த எங்கள் கெடி மன்னன் மேற் குற்றம் பிடிக்கவுமா வந்தீரோ? “ஏரு முபவன் இளைத்தால் ஏருது மச்சினங் கொண்டாடும்” என்றால்போல்லவா எங்கள் இராசனது இளக்காரங் கண்டு பகிரங்கமாய் இப்பெரிய சபையிலே சிட்டை செய்யவந்தீர்? சவாச! கெட்டி! பளா! பளா! என, அதர்மகோபன் சினங் கொண்டு அமையாவரதனை நோக்கி, அடா, அமையாவரதா, “நன்றாயிருந்ததாம் நல்லி சுட்ட பணிகாரம்” என்றால் போல உன் பேச்சு மகா கெட்டியாய் இருக்கிறது; குடிகாரனுக்கு ஏரிவாய் ஈரகப் பங்கு கிடைக்கும் என்பதை கீ இன்ஜும் அறிந்தநில்லைப்போலும்; உன் கதை “நல்லது நாற்கலலம் ஊத்தை பதின் கலம்” என்றால் போலிருக்கிறது. கீ உன்னையுங் கெடுத்து உனக்கும் நமக்கும் இந்நாட்காறும் அன்னங் கற்பி த்த நம் மனனையுங் கெடுக்கப் பார்க்கிறோ? “நாவிதன் குப்பை கயக்கிண்டினால் வருவதுஎல்லாம் தலையிர்” என்றால், உன் நெஞ்சைக் கிண்டினால் இத்தீய யோசனை யன்றி வெரூண்றும்

சண்டீரன் கதை

புதுப்படாதா? அடா அமையாவரதா, ஒரு சான் காட்டில் ஒரு மூழ் ந்தடி வெட்டக்கடாதானும் போல, உன் சொற்ப விவேகத்தில் உய்சிற புத்தி கிடையாத என்பதை யான் அறிவேன்; அடங்க மவுனமாயிரு, என்று அவ் வாலிப மஞ்சிரியை எச்சரித்து, மறுபடி புங் தன் அரசனை நோக்கிப் பின்னாலும் சில அன்புரைக்கறி அவனைத் தெருட்டினான்.

மங்கிரி சொன்ன இவ் உபதேச வார்த்தைகள் யாவுஞ் சண்டீர மகாராசாவின் காதுத் தவாரங்களிலே புன்னூக்கூடே புகுந்த அக்கிளிபாணங்கள் போலே நுழைய, அவன் கண்கள் இரண்டுங் கொல்லதுடைய உலைமுகத்திற் காய்ச்சப்பட்ட இருப்புப் பாளம் போலச் செக்கரச் சிவேரன்று சிவப்படைய, வீசைகள் இருபா அம் பட்டாக்கத்திகள் போலப் படப்படென்று துடிக்கக், கால்கள் தள்ளாடக், கைகள் நடுங்கக், கோபாக்கிளி மண்டிச், சிங்கேறு போற் கருச்சித்து, இடிமூழக்கம் போல ஓலித்துக், கடல் போல் இரைந்து, கறுமி உறுமி வீசையை முறக்கிப், பல்லிக் கடித்துச், சிங்காசனத்தை விட்டுக் கிளர்ந்து, அக்கம் பக்கங்களில் உருவின வாட்களோடு சிற்குங் தன் தலையாரிகளைப் பார்த்து, அகோ! வாருங் தலையாரிமாரே, கிணற்றிற் தவளை நாட்டு வழக்கம் விசாரித்தாற் போலத் தனக்கடாத கவ்வலகாரியங்களிற் தலையிட்டு, அச்சபயமின்றி எனக்கு முதன்மை செலுத்தி, என் முன்னிட்டுத் தரும சாத்திர சாமர்த்தியக்காட்டிப் போதிக்குங் குரவனுய் ஏற்பட்டு, என்னுடன் மைத்தனமுறை கொண்டாடத் தலைக்கத் திக் கள்ள ஏழை ப்பயலின் கழுத்தைத் தறித்துப் பந்து போல் உருட்டி விளையாடுகின்கள். சதுரக்கள்வி கிளைத்தாற் போற் பலுகிப் பெருகிய இப் பேயனுடைய குடும்பத்தாரரப் பிடித்து மதிற்புறங் கொண்டுபோய்க் கழுவேற்றுங்கள்: “அற்பனுக்குப் பலிஷ்வந்தால் அர்த்தராத்திரியில் வங்குடை” என்ற பழமொழிக் கொப்பாய்த், தன் தாரதம்பியங்கட்டு, இராசமாளிகை போல இவன் கட்டிய இவனது வீட்டைக் காற்றின் காயங்கிய அக்கிளிக்கு இரை கொடுத்து, அவனது ஈந்தரவுனங்களையுங் கொல்லைகளையும் ஏருக்களமாக்குங்கள்: அடாது செய்த இவன் படாது பட வேண்டும் என்று அடிக்காடிக்கக் குதித்தெழும்பும் பந்து போலக் குதிகொண் டெழுந்து, கண்டோர் கேட்டோர்ஸ்வருங் திகில்கொண்டு தரையில் விழுத் தக்கதாய்க்கொம்பன் யானைபோற் பெருமூழக்கிட்டான். குற்றமூள்ள நெஞ்சா ஏது குடுகுகிங்க, அவனது முகரூபானது வேற்றுமைப்பட்டது.

இவ்வாறு சினத்தோடும் முழக்கத்தோடும் அரசன் பேசியதைக்கே
ட்ட அவன் மந்திரிமாரிற், சிலர், இடியேற கேட்ட சருப்பக்கூட
டம் போல வாயோடுவாய் பேசாது மவனமாய் இருந்தார்கள்.
“குறுணி மையிட்டுக் குருட்டுக் கண் நீங்குமா?” என்றாலும், “அடங்காதார்” என்று உள்ளத்தில் எண்ணினார்கள். சிலர்,
“கொடுங்கோன் மன்னர் வாழு நாட்டிற் கடுமெபுவி வாழுங் காடு
நன்று” என்றார்கள். வேறுசிலர், செங்கோல் கோட எல்லாங் கோ
ட்டே; ஐயோ! இவ் அரசன் சினமடைந்து இந்தச் சிரேட்ட மந்திரி
யை முன் பின்பாராது தண்டிக்க எண்ணலரதுமோ? என்றார்கள்.
வேறுசிலர், ஐயோ! “தாட்டோட்டுக்காரனுக்குத் தயிருஞ் சோதும்
விசுவாசக்காரனுக்கு வெந்தீருஞ் சோதும்” என்றார்கள். வேறு
சிலர், அந்தோ! பசக் கறுப்பாறந் பாறுங்கறுப்பா? என்றாலும் போல
மந்திரி கீழ்ப்பட்டவனுமிழும் அவன் புத்தி கீழ்ப்பட்டதல்லவே;
இராசன் விருதாவிலல்லவா அம் மந்திரிக்கு மோசன் செய்யப்
போகிறுன் என்றார்கள். வேறுசிலர், அன்னே! “பாடிப் பாடிக்
குத்தினுஹும் பதரில் அரிசி இல்லை” என்றாலும் போல, எத்தனை நற்புத்
திகளை வருந்திச் சொன்னாலும் துட்டிரிடம் நல்லறிவு தோன்றுத
என்றார்கள். வேறுசிலர் அக்கோ! “பாலைக் குடித்தவனுக்குப் பா
லேப்பம் கள்ளைக் குடித்தவனுக்குக் கள்ளேப்பம்” என்றாலும் போ
லக், குடிகாரருடன் கூடினவனுக்குக் கெடுமதியல்லாது நன்மதி
வராது என்றார்கள். வேறு சிலர், என்னே! பாயும் மாட்டின் முன்
வேதமோதினுர் போல, இந்தத் துட்ட இராசனுக்கு இச் சிட்ட மந்திரி போதிக்கத் துணியலாமா? என்றார்கள். வேறுசிலர், ஏற்றே!
குரங்குக்கு உபதேசித்த தாக்கனங்குருவியின் பாடாகிறதே எங்கள் மந்திரி சிரேட்டர்பாடு என்றார்கள். வேறுசிலர், ஆ! நிழல்ரு
மை வெயில் வந்தாற் தெரியும் என்றாலும் போல, இம் மந்திரியின் அரு
மை இவன் இல்லாக்காலங் தெரியும் என்றார்கள். இவ்வாறு மந்திரியாருடன் இராச சபையில் இருந்தோரெல்லாஞ் சொல்லி ஏக்கம்
பிடித்திருக்க, ஐயையோ! நன்மை செய்ய சினிந்து சற்போதகம்
பண்ணின அதர்மகோபனுக்குத் தீமை நேரிட்டதே; ஆ! புண்ணியக்
க் கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டதே, என்று அரமணையார்
யாவரும் புலம்பிக் கலங்கினார்கள். ஆயிழும் அரசன் சின்ற சிலை
யைக்கண்டு, எவரும் அவன் முன் சென்று அவ் விருத்தாப்பிய மந்திரிக்காகப் பரிந்து பேசப் பின்னிட்டார்கள்.

யുകപഞ്ചാനണൻ് കത്തെ

അരചൻ മിനൈവിതാജുമ് മന്ത്രിക്കാകപ് പരിതപിത്താണരാധിയുമ്, മജുപ്പേസത്തികില് കൊണ്ടു, അരചൻതു ഉടക്കിരകോപത്തിന് മും നിർകപ് പയന്തു, ഒഴിപ്പോയ്ത് തന്ന അരമിഞ്ഞുവില് ഇരുന്ത പഉക്കൈ കീട്ടില് ഒത്തങ്കിളുന്ന്. മൈഘ പെയ്തു ഓയന്താറ് പോലെ ഇരാചുപ അമൈതലാധി ഇരുന്തു. അതു സമൈയമ്പ് അരചന്തു ഗോപവാര്ത്തയുടെ പിർപ്പത, അവന്തു എവലാൻസ് മുർപ്പട്ടോടി, “ഉടെയവൻ ചൊഡ്പതി ഉരലി കൈനപരി” എൻറുത്പോലുത് തമ്മിൽ ഇരാചന്തു കട്ടണി എൻണാണവേബുമ്പ് പിക്കാതു ചെയ്തലേ തന്റെ കടമൈ എൻ്റു ചൊള്ലി, അവൻ കട്ടണിയൈ സിന്ധവേർഹിന്നുകൾ. പുലിക്കു ഉപതേസമ്പ പണ്ണണിയ കുറവിഞ്ചുപ്പോലു വാമചമ്പാകാര ചാത ജീനക്കാരനുണ്ട് ചാന്തട്ടീരമകാരാചജുക്കുത് തരുമചാത്തിരോപതേസ കുടിനീ ഉപതേസിക്കക്ക് ചെന്നു കുഞ്ഞുനാൻ ചമ്പന്നാങ്ങിയ അതർമ്മ കോപമന്ത്രി അപത്തമാധ്യം ദിവസി ഇമുഖ്താണ്. അവൻ മാട മാരിക്കുടകോപുരങ്കൾ ധാവുങ്ക് ചാമ്പാർക്ക് കുമ്പമുമ്പ് എരുക്കാളു മാപിനാ. അവൻ പുത്തിര മിത്തിരർ പെണ്ഠിരർ ധാവഗ്രുങ്ക് കുമ്പവേദി നുറകൾ.

ഇതിനുമ്പ് ചാന്മാർക്കർ വാര്ത്തയുടെ തുണ്മാർക്കർ ചെവിയില് തു ഷൂഡയാ എന്റുമും, മുടജുങ്കു ഉപതേസിത്തലു തിമൈയൈപ് പെരുമ്പാശമും വരുവിക്കുമ്പും എന്റു ഉണ്ണരക.

മിക വതു യുകപഞ്ചാനണൻ് കത്തെ.

പിരർപോരുൺ എറ്പോര് ചതമടക്കു ഇരുപ്പാർ.

III gotten goods seldom prosper.

അമീര്ത്തദ്വരമും എൻ്റുമോർ നകരത്തിലേ യുകപഞ്ചാനണൻ എൻ്റുമും തീര് പോക്കിരിവിരുന്താണ്. ഇവൻ ആഫ്നുത അറിവുണ്ണാ വിത്തിയാ വന്തന്ന് അല്ലാതപോതിജുമും, വാക്കു വല്ലപിധുമും അതിതര ഉപാധി ധുമാധി ഇരുന്തതിളും, വൈത്തിയ നുற്റുരഹമയിൻ കരാ കണ്ടേണ്ണ എൻ്റു പാശാങ്കു പണ്ണണിക്കു, കില പിടാര മൊழിക്കിണാ വാധ്യപ്പാട്ടഞ്ചൊള്ലി, വൈത്തിയസികാമണി എൻ്റുമും പട്ടത്തൈത്തു തന്റുകുക്കു കുട്ടിക്കൊണ്ടു, “ഉതര സിമിത്തമും വെകു കിരുതു വേട്ടും” പുണ്ട

யുകപഞ്ചാണണൻ കത്ത

വനുമ്പ് പട്ടിക്കാടികൾ തയ്യാറെന്നു, അങ്കുൾ മട്ടിച്ച ചജക്ക് ഞുടം കുമ്മുച്ച, 'പോധ ഡ്യാറു കൈ, പുളികൊരു പ്രധാകത് തർ വിരക്കങ്ങൾ ചെയ്വാൻ. കിന്തൂരമ്, പശ്മമ്, പതങ്കമ്, ഒതലമ്, കിരുതമ്, ലേഡിയമ്, ആടിവരവൻ, ആൺതരാട്ചതൻ, അക്കിൻകു മാരൻ, ചയകുലാന്തകൻ, എൻജുമ് പല മനുഷ്യകൾ കുനികകകൻ നാമങ്ങളുടൻ. "അണ്ണമേ കോഴി ഓണും," "പൂരണമാമുണ്ടുമും പൊറിയിൽക്കുടാമ" എൻജുമ് പല വാക്കടപ്പാട്ടക്കേണിക്ക് ചൊല്ലി, ഏழുകവിന് പൊരുടക്കീ അപകരിത്തു, അവർകൾ വായില് മണ്ണണിട്ടു, അവർക്കേണിക്ക് കുട്ടിച്ച ചവരാക്കിത്തു തന്ന വധിന്റെ വാര്ത്തു വരുവാൻ.

ചുരുക്കാൻ ഇമു മുട വൈത്തിയൻ മുരിയർ കിരായമും എൻജുമും ജാറി കിരുക്കുമും സിപുണപ്പുപൻ എൻജുമും ഒരു കോമുട്ടി വീട്ടിനുകുപ്പോക എതു കേരിപ്പുത്ത. "വെരുവാധ ചപ്പിത് തിരിപവജുക്കു വെൻണവല്ല അക്കപ്പട്ടതു" പോലെ, ഇവൻ പേരണാസമയമും അവ വീട്ടിൽ നാലു പണമും പരിക്കുക ചമയമായിരുന്തു. വീട്ടിലെത്ത് തദ്ദീവനുണ്ടു അക്ക് കോമുട്ടിക്കും ചെട്ടി ചുരുക്കാൻടി അതൻ മുമ്മുരത്താർ സ്റ്റ്രേ അറിവുമയക്കമാധ്യ ഇരുന്താൻ. ഇക്കും ചെട്ടിക്കു അക്കേതനുംകുണ്ണു എൻജുമും ഒരുത്തി മണിവി. ഇവൻ കൊആംക്കമേജുങ്കു കരവില്ലാ വെ എൻഡി നെങ്കുട്ടെയാൻ. ഇവൻ തന്ന പത്താവിന് താൻപത്തൈയിട്ടു പെ പിരലാപിത്തു, മുകങ് കുരുവിക്കു ചെയ്വെതോൻ്തു അറിയാതു വാട്ടുമുർത്തിരുപ്പെന്തു ഇന്ത പുകപഞ്ചാണണൻ കുറിപ്പാധ മട്ടിട്ടു, നും പണപ്പെയിന്നു വരുമും തിരുക്കു ഇതോൻ തരുന്നെമൻരു തിരുപ്പുക്കട്ടി, അക്കും ചെട്ടിപ്പെണ്ണിക്കുവി, അമ്മൻ, നീ വിയാകുലപ്പ ടാനേ; അട്ടയേൻ ചെത്താരോധ്യും ഉലിപ്പിക്കുന്ന തിരമെകാണ്ട വൈത്തിയൻ. എൻപേരു ചെല്ലാത തിക്കചയില്ലെൻ. എൻ നാമക്കേ ട്ടാലും എവിനകുപ്പിന്നിധ്യും അതുപതു കാതവധി താൻഡിയോടുമും, "മുഖവിലുക്കുപബജുങ്കു ഉരള ചണ്ടാട്ടങ്കു" എൻരുന്നപോലെ എത്ത മായോ കോട്ടിയ കോധക്കേണി ഓർ ഇക്കുപ്പോളിൽ മാർന്നിയ എങ്കു ഇങ്കോധ ഒരു പെരുക്കാറിയമും എന്തു സിംഭാനേ. നാൻ ചതുര കിരി ചെസ്സു വന്തിരുക്കിരോൻ. അക്കിയിരു വാമും പൊതിയത്തെ ധുകും കണ്ണി വന്തേൻ. "വേതാന്തസ്തുവി വേരുമും വിരാധും, ചണ്ണങ്ങി മുവി ചുരുക്കുന്ന കുമ്മുധും." കുരുക്കടാട്ചമുണ്ടാനുലും, എല്ലാം തിരുമും. ഇതോ ഉം നായനുരുതു മുർശ്ശക്കും വൈ ഓർ കണ്ണപ്പാമു തിരു തിരുക്കിരോൻ, എൻ്തു വാധ വിത്തെ കാട്ടിച്ച ചണ്ണന്തമാറ്റിനും. അപെണ്ണ പേരെയാദിയ ചെട്ടിച്ചി ഇവൻ ചൊണ്ണ തെല്ലാമു

யുകപാൻസാനന്ന് കത്തെ

മെയ്താൻ എന്റു നമ്പിച്ച്, സർദേ മുകമലരംതു ആ! “കുമ്പിടപ് പോജ ദൈയവം കുരുക്കിട്ടതേ” എന്റു ക്വവത്തിയണതു പാതാര വിന്തങ്കവിൻ മുണ്ടിലുംതു അങ്കാവി ചെയ്തു, അപയമ! അപയമ! എൻആൻ.

താൻ കീസിയ വകുവിലേ ചെട്ടിച്ചിയമ്മൈ അകപ്പട്ടടി വിട്ടാൻ എൻപതെ യുകപാൻസാനന്ന് കണ്ണു, “തിന്നഞ്ഞപ്പുഡിപ്പുണ്ണാവളുക്കുത് തിന്നണിക്കപ്പിലും തേൻ” എന്റു ഉണ്ണാത്തോടി പേസിച്ച, ചെട്ടിയാരക് കിട്ടിക്ക് കൊപാരാത്തുക, കുഞ്ചക്കുറി, അമ്മ ര, “മുണ്ണ വിഭലുത്തുപ്പെണ്ണായിരുന്താല് മുന്തിയ രോക്കംകൾ ധിന്തുമ്,” “ഞാമ ധിത്തനു ഞാമ വാതമ്;” മോസമില്ലു; അങ്കാടേ; പത്തു രൂപാധിക്കു വാം പണ്ണിനുയാഞ്ഞൽ ഇതോ ഇനതാസ് കര കുടാറി മാത്തിരായില് അജുപ്പിരകാരം കീഴി ഉകരത്തുക കൊടുക്കിരേണ്; ചണ്ണിയെങ്കേ? കരമെങ്കേ? പാര് പാര് എൻ, അപ് പെൻ പേരെ അവണിപ്പാരത്തു, ജ്യാ, ക്വവത്തിസ്പരാ, കുരുട്ടുകു വേൺഡിയതു കണ്ണ, മുടവളുക്കു വേൺഡിയതു കാല്, നമക്കു വേൺഡിയതു പത്താ, ഉമക്കു വേൺഡിയതു യണമ്: പണമ് നമ്മൈത് തേഡിയതോ, നാമ പണത്തുതു തേഡിയതോ? യോസിക്ക വേൺഡിയതില്ലു. ഇപ്പൊഴു തേ കൊടുക്കിരേണ് എന്റു കണ്ണുകിയ വിട്ടൈടത് തിരംതു, കേട്ടപ പണത്തുക്കു നാഞ്ഞു മടങ്കുപണത്തെ അണ്ണിത് തട്ടത്തിന് മേലിട്ടിത്, താമ്പുലത്തോടേ കുരു തെട്ടശൈഖബേംറു കൊടുക്കപ്പോ വരെ, നിപുണ പുജുക്കുകൾ ചിന്തപ്പജുമു അഛേതാനുംകണിയിൻ ചിരിയ ശാമാവുമാരിയ കിളച്ച ചെട്ടി ഓരുവൻ കണ്ണു, പിൻഡി, താങ്കക്കു, കരുമ്പിനിതു എന്റു വേറോടേ തിന്പാറുന്ടാ? ക്വവത്തിയഞ്ഞ ചെപ്പിപ്പതു അവസിയമായിരുമു മുന്പിന്ന കണ്ണു കേട്ടത്രിയാ വന്താൻ വരത്താൻക കൊണ്ണു നേരംതപഴി ക്വവത്തിയഞ്ഞ ചെയവിപ്പതു എൻകുപ പുത്തിയാകത് തോന്നരവില്ലു, “ശട്ടുക് സഹരക്കാധ കരിക്കാ കാതു” എൻആൻപ്രോാല, അപ് ചൊറ്റപ ക്വവത്തിയഞ്ഞ കർഖ എട്ടി ക്വവത്തിയറും കർത്തുക്കുട്ടിക്കാളുമു ക്വവത്തിയതുകു ഉതാവാർ. ഇതെ ഉണക്കു വിശാങ്ക ഓർ ക്കതെ ചോല്ലുവേണ്.

ലുചില്പുരമു എന്തുമു ഓർ പട്ടിനുത്തിലേ ഉന്നരബേരുവായൻ എൻ അമു ഓർ ക്വവത്തിയണ ഇരുന്താൻ. ഇവണ് ചോറ്റപ അരിവളഞ്ഞിരുപ്പ പ്രിഞ്ഞുമു പ്രേരിവുണ്ണാൻ പോലേ പട്ടിപ്പ് പേസിച്ച ശാമരത്തിയഞ്ഞാട്ടി, ഭോധാവിക്കണു അജുപ്പിപ്പ്, പെരാറുണ്ട് പരിപ്പബലൻ. ഇവണ് പ്രോവിജിഷിക്കിട്ടിത് താതുപ പരിപ്പക പാര്ഷ്വക്കാവിലു, ഓഡി മും കൂ പാര്ഷ്വത്തുകു നാടി ഇപ്പൊഴുതു ക്വേർജ്ജമെട്ടു ഉരുക്കിരുത.

யுகபஞ்சானன் கதை

என் கட்டளைக்கு அடங்காது. அது தின்ரூப், என்று அவர்களை கொடுக்க, அவர்கள் பரிகாரியாரோ, நீர் சொன்னது மெய்தான். கான் இக்கறைக்கு அப்படித்தின்றேன், இப்படித்தின் றேன், என்று அறிக்கை செய்ய, அங்குறவாய்யை வார்த்தை மெய்ப் படுவதால் அவனது ஊரில் அவனுக்கு மற்றேர் வரிஜூன் கற்றே மரணமிருந்தது.

இவனுக்கு கடக்குங் கனத்தையும் இவன் சட்டிப்பாய் காங்கள் தின்ற தீணத்தானுக் கொல்லுகிறோன் என்ற கோயாளிகள் இவன் மேற் காட்டும் அபிமானத்தையும் பல முறையுக்கண்ட இவனது கற்றுக்குட்டி இடையை கொடுக்கி, ஜூயா, நீர் கோயாளிகள் உண்ணுக் கீணவுக்கு சரிவரச் சொல்லுகிறோர், கைபிடியாற் சொல்லுகிறோர்? தெய்வகடாட்சத்தாற் சொல்லுகிறோர்? கவத்திய சாந்திரத்தோடு இகையும் ஏன்க்கு உணர்த்திக்கவையும் என்று கெடுகாணாய் அவனைப் பின் சென்று மன்றாட, அவன் முதல் எழிபடாகிறுந்தும், சுற்றில் அவனிடம் வெகு பணம் பற்றிக்கொண்டு அவனுக்கு உட் குத்திர த்தை உடைத்துவிட்டான். மானுக்கனே, அப் பரம இரகசியம் இது தன் சொல்லுகிறேன் கேன். கான் ஒரு கோயாளி வீட்டுக் குப் போகிறபொழுது, அங்கிங்கே என் கண்களைச் செலுத்துகிறேன். பழுத்தோல்களைக், கொட்டைகளைப், பிற அடையாளங்களைக் கண்டவுடன் இங்கைத் தீங்கோயாளி தின்ரூன் என்று மட்டுடைய அவ்வாறு சொல்வேன். அதினால் என் வார்த்தை மெய்ப்ப ட்டுப் போகிறது. இதற்கிட காரியம் வேறால், இதுவே குழ்ச்சம், இதுவே உபாயம், என்று தன் கொள்கையை அவனுக்கு உபநேரித்து வைத்துச் சில காலத்தால் இறந்தான்.

பற்காலத்திலே இருக்கற்றுக்குட்டி, கெடு மரம் போனால் நிற்கிற மரமே கெடுமெரம் என்றது போற், தானே வைத்தியனுடி, அங்கிட்கு உலாவிவைத்தியக் பண்ணிவருக்கவீல், மூன்றே தன்மூசான் செய்ததுபோல்வே கோயாளிகளை ஏமாற்றி, கான் சொன்ன பத்தியத்தை மீறி அந்தை இந்தைத் தின்றீர் என்று அவர்கள் மேற் குற்றம் போட்டு, வாய்த்த பாட்டிற் துச் சொற்பமாய் அற்பமோய்ப் பரிகாரஞ்செய்து காலங் தன்லி வருக்கவீல், ஒருமுறை இவன் ஒரு கோயாளி யின் வீட்டிற் சென்ற கைபார்த்து, இந்தா இந்த அவிஷ்டத்தை உண்ணு, காலையில் வருகிறேன். கான் சொல்லும் பத்தியம் மாத்தி கம் மூறிக்கப்படக் கடியதன்று, என்று கட்டளை சொல்லிப்போய்க்

யുകപഞ്ചാനന്ന് കത്തെ

അർത്ഥപാടി കിളംകു വെബിക്ക മുൻ തിരുമ്പി വക്കു ഒരു പിടിത്തപാർത്ഥാൻ. വിധാതി മുൻഡിനപിളുമാണ് പാല മടങ്കു അതികരിത്തു വിട്ടെതു എന്റു കണ്ടാൻ. വാമ്പുപ്പമുക്കിൽ തിന്റുമും, മാമ്പമുക്കിൽ തിന്റുമും, തോടമ്പുക്കിൽ തിന്റുമും, മാതാസമ്പുക്കിൽ തിന്റുമും, എന്റു എത്തു ചൊട്ടിച്ചൊല്ലതു തോൻ മുതലാൻ കുറികൾ, മുർന്നത്തിലാവതു, തിന്റേനയിലാവതു, കീട്ടിലാവതു, ഇല്ലാതിരുക്കക്കു കണ്ടു, ഒരുശാട്ടിനു ചൊല്ലാവായതു, നാരു പുരമുക്കിൽ തിരുമ്പിത്തു തിരുമ്പിപ്പാർത്ഥുപ്പ്, പിന്നുമും ഉണ്ണരയും കാനുമല്ല, അപ്പാലം ഓരു മുക്കിലി ലേക്കുമെന്തു സേണമൊന്തു കിടക്കക്കു കണ്ടു, കെട്ടി! ഇപ്പോൾ താൻ മട്ടിട്ടേണ്; വിധാതി മുമ്മുരമാണത്തുകു സിയായമും അർത്തു തേൻ; പത്തിയന്ത്രവരുതലാണ് കൂടാതെന്തു നാൻ ചൊണ്ണുതെ മീറി അപത്തിയപ്പെരാറുണ്ടാവെന്തു ഉക്കിരംകൊள്ളാ, നോയാൻ അനുകി, നാൻ ധാതുനു തിന്റീലാണ് എന്ന, വൈത്തിയൻ പോ, പോ പേപ്പത്തിയകാരാ, അന്കേ സേണമിരുക്കിട്ടു, കമുകുതയെക്കാജേൻ മുകുകമുകുതയെയുമ്പിനിയേതിന്റുമ്പുന്നുചരപ്പക്ക്, കൂടവിരുക്കോടു കെട്ടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുചു ചിരിത്തു അടാ, പോടാ, മുട്ടാട് പെപത്തിയകാരാ! കാസില്ലാഴവൻ വരാകൻ പേസ്കുകക്കിാപ് പേസിനുന്നപോലെ, വൈത്തിയ അർവ്വ ചർത്തുമില്ലാത സിവൈത്തിയമും അർഥിന്താற്പോലെപ്പെരുമുള്ളുക്കമാണ് ചോർക്കിാപ് പേസി നമ്മനോക്കര ഇമ്മട്ടുമും ഏത്തുപോതുമുണ്ടുവരുന്നു കണ്ണ സിവൈത്തു കോപക്കൊണ്ടു, അവിജിപ്പിടസ്റ്റിയിൽ പിടിത്തു അപ്പുറപ്പുടുത്തിനുരക്കൻ. കേൺ, എൻ മരുക്കി, പരികാരിമാർ പാടി ഇപ്പെടിത്താൻ. പണങ്ങ കൊടുത്തുകുത്തുമാറുവാങ്കവേണ്ടുമാ? നാമും വരുന്തു ഉമ്മുത്തു പണത്തെ ഉണ്ണരനിയാ സിരുമുടഞ്ഞകയിലും വൈത്തുകുകക്കുമും അടയെ വേണ്ടിമാ? ആവിരത്തെക്കു കണ്ടവൈനേ അരെപ്പിരികാരി; അഡി മക്കോ, സി ഇവിജിക്കെക്കണ്ടു ഇപ്പൊമുതു പരികാരഞ്ഞ ചെയ്യിയാതേ. അപ്പടിയല്ലവെന്നു പരികാരഞ്ഞ ചെയ്യിക്കിലും പിരിയമുണ്ടെന്ന, അവൻ സിന്ന മാമാ, നീങ്കൻ ചൊണ്ണുതു ചരിച്ചാൻ, ആനും “കാട്ടിവിരുക്കുമും ഇരഞ്ഞു കുറുവികിനിലും കയവിലിരുക്കുമും ഉണ്റു വാസി” എന്തുമും പழമൊழി കേട്ടിലീറോ? “വേണിക്കരാപ്പണമുഖിരമും പൊൻ അല്ലവാ”? അകപ്പട്ട പരികാരിയെ ലിട്ടാലു മോചപ്പട്ടുപ്പോവേണ്ടിവരുന്നുവോ? കാരിയത്തുകുത്തുകുത്തുകുത്തായും കമുകുതയിൽ കാണിയുമും പിടിഞ്ഞുവരുന്നുവോ? തക്കതായും കമുകുതയിൽ കാണിയുമും പിടിഞ്ഞുവരുന്നുവോ? അകപ്പട്ട വൈത്തിയിൽ ലിട്ടു ആരെപ്പോയും കെന്കുവേണു? അഞ്ചുപുംഗാം മാമാവേ, നീങ്കൻ താഞ്ഞേ ചൊല്ലുക്കുന്നുവോ? അഞ്ചുപുംഗാം മാമാവേ, കൊണ്ടു വന്നു പണത്തെ

யുകപംഗ്ചാനൻ കത്തെ

സിനിത്ത പാഠ അപ് പരമ ചണ്ടാൾൻ ക്കയിലേ കൊടുത്തു, അഞ്ഞു, പെൻ പഴി, അപത്തങ്ങൾ ചെമ്പ്യാതേ എന്റു വരുന്നി വേണ്ടിക്കെണ്ടാണ്. കുറുവി വേട്ടൈടക്കുപ് പോയ്ക്ക് കൊമ്പബൻ യാ സിനിയ അകപ്പഭിത്തിയ യോക്കാവിയാൻ വേട്ടൈടക്കാരജിപ് പോ എന്റെ അം കണ്ണാപ്പബികാരി ഉൺസാമ് പൂരിത്തുപ്, പോ, അമ്മാ, പോ, “കിമിന്ത പമ്പരം കാകക്കിരണ്ടി” ഇന്ത നോയ് എൻജീസ്മീതുമെന്റു സിനിക്കിരുധാ? എന്റു വീരു പേചിപ് പണ്ട്ത്തൈയുമ് അംവിപ് പൈ യോൺരിൽ പോട്ടു, മഹാപയിലിരുന്ത ചില ഉത്തിർ ചരുക്കയുമ്, പശ്ചാത്തുമുഹയയുങ്കിംവി, ഒൻറുമ്പക്കകകി നെൻറുമ്പപ്പിക്കുന്നതു, ചാട്ട് ക്കരുമ്പവിട്ടുകുമ്പപിക്കുവിക്കയാടകിപ്, പാമ്പു കഥിക്കത്തു തേരു കുമരുന്തു ചെയ്താർ പോറ് പെരുകെങ്ങൾ ചെട്ടിയാർ വരവിലിട്ടു, മെല്ലാതു വിമുക്കു, അപ്പാ, എന്റു ചോല്ലിപ്, പിംപു, നാമി ക്കയാവിന്റു, വിതുക്കുപ് പോയ്ത്തിരുമ്പിവുന്തു കയ നട്ടാൻ ചൊംവേൻ എന്റു വീട്ടിക്കുപ് പോക എത്തവിന്താൻ.

അപ്പൊമുത സിപുണ്ണപുണ്ണ മിഞാവി നിടുക്കാട്ടമുന്റു, ജ്യാറേ, ഷവത്തിയാതരേ, മരുന്തു കൊടുത്തു നയക്കാണമുന്നിംകണ്ണ് പോക എന്നുമ്പവുതു നീത്മാരുമാ? നുമതു പ്രാണാനായകർ സകന് കണ്ണബെടുമു മുഡുമാ വരാക്കുമു നീക്കണ്ണ് ഇങ്കേവിടുതി വിടലാമു; അവര് സകമാകി നീരാട്യയിൽ തന്റു വെക്കുമാനുത്തോടി മരുന്തും ചെലവുവയുമാ വര ഒരു പോകലാമു എന്റു മന്റുമി ഇരുന്തു കാക്കുകട്ടി പ്പിടിക്കു, അപ്പൊമുതു അപ്പോളി ഷവത്തിയൻ, പെൺഞാല്ലോ പ്പേയുമു ഇരങ്കുമേ എന്റു പെരുമുംസക വിട്ടു, ഇരണ്ണബോരു തിനങ്ങുണായു അവിടുമിരുന്തു കിരുതുണ്ടാവാതിത്തമാ യുണ്ടു എപ്പാഠി മുട്ടുമോ എന്റു നെങ്കു കിരേണിട്ടുമു, വന്തു വരട്ടുമു എന്റു തേരു മണ്ടൈന്തു, അത്തൈയുമു ഇത്തൈയുങ്കു കുടഞ്ചവയിക്കുകു കൊടുത്താൻ, മേർക്കുങ്കിയുക്കുമ്പോലി വിധാതിചുരു പുരമു മരുന്തോരു പുരമാധ്യക്കു ചരമു ലിടാസ് ചരമാധ്യക്കു കിണമ്പിന്റു, വണ്ണഞ്ഞു താരയിൽ മുധിഡാത്തു ഷവത്തിയാദരുക്കുകു കുടഞ്ചവയിക്കു പിതുക്കുതു തോടാക്കിത്തു. അഞ്ഞൈടലീട്ടാർ നുമതു ചെയ്ക്കിരുന്തിയത്തൈക്കു കൈ മെധ്യാധ്യക്കു കണ്ടാലു മണ്ണംകൈയു ഉടൈപ്പാരകൾ എന്റെ അംകുമുന്നു ചമുച്ചയുമുന്നമുമ്പിനു. ആതലാൾ, അവൻ തനാക്കുസ ചെന്തുസോർമുക്കുടഞ്ചു ഷവത്തു അം ചെട്ടിപു പെൺജീക്കുവി, അമ്മാ, തായേ, കോയരാവി വിത്യാവിയാനുന്ന പരികാരിപ്പോവി, അഞ്ഞു മന്ത്രമുമ്പാധ്യാലി: നീയും കാട്ടിയാകനമ്മാൾ ആടുത്ത പിരയോകമെല്ലാമു പണ്ണഞ്ഞിപ്പാര്ത്തോമേ; ചരമു, പോടാ മന്ത്രം, എന്റു വിട്ടതു, ഇന്തു കാക്കി

மருந்துக்கு, முண்ணே ஏறிய சண்னி கொடி நிற்கிற மட்டில், இப்போ இறங்குஞ் சன்னியாயிருக்கிறது. இன்னும் அதைத் தாழைக்குதிக்கப்பண்ணாக கொடுக்கவேண்டிய சன்னி ஈச்சாமாத்திரக்கு அனுபானஞ்சு சேர்க்கக் கொஞ்சம் கடைச்சரக்கு வேண்டியிருக்கிறது. கடைக்குப்போய் வாங்கி இதோ ஒரு நொடிக்குள்ளே திரும்புகிறேன், கைப்பணங் கொஞ்சம் பின்னும் வேண்டியது எனப், பத்தாவின் மேல் அபிமானங் கொள்ளும் பதி விரதைப் பெண்களுக்குப் பணம் மாத்திரமல்லத் தாங்கள் பூண்டிருக்கும் மக்கிலிய மூங் தரும்பாதலால், அவள் உள்ளீடு சென்று கேட்ட பணத் தொகைக்கு இருபங்கு எடுத்து வந்து கொடுக்க, அத்தையும் வாங்கிப்பையிற் பொதிந்து, அடித்தலம் பிடரடிக்க ஓட்டமெடுத்தான். கணவேளையிற் தன் ஊரை அடுத்து, வீட்டைக்கிட்டித், தபபி வீட்டேன் என்று குல தெய்வங்களைக் கும்பிட்டுத், தன் கெட்டித்தனத்தைப் பாராட்டித், தன் பெண்டாட்டி பின்னொக்களோடு மகிழ்ந்திருந்தான்.

இப்பாற் பார்த்தகண்கள் எல்லாம் பஞ்சடையைப் பறிகாரி போனவழி பார்த்துச் செட்டிச்சி அம்மை மனஞ்சலித்து, அவன் பணத்தைக்கொண்டு பாய்ந்துவிட்டான் என்று தீர்ப்புக்கட்டிப், பெண்ணை ஏய்த்த பாவம் அவன் தண்ணை மாய்க்கட்டென்று சாபம் போட்டுத், தன் கணவனது நோயையிட்டுத் துன்பித்திருந்த அன்றிரவு அர்த்தசாமம் அவனுக்குத் தற்செயலாயிப் பகவானது கிருபாகடாட்சத்தினாற் சுரம் மடிந்தது. சில் நாட்களால் நல்ல சுகமாயிற்று. செட்டி சுகமமடுத்த குவித்து மூழுகிய பின் யூகபஞ்சானனது வினோயாட்டையும் அவனுக்குச் சொல்ல, அவன் கேட்டுச் சிரித்து, ஒ! பெண்ணே, மதவி, அத்தான் என்று உரிமைபாராட்டி ஒரு சமுசாரத்தவரை மோசன் செய்த ஓர் துட்ட தாந்திரியின் உபாயத்தை ஸி ஒருபோதுங் கேட்டதில்லையா? வந்தான் வரத்தனை நாம் ஒருபோதும் நம்பவொன்றுதென, அசேதனான் களை தன் புத்தியீஸ்ததிற்காக இருக்கிறது தன் புருஷனைப்பார்த்து, அன்பரே, இதுபோல நான் இன்னுமொருதரம் மோசப்படாது படிப்பள்ளி பெற்றுக்கொள்ளும்படி மேற்படி தந்திரனது கதையைச் சொல்லிக் கொடுமொன, அவன் சொல்லுகிறேன்.

பெண்ணே, பொக்கபுரமென்னும் சிறு பட்டினமென்றிலே தந்திரசார்த்தாலன் என்னும் புரட்டன் ஒருவன் இருந்தான். இவன் தன் ஊரிலே தன் ஒரு சான் வயிறுவளர்க்க வகையானது, அரக்கிராமங்களிலே சென்று திரியாவரஞ்செப்து, நேரக்கஞ்சிக்கு வளம்

யുകപർ‌ശാനന്നൻ കത്തെ

പാര്പ്പവൻ. ഇവൻ ഒരുമുഹര തങ്ങൈ ഇൻനും എന്തു മട്ടറിയാത പട്ടിക്കാറ്റാണ്‌വീഴാം പാര്പ്പബന്ധക്കോടും ചെങ്ങളും. ചെന്നെ ഇത് തന്ത്രിയുമും ഒരു പാര്പ്പാന്താം. വധിർ റൂക്കുമും പാര്പ്പാൻ, കുലത്തുക്കുമും പാര്പ്പാൻ. ഇവൻ അക്കിരകരത് ദെരു മാർക്കമും പോകുമിലും, ഓർ വീട്ടിനും വെവിനും തിന്നിണ്ണുവിലേ നെന്തു കിർ കരവിന്റെയും കൂദപ്പാർപ്പാനും ഒരുവൻ ചർന്നേ വരുത്തമായും തഞ്പാട്ടിലേ താൻനെന്താണിയേ കുട്ടിക്കൊണ്ടിരുക്കുക കണ്ടു, ഇവൻലേ വിജയാട്ടവേണ്ടുമെങ്ങാണിനെന്തു അവിന്പാര്ത്തു, യേ! അത്താണ! എന്നും. അത്താണ് എന്പതു അക്കാൻ പുരുഷജുക്കും ചൊല്ലപ്പെടുവതാലും അക്കിழുപ്പ പ്രാമണം, ഇക്കോ, ഇവർ നമതു മിനാവിയിൽ തമ്പിയാക്കുമും എന്തു സിനിനെന്തു, “ഉങ്കക്കാൻ ആത്തിം അന്തഞ്ഞടൈ തിരുക്കിരുന്നു, അക്കിട്ടുംപ്പോക്കോ” എന്നും. കാരി ധത്തുക്കു മോസമ്മില്ലൈയെന്തുതന്ത്രിരകാർത്താലാണ് സിനിനെന്തു, ഉം വീട്ടിൽ തിന്നിണക്കുപ്പും പോധ്യപ്പും പാര്പ്പാത്തിയൈകും കണ്ടു യേ! മതവി! എന്നും. മതവിയെന്പതു പുരുഷജുട്ടൈയും തമ്പിയെമുക്കുമും മുഹരയാതലാലും, ഇവർ, നമ്മാം പുരുഷജുട്ടൈയും തമ്പിയാക്കുമും എന്തു പാര്പ്പാത്തിഡിനെന്തു, ഉങ്കൾ അണ്ണാം അന്തഞ്ഞടൈട്ടകാരനു തിരുക്കിരുന്നു, കണ്ണമാർക്കാണ് എൻ, ആമും, മതവി! കണ്ടേണ്, അണ്ണാം കണ്ണി അന്തിട്ടുംപോശണ്ണും എന്നും.

ഇവവരു അക്കാർത്താലാണ് ഭ്യാരാർവ്വിട്ടുംകു ഉംവീട്ടുംപിൻഡിയാനും. എട്ടു നാൻ അവൻ അങ്കിരുന്തു കിരുത കുണ്ണാം പാവിത്തമായുണ്ടുക്കിത്തുകു കവിത്തിരുക്കു, ഒൺപതാനാട്ട പ്രാമണാം പാര്പ്പബന്ധയും പാര്ത്തു, “ധേണ്ടി” പെണ്ണേ, ഉം തമ്പി അന്തപ്പിൻഡിയാണ്ടാം വന്നതാണേ. വന്തു മുകാന്തരമും ദിഥൻതു വിനുവി അവിനാസ് കംക്കപണ്ണവി അജുപ്പാത്തേതു? എന്നും. അവൻ തിട്ടുകിട്ടു, ജൂഡയോ! ഇഥെന്നു പുതുമൈ! അവർ ഉങ്കൾ തമ്പിയാമാംശലഭവോ! നീക്കകാലിലോ വിനുവിടൈചെയ്തുംപകാരത്തേരും അജുപ്പിക്കവുംപീര്ക്കൻ എന്തു നാൻ കാത്തിരുക്കിത്തേൻ എൻ, ഇരുവർമാനിലുന്നു ചുരുച്ചയും പിരന്തതു. ഇം ചമ്പാഷ്ടിഡിയുരാവിലേ പാംവി പരാമിലും നടന്തതാതലാർ, തിന്നിണ്ണുവിയും പാതുക്കിരുന്തു തന്ത്രിരകാർത്താലാണ് കാഴിലും എട്ടുത്തു. ഇത്തുകുമും അവൻ താണ് എൻവിവന്തു കാരിയത്തെപ്പബ്ത്തു ആത്തിരപ്പട്ടികു, കെട്ടിക്കാരൻ പെരട്ടു എട്ടിനാംമട്ടുന്താണേഎന്തുരുചിന്തിത്തു, വീട്ടിന്തിരവൈയന്തുംഉം നക്ക നാഞ്ഞയന്കൾ എല്ലാക്കുകയാടിച്ചുംഖിലുമിലും മുടിന്തുകൊണ്ടു നുന്തവനുതലാലും, അതികാണ്ണിയിലും വലക്കവരുങ്കിവിട്ടാണ്. കാക്കിയിലും

யூகபஞ்சானன்ன் கதை

வரத்தனைக்கானது பிராமணங்கும் பிராமணத்தியும் தம் வீட்டிப்பொருட்களைச் சோதித்து, அவை குறையாடப்பட்டமையாற் குத்தி முறிந்தார்கள். ஆதலால் வந்தான் வரத்தனைப்பற்றி எச்சரி க்கையாய்திருக்க வேண்டுமென்று அச் செட்டி சொல்லச், செட்டி சிகேட்டு ஆம். ஆம், மெய்தான்னன்றுசொல்லித் தன்னை வஞ்சித்த அந்த யூகபஞ்சானன்து குணங்குறி யாவற்றையும் பின்னுந் தன் புருஷங்கு விவரித்து உரைத்தான்.

இக்காரியம் நடந்து ஆண்டோன்று சென்றபின்பு, இச் செட்டி வியாபார முகாந்தரம் ஒன்றையிட்டு அமிர்தபுரத்துக்குப் பாதசாரியாகப் போக எது நேரிட்டது. அதனால் அவன் தன் பணிவிடைக்காரர் சிலரைச் சேர்த்து வழி செல்லுகையில், யூகபஞ்சானன், தன் சொக்கப் பையன் ஒருவன் மருந்துப் பையோடு பிச்னேவர, வஞ்சமில் புரம் என்ஜுக் கிராமத்திற் சென்று அங்குள்ளார் சிலரை சமாற்றி அவர்களிடஞ்சு சருட்டி வாரி அள்ளிய பணப் பையோடு விரைவாய் நடந்து, ஒரு முடக்கிலே, கிணறு தப்பித் தரவில் அகப்பட்டவனைப் போல அச் செட்டியைச் சந்தித்து, அங்கு விலக ஏலாமல், நடி வழியிலே சின்று இவனே அவனை, ஜூயமரக்கண்டு, பூனையைக் கண்ட சிலிப்பிள்ளையைப் போலத் திறந்தென்றுவிழித்துந், தெரியக் கொண்டு செட்டியை நோக்கி, அங்கோ! சிபுண்பூபரே, நீங்கள் தென்புலஞ் சேர்ந்தீர்கள் என்று ஒரு சந்தம் பிறந்ததே, நீங்கள் மறுபடி இங்கே வரவற்ற காரணம் பாது? வகையாது? விரிவாய்ச் சொல்லுக்கள், சில்லுக்களைன்று சமாளித்துப் பேசித், தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கச், செட்டி திடுக் காட்டமுற்ற, இவனுரெடா என்று தெரியாது மகிழ்த்துஞ், சற்று நேரதாற் தன் மனைவிமுன் சொல்லியிருந்த குணங்கள் எல்லாம் அப்பேயனில் இருக்கக் கண்டு, தனக்கு வகுத்தியன்று செய்து, தன் மனைவியைப் பலித்தியகாரியாக்கிப் பொருள் பறித்தோடிய போக்கிரி இவன் தான் என்று தீர்மானங்கட்டி, அடுக்கைக் கிணற்றிலே அமிர்தம் எழும்பக்கண்டார் போலப் பூரித்து, அவனை நோக்கி, ஓ! வைத்தியநாதா, உன் புண்ணியத்தினால் நான் தென்புலந்துக் குப் பிரயாணம் பண்ணிவது மெய்யே மெய். நான் அவ்விடஞ்சென்றபொழுத இயமராயன் என்னைப்பார்த்து, வணிகர் கிகாமனியே, உனக்கு இன்னுக் காலமிருக்கின்றது, இந்தக் கணமே கீழ்லோகம்போய் உதரசியித்தியமாய்க் கிருத கோலம் பூண்டு, வைத்திய நூற் கரைகள்டோம் என்று பாசாங்கு பண்ணிட), பெண்கள்

யുകപഞ്ചാനണൻ കത്തെ

ആധിയർകൾ ആജരക്കുമ്പേതക്കിാമരുട്ടിവലരുട്ടിപ്പണമ്പന്നിത്തു, തമ്മെപക്കിാ സിരപ്പുമും മോട്ടിപ്പ് പരികാരിമാരെ വേട്ടൈയാടിപ്പിയ്ത്തുപ്, പന്ത്രിക്കുട്ടിയൈക്കട്ടിനും പോർ കുന്നുക്കട്ടായ്ക്കട്ടി ഉറുട്ടിവാ എന്റു പണിത്തു, എൻഡിൻ ഇങ്കേ അജുപ്പിനും. അപ്പെയർപ്പപ്പട്ടവര്ക്കിന്തെ തേയ്യേ ഇത്തിക്കൈ നാടിനേൻ. തേയ്യപ്പ് പോൻ പുടികാരുക്കും അകപ്പട്ടാർപ്പേരലശ്, ചാമി, പെരിയവരേ, നീങ്കക്കോ എൻ കണ്കക്കുക്കു മുതൽ മുതൽ എന്തുപ്പട്ടമര്ക്കാൻ എന്റു ചാമാൻിത്തുപ്, പക്കത്തിൽ നിന്ന് കിന്ധിരക്കിാപ്പാർത്തു, ഇപ്പുമിബാൻഡയപ്പ് പിഴിത്തെ സുട്ടുക്ക്ഷേരക് കട്ടിംക്കൻ എൻറും.

അപ്പൊരുമുത്യുകപഞ്ചാനണൻ, കൊണ്ടുവരപ്പട്ട ഓർ കുർഖവാനിയൈപ്പോലെ, അക്കവർത്തു കിന്റു, ചലങ്കശമായ് വേരക്ക് അലമലക്കപ്പ് പാരത്തു, അല്ലക്കാട്ടു നരി പല്ലിക്കാട്ടിനും പോർ തന്ന പർക്കൻ മുപ്പത്തിരഞ്ഞടയും കാട്ടുച്ചു, ചെട്ടിക്കുമുൻ വിരുന്നതു കുമ്പിടു പോട്ടു, അപ്പാ, ചെട്ടിപ്പിരുഡു, “ഉങ്കൻ തോപ്പബന്ധിനാ നമ്മിൻ” ഇങ്ങളുടെ കൊഞ്ചക്കാലമും പുലോക്കുത്തിലും കുറുക്കുത്തിലും കൊടുക്കാൻ, ഇത്തുക്കാക്ക തുരു തോപ്പുക് കണ്ടമ്പോറിക്കിരേൻ എന്റു അവൻ പാതക്കിനിൽ വീർക്കു, കെഞ്ചിക്കെങ്കി വിമ്മിവിമ്മിപ്പ് പെരുക്കുരാലും എടുത്തുഅമു, മിപ്പുണ്ടുപണക്കൈയോ കു കൈകൊട്ടി അട്ടകാരഞ്ഞു ചെയ്തു, ആ! പൈത്തിയമും പിഴിത്തോടു, കാൻ തേയ്യപ്പോകിര ആടക്കിനിനിരക്കു നി ഇപ്പൊരുമുത്യു ചർത്തുക്കാതവൻ. ആകയാണി ഇവ്വേണി ഉണക്കു നല്ലേണിയാമിത്തു, ഉണ്ടുവിരുന്നകുത്തുന്തേൻ, പോധവാ, എന്റുഭൊബ്ലി, അവൻ പൊക്കങ്ങനെത്തുപ് പന്നിത്തു, അത്തുകും ഇരുന്നതു പണമുടിപ്പിൽ തന്ന മജിഞ്ചി മുൻ കൊടുത്തു പണത്തിൽ പണമടങ്കു ഇരുക്കുക്കുന്നു, അവന്റെ ക്കൈയാടിത്തു തന്ന കിന്ധിരക്കുക്കുക്കുക്കുന്ന കാട്ട, അവര്ക്കൻ ആളുക്കു ഒവബലാരു കുത്തുക്കൊടുക്ക, അവൻ “ആളുക്കൊരു കുട്ടിക്കുട്ടി അടിയൻ തലീമിടാപ്പോലേ” എന്റു എൻവിത്തരാനേപിത്തതു എന്റു ചൊല്ലിക്കു ചെട്ടിയൈപ്പ് പാരത്തു, ഓയി! ജൂയാ, ചെട്ടിയാരോ, അടിയേൻ ചെയ്ത കുത്തുക്കൈപ്പ് പൊരുത്തരുന്നും, കൊക്കൈ ഒരു പൊരുട്ടായ് എൻഡിക്കു കരുടപ്പട്ടി എന്തിരത്താലാണ്ഗേരു അടിയേൻ നീര് എന്തിരത്തുക്കു ചിട്ടസെപ്പന്നവേണ്ടിമും; കിബൈത്തതു പോതുമും, ഇമ്മട്ടിടാൻഡിനി അജുപ്പിക്കവയുമും എന്റു കെടുന്തരാൻ കെഞ്ചാക്ക്, ചെട്ടി, നല്ലതുമും ഉണ്ടുകൊണ്ടിപ്പടി വിടുക്കിരേൻ. “ഉറുപ്പുമ്പുരാട്ടിഞ്ചിരട്ടൈയുംകൈയുമും;” ആതലാർ പത്തിരമ്പാരെന്റു പുത്തിയും ചൊല്ലിക്കു, കുരമുത്രവല്ലപുത്തുത്തു തന്ന അജുവല്ല നോക്കിപ്പി

துவ்தவாருடன் கதை

இப்பால் யூகபஞ்சாணன் அந்தக் கையாலும் இந்தக் கையாலும் மாறி மாற்ற தன் முதுகைத் தடவிக், கொழுக்கட்டை போற்பொங்கி எழுங்க வீக்கங்களைப் பரிசீத்து, வலப்புயத்திலும் இடப் புயத் திலும் பரங்கிருக்கும் வீக்கங்களை இருகண்களும் நீர் ததும்பமாறி மாறிப்பார்த்து, எல்ல புத்தி கந்தேன், கந்தேன், என்று தன் அடைப்புக்காரரெனுடையிடு போய்ச்சேர்க்குது, நடந்த வர்த்தமானங்களைத் தன் பாரியைக்குச் சொல்ல, அவள் அவன் கண்ணீரைத்துடைத்தாற்றி வெங்கிர்வார்த்தக் குளிப்பாட்டத் தேற்றமடைந்து, “இன்று விட்டேன் கொண்டலடி” என்று அன்றைக்கே மருந்துப்பையையும் கெருப்பிற்போட்டுச் சுட்டெரித்து, உழைத்தது போதுமென்று வீட்டில் இருந்து விட்டான்.

இதனால், மெலியாரை அனுப்பிப் பொருள் அபகரிப்பார் வலியராற் தம் பொருள் இழப்பார் என்று உணர்க.

உரி வது துவ்தவாருடன் கதை.

துவ்தர்சங்கங் தயங்கத்தும்.

Evil communications corrupt good manners.

அகிலாண்டபுரம் என்னும் ஒரு பெருங் தீவிலே சிசாதனுனர்தன் என்னும் ஒரு புத்திரதுண்டு. இவன், தகப்பன் இராசாவானுற் பிள்ளை எப்படியும் நடக்கலாம் என்றாலும் என்றும்போற், பிதாச் செல்வனும் இருப்பதாற் தான் எப்படி நடந்தாலும் என்ன என்று விளைந்து, சகல தருமங்களைக் கோபிப்பவனுஞ், சருவ துன்மார்க்கங்களை நேரிப்பவனும், வாதுகள், வழக்குகள், சண்கடகள் என்றால் நானே சிரமென்று சியிர்பவனும், எடுத்ததடி தலையிற் போடும் பாபரூபஜுமாய் இருந்தான். “விளையும் பயிர் முளையலே” என்றால் போலச் சிறுவயசிலே இவன் பிற்காலத்தில் எப்படியாவரன்னன்றுசொல்லத்தக்கதாய் இருந்தது. இப் பிரபு வீட்டிற்கு அன்றை வீட்டிலேவிவேகமாலை என்னும் ஓர் பெருமாட்டி இருந்தாள். இவள் சிசாதனுந்தனுக்கு ஒன்றைவிட்ட சகோதரி. இவளுக்குச் சுகுணவாருடன்

துஷ்டவாருடன் கதை

என்னுமோர் புத்திரன் உண்டு. இவனே சகல சன்மார்க்கங்களுக்கும் இருப்பிடம்என்று சொல்லத் தகுந்த சபாபஞ்சன். இவ்இருப்பினொக்களும் அண்டை வீட்டாருங் தமயன் தங்கை புத்திரருமான தாற் பலமுறையும் ஒருவரை ஒருவர்கண்டு, விளையாடிக்கொண்டாட்டம் பண்ணுபவர்களாயினும், ஒவ்வாக் குணரானதாற் தங்களில் விகாதப்பட்டுக்கொள்வார்கள். இவ்விருவரும் ஒருவரொருவருடன் கூடி விளையாடுவது அவ் இருவர் வீட்டுக்காரருக்கும் பிரியமில்லை. என் மகன் என் அண்ணன் மகனுற் கெடுதல் கூடும் என்று விவேகமாலை கவலைப்படுவாள். என் மகன் என் தங்கை மகனைக் கெடுப்பாரென்று சிசாதனுன்றன் கிலேசப்படுவதுடன், ஐயோ! எம் மக்களிருவரும் வேற்றுமையான இலட்சணரானார்களே: இவர் இருவரும் ஓரிடமிருந்து ஒருவரொருவருடன் கூடிச் சிகேக்கலப்பார்களானால் ஒருபோது ஒரே முறையிற் தானே நானும் என் தங்கையும் புத்திர சந்தரணமின்றி இடி விழுந்த பனைமரம்போலாக வருமே. ஆ! என்ன செய்வேண் என்ற திருப்பித் திருப்பி யோசனை செய்வான். “வடவிலெட்டியாள் ஏருமை கட்டியாள்” என்றாற் போல, என் மகனை நான் அடக்கி ஆளவேண்டும் என்று சொல்லித் தன் மகனை நாடோதுங் கூப்பிட்டு நன்மதிக்கறித்தண்டிப்பான்.

ஐயோ! என் மகனே, ஆசூடா! உன் தட்ட சபாபஞ்சளை விட்டுச் சன்மார்க்க கீலனுய்யாவருக்கும் இதமாய் நடவென்று கூறிக் கழிந்துகொள்வான். எப்படிக் கூறியும் நாயின் வாலுக்கு மட்டை வைத்துக் கட்டிஸிமிர்த்தல் கூடாதானாற் போல, அவனை வசைத்தெடுத்தல் கூடியதாய் இருந்ததில்லை. ஆதலாற் தன் மரு மகன் சுகுணவாருடனைக் கூப்பிட்டு, என் மருமகனே, உன் மைத்துணன்துஷ்டவாருடனுடன் நீ ஒரு நாளுஞ் சேர்மானம் பண்ணுதே; நீ ஒரு தாய்க்கு ஒரு மகன்; உனக்கு அவன் சகவாசத் தால் நட்டம் உண்டாம் என்று நான் பயப்படுவதால், அவனுடன் நீ ஒன்றுக்கும் போகாதே, இது என் கட்டாயமான கட்டளை என்பான். ஆயின் இவன் பேச்சு இருவருக்கும் வெயின் மஞ்சட் பூச் சுப் போலிருந்தது. ஆதலால் அவன் மனம் மிக நொந்து தன் தங்கை விவேகமாலையுடன் கூடி யோசித்து அவர்கள் இருபேரும் ஒரு வர் ஒருவருடன்கூடாது தடுக்கவும் எச்சரிப்புச் சொல்லவும், போத சூபன் என்னும் ஒருவனைக் காவற்காரனுகவும், உபாத்தியாயனுகவும், நியயித்தான். அவனே அவ்விருபேரையுங் தினாந்தந் தனித் தீத் தனித்து அழைத்துப்போய் நீசிசார் வாக்கியங்களைக் கடன்

துஷ்டவாருடன் கதை

மடை திறந்தாற்போல அவர்கள் காதுகளிற் சொரிவ தன்றி, உலக நடபடிகளையுஞ் சன்மார்க்க சரிதங்களையும் எடுத்து அவர்களுக்குப் போதித்து வருவான். விசேஷமாய்ச் சகுணவாருடன் சாது குண ஆஞ் சன்மார்க்க யேயனுமாய் இருந்ததனால் அவனுக்கு அதிகமாய் நற்புத்திகள் சொல்லி உன் மைத்தனன் கொண்டாட்டத்தை விட்டு விடு, விட்டுவிடு, என்று எச்சரிப்பான். “இருப்பாப்புக் கஸை யாதது திருப்பாட்டுக் கஸையுமா” என்றால் போலப் பிதாவான ஸிசாதனைந்தனுடைய பிரம்புக்கு வகையாத இத் துஷ்டவாருடன் என்னுடைய மெலிவான உரைக்கு வகைவானு என்று தெரியவீனப்படுவான். தெரியவீனப்பட்டுள் தன் கடமையிற் தவழுது நிதம் அவனுக்கு உபதேசம் பண்ணி வந்தான். இவ்வாறு எச்சரிப் பதுடன் அவ் இருவரும் ஒருமிக்கக் கூடாது விடாப்பிடியான கட்டுக்காவலுமாய் இருந்தான்.

ஆயின் அவ் இருவருமோ ஒரே குடும்பத்திற் பிறந்து ஒரே கலத்தில் உண்டு பயின்றவர்களானபடியினால் சுபாபத்தே ஒருவரை ஒருவர் கண்டு, விழுவவும் பேசவஞ் சார்பான சிங்கதக்காரராய் இருந்தார்கள். போதருபன் என்னுங் காவற்காரன் மிக்க விழி படின்னவனுய் இருக்கும் வரைக்கும், அவர்கள் தம் சோட்டை தீர ஒருவரை ஒருவர் காணவுக் கொண்டாடவும் நந் தருணம் அவ் இருவருக்கும் ஒருநாளும் வாய்த்ததில்லை. இவ்வாறு ஆண்டுகள் பல செல்ல, ஒருநாட் போதருபன் பெருங் தீனுண்டு, சொல் விளம்பி குடித்து அறிவொழிந்து நித்திரை மயக்கமாய் இருந்த சமயம் ஒன்றிற், துஷ்டவாருடன் தான் நெடுங்காலமாய்த் தங்கியிருந்த ஓர் தனி மண்டபத்தின் வாதாயனம் ஒன்றால் குதித்துச் சகுண வாருடன் இருந்த மண்டபத்துக்கு நேரே மெல்லென கந்து, அதன் கதவிற் பட படென்று தட்டினான். தட்டவே மஞ்சசத்தில் அரை நித்திரையாய்க் கிடந்த சகுணவாருடன் தற்சனம் அருண் டெழுந்து, தன்மாதாவோ, காவற்காரனோ, ஆரோ ஒருவர் கதவிற் தட்டினர் என்று எண்ணிக், கதவின் கிட்டப்போய், ஏதும்பேசாது, யாரென்று வினாவாது, எச்சரிப்பென்னும் தாழ்ப்பாழ்க் கட்டையை இழுத்துச், சட்டெனக் கதவைத் திறந்தனன்.

திறந்தவுடன் முன் எண்ணியதற்கு மாறுகத் தன் மைத்தனன் கதவின் முன் நிற்கக் கண்டு, அகமுக மகிழ்ந்து, மைத்தனரே, உள்ளே வாரிர் என்று அழைத்துப்போய், ஆசனம் ஈந்து உட்காரச்செய்தான். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் வெகு நாட்களாய்க் கானுத

துஷ்டவாரூடன் கதை

சோட்டை தீரக்கதைத்த பின்பு, அஷ்டவாரூடன்தன் மைத்தனன் சுகுணவாரூடனை நோக்கி, அடா மைத்தனு! சுகுணவாரூடா, நாம் இருவருக் கூடிலாத்தி நெடுங்காலம் ஆயிற்றுஞ்சலால், இன்றைக் குப் பாதசாரியரம் இராச பாதை சென்று, சிற்றுலாத்துச் செய்ய என் கூடவருகிறோம் என்றுகேட்க, உடனே சுகுணவாரூடன் சிங்கி க்கலாயினான். ஆ! இவர் நமது மைத்தனர் ஆயிற்றே, இவரைக் “கரடியனுர்பிரைக் கண்டாற்போல்” வெரு காலத்தின் பின்பு இன்றைக்குத் தான் கண்டேன். “தற்சன்னரக் கண்டாற் தாரத்துர்,” என்றும் “துட்டகூடாடிய நட்புக் கடுவழியிற் கட்டை ஊடாடிய கால்” என்றும் மூதாக்கள் நாதாக்கள் வாக்கு இருப்பதாயினும், இவர் நமக்கு மைத்தனனுள்ளே. ஒருவழிக்கு இவர் தமயனும் ஆனாரே; தமயனு வழியிற் குரவனும் ஆனாரே; அரசன், உபாத்தியாயன், நந்தை, தேசிகன், முத்தோன் என்னும் ஐங்குரவருள் மூத்தோன் என்று தமயனுரை அல்லவா? மூத்தோர் வார்த்தையைத் தட்டல் தருமசாஸ்திரவிரோதம் அல்லவா? “வாய்ந்ல்லதா னால் ஊர் நல்லதை தான்” என்றாற்போல நாம் மவனமாய் நமது பாட்டில் நடந்தால் இவருடன் போவதற்குல் வந்த பாடு கேடேன்ன என்ற யோசித்தத், தன் மனசை ஒருப்படுத்தி, ஆம், மைத்தனு, வருகிறேன், உனது சித்தம் போல் ஆவதாக, என்று, உத்தாரங்களிற் அவன் பின் சென்று அவனுடன் கூடித் தோட்டத்தின் தவாரத்தால் இராசபாதையிற் சேர்ந்தான்.

இருபேரும் விம்பலம் பொருளும்போல ஒருவரை ஒருவர் விட்டுப் பிரியாது கூடிக் குலாவிக் கொஞ்சத்துரம் நடந்து போக, அய விலுள்ள பட்டிக்காடு ஒன்றில் இருந்து சருவமுட்டன், சண்டை மூட்டி என்று காரண இடுகுறிப்பெயர் தரித்த இரண்டு குருபதேக வாலிபர்கள் அவர்களுக்கு எதிர் வந்து, பழும் நழுவிப் பாலுள் விழுந்த வண்ணம் துஷ்டவாரூடனுடன் சம்பாஷிக்கத்தொடங்கினார்கள். அப்பொழுது சுகுணவாரூடன் தன் மைத்தனனை ஒருபுடை அழைத்து, அவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். கேளாம் மைத்தனு, துஷ்டவாரூடா, நம்முன் வந்த இவ் இருபேரும் நம் அயலாராயினுக் தோற்றாத்திற் குருர்களுஞ் சண்டைக்கு முந்தியவர்களுமாய்க் காணப்படுகிறார்கள். அவர்கள் சம்பாஷிக்கையைக் கேட்கிறபோது என்கள் ஆசிரியருங் காவற்காரரும் ஆசிய போதரூபர் எனக்குச் சொல்லிய குத்திரவுள்ளன் என்னும் ஓர் இராட்சத்துடைய சங்கதிஎன் ஞாபகத்தில் வருகிறது, எதுவிதமும் இவர்கள் கூட்டத்தை நாம்

துஷ்டவாருடன் கதை

தவிர்த்த நம்பாட்டிற்குப் பிரிந்துபோவதே காரியம் என்று மொழி யத் துஷ்டவாருடன் உரத்த சத்தமாய்ப், போடாமைத்துனு, போ, நீ என்ன பைத்தியகாரனு? மண்ணுங் கட்டி முட்டி மலை தகருமா? ஆயினும் நீ சொன்ன குத்திரவுள்ளன் கதையை எனக்குச் சற்றே தெரியக் கூறு எனச் சகுணவாருடன் சொல்லுகிறீன்.

கேளாய் துஷ்டவாருடா, மித்திரபேதசைலம் என்னும் ஓர் மலை பிலே குத்திரவுள்ளன் என்னும் இராட்சதன் ஒருவனுண்டு. இவன் எதிர்ப்பட்ட எவ்வரோடேனும் வாது ஒட்டி, வழக்காடி, மற்பிடிக்குஞ் சபாபக்குணம் உடையவன். இவன் ஒருமுறை அம் மலைச்சிகரத்தி ஹள்ள மடு ஒன்றிற் தன் நாயகிகள் உடன் கூடிச் சலக்கிரீடை பண்ணிக்கொண்டு இருக்கையில், அம் மலை மடிவில் இருந்து கீழே பாயும் ஒரு அருவியினால் உண்டான் சிறத் தடாகம் ஒன்றிற், சபா வீகன் என்னுங் குறவன் ஒருவன் வேட்டை ஆயின்தினால் உண்டா ன களைப்புமாற நீர் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, அவன் மேற் பொருமை ஆகி, வல்யக் கொழுவுப் பூட்போல அவனேநி வழக்குத் தொடுத்து, இவனை எவ்வகையேனும் பிடித்தடித்துத் தன் கூட்டத்தாருக்கு விருந்தாக்க வேண்டும் என யோசித்து, அவனை நோட்கி, அடா முட்டாட் குறவா, இங்ஙனம் யான் என் தேவிமா ருடன் கூடிச் சலத்தில் விளையாடிக் கொண்டு இருக்கிறதைக் கண் னாரக்கண்டும் மரியாதையீனமாய்த் தன்னீரைக் கலக்குகிறோயா? என் குணம் அறியாயா? என்று உக்கிரத்தோடு உரப்பிக் கூரச், சபாவீகன் திடுக்கிட்டு, அண்ணார்து பார்த்து ஒரு மலைமேற் பின் னோர் மலை கிண்ணுற் போல அம் மலைச் சிகரத்தின் மேற் குத்திர வுள்ளன் என்னும் இராட்சதன் நின்றதைக் கண்டு, பயந்து, இது என்னடா, வல்ய வில்லங்கம் வருகிறதே என்று நினைத்து, அகோ! இராட்சத்தாசனே, நீர் சொல்லும் வார்த்தைக்கு உப்புப் புளி கா ணேம்; பெரியவரே, நீர் உயர்க்க மேட்டிலிருக்கிறீர்; நான் தாழ்ந்த பள்ளத்தில் இருக்கிறேன்; வெள்ளம் பள்ளத்தை நாடாமல் மேட்டில் ஏறுமானால் அன்றே ரான் நிற்குஞ் தடாக நீர் கலங்கி மேலா கச்சென்றுகிஸிற்குஞ்தடாகத்தைக் கலக்கும்; இயற்கைப்பிரமாணத் திற்கு மாறுய் நீர் பேசியது ஆச்சரியம். “அகதியைப் பிடித்துப் பகுதி கட்டுவிப்பார் போல” வீணையென்மேற் குற்றம் பாரியீராக என்று சாந்தத்துடன் சொல்ல, இராட்சதன் தன் பேச்சின் பொரு த்த மின்மையைக் கண்டு வெட்கிறது, தன் வெட்கத்தைக் கக்கத் தன் இடுக்கி மறைவாக்கிப் பின்னும் வழக்குத் தொடுக்கிறீன்.

துட்டவாருடன் கதை

அகோ! பிள்ளாய், நீரூ மாதி மேட்டிமைகொண்டு பேசுகிறூய்: தன்னீர் கலங்குத் காரியம் இருக்கச், சிறிது நாட்களின் முன் நீஎன்னையும் என் தேவிமாறையும் ஈங்கிவைப்பாய்ப் பேசிச் சிரித்தியாமே. உனக்கு அவ்வளவு கெறு வந்து விட்டதா? என, குறவன் இராட்சத்துக்கையை குணத்தை முன்கேட்டிருந்தவன் ஆன தால் மிகப் பயந்து, ஐயோ! சுவாமி, பெரியவரே, ஒருநாளும் இல்லாத சரித்திரத்தை நீர் இவ்வாறு இப்பொழுது வைப்புக் கட்டாய்ப்பேசுவேண்டியது என்ன? நான் இவ்வளத்தைவிட்டுநெனிரட்களாய் பிரிந்திருந்து நேற்றைத்தினமே இவ்விடம் வந்தேன். நான் இதுவரையும் என் மாமி மாமன் இருக்குஞ் சாந்த லேவனத்திற் தங்கினேன் என்றான். இதிலுங்கன் வார்த்தை மோசம்போன்றை யுங், தன் பேச்சுத் தோல்வியை இட்டுத் தன்பெண்டாட்டிமார் புன் முறையில் கொள்வதையும், குத்திரவள்ளன் கண்டு, அடா, குறப்பயலே, நீ சிலாட்களின் முன் பேசி இராது இருந்தாற் சில சிழமை களின்முன் பேசி இருக்கலாம். நீ பேசி இராது இருந்தால் உன் வமி சத்தாரான வேறு குறவர்கள் பேசி இருக்கலாமே. “இல்லாதது பிறவாது அன்ளாதது குறையாது” என்று உலகத்தார் பேசக் கேட்டு இருக்கிறேன். எப்படியும் நீ குற்றவாளியே குற்றவாளி; அதற்குத்த அபராதம் உனக்குப் போட வேண்டும் என்ற சொல்லி, அம் மலைச்சிரம் விட்டு இறங்கி அடிவாரஞ் சென்று, அவனைக் கால் இரண்டிலும் பிடித்துப் பம்பரம்போற் சுழற்றி நிலத்தில் ஏறிந்து, அவன் கழுத்தை முறித்து இரத்தத்தைக் குடித்துத் அவன் மாமிச் தலைத் தன் நாயகிகளுடன் கலந்து பகிர்ந்து விருந்தன்டான்.

ஆதலால் என் மைத்தனு, துட்டவாருடா, சண்டைக்காரருக்குஞ் சண்டைமூட்டிகளுக்குஞ் கூப்பிடு தூரத்திலும் நாங்கள் நிற்கக் கூடாது.

“கொம்புளதற் கைச்து குதிரைக்குப் பத்து முழம்,
வெம்புகிரிக்காயிரந்தான வேண்டுமே,—வம்பு செறி
தீங்கினர் தங்கண்ணிற் தெரியாததாரத்தே,
நிங்குவது கல்லோர் நெறி”

என்று நிதிசாத்திரஞ் சொல்லுகிறது: ஆதலால் வந்து விடு எங்கள் வீட்டிக்குச் செல்வோம் என, அவன் “ஏடாகூட்டுக்கு வழி எங்கே போகிறவன் தலைமேலே,” என்ற குணம் மேல் இட்டுப், “பொற்றடா மைச்சான் பொறு,” சற்றே பொறு, இவர்கள், என்ன

நீர்மனரம்மியன் கதை

தடிக்குமிஞ்சிய மீடாக்களா? இரண்டு ஒருசொல்லில் இவ்திருவரையும் மடக்கி உன் கூடத் திருப்புகிறேன் பார் என்று சொல்ல, அவ் திருவருடனும் கூடி ஊர்க்காரியக்களின் பேரிற் சம்பாஷினபண்ணினான். சுகுணவாரூடனுங் தன் நின்னையத்தை மறந்து அச் சம்பாஷினையிற் கூடினான். இவ்வாறு நாஸ்வரும் ஒருவர் ஒருவருடன் கூடிப் பண்ணைய சல்லாபம் முடிந்து அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் விட்டுப் பிரியாழுங்னே சருவமுட்டன் பிரயோகித்த சொல்லம் பொன்ற தஷ்டவாருடனுடைய நெஞ்சில் ஊடிருவ, இவன் சினந்து, தன் கரத்திருந்த வில் அம்பால் அவன் நெஞ்சத்தைப் பிளங்கான். சருவமுட்டன் மூர்ச்சித்து நிலத்தில் விழங், சண்டைமுட்டி தன் பேழ்வாயைத் திறந்து பெருங் குரவையிட, அவன் இட்ட கூக்குரல் காதில் எட்டியவுடன், அயற்சிராமத்தார் கடல் ஒத்த பேர் இரைச்சலோடு மழைக்கால சங்க போலத் தெருவிதி வந்து, ஒரு ஆட்டின் மேற் பெரும் புலித்திரள் பாய்ந்தாற் போலத் தஷ்டவாரூடன் மேற் பாய்ந்தார்கள். அனுமப் படைக்கலங்களைச் செலுத்தி அவனது கபோலங்களோடு கபாலத்தையுன்ற சில்ல பொல் வங்கள் ஆக்கினுர்கள், வேம்போடு கூடிய சந்தனமரங்களிலில்லை தால் ஒத்துத், தஷ்டவாரூடனேடு கூடிய அவன் மைத்துணன் சுகுணவாரூடனையும் அங்க பங்கப் படுத்தினார்கள். இருவரும் ஏனோர் த்தில் உயிர் இழந்து தரையில் விழுங்தார்கள். விவேகமாலையும் சிசாதனுணந்தனுங் தங்கள் புத்திரருக்குநடந்த அமங்கல சம்பவத்தைக் கேட்டுப் பிரலாபித்த அவர்களுக்காய் இழவு கொண்டாடி னார்கள்.

இதினாற் துண்மார்க்கருடன் கூடிய சுன்மார்க்கருக்கும் ஆபத்து நோரிலிம் என்று உணர்க.

உக வது நீர்மனரம்மியன் கதை.

பெதுவாஞ்சல சிலேசக்கத்துமேனல்.

Covetousness brings nothing home.

இரும்மிய காண்டம் என்னும் ஓர் வனத்திலே வீம்பாசலம் என்னும் ஓர் உண்ணதப்படுப்பதம் உளது. அதன் உச்சியிலே வானத்தை அளவிட்டுச் சதுரக்கள்விகள் போற் கினைத்து ஏழுங்கும் பற்பல

நீர்மனரம்மியன் கதை

சிரங்கள்உள், கார்மேகங்களுக்குறைவிடமாய் அந்த சிரங்கள் பெருந்தியிலும் மலை அடிவாரத்திலே, அதி விசாலமும் பெருந்தா முன்வுக் கொண்ட ஓர் பிளப்புண்டு. அப்பிளப்பிலே நிர்மனரம்மியன் என்னும் ஓர் சங்கியாசி இருந்தான். இவனுக்குப் பூர்த்தியாயின் என்ற பேர் உள்ள ஒரு சுகுணப் பெண் மனைவியானாள். பேரிற் துறவியாயினும் நடையில் உலகாசையை முற்றுந் துறவா இச் சங்கியாசி, சுபாபத்தே இடம்பொன குணங்களொண்டவன் ஆயினுந், தன்மனைவிழுத்தியாயின் போதனை வசந்ததனுகி, அம் மலைப்பிளப்பிற் தனக்கு அகப்பட்ட பொருள் பண்டமகளை அழுபவித்துப் போதம் என்ற மனசெலாண்டவன்போலே நெடுங் காலம் பொழுதுவிட்டுவெந்தான். இவர்கள் வதிந்த அவ் வீம்பாசலம் என்னும் மலைச்சாரல் திகாந்தங்களை அளக்கும் பெரு விருட்சங்களால் சிறைவுற்றிருந்தது. அவ் விருட்ச சாலங்கள் ஆயிரக் கணக்கான பட்சி சாலங்களுக்கு அமைச்சலான வசந்த உறைவிடங்களாய் இருந்தன ஆதலால், அப் பட்சிகள் அவற்றை ஒருவாது நெடுங்காலம் அவ்விடம் வசித்து, நாடோறுந்துர ஸ்தலங்கள் சென்று போசனங்கேடித்தாமும் உண்டு தம் பார்ப்புகளுக்குங் கொணர்ந்து ஊட்டி, அங்கங்கே தாம் தாங்கள்டுசெழிப்புகளையுஞ்செல்வங்களையும்பற்றிச்சம்பாவித்துத், தங்கள் அஜுபோகங்களின் மேல் ஆனந்த சந்தோஷத் தோடு வெறியாட்டயர்ந்து களித்திருப்பதை இச் சங்கியாசி சித்தமுங் கண்டு கேட்டுக் கவனித்திருந்தான்.

ஒருநாள் இவன் தன் பத்தினி பூர்த்தியாயின் என்பவளைத் தன் அருகே வரும்படி அழைத்து, உளுக்காரச்செய்து, அவனோடு யோசிக்கலானான். கேள்டி, கண்ணுட்டி, நாம் இச் சிலம்புப் பிளப்பில் நெடுங்காலம் வாசம்பண்ணி இருக்கிறோம். இங்கே நமக்கும் நம்புத்திர பெள்திர மித்திரர்க்கும், மிதியாதி ஏதேனும் அபாக்கியம் இல்லாத போதினும், சித்தமும் ஓர் இடத்தில் வசித்து சிலத்தோடே ஆணி அடிக்கப்பட்டாற்போற் கிடப்பது, என் மனசுக்குச் சிறப்பும் இதமுமாய் இருக்கக் காணேன். “காதவழி பேர் இல்லான் கழுதை ஒப்பான்” என்று உலகங் கூறுமே. “திரைகடல் ஒடியுந்திரவியங் தேடு” என்பது வணிக மாக்கட்டு மாத்திரமா? மாந்தர்யாவர்க்கும் பொதுமொழி அல்லவா? அந்தேல், அது நமக்குங் தானே. பொருள் இல்லானை இல்லானுங் தேடாளாமே. நாமோ இந்த கொந்த வணியில் ஒரு நாள் அல்ல, ஒரு மதிஅல்ல, ஓர் ஆண்டு அல்ல நெடுங்காலமாய்ச் சுருட்டர் சப்பாண்களைப்போல இருந்தறைத்து

நீர்மனரம்யியன் கதை

உலைகின்றோம். இனி ஒரு கணம் ஆயிதும் இவ் விடருட் கிடப் பதுஎனக்குத் துணிபன்று. பாரி! யான் இனிமேற் பொருள் ஈட்டந் துணியலாயினேன். அது பிரதிகுலமானால் ஓர் தேசங்களையும் புன்னிய ஸ்தலங்களையும் பார்த்ததாப் முடியட்டும். என்மனக்கிடக்கைக்குஞ்சீயாது கூறுதி என்று கேட்கப், மூர்த்தியாயிதன் கணவன் சொற்கள் காதில் விழுந்த உடன் இடி ஏது கேட்ட சருப்பம்போல் அறிவுழிந்தும், மறுபடியும் மூர்ச்சை தெளிந்து, தன் பிராணநாயகன் சிர்மனரம்யியன் வணங்கிச், சொல்லுகிறான்.

ஆகோ! என் அருமை நாயக்ரே! சங்கியாசிகள் சிகாமணியே, தாமரை இலைமேல் சீர் போன்றும், புளி ஓடிம் பழமும் போன்றும், உகை ஆகையிற் சிக்குண்ணாது சிராசை எனுக் கொள்கை பூண்டி, பகவான்து திருப்பதமீடு புகல் இடம் என்ற காலங் கழித்து வந்த என் சித்தாசனம் பதியும் பத்தாவே, தங்களுக்கு இத்தனை விபரீத மான புத்திதோன்றக் காண்பது அடியேணுக்கு சிரம்பிய விம்மிதமா யிருக்கின்றது. அச்சைக்குப் போன்றும் அகப்பை அரைக்காசதானே. நாம் எவ்விடம் போன்றும் நமக்கு அனுபவங் சரிதானே. எல்லாம் ஒரு சாண் வயிற்றுக் குறியை சிரப்புதற்கு அன்றிப் பின் எதற்கு? என் பத்தாவே, நடந்த கால் சிதேவி இருந்த கால் மூதேவி என்பார் உண்டு என்று யானும் அறிவேன். சீர் கொல்லிய கவுகள் எல்லாம் மெய்ம்சம் ஆகிறும் நாம் விருத்தாப்பியர் ஆணே மே. நமக்கு இப்பொழுது வீடு போ என்றாக காடு வா என்றாக சொல்லுங் காலம் ஆயிற்றே. உச்சிதிரும்பி மாலைக்காலத்திற்கு அடுத் தோமே. நமக்குப் பொருளால் இனிப் பயன் ஏது? உள்ளது போதும் என்ற மனசோடு நாங் திருத்திப்பட்டு இருந்தாற் தம்பிரான் நம்மைக் கைவிடார். பின்டக்காப்புக்கு நமக்கு ஒருநாளுங் தடடுக் கேடு வரமாட்டாது; பகவான் உடைய திருவருள் உண்டு; பண்ணடக்காலங் தொட்டு நம்முதாக்கள் தேடிவைத்த பொருளும் உண்டு. மேற்பட்ட தூசை அலைச்சலைத் தரும். ஆகைக்கோரளவில்கீ “அகிலம் எல்லாங் கட்டி ஆனினுங் கடன்மீதிலே ஆணைசெலவே சிஹைவர்” என்று புலவர்மாரும் பாடினர். சவாயி, தாங்கள்கொஞ்ச ஆகைக்கு இடங்கொடுத்தால் மேன்மேல் மிஞ்ச ஆகைக்கு இடம் உண்டாகும். குதிரையைக் கடிவாளங் கொண்டு வகைத்தாற்போலத் தம் பிரபஞ்ச ஆகையை அறிவு என்னுங் கடிவாளம்பூட்டி வகைக்கத் தங்களைப் பிரார்த்திக்கிறேன். “திரைகடல் ஒடியுங் திரவியங்கேடு” என்று உகை கூறிற்று என்றோ. “இடி ஒரு கோடி

நீர்மனரம்மியன் கதை

தேவுவதிலும் இருந்து ஒரு காசு தேவுவது நலம்” என்றதும் உலக மொழி தானே, என் பத்தாலே, தல்களுக்கு இங்நாட்காறும் இல்லா இந்துஜெப் பேர் ஆசை எழுப்பியதைக் கண்டு அங்கலாய்க்கி ரேன். என்றும் இருந்தது போல் இராது விபரீத புத்தியாற் அன்டப்படுவீரானுற், தங்கத்திற்கு ஆசைப்பட்ட குடம்பைத்தலையன் பாடுபோல, உம்பாடும் வரும், என்று அஞ்சகிரேன் என்றார்.

அப்போது நீர்மனரம்மியன் தன் மனைவியை நோக்கி, பெண் னே, நீ இப்பொழுது சுட்டிய குடம்பைத்தலையன் யார்? அவன் பட்ட பாடு ஏது? யாவும் வரையறையாய்ச் சொல் எனப், பூர்த் தியாயிசொல்லுகிறான். என் இரு கண்மனிபோலும் பிராணபட்சரே, சூக்குடபுரம் என்னும் நகரத்திலே குடம்பைத்தலையன் என்னும் ஒரு முட்டைக்காரன் இருந்தான், இவன் கோழிமுட்டை வியாபாரத்தில் சிபுணன். இவன் ஒரு பெருங்காட் சந்தையில் அன்று நாற்சங்கி ஒன்றில் சின்ற முட்டை விற்க, அந் நகரத்திலே வசிக்குங் கோகருணன் என்னும் ஓர் வித்தைக்காரனும் அவன் கூட்டாளி கெசகர்ணனுமாய் அந் நாற்சங்கியில் வந்து, அம் முட்டை வியாபாரி யைக் கண்டு, அவற்றிற்கு விலைகேட்க, அவன் இல்லாத புளுகு எல்லாம் புளுகி, ஜயா! இம்முட்டைக்கு இன்னது விலை, அம் முட்டை எஞ்சு அன்னது விலை என்று விளம்ப, கோகருணன் அவன் கேட்டவிலைகொடுத்துச் சில முட்டைகளை வாங்கி அவற்றின் நலம் இளப்ப நிய ஒன்றைத் தட்டி உடைத்து, அது கூழ்முட்டை எனக்கண்டான், உடனே அவனுக்கு மூக்கிலே அழுகல் மணமும், மனசிலே வெட்கழுந் தோன்ற அவன் நாணியுங் தெரியஞ்சி, அம் முட்டைக் காரணை மாட்ட நினைங்கு தன் கோகன்ன வித்தையினால் அக் கூழ்முட்டையுள் இருந்து ஒரு தங்கப்பணத்தை இழுத்தான். இரண்டாம் முட்டையைத்தட்ட அதுவுங் கூழ்முகவாய் இருக்க, அதில் இருந்தும் அவ்வாறு ஒரு தங்கப்பணத்தை இழுத்து எடுக்க, முட்டைக் காரன் கண்டு விசைம் ஆகி, அட்டா, தங்கமுட்டைகளை எல்லாம் மோசவிலைக்கு அல்லோ விற்றுப்போட்டேன் என நினைங்கு, அடா மஜுஷா இந்தாடா உங்காசை எடு, என்று அவனிடம் வாங்கின காசை கிலத்திற்போட்டு தன் முட்டைகளை அள்ளிப் பெட்டியில் இட்டோடித், தெருவில் ஓர் மூலையில் இருந்து அத்தனை முட்டைகளையும் ஒவ்வொன்றும் உடைத்தான், முதன்முட்டையில் ஓர் தங்கப்பணத்தையுங் காணுதிருக்க, இதில் இல்லாதிருந்தால் மந்திரவற்றில் இருக்கலாம் என்று கடகத்தில் இருந்த முட்டை எல்லாவற்

நீர்மனரம்மியன் கதை

நெயும் உடைத்து, ஒன்றிலும் பொற்பணக்காணுது வெட்கமகைந்து தலைமேற் கைவைத்து அழுதான். முன்வாங்கின காசையும் இழந்து மூட்டையையும் இழந்து மோசம்போனான். அப்படியே என் அன்பிற்குலரியவரே, தங்கம் எடுக்க நினைந்து, இருக்கிற மூட்டையையும் உடைப்பீர் என்று பயப்படுகிறேன். உடுக்கையும் உடைத்துப் பிழைப்பையுக் கெடுத்தவங்களையில் மோசம்போகப்போகி ரீர் என்று அஞ்சுகிறேன். தன்பள்ள கொண்டே அம்பலம் ஏற வேண்டும் என்றால், நீரும் உமது பலத்தை அறிந்தே காரிய ததிற் கையிடவேண்டும் என்று எச்சரிக்கிறேன், எல்லாருங்கப் பல் ஏறியாயிற்று. இனி அம்மானார் கப்பல் ஏறிப் பெரும் பட்டங் கட்டப் போகிறார், என்றால் போல எங்களைச் சேர்ந்த இன பங்குகள் எல்லாருங் திரைகடல் ஒடித் திரவியங் தேடிப் போட்டார்கள், இனிமேல் நீர் தேடாததுதான் குற்றமாயிருக்கிறது என்று சற்றே கண்டித்துப் பேசினாள்.

அப்பொழுது சிர்மனரம்மியன் போடி, பைத்தியகாரி, கடக்கவழி அறியாதவஜுக்கு கடு வீடுகாதவழி, என்றதுபோல் எனக்குமிருக்கும் என்று போதிக்க வந்தாய். அடி, பெண்ணே, “தையல் சொற் கேளேல்” என்பதை யான் ஜந்து பிராயத்தில் கற்றுக் கொண்டேச். அயோத்தியாபுரியை அரசாண்ட தசாதமகாராசன் தன் மனைவி கைகேசியின் வார்த்தை கேட்டு உயிர் விட்டதில்லையா? அவன் புத்திரன் ஓராமனுந் தம்பி இலக்குமணனும் பெண்முத்தேகேட்டுப் பட்ட பாடுந் கெட்ட கேடும் சின்காதில் எட்டியதில்லையோ? நாய்க்குத் தெரியுமா கொக்குப்பிடிக்க? என்றதுபோல உனக்குத் தெரியுமா எனக்குப் போதகம் பண்ணை? நல்லதும், எனக்கு உபதேசம் வைத்தது போதும். என் பயணத்திற்கு இடை ஊருய்க் குறுக்கிட்டு தில்லாது போங்காணும் போம், தோட்கோப்புக் கட்டுங்காணும். ஊருக்கோ பால் வார்த்து உண்பது உடம்பிற்கோ? நாம் நம்முடைய காரியம் பார்க்கவேணும் என்றான். பூர்த்தியாயி, உங்கள் சித்தம்போலாவதாக. தேவன்ஸுங்கள் பயணம் முற்றுப்பெற அதை ஆசிர்ப்பிக்கக்கூடவர்! என்று சொல்லிப், பாகசாலையுட் புகுந்து பக்குவமாய்ப் பொதுசோறு கட்டிக் கொடுக்க, சிர்மனரம்மியன் பிறவிடுதிப்பட்டு, எல்லவர்க்கும் பயணஞ்சொல்லி, மறநாட் புலரி யில் வீம்பாசலத்தின் அடிவார விட்டரவிட்டு நிங்கிச், சிலநாளிகை நடக்க, சிதிரே வசந்தாசலம் என்னுஞ் சிறு குன்றெருன்று தோன்ற, அதனையடைந்து அதன்சிங்காரதுலங்காரங்களை ஆபிரத்துக்காயிரம்

நீர்மனரம்மியன் கதை

தரம் நோக்கி, இவைகளையெல்லாம் இங்காட்காறுக் கானுகிருஷ்ணன் என்று தன் அதிஷ்டாவீனத்தைச் சபித்து, அவ்விடம் உள்கொர்க்குது தன் தோளில் இட்டுப்போன கட்டுச் சாதத்தை இறக்கி அவிழ்த்து அதற்கிலையில் வாய் அலம்பித் தாம்பூலம் போட்டு, மறுபடி அம் மலையை விட்டு இறக்கிச், சூரியன் அஸ்தமனமான படியால் அதன் அடிவாரத்து இருந்த ஒரு குகையுட்சென்று அதற்குள்ளே குழைகளைப் பிடித்து மெத்தையாய் அடுக்கி, அணந்தல் ஆடிக் காலையிற் பள்ளி விட்டு எழுந்து, கான் முகக் கழுவிச் சிறு பசி ஆறிக், குடுகுடாவை எடுத்துக் கண்சாக்குடித்து, அதன் பின்னர்த், தாம்பூல தாரணம்பண்ணி, அப்பாற் பிரயாணம் பண்ணினான். அவ்விடம் அருஞ் சரமாய் இருந்ததனால், வருத்தப்பட்டு, நடந்து சில நேரத்தாற் கால் கை அலுத்து, ஏதிரே தோண்றிய வேதனுகையத்தை அஜுகினான்.

உச்சிக்காலம் ஆஜதினால் வதங்கி, உருமத்தின் ஈட்டத்தாற் தியங்கித், தான் முன்பின் என்னுதை தொடங்கிக்கொண்ட தன் பயணத்தை இட்டு வியாகுலமாகிப், பின்னிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்ப எண்ணியும், வீரம்பேசிக்கொண்டு எழுந்த சேவகன் வெட்டுக்களங்கண்டு முதுகிடல்போல, என் பெண்சாதி இல்லாத ஒப்பணியும் பழங்கதையும் எடுத்துக்காட்டி ஏச்சரித்துப் போகவேண்டாம் என்று வழிமறித்தும், போடி போ, என்று வீரம்பேசிக் கொக்கரித்துவந்த நான் மறுபடி வீட்டுக்குத் திரும்புதல் புத்தியாய் இருக்க இல்லை, என் பெண்சாதி தரன் எண்ணை நகையாதபோதினும் என் இழிவைக் கேள்விப்பட்ட பிற பெண்கள் நகைப்பார்களே என்ற சிகிச்சைத்து, அந்த எண்ணத்தை சிறுத்தி, இனி என்ன! ஓடத்தொடங்கியுங் கிழவியின் பின்னாலாமலையே வரிஜுங தலையே தாங்கவேண்டும், என்ற தேற்றஞ்சொல்லி, அது வருத்தத்தோடே அம் மலையின் சிகரம் வரைக்குந் தாண்டி, அச் சிகரத்தின்மேல் ஆகாயத்தை அளாவித் திகாந்தங்களை அளந்து கட்டும் ஆல விருட்சம் ஒன்றிருக்கக் கண்டு, அதங்கிழ் உளுக்கார்க்குது, மீந்திருந்த கட்டுச் சாதத்தை உண்டு, தன்னீர் குடித்துக் கிழவியின் ஆயாசத்தினாலும், வழி நடையின் பிரயாசத்தினாலும், மஜைவியின் கட்டுரை கேட்டிலன் என்ற யோசனையினாலும், அறிவுமயக்கமாகிப், பொக்கணத்தைத் தலையை ஆக்கி, மடங்கிப் படுத்துப் பொய் உறக்கம் ஆனான்.

அவ் வேதனுகையத்தின்மற்ற அண்ணடையிலுள்ள குகைஞ்சிலே

தோசைகளவாண்ட கதை

முதுவயசின் வருத்தத்தினால் ஆங்னனம் இங்னனம் ஊசாடச் சக்தி அற்றாச், சில வாரங்களாய் இரை எடாது பட்டினி காத்த கிழச் சிங்கம் ஒன்று இருந்தது. அதன் நாசியில் இச் சன்னியாசியின் சினி ரழைய, அது விழித்து, வீசைகள் தடிக்க, அங்கின்குக் கண்களை நோக்கி, நெடுநாளாய்க்கானு நரர் சினி இந்த ஏகாந்தமான இடத்தில் உற்றதுஎன்னே? என்று உசாவி, வளையை விட்டு ஓர் பூஜிக்குட்டி போல ஒடுக்கி மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்து, ஆலவிருட்சத்தின் அண்கட அணுகி, அவ்விடம் நமது சிர்மனரம்யியத் துரை அனந்தல் ஆடுவதைக் கண்டு, ஆனந்தக் குத்தாடி, அவன் மேற் பாய்ந்து; அவன் கண்களைத் தோண்டி நங்கு சாப்பிட்டாற்போற் சாப்பிட்டு, அவன் குரல்வளையை நகங்களால் ஈர்ந்து, அவன் உயிரைச் சரிக்கட்டிக், குடலீப்பிடுகிற சரலை உண்டு, போதும் போதும் எனத் தன் உதரக் கொப்பரையை நிரப்பி, மின்திருந்த மாயிசத்தை அவ் ஆலவிருட்சத்தின் மேல் இருந்த கழுகுகளுக்கும், பருந்துகளுக்கும், காகங்களுக்கும், அயவில் இருந்த நரிகள், கோனுய்களுக்கும் விருந்தாய் விட்டுத், தன் வளை சென்றது.

இதனுற் போதும என்ற எண்ணம் இன்றிப் பெறுவாஞ்சை கொள்வார்க்கு நாசம் பட்டினிக்குச் சமீபம் என்று உணர்க.

22 வது தோசை களவாண்ட கதை.

போதனவிலும் முன்மாதிரி உறைக்கும்.

It is better to do well than to say well.

வேலாவலையம் என்னும் ஓர் பெருங் தீவிலே போதகாசாரம் என்னும் ஓர் மடப்பம் இருந்தது. இம் மடப்பத்திலே பராசிந்தன் என்னும் ஓர் வைதீகன் இருந்தான். இவன் சுக்கிரவாரங்தோறுங் தன் பராமரிப்பிலும் பொறுப்பிலும் இருந்த ஓர் திருமடத்திற்குச் சென்று, அங்னனம் வந்து கூடுந் தன சீதைப்பிள்ளைகளுக்கு ஞானபோதகள் சொல்லி, வேதாகமசாஸ்திர சாகரங்களில் ஆழ அழுக்கி முகங்கு எடுத்துத் தாற்பரியங்கு செய்து, உபதேச மழைகளைச் சேர மேமெக் போற்பொழிபவன். இவனுடைய உபதேசங்களைக் கேட்க அநேககாததூரங்களில் இருந்து சனங்கள் வருவது உண்டு. பசுப்

தோசைகளவாண்ட கதை

பாலில் மறு இருப்பினும், வெண் பஞ்சிலே கறுப்பிருப்பினும், இவனது வெளித் தோற்றமான நடையில் அனுப்பிரகாரமான மாசுக் காணப்படாமையினால், அம் மடப்பத்தில் இருக்கும் அவன் சீஷர் மாத்திரம் அல்லச் சாதாரண சனங்களும் அவன் மேல் அபிமான விசுவாசங் கொண்டு, அவனைக் கணப்படுத்தி, நெருப்பினைக் கிட்ட அஞ்சுவராப்போல அவனது கோபத்திற்கும் பிரியவீனத்திற்கும் அஞ்சி, அதி எச்சரிப்போடு அவனை அனுகிப், “பட்டிக்காட்டுக்குச் சிவப்புத் துப்பட்டி பீதாம்பரம்” என்று போலத், தெய்வபத்திக் க்கு இருப்பிடம் இவனே என்று புகழ்ந்து, அவனைக் காலைங் தோறும் பராபர வள்ளுவை முகாமூகங் கண்டாற்போற் கண்டு மகிழ்ந்து, அவன் காலாற் கிறுவகைத்த தங்கள் நாவாற் தடவி, மிகு மரியாதையாய் அவனை நடத்திவருவார்கள்.

இவன் பெரு மழை பெய்தென்ன, பெருங்காற்று வீசி என்ன, அவற்றுற் தடைப்படாது, தன்னும் குறிக்கப்பட்ட நாழிகை நேரத்திலே அத் திருமடச் சன்னிதியின் கண்டாமணியானது டிங் டோங், டிங்டோங், என்று அடிக்குங் தற்சனத்திலே அம் மட மேடையிற் சென்று, ஆகமப் பிரசங்கஞ்செய்ய என்றும் ஆயத்த மாய் இருப்பவன், ஆதலால், இவனே சரிசாழிகைவட்டம் என்றும், சரிசாழிகை காட்டி என்றும், இவனை அம் மடப்பத்தார் எவரும் போற்றுதல் செய்வார்கள். இராகிக் கெய்விகெத்தால் வருங் தடைகள் ஸேரிட்டால் அன்றிச், சுக்கிரவாரங்தோறும் இவன் அம் மடத் திற்குச் செல்லாதிருப்பது அருமையில் அருமை. இப்படிப்பட்ட நனுக்க வழக்கக்காரனுகிய இவன் ஒருமுறை வேளைக்கு முந்தவங் தனன் ஆதலாற், பழக்கம் போல மடசன்னிசென்று பிரசங்கபீட த்தேறுமல் அம் மடப்புடையில் இருந்த வசந்தமண்டபம் ஒன்றுட் போங்து, ஓர் ஆகமத்தை எடுத்து அதிற் சில ஒற்றைகளைப் புரட்டி வாசித்துக்கொண்டு இருக்கையில், அவ்விடங் நூரத்தில் இருந்து வரத்துப்போக்குப் பண்ணுஞ் சனங்களுக்குப் பல்காரம் விற்று வயிறு வளர்க்குங் தீபனச்செல்லி என்ஜும் ஓர் வியராரி அம்மை, அவசிய சிமித்தம் அங்கிங்கு போகவேண்டித்த, தன் தலையில் இருந்த பண்ணிகாரப் பெட்டியை இறக்கிக் குருப் பிரபு உளுக்காரங்கிருந்த ஆசனத்தண்டை வைத்து, அடைக்கலம் என்று சொல்லி, அப்புறப் பட்டாள். அவள் போகவே, அவள் கொண்டு வந்து வைத்த மோதகம், தோசை, முதலாம் பற்பல, பண்ணிகார வர்க்கங்களின்வாசனை ஆனது மூக்கை வாதித்தனும் பரசிந்தன் பெட்டியின் மூடியைத்

தோசைகளவாண்ட கதை

திறந்து பார்க்கும்போது அங்கிருந்த அப்பவர்க்கங்களுட் தாம்பா எம் ஒன்றின்மேல் இருந்த சில டோசைகள் அவனுக்குக் கண்ணி யாய் இருக்க, அவன் “சாதுரியப் பூனை மீன் இருக்கப் புளியங்கா யைத் தின்றது” என்ற கதையை ஒத்து மதுரா ரச பல்காரவர்க்கங் களைவிட்டு அதி புளிப்புள்ள அத் தோசைகளில் இரண்டைத் திரு டிப் பரபரென்று பியத்துப் பிழெங்கி வாயிலே போட்டான்.

போடும்பொழுத சிற்றுனு வியாபாரியாகிய அந்த அம்மை சரே வெனவந்து விட்டதனால், முன்போகிறதைப் பின்போகிறது உருட் டிக்கொண்டு போகத தக்கதாய் விரைவு விரைவாய் வயிற்றிலும் வாயிலும் போனது போக, மிச்சமாய் இருந்த துண்டு தனிக்கைகளைச் சூருட்டித் தன் மடியிற் போட்டுக் கொண்டான். சட்டென உட்புகுந்த வசந்தமண்டப வியாபாரி குருவின் முன் வைத்துப் போன பெட்டியை எடுத்துப் போய்த் திறந்து, சிலபல்காரங்களைத் தெரிந்து விலைக்கிரயம் பண்ணுகையில், முன் தாம்பாளம் ஒன்றில் இட்டிருந்த தோசைகளில் இரண்டு உருப்படி இல்லாத இருப்பதை கண்டு, அரிசி அள்ளின காகம்போல அங்கிங்கு பறந்து திரிக்கு நங் தோசை களவாண்டவன் இவனே, அவனே, என்று அங்கலாய் ப்பாய்ப் பார்த்து விசாரணை பண்ணிக் கள்வணப்பிடிக்க ஏலாமற் திரும்பி, ஜேயோ! இவர் மிதித்த இடத்திற் புல்லுஞ் சாவாதே, நெரு ப்பிற் புழுப்பற்றும் ஆனுலல்லவோ, மது பரசிந்தன்களவெடுப்பர் என்று அவன்மேற் கரவு சிந்தை வையாமல், ஆரோ எவரோ அவரோடே பேசிக்கொள்ளுகின்றார் போல அவரண்டை கிட்டி, அவர் பராபர சிந்தையாய் இருக்கிறபோதே அத் தோசைகளைக் களவா ண்டு போயினர் என்று தீர்ப்புக்கெட்டித், தோசை எடுத்தவனைச் சுட்டி ஆ! உணர்ச்சிகெட்டவனே, உரோசமற்றவனே, என்று வாயில் வந்தபடி திட்டி வைதுகொண்டு சிற்கும் அக் கணத்திற், திருமத்தின் மனி சட்டென்று அடிக்கச், சனங்கள் எல்லாரும், வசந்தமண்டபங்கள், வீதிகள், வாசல்கள், யாவற்றையும் விட்டு ஒரு சிமிலூம் பிந்தாது மடத்துட்சென்று தங்கள் ஆசாரியர் வரமுன் தத் தம் இருப்பிடங்களில் உருக்கார்க்கு விட வேண்டும் என்னும் வை ராக்கியங் தாண்ட, ஓட்டம் எடுத்தோட, அதற்குமுன்னே தோசை தின்ற ஆசாரியரும் பொக்கெனப் பொக்கை வாயைத் தொடைத்து முன் நடந்தார், அம்மையும் பின்னடந்தாள். அம்மை மண்டபத் தட்சென்று தானும் இன்றைக்கு இங்கையும் எங்கள் பரசிந்தன் கூறும் ஆகமப்பிரசந்கங் கேட்க வேண்டும் என்னும் விருப்பினளாகித்

தோசைகளவாண்ட கதை

தன் தோசைகளைக் களவுகொடுத்ததனால் உண்டுபட்ட ஏரிச்சலையும் புகைச்சலையும் விட்டு, ஆழமேபோல மன மடங்கி, உபதேசத்திற்கு ஆயத்தமாய் நிற்க, அவள் முன்சென்ற மற்றைய தாசர் சீஷர் எல் லோரூம் ஒழுங்கு ஒழுங்காய்க் கயிறடித்தாற்போல, அங்கிடப்பட டிருக்கும் ஆசனவரிசையில் உட்காரப், பரசிந்தனுங் தோசைச் சின் தனியை விட்டு, அதை மடியில் இட்டதை மறந்து, மடமேஷ்டயில் இட்டிருந்த பொன்மயமான பீடத்தேறினன்.

அவ் விடம்வங்கு கூடி இருந்த சனங்கள்ன் நெஞ்சங்கள் ஞான உணர்ச்சியாற் பரவுசுங் கொள்ள, அவர்கள் இரு செவிகளிலும் நூழையும் மதுரவாக்குகள் ஆனங்குப் பெருக்கெடுத்துத் தேக்கெ றிய, ஓசால் முகவுரை கட்டி, வேதாகமத்தைத் திறந்து, அதில் ஒர் வரசகத்தைத் தெரிந்து படித்துப் பொருள் சொல்லித், தாற்பரியம் பண்ணி, மேற்கோள்களோடு பற்பல ஞான போதகங்களைப் பொழிந்து, அங்கிங்குக் கண்பரப்பி ஆவேஷக் கொண்டார் போல ஞானச் சன்னதம் ஆடிவருகையிற், தீபணச்செல்லி ஒர் மூலையில் கிழ்கவும், அவள் தன் தோசை களவுகொடுத்த ஏரிச்சல் புகைச்சலாற் திட்டக்கேட்ட சனங்கள் பலர் பின்னேரு மூலையில் இருக்க வங்கன்டு, ஞானவுணர்ச்சி மேலிட்டு முன்தொடங்கிய பிரசாரணத்தை அம்மட்டில் முடித்துப், பிறம்பான ஒர் வாக்கியங் தெரிந்துமுகவாக்கியமாய்ப்பகுந்து, வாய்விண்டு, அதிசாமர்த்தியத்தோடு அதற்குப் பொருள் விளக்கிப், பத்திவரவாக்கியம் நிறைந்து தன் உள்ள உணர்ச்சியை அடக்கிக்கொள்ள எலாது கடன் மடைத்திறந்தாற்போற் திறக்குவிட்டு, அகோ! சனங்களே, அகோ! பிறர் பொருள் திருமிம் பரமசண்டாளர்களே, பிறர்பொருள் காஞ்சிரங்காய் என்றநிதும் அறிமட்ரான சிருமுடரே, ஒ! திருடரே, உங்களுக்கு எரிவாய் நாகங் கிடைக்கும், ஒ! புருடரே, நீவுர் கும்பிக்காளாவீர்கள், ஒ! சிநேகிதரே! ஆ! சனங்களே! ஆ! சீஷரே! அந்தோ! நேச ரே! ஜையேரா தாசரே! எவியோர் பொருளை வலிதாய் அபகிரிக்கல் ஆகுமா? நங் கேத்திரங்கள் சாட்சியாக இத் தீத் தொழில் செய்யப்போமா? மனசெறன்று நடை ஒன்றுய் நடக்கலாமா? “வஞ்சம எத்தான் படித்திருமூக்கம் பூதங்களைந்து மகத்தே நகும்” அல்ல வா? கெட்டிசெய்திர்கள்! ஆ! பாருக்கள்! உங்களைச் சபித்துத் துரத்துகிறேன் என்று சன்னதம் ஆடி, உரப்பிச் சீறிக் கொதித்துப் பொங்கிச் சாபஞ்சொல்ல வாய்திறந்தார்.

அப்பொழுது மேல் கால் கைகளின் அசைப்பினால் அங்கு குதுங்க,

தோசைகளவாண்ட கதை

அதனிடம் இருந்த தோசைத் தண்டங்கள் பந்துபோற் கெம் பிக் குலுங்கி, மடிவிட்டு எழுவி, நான்கு புறங்களிலும் அவண்டன. அதைக் கண்டோர் எவரும் முன் தீபனாச்செல்லி தன் சோரம்போன தோசைக்காய் அகேரங்கொண்டு திட்டக்கேட்டோர் ஆதலால், இதுவரையும் கேட்ட உபதேசங்களுக்கு அம்மட்டிற் தலைக்கட்டி மற்பிடிகளிச் சுத்தம்போற் பேராரவாரமாய், ஓயி! ஓயி! “படிக்கி ரத திருவாசகம், இடிக்கிறது பரன்கோவில்” என்றால் அல்ல வா இவர்பாடு இருக்கிறது? “கோழிதின்ற கன்வஜுங் கூடத்தான் உலாவுகிறுன்” என்கிறது அபத்தமல்ல. “தாயைப்பழித்து மகள் அபசாரியாடின்” கதைபோல் ஆயிற்றேநமத்துக்குருமூர்த்தி பண்ணின ஆகமப் பிரசங்கசாரம் என்ற கையோடு கைகொட்டி அட்டக்காசன் செய்து, அட்டதிக்குகளையும் அதிரச்செய்யப், பரசிந்தன் குறவேர் வைகொண்டு, உள்அங்கி மேல் அங்கி எல்லாம் மழுவெள்ளத்தால் கணைந்தாற்போல் வேர்வையில் சுரலிப்புக்கொள்ள, சிமிர்ந்த சின்ற தலை வலிழ்ந்து நாடியானது நெஞ்சிற்பொறுக்க, வெட்கி, உட்கிப், பீடத்தின்மேல் விழுந்து பினம் போல அறிவொழிந்தான்.

திருச்சன்னிதி விசாரணைக்காரரும், உபதேசங்கேட்கவந்த வேத பராயனர், சீஷர்களும், நடந்த வர்த்தமானங்களைக் கண்டு நான் பிடித்தும், ஆற்ம நேசராய்த் தண்ணீர் கொண்டுவந்து, முசுத்தில் ஏறிந்து பரசிந்தனது மூர்ச்சையை மாற்றி, இன்றைக்கே பகுத்தேரல்போர்த்தபுலிப்பிரசங்கியாரின் ஆகமப் பிரசங்கத்திற்கு தலைக்கட்டினம் என்று தத்தம் வீடு சென்றனர். ஜயயே! நங்குருமூர்த்திக்கு நம் பண்ணிகாரப் பெட்டி பாம்புப்பெட்டி ஆயிற்ற என்று மனமொந்த தீபனாச்செல்லி தன் மார்பிடை அறைந்து வீடு சென்றுன். இனி நான் இருங்கென், இநங்கென், என்று இரக்கப் பிரலாபித்துப் பரசிந்தனும் பாரச்சிந்தனையனும் அம் மடப்பத்தை விட்டுத், தன் காவிவத்திரத்தைக் கிழிந்தெறிந்த, என்ன, “தலைக்கு மிஞ்சின் ஆக்கினையுங் கோவனத்துக்கு மிஞ்சின் தரித்திரமூம் உண்டா” என்ற கெளபீனதாரியாய்த் தேசாக்தரங் சென்றுன்.

இதனும் போதனையிலுள்ள செயலே முக்கியம் என்ற உளர்ச்,

நிரம்பா நெஞ்சன் கதை

உட வது நிரம்பாங்கஞ்சன் கதை.

ஆசை அவச்சல் தரும்.

A covetous man is ever in want.

சருவசம்பத்து என்ற கிராமத்திலே நிரம்பாங்கஞ்சன் என்ற வணிகனுருவன் இருந்தான். பெருவாஞ்சைக்கு இவனே இலக்கணம் என்னப்படத் தகுவன். பூலோகத்திற்கு ஆட்டபோன்ற வளைந்திருக்குஞ் சமுத்திரங்களின் ஆழத்தை அளவிட்டாலும், கண்ணுக்கு எட்டா ஆகாயப் பெருவெளிமின் உயரத்தை அளந்து உணர்க்காலும், இவனது பெருவாஞ்சையின் ஆழ நின்த்தை அளந்துணர்ந்தறிய ஒருவராலும் முடியாது. இந்த இலட்சணம் பொருந்திய இவ் வணிகனிடங் தொன்றுதொட்டுப், பாட்டன், அப்பாட்டன், முப்பாட்டன் முதலான முன்னேராற் புழக்கப்பட்ட ஓர் பரவணித் திரிகை யந்திர மிருந்தது. அதில் அவன் நாடோறுந் தன் பிள்ளைகள் மனைவியுடன் கூடி மாவறைத்து அதனால் வரும் ஊதியத்தைக் கொண்டு சேவனஞ் செய்து காலந்தள்ளி வந்தான். அன்றூடச் சமுசாரச்செலவிற்குப் போதுமானபடி வரவுகள்டும், பிற்காலத்துக்குச் சேமித்துவைக்கத் தக்கதாய்க் கொஞ்சப்பணம் வாரங்தோறும் இவனுக்கு மின்சிவங்கும், ஆற்றுவரவு போலவும் கடல் வரவு போலவும் பெரு வரத்துக்காரரான சில வணிகமாக்களோடு இவன் தனஜை ஒப்பிட்டுப் பார்க்குங்தோறுந், தனது சேமிப்புக் காத்திரம் அல்லாததனாலும் சென்டாகும் பொருமை அக்கிசியானது இவனதுதரத்தின் அடியிலிருந்து கிளம்பும் மூலாக்கியோடு சேர்ந்து, மண்டைபோடு மட்டுஞ் சென்று மூட்டி, மூச்சத் தவாரங்தோறும் பெருமூச்சாய்ப் பறியும்.

பணமே தெய்வம், பணமே தேகம், பணமே சீவன், பணமே பெண்மை, பணமே பிள்ளைகள், பணமே என் எல்லாம் என்பான். மயிருள்ள சீமாட்டி இடதுகையாலும் முடிவாள் வலதுகையாலும் முடிவாள், பணமுந்தானால் இல்லாததென்ன? பணமில்லதேயானால் உள்ளதென்ன? என்பான். “கொடாரேயெனிலும் கடயாறைப் பற்றி விடாரே உலக்த்தவர்” என்று உள்ளவர் பெருமையையல்லவோ எடுத்துக்கூறார்கள் என்பான். தேவை ஈடுத்து மொய்த்தாற் போலப் பணக்காரரை எல்லவருங் தேடிவருதல்

நிரம்பா நெஞ்சன் கதை

இரு புதுக்காரியமா என்பான். இரவும் பகலும் பணப்பெருமை களைச் சொல்லிக் கூட்டி, எத்தனை பணம் உழைத்தாலும் பின்னும் அத்தனை பணத்தின் மேல் அங்கலாய்ப்புக் கொள்வான். இவ் வாறு பணப் பிராந்தி பிடித்து இரம்மியம் என்னுஞ் சொல்லி வேப்பங்காயினுக் கைப்பாய் நினைக்கும் இம்மலுவன், தன் திரிகை மில் மாவரைத்துக், காலட்சேபம்பண்ணி வருங்காட்களில் ஒருங்கான், இவலுக்கு இஷ்டநும் பிராணநேசதுமான சிநேகிதன் ஒருவன் இவன் வீட்டுக்கு வந்து, நாா விதமான காரியங்களின்பேரிற் சம்பாஷணை பண்ணியபின், அவனை நோக்கி, ஓய்! ஓய்! சிநேகிதனே, மது அயல்லுள்ள ஒரேஸமூக் சமக்காரன், சென்ற மாதம் சுக்கிரவாரத்தன்ற இராத்திரி ஓர் கனவு கண்டு, நனவுகொண்டவுடன் ஏழுந்த ஓர் மண்வெட்டி கொண்டு தன் வாழ்முத்தோட்டத் தட்புதுந்து, அங்குள்ள கருவாழை ஒன்றின் அருகாக வெட்டி, நாலைந்து கடாரம் சிறையப் புதையல் எடுத்தான் என்ற கலையை நீர் கேட்டதில்லையா? என்று சொல்ல, இவன் அப்படியோ? என்று, ஆளையுமள்ளி வீசத்தக்கதான பெருமுச்சு விட்டு, நல்லது பிராணநேசனே, அவன் கனுக்கண்ட வரலாற்றையும் அதனுலைய பயணியும் மேலும் வகைவிரிவாய் உணர்த்தும் உணர்த்தும் என்ற பலகாலும் வருங்கிக்கேட்டுப் பலகாலும் அவன் சொல்ல, இன்னும் உரையும் உரையும் என்ற வாய்ச்சு வடியக் கேட்டுப், பின்னும் அவன் சொல்ல, அப்புறம் அவனையும் அனுப்பிக் கொண்டு, பொழுது அஸ்தமனமாகும் வரைக்கும் ஆசைஎன்னுக் தீவினுலே இதயம் என்னுக் கிசலையமானது கருக, எப்படியும் நாலும் இன்றைக் குக் கனுக்காண வேண்டும் என்னும் மனே வீக்கங்கொண்டு, சீயும் புதையல் எடுப்பாய், சீயும் புதையல் எடுப்பாய், என்றசொற்கள் போகிறவருகிற இடங்களிலெல்லாங் காதிற் தொவித்தாற்போலிருக்க, அன்றைக்கு வாடிக்கைபோலத் தன் பிள்ளைகுடித்தகருடன் கூடித் தாராளமரப்ப் பேசனமுன்னுது, தனியே உண்ட பின்பு, எப்படியும் விடியப் புதையல் கையாடவேண்டும் என்னும் விருப்பமானது மேலும்மேலும் பந்துபோற் குதிகொன் டெழும்பு எழும்பத், தன் மஞ்சத்திற் போய் சித்திரைகொண்டான்.

அன்றைக்குச் சுக்கிரவாரந்தான். அயலான் கனுக்கண்டதும் சுக்கிரவாரமே, நான் கனுக்காண்பதும் சுக்கிரவாரமே, ஆகையாற்காரியங் கைகூடும் என்ற இந் சிரம்பாரெஞ்சன் சிலைந்து புளுப்பு குசித்திரைகொண்டதீர்த்தராத்திரியிலே, பொய்யுறக்கம்பேருகு-

நிரம்பா நெஞ்சன் கதை

சோத்திலே, சொப்பனுதேவி ஒரு பரதேசியினுடைய வேடத் தோடு அவன் முன் வந்து பிரசன்னமாய், அடா, திரிகைக்காரா, என்ற அவளைக் கூப்பிட்டு, உன் திரிகைக்குக் கீழ் அண்ணடையிற் சில கொப்பரைகள் நிறையப் பொற்பணங்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் உன் பாட்டன், முப்பாட்டன் காலத்தன. நீ அவைகளை வெட்டி எடுத்துக்கொள்க என்று கூறி மறைந்துவிட்டாள். உடனே அவன் திடுக்காட்டத்துடன் எழுந்து தன் பாகத்தானை அருட்டியுருட்டி எழுப்பி, அடி, அடி. என் மனைவி, விடுவிடு உன் சோகத்தை விடி. நான் இன்னபிரகாரம் கனுக்கண்டேன் என்றுசொல்லி, அது முதல் சித்திரைவராமமையாற் பாயையும் மஞ்சத்தையும் உருண்டு புரண்டலைத்துக், குருவிச் சத்தத்திற்குக் கிளம்பியும் அற்றைநாள் முழுதும் வேலைசெய்ய மனசு ஏவப்படாமற், கனவும் புதையது மே காதலாய், இன்னும்இப்பிரகாரம் இரண்டுஇரவிற் சொப்பனமா அல் அல்லவா இராத்திரிக்கண்ட சொப்பனம் உண்ணமைப்படும் எறுசொல்லி அற்றைநாளிரவு மற்றையேரிடத்திற் கட்டில்லவத்து சித்திரைகொண்டான்.

அன்றிராவும் அவன் சினைந்தது தவறுது சொப்பனங்கண்டான். சொப்பனுதேவியானவள் முதனான் இராத்திரி போலவே அன்றிராத்திரியும் அவன் முன் வந்து இன்று, அடா திரிகைக்காரா, உனது திரிகைக்கு அஷ்டன்டை நாலைந்து கடாரங்கள் கிறையப் பொற்காககள் இருக்கின்றன. உண்ணியே அவைகள் அன்னாந்து பார்த்த வண்ணமிருக்கின்றன, உனக்கே அவைகள் சுதந்தரான்தி. மாதாக்கள் தேடியது மக்களுக்கு, மக்களுக்கு, ஜூயமகற்றி வெட்டி எடை முன்றுள். உடனே அவன் விழித்துத் தன் பெண்டாட்டியை அருட்டிக், “கேட்டியே, கேட்டியே” காரியம் எல்லாம் அதூக்கலமாம், பயப்படாதே, என்று பேசி, மற்றைநானும் யாதேர் வேலையிலுங்கையையுக் கருத்தையும் விடாது கனவும் புதையதுமே விடாசினைய்ப்பாய், இன்றிராத்திரி மூன்றும் முறையும் அவ்வாறு கண்டாலன் நிப்புதையல் தோண்டலிற் கையிடேன் என்று ஆணை சத்தியஞ்செய்து, கண்டபொருள் கிடைத்த பொருள் தானே, அதை இன்னின்னபடியாய்க் கொல்விடுவேன் என்று மனப்பால் குடித்து, அற்றைப் பொருதைக் கழித்து மூன்றும் நாள் இரவு பின்னேர் மூன்ஹில் உறக்கப்போனான். அங்கேயும் மூன்றுக்காறும் மூன் போலக் கனுக்கண்டான். மூன்றும் முறையோடே புதையத் தாரியம் அல்லாந்திச்ப்பாயிற்று. இனி எடுத்த பொருளைவாறு சரிக்கட்டப்

நிரம்பா நெஞ்சன் கதை

போகிறேன் என்பதில் அவனுக்கு வியாகுலமும் யோசனையும் உண்டாயின். அவன் மனசு சமூல் காற்றிற்கு எதிர்ப்பட்ட சருகு போற் சுழன்று தள்ளாட, அவன் சகல அலூவிலையுங் தவிர்த்துக் கனுக்காரியத்தைத் தன் மனையாட்டிக்கன்றி அண்ணன் தம்பிமுதலாய்ப் பின்னென்றுவருக்குங் தெரிவியாது, புதை பொருளில் மனசு புதைய, அதைக் கழற்றிப் பின்னென்றிற் கட்டமர்ட்டாதவனுயப், முதையல் எடுத்தபின் அவற்றைச் சேமித்தற்கு இடம்வேண்டும் என்றுதீர்த்துத், தான் முன் உண்ணுமலும் உடாமலும் லோபத்தன மாய் ஈட்டிய ரொக்கம் யாவற்றையும் “இடம்பெற வீடெடேன்” என்ற வர்க்கியத்துக்கு மாறுய யோசித்தெடுத்த ஒரு பெருவிட்டுக் கட்டிற் செலவிட்டான்.

மாளிகை கட்டுவதிற் புலன் போயினும், புதையன் அவன் புளைவிட்டுப் போனதின்லை. மாளிகை கட்டச் சென்ற காலம் எல்லார் திரிக்கயாடாது, வேலையில்லாது, அவன் கையும் அவன் மனைமக்கள் கையும் ஓய்ந்ததினாற், யையிற் பண்ட்சையை பந்திபோசனத்திற் செலவிட்டான். இருந்த பணத்திற்குக் கடைகட்டிய வேலையை ஒழித்த பின்பு புதையல் தோண்ட ஆரம்பித்தான். பகலிற் கிண்ட, அயலார், உற்றூர், உறவர்க்கு அஞ்சி இராட்காலத்திற் தொடங்கினான். ஒருங்கால் இரவு “தாய் தயில்தீந்து மற்றத் தமர்த்தயில்தீந்து” என்றாற்போல அயலோர் யாவரும் உரங்கியதற்குத் தமர்த்தசாமத்தின் பின்பு, மண்வெட்டி, பாரை, அலவாங்கு, கோடரி, தண்டு, மீண்டு, என்னும் பலவாயுத கட்டணியுடன் சென்று திரிக்கையைக் கிட்டிப், பூசை விழுண்டினாற்போல அதன் மண்ணை வறுகிப், பன்றி கிண்மூடப்போற் கிண்டி, மடமடென்று மூச்சடக்கிவெட்டும்பொழுத சில கலவோடுகள் வெளிகண்டன. காணப்பட்ட கலத்துண்டங்களால் நிரம்பாரெங்குசன் மனசு பெருவாங்கசொல் நிரம்பி, இளகிய இரும்பைக் கண்டு அடிக்குங் கருமாணைப் போலக், குண்டியைக் குண்டியைக் கிணப்பித், துள்ளிக்கிண்டிக், காரியம்வாய்த்தது என்று கிணங்கு மூச்சமுடைஷ்று பின்னுக் கிண்டினான்.

அப்பொழுத சில உடைந்த பாத்திரங்கள் தோற்றப்பட்டன. இவற்றுல் அவனது நம்பிக்கை பின்னும் உரங்குத்தப்பட்டாற் போலப் பெலத்துவிட, அவன் இளைப்பையுங் களைப்பையும் மயிர்போலே குங் கவனியாமல் உழைப்பைக் கருதி, விடாப்பிடியாய் வெட்டிக் கொத்திக், கிண்டி, வறுகி ஆராய்ந்தாராய்ந்து போகையிற், தகட்டுக் கல்லொன்று அவன் விரலிற் தட்டிற்று. வெளிச்சயின்றி இருட்டிற்,

நிரம்பா நெஞ்சன் கதை

செய்த வேலையாதலால் அது என்றும் இது என்றும், நன்றாய் அவஜுக்கு ஒன்றும் வெளிக்கவில்லை. ஆராய்வில் வெளிக்குமாயினும் மனக்கண்ணின்மேல் ஆசைவலை விரிக்கப்பட்டதால், அந்த அந்தகாரமானது அமாவராசைக் கால இருட்டினும் மழுக்கால இருட்டினும் பத்துமடங்கு இருபதுமடங்கு பெரிதாயிருந்தது. இவன் தன் கைவிரலாற்சன்மீம்போதும், நகங்கள்பட்டு முட்டும் போதும், முன் முட்டிய தகட்டுக்கல்லுக் கலீர், கலீரன்று ஒவித்ததன்றிப் பரிசுக்காப்பிக்கு ஓர் வாய் அகன்ற கடாரத்தின் மூடலையொத்திருந்தது. எப்படிப்பார்த்தாலும் விகடகவி என்ற அகசியக்காரணைப்போற், சுண்டி னுஷங்கடாரந்தான், தடவினாலுக்கடாரந்தான், புதையற்கடாரந்தான், சொப்பலுதேவிசொன்ன நாலைந்துகடாரங்களில் இதுவும் ஒன்றுதான் என்று அப் பொருட்பேயன் தீர்மானித்துத், தன் சுயதி ரிகைக்கல்லின் அடி என்பதைச் சுற்றும் ஸினோயாது, அம்மட்டிற கிண்டல்வேலைக்குத்தலைக்கட்டி, இனி இதற்கு மின்டிபோட்டுக்கிள ப்ப, என் பெண்டும் வேண்டும். அன்றியும், இனியிதை நான் யாருக்கு வஞ்சகம்பண்ணிமறைத்தாலும் என்பாரிக்கு வஞ்சகம் பண்ணி மறைத்துவைப்பது தெய்வத்துக்கு அடாது என்றுசொல்லித், “ஸின் எப் புசிப்புள்ளவனுக்குத் தின்னைக்கப்பிலுங் தேன்” என்ற கொயோ குறித், தோட்டத்தைத் தணங்கு வீட்டுக்கு நடந்து, பாரியின், சயனத்துக்குப் போய்ப், பிள்ளைகளை அருட்டாமல், மெதுவாய் அவனைத்தட்டி, எழுப்பிக், மேங்குரலாய்க், கண்ணுட்டி, இனியென்னடி எங்களைப்பிடித்த பண மிடிமை பரிதிகண்ட பனிபோலுடியோடே அறுங்குபோயிற்றிருடி “வந்துபாரெனடி”கடாரங்களைன்றனன்.

இவ் வார்த்தை நிரம்பாநெஞ்சனது இல்லாவின் காதுத் துவாரக கழுள் தழும்யா முன்னே, அவள் உடம்பு பூரித்து ஆனக்தழுமுக்க மிட்டுக், கண்ணுளரே, நீரும் உமது சந்தானமும் ஆல்போற் றழைத்து அறுகு போல் வேருங்றி, மூக்கில்போற் சுற்றும் முசியாமல் வாழ்ந்திருப்பிரி; ஆம் என் கணவனே, அனவரதமும் வாழ்ந்திடுதி ரென் ரூசிர்பாதஞ் சொல்லித், துள்ளி எழுங்கு, பகவானே, தேவரீர் இன்றைக்கா எங்கண்மேற் கண் விழித்தீர் என்று ஆரவரத்தோ டி அடிக்களைக் கோடி, நெருப்புச் சட்டியை எடுத்து விளக்கைக் கொழுந்திப், பரபவரன்று புருஷஞ்சன் கூடித் திரிகைக்குக் கிடடப் போனான். இதுவரையில் அப்பொருட் பேயன் வெட்டிய குழி மில் அத் திரிகைக்குச் சார்பாய்க்கிடந்த மன் உதிர்த விழுந்த அற் திரிகையானது, தாபாரமின்றிய படுமரம் போலப் பாட்டத்தில்

நிரம்பா நெஞ்சன் கதை

விழுந்து, கிடங்குக்கு விருந்தலிருப்புஅல்வாக்கு, மின்டியாதிகளிற் பட்டுச் சின்னபின்னமாய்க், கூட்டியள்ளவும் வழியின்றி நொரூங் கித் தகர்ந்து சாம்பலாய், மண்ணேடு மண்ணும் ஒட்டோடு, ஒமூராய்ப் போயிற்று. இருபேரும் வந்து இதுவரையும் ஸின்ற தங்கள் பரவணியான திரிகையைக் காணுது, ஜையபோ! எங்களை ஆளாக்கி வைத்த திரிகை யங்கிரத்தை ஆரோ திருட்டுப் பையல்கள் கையாடி ப்போனார்களோ? காணுமே, என்று கலங்கியும் கடாரமும் புதையலுக்கைப்பட்டனவே என்று ஒருவாறு தேறிக், கிட்டப்போய்த் தீபத்தைப் பிடித்துப் புதையற் கிடங்கைப்பார்க்கத், திரிகையங்கி ரங் துண்டங்களாகவுங் கண்டங்களாகவும், மண்ணுகவுங், தவிடாகவும், பொடிபட்டிருக்கக் கண்டார்கள். குடிகெட்டதே, என் நினை நெதன்செய்தேன், நாம் ஒன்றைன்னாத தெய்வங் தானென்றை எண்ணிற்றே; என்று ஒருவர் ஒருவருடன் கட்டிக்கொண்டு ஒப்பாரிசால்லி கிராமங் கிடுகிடுக்கப் பெருங் குரவெடுத்து இருவரும் அழுதார்கள்.

அர்த்தசாமத்தில் அவ் விருபேரும் இட்ட சத்தத்திற்கு அவ் வீடுபே பிள்ளைகள் துடித்துப் பதைத்து எழுந்து அழுகைச் சத்தங் கேட்ட தோட்டப் பக்கமாய்க் “கிரோமாரோ” என்று கிச்கிட்டுக் கொண்டு ஓடினார்கள். இக் கூக்குரல் காதுகளில்விழுந்தவுடனே கிராமத்தார் எல்லாருக் கிடுக்கிட்டுக், கடல் ஒலிபோற் பிறவானின்ற இப்பெருங் சத்தத்திற்குப் பொருள் ஏதென்று விசாரித்துத், தீபக்கள், திவர்த்திகள், சூன்களைக் கைகளிலேங்கி, சிரம்பாரெங்குஞ்சனது திரிகைகின்ற இடங்கேட்டுதி, வாயுகதியிலும் மனோகதியிலும் துரிதமாய் ஒடிவங்கார்கள். நடந்த விருத்தாங்தக்களைக் கண்டுக், கேட்டும், அப் பிசாச மனசனுடைய பேராக்கவின் ஆழநீளத்தை நினைந்து முக்கிலே விரலுறுத்தி வியந்து, சந்தைச் சத்தம் போல் இரைச்சஸி டுச்சிரித்தும், அவனுதாரமைப்புத்திரிக்குஇருக்கி, ஜையபோ! தவிட்டை கம்பிப்போய்ச் சம்பாவரிசியை நாம் கொண்டுபோக விட்டத என்மொல் இவர்கள்பாடு வந்ததே என்று பரிவுமொழி கூறி, அவனுத சமுசாரத்திற்குக் காத்திராப் பிரகாரம் வந்த கேட்டைக் கண்டு, பிரலாபித்து அழுது வருங்கி, இனிமேல் ஆமாறுபுத்தியாய்டைவு க்கள்என்று ஆறுதல் சொல்ல, அத்தருணம் வந்திருங்தோருள் மகாயோக்கியவானை ஒரு அறிவாளி திரிகைக்காரனையும் பிறராயும் நோக்கிச் சொல்லுகிறேன்.

அகோ! பிரிய கிரேகிதரே, எவனுமிலுக் தன்னைக் கடவுள் வக-

நரம்பா நெஞ்சன் கதை

கும் அந்தங்க ஸிலுகமமயுடன் திருத்திப்பட்டிருப்பதே புத்தி. அவ்வாறு திருத்திகரப்படாது மேனோக்கமாய்த் தேவ என்னத்தக்கு மாரூய் நடக்கப் பிரயாசப்படுவானேல் அவன் ஒருநாளுந் தன் பிரயத்தொத்தில் அதுசெப்படான். தான் நினைத்தபடியே தெய்வ சித்தத்திற்கு மாரூய் நடப்பவன் ஆகமவாய்ச்சியைப் பெற்ற கணக்காய் முடியுமென, அப்பெரியோனதுவார்த்தையைக்கேட்டுக்காரமத்தார், கனவானே, நீர் இப்போது சொல்லிய ஆகமவாய்ச்சியின் கதையை அடியேங் தெரிய உணர்த்தும் என்றுகேட்க, அவன் கூறகிறுன்.

கேளுங்கள், என் பிரிய சிசேக்தரே, சிசேதன கரம் என்னும் ஒரு யட்டினத்திலே களத்திரவாஞ்சையன் என்னும் ஒரு தனவான் இருந்தான். அவன் நாலா காரியங்களாலுஞ் சந்தோஷப்பட்டவனு மினுந் தன் மனைவி பேசமாட்டா ஆகம என்பதையிட்டு சிதச் சலி ப்புக்காரனு மிருந்தான். ஐயையே! ஒன்றிலேஜூக் குறைவற்றி ருக்கும் நமக்கு ஒரு ஆகமப்பெண்டாட்டியைத் தேவன் தங்ததோ டோத்தாரு அங்காயம் பூலோகத்தில் உண்டா? என்னும்மனசோடு ஒருநாட் தெருக்கிமார்க்கமாய்ந்தாபோகைவில், நல்லெருபங்கொண்டார் மஜுஷன் அவனுக்கு முன்னே தேங்நிச், சிசேக்தா, அல் லற்பிடத்த மனசுடையவனுய் கீங்கும் முகாந்தரம் ஏதென்ற வினாவு, இவன் உத்தரமாய், ஐயா, பெரியவரே, உலகத்தில் எனக்கு ஏதேனுமோர் குறையு மிலது. என பெண்டாட்டி ஆகமயாய் வந்ததே என்னை வருத்தம் சிரப்பாக்கியது. இக்குறையுங் தீரில் எனக்கு ஸிகர் பூமி, அந்தரம், சுவர்க்கம், என்னுங் தீரிலோகத்தில் ஆருளர் என்றுசொல்ல, அங் கவீனன், உத்தரமாய் அப்படியோ காரியமீ கீ இன்ன விருட்சத்தின் இலை ஒன்றைப் பிடிக்க அதை உன் மனைவி அயர்ந்த சித்திகரயாய்க் கிடக்குஞ் சமயம் யாதோர் ஐயமுமின்ற அவள்நாவின்கீழ் வைத்துவிடு. காலையில் அவள் யாறையும் போற் பேசுவாள். என் சொற் தவறுத என்றுசொல்லி, அதரிசனமாய்ப் போய்விட்டான்.

இப்பால் களத்திரவாஞ்சையன் ஆச்சரியவசத்தனுப்பத், தனக்குச் சொல்லப்பட்ட வண்ணம் அன்றிரவு செய்து, புலரியில் வழக்கத்திற்குமுன் எழுந்து மருந்தின் சத்தை அறியவேண்டும் எனத் தன் மனைவியைக் கிட்டித், தட்டி எழுப்பி, அன்பே, என்ன புதினம் என்றான். அவள் கண்ணிழித்துக் கணவனே, என்னை இவ்வளவு வெள்ளென கழுப்பியதற்காய்வைப்பார்மன்றன். அதுமுதல் அவள்வரய்கிறந்தது.

வைராக்கியபேட்பன் கதை.

அகடக்கு, இசிச்செப்வதியாத என்ற தாணித்தலைவர், மங்கிரத் தலைவரோடு உசாவிச், சிந்தாகுலத்தோடு செலிப்புற்றிருந்தும், அவன் சேனுவிரு எனாருவதும் வைராக்கியபேட்பன் என்று நாமதேயம் பெற்றவதுமாகிய ஓர் வீரோதயன் சட்டென எழுந்து, என் இராசனே, போகிற பிசாசங் கல்லூத்துக்கிப் போயிற்றும் என்று போல, எனக்குச் சீவமோசங் தான் வந்தபோதினும் நான் எந்த வகையாயேனுங் தனியேசென்று, அந்தமலையாபுரத்தை வசப்படுத்தி வருகிறேன்: எனக்கு யாடேரர் ஆலகியமுமின்றி உத்தரவு மாத்திரங் தந்தருளும் என்று மன்றுட, அவன் தன் கிரேஷ்ட மந்திரியட்டு டோசித்து, நமக்குக் கெட்டகேடென்ன? ஆர்குத்தியும் அரிசியாகிறதே காரியம், போய் வென்றுவா என்ற உத்தரவுகொடுக்க, அவன் உடனே பாடிவீட்கூட விட்டுக் கிளம்பி அப்புறப்படுத், தன் மூங்கையுன் செவியையுங் தன் சுய கையிலுள்ள ஓர் கட்கத்தினுற் பங்கம்பண்ணினுன்.

பங்கப்படுத்தப்பட்ட உங் அங்கத்திலிருந்து சாதிலிங்க அருவி போல இரத்தங் தாரைதாரையாய்ச் சுரிவரன்று பெருக்கு விட்டுப் பாய்க்கு உடம்பை எனிக்க, உடனே அவன் ஓட்டமாயோடி மலையாபுரத்தின்மச்சிற்புறம் அனுகிக்க, கடைகாவலோகரக்கவித்தகோ! எவ்வாளரோ, உங்கள் அரசன் சங்கிதானத்துக்கு ஒடி நாயேன்பொருட்டுவரிடஞ்சரணக் கேளுங்கள்என்று, கேட்போர் மனசுறைக்கரைக்கு கடைக்கரைக்கு அழுதகதநிக்குருவையிட, அப்பஞ்சமாபாதகளது பொய் உதட்டை மெப்பிய காவலர்ளாகுட் துரிதசாரணன் என்னும் பேருள்ள ஒருவன் தம் அரசனுகிய இளநெஞ்சிராசனிடம் போய் கடந்த வரலாற்றை அவனுக்குத் தெரிவித்தான். அவனுங் தன் நாம காரணப்படி, கன்றைத் தேடி அழுத பால் சரந்த கறவையைப் போல ஈரநெஞ்சோடு, அவனை அழுத்து என்றுள்ள இடுதிரைக்குத் தந்தரம் விளம்ப, அச் சாரணன் காற்றிலுங் தீவிரமாய் ஒடிக்கடைவராகலைக் கிட்டி, அகோ' ஸிற்பந்தா, நம் அரசர் சிங்னை அழுத்து வரக் கொற்றனா என்றன. எனவே அவனும் மகிழ்ந் தெழுது கடைகாப்பாளருக்குச் சலாஞ்செய்து ஏவற்காரணாடன் கூடி அரசன் கோவிலுட்புகுந்து, அவனது சீர்பாதங்கள் அருகேவிழுக்கு தீர்க்கதென்டன் புரிந்து, அடியேஜுக்கு அபயம் ஈந்தருளுக, என்ற அஞ்சலியத்தனும் நின்றனன்.

அரசனும், அப்படியாகட்டும், யான் நினக்கு அபயக் தந்தேன் என்ற பின்றுள்ள சிகையாறு சொல்லி, அவனை ஆற்றியவின்னார்,

அவன் சோக்கி, அகோ! வீரதரங்தரா, நீயார்? சினக்கு, இத் தமிழப் பரிதாப கோலமுற்ற தெவண்மெரால்? காரணம் யாது? சொல் என, வைராக்கியபேட்பன், கைவையுடைய வாய் பொத்தி விளை அத்தியங்கு பயப்பத்தியுடன் அதிலிங்களும். கேளும் பூபான் பெருமானே, இறைஞ்சலர்க்கு இடியேறே, நாயேன் உமது சோட்டைக்கு எந்ரித் தங்கியிருக்குஞ் சத்துருசங்கார ராசாவின் மித்துருவானேன். அடியேன் என் எசமானனுதியாய் என்னைச் சேர்க்கோர் எவர்க்கும் உயிரேஜும் ஈந்து உபகாரம் பண்ணும் வைராக்கியமும் யேழும் பூண்டேனுதலால் எனக்கு வைராக்கியபேட்பன் என்னும் பேரு எது. புண்ணியங்களுக்கு இடையூருள பாவங்களைச் சுபர்பதே பிறவியில் வெறுத்துவருவே னுதலால் எனக்கு மறவிரோதன் என்னும் ஓர் காரணப்பேருமூலத. அதபோக, நேற்று இந்த நேரத்த ஊவில் கமது அரசனுனவர் தமது மக்கிரிகள், தந்திரிகள், பட்டவர் த்தனர், மகுடவர்த்தனர், அதிரதர், மாரதர், சமரதர், அர்த்தரதர், என்னும் நால்வகை ரதாதிபர், தானின்தலைவர், சேனைத்தலைவர். அனைவரையும் அழைத்து மக்கிரமணமத்து, அகோ! வீராதிவீரே, கம் பகலவர் வாசமானிய இப் பட்டினத்தைப் பகடுக்கடல் கொண்டு பின்கக்கடலாக்க வேண்டும் என்று மதித்து வந்தனமே. “தன் டிலே போனால் இரண்டிலே ஒன்று” என்ற முதுமொழிப்படி இது வரையில் நம்மாலும் நும்மாலும் அதித்த பிரயத்தனங்களைக் கையிடுப்பார்த்தனமே; எஞ்செய்க்கக்கள் எவையும் வயிர மலையின்மேற் கடாலிய சிறிய ஊசிபோற் பயன்பட்டிலவே. இனிச் செய்யவே ஷ்டியது ஏதனத் தீர்க்க ஆராய்வு செய்து ஒதுக்கன் எனக் செப்பினன்.

செப்பவே, எவ்வெவரும் எழுந்து, ஜைமையர் சுபயில் உள்ள ஊயன் மகாவாசாலன், என்றால் போற், “சாம பேத தான தண்டம்” என்னும் இராசநிதிகளை இகழ்ந்து, தத்தம் மனம்போனபடி அத்தை யும் இத்தையும் உள்ளினர்: பேச்சுக்குப் பேச்சுச் சிங்கரமாய்ப் பேசினர். அத்தருணம், அடைந்தார்க்குக் கொழுகொம்பே, அடையாதார்க்கு இடியேறே, யானும் என் ஆசனம் விட்டுக் கிளர்த்த, கம் அரசன் வினாவுக்கு விடைகொடுத்தேன். “படைமிகுத்தால் அரசனில்கீ” என்றால், எங்கள் சத்துருவின் சதுரங்கசேனை பெற்றிருக்கிற வரையில் நமது படை அரனுற் பணிப்புதென்ன? என்றேன். ஒ! இனஞ்சிங்கத்தை ஒத்த நம் சத்துருசங்கார ராசனே, உந்தண்டகெம்பீரனே, சிங்க கொடியுஞ் செங்கோழும் கீழேல்வாழி;

வைராக்கியபட்டன் கதை

ஆயின் நெருப்பைச் சிறிதுள்ளு முன் தானையில் முடிபவரோத்து நம்பகைவரை அற்பர் என்று நினைந்து அவர் சத்துருத்தனத்தை அலட்சியம் பண்ணாதிருங்கள் என்றேன்; ஜூயோ! என் அரசரே, அடியேன் புல்லுரைக்குச் சற்றே செவிசாய்ப்பீர். தேவரீர், “என்ன ற்ற நுண்கேளின் றுணையாகுஞ் சிறுமைத்தே யெனினும் யார்க்கும் உள்ளுற்ற பகையுள்தேந் கேடுளதென் றுரைப்பரி: துண்மையா மால்” என்று மேதாவியர் ஒதியிருக்கின்றனர். நீவீர் இருதிறித்தவரும் எதிரெதிர் இகலிப்போராடுவதாற் கோடாகோடி சீவராசிகளை இழப்பதன்றித் தேடப்பெற்ற பிரயோசனம் என? ஈற்றில் உள்ளதே உளது. வென்றவன்கரி தோற்றவன் சாம்பர் என்றாற்போலாகும், ஆதலாற் சந்திப்படலே என் புந்தி என்றேன்.

எனவே, அந்த மாபாவி தீப்போற் சினந்து, புலிப்போற் பாய்ந்து, தன் பட்டாவை உறைகழித் திழுத்து, ஜூயையோ! இளநெஞ்சிராயரே, என் காதோடு மூக்கைத் துண்டித்து என்னையுங் கண்டித்துப் பாளயத்தின் புறம்பே நிராயதனாய்த் தூரத்திலிட்டனன். ஈதெல்லாம் நாதனே, நாயனேன், உமது பட்சத்திற்காய்ப் பேசினதையி ட்டுக் கிடைத்த பாக்கிய சலாக்கியம், ஆ! என் இராசனே, ஏழையே ணைக் கைவிடாதிரும். சிறு துரும்பாயினும் பற்குத்தக் கூடும் என்று உலகங்கூறும். அடியேனும் உமது பார்வைக்கு ஓர் துரும் போ ஸ்றவனாயினும் என்னாலும் பிரயோசனம் வரல் கூடும். ஆதலால் என் புரவலனே, என்னை அலட்சியம் பண்ணாதிரும், என்று கேட்போருடைய நெஞ்சம் எல்லாஞ் சந்திரனைக் கண்ட காந்தம்போற் கரைந்து உருகவருணித்துப்பேசிப், பேச்குழிய அறிவழிந்து வீழ் ந்தார்போற் தரரயிலே பொத்தென்று விழுந்தான். அப்போது மனுநீதிக்கு வரம்பாகிய அவ் அரசனது உள்ளம் வெள்ளமாய்க் கரைந்ததனால் அவன்பேரில் மனதுருகி, அவனைத் தூக்கி ஆற்று வித்து, அவன் பேசிய எல்லாஞ் சுத்தமெய் என்று நம்பித் தன் மந் திரிகளை ஒருவந்தம் அழைத்துப்போய்ப், பிரதானிகளே, வெகுமா னிகளே, பிரபுக்களே, துரைமக்களே, மதிமந்திரிகளே, அதிதந்திரி களே, நீவீரிலுவேழை மனுஷனுடைய விருத்தாந்தங்களைக் கேட்டார்களே; அடைந்தார்க்கு அபயம்சயவேண்டுமெனத் தருமநூல்சொல் லுகிறது. இதிகாசம் இதற்குச் சாட்சி விள்ளுகிறது. தன்னுயிர் சந்தேநும் மன்னுயிரைத் தாங்கவேண்டும். கிடைத்த தருணத்தில் உதவி செய்யாப்பாவி இருந்தென், இறந்தென்; அபயம் அபயம், என்றுவந்தாருக்கு அஞ்சேல், அஞ்சேல், என்று ஆபத்தொழியாதான்

வைராக்கியபட்டன் கதை

“காலால் நடக்கும் நடைப் பினம்” என்றாற் குற்றமுறுமா? அகோ! மதிமந்திரிகளே, சத்துருவக்கு நன்மை செய்வதே பெரி யோர் கடன். இதைவிளக்க உங்களுக்கு ஓர்பழங்கதை கூறுவல், கேளுங்கள்.

அபயபுரம் என்னும் பட்டினத்திலே அமித்திரநேசன் என்னும் ஓர் அரசனுள்ளன். இவனுக்கு அமித்திரநேசி என்னும் ஓர் குமாரத்தி யுண்டு. இவள் தன் பெற்றார்க்கு ஏகபுத்திரியும், சுகுணலட்சணி யுமா யிருந்ததனால் அவர்களும் அவர்கள் பிரசைகளும் அவ் இராச கன்னிகையை அன்பாய் நேசித்து வந்தார்கள். இந்த அபயபுர நகரத்துக்குச் சில காத்தாரத்திலே அகடியபுரம் என்னும் ஓர் பட்டி னமுளது. அதிலே அதுல்லிய வஞ்சகன் என்னுமோர் குறுநிலத்த ரசன்கொடுங்கோலோச்சிவந்தான். ஒருகாலத்திலே இவ் இருராசா நகத்தாருக்கும் ஓர் சண்டை நேரிட்டது. இருதிறங்க சேனாதளங்க ஞும் யுத்த கோலங்கொண்டு தங்கள் இராச்சியத்திற்கு நடு எல்லை யாகிய ஒரு நதிக் கரையிலே பாளயம் இறங்கியிருந்த காலத்திலே அமித்திரநேச ராசாவின் கன்னிகையாகிய அந்த அமித்தரநேசி அந் நதியின் ஓரத்திலே தன் தாதியருடன்கூடிச் சலக்கிரீடை பண்ணி க்கொண்டிருக்கும் பொழுது மற்றக் கரையிலே பாளயம் இறங்கியிருந்த அதுல்லியவஞ்ச ராசாவின் தளகர்த்தமாருள் ஒருவனாகிய அந்தரவீச்சன் என்னும் நாமகாரணம்பெற்ற ஓர் தானைத்தலைவன் தற்சம்பவமாய் அவ்விடம் வந்து, அவ் இராசகன்னிகையைக் கண்டு, அவள் தகப்பன் பேரிற்கொண்ட வன்மத்தாற் தன் உடைவாளை உறைகழித்து அவள் இரு கரங்களையுஞ் சேதித்தான். வலைத்தலை மான்போல இவள் இட்ட ஒலத்திற்கு அவள் பிதாவின் பாளயத்தில் இருந்த வீரகுரர் உருவின் ஆயுதங்களுடன் வரமுன்னே அந்த அந்தரவீச்சன் தப்பிக்கொண்டான். இக் காரியம் இப்படியிருக்க, அடுத்த நாள் இரு கட்சியாருக்கும் பெருஞ்சண்டை மூள, இரண்களத்திலே நூற்றுக்கணக்கானபேர் தலைவேறு உடல்வேறாய் வெட்டுண்ண, இருபழமும் பெருஞ் சேதமுண்டாக, ஈற்றில் இருபழத்தாருஞ் சமா தான் உடன்பாடு பண்ணிக்கொண்டார்கள்.

போர்நடந்து சில வருடங்களால் அகடிய புரத்திலே பஞ்சமுண்டாக, அந்நாட்டின் ராசாவும் பிரசைகளும் வலசை வாங்கி அபயபுரஞ் சென்று அமித்திரநேசபூபதியின் கடாட்சம் பெற்றார்கள்; இராச கன்னிகையின்வெட்டிய அந்தரவீச்சனும் வறுமையால் ஒளிமழுங்கிக்

வைராக்கியபெட்பன் கதை

கையில் ஓர் கண்டேந்தி, நடக்கப் பெலன்றுக், கங்காள ரூபத் தோடு அவ் இராசனது கடைத்தலைவாசலில் இருந்த இராசகன்னி கையைக் கண்டு, அம்மா, பிச்சை என்றான். பூமியதிர் நடவாத புண்ணியவாட்டியாகிய அக் கண்ணிகை அவனது முகக் குறியைக் கண்டவுடன் தனது கரங்களைச் சேதித்த தூட்டன் இவனென மட்டிட்டறிந்தும், அவனது கொடுஞ் செய்கையை நினைந்து கண் கலங்கியும், அவனுக்குத் தீமைநினையாது அவன் பேரில் மனசுருகி, மடைப் பள்ளியிலிருந்த சுயம்பாகியை அழைத்து அவனுக்குப் போசனம் இடுவித்தாள். அவன் பசிதணித்து, வயிறு குளிர்ந்தபின் அவனால் வெட்டுண்டு இன்னும் முண்டமாயிருந்த கைகளைக், காட்டிச், சிநேகிதா, இவற்றைக் காண்கிறாயா? என, அவன் கண்டு நடேடுங்க, இராசகன்னிகை அவனை நோக்கி, ஆ! சிநேகனே, பயப்படாதே, பகவான் குற்றமற்றளாகிய என் பழியை உன்னிடங் கேட்குவர், நானோ கேளேன் என்று சொல்லி, அந்தப் பஞ்சந் தீரும் வரைக்கும் அவனை ஆதரித்தாள் என்று கதையுண்டு. ஆதலால் இவன் நமது சத்துருவாயிருந்தாலும் உயிர்ப்பிச்சை கேட்டானே: இவனைத் தற்காத்திலே நமதுகடமை. நுள்ளானை யொத்த இவ் ஏழையனால் நமக்கோர் துயருறுமா? எலியினாற் பூணக்கு இடையூறுவருமா? வருகினும், நன்மை செய்ததன் நிமித்தம் வரட்டும் என்றனன்.

இராசன் வார்த்தைகளை அனைவருஞ் சீர்தூக்கினர். சிலர் இரா சாவின் வாக்கிற்கு எதிர்போகலாகாது என்று மெளனசாதனம் பண் ணினர். சிலர் சத்துருவை நம்பலாகாது என்று ஆட்சேபஞ் சொல் லினர். காகத்திற் கிடங்கொடுத்து அன்னப்பட்சிகள் பட்டபாட்டைக் கேட்லீரோ என்று சிலர் கூறினர். கள்ளனை நம்பினாலுங் குள்ளனை நம்பக்கூடாது என்று அறிஞர் கூறுவர்; இவன் தோற்றத் தில் அதி குட்டையனாயிருப்பதால் இவனை நம்ப ஒண்ணாதென்றார் சிலர். “அரவுக்கில்லைச் சிறுமையும் பெருமையும்” என்றாற்போலச், சத்துருவானாற் தனித்தவன், ஏழையன், என்பதிற் காரியம் என்ன? ஒருவனாலும் நமக்கு மோசம் வரும்; எச்சரிப்பாயிருப்பதே புத்தி என்றார் சிலர். “ஆமைபிடிப்பார் மல்லாத்துவர் நாம் அது சொன்னாற் பாவம்” என்றாற்போற் குறிப்பிற் சொன்னார் சிலர். “இடுவார் இடுவதைக் கெடுவார் கெடுத்தார்” என்றது போல, அரசன்செய்யுந் தருமகாரியத்துக்கு நாம் ஏன் இடர்நிற்பான் என்றார் சிலர். சத்து ருவாயினுஞ் சரணம் என்றுவந்தோனைத் தள்ளி விடலாகாது என்று கூறினர் சிலர். இராட்சதனாகிய விபீஷணனுக்கு இராமன் அபயம்

வைராக்கியபட்டன் கதை

சந்தான் என்று சாதித்தனர் சிலர். இவ்வாறு சங்கத்தார் பல தலைப்பட்டு நிற்க, இராசன் பின்னுங் கையமர்த்தி அவர்களை நோக்கி, வீரதீரே, மிருகராசர்களாகிய கோடி சிங்கங்களுக்கு ஓர் சிறுமலை யாடு சேதஞ் செய்யலாகுமா? உங்கள் பூராதன தீர்ம் எங்கே? வீர மெங்கே? உனக்குயான் அபயந் தந்தேன் என்று அந்த நிற்பப்பந்தனுக்கு முன் சொல்லிவிட்டனனே. காதும் மூக்கும் அறுபட்ட இவ் ஏழைநாய்க்குட்டிக்குப்பயந்து என்வாக்கை மீறச் சொல்லுகிறீர்களா? ஒரேழை நரிக்குட்டியினாற் சிங்கக்கூட்டத்திற் குச்சேதமுறு மானா லண்ணோ இவனால் நமக்கு மோசம்வரும். “கோழியைக் கேட்டு ஆணங்காய்ச்ச நினைந்தார்” போல உம்மிடம் புத்திகேட்டதே பேதைமை. ஆகா! உங்கள் செய்கை நன்று நன் றென்று வெகுள, அரசன் போக்கைக் கண்ட பிரபுக்கள், கர்த்தனே, உமது கருத்துப் போலாக்ட்டும் என, அரசன் மகிழ்ந்து, அவ்விடம் விட்டுக் கொலு மண்டபம் புகுந்து, ஆட்டுத்தோல் போர்த்த அக் கோணாயனைப் பார்த்து, அகோ! நிற்பந்தா, நீ இது முதல் என் பரிவாரத்தாரோடு இசைந்து ஒரு பட்டிமாடாய், உள் வீட்டுப் பிள்ளையாய், அவரோடு கலந்து குழந்து காலட்சேபம்பண்ணு. நஞ் சத்திர வயித்தியன் அண்டைபோய் உன்காதுக்கும் மூக்குக்கும் காயங்கட்டுவி என்றனன்.

இவ்வாறு அந்தப் பரமசண்டாளன் இளநெஞ்சிராசனது கோட்டைக்குட் தங்க உத்தரவுபெற்று, அவன் பந்தியிலுண்டு, தன் தொந் தியை நிரப்பித், தின்றசோற்றுக்கு இரண்டகஞ் செய்யக் காலம் இன்றோ, என்றோ என்று தருணமும் இடமும் பார்த்துக்கொண்டி ருந்தான். “காலமும் இடனும் வாலிதின்” அகப்பட்ட ஒருநாள் இரவு அலங்கத்தின் ஓர் மூலையிலிருந்த ஓர் கற்படைவாசலை அங்குள்ள காவற்காரர் ஒருவரும் அறியாது இரகசியத்திற் கற்பனையாய்த் திறந்து, அதன் வழியாய் வெளிப்பட்டுத் தன் பழைய எச்மானாகிய சத்துருசங்கார ராசனது பாளயத்துக்கோடி, அவனையுஞ் சேனாவீரரையும் நித்திரையால் எழுப்பிப் போர்க்கோலம் பூணுவித்துச் சீக்கிரம் அழைத்துப்போய், அந் நுழைவாசலைக் காட்ட, அவர்களிற் சிலர் உட்சென்று அந் நுழைவாசலை மெதுவாய் இடித்துப் பெரு வாசலாக்க, மறுபடி சேனாவீர் எல்லவரும் உட்சென்று கோட்டையிலிருக்கும் வலிய இடங்களைத் தம் வசப்படுத்திப், பிரதான இடங்களிலிருந்த காவற்காரரைக் கருவறுத்துப், போய்ப் பாள யத்தைச் சட்டென வளைந்து, நிர்விசாரராய் அனந்தலாடிக் கொண் டிருந்த அச் சேனாவீரரைப் பட்டியுள் உறக்கமாய்க் கிடந்த ஆட்டுக்

இருபிரபுக்கள் கதை.

காங்கள்மற்ற தணிக்கூடம் விழுக்குத் துவமர்த்தியசம்புக்கச்சேனிபோல அமர்த்த, கவர்கள் தாள்வேறு, தேர்ள்வேறு, கைவேறு, மெய்வேறு, உடல்வேறு, குடல்வேறும் அனைவரையுன் சித்திரவதைச் சீப்பது, சுருவசங்காரம்பண்ணித், தன தானியம் பசு நிரை யாதிகளைச் சூறையாடி, இளைஞர்சிராசனையும் அவன் இராணியுடன் குமாரத்திகளையும் பிடித்து அவர்களுக்கு வெள்ளி விலக்கிட்டுத் தங் கோட்டைக்கு அனுப்பிச், சள்ளையிலேயிருந்து புகை கிளரங்காற்போற் பட்டினத்தன்மேலே புகை கிளம்ப அதைத் தீக்கிரையாக்கிச், சூரியன் கிளம்பத் தம் பாளையங்கிளம்பி, அங்கிருந்து தம் பழ ஏதேனும், இவ்வாறு இப் பைராக்கியபெப்பன் ஆபிரங்கல கெல்லுக்கு ஓர் அந்தப்பழுச்சிபோல அவ் இளைஞர்சிராசனது கோட்டை, கொத்தனம், படை, மண்டாம், அரமணை, குடும்பம், யாவற்றிற் கும் அழிவை வருவித்தான்.

இச்னால் மாற்றுஞக்கு இடங்கொடுக்கும் பேர்கள் ஆற்றுத் தயம் அதைவார் என்று உணர்க.

ஒடு வது இருபிரபுக்கள் கதை.

ஆய்வோன்று பாராதார்க்கு ஆபத்துவதும்.

Judge nothing at first sight.

அகிலேசமாபுரம் என்னும் பட்டினத்திலே திருவாழ் விலாசம் என்னும் அங்காடி ஒன்றுள்ளது. அவ் அங்காடியின் அலங்கார வீதி தோத்திலே பாரத்தோரது கண்களைப் பகட்டுவதும் ஆகாச மார்க்க மாய் உயர்ந்து நிலத்தைக் கீஸ்ற பாரானத்தை அளவிடுவதுமான ஓர் ஸ்தம்பம் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அதற்குப் பரிசோ ஸ்தம்பம் என்று பேரூளது. அதனோர் புத்திற் தூரத்தே நின்று பாரத் தோர் கண்களும் படரிராளி மழுங்கத் தக்கதரகச், சூரியனுடைய ஒளியைத்திருடித் திரட்டிவைத்தால் ஒப்பப்பள்ளிடும் பொன்மலரம் இட்டமுத்தின சில போதனு சக்தி வாசகங்கள் வரையப்பட்டிருந்தன. அதன் மத்தியப் புறக்கிலுள்ள சந்திர கிரணத்தை அள்ளிப்பி கீண்க்கு சேறுசெய்து அபயினுற்போல வெள்ளியலாம் பதித்த சில உபதீச வாசகங்கள் வரையப்பட்டிருக்கன.

இருபிரபுக்கள் கணத.

இந் தலைகத்தான்ஸ்தம்பத்தின் அருகாய், ஒருமுறை ஒரு பட்டவர்த்தனப் பிரபுவும், பின்னெலூரு மகுடவர்த்தனப்பிரபுவும், ஒருவன் உத்தர திசையினின்றும், மற்றவன் தெட்சன திசையினின்றும், பாதசாரியர்ய் கடாந்த போகச் சமயம் கேள்விட்டது. உத்தாரத்தை விள்ளின்று வந்த பிரபு, அத் தம்ப அணித்தாய் வந்தபோது, நங்க மலரம் அழுத்திய சிலவிக்ஷங்களை அதன்கண் வரைந்திருக்கக்கூண்டு, அவ் வெழுத்துக்களை வாசித்துக் கருத்துட்கொண்டு, அவற்றின் பொருளிலும் அவ்வகள் வரையப்பட்ட சித்திர வித்தாரத்தை வியந்து நிற்குங் தருணம், தக்கண திசையினின்று உக்கணம் அவன்டாக வந்த மற்றைய பிரபுவாக தன் நோக்கிறா எதிர் நோக்காயிருந்த வெள்ளிமலரம் அழுத்தியமுற லிகிதவாசகங்களை அவ்வாறே படி தத்துப்பார்த்து வியந்து, தனக்கு முன் எதிர்கொண்டுவேந்த மற்றப் பிரபுவை நோக்கிப், பெருமானை, கீர்த்த வெள்ளி விசித்திர ணி தத்தைக் கருத்தை வாசித்திரா? என்று விசாரித்தான். அப்பொழுது மகுடவர்த்தனன், ஆமாம், சாங்குஞத்தால் வரையப்பட்ட அம்மொழித் தொட்டகளை வாசித்துப் பார்த்து அவற்றில் அமைந்த பொருட்களை கிடைத்து நினைத்து விம்மிதம் கொள்ளுகின்றனன் என்றார்கள்.

பட்டவர்த்தனன், துகேட்டுக் குறுஹவல் கொண்டு, மகுடவர்த்தனனை நோக்கி, ஓய்! ஓய்! என்னகாணுய, உமக்கொருகாசுக் கொருகாது பெட்டைக்காதோ? வெள்ளிமலாம் எழுத்தைப்பற்றி யன்றோ யான் பேசுகின்றனன். “காக்கையின் கண்ணுக்குப் பிச்கம்பூப் பொன்னிறம்” என்றுற்போல உமக்கு அவ் வெள்ளி எழுதுப் பொன் எழுத்தாய்த் தோன்றுவது எமக்கு சிரம்பிய கதிசயத் தைப் பயக்கிறது என்றார்கள். எனவே இவ் உரையைக்கட்ட மத்தாதிபதி சற்றே சிற்றம் அடைந்து, ஓய்! ஓய்! என்னகாணும், “பெட்டைக்குதிரைக்கு இரட்டைக் கொம்பி” முளைத்தது என்ற காத போலவுங், கொதிக்கிற மீன் சிரிக்கிறதென்ற காதபோலவும், வேடுக்கைக் காத பேசுகிறீர். உமக்கு என்ன வெள்வெழுத்தா? மாதுகண்ணு? கண்களிற் காச்சீரா? சிச்சி’ பட்டப்பகலை இரவு என்று போல மெத்தக் கதறுகின்றீர் என்றார்கள். இவ் உரைகளைப் பட்டவர்த்தனன் கேட்டு, கெட்டுயிர்ப்பு ஏறிந்து, ஆகா! “ஆள்ளுள்ளங்களைக்கண்டாற் தோன்றி மிதாந்த பாயும்” என்பது போலவும், “ஏற்றப்பாட்டுக் கெதிர்ப்பாடில்லை” என்றுற் போலவும், மெத்தமெத்தத் “நன்னிப்பேசுகிறீர்” பித்தர்க்குத் தம்புக்கி நூலிலுள்ள செப்பாக் தானே

கிரு பிரபுக்கள் கதை

என்றுபேரொல்போடு பேச, மகுடவர்த்தனங்மிகங்கைத்து “அறி விலார்க்குரைப்பவர் அவர்ந் பேதையே” என்றும் மூடலுக்கு அவன் து மட்டமைக்கு இணக்க உத்தரம் சொல்லறக, என்றும் உலகங்குறம். ஆகவே, உன்னேடு யான் பேசியது மட்டமைதான் என்ன. அப்போது பட்டவர்த்தனங் சிற்றமாகி, ஆம—“ஆம், “மாறுகண்ணலுக்குக் கோண்ணும் நேர்மைதான்” என்ற இகழி, இருபேரும் ஒருவர் வெஞ்சொல் ஒருவர் பொருதவராய்த் தாம் தாம் உரைத்து சரியென்ற ஸ்தாபிக்கக்கருதித், தருக்கிறதுச் “சால்லே விடு. கருவிப் பையீலேவிடு” என்றுகைப் போல ஒருவர் குடும்பச் சிறுமைகளை ஒருவர் எடுத்துப் பேசி ஏசி, உடைவாட்களை உறைகழி ததுப் பரிசைகையத் தாங்கி, யாளியுடன் யாளியும், புலியுடன் புனியுன், சிங்கத்தோடு சிங்கமுஞ் சமராடினுற் போலவும், இரண்டு உன் ஏதப் பருப்பதங்கள் இருகாலூன்றி ஒன்றுக்கொன்றுள்ளதிர் நடந்து சந்தர்சுரியூர் இருக்கெடுக்கங்களாக்கி ஏந்தி, மின்னலையும் சென்றுப் பையுன் கட்கங்களாகச் சமர்து, அமராடினுற் போலவும், ஒருவர்க் கொருவர் சபதங்கூறி, நீட்சாரி வலசாரியாகத் திரிந்து, சாரிகை போற் கூழன்று, விருதோட்டிப் பக்கியாட்டி அமரினைத்துத், களைத்த, ஈற்றிற் சமமே தறையில் விழுந்தனர்.

இப்படி மூர்க்கித்து வீழ்ந்தாருக்கு வாரதாராயனுளவுன் சஞ்சிவ கரணி போற் சுருணத்திற்குப் தாற்றி, இளங்கெசுங்ரலையுதி, ஜம்புலன்கணத் தத்தமிடங்களில் நிறுவி, ஆற்றிச் சேற்றி வட்டத்தனால். அவ்விருவரும் மதபடியும் நிலங்கிற எழுந்த, நத்தங் கைகளை விட்டு வழுவுப்போன ஆயுங்களை எடுத்துச் சந்தத்தராய்ப் போர்க்கைரூவிக். கறுமியுறுமிக் கர்க்கித்து ஆர்ப்பரிக்கையில், அவ் இருவர் செய்த அத்வஷ்டத்தாலோ, அண்றித் தெய்வச் செயலாலோ தருமாழப்பதீ என்னும் ஓர் மாதமா இரதாரூடனுப் பும் மார்க்கங் வரலாய்வன். உவர் அவ் இரு பெருமாணங்களுடைய பரிதாப கிழீஸமையையுங் தலைகாத் தோற்றந்தையும் டரிதப்போடு பார்த்து, வாகனம் விட்டிறங்கி எதிர்ராடிக், கிம்புரியாபரவுங் தங்கிய கோசிகளையுடைய இரண்டு கொம்பங்யாளைகளுக்கு இடையில் தூக்கப்பட்ட இருப்புத் தம்பம் போல அவ்விருவர்க் கையைத்தும் சின்றகொண்ட, தன் இருகாங்களையும் இருவர் கெஞ்சுகளிலுங் கொடுத்துத் தள்ளி அப்புறப்படுத்தி, வீரேந்திரரே, பட்டப் பிரபுக்களே, அஞ்சிவங்கு அபயமென்றேர்க்குத் தஞ்சமாயச் சாளங் கெர்டுப்ப வர்களே, “அமரினை யெழுமின், அமரினையொழுமின்.” ஓ! இராச-

கிரு பிரபுக்கள் கதை

கெம்பீர்களே, துமாக்குக்கு இச்செயல் தகுமா? நானே. உங்கட்கு இங்கிமித்தம் வருச்சற்கு ஏதாவிருந்த கர்க்கிமித்தங்களையான உணரச் சொல்லி உங்கள் பின்க்குகளைத் தோத்து இணக்கமாதுங்கள் என்றார்கள்.

அப்பொழுது அவ் இருபிரபுக்களுட், தங்களுக்கு மத்திய ஸ்தனையிற்கும் அம்மாத்துமாவின் பேச்சுக் கிக்கங்கு. பாக்னடைய நோட்டியினால் வகைக்கப்பட்ட மத்யாணைகள் போலத் தம் சின மகாப்புகளை யெழுமித்தத், தாங் தத்தம் வீப்களை விட்டு வெளியே பரிவாரமின்றி ஏகாந்தமாய்ப் புறப்பட சேரிட்ட ஏதுக்களையும், வழியிலே தம்பெமான்று எதிர்ப்பட்டதையும், அதிற்தங்கள் தங்கள் உண்களுக்கு எதிர்ப்பட்ட பக்கத்திற் தாங்கள் பார்த்த அவ்வவ் சிற அலங்கார அட்சரங்களையும், வரசகங்களையும், உாங்தாம் முறையே வாசித்தகையும், வாசித்தபின் இருவரும் ஒருவரை யொருவர் சந்தித்துக் கொப்பாறிய வடத்தல் தவ் எழுந்துக்கள்ளங் சிறப்புகளையிட்டு இருபேரூட முந்திருந்த எடுத்து வரணித்ததையும், ஓர்ணைக்கல்விடத்தல் இருவரும் டீவுற்றெண்ணம் உடையாராப்பத் தம் மதம் சிறாத்தியதையுப, சிறாத்திப்பேசியதால் ஒருவரை யொருவர் இகழுந்ததையும். இகழுந்ததால் ஒருவர் டீமல் ஒருவர்க்குச் சினமன்முந்ததையும், சினமெழுந்தாலூல் ஆபுக்பாணைக்காய் இருவரும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் கெம்பினதையுங், கெம்பினதனால் இருபேர்க்கும் வெட்டுக்காயங், குத்துக்காயம் பட்டதையும். பட்டங்கள் அறிவுழிந்து இருவருந்தலையிற் சாய்ந்ததையுஞ், சாய்ந்துகூடிந்து சிறுமென்றங்கள் வீச்சினும் களை தீர்ந்ததையுஞ், தீர்ந்தவுடன் மறுபடியும் போராட ஸூபவி வின்றறையும் வரையன்றயாய்ச் சோன்னார்கள்.

சொல்லவே, அத் ஒருமூபுபதி தனத இருபுயங்களுஞ் குலுங்ககைத்தும், கங்கங் கசங்கு பதைத்து, ஓயையோ' மெத்தப்படித் தலைச் சுதநப்பைபத்தியர், என்பது போல் உங்கள் காரியமிருக்கிறது. நீவீர் இருபேரும்மகாபி, புக்களானபோதிலும் இதுகாரியத்தில் அறி மட்ராணீர்கள்; நிருமுட்டாணீர்கள்; வனவாசிகளாகிப் பூரட்ட வேடர் ஒப்பாணீர்கள். ஒய்! ஒய்! ஆபங்கதோய்ந்தபாராதான் காரியக் தான் சாவலவரும்" என்னும் நூனவாக்கை நுய் சிவகால் தத்தல் ஒருமூற்றையனும் கேட்டில்லோ?" "ஏதொரு கருமழும் எண் ணைச்செய்," "எண்ணைய பின்னர்த்தின்ணையனு" என்றால்லோ கீதசாத்திரம் ஒதுக்கைத், ஒவ்வொரு கருபியதையும் காராவகை

கிரு பிரபுக்கள் கதை

யாகவும் சீர்துக்கிப்பார்த்தல் வேண்டுமே. அதிறுத் தீர்ந்தல் லோ முடிபுசை சொல்லவேண்டும். ஒருந்தலை வல்ளாராஜனுக்குத் தலையண்ணைய ஆயிரங்க்கரம் மாறிமாறிப் பொன்னுதலை உங் கோய் தீருமா? இருபுறம் தையுங் தீர்க்கமாய்ப் பாராமத் குருக்குப்பிடி கொண்டு எத்தனை கரம் ஆராவாராமாய்ப் பேசியும், பட்டாஸ்வச் சமுற்றி யும், ஒருவருக்கொருவர் கூவம்பரிமாறியுன், காரியம் என்ன? நீங்கள் இருபேருள் கண்டகாட்சி சரியே. ஆயினும் ஒருவர் ஒருவருடைய சாட்சியை நாப்பிப் பொறுமையுடன் பேசியோசித்துப்பாரா ததே உம் பேரினுற்ற பாரப் பெருங்குற்றம், என்று சுசால்லி, அவ் இருபேரையுஞ் சாந்திசெய்து, குறித்த ஸதம்பத்தின் அருகே அழைத்துப்போய் அதனென்று பக்கத்தில் வேண்போன் மலாம் அழுத்தப் பட்டதையும், மறுபக்கத்திற் செம்பொன் மலாம் அழுத். பபட்டதையும், இரண்டும் இரண்டும் ராண்கு என்றாற்போல உண்மைப்படி காட்டி, இரு புறத்தையும் ஓரேதரத்திற் பாராதபடியாலன்னாலே இத் தலைபேசுமையும் ஏற்முக தோண்றிய என்று அவருக்குத் தெள்ளுரக்கெய்து, அவர்கள் வழக்கையும் இழுக்ககயுஞ்சரிபோக்கை சமரதானப்படுத்தி, அவர்கள் தங்கள் பேதமுமக்காய் இருங்கித் துண்பப் பட்டுத், தங்கள் குற்றத்தை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லி மன்னிப்புக்கேட்டு, மறுபடி அத் தரும பூபத்தை நோக்கி, ஜூயா. பெரியவரே, “கல்லவ னெருவன் கடி சின்றால் அரூத வழக்கும் அறும்” என்றாற்போல நீர் நடுவாக்கமையால் எங்கள் பின்க்குத் தீர்க்குனம். “தருக்கண்டகண்ணுக்குத் தீங்கில்லை” என்றாற்போல உம்குமக்கண்டபடியால் எங்கட்டுகு நேரிட்ட தீங்கு பறக்குத்தபோயிற்று. ஆ! பெரியவரே, நீர் செய்த இப்பேர் உதவிக்காய வங்களும் உத்தனமள்ளு சொல்லித் தாங்கள் போகுஞ் திசைகளுக்குப் போகப், அபரிச்யானும் தன் திசைநோக்குப் போனான்.

இதனுற் தீர்க்கதூலோசணையும் விசாரணைபு மின்றி ஒன்றைப் பேசித் தீர்ப்பது திவிழக்கு இடங்கோலும் என்று உயர்க.

26 வது இடங்கண்டமிண்டன் கதை.

சிகைத்ததற்கு மேற்பட வாஞ்சித்தல்.

Covet nothing over much!

விபுலாதிக்கம் என்னும் பட்டினம் ஒன்றிலே பிராணபாசன் என்றுந்தனவர்களிலிருந்தான். இவன் சங்கசிதி, பதுமசிதி, முதலாய அன்தபேத சித்திக்குப் பதியானவன். இவன் ஒருமுறை தன் செனன மூர்விட்டுத் தன் பாரியூர்போக வேண்டிச், சோமன்கட்டிச், சோடு பூட்டிப், பாகையிட்டு, முத்துஉச்சரப்பன், இரத்தினவடம், முத்தி ஈரமோதிரம் முதலாம் எத்திறச் சித்திர பூஷணங்களையுக் தரித்துக் கவிவரணர், கற்றுச் சொல்லிகள், கயம்பாகிகள், நயம்பேசிகள், குடைக்காரர், கொழிக்காரா முதலான பரிவாரக்காரர் தற்குழந்தையேவே, தம்புரு, சல்லரி, கோம்பொடு பேரி, இடக்கை, உங்கை, முதலான வரத்தியங்கள் இடியிட்டதாற் போலவும் கடல் ஒலித்தாற் பேரால்வும், படபடென்றாங் திடுதிலென்றும் ஆரவாரித்துவம், காசுக்கடர்த்து காடு நடந்தான்.

அக் காட்டிலே, அத்தி, இத்தி, அசோகு பஸாசு. கடம்பு, அடம்பு, மாதுளம், குதளம் வன்னி, டன்னீ மல்லிகை. மூல்கு, ஆத்தி. அக்தி, முதலான மரங்களுக்கு கொடிகளுஞ். செடிகளும், பெருங்க்கெதிக்கருப்பினும், மணற்றரை மிகுந்திருப்பதால் அச் சுரங்கப் பது மிகப் பிரயாசம். மாசுமும் பங்குகளும்: சமரவிருந்ததாற் “பக்ஞி மாசுப் பகல்வழி நடப்பவர் பட்டபாடு பச்கி” என்னும் முதலூமாழி இக்காட்டில் நடக்கும் வருத்தத்தை நிட்டே எடுத்தப் பேசப்பட்டதுவன்று சொல்லத் திடமாய்ருந்தது இப்பேயர்ப்பட்ட அரிசுப் பாலுவரைத்தும் பிராணபாசனங்கள் துரகாருடனுப்புச் செல்ல. அவனுது பரிவாரத்தார் பாண்டில்களில் ஓவண்டிய வாறு குல வசமாய்க் கென்றனராதலால் தவர்க்கு அந்தக் கடவழி சங்கடவழியாய் இருந்தத் தலை.

இவர்கள் வழிச்சென்ற இம் மார்க்கத்திலே விபுலாதிக்க நகரத்தின் பேட்கடயல் வசிக்கும் வெறுவிலி ஒருவன் வெறுங்காலும், வெறுந்தலையுமாய்ப் பிரயாணம் போனால். அவனுக்கு இ-ங்கண்ட மிண்டன் என்பது நாமதேயம். கொஞ்ச இடம் அவனுக்குக் கொசித்தால் பிஞ்ச இடம் பிடிக்க வகுபாரப்பவன். ஏறும்பளவு

கிடங்கண்டமிண்டன் கதை

இளக்காரம்காட்டினால் யானையளவு இளக்காரம் எப்பவன்; கனைக் த இடத்திற் குறிச்சின்டாது விடான்; உள்ளி கண்டவிடத்திற் பின் ஜிப்பெரூமற் போகான். இவனுக்கு அப் பேட்கையிலாவது, கோட்டையிலாவது இருப்பார் ஒருவரும் இடங்காட்டிப் பேசார்கள். பேசினால் தலைமுது தொற்றிக்கொள்வான்.

இப்பெயர்ப்பட்ட போக்கிரியானவன் மேற்படி காட்டு வழியா ஏத் கால் இரண்டு கொப்புளங்காள், வேர்கவுபானது வெள் ஓம்போல மேலில்திருந்து தாரையாய்வழிய, மயிரின்றிப் வெண் தலையிலி ருந்து சூடானது குபீர் என்று பறிய, கொறுக்குதல் கொப்பகரயில் வழுந்து நெளியும் புழுப்போல நெளிந்து தயருற்ற கடஞ்சுவருவதை ஆற்மங்களிற் சுபாபத்தே அங்புகொள்ளும் அப் பிரபு கண்டு, பரிதபிப்பாகி. உலையில் இட்ட மெழுகுபோல மனம் உருகி, அவனை நேர்க்கி, அடிட. அப்பா, சீ உன் காறுக்கு ஒரு தேர் ந்தெருப்பாய்னும் இடாது இப்பாதை வந்ததுஎன்ன? மத்யவிலே, வருங்கிணமோ என்று இருக்கிக், “குறிப்பறிந்தீர்களே கொடை மற்றி கூறின மறுத்தலே கேட்டபின் வழங்கல்” என்று நினைத்து, தான் காலில் இட்டிருந்த சரிக்கப்பட்டை இழைத்த சோட்டைக்கழற்றி, இந்தா, இதை இட்டுவா; குதிரைமிதே போகிற எனக்கு இதுஅவசரம் அற்றுதலன்றுன். அப்பொழுது இடங்கண்டமிண்டன் தாழ்வோ சிம் பயபத்தியோடும் அதைவாங்கி அவ் உபகாரத்திற்காப் நாளைக் காதரான் தலைவனங்கிச் சலாஞ்சொல்லி, அவனுக்குப்பின் ரொஞ்சுக் காதாரம் கடந்தான். கரிந்து தோலெழும்பிய தவண் உள்ளங்கால் கருக்குள்ளே பஞ்சபொநியப்பட்ட அச் சோடானது பஞ்சஜினமே ல மிதித்தாற் போன்றிருக்க, அவன் இதயம் பூரிப்புற்றவனுய, ஆ! ஆ! இவர் மகாதயாளர்; புண்ணியபுருடர்; இச்சீமைனை நமது குள் தெய்வங் காந்து ஆசிரவதிக்கக் கடவுதைங்குத்தொல்லித், தன் உள்ளத்தில் இவ்வாறு எண்ணலாயினுன்.

ஆ! இப் புண்ணியவாலுடைய முகலட்சணம் அவரது தயாளம் சிறைந்த அகலட்சணத்துக்கு அச்சாயிருக்கின்றது. அதன் தன்மை எப்படிப்பட்டதென்று அவரது குறழுவுலேகுறக்கன்டேன். “ஏழிலளவு குணம்” என்பதை இவரிற் தானே கண்டிருக்கிறேன். இவர் தாம் போட்டுவந்த தொழிதோலைக் கழற்றி நமக்குத் தங்கனர். அதன்மூலம் நாயேனது உள்ளங்கால் மாத்திரமன்ற, உள்ளமுங் குளிர்கின்றது; கடிக்கிறபுலிக்குத் தன்காடுஞ் சரிதான் முக்காடுஞ்சரிதான், கொடுக்குஞ்தொழிலையேசபாபமாய்க்கொண்ட

இடங்கண்டமிண்டன் கதை

தியாகிக்குச் சுன் நாடுஞ்சரி பிறர்நாடுஞ் சுரியே! ஆம், நாட்டில் மாத்திரமல்லக் கொடிய பராளிக் கட்டிலும் தியாகிக் கியாகிய ஏற்றி ஒருநாளும் லோபியாகான். சுதைகண்டு சுத்திநாடுவேண்டும் என்பதை இவரில் நெடுஞ்சூரம் பிரயோகிக்கலாமே. நல்ல கொடைச்சுதையன் இவர் என்பதற்கு மயக்கம் என்னே? தொடுதோல் முக்கு இத் தலைச் சுகியுஞ் சொகுசுத்தருமானால் வைட்டாங்தலர் போதும், இம் மோட்டாங்தலைச் சூர்பாணையுண்டானால் எமதபாடு கொஞ்சத்தி வாகாது. சோடு கொடுத்ததலைக் கோடை, கோழிமுட்டைபோலிருக்கும் இவ் வேண்டலைக்குப் பாகை கொடுத்தேன் கொடை. தவரிட்டுப்போகும் பாகையைக்கேட்பதனால் ஏதும் தீயமயுதுமோ என்றால், ஒன்றையுங்காணேயும். தறப் பரியமில்லா அபோனால் என் கேளவி என்னேடே நிரும்பும், தவர் பாகை அவர் சோடே இருக்கும். பட்டபாடென்ன? கெட்டகெடென்ன? என்ற கோடி காரியங்களைச் சிந்தனை பண்ணி ஈற்றில் அவன் கிட்டப்போக்கு சோல்லுகிறுன:—

ஐயா, உங்களை சூளைக்கொத்த அகோரச் சூலிசெறிக்கத் இக்காட்டி னேன் இரு கண்மனிபோலக் கண்கொண்டது அடியேன் செய் கூரொண்ட தூா பலமேயாம். சூரியகிரணத்தால் அழற்றப்பட்டு அன்றாண்ட எங்கள்ளங்கால் சந்திரகிரணத்தைத் தடவிக குளிரப் பெற்றுற் போல உமது தொடுதோலின் சகாயத்தாற் தன்மை பெற்றது. பெரியவரே, கேளாதிருக்கப் பொருள்கொடுத்துத் தயவு செய்வது உமக்குச் சுபாபமாயிருக்க, ஒருவர் ஒருபொருளை வாய்த றந்து உம்மிடங்கேட்டால் எத்தனையாய்த தயயசெய்விருந்து என் மனசு கூறுகிறது. ஆதலினால் நான் தங்கவிடத் கேட்கும் ஒர் விண்ணப்பம் உள்ளது. என் காலுக்கு அணைகட்டின நீர் என் தலைக்கும் அணைகட்ட வேண்டும். பாதகோசத்தை முன் கழுத்தி என்கை விற் கொடுத்தாற்போலத் தங்கள் தலைப்பாகையையுங் கழுத்தி இன் கேதாரும் என்றான். அப்போ பிராண்பாசன் சுற்றே சிந்தனையை, இதென்ன ஆச்சரியம்! நாமே நமக்கு நட்டத்தைத் தேடிக் கொண்டோம். நாம் அடைத்த வேலிமுன்னுத் தானே நமக்கு மறுபடி தைக்கிறது. இவன் தொடுதோல் பெற்றதும்போதாமல், “நேற்றுவந்தமொட்டைச்சியார் பெய்வார்த்துண்ணச் சினுங்குகிறு” என் ஆற்போற் பாகைபோடவும் வாஞ்சிக்கிறுனே. ஆயினும், காரியங்கள் மட்டில் முடியுமோ அறிவோம்ஏன்று மனசுட் கொல்வித், தங்கச்

இடங்கண்டமின்டன் கதை

சரிசை, இழைத்தப் பூஞ்செண்டி குற்றப்பட்ட தன்பாகையைத் தலையாற் கழுத்தி மனக்காட்டமின்றி. ஒருக்கீரோடு கொடுத்துச், சிரேகிதனே, யாவுளைருவன் கிடைத்தற்கு மீற்பட வாஞ்சிக்கிற ஜே அவனிடம் உள்ளதும் எடுக்கப்படும் என்பது ஆகமசாஸ்திர கருத்து. இக் கருத்தறியாது தொன்னுளில் அபகாரசிலன் என்னும் திருடன் ஏட்டப்பட்டான் என, அப்பொழுதுவும் இடங்கண்டமின்டன் அப்பிரபுவை நோக்கித், தேவரீர், அக் கதத்தை அடியேலுக்குக் கூட தெரிவியும் எனப் பிரானபாசன் சொல்லுகிறேன்:—

கேளாய், வழிப்போக்கனே, சோரபுரம் என்னும் பட்டினத்திலே அபகாரசிலன் என்னும் ஒருபெருங்கள்வன் இருந்தான். இவன் அரசாட்சிக் கட்டளைக்கு அடங்காதவனும்ப் பட்டப்பகலிலும் தெருக்க விலை சின்று வழிபோகும் ஏதை, பேதை, பெரியோர், சிறியோர் என்னும் பேதமின்றி, யாவர்மாட்டுஞ் சமமே தன் திருட்டுத் தொழிலை நடத்திவருவான். இவனைப்பிடித்து அரசாட்சியாரிடம் ஒப்படைத்துத் தக்க சிட்சைவாங்கிக்கொடுக்கத் தகுந்த யோக்கியர் அச் சோரபுரத்தில் இல்லாம்மயால், அழகியவாணனுக்குக் கணைபிடிக்கவிட்டால் ஒத்து, மெத்திளக்காரம் பெற்றுச், சுபாபமானதூட்கன்போலவே தெருநீளம் சின்று யாவஹரயுஞ் சருவித் தன் இச்சைப்படி பொருள் கவர்வான். ஒருங்கள் இவன் சிற்கும் மார்க்கமாய் இவனது வரலாற்றை முன்வின் கேட்டறியாதான் புரோகிதன் வங்கான். அவனது பொட்டனத்தில் அரிசி காய்கறிகளை விட, ஓர்வராகனிருந்தத. புரோகிதன் பொட்டனத்தோடு வருகிறதை அந்திருடன்கண்டு, பகவான் நமக்குஇன்று படியளக்கச்சித்தங்கொன்டாரென்று புனுகித் தன்பட்டாலும் உறையில் சின்றெடுத்துச் சுழற்றி, அடா, பிராமணி, உள்வசமிருக்கிறதை இவ்விடம் வைத்துப் போ; அல்லது உன் பின்குடியியும் பூஞ்சாலுடன் தரமும் அறுக்கிறேன் என்றுவெருட்ட, அவன் பயந்து தங்கள் சித்தம்போலாகட்டும் என்ற சொல்ல, மூட்டையை அவன் காலன்ணடவைத்துக் கைகட்டி உடம்புதைறங்கிறான். கோரன் மூட்டையுளிருந்த அரிசி காய்கிறியுடன் அப் பூலிராகணையும் அபகரித்து, நல்லதுபோய்வாவென்று உத்தரங்கொல்லுகையில், அப் பார்ப்பானது தலையிற் பட்டுச் சரிகைச்சால்வை ஒன்று சுற்றப்பட்டிருக்கக் கண்டு அதன்மேல் வாஞ்சையாகி அதைஅபகரித்தும், அவனைவெறுமையாய் அனுப்பக்கூடாதென்று சினைத்துத் தன்தலையிலிருந்த பழஞ்சோமனைக் கழற்றி அவனிடங்கொடுத்த, இந்தா இதைக்கட்டிக்கொண்டி போ என்றான்.

இடங்கண்டமின்டன் கதை

உல்லாம் உங்கள் சித்தர்தான் என்று சொல்லித், தன் சிவப்பைக் குறித்த கருத்தாய்வின்ற அவ் ஜூபங்கார், அவ் அபகாரசிலன் கோடுத் தேவையின் வாங்கிச்சுற்றிச், சுற்றப்புறம் நடந்தபின்பு, இங்கும்தாமதித்தால் என்னென்ன அபாயமோசம் வருமோ என்று சிகிண்டு, அப்புறம் ஒட்டடமெடுத்தோடக், கள்வன் பூரோகிதனது பட்டுச்சால்வையை உறுமாலாய்ச் சுற்றியபின்பு, தன் பழங்குசீலை ஜூந்தாறுவராகதுக்காய் எழுஷப்பட்ட ஒர் உண்டியல் இருக்கிற தை நினைந்து, அட்டா, மோசம்போனேனே என்று நினைது, அக்கருத்தை வெளிவிடாது, பிராமணு, சுற்றே சில், சில், என்று கூவிப் போகப், பிராமணன் பணமுடிப்பை அறியாது தன் சிவலுக்காகது ஆன். பிராமணனைத்தேடி இவனேடுவே தற்செயலால் ஒர் கூப் பிடிக் கூரத்தில் இரசாவின் வில்கீஸ்சேவகர் வர, பூரோகிதன் அவர்களிடம் முறைப்பாடு சொல்ல, அவர்கள் அவனை விடடுக் கல்துது த் தூரத்திப் பிடித்துத் தொழுவில் மாட்டினார்கள். பிராமணன் தான் இழந்துபோன ஒருவராகதுக்காக ஜூந்தாறுவராகன் பெற்றுக் கொண்டான். ஆதலாற்றுக்கெடுனே, பாவுனேருவன்பெருவாளுக்கூச் கொள்ளுகிறோமே அவனிடம் இருந்ததும் போமன்று சொன்னான்.

பாகை கையிற் கிடைக்கவே, இடங்கண்டமின்டலுக்கு பாரை பின்மேல் அவுதாக்கட்டி யேறிய அத்தனையாய் மனப் பூரிப்புண்டா விற்று. நல்ப்பாகை போட்டவுடன் உச்சி குளிர் உள்ளாலும் குளி ரந்தது. குளிரவே என்னிப்போலும் அஜபோகிகள் சொற்ப பேர் மாத்திரமே என்று உல்லாசமும் கிருதமான நடை தோன்றிற்று. இவ் உல்லாச நடை வரவே, அவன் அத்தருணங்கேட்ட கதையும் மறதியாயிற்று. அப்புறம், அவன் மேலும் மிகு அகங்காரியாய்த் தாலுக்கிப் பிழுக்கி அப்பிரபுவின் பின் சென்ற, அவன் கிழல் தான் தானென நெருக்கித் தொடர்ந்து நடந்தான். பிராணபாசஜுடைய பரிவாரத்தார் இதைக்கண்டு இக் கள்ளப் போக்கிரிக்கு நம் எச்மா என் இத்தனை தார இளக்காரர் கொடுக்கிறது என்ன? சிறியாக்க கிளிமை காட்டாதே, என்பதை இவர் கேட்டிரார்போலும் என்று பேசிக்கொண்டனர். அப்பால் இடங்கண்ட மின்டன் கொஞ்சத் தரம் போன்னிப்பு மறுபடியும் முன்போலத் தன் மனசில் போசீ பண்ணையினான்.

ஓ! நம்முடனே இவ் வகுமார்க்கமாய்ப் பிரயாணம் பண்ணும் பிரபுமகா தனப்பெருக்கனும் இருப்பினும்மற்றும் தாங்கேரப்போன வனச் செருக்கள்லன். இவர் நல்ல அதுபோகியா விருப்பினும்

இடங்கண்டமிண்டன் கதை

நல்ல மதியுகியல்ல. இவரை எடுத்தார் கைப்பின்னை போல எந்தப் பக்கத்திலும் வளைத் தெடுத்துக்கொள்ளலாம். “தாய்க்கைவிற் பொன்னிலுங் தண்ணையிற் தவிடேவாசி” என்று ஊரார் சொல்வார். இந்த வேளையில் நாம் ஏதும் இவரிடம் பிடிக்கின்றே அறது. பதக் காவல் தந்த இவர் மறுபடி சிரக்காவல் தந்தார். சிரக்காவல் தந்த இவர் இனி உடற்காவல் தராரா? எவ்வரையேதும் ஒரு பொருட் கேட்டல்லவோ பெறவேண்டும். கன்று கதறுவிடிற் பசு இருக்கிப் பால் கொடுக்குமா? சம்மா இருந்தாற் சோரூகுமா? எப்படியேனும் இவரது கைக் குடையைத் தட்டிக்கொண்டு சுற்றே சுவக்கியமாய் இக்கோடை வெயிலுக்குத் தப்புவதே சமர்த்து. ஊதாரிக்குப் பொன் அரும்பு என்றால் இப்பிரபுவிற்கு இதோர் பெருங்காரியமல்ல வே, என்று உள்ளத்திற் தீர்த்து, ஈற்றில் அப்பிரபுவின் கிட்டப்போய்க், கணவரனே, வெள்ளம் பள்ளத்தைநாடிச் செல்வதுபோலத் தியாகிக்கு எப்போதும் கவிக்கையிலே கண்ணுயிருக்கும். அதுபற்றிக் கியாகியாகிய உமது கைக் கவிக்கையிலேயே எனக்குக் கண். சோழந்தீர், பாகையீந்தீர், இவற்றிற்குச் சோடாய் நான் பிடித்து வரும்படி உமதுகையிலிருக்குங்குடையையுங்தந்தாலோ, என்றான்.

இப்பெயர்ப்பட்ட ஸ்யாயக்கேடான் கேள்விகள் கேட்பாரை முன் பின் கண்டறியாப் பிராண்பாசனுக்கு வரவர விம்மிதம் பெரிதாயிற்று. ஆயினும் அவன் சீவன்களில் நேசம்வைப்பவனுதலால் அவுக்கைப்பேயனுடைய தகாதகேள்விக்கு மணச்சூருப்பட்டு, முடிவு எம்மட்டில் வரும் என்பதைப் பார்ப்படே கருத்தக்காரனும், அதற்கென்ன, இந்தா குடையொன்று உனக்கு உன்கொடையென்று நீட்டி, அப்பாற் சவாரிபோனான். இடங்கண்டமிண்டனுக்கு அன்றைத்தினம் எல்லாம் வளங்கொண்டிருந்தன. அப்பால் அனைவருக்கூடி ஓர் கூப்பிடுதூரங்கு செல்ல, இடங்கண்டமிண்டன், ஒ! சவாமிக்குபையால் இன்றைக்கு எனக்கு நல் அதிட்டம் பெயர்ந்திருக்கிறது. வியாழககம் பிழையில்லைப்போனும்; நாம் நமது பெண்டாட்டி ஊரைக்கிட்டமுன்னே, பகவானது கருணையுண்டானால், இப்பிரபுவிற் குரிய யாவற்றையுக்கு கவர்ந்து கொள்ளலாம். காற்றத்திகிற போது அற்றுதவனும், மரக்காலுள்ள போது அளக்காதவனும் அந்துப் பூச்சியினுள்ளதப்பட்ட பதர் கெல்லுக்கு ஒப்பாவார். குட்டுப்பட்டாற் பொன்மோதிரக்கையாற் குட்டுப்படவேண்டும்; விழுந்தால் நானு பிடிமன் கவ்வவேண்டும்; ஒருவரிடம் வாயிமுந்து கேட்டால் ஆமானதை யல்லவா கேட்கவேண்டும்; காற்காசு பெருத தோலுக்கும்

கிடங்கண்டமிண்டன் கதை

அரைக்காசு பெருத துணிக்கும், முக்காற்காசு பெருத குடைக்கும் முப்பத்திரண்டு பல்லீயுங் காட்டி மன்றுட்டம்பண்ணியந்த கண்ட முடிவென்ன? தீர்த்த மிடியென்ன? இவரேறி ஊரும் இவ் அச்சின் மட்டத்தைத் தட்டினால் நாலுபண்ணத்திற்குவிற்று இரண்டொட்டொரா முது விடலாமே. கேட்கட்டோ? விடட்டோ? கேட்டாற் பழில ருமோ? கெட்டி! கெட்டி! கேட்டாற்போல வருகிற சேவுகமென்ன? அபராதமென்ன? மோருக்குப் போகிறபோது மூட்டிவிறகா லேயா? உள்தில் சினைக்கிறதை வெளிப்படையிற் கேட்டால் என்ன? என்று பலத்தீவிப்பட்ட மோசனையால் மனசைப் புண்படுத்தி, ஈற்றில் ஆனதாகட்டும் என்று மனசை ஒருப்படுத்திக், சித்தசமா தானாக்கு செய்து, அப் பிரபுவின் கிட்ட ஒடி, ஐயர், பின்னும் ஒரு வார்த்தை என்றான.

பிரபு குதிரையைத் தடுத்து, யாது சொல் என்றான். எனவே அவன் நமது கேள்வி அலுக்கலமாம்என்று சந்தோஷித்து வாய்திற க்கலாமினான். ஐயா, கொடுத்தார்க்குக் குறைவருகிறதில்லை. “கொடுக்கின் ஒன்றே பலகோடியாகுமால்” என்றார்மேதாவியர்கள். கொட்டாப்பொருளும் உடாப் புடைவையும் நாசமாம். பதக்காப்பு, சிரக்காப்பு, உடற்காப்பு, இம்முன்றையுங் தந்தீர்; சுகக்காப்பாகிய குதிரையையுங் தந்து என குறையை முடியும். இதுவே என் கேள்வி; காலம்போம் வார்த்தை விற்கும் என்றான். அப்போது அப்பிரபுவானவன் “முகத்துக்கஞ்சி அவசாரியாடினாற் குலத்துக்கிணம்” என்று முன்னோர் மொழிந்தது சரியேசரி. இவனைப்போற்கெட்ட என்றியற்ற மூடனை நான் அறியேன் என்று கோபக்குறி காட்டக், குதிரைக்காரன் எசமானது குறிப்பைக் கண்டு, சுவாமி, குட்டிநாய்க்கிடங் கொடுத்தவரைப்போல் ஸீர் மூட்டுப்படவேண்டாம். “புளுக்கை ஒழுக்கமறியாது” என்பதை இவனுல் என்றாய்க் கற்றுக்கொள்ளும், என்று தன் கையிலிருந்த குதிரைச் சவுக்கால் நாலுதரம் முதுகில் இழுத்துவிட்டுக், குடையைப்பறித்துச் சுருக்கித், தலைப்பாக்கடிடன் தொடுதோலைக் கழற்றுவித்து, “வல்வாலனூர் தின்றகனி வாயாலே, வாயாலே” என்பர். நல்லது போய்வா என்று தரத்திவிட்டான்.

இருந்தமயிரையும் இழந்த இடங்கண்டமிண்டன் சுற்றும் மனம் இளக்கரியாது, போக்காணும்போம்; சவுக்கடிபட்டும் ஐயங்கிர்ந்த தேபோதுங்காணும். கேட்கட்டோ விடட்டோ, கேட்கட்டோ விடட்டோ, என்ற மனஜையும் முதுகிற தேய்த்த தேய்ப்பினும் பேரமிற்றுக்காணும். நல்லதும் போய்வருகிறேன் என்று சமாளித்துச்,

கடனிறாக்கண்டன் கதை

சற்றுநேரம் அனுபவித்த சுகத்தை நினைக்குத் தன் பேதமைக்காய் மனஸ்தாபம்யடைந்து, சுவகருச் சூட்டால் முதுகையும், வெயிற் சூட்டால் வெண்டலையையும், மணற்குட்டாற் காலையும் தடவித் தடவி ஒடிப்போயினான். பிரான்பாசனுங்கான் நினைந்து பேரன இடஞ்சேர்ந்து இளைப்பாறினான். அவன்து பரிவாரத்தார், அவன்து தயான சிந்தையையும் இடங்கண்டமின்டனது கொடுங்குணத்தையும் ஒப்பிட்டும், வியந்தும், இகழ்ந்தும், அவனுடன்போய்ச் சேர்ச் தார்கள்.

இதனால் இல்லாப் பொருளுக்கு ஆசைப்பட்டால் இருந்த பொருளையும் இழக்கவரும் என்று உணர்க.

உச வது கடனிறாக்கண்டன் கதை.

மெய் போய்போலாதும், போய் மெய்போலாதும்.

A good tale, ill told, is marred in the telling.

குவலையபுரம் என்னும் பட்டினத்திலே தஞ்சைப்பாளன் என்னும் ஒரு செட்டியுண்டு. இவன் அங்கையமாய் வட்டம்வாசிக்கித்து வட்டிக்குப் பணங் கொடுப்பதிலும், காந்தல்லிக்கு வால்பிடி தோல்பிடி யாய் அங்கைய வழக்கெடுப்பதிலும், தனக்கு மேற்படப் பின்னாலுருவர் இல்லென்று சொல்லத்தக்க குணக்காரனுமினும், நாணயவ்வதன் இவன், நாணயகினன்இவன், பாலிது, மோரிது, என்று பகுத்தறியும் புத்தி மருந்துக்கும் இல்லாதவனானதால் அநேகக் காந் கொடுக்கல் வாங்கலில் மிக நட்ப்பபடுவன். இவன் வகித்த பட்டினத்திற்கு முக்காற் காத தூரத்திலுள்ள ஒரு பட்டிக்காரட்டிலே கடனிறாக்கண்டன் என்று பெரும்பேர் பெற்றுப், பொய்மாலை குடிப், பொய்யே வினேநுதமும், பொய்யே உணவும் எனக்கொண்ட சுத்தபோக்கிரி ஒருவனிறந்தான். இவன் பெரியோர், சிறியோர், உதாரிகள், பிசுங்கள், ஏழைகள், கோழைகள், முதலாம் எங் நிலையாருடனும் பின்ன பேதமின்றி உறவாடி, அவரிடம் உபாயோபாயமாய்ப் பொருள்பறி த்து வயிறுவளர்ப்பதன்றி, வாங்கின கடனிறாத வல்லாளகண்ட னப், வாங்கும் பொருட்களாற் திரவிய சம்பள்ளுமிருந்தான்.

கடலிறாக்கண்டன் கதை

இவனுக்கு இரவல் கொடுப்போர் இனிமேல் எமக்கு சீ திரும்பக் கொடுக்க வேண்டியதில்லை என்றால் அரிகண்டத்திற்காற்றாது கொடுப்பார்கள். இவன் ஆரிடமேனுங் கடன்படும் பொழுது, சங்கிராதித்தர் தினசமராறி வரினும் நான் இனி உனக்குத் தருவதில்லை என்று சத்தியம்பண்ணி வாங்கினாற்போலவே வாங்குவான்.

இப்பெயர்ப்பட்ட பூச்சியவான் ஒருமுறை தஞ்சூபாலனிடம் போய், அடைந்தோர்க்குக் கற்பகம்? பாலுங் கனவானே, அடியே னுக்குக் காத்திராப் பிரகாரம் இராசதெண்டம் சேரிட்டிருக்கிறது. எனது படகுகள், தோணிகள், கப்பல்கள், திரும்பக் கிலை வேளைகள் செல்லும். அவைகள் வரமுன் மலையாளத்திற்கு உம்மால் அனுப்ப ப்பட்ட சாமான்கள் விலைப்பட்டு உண்டு வருகிறதாயுமிருக்கிறது. எதுவகையுன் சீக்கிரம் பணம் பிரிவாகும். இப்பொழுது ஐம்பது வராகன்மாத்திரங் கடன்கொடுப்பீரேல் மற்றவாரம் இறத்துத் தீர் ப்பேன். தீர்ப்பது மாத்திரமல்ல, ஒற்றைவட்டி இரட்டைவட்டிய மாய்க் கொடுப்பேன்; அதுமாத்திரமல்ல, உமக்குத் தேவைவருமா னுல் ஐம்பதுக்கூடம்பது ஈராயிரத்தைந்நுறு வராகன் வட்டியின் நிக் கடனுங் தருவேன். இந் நேரத்துக்கு என் மானத்தைக் காத துக்கொள்ளும் என்றுன்.

தோற்றுத்தில் இவன் சற்றே பூச்சியப்பட்டவனுதலாலும், இவனுடைய நட்படி தஞ்சூபாலனுக்கு வெளிப்படாதிருந்ததனாலும், இவனது கேள்விக்கு அவன் இசைவாகித் தன் உக்கிராணக்காரனைக் கூப்பிட்டு, சீ களாஞ்சியலீட்டுட் போய் அங்கே பழங்குடை யொன் றைப் பொத்தவிழ்க்கு, அதிலிருக்கும் பூவராகன்களில் ஐம்பதை அன்னி இம் மனுஷனுக்கு எண்ணிக்கொடுத்துக், கணக்கேட்டிட எடுத்து இவனது நாமத்தைக் கடன்காரர் நிரையில் மாதங் தேஷ்யோடு ஒன்றைவட்டிக்கு எழுதிவை என்றான். ஏசமானன் சொற்படி ஊழியக்காரன் செய்தான். இப்பால், கடனிறுக்கண்டன், ஆகா! இன்றைக்கு எனக்கு நல் வேட்டை அகப்பட்டது. கொடாத, பணத்துக்கு அறைவட்டி போட்டென்ன, ஒன்றைவட்டி போட்டென்ன? அவன் பிரியம்போற் செய்யடிமீ, நானும் பிரியம்போல நடப்பேன் என்றுசொல்லி, அப்பூவராகன் அத்தனையிலும் ஒன்றும் எடாது சேமத்திரவியத்தோடு போட்டுக்கொண்டான். இப்படித் தான் இவன் மிகு பணஞ் சம்பாதித்துப் பெருங் கைக்காரனுய் வந்தவன்.

இப்பால் அடுத்த வாரமுங் கடன்து அப்பாலும் பற்பலவாரங்கள்

கடனிறாக்கண்டன் கதை

சென்றுங், கடன்பணம் வராகமகன்டு, தஞ்சூபாலன்பெருங்கோபம் அடைந்து, தன் வேலைக்காரருட்காற்றினுங்கடியன்ஜன்ஜும் நாமதேயமுள்ளவைன் அழைத்து, அடா, நிதிந்தப் பொழுதே மூடிய கண்திறக்கு நேரத்துக்குள்ளாக ஓடி, நமது கடன்காரன் கடனிறக்கண்டனைக் கண்டு, நமக்குக் கடன்பட்ட வராகன் ஐம்பதுங் கொடுக்கின்றுயா? அல்லவாயேன்று கேட்டுவான்றுசொன்னான். துப்பல் வற்றுவதன்முன் காற்றினுங்கடியன் தன் நாமகாரணப்படி ஒடி எச்மானது கடனாளியைக்கண்டு, அவன் சொல்லியை விலை, அவன் “போடா வாடா பெட்டைக்கண்ணு” நீ பேசுவது ஏனக்குக் கிரந்தம் போன்றிருக்கிறது. உன் எச்மான்போக்கு எனக்குப் புலப்படவில்லை; அவனார், நானார்? கடல் குளத்தினிடங் தன்னீர் இரவல் கேட்டாலன்றே நான் தஞ்சனிடம் வராகன் கடன்வாங்குவது, போடா, போடா, பைத்தியகாரப் பயலே, வராகணக்கண்டதார்? மோராவைக்கண்டதார்? உன்னைக்கண்டதார்? அவனைக்கண்டதார்? என்று வெருட்டிப் பறக்கடித்துவிட்டான்.

இவன் திரும்பிப் போய் நடந்த வர்த்தமானத்தைச் செட்டிகாதில் ஒதினான். செட்டி, நல்லது ஆகட்டும்; இவனுக்கு நல்ல படிப்பண்செய்துவைக்கிறேன். இவனைக் குட்டையில் மாட்டுவியாவிட்டால் என்பேர் தஞ்சூபாலனே என்று சபதம்பேசி, அடித்த னாள்நிதித் தலத்திற்குப் போய்ப் பிராதுசெய்தான். நியாயாதிபதி கடன்காரனுக்கு ஒருசேவகன்வசம்தழைப்புப்பத்திரம்வேன்றைஅனுப்பி னான். சேவகன் நீட்டிய கட்டளையைக் கடனிறக்கண்டன் வாங்கித் தன் பிருட்டத்திற் தொடைத்துவிட்டுத் தவணைக்குப் போகாது கடத்திப்போட்டான். - அப்பால் நீதியரசன் பின்னொரு மறியற்பத்திரம் அனுப்ப அதைஅவன்கண்டுமிகாச்சமாகித் தஞ்சனிடம் வந்து, ஒய் செட்டியாரே, “எலிவேட்டைக்குத் தவிலடி வேண்டுமா?” நகத்தாற் கிழிக்கும் பனங்கிழங்குக்கு ஆப்பேன், வல்லீட்டுக்குத்தியேனி நான் சற்றே உடம்பிற்கு ஏலாமற் சுணங்கிவிட்டேன், அதுகண்டு உமது வேலையாட்கள் கண்டபடி உமக்கு ஏதோ சொல்லிவிட்டார்கள் போலும். பணத்துக்குப் பயப்புடாதிரும்; பிடிக்கவங்தசேவகலுக்கு ஒரு பொறுத்திசொல்லும். நாளை உதயத்தின் முன் தீர்த்துப்போடுகிறேன் என்றான். செட்டி தன் பேச்சில் எடுப்பதாவிருப்பதை அவன் கண்டு, ஒரு உபாயம் எண்ணிச் சொல்லுகிறான்.

செட்டியாரே, நான் நிதித்தலம் போகிறதற்கு அடித்த ஏத்தனத்தோடு வரவில்லை, மறுபடி இங்கிருது வீட்டுக்குப் போய்வரவே,

என்றால் நீதித்தலத்தார் குறித்த நாழிகை தப்பிப்போம், இங்கே சின்னாற்போற் பேரகவோ என்றால் ஒரு அடிக்குமில்லை. என் கோலத் தைப் பாரும். அரையில் ஆன தனியில்லை. மேலிற்போட்டதுமோ படி கந்தை. காதிலேயுள்ளது ஒருசோடு மாத்திரங்தான். அதுவும் முறியல். வெயில் கடுமையானதினால் பிடித்துப்போக ஒரு குடை த்தடிக்கும் வளமில்லை. உறுமாலுமோ பெரும்பீற்றல். காலுக்கு ஒரு பழங் தோற்செருப்புமில்லை. இந்தவிலங்கோலத்துடன் நான்நாலு பத்து மனுষர்வங்கு கூடும் இராசசபைக்கு வருவது உமக்கு மர சாதியா? “இரக்கப்போயிலும் சிறக்கவல்லவோ போகவேணும்” நீர் சா நாகரியங்களையும் அறிந்தவராயிற்றே என்று உள் விழுங்கு இரகசியமாய்ப் பேசினான். செட்டி இதைக் கேட்டுச் சந்தே உள் இரக்கியும், எதுவிதமும், இந்தத் திருடனை இன்றைக்கு அரசன் முன் கொண்டுபோய்க் கடனுக்கு ஒஞ்சொல்லித் தீர்வை பண்ணுவி க்க வேண்டும்என்றார்கள், தன் சபதந்திர்க்க வேண்டும் என்றும் மன வைரமுற்றுக், கொடாதகண்டனை விடாதகண்டனம், அவனுக்கு உடுக்க ஒருசோடு வஸ்திரமுங், காதிலிடுவில்விரண்டுசோடு கடுக்க ண்களும், கட்ட ஓர் உறுமாலும், வெயில் தாங்க ஓர் பட்டுக்குடையுங், காலுக்குக்கோடுங், கைவிரலுக்கு ஒருசோடு பொன் ஆழியும் கொடுத்துச் சோடித்த, அவனுடன் தாஜும் நீதித்தலத்துக்குப்போ னுன்.

பேர்வழி கூப்பிட்டபோதுஇருபேரும் அதிபதிமுன் தோன்றினார்கள். அதிபதியானவன், கடனிறாக்கண்டனுடைய தோற்றத்தைக் கண்டவுடன், இப்பெயர்ப்பட்ட யோக்கியனுமிருப்பவன் ஒருவனிடங் கடன்வாக்கிக்கொண்டு இல்லை என்பானா? என்ற ஆலோசனையால், அவனை நோக்கி, அவ்விடம் நிற்குஞ் செட்டிக்கு கீ வராகன் ஜம்பது வட்டியுடன் கொடுக்கவேண்டியது மெய்தானா? அச் செட்டியின் பிராதுக்கு யாது உள் மறுமொழி என, அவன் முழுப் பூசணிக்காயைச் சோற்றிற் புதைக்கத் தனிந்து, ஆண்டவனே, இச் செட்டிக்கும் எனக்கும் ஓர் கொடுக்கல் வாங்கலில்லை; நான் இவனை அறிந்தது மில்லைக், கண்டதுமில்லை என்றான். செட்டிதிடுக்காட்டமாய், ஆண்டவனே, இவன் சொல்வதெல்லாம் புரளி, இவன் என்னை அறியேன், கண்டிலேன், என்றதும் திர்ந்த புரளி. இவன் என் வீட்டுக்கு வந்து என் உக்கிராணக்காரனிடம் என் சொற்படி ஜம்பதுவராகன் வாங்கினான். இப்போதும், இவன் என் வீட்டுக்கு வந்தான், என் வீட்டிற் போசனம் உண்டான். இராசாவே,

கடனிறாக்கண்டன் கதை

எத்தனை பெரிய பொய்யை இவன் சொல்லுகிறான் என்றான். இராசன் கடனிறாக்கண்டனப் பார்த்து, என்றாய் யோசித்துச் சொல். சீ அவனைக் கண்டதுமில்லைக் கேட்டதுமில்லை என்றாய். இப்போதும் அவன் வீட்டில் நின்று வருகிறாயாமே. இதற்கு உன் உத்தரம் ஏதென, அவன் சொல்லுகிறான்:—

ஐயா, செட்டிகளின் புரளிக்கு எல்லையுண்டா? பொய்மகளின் குடியிருப்புச் செட்டி நடையல்லவா? ஊரைவாரிச் செட்டிகளால் எம்மூர் குட்டிச்சுவராகிறதை நீர் அறியீரா? வட்டி வட்டத்தால் எங் நாட்டார் எத்தனைபேர் கெட்டழிந்தார்கள். ஊர்ப்பணம் எல்லாம் இவர்கள் பையிற்றூன். நான் இவன் வீட்டுக்கு இப்போது போகவுமில்லை; அப்போது போகவுமில்லை; இப்பெயர்ப்பட்ட புரளி க்காரச்செட்டி, நான் உடுத்தவந்த ஆடையையுங் தன்னது என்று தானே இக்கணக்கு சொல்வான்; சந்தேகமில்லை இருந்தபாரும் எனச், செட்டி உத்தரமாய், அதற்குஞ் சந்தேகமா? நீ இப்பொழுது உதித்திருக்குஞ் சோமனும், வீசியிருக்கும் உத்தரியமும், இன்றைகாலமே என் வீட்டுக்கு நீ வந்தபோது நான் கொடுத்தவைகள் அல்லவா? என்றான். கடனிறாக்கண்டன் கையோடு கைத்திச் சிரித்துப், பார்த்திரா? அதிபதியே, நான் மான்துக்குலடுத்த சீலையைத் தான் கொடுத்ததென்றவன் நானிட்டிருக்கும் மோசிரத்தைக் குறித்து என்னசொல்வான்? என்றுரைக்க, என்டா, அதுவும் இப்பொழுது நான் தங்ததல்லவா? என்று உக்கிரத்தோடு செட்டிசொல்லக், கிடத்து நழைபவர்களிலும் கீழே நழையுக் கடனிறாக்கண்டன், என்றாரசனே, கண்மரா? நான் செல்வது தவரு? மோசிரங் தன்னது என்றவன் குடைபையுங் தன்ஜூடையது என்று தான் வழக்காடப்போகிறான் எனச், செட்டி பின்னும் உரைத்து, “யேண்டா” சன்டைப்பயலே, அதற்குஞ் சந்தேகமா? என்றான். அப்போது, அந்தக்கண்டன் ஐயோ! என் இராசாவே, இப் படிபாவி இம்மட்டில் விடான்போல இருக்கிறது? இவைமாத்திரமா? நான் கட்டிய உறமால் போட்டிருக்குஞ் செருப்பு, இவைகளையுங் தான் தங்ததென்று சொல்லப்போகிறுனே. ஐயையோ! இப்படிக் கொடுமையுண்டா? உள்ளங்கையில் ஒன்பது கொண்டை முடித்தவன்போல இச்செட்டி இவ்வாத பேச்சிசல்லாம் பேசுகிறுனே என, உள்ளதுபேசஞ்செட்டியானவன், புளிச்சல் மாங்காயுங்கின்று குடும்புட்டவன்கணக்காய்ப், பின்னும் இராசனை நேர்க்கித், தய்பிதமில்லை, இவைகளும் என்பொருட்கள் தானே என்றான்.

கடனிறாக்கண்டன் கதை

இவ்வாறு கடனிறாக்கண்டன் ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துக் கேட்கச், செட்டியும்ஒவ்வொன்றும்நான்கொடுத்துநான்கொடுத்தது, எனக், கடன்காரன், பளாபளா, அதிபதியே, நீரேபாரும். இவன் நான் தரித்திருக்குன் சிலைத்துணி குண்டலம் முதலாம் யாவையுங்களத்தை என்றுனே; இதனால் என்னைச் சிலைத்துணிக்கும் வளமற்ற யோக்கியவினன் என்றுனே; சுற்றத் துணிக்கும் நக்கத் தவிட்டுக் கும் வளமற்றவன் என்றுனே. இவன் கதை கோழிக் களவு பிடிக்க ஆட்டுப்பலி கொடுத்தாற்போலிருக்கிறது. ஜம்பது வராகன்தந்து மறுத்தவணிடம் மறுபடி அதற்கு மேற்பட்ட பொருட்களை எந்த மடையன்தான் கொடுப்பான். ஐயோ! இராசனே, நான் இப்பேயர்ப்பட்ட போக்கிரியாயிருக்கில் இவன் எனக்கு ஜம்பது வராகன் கடன்கொடுக்கச் சம்மதித்து எப்படி? இவ்வொரு கேள்விக்கும் நீரும் அவனும் மறுமொழி சொல்லுக்கள் என்று நீதி இராசாவையும் நெருக்கிப் பிடித்துக்கொண்டான். அப்பொழுது நீதியரசனுஞ் சந்தே சிகித்ததுச், சரிதான், எனது அறிவிற் கெட்டியமட்டில் இப்பிரதிவாழியின்மேல் ஓர் தப்பிதத்தையுக் காணேன். ஆககயால் அவன் பாட்டுக்கே நயந்த தீர்ப்புச் சொல்லப்போகிறேன் என, அவ் இராசனது மந்திரிமார்களுட் தருமசாத்திரவினேனுதன் என்பவன் தன் ஆசனத்தை விட்டெடுங்கு அராசனை நோக்கச் சொல்லுகிறுன்: தேவீர், மெய்க்கையும், பொய்க்கையும் அந்தங்க ஆட்களின் சாதுரியத்தினுடைம் அசாதுரியத்தினுடைம் அளந்தறியப்படல்கூடாது. “மெய்யடையொருவன் சொன்மாட்டாகமயாற் பொய்போலும்மே, பொய்போலும்மே, பொய்யடையொருவன் சொல்லன்மையினால் மெய்போலும்மே, மெய்போலும்மே” என்று அறிவாளிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆதலால் இக் கடனிறாக்கண்டனது வாசால வித்தையினுடையே வெளித் தோற்றத்தை நம்பித் தீர்வைசொல்லக் கூடாது. காரியங்களின் உள்ளுறைப் பொருட்களைத் தீர்க்க விசாரணைபண்ணிச் சரி தீர்ப்புமுடிப்பதே நீங்மன்னர்கடமை. அவ்வாறு செய்வார் விக்கிரமசிங்கராசனைப்போற் புகழ் மாலை அணிவார் என, இராசன் அம் மந்திரியை நோக்கி, அசோ மந்திரி, நீ சுட்டிய அவ் அராசனது செய்க்கையைக் கூறுகௌன், மந்திரி சொல்லுகிறான்:—

கேளும் மன்னர்பெருமானே, கெடிஸ்தலபுரம் என்னும் பட்டி நத்திலே சுற்குணசேகரன் என்னும் ஓர் ஓடாவியிருந்தான். இவன் ஒருதரங் தனக்கு அறிமுகமான சிறுமாறன் என்னும் பின்னால்

ஒடாவியிடஞ் சிலதிரவியக்களை அடைக்கலம் வைத்துச், சிளாடபயணதூரம்போய்ப், பல மாசங்களால் வந்து தன் திரவியத்தைக் கேட்க, அவன் இரும்பைக் கறையான்அரித்தது என்றழூர்விக்தந்தரி போற், பணத்தைக் கண்டதார், என்னிடங் கொடுத்ததார் என்று ஏமாற்ற, இவன் பிரலாபத்துடன் அவளைவிட்டுக் கெடிஸ்தலா திபதி பாகிய விக்கிரமசிங்க இராசனிடம்போய், ஜ்யோ! இராசனே, என் அயலான் நம்பிக்கைத் தாரோகியாய் இவ்வாறுள்ளக்குச் செய்தனன் என்று பிராதுகூற, அரசன் உடனே அச் சீறுமாறனை அழைப்பித்து அடா சீறுமாறு, “ஆப்பிழுக்கப்போன குரங்குபோல” மோசம்போ காதிரு என்று உனக்கு எச்சரிக்கிறேன். படுபாலி, இல்லக்கடக்கல மாய் ஒருவன் வைத்துப்போன திரவியத்தை அபகிரித்தல் போற் பெரும் பாதகமில்லை. ஆதலால் இவனது பிராதுக்கு உன் மறு மொழி ஏதென, அவன் “அந்த என்னுப் பூப்பற்றுது அழித்தத் தான் விகாதக்கவேண்டும்” என்றால்போல, முரட்டாட்டமாய்ச், சாமி, இவளைக் கண்டதார், இவன் திரவியத்தைக் கண்டதார் என்று நிமிர, இராசன் ஓர் உபாயம்என்னி, உடனே ஒரு ஓலையை எடுப்பி த்து, அதிலே, என் மனையாட்டி வாசித்தறியவும், அன்றைக்கு கான் இன்னுளிடம் இல்லக்கடக்கலம் வரங்கிவைத்த திரவிய முடிப்பை இச் சிட்டுக்கொண்டிவெருஞ் சேவுகணிடம் அனுப்பிவை என்று ஏழு தி, அடா, சீறுமாறு, நீ திரவியம் வாங்கினதில்லை யெனில் இச் சிட் டுக்கு உன் கையொப்பம் வைப்பதில் நட்டமில்லை, என்று சொல்லி அவளைக்கொண்டு பலாற்காரமாய்க் கையெழுத்துப் போடுவித்துச், சீறுமாறன் மனைவிக்கு அனுப்பினன். அவன் இவ் வினையாட்டை அறியாது திரவியமுடிப்பை அனுப்ப, இராசன் அதைச் சற்றுக்கொள்கிட கொடுத்துச், சீறுமாறஜுக்குச் சிட்கைசெய்தான். இராசனே, இவ்வாறு யுத்திபுத்தியினாற் குழ்ச்ச விசாரணைசெய்து தீர்ப்புக் கொடுப்பதன்றி வெள்ளடியில் நடப்பது புத்திக்கும் ஆணையாச்கரத்துக்கும் இழிவேண்டின்.

அதிவிவேகியான மந்திரி சொன்ன பேச்சில் அரசன் எடுப்பாது, செட்டிசொல்லவது சரியாய்த்தோன்றவில்லை. சேரு முதலாய்த் தலையிற்கட்டிய உறுமால் ஈறைய யாவும் நான் கொடுத்தது, கொடுத்தது, என்றானே. அப்படியானால் இக் கண்டன் தன் மானங்காக்கத் தாலும் நானு முழுத்தணிக்கும் வளமற்றவன் என்றல்லவேர இவன் குசப்படுத்துகிறேன். முழுத்தணிவாங்கிக் கட்ட இயல்லி வாதவளை கம்பி இவன் வராகன கொடுத்ததெப்படி? அன்றியும்

கடனிறாக்கண்டன் கதை

நிதித்தத்துக்கு வரும்போதல்லவோ இவைகளைக் கொடுத்தேன் என்கிறீன். ஒம்பது வராகனை இவனிடம் அறவிட வழக்காடுவன் பின்னும் ஒம்பதுவராகன் பெறுமான மேதிரன், சரிகைச் சோமன் முதலான இவற்றைக் கொடுப்பானு? இதென்ன சுங்கமாயிருக்கி ரத என்று யோசித்துச், செட்டியை நோக்கி, உனக்குச் சாட்சியும் உண்டா என, ஆம், கான் வராகன் கொடுத்ததற்கு என் கணக்கன் சாட்சி என, கடனிறாக்கண்டன் ஆண்டவனே, இவன் சொல்வதை ஸ்ரூங் சுத்தப்பொய்; வேலிக்கு ஒன்று சாட்சி என்றும்போல் ஏச மாலுக்கு வேலையான் சாட்சிவருதல் அருமையா? அதை நீர் அங்கி கரித்தல் கூடாதென, இராசன், செட்டி, உனது முறைப்பாட்டைத் தள்ளுகிறேன் என்று அவனுக்கு நட்டமான தீர்வையைத் தீர்த்தான்.

இதனாற் சம்பிரதாயத்தினுறுதும், வாக்குச் சாமர்த்தியத்தினுறுதும் மெய் பொய்யாகும், பொய் மெய்யாகும் என்று உணர்க.

ஒடு வது சதுமூடர் கதை.

அறிவீனாந் தீரிப்புக்கீடும்.

Ignorance is the parent of many injuries.

மனேபுவம் என்னும் ஓர் தேசத்திலே கிஞ்சபுத்தியன், திர்ச்சேத ணன், விவேகக்குவியன், அறச்சித்தடன் என்னும் நான்கு ஆடவர் இரு ந்தார்கள், இவர்கள் நால்வரும் ஒருவரில் ஒருவர் அதி உச்சமான பெருமக்கடயர். ஒருவரை ஒருவர் முன்பின் கண்டுகேட்டு அறிந்திராது வெவ்வேறுள் என்கு பட்டிக்காடுகளில் வாசம்பண்ணிய இங்ஙன்கு மடையரும் ஒருதாங் தங்கள் தங்கள் மனீயாட்டிமார் களோடு கோயெங்கொண்டு, ஆண்டிகள் வேஷம்பூண்டு, யாசகிகளா யப் பரதேசம் போனார்கள். சில மாசங்களாய் இங் நால்வரும், ஒருவர் ஒருவர் அறியாமலுக் கண்டு சந்தியாமலுங் தங்கள் தங்கள் பாட்டில்லைப்பேசங்கள் எக்குந்திரிந்து உலாவி யாசகம்பண்ணிய வின் ஈற்றில் ஒருசூட் சாயத்தாக் தற்சம்புவமாய் ஒரு சுந்திரத்திற் சேங்கூர்கள். அங்கே கிஞ்சபுத்தியன் முதலாம் அங்கான்கு பேரும் ஒருவர் ஒருவர் முதல்முதற் கண்டு முகமிராவி, ஒருவரைப்

சதுமுடார் கதை

பற்றி ஒருவர் விசாரணைபண்ணித் தாங்கள்போகும் பிரயாணவழி ஒன்றுமிருக்கக் கண்டு, இதழுதல் நாங்கள் நால்வருங் தேவைரான ஓபால்லிகைந்த ஒருவரையொருவர் விட்டிப் பிரியாது பிரயாண ஞ்செய்வோம் என்ற பேச்சிட்டுத், தாங்கள் கொண்டுபோன அரிசி காய்கறிகளை ஒர் ஏன் தத்திலிட்டுச் சமைத்து வழிகூர உண்ட பின், தாங்கள் தங்கிய அச் சத்திரம் மலைநாட்டை அடுத்திருப்ப தால் அங்குள்ள கன்வர் கூட்டத்தார் இராப்போது தங்கள்மேல் வந்தவிழுந்து தங்கள் பொருள் பண்டங்களைச் சூறையாடுவார்களை என்று யோசித்து, நித்திரை விழித்துப் பொழுது போக்கற்காய்த் தாங்கள் தத்தஞ்சீவியநாட்களிற் கிரிகித்த அதிசய வீரக் கிரிவைகளையுங், தாம் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்ட முகாங்தரங்களையும் எடுத்தப்பேசத் தீர்த்துக்கொண்டார்கள். முதற் சரமத்திற் கிஞ்சு புத்தியன் என்னும் மடையன் தன் வீரபராக்கிரமன்களை எடுத்துப் பிரசங்கித்தான். நீங்கேப் பழக முதன்முதற் போனபொழுது கீரில் அமிழ்ந்தி இறந்தபோகத் தக்கதாய்த் தனக்கு கேளிட்ட மீராசத் தாங்கள்கண்டு, கல்லது ஆகட்டும், நன்றாய் நீங்கேப்பழகமுன் நான் ஒரு பொழுதும் இனிமேற் தன்னீரில் இறந்குகிறதில்லை என்று கட்டுப் பாடு பண்ணிய மடையலுக்கும் பதின்மடங்குமடையனு அக் கிஞ்சுபுத்தியன் தன் கிணேசித்தரை நோக்கித், தான் வீடுவிட்ட முகாங்தரத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

ஓகோ! தோழர்மாரே, நான் சாதியிற் செட்டிப்பிள்ளையாவிலும் அபவிலுள் ஒரு குச்சிலியப் பெண்ணை விவாகம் பண்ணிப் பல பிள்ளைகளுக்குப் பிதாவானேன். நான் ஒருமுறை, “சும்மாவிலுங் தாற் சோரூமா வாடாசித்தா காலாட்டுவோம்,” என்று சொன்ன வன் சிலமாய் விருதாப்பொழுது கழியாது எனது செனள கிராமத்தைவிட்டு வியாபார முகாங்தரமாய்க் கேழைத்தேசனுக்கென்றேன். செல்லும்பொழுது எனது கழுதைகள் சிலவற்றின்மேற் பொதிச் சாக்குகள் போட்டு, அவற்றுள் என் வியாபாரப் பொருட்களையிட்டு, என் பெண்டாட்டியைக் கட்டி முத்தமிட்டுப் பயணங்கு சொல்லிக், கழுதைகளைச் சாய்த்துப் பிரயாணமானேன். நெடுங்குரம் இராப்பகலாய்ப் போசனபானமின்றி கடங்கபின், எனக்கு அதிகார ஆயாசமாவிருந்ததனால் என் கழுதையொன்றிற் போட்டுப்போன சாமான் சாக்கை எடுத்து மற்றுங் கழுதைகளிற் பங்கிட்டுப் போட்டு, அக் கழுதையின்மேல் என் புகைவைகளை உரிக்கு சேணம் வைத்து அதன்மேல் உனுக்கார்ந்து உல்லாசமரப்புச் சவாரிபோனேன்.

சதுமிடர் கதை

நான் குடியிருந்த பட்டிக்காட்டிற்கு நாலுாட்தாரமும், நான் வியா பாரம் பண்ணப்போன இடத்திற்கு ஒருநாழிகை தூரமுமான இடத்திலுள்ள ஓர் மடுவைக் கிட்டி, என் கழுதைகளுக்குத் தண்ணீர் காட்டி கிற்கும்பொழுது, அம் மடுவிற் தண்ணீர் குடிக்கும்படியாகச் சில குட்டிகளுடன் ஒரு கருக்காடி வந்தது. கரடியைக் கண்டவுடன் என் பொதிக்கழுதைகள் யாவுக் கெடிமண்டிப் பயங்து திக்குத்திக்காயோடு, அக்கழுதைகளின் கலைவையும் இரரச்சகீஸ்யுங் கண்டுங் கேட்டும் அக்கரடியும் குட்டிகளும் அக் கழுதைகளிலும் பதின்மடங்கு கெடிமண்டித், தடாகத்துள்ளிறங்கித் தண்ணீர்குடிக்கும் அலுவலை விட்டுக் காட்டகம் நோக்கியோடின. தாய்க் கரடியுடன் குட்டிகள் காடு தேடி ஒடுவைதை நான் விளங்கிக்கொள்ளாமல், என்னியல்லவோ கொள்ளிகொள்ள வருகின்றன என்று திடுக்காட்டமாகி, ஏறியிருந்த கழுதையை விட்டிறக்கி ஒழி, “நாயும் நாயுஞ் சண்டைபிடிக்கச் சந்தமாமா நாடுனரு நாவல் மரத்தில் ஏறிக்கொண்டேன் சந்தமாமா” என்று போல ஓர் நாவல் மரத்தில் ஏறிக்கொண்டேன்.

சில நாழிகை வரைக்கும் கரடிகளின் அசமாற்றத்தைக் காணுமையால் அவை தம் வளைதேடித் தான் ஒட்ட மெடுத்தன என்று நான் தீர்ப்பாய் மட்டிட்டுக்கொண்டு, நாவன்மரத்தை விட்டிறக்கி என் கழுதைகளைத் தேடிப்போனேன். போய் என் தொண்டை கம்மும் டுகுக் கழுதைகள் யாவற்றையும் ஒருங்குசுட்டிப், பழயபடியே எனவல்திரசேணம்போட்டகழுதையின்மேல்லிவர்ந்துசவரி பண்ணக்கொண்டு, என் கழுதைகளெல்லாஞ் சரியோ என்று கணக்குப்பூட்டிப் பார்க்கும்படியாக ஒவ்வொன்றும் எண்ணத்தொடங்கினேன். நான் கொண்டுபோன கழுதைகள் பத்தாயிருக்க, எண்ணிப்பார்த்து ஒன்று பிழைப்படக் கண்டேன். கரடி காவிப்போயிற்றே என்ற ஐயப்பட்டுக், கரடி கழித்தாற் கழுதை கத்தாதோ என்ற நியாயத்தை மிட்டுத் தடுமாறி, நூற்றக்கு நூற்றாரம் ஆயிரத்துக் காயிரந்தரம் என் கழுதைகளை ஒவ்வொன்றும்ப் பிரித்துவிட்டு என்னி எண்ணிப்பார்த்தேன். ஒவ்வொருமுறையும் ஒருகழுதை குறையக் கண்டேன். ஐயப்போ! வட்டிபெரிதோ, முதல்பெரிதோ என்ற நியாயத்தினால், நான் பொருள்விற்கப் போன கடை ஒருநாழிகை தூரத்திலிருந்தும், அக் கடைக்குக்கொண்டுபோன சர்மான்களை விற்க மனசை ஏவாது, காணுமற்போன அவ் ஒரு கழுதையின்மேற் பிரமைகொண்டேன். தப்பிப்போன அக்கழுதை ஒருபோது கரடிப்

சதுமிடர் கதை

புரவியினால் வீட்டுக்குத் திரும்பிவிடக் கூடுமென்ற சிலைந்து அதைத் தேடிமறுபடி வீட்டுக்குத்திரும்பப் பிரயாணமானேன். நடப்பதுள்ளக்கு அலுப்பாயிருந்ததனால் முன்போலச் சேணம்வைத்த அக்கழுதையிற்தானே மறுபடியுன் சவாரிபண்ணித் திரும்பிவேன். கழுதையை விட்டிறங்கிலத்தில்சிங்கென்னினால் மோசம்விடக்கூடும் என்ற பயத்தினால் ஏன்று ஏற்கின்று கொண்டே ஒவ்வொரு முறையும் என்னி என்னிப்பார்த்தேன். என்னிற் பிழைவிடுவேன் என்ற பயத்தினால் என் பத்து விரல்களையும் ஒழுங்கொழுங்காய் மடித்து வரையுறுதியாய் ஒவ்வொருநாளும் நூற்றுக்கு நூற்றரம் என்னி னேன். காட்டிலே நுழைந்து சின்றுற் சுற்றக் கேட்டவுடன் வருமே என்ற சிலைந்து, பே, பே, என்று தொண்டை கம்முமட்டுங் தொனுப்போட்டுப் போனேன்.

எட்டாம்நாள் என்னிடு சேர்ந்தேன். வீட்டிலுள்ள தொழுவத்திற் போய் சிற்கக் கூடுமென்ற சிந்தையால் வீடு போமட்டுக் கத்தினேன். போகப்போக வழிவிலே கண்டசனங்கள் எல்லாரையும், என்கழுதையொன்று உந்தப் பாகதயாய்ப் போகிறதோன்று விசாரித்து விசாரித்துப் போனேன். ஒருவருங் கண்டதில்கீ என்று சொல்லுகிறது கேட்டு மிக மனத்தன்பமானேன். பத்துக்கழுதையில் ஒன்றை இழந்துபோகிறது சின்னக் காரியமா என்று என் தோழர்மாரே, கீங்களே கிதாவியுங்கள். அந்தினேரத்தின் முன் என்னிடுப்படலையைக் கிட்டினேன். கழுதைபோற்கத்தும் என் சத்தத்தை அகிக்களையிலிருந்து கேட்டவுடன் என்மனைவி இதேசெடா, கழுதைகத்துகிறதென்று விம்மிதமாயோடி வெளிவந்தாள். சிறபராயத்திலே கழுதை மேய்த்து, அவற்றின் குரல்களோடு நன்றாய் ஊடாடி அவைகள் கூவன்பதுபோற் கூவன்ன நானும் பழகினேன் ஆதலால், என் குரல் சரியாய்க்கழுதைக்குரல்போலிருக்கும் என்பதில் ஜயமில்கீ. உங்களுக்குப் பிரிதிபானால் இப்பொழுதுக் கழுதைபோற் தொனுப்போட்டுக் காண்பிப்பேன்.

அதுகாரியம் அம்மட்டில் இருக்க, கழுதைபோலும் என் சத்தங்காதில் எட்டியவுடன் என் குஞ்சு குழந்தைகளும் வீட்டிலுள்ள பிற மலுஷரும் படலையில் வந்தார்கள். ஏற்றிப்போன சாமான் திரும்பி வந்ததைக் கண்டார்கள். கொண்டுபோன பழவர்க்கங்கள் உப்பிப் பதனமிக்க நாற்றம் எடுக்கக் கண்டார்கள். என் கண்ணிலிருந்து கண்ணீர் தாரை தாரையாய் வழிகிறதைக் கண்டார்கள். கழுதையை இழந்ததையிட்டு நான் பரிதபிப்பிறகத் துறியாமல்

சதுமுடர் கதை

என்னையிடுப் பரிதபித்தார்கள். என் மனவி என்னைக் கிட்டி வந்து, ஐயே! கண்ணுள்ளே, இத்தனைநாட்கள் சென்றும் கொண் டிபோன் சாமான் விலைப்படாமற் திரும்பின்தற்கும், சீர் கறுத் து அழுவதற்குங் காரணம் ஏதென்றால். நான் பயணம் போ எது முதற், கரடிகள் தண்ணீர் குடிக்க வரக் கழுதைகள் கலங் கித்திக்குத்திகைகட்டுடை, அவைகளில் ஒன்றுகானுமற் போன்றீ ஸ்ரீ, யாவற்றையும்விபரமாய்ப் பரிதபிப்போடு சொன்னேன். என் பெண்டாட்டி கழுதைகளை என்னிப்பார்த்து, ஏன்கானும் பத்தும் நிற்கின்றனவே, கானுமறபோய்விட்டதென்ற சீர் தன்பப்படுத் து ஏதென்றால். நான் என் கழுதையில் இத்வரைக்கும் இருந்தவ ண்ணமாகவே பின்னும் இருந்துகொண்டு, அம், மடைச்சி, இந்தா, ஒன்பது தானே என்று நான் ஏறியதைத் தவிர்த்து மற்றவைகளை என்னிக்காட்டினேன்.

அவள் சினந்து, அடா, புத்திகெட்ட கழுதைமடையா, “இலம் பாய்ச்சமும்போனாலுள்ளுனி, சர்க்கரைகட்டாலாது” என்றால்போல், சீ இத்தனைநாள் என் கூடச் சகவாசம்பண்ணியும், பிறருடன் கடிப் பயின்றும், பிறதேசங்களிற் சென்றும், இன்னும் கழுதை மேய்த்தபுத்தி உனக்குப் போன்றில்லையா? அடா, பதினெட்டாங் கழுதையே, சீ ஏறிய கழுதை பத்தாங் கழுதையல்லவா? என்று கணக்கைச் சரிப்பிடித்தான். எல்லாருங் கானை என்னை நிந்தாட்ச ஜெபண்னி, என்னைக் கழுதையன் என்று ஆவித்ததனாற் தாங்க வொன்னுக் கோபங்கொண்டு, “அன்பற்ற மாமியாருக்குக் கும்பி ட்டாலுங் குறைதான்” என்ற கதைபோல இனி நான் என் பெண்டாட்டிக்கு ஏப்படி நடந்தாலும் பழிப்புத்தான். இப்படிப்பட்ட வளோடே இனி வாழப்போகாத என்று தீர்ப்புக்கட்டி, என் பின் ஜெகுட்டிகளையுங் திரும்பிப்பாராது, “இறுப்பாலுக்குப் பணமருமையல்ல, உழைப்பாலுக்குப் பெண்ணருமையுமல்ல” என்று என் பெண்டாட்டியையும்விட்டு, உடனே பரதேச யாத்திரை பண்ணினேன் என்று தன் பயண முகாந்திரத்தைச் சொல்லி முடித்தான். இக் கதையுடன் முதலாஞ் சாமம் போய்விட்டது.

இரண்டாஞ் சாமமானவுடன், தான் நித்திரைபண்ணுஞ் சிறப் பைக் கானும்படி தன் கண்ணை முடிக்கொண்டு தன் நிலைக்கண்ணு டுக்கு முன்னுள்ள கட்டிலிற் படுத்த மடையலுக்கு நூற்றாட்கு மடையனான சிர்ச்சேதனன் தனது ஸ்ரீ பராக்கிரமங்களைச் சொல் விப் பிரசங்கித்து, அப்பாற் தான் பயணம் பண்ணும்படி நேரிட்ட

சதுமிடர் கதை

காரணத்தை விவரிக்கலாயினன். அகோ! கேளுங்கள், தோழமாரே, சாதியிலே அம்பட்டனுண நான் என் அண்ணடி வீட்டிலுள்ள சந்தர்ரூபியான ஒரு வன்னூர்ப்பெண்ணை விவாகம்பண்ணினேன். நான் விவாகம்பண்ணிய அங்கியநாட்களிற் சாடிக்கு மூடிவாய்த் தாற்போல என்கு வந்தவாய்த்த என் அருமை மணவி என்னேடு தேக்கும் பிராண்துமாய், என்கை அதி கணத்தோடும் மரியாதை யோடும் நடத்திவந்ததை நான் கண்டு, என் மணவியாகிய இவ்வளை க்கை, “புதுமைக்கு வண்ணுண் பறைதட்டி வெளுப்பான்” என்ற கைத்தோல வெளிவேஷ அங்போடு எண்ணை நடத்துகிறாரோ, அன்றி, மனஞர்மையோடும் அங்போடும் எண்ணைப்பேணி நடத்துகிறாரோ என்று ஆராய்வுபண்ணைக் கருதினேன். நான் சொத்தால் இவள் எண்ணுடன் சக்கமனம்பண்ணிப் பதிவிரதக்கடனை நிறைவேற்றுவாளா? அன்றி உடலுக்குடனே, இறந்தவன் வாயிலே மன் இருந்தவன் வாயிலே சோறுங்கிறபோல மறுவிவாகம்பண்ண ஏத்தனம்பண்ணுவாரோ? என்று பரீட்சைபண்ண நினைந்தேன்.

இந் நோக்கத்தோடு நான் ஜர் அலுவல் பார்த்து வெயிலிற் கண்ணகி வருங்கித் திரும்பிய ஒரு சமயம், என் வீட்டு முற்றத்தில் வந்தவுடன், கத்திகளையுக் கருவிப்பையையுக் கூர எழித்து பொத்தெய் பாட்டத்தில் விழுந்து மூச்சையொளித்துச், செத்தவனைப்போலச் சுவரினையின்றிக் கிடக்கினேன். பாகசாலையிற் சமைக்கும் அலுவலாய் நின்ற என் பெண்டாட்டி உள்ளிருந்து முற்றம் வந்தவுடன், சுவம்போற் கிடக்கும் எண்ணைக் கண்டு, அந்தோ! இதென்னடா, இழவுவிழுந்ததுஎன்று மலங்கியும், மாரடித்துக் குரவையிட்ட்டோ, அதற்கு முன் போய்ப் பசியாறட்டோ என்று சில நேரமாய் நின்று போசனைபண்ணியுங், காலமே தொடாய்கி அந்நேரமட்டும் பசியிருந்தவளாதலால் உடனே அடிக்களைக்கோடி வழிறுநிறையச் சோறு கறி உண்டாள். உண்டபோசனத்தில் உப்புக்கர்ந்திருந்ததனாற் தண்ணீர்த் தாகம் அதிகரிக்க, அவன் குடத்தடிக்கு ஓடி அங்கேயிருந்த குடத்திலே தண்ணீர் கானுமையால், உடனே செம்பை எடுத்துக் கிணற்றிற் தண்ணீர் அள்ளிக் குடித்து வரும்படி வெளிமுற்ற ஞ சென்றாள். அதசமயம் அயல்வீட்டு வண்ணுக்கி ஒருத்தி செருப்பெடுக்க வந்தாள். வரவே, ஜயோ! இதென்ன கொடுமையாயிற்று, அயலார் எல்லாரும் எண்ணை சுகவார்களே, என்று என் மணவி நினைத்தவுடன், தண்ணீர் அள்ளிக் குடிக்கக் கொண்டுபோன செம்பைத்

சதுமூடர் கதை

தரையிற் போட்டு, நெருப்பிற் குவங்த கீவ் அயலரனுக்கு முன்னே டி சின்று, ஆ! ஓ! ஜியோ! என்ற மாரத்து அழுவனும் ஓடிவங்து இதென்னடா அமங்கலமென்று கட்டிப் பிடித்துக் குரவையிட்டு அழுதாள்.

இந்த அழுகைச் சத்தத்தைக் கேட்ட சிராமத்தார் ஓடிவங்து, வீட்டுக்காரனுள் எண்ணைச் செத்தவன் என்றுகண்டு, விவாதம்பெண் ஜிய சிலநாளையாற் கைம்பெண்ணான் என் பெண்டுக்காய்ப் பிரலா பித்த, இறவுகொண்டாடினார்கள். ஆண்வின்னைகள் எல்லாரும் பாடைகட்டிச் சவுமெடுக்க எத்தனஞ்செய்யப், பெண்கள் எல்லா கும் மார்படித்தழி, நான் இன்ஜும் மூச்சை அடக்கி மவுனமாய்க் கிடங்தேன். எல்லாரும் அழுத தொய்ந்திருந்து புகையிலை குடித் திருக்க, என் பெண்டாட்டி என்மேல் அதி வாரப்பாடு காண்பிப்பவ எாய் என் உடல்மேல் விழுந்து, “என்ஜுகையழுருவமே, அன்பான ஜீவியரே, முற்றம் வெளியாக்கே முழுமோசம் போனேனே, பல் அப் பணம் பெறுமே பற்காவி பொன்பெறுமே, மாடத்தைக்கட்டி மயிலைக் குடியிருத்த மாடமிருக்க மயில்போன மாயமென்னே” என்று பலவாறு ஒப்புச்சொல்லி, என் அங்கே நான் இனி என்ன செய்ய, என்னகெய்ய, எங்கேபோக, எங்கேபோக, என்ற பரிதா பயரய்ப் பெலத்துச் சத்தமிட்டமுதாள். நான் மேற்படி மூச்சடக்க ஏலாது தற்சனம் எழுந்து, அடி, அடி, என் பெண்ணே, இனி சீ என் எ செய்யப்போகிறோய்? தண்ணீர்த்தாகங் தாங்கமாட்டாப், பின்ற டிக்கு ஓடிப்போய் உறைப்புத் தீரத் தண்ணீர் குடித்துவா என் மேன். செத்தசவம் பேசிய புதுமை இதேது என்று எல்லாரும் பிர மிக்க, நான் கைதட்டிச் சிரித்துக் காரியத்தைச் சொல்ல, சின்றே ர் எல்லாருங் கெக்கட்டமிட்டுக் கடல்ளில்போற் சிரித்தார்கள். என் மணவில் வெட்கமகைந்து கோபமாகி, “நெய்கிறவஜுக்கேன் குருகு க்குட்டி” என்றுத்தோலப், பெண்டாட்டிவுத்துதுளமாட்டாதுன் க்கேன் பெண்டாட்டி? அடா மகடயா. ஓடெடா மகடயா, கடா மகடயா, என்ற முழுக்கமிட்டு, விளக்குமாற்றுக் கட்டை எடுத்து வெளுக்கும் வேலையின் அப்பியரசியாதலில் நாலுங்கு தரம் என்முது கில் வெளுத்த விட்டான். இவ்டிலூக்கைகேட்டை நான் தாங்கமாட்டாது, ஆண்டிவேஷம் போட்டி உடனே பிரயாணப்பட்டுடேன். என் பிரயாண வரலாறு ஈருதன்றுன். இக் கதையுடன் இரண்டாஞ் சாமம்போய் அந்தசாமமாகச் சாமக்கோழி கல்றது.

அப்பால் முன்றுஞ்சாமங்கெரடங்கக், கப்பல்லடையும்என்று பயந்து அவரவரே பலகைகள் முதலாம் மிதக்குஞ் சாமாண்களை

சதுப்புடர் கதை

எடுத்து நிரின்மேற் போட்டுத் தொற்றிக் கொண்டதைக் கண்டு, நங்குரத்தை எடுத்து அதன் மேற் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு மித க்கப் பார்த்த மடையனிலும் ஆயிரம் பஞ்சு கதித்த மடையனுகிய விவேக சூனியன்என்ஜும் வெள்ளையன் எழுந்து, தனது ஹீபராக் கிரமத்தை எடுத்து விபரித்தபின், தனது பிரயாண கோக்கத்தைப் பின்வரும் மேரையே சொல்லாயினான். கேளுங்கள் தோழிமாரே, சாதியிலே வேளாளனுகிய நான், பரிசுத்துக்கஞ்சிக் குருட்டு ப்பெண்ணை விவாகம் பண்ணீனவன் சீலமாய், என் சாதியானுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய நூறு ரூபாய்ப் பரிசுத்துக்கு அஞ்சி அயற் கிராமத்திலுள்ள ஓர் குசத்தியை விவாகம் பண்ணிக்கொண்டேன் விவாகம்பண்ணினதமுதல் மாயியார் வீட்டிற்குன் இருந்து மாயியார் வீடு மகா பாக்கியம், என் றுஉண்டுகளித்துக்கொண்டிருந்தாங் கிய நாட்களில் ஒருநாள், அதி காலையில் எழுந்து தந்த சத்தி செய்து, பழங் கறியுன் சாதமும் புதித்துச், சற்றுத் தராத்தில் இருக்கும் என் தோட்டம் ஒன்றுட் நினை விதைக்கும்படி ஓர் இணைக்கடாமாடுகளைச் சாங்த்துக்கொண்டு, என் தோளிலே கலப்பை நுக்களை வைத்து, வீட்டை விட்டு வெளியே புறப்பட்டு தெருவில் வந்தேன்.

வழியிலே முதல் என்னைச் சுந்தித்த ஒரு மஜுஷின் என்னைக் கண்டவுடன் காலை வந்தனஞ் சொல்லி, அண்ணு, அண்ணு, உனக்கேதும் ஏலாப்புண்டா? என்றான். அடா, பேரடா, முழுமகனே, புளியமரம் போன்ற எனக்கு ஏதெடா ஏலாமை என்று நூதட்டி, எல்லடி எடுத்து வைத்து கடக்காமுன்னே, இரண்டாவதாய் ஒருவன் என்னைச் சுந்தித்துச், சிநேகிதனே, உன் முகம் வெளிறி உன் உடம்பு ஒருவகை யாய்த் தோற்றுகிறது. உனக்கு இங்காட்களிற் குலைப்பன் காய்ச்சல் இருக்கிறதா? தோற்றம் அப்படியிருக்கிறது, ஆனால் நான் அதிகம் பேசப் பயப்படுகிறேன். “தனக்கென்ற சொன்னால் நாய் வெடுக்கென்ற பரயும்” என்றால்போல, உள்காக நான் சொல்ல ஒரு வேளை நீ கோபித்து வருவாய்; அப்பால் உன் பிரியம். ஒதளை காலமானபடியால் உன் உடம்பைப் பத்திரம் பேணு என்பது நான் உள்குச் சொல்லும் புத்தி என்ற அன்புகாட்டிப் பேசிப்போனான். இவ் இருபேரும் பேசிய வார்த்தைகளால் என் கக்கதைத் தொட்டு என் மனசில் ஐயம் உண்டுபட்டது. அதன்பேரில் மனசு வைத்து என் தோட்டத்துக்குச் சமீபமாய் நான் சொல்லாமுன், மூன்றும் ஆளாருவன்என்னைச் சுந்தித்துப், பிரமிப்போடு வின்தன்முகத்தை

சதுமிடர் கதை

உற்றுநோக்கி, ஐ! ஐ! அடா, இத்தனை தன்பம் உன்றுட லில் இருக்க, நீ வீட்டைவிட்டு இந்த அடிகாற்றில் வந்ததென்ன? அடா மடையா! தன் சுகத்தைப் பேணுதலன் நீ தானு? இன்னும் ஒருமனிநேரவரவரில் உன் சீவன் இருப்பது சந்தேகம்போற் தோற்றுகிறது என்றான்.

எனவே, எனக்குப் பெருங் தன்பம் உண்டுபட்டிருக்கிறதாய்த் தோற்ற, நான் என் தோளின்மேற் கிடந்த துகத்தையுக் கலப்பை யையும் பாட்டத்திற் போட்டு, மாடுபோனுற் போகட்டும், பின் அம் ஜயினை மாடு தேடக்கூடாதா? கலப்பைபோனால் அக்கறை இல்லை, ஆயிரங்கலப்பை கணப்போதிற் சம்பாதிப்பேன், துகம்போ னால்துகிறத்து அப்பனும்ப் பதினாலிரங் தேடுவேன், என் சுகம்போனுற் தேடுவது எப்படி என்று என் உள்ளத்தில் யோசித்து, அம் மூன் மூம் ஆளைநோக்கி, அப்பா, என்னை மெதுவாய் அழைத்து என் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ப் படிக்கப்பண்ணு, சீவனுக்கு அந்தேசம் போற் தோற்றுகிறது என, அவன் உற்றரமாய், அப்படிச் செய்கிறேன், என் உடன்பிறந்த சகோதரன் என்ன! நீ என்ன! இங்கே வா அப்பா, என்று என்னை மெதுவாய் நடத்தி வீட்டுக்குத் திரும் பிப், பட்டை மட்டில்வர, முந்தை இருவருங் திரும்பி மறுபடி எங்களைச் சந்தித்துச், சரிதான், இம் மஹாஷன்பாடு மெத்த அந்தேசம் போற் தோற்றுகிறது; அவனை வீட்டிற் கொண்டுபோய்க் கிடத்தி விடுவது நல்லது: நாங்களும் வருகிறோம் என்று கட்டிக்காவிப் போய், என்னை என் வீட்டிற் திண்ணையிற் கிடத்தினார்கள்.

கிடத்தியபின் அம் மூவரும் என்னைச் சூழ்ந்து நிற்க, நான் காவதானவன் ஒருவன் வந்து, படிக்கையில் அரை உயிர் போனுற் போற் கிடக்கும் என்னைப்பார்த்து, என் முகக்குறி, நாக்குறி சோதித்து, என் கைநாடியைப் பார்த்தவுடன் தன் கையை உதறி, ஒ' இன்னும் ஒருமனிநேரத்துரம்! அதற்குட் சீவன் பாறிவிடும் என, மற்றைய மூவரும் அந்தாபார், வாய் கொண்ணிக்கிறது, இந்தா பார் மூச்சக்கொள்ளுகிறது, சீவன் போகிறது, கண்ணை மூடுக்கள், என்று சொல்லி, என் கண்ணைமூடிக் கையைமூடித்து மாஸ்பிற் போட்டுக்கட்டி நிற்க, என் மனைவி முதலான யாவரும் நான் இரங்குபோனேன் என்று நினைத்து மாரடித்தழ, நானும் இந்தேன் என்றுதான் முற்றூப் என்னிக்கொண்டேன். ஈற்றில் என்னைப் பாடுவில் வைத்து மயானத்துக்குக் கொண்டுபோகும் வழியிலே ஓ! ஆராக் கொண்டுபோகிறீர்கள் என்று ஒரு சாராயத் தவறணைக்காரனுடைய

சதுமுட்டா் கதை

மகன் விசாரிக்க, விவேகசூனியன் என்னும் பெருவெள்ளோய்ஜீக் கொண்டுபோகிறோம் என்று அப் பிரேதங்காவிகள் சொல்ல, அவன், ஐயே! ஆண்டவனே! அந்தக் கள்ளப்பயல் இறந்துவிட்டது பெரியகாரியம். அவன் பெரும் புரவிக்காரன். அன்றைக்குக் குடித்த காச தந்தானில்லை அப் பெரும்பாவி மகன் என்று என்னை வைய, எனக்கு நானுமுங் கோபமும் மூள, அப்பொழுத நான் என்னை மூடிய சவச் தலைகய உதறி ஏறிந்து, அடா! நாசிமகனே! நான் இப்போ செத்துப்போய்க் கிடக்கிறபடியாற் தப்பிவிட்டாய், அல்லதுபோன்ற ஓரடியிலும் ஒருநூதயிலும் உண்ணை விழுத்தித் தலைமண்டையைப்பேண். என்னைக் கள்ளங்கள் என்ற உண்ணைக் கள் எனத்துவேன், நான் இறந்துவிட்டது உனக்கு வாசியாயிற்று, உன் உயிரரக்கொண்டு தப்பிவிடு என்ற சுமறப், பாடையைச் சமந்தோர் பாடையையும் என்னையுன் சிலத்திற் போட்டுக் கெக்கட்டமிட்டுச் சிரிக்க, நான் வெட்கத்தோடு எழுந்து வீட்டுக்குப் போனேன். எத்தருடைய பேச்சில் எடுப்பட்ட பித்தனுகிய நீ எனக்குப் பத்தாவாகவேண்டாம் அடா போடா என்று, என் பெண்டாட்டி என்மேல் உலக்கைத் தடி கொண்டு மோத, இதைக்கண்ட ஊரார் என்னைக் கேலிபண்ண, நானும் இந்த வியாபாரம் இனி வேண்டாமடா என்று ஒரு பழஞ்சீலைகய எடுத்துப் பெரக்கணமாய்ப் புரைந்து, பரதேசி வேடம்பூண்டு, “அகதிக்காராயங்துணை” என்ற தேற்றமாகி, உடனே என் வீட்டையவிட்டு யாத்திரை புறப்பட்டேன் என்றால். இத்தோடே மூன்றாண்டுக்கு சாமம்போய் காண்கான் சாமம் பிறக்கக் கோழியுங் கவிற்று.

அப்பால் நாலாஞ்சாமம் ஆரம்பிக்கவே, தன் வீட்டைவிற்கப் பிரியங்கொண்டு அதின்மாதிரி காட்டற்காக அவ் வீட்டிலுள்ள ஒரு கல்லீக்கிளாப்பித் தலைமேற் சுமந்தகொண்டு தெருவிதி திரிந்த மகைய விழும் பதினுயிரம் மடங்கு மூடத்தனம் சிறைந்த அரசுசிதடன் என்பவன், தன் ஹீர பராக்கிரமங்களை ஒன்றிலொன்று அதிகமாயே உத்தத் தாற்பரியம்பண்ணி, ஈற்றிற் தான் யாத்திரைவந்த காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன். கேளுங்கள் என் ஆசைத்தோழர்களே, சாதியிலே நான் வெள்ளாளப்பிள்ளை ஆயினும் அம்பட்டத்தியொரு த்தியை விவாகம் பண்ணிக்கொண்டேன். அவன் ஒருதரப்க்கு ஒரு பிள்ளையானதாற் சற்றே நேரக்கஞ்சிக்கு இடம்பாடுள்ள சொகுசுக்காரி. அவன் வீட்டில் எனக்கு எல்லாங் குசாலாய் நடந்ததனால் நானும் “பிள்ளையில்லாவீட்டிற்கிழவன் துன்னித்திரிந்தாலோத்துக்”

சதுமுடார் கதை

சற்றே குசாற்காரனுய்த் திரிச்தேன். இப்படித் திரியும் நாட்களில் என் மனைவி கருப்பக்காறியானான். நான் இருக்கும் வீட்டுக்கு அயல்வீட்டிலே சுவர்கோண் என்னும் ஒரு வேடஜுளான். இவன் வேட்டையாடுவதின் அதி பேராளி. இவன் குருவிவேட்டையாடப் போன ஓர் சமயத்திற், சில மாசக் கருப்பவறியான என் ஆசை மனையாட்டி, என் அன்பான சீமாட்டி, என்னை அழைத்து, என் புருஷரே, எனக்கு இங் நாட்களிலே நடபடித் தீங்களிற் பிரியமில்கை புரு இறைச்சி தின்ன, ஆசையாவினேன். நம் அயல்லுள்ள அந்த மறுட்டிய வேடஜுடன் கூடிச் சிறிது பட்சிகளை வேட்டையாடி வாரும் என்றான்.

எனவே என் பிரிய நேசியை முத்தயிட்டு, அவன் உத்தரவைத் தலைமேற் சுமங்கு, குருவிவேட்டைக்காரனுடன் உறவழுண்டு, வேடன்னு, என் கண்ணுட்டிக்கு இந்காட்களிற் தீங்பிரியஞ் சந்திமில்கை. நடபடி உணவைத் தின்றால் கடனே ஒங்காளம் கொள்ளுகின்றது. இதையிட்டு வயாப்பன்டக் தேட எத்தனிந்தேன். எந்தாலும் கை உணவுப் பொருட்களிலும் புரு இறைச்சியின் மேல் அவனுக்கு அதி விருப்பு விஞ்சக் காண்கிறேன். ஆதலால் என் அன்புள்ள அண்ணு, என்னையும் இட்டு வேட்டையாடப்போம் என்னால் அடுத்த உபகாரம் பண்ணிக்கையிலேன், என்று பின்சென்றிரக்க, வேட்டைக்காரன் அதற்கு உடன்பாடாகிப், “பன்றிபட்டாற் பங்கு, ஆஜைபட்டால் ஸிந்தம்” என்றுகைப்போல, மணிப்புரு அகப்பட்டால் எனக்குமாத்திரம் ஸிந்தம் என்று பங்கும்பேசி, எனக்கும் ஓர் அம்பும் வில்லுங் கொடுத்து, பட்சிகள் வக்தாற் சத்தங்காட்டாதே; வெளி யில் ஸில்லாதே, என்று வேட்டைக்குரிய கட்டளை சொன்னான். நான் உத்தரமாய், அதற்கென்ன என் அன்னே, கண்கண்டது கை செய்யாதா? என்று ஹீரஞ் சொல்ல, அவன் என்னை கம்பித் தன்கையில் இருந்த வல்லுற்றுப் பட்சியை ஓரிடத்தில் விட்டு, அதன் கூட என்னை உருக்காரப்பண்ணித், தான் வகீலையுக் கண்ணியை யுக் கையில் எடுத்துக் காட்டுட்போனான்.

அவன் போய் நிற்கும் இடத்திலே ஒரு கட்டம் மாடப்புருக்கள் வங்கிறங்குவதைக் கான் கண்டவுடன், வேடன் தெரியாமல் விட்டு. விடுகிறுனோ என்று ஆத்திரப்பட்டுச், சத்தம்பண்ணுடே என்று அவன் எனக்குச் சொல்லியதை மரந்து, அந்தப் பாரிசமாய்ப் புருக்கட்டம் ஒன்று வருகிறது, சீக்கிரக் கண்ணிகளை விரி என்று ஏதுமிட்டேன். நான் சத்தயிடவே வங்கிருங்க புருக்கள் எல்லாம்

சதுமிடார் கதை

ஒரேமுறையில் எழுந்து பறக்க, அவைகள் வரவைக்கண்டு, இதோ அமர்த்தகிறேன் என்று தருணமபார்த்திருந்த அவ்வேடன் நானிட்ட சத்தத்தால் அவைகள் பறங்ததைக் கண்டவுடன், அம்புபோல என்மேற்பாய்ந்து, இக்கழுதைப்பயலே, ஒன்றும்பேசவேண்டாம்என் உல்லவோ உனக்குமுன் சொல்லிவைத்தேன்; முழுமகனே, உன்செய்கயாற் புருக்கள் பறந்தனவே “ஆண்டிமகன் ஆண்டியானால் அல்லவோ நேரமறிந்து சங்கூதவன்” என்பதுபோல, நீயும்ஒருவேடஞ்சால் அல்லவோ உனக்கு வேட்டைமுறைதெரியும்; ஆனால் போனதுபோக, இனிமேல் எச்சரிக்கையாயிரு என்று கட்டனை பண்ணிப், பட்சிகள் எங்கே வந்து விழுகின்றன என்று அங்கலாய்ப் போடு காத்திருந்தான். இருக்குஞ் சமயம், வானங் கறுக்கத்தக்க தாய் ஒரு பெருங்கினைப் பச்சைப்புருக்கள் ஓர் மரத்திலே வந்திருக்கக் கண்டு, வேடஞ்சாலை மெல்லமெல்ல அந்த விருட்சம் நாடி ப்போய் அதன் கீழ் இரைபோட்டு வலைவிரிக்க, அந்தக் கூட்டம் முழுவதும் அவ் இரையை நோக்கி எழும்புஞ், சமயம் பின்னும் ஓர் கூட்டம் புருக்கள் வந்தன.

அதை நான் கண்டு, இந்தஸ்தானியிலே பெரு முழக்கமாய் அன்னு, பின்னும் ஒரு கூட்டம் வந்திருக்கிறது, அதையும் அகப்படுத்திப்போடு அண்ணுஎன்றுசொல்ல, இச்சத்தத்திற்கு வலைமேல் விழப்போன கூட்டத்தோடு பிந்தின் கூட்டமும் பதந்து விட்டது. புருக்கள் பறந்துவிட வேடன் நான் வின்ற திசைக்குச் சரகதியாய் ஓடிவந்து, அடா கோமாளி, உன்னால் எத்தனை புருக்கள் கைபறித்து போய்விட்டன என்று நெருப்பெடுக்க, நான் வேடனைப்பார்த்து, அண்ணே, முன்னே மறுட்டியத்திற் பேசினேன், பட்சிகள் நாம்பேசம் நடபடியான அப்பாகவையை விளங்கிப்போயின என்று கினைந்து இப்பொழுது இந்தஸ்தானியிலல்லவா பேசினேன்? காட்டுப் பறவைகளுக்கு இந்தஸ்தானியுங் தெரியுமா? என, அவன் கோபங்கொண்டு, அடியைப் போல அண்ணன் தம்பி உதவான் என்று, தன்கையில் இருந்த சண்டுவில்லால் என் தலைமேல் மோதி, அடே அப்பா, இவன் பெரிய புத்திக் குடுக்கைதான் என்ற சொல்லி என்னையாண்டி பண்ணினான். நானே என் பெண்டாட்டியின் வயாப் பண்டத்தின் கிமித்தம் இவற்றை மாத்திரமா? இன்னும் எத்தனை அடி, ஏச்ச அகப்பட்டாலும் வாங்கத்தான் வேண்டுமென்று பொறுமையோடே கிற்க, வேடன் மறுபடியும் என்னையும் வல்லுற்றுப் பட்சிகையும் இட்டுக்கொண்டு பின்னென்கு திசையிற்போய், அங்கே

சதுமிடர் கதை

எங்களை விட்டு, நான் அங்கேபோய்க் கண்ணி ஏற்றுகிறேன், நீ இங்கே வல்லூறுக் கையுமாய்திரு. இரண்டு பட்டி வந்தால் ஒன்றில் வல்லூற்றை விட்டு, ஒன்றில் அம்பை விடு: பெருங் கூட்டம் வந்தாற் பொறுத்திரு, நான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன் என்று சொல்லி அப்புறம்போய் ஸிற்க, முண்ணொயிலும் பெருங் கூட்டமான மணி ப்புறுக்கள் வேடன் ஸிற்குங் கிசைக்குப்போக, அவன் வல்லையப்ப தேதி அவைகளைப் பிடிக்குஞ் சமயம், ஒரு தனியன் மாடப்புற நான் கின்ற இடமட்டில் வந்தது.

நான் வில்லைகிடுத்து வளைத்து அம்பைப் பூட்டி, அம்பின் துணி யையும் வில்லை முதுகையும் என் கெஞ்சின் புதமாக்கி, வில்லை நாணையும் அம்பின் குதையையும் பட்சியின் புறமாகப் பிடித்து இழுத்தேன். அம்பு பறந்து என் தோளிற்பட, நான் ஆத்தை யெடி, அம்மாடி, என் பெண்டாட்டியடி, என்று மல்லாக்கலிழ, இச்சத்தத்திற்கு வேடன் வல்லையச் சமீபித்த புறுக்கள் பறந்தெழு ம்ப, அவன்ஒழிவங்து அம்புபட்டு நிலத்திற் கிடக்கும் என்னை, மரத்தாலே விழுந்தவளை மாடேறி மிதித்தாற்போற், தன்காலாஸ்தை நந்து, ஏசி, அக்கணமே வீட்டுக்கோட்ட, நாலும் “முடக் கழுதைக் குச் சறுக்கினது காட்டு” என்று வக்கு நடந்த சங்கதியை என் மணையாட்டிக்குச் சொன்னேன். அவனும் அடா! முழுமேரடா, நான் விழும்பிய இறைச்சிகொடா உங்கு நான் பெண்டாட்டியா யிருக்கவாரோ என்றுசெருப்பை எடுத்துக்கொண்டு, என்னைவிட்டுத்துரத்த, நான் அதசமயம், இந்தக்கேலிப்பட்டும் இனியும் எனக்கு இல்லாச்சிரமமாரோ “ஊன்ற எடுத்த தடி உச்சியை உடைத்தாற்போலோ” என் சுகத்திற்காய் நான் சம்பாதித்த பெண் எனக்குச் செருப்பெடுத்தாளே; இனிமிருந்தென்ன? இறந்தென்ன? என்று பண்டார வேஷம்போட்டுத் தேசாந்திரியானேன் என்றான். இக்கதையுடன் பொழுது உதயமாயிற்று காலையில் நால்வரும் எழுந்து தத்தம் அலுவலிற் சொன்றனர்.

இக்கதைகளால் மூடன் காரியம் எப்பொழுதும் நகைப்பிற்கு இடமாம் என்று உணர்க.

நலி வது பஞ்சதந்திரிகள் கதை.

தந்திரிகள் தண்டனை பேறுவார்கள்.

A crafty fellow has never any peace.

கரவட்புரம் என்னும் தேசத்திலே சிக்கிரகவேஷ்டன் என்னும் ஓர் அரசஜனன், இவனது ஆணையாசக்கரத்தன் அடங்கிய ஓர் பட்டிக்காட்டிலே அகாதசூரன், சம்பிரதாயசிங்கன், துட்டதித் தன், அவகடசபாவன் அபாயவெத்தன் என்னும் ஐந்து தந்திரிகளுடையு. கரடி, புலி, சிங்கம் முதலாங் துட்டமிருகங்களைக் காலை ந்தோறும் மலூஷர் எவ்வாறு ஜம்புலனமின்து திகில் கொண்டு வழி விலகி ஒடுவார்களோ, அவ்வாறே மேற்படி பஞ்ச தந்திரிகளைக் காலை ந்தோறும் அக்கிராமத்தார், அயலார் எல்லவரும் அஞ்சிப் பது சிகித் திக்குத்திசை கெட்டு, ஒடிப்பேரவார்கள். இத் தந்திரிகள் ஏழைகள் பொருட்களைத் தம் பொருட்களாகவே நினைந்து, தங்கள் எத்துப்புத்தியால் அவற்றை அபரித்துக் கொண்டு, வெகு டம்பரும் இயக்கருமாய்க் காலங்கழித்து வருவார்கள். இனர்கள் செய்யும் அங்கியாயத்தால் அவ் ஊரார் எல்லாரும் ஏகோபித்துக் கூடி, இக் கொடும் புலிகளை எவ்வாறு தம் ஊரைவிட்டு அனுப்பலாம் என்ற யோசித்திருக்குக் காலங்களில் ஒருங்காட்ட, தற்செயலாய் இப்பஞ்ச தந்திரிகள் தங்களிற்காமே அக்கிராமத்திலுள்ள ஓர் சத்திரத்திற்கூட ஏது கேள்விட்டது.

அப்பொழுது அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு, வந்தனான் செய்து, தங்கள் நாமங்களை ஒருவருக்கு ஒருவர் சொல்லித் தத்தம் பிழைப்பு உழைப்புகளைய்ப்பற்றிப் பேசிப் பேசிப் புளுகிய பொழுது, கீயோ நானேனு பெருந்தந்திரி என்ற விகாதமான கேள்வி அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் உண்பிப்பட்டது. பிறரைக்கெடுக்கும் அங்கியாய உபாயத்திரத்தோடு நானென்ற அகங்காரமும் அவர்களுக்குட்குடிகொண்டிருந்ததினால், அவர்கள் தங்களுக்குட்காமே ஒத்தினங்கிச் சமாதானமாய்த் தம்பாட்டிற் போகாதபடி குத்துமல்லுப்பட்டு, ஏச்சப்பேச்சில் வந்து, ஈற்றில் ஒருவருக்கு ஒருவர் காயமுன்டாகத் தங்கள் கையாயுதங்களோடு காலாயுதங்களன்றி அகப்பட்ட கண்ணாயுதங்களையுங் தண்டாயுதங்களையும் பரிமாறி “நெடியாரைக்கு நியாரைஆற்றிற் தெரியும்” என்றாற்போல, என்னன் வீரதீரங்களைச்

பஞ்சதந்திகள் கதை

சமயகாலத்தில்லவோ தெரியும் என்று ஒருவருக்கொருவர் தத்தமை விதங்குபேசிக், கடைசியாய்த் தங்களுக்குற்ற வழக்குத் தீர்ப்புச்சொல்லும்படி ஸிக்கிரராசன் என்னும் அங் நாட்டின் அதி பதிலிடம் போய் முறைப்பாடு சொன்னார்கள். நாங்கள் ஐவரும் எங்கள் எங்கள் வீரபராக்கிரமத்தையிட்டுப் பெருமைகொண்டு தரு க்கமிட்டுச் சண்டையிட்டு, நீர் இப்பேரது கண்கிற பிரகாரங் கா யம் உண்டாகக் கைகால், பரிமாறிக்கொண்டோம். ஆதலால், எங்க ஞான் ஆர் அதி கெட்டிக்காரன் என்று நாமும் உலகமும் உணர, ஸிர் பபட்சம் என்னும் தராசிலிட்டுப் பார்த்துத், தேவரீர் தாமே நமக் குத் தகுந்த தீர்ப்புச்சொல்ல வேண்டும்என்ற அவ் இராசனிடம் அத்தியங்க பயபத்தியோடு கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

கரவட்புரம் என்னுங் தன் எல்லைக்குள் அடங்கிய இன்னகிராமத் தில் இன்னதரவழிகொண்ட ஸிட்ரேர் சிலரிருந்த தன் பிரகாசகளை அதியாயப்படுத்திக் குடிகேடு பண்ணுகிறார்கள் என்ற கதை ஏலவே தன் காதில் விழ், எப்பொழுத தான் அப் பாதகர் நமது கையுட் சிக்கார்கள் என்று சில நாட்களாய் வரவுகாத்திருந்த ஸிக்கிரகரா சேந்திரனுக்கு இதவோர் சங்தோஷசமயமாதலால், அவன் குறஹு ரவலோடு அவர்களை நிரையே தமது நீதாசனத்தின் மூன் சிறு த்தி, அகே! கெறுவிப்புவிகளே, உங்கள் உங்கள் முறைப்பாட்டை நாம் நன்றாக்கன்றோம். ஆய்வும் அவற்றூற் தீர்ப்புச்சொல்லக் கூடாதாதலால் உங்கள் உங்கள் கெட்டித்தனங்களை விளக்குகின்ற ஒவ்வொரு தந்திரச் செய்கையை நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் முறையே எமக்குச் சொல்லுக்கன். அவற்றூல் உங்கள் வீரதீர்ம புனப்படும். அப்பொழுத தான் உங்களில் யாவர் சமர்த்தர்கள்று யான் பரிவுபடுத்தித் தீர்ப்புச் சொல்குவல் என்று கூற, அவர்கள் அதற்கு உடன்பாட்டுக்காரராய்த் தாந்தாங் கிரகித்த ஒவ்வொரு பிரதான தந்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

முதலாவதாய், அகாந்தருந்திரி என்பவன் எழுந்து கைகட்டிக் கொண்டு சின்று, கொலுவிருந்த இராசாவும் அவன் மந்திரிமாருங் கேட்கச் சொல்லுகிறான். கேளும், இராசதுரையே, மதி மந்திரிமார்களே, சாதியிலே செட்டிப்பின்னொயையிய யான், ஒருமுறை எங்கள் இராசதானியாயிய கொடுஞ்சேர நகரத்திலுள்ள ஆவணத்திற்குப் போனேன். அங்கு உலாவித்திரியுங் தரகரைப்போசீச் சரிகைச் சோமன் சோடுஉடுத்திப் பண்ணிரண்டு முழுமுண்டாசகட்டி, இரத்தினக்கிதமான தொடுதோலிட்டி என் கையிலே வெள்ளிப்பூண்

பஞ்சதந்திரிகள் கதை

கட்டிய ஒரு ஊன்றுகோலையும் எந்திக்கொண்டேன். ஆவன வீதி மிலோன் எதிர்நோக்கும் பொழுது புடைவைச் சுமையோடு வரும் சேணியச்சனங்கள் பலரைக் கண்டு, அவர்களை ஏமாத்த யோசித்து, அவர்களை நோக்கி, இவற்றை எம் முதலாளிக்கு விலைக்கிரயமாய்க் கொடுப்பீர்களா? என்றேன். அவர்கள் உத்தரமாய், ஜயா! தாகரே, ஆருக்குவிற்றுக், “கையிற் காச வாயிற் தோசை” என்றாற் போல நீங்கு வருவது பணந்தானே, ஏற்றுக்கொள்ளும் என, உடனே நான் அப்புடைவைச்சிப்பங்களை இறக்குவித்து, அவற்றின் இனைக்குளிர்மை, அகலம், நீளம் யாவற்றையும் பார்த்துக், கெட்டி! கெட்டி! என்று மெய்ச்சிப் பேசினேன். இவைகளைப் போடுவது என்கே என்று சுமைகாரர் கேட்க, யான் மறுமொழியாய் இன்ன செட்டிகடையிற் போடுவோம், நான் முன்னே போகிறேன், நீங்கள் என் பின்னே வராஞ்கள் என்று சொல்லிக், குறித்த கடைமட்டுக் கெதியோடு போய், அங்கிருந்த புடைவை வியாபாரியைப் பார்த்து, ஜய! இத்தனை சிப்பம் உள்ளுர்ப்புடைவைகளை வரங்குகிறா? என, அவன் ஆம், ஆம், தடையில்லை என்று ஓம்பட, நான் அவனே டி விலைபேசித் தீர்க்கிறவரையிற் புடைவைக்காரரும் வந்து இவைகளை எங்கே இறக்கிப்போடுகிறது என்றார்கள்.

நான் அவர்களைப்பார்த்து, அவற்றை அந்தச்சாலையில் இறக்குஞ்சள் என்றேன். அவர்கள் புடைவைச் சிப்பங்களை இறக்கும் அலுவலாய் கிறக, நான் கடைக்காரரைப் பார்த்து, ஜய! இனி என்ன, என்காசைத் தாரும் என, தடை என்ன என்று பண்ச்சாக்கை எடுத்து, ஆயிரம் பூவராகன்களை எண்ணித்தந்தான். நான் அவற்றை ஒப்புக் கொண்டு மற்றழுகையிற் திரும்ப, நெசவுகாரருஞ்சுமைகாரருஞ்சு தாங்கள் கொண்டுவந்த புடைவைச் சிப்பங்களை ஒவ்வொன்றும் இறக்கி, சிரையே சாலையில் அழிக்கி, அப்புறம் வந்து கடைக்காரரைக் கிட்டி, ஜயா, காசெங்கேளன், அவன், என் உங்கள் முதலாளித் தாகவிடங்கொடுத்தேனே, என்றால் அதற்கு அவர்கள் எங்களுக்கு முதலாளி யார்? என, அதோ அந்தா போகிறுன் என, அவனை நாங்கள் அறியோம் என்று செவுகாரருஞ்சு கலிக்காரருஞ்சு வென்று, அடா, “கோழிக்கறி யென்றதுங் கொண்டாடிக் கொண்டதுங் கிறத்தண்டாண்மெடா சப்பா, கிறத்தண்டாண்மெடா,” என்ற பழங்கதையை எடுத்து, ஒருவர் ஒருவருடன் பேசிக் கோபதீராய்க் கலகமிடச், செட்டி, அவர்களைப் பார்த்து, ஜய! நீங்கள் ஆர்காஜும் பிள்ளைகாள்! மோட்டுத்தனமாய் ஏங்முடன் சின்று

பஞ்சதந்திரீகள் கதை

மல்லாடுகிறீர்கள். உங்களை அழைத்து வந்தவன் யாவன்? நம்மிடம் விலூபேசினவன் யாவன்? பண்ண கைரெக்கம்பற்றினவன் யாவன்? அவனிடம் பணத்தை வாங்குகின்றனர். அவனை நீங்கள் அறியீர்கள் என்றால் உங்களை நாஜும் அறியேன்; கிட்டங்கியில் சின்ற சந்திபண்ணுதிருக்கன்; பணங்கொடுத்தேன் போய்வாருக்கள் என்று சொல்ல, செசவுகாரருஞ் சுமைகாரரும் வீசைகளை முறுக்கிக், கொடுக்குகளை இறுக்கிக் கட்டிச், செட்டியோடு போராட பத்தனித்தார்கள். இவ்வாறு இருபுறத்தாரும் மல்லாடத் தொடர்க்க, நான் என்பாட்டிற் பின்னேர் பாதையாய்த் தப்பி வீட்டுக்குப்போனேன் இராசனே, என் தந்திரத்தை இவர்கள் தந்திரம் வெல்லுமானால் அவர்களே சமர்த்தர் என்ற தீர்ப்புக்கட்டும் என்ற உருக்கார்ந்தான்.

இரண்டாவதாய்ச் சம்பிரதாயசிங்கன் எழுந்து சொல்லுகிறான். கேளும், ராசேந்திரா, நாம் இருக்கும் இராச்சியத்திற்கு நாறகாத ஊரத்திலே பட்டிதர்கிராமம் என்னும் ஓர் சிறுகுறிச்சியுள்ளது. அது சத்தியராசேந்திரன் என்னும் ஓர் இராசாவின் செங்கோதுக்கு உட்பட்டது. சாதியிலே துறுக்கனுகிய நான் ஒருமுறை அக்ராமத்துள்ள ஒரு கமக்காரனிடம் போய் அவனுக்கு ஆயிரத்தாயிரம் இனிப்புக்கதைபேசி வசப்படுத்தி, ஐங்குறைபநை சம்பாளினல் துப் பொலிசைக்கு வரங்கி, அங்குள்ள கிட்டங்கி ஒன்றிற் போட்டு வியாபாரம்பண்ணினேன். கெல்லுக் கொடுக்குங் தவணை வந்தவடன் நான் தப்பிக்கொள்ள வழிவகை தேடுகையில், அக் கமக்காரன் இராசாவினிடம் போய் முறைப்பட்டு, என்னை மறியற்படுத்தி னான். எனக்கு அங்காட்டின் ஸியாயப்பிரம்மாணங்கள், ஒழுங்குகள், வழக்கங்கள், விள்ளாதாக்கயால் அப்பகுதி நீதித்தலங்களில் உள்ள ஸியாயதுறந்தரன் ஒருவனை அழைப்பித்து, என் காரியத்தைச் சொன்னேன்.¹ அவன் என்னை நோக்கிச், கிணாக்கிதனே, வழக்கு நான் வென்று தருவேனே யானால் எனக்கு என்ன சம்பளம் கொடுப்பாய் என, நான் இது வராகன் கொடுப்பேன் என்ற வாக்குப்பண்ணினேன். அந்த ஸியாயக்காரன் வஜபுரட்டஜும் புரட்டர் கிராமணியுமானதினால், என்னைப்பார்த்த, மனுஷா, சிவழக்கு வெல்லுவது பிரியமானால் நான் சொன்னபடியெல்லாஞ்செய். நீதிராச மறியற்கட்டில் விட்டு உண்ணிடம் என்னை கேள்வி கேட்டாலும், கீக்கி, என்று மறமொழி சொல்ல, அப்புறம் கான் பார்த்துக் கொள்ளுவேன் என்றான். நான் அதற்கு

பஞ்சதந்திரிகள் கதை

உத்தரமாய்ச், சாமி, ஸீர் சொன்னபடி எல்லாஞ் செய்கிறேன், ஒரு முறைக்கு ஒன்பதுதாங் கீக்கி என்கிறேன், வழக்கை மாத்திரம் வென்றதாரும், வராகன் ஐம்பதுங் கைமேற் கொடுப்பேன் என்றேன்.

இப்படி இருபேரும் இவ்வாறு ஒழுங்கு பண்ணிக்கொண்டபின், இராசா என்னை விசாரணைக்கு அழைத்தார். நெல்லு வாங்கினாயா? பணங் கொடுத்தாயா? கொடுக்கிறூயா? இப்போது கொடுக்கிறூயா? எப்போது கொடுக்கிறூய்? என்று ஆயிரக் கேள்விகளை என்கிடங் கேட்டார். அவர் கேள்விகளை எல்லாங் குருடனது கண் ஜூக்கு முன் காட்டிய முகக் கண்ணுடி போற் பாவணைபண்ணிக் கொண்டு, கள்வரப்போல மிலாந்தி மிலாந்தி, ஒவ்வொரு கேள்வி க்கும் ஒவ்வொரு கீயாக, ஆயிரக் கேள்விக்கும் ஆயிரக் கீ சொன்னேன். இராசாவும் மத்தியட்சரும் பிரயித்து, சியாய அரங்தர னை நோக்கி, இவனைப்பற்றி நீ என்ன சொல்லுகிறூய் என, அவன் இராசனை நோக்கி, இராசனே, இவனை நான் நெடுங்காலமாய் அறி ந்திருக்கிறேன். இவன் அயற் தேசவாசியாகிய ஒர் பைத்தியகாரன். இவனுவது! இவன் செல்லுவாங்குவதாவது! ஓ! இக் கமக்காரன் சொல்லும் வார்த்தைகள் எல்லாம் பொய் எனச், சத்தியரா சேந்திரன் சியாயதுரங்தரன் பேச்சை நம்பி, என் கோலத்தைக் கண்டு இருக்கி, வழக்கைத் தள்ளிவிட்டார். கமக்காரன் வாயில் நெல்லுக்கு வதிரை மண்போட்டேன். ஆனால் இத்துடன் என் கூத்து கின்றுபோகவில்லை.

இதகாரியம் இவ்வாறு போய்விட, இவ் வழக்குத் திருந்தபின் எனக்காக சியாயம் பேசிய அந்த சியாய துரங்தரன் என்னிடம் வந்து இரகசியமாய்ப் பேசி, அகோ: கினேகித்தனே, சாபின்னோப் பெற்றுவும் மருத்துவிச்சி தன் கூலி விடுவாளா? என்றிருக்க, நானே வெல்லா வழக்கை வில்லேசி வெல்லுவித்த வல்லாளன்” ஆரைடா என்றால், நானெடா என்று முன்னீட்டுக்கு நின்ற, உன் வழக்கை வென்றேனே. உன் பேச்சின்படி என் கூலியைக் கொடுக்கிறூயா? என்று மிகு பரிவுடன் கேட்டான். நான் என்வாக்குத்தத்தத் த்தை மாற்றி, முன் அவன் எனக்குப் போதித்திருந்த வண்ணம் அட்டதிக்குங் கிடுகிடுக்க, அடுத்துத்து நாலு பத்துக் கீ கொடுத்தேன். அப்பொழுது அவன் பிரயித்து என்னை நோக்கி, என்ன பின்னாய், எனக்குங் கீ தானு? என்றான். அப்பொழுது நான் தள்ளி மிதித்து, ஆமாம், உனக்குங் கீதான், உன் அப்பனுக்குங் கீதான்,

பஞ்சதந்திரிகள் கதை

உன் அப்பவின் அப்பஜுக்குக் தோன் என்ற கணப்பொழுதிலே ஆயிரங்கி சொன்னேன். காரியம் வெளிவந்தாற் தன்பேச்சக் கிண்சிலாய்ப் போம்ன்று சியாயதூரந்தரன் கண்டு, எனக்கு ஆயிரஞ் சலாஞ் சொல்லிப் போன்ன. நானும் அவஜுக்குப் பதினுயிரஞ் சலாஞ் சொல்லி என் ஊர் வந்தேன். என் தந்திரத்துக்கு இவர்கள் தந்திரம் எம்மாத்திரம்! இராசனே என்றான்.

மூன்றாவதாய்த் துட்டசித்தன் என்னும் தந்திரக்காரன் எழுந்து, தன் தந்திரத்தைக் குறித்துப் புனுக்கிறான். கேளுக் கெடிஸ்தலா திபதி, சாதியிலே தட்டாரப்பிள்ளையாகிய யான் என் பெற்றூருக்கு ஒரேயொரு அருமைப் புத்திரன். என் பிதா உயிருடனிருக்குக் காலமெல்லாம் நாடுளரு செல்லப்பிள்ளையாய் யாதொரு வேலை யுன் செய்யாது திரிந்தேன். என் பிதா இறந்தபின் “தொட்டிலிற் பழக்கஞ் சட்டீஸ்மட்டும்” என்றதுபோலப், பழய பழக்கத்தையே அப்பியாசம் பண்ணிப் பெரும் வீணானானேன். என் மாதா மரித்த பின் வழிறுவளர்க்க மூட்டுப்பட்டதனுற், தந்திரமே என் உயிர்த் தோழன் என், ஒப்புக்கொண்டு அதை இராப்பகலாய்க் கிரகித்து வந்தேன். நாய்க்கு வேலையும் இல்லை நடக்க நேரமுமில்லை, என்ற ஊர்ப்பேச்சுப்போல எனக்கோ ஓர் பிரதான அலுவலில்லாதிருப் பினுந், சம்மா தெரு நீளம் அவசர வேலைபார்க்கப் போகிறவனைப் போலப் பாசாங்கு காட்டி, எதிர்ப்பட்ட, ஏழை எனியவர்களின் கைப்பொருள்களைத் தட்டித்திரிவதே எனக்குப் பிறவிச் சபாபமாயிற்று.

இப்பெயர்ப்பட்ட நான் ஒருமுறை ஒன்றியாய் எங்கள் இராசதாவித் தெருமார்க்கம் போகும்பொழுது, தன் ஒவைப்பிள்ளை ஒருவனுக்குக் கர்மாந்திரஞ் செய்து அச் சடங்கில் அகப்பட்ட பெருங்தொகையான பணத்தைப் பொட்டணமாக்கித் தன் மதியிற் சொருகி வரும் ஓர் ஜூயங்காரர்க் கண்டு, அவன் பணமுடிப்பிற் கண்போட்டேன். சுவாமி, அடியேனும் உமது சீஷன். இளம் பராயமான போது என் பிதா மரித்தார், ஆதலாதும், நீர் இளமைப் பராயமாயிருந்த பொழுது உமது பிதா, எங் குலப்புரோகிதர் இறந்தனராதலானும், நாங்கள் இருபேரும் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகமில்லாதே போனாம். அன்றியும் நாங் நெடுநாட்களாய்த் தேசாங் திரியாய்த் திரிந்து சில நாளின்முன்தான் ஊர்வந்தேன். வந்து என் மாதா இறந்தமை அறிந்தேன். நாளையத்தினம் அவளுக்குக் கர்மாந்திரஞ் செய்ய ஆரம்பிக்கிறேன். அதற்குத்த சாமான்

பஞ்சதந்திரிகள் கதை

கள் வேண்டுதற்காய் நகரத்திலுள்ள அங்காடிக்குப் போகிறேன். அத்துடன் தங்களையுங்கள்டு செய்தி சொல்ல ஆழமுக்க என் தம்பி யை உங்கள் வீட்டுக்கு அனுப்பினேன்; ஆயின் அவன் தங்களைக் கானுதிருப்பிலும் நான் தங்களைக் கண்டுகொண்டது நல்லதாயிற்று. நடக்கவேண்டிய கர்மாதிக்கு வேண்டுஞ் செலவுப் பட்டோலை ஒன்று போட்டுக்கொடுக்கள் என்றேன். இச்சம்பாஷிஜை நடக்கு ம்பொழுதெல்லாம் “வலையஜுக்கு மிசப்பிலே கண்” என்றால் அப்புரோகிதனது பணமுடிப்பின்மேற் கண்ணுயிற்று.

இவ்வாறு எஷ்றப்பட்ட ஐயங்கார் என் குலப்புரோகிதர் அவ்வா திருந்துங் கிடைக்குங் தங்களையை ஏன் விடுவான் என்ற எண்ணத் துடன், யான் உன் புரோகிதன் தான் என்று சொல்லிக்கொண்டு, இன்னின்னசாமான் இன்னின்ன விலையில் வாங்கென்று நின்ற நிலை பிற்தானேபட்டோலை போட்டுக்கொடுக்க, நான் வாங்கிவாசித்து, அதிலே தனக்குச் சோமன், சோடு, மேலங்கி வாங்கும்படி இரட்டிப் பான செலவுபோட்டிருப்பதைக் கண்டு, மனசள் வினைது சிரித்து க்கொண்டு, ஐயங்காரை நோக்கிச், சுவாமி, தங்கள் உத்தரப்படி எல்லாம் வாங்குகிறேன். சோமன், சோடு, தலைப்பா, எல்லாம் பணி க்காய் வரங்குகிறேன். ஆனால் தங்களுக்குக் கழுத்துவின்று கால் மட்டுங்தொங்கும் ஆசாரிய அங்கி வாங்கும்படியும் ஏழுதினீர்களே, உங்களுக்கு அளவான அங்கியாய் வாங்குவதே சரி. நமது சமீபத் திற் தையற்காரர் வீட்டிருக்கிறதே: அங்கன் தங்கள் பாதம் வருந்த எட்டி இரண்டிலைத்து நடப்பீர்கணானால் அளவுபார்த்து நீங்கள் சொல்லும் உத்தம பட்டங்கி எடுக்கிறேன் என்றேன். இடையில் வந்த குருவும் இடையில் அகப்படும் பொருளில் அபேட்கச யாய்த், தையற்கடையைச் சமீபித்தார். கடைக்கு யாம்இருபேருஞ் சமீபமானவுடன் தையற்காரனைச் கண்டு, எங்கள் சாமிக்குரிய ஆசாரியச் சட்டையொன்றை அளவுபார்த்து தடுக்கவேண்டும், உங்களிட மிருப்பவற்றில் ஆமான சோடுகள் சிலவற்றைக் கொண்டுவாரும் பின்னாய் என்று அவனைக் கவினேன். பொருள் விற்பனவிற் கண் னுவிருக்குங் தையற்காரன் அதற்கு இசைந்து, முதற்றரமான சட்டையொன்றை ஒரேமுறையிற் கொண்டுவர, யான் எங்கள் ஐயங்காரமேற்போட்டு அளவுபார்த்துச், சட்டை உத்தமந்தான், ஆனால் நீளம் போதாதன்று சொல்ல, ஆசாரியர் அதில் மருண்டு, இல்லையில்லை, அதபோதும். மடியிலிருக்கும் பணமுடிப்பில் மோதிக் கொண்டு நிற்கிறதினாற்தான் நீளமின்றை போற் தோற்றுகிறது,

பஞ்சதந்திரிகள் கதை

அதன் மெய்பொய் இந்தாபாரென்று சொல்லி, மடியிலிருந்த பண முடிப்பை எடுத்து கிலத்தில்வைவத்து, இப்பொழுது எப்படி அளவென்று கேட்டுப், பின்புறத்தின் அழகுபார்க்கத் திரும்பினார்.

அச் சமயத்தில் இச் சமயங் தப்பினால் எச்சமயம் வரய்க்கும் என்று நான் துரிதமபண்ணிப், பணமுடிப்பை எடுத்து ஒட்டம் பிடித்தேன். நான் ஒடிப்போனேன் என்றும், பணம் போயிற்றென்றும். புரோதன் கண்டு. பெருமுச்சவிட்டுப், போட்டசூட்டையோடே தக்குப்பொக்கென்று குண்டோதரம் இழுபறிப்பட்டு ஆட்டியலைக்க என்னைத் தொடர்ந்தார். சட்டைபோயிற்று, ஆசாரியோடுகிறுன் என்று தையற்காரன் அவனைப்பின்தொடர்ந்து வழியில் எதிர்ப்பட்ட சனங்களைப்பார்த்து, ஐயங்காரரப்பிடியுக்களென்று குரவை வைத்தான். கள்வனைப் பிடியுக்கள் என்று ஐயங்கார் குரவைவைத்தார், பைத்தியம்பிடித்த ஐயங்காரரப்பிடியுக்கள் என்று நான் குரவைவைத்தேன். ஆசாரிய வஸ்திரம் உடுத்துத் தெருநீளம் போவது தகுதியல்லாமையாற், குருவுக்கு விசரென்று சனங்கள் ஏக்கங்கொண்டு, அவரைக்கட்டிப்பிடிக்க, நானே ஒருபாய்ச்சலாய்ப்பணமுடிப்போடு என்வீடுசென்றேன். என் தந்திரத்துக்கு இவர்கள்தாங்கிரம் ஈடாகுமா? என்று தட்டசித்தன் முழுங்கினான்.

நான்காவதாய் அவகடசபாபன் என்னுங் தந்திரி எழுந்து தன் கெட்டித்தனஞ்சு சொல்லுகிறுன். கேளும், இராசுகெம்பீரனே, சபாரஞ்சிதனே, சாதியிலுங் தொழிலிலும் நானேன் சாயக்காரனுனே; என் சிறுவயலில் நான் அநாதபிள்ளை யானதாற் தேவோர் ஒருவருமின்றி தூர் நாடோடியுமானேன்; முட்டருங் துட்டருமே என் தோழர்களானதால், ஊரிலுள்ள தறுகுறம்புகளுக்கெல்லாம் உறைவிடமுமானேன்; நாய்வாலுக்கு மட்டைவைத்துக் கட்டி நிமிர்த்தினுறும் என் தறுகுறம்புக் குணத்துக்கு மட்டைவைத்துக்கட்டி நென்னிவெடுக்க ஒருவராலும் முடியாதுபோயிற்று. நாலில்லாமல் மாலைகேரக்க எனக்குமேற்பட்ட தப்பிலிகளை அறியேன். “அங்குமிருப்பன் இங்குமிருப்பன் ஆக்கின் சோற்றுக்குப் பக்குமிருப்பன்” என்றால்போல யான் கண்டறியா இடமுஞ் சென்றறியா நாடுமில்லை. இப்பெயர்ப்பட்ட என் வீட்டுக்கு அருகான ஓர் வீட்டிலே குதர்க்காலன் என்னும். நாட்டான்மைக்காரன் ஒருவனுள்ளன். இவன் சகல தந்திரங்களும் படித்து, வாயாலேபோய் மூக்காலே வரவும், மூக்காலேபோய்க் காதாலே வரவும் வல்லவன். அந்தத்தையெல்லாம் என் சுண்டுவிரவிலே ஆட்டுகிறேன் என்னும் சொ

பஞ்சதுந்திரிகள் கதை

ல்லன். செத்தபாம்பையும் ஆட்டுஞ்சமர்த்தன். இவனை அனுப்பிய எத்தர் உலகிலில்லை. இவனுல்லனுப்பப்பட்டோர்எங்கெங்குமுண்டு.

இப்பெயர்ப்பட்ட சீமான் ஒருமுறை எனக்குத் தன் மகளின் கலியான வீட்டுக்குச் சொல்லுவித்து, என்னிடம் ஒரு காப் பூசனிக் காய்க்குக் காத்திருந்தான். பூசனிக்காய் அப்போது மிக அழுகுவ மானதால் மேற்படியாய்க் கொண்டுவரப்படுவதுக்குப் பூசனிக் காய் ஒன்றுக்கு இரண்டு ரூபாய் தருவேன் என்றஞ் சொல்லியிருந்தான். விவாக நாளுக்கு முதனான் நாட்டாண்மைக்காரன் என்னும் அதிகாரத்துக்குக் கனமாய் ஒரு காப் பூசனிக்காய் கொடுத்து அனுப்பினேன். இதை நானிருக்கும் ஊருக்கு இருபது காதநாரத் தில் ஓர் வேளாண்மைக்காரனை ஏமாற்றித் தட்டிவங்கேன். அதைக் கண்ட நாட்டாண்மைக்காரன் என் முதலிற் தட்டி அவகடசபாபனே, இன்னும் இவைபோலும் இரண்டுகாய் கொண்டுவரச் சமர்த்த தஷ்டேதூநுற்புகாண்டு வருக, அவற்றிற்காய்ப்பழமொவ்வொன்றி ற்கு இவ்விரண்டு ரூபாய்ல்ல ஜுவைந்து ரூபாய் கொடுக்கிறேன் என்றான். நாளும் பணவாஞ்சையினாலும் அவனை எதுவிதமும் வெல்ல வேண்டும் என்ற பிரியத்தினாலும் தாண்டப்பட்டுப், போக்கானும் போம், “இரப்பரானுக்கு வெஞ்சோற பஞ்சமா,” என்ற தேற்றன் கூறிக்கொண்டு, இரண்டு கோணியற் சாக்கை எடுத்து ஒன்றை அரையிற்கட்டி மற்றதை மேலிற் போர்த்துத் தெருவித்திபோனேன்.

தெருவிலே சந்துவாதக்காரன் ஒருவன் என்னைக் கண்டு, அன்றா, உன் அரையிறும் மேலிறும் இப்பைகளைக் கட்டியும் போட்டும் போகும் முகாந்தரம் ஏதென, நான் உத்தரமாய்த் தம்பி, நான் கெடுநாளாய்ச்சந்துவாதத்தால்வருந்தினேன். புண்ணியவானுன் ஒரு பெரியவர் ஒருமுறை என்னைக் கண்டு, உன் சரிரத்தை இராத் தோறும் இப்பெயர்ப்பட்ட கோணியற்சாக்குகளாற் போர்த்தக் கொண்டால் உன் சந்துவாதம் மாறும் என்று சொல்லிப்போனார். அப்படிச் சில இராத்திரி செய்து சுகமடைந்தேன். அது முதல் அவற்றின் நேசத்தால் ஒன்றுக்கிரண்டு தரித்துக்கொள்ளுகிறேன் என்றான். சந்துவாதக்காரன் தன்றிரண்டுகைகளையும் எடுத்து என்னைக் கும்பிட்டு, அன்ஜே, நான்கெடுநாளாய் இந்தகோயால் வருங் தகிறேன். “செத்தவன் பின்னை இருந்துவனுக்கு அடைக்கலம் என்றுற்போல்” யாருமற்ற அந்தரிக்கும் எனக்கு நீயே அடைக்கலம். இன்றிரவு நான் இதில் ஒன்றுக்குட் படுத்தெழும்ப உத்தரவு தருவாயானால் என்காலில் இட்டிருக்கும் பொற்குண்டலைக்கண் உனக்

பஞ்சதந்திரிகள் கதை

ஞத் தருகிறேன். “செத்தபின்ததுக்குக்கண்ணேய்” என்றும்போல நோயால் வருந்தும் எனக்கு இக்கடுக்கனால் ஆவதென்ன என்றான்.

நானே கெடுநேரமாய் அருக்காணிக்காரனும் நின்று, ஈற்றிற சம்மதித்து, அவன் கடுக்கனையும் வாங்கி அதிற்படுக்க விட்டேன். அவன் சாக்கிழுட்புகுந்து குடங்கி மடங்கிப் படுத்துக்கொள்ள அவனைக் குண்டுக்கட்டாய்க் கட்டியுருட்டி ஒரு பூசனிக்காய் அகப்பட்டதென்ற சாயந்தரம் ஊருக்குத் திரும்பினேன். இவ்வாறு, அகதிதலையிலே பொழுதை விடியப்பண்ணித் திரும்பும் வழியிலே கஞ்சா வெறியால் மயங்கிக்கிடந்த பின்னெருவனைக் கண்டு, அவனையும் பிடித்து மற்றச் சாக்கிறபோட்டுக்கட்டி மற்றப் பூசனிக்காயும் அகப்பட்டதென்ற சொல்லிக், காத்தடியொன்றில்லாவ இரண்டு மஜுஷர்ப் பூசனிக்காலயையும் கொண்டு, விளக்கு வைக்கிறநேரம் நாட்டாண்மையான் வீடுசென்ற கதவிற் தட்டினேன். காலையிற் சடங்கை இட்டு ஆரவாரமாய் நின்ற அவ்விட்டான், அதியாரர்க்க, அது நான் தான், நீர் விரும்பியபடி வேற்றரண்டு பரும் பூசனிக்காய் எடுப்பித்து வந்தேன். காய்க்காரர் அவசரகாராதலாற் பணத்தோடு வாருமென, அவன் பணங் கொண்டுவந்து என்கையிற்கொடுத்துக், காயிரன்கைடயும் உள்விட்டுக்கு எடுப்பித்துக் கோணியற்கட்டை அவிழப்பித்தான். இரண்டு வேலையாட்கள் இரண்டு காய்க்கட்டையும் அவிழக்க, உள்ளிருந்த சந்துவாதன் கட்டின் செருக்கத்தால் நெளிவுகிங்கி அவிழத்தவணையும் புரட்டி விழுத்தி, மடிப்புச் செய்த என்னை விட்டுக் கலைக்கப், பூசனிக்காய் ஓடுகிறது என்ற வேலைக்காரன் அவனை விட்டுக் கலைக்க, மற்றக் காய்க் கட்ட விழுத்தவுடன் குடியன் வெறிதெவிந்து ஸிருவாணத் தோடு அதையை விட்டோட, அவர்களைக் கலைத்து நாட்டாண்மையாஜும் ஆட்கருந்து தொடர, நானே இலகுவாய்த் தட்டிய பணமுடிப்போடு என்வீடு சேர்ந்தேன். இத் தந்திரத்திலும் இவர்கள் தந்திரம் பெரிதோன்ற அட்டகாசம்பண்ணி அவகடசபாபன் உள்கார்ந்தான்.

ஐந்தாவதாய் அபாயவெத்தன் எழுந்து தன் வல்லமை கூறுகிறான். கேளுந், துரைச்சிங்கமே சாதியில் நானென்று கண்ணடியப்பார்ப்பான் “பறக்கும் காகம் இருக்குங் கொம்பு அறியாது என்றாற் போல எனக்கோ ஒரு சிலைதரமான வீவொசலில்கூ. “இங்குசெல்வாடு நமக்குண்டு கேட்டதெல்லாந்தர நன்னென்சமே” “ஈடுநமக்குச் சொல்வே யெருவருமிங்கில்கூயே” என்ற ஞானிகாரியம் போல என்காரியமிருந்தது. சிறப்பாயங்தொடுத்து நான் பலவீ

பஞ்சதந்திரிகள் கதை

டுச் செல்லப்பிள்ளையாம் அது கோலாகலமாய்ப் பலகாலம் தேசாந்திரியாய்த்திரிந்து வயிறுவளர்த்தேன் பின்பு சிலவருஷமாய் ஒரு குருவேஷமிட்டுத், அரக்கிராமங்களுள் நுழைந்து, ஏதைபே வைத்தன அனுப்பி, வயிறுவளர்த்துக் காலந்தன்னில் வந்தேன். என்னை அங்கங்கே கண்ட ஆண் பெண்கள் எல்லாரும், எடு ஆத்தே! எங்களைக் குட்டிச்சுவராக்கும் அநத அபாய எத்தன் திரும்பத் திரும்ப வந்து மாயவிள்லை யாடி, ஏங்கள் வாயில் மண்போட்டுப் போகிறான், என்று திட்டிவர்கள். ஆர் திட்டியுமென்ன? வீட்டுக்கு வீடு சென்று சாத்திரஞ் சொல்வேன்; மணக்கிரிகை செய்வேன்; அது வரையில் என் சுயரூபத்தை ஒருவரும் மட்டிட்டறியவில்லை. “பட்டினத்து நிரையப் பணக்காட்டுநரி” வெல்லுமானால் அன்றே கான் ஆவ் ஏஹழச் சனங்களால் வெல்லப்படுவேன். என் சாத்திரத்தின் கெட்டித்தன்மையைப் பற்றி அறிய வேண்டுமானாற் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

ஒருமுறை ஒரு பிரபுவிடஞ்சென்று உமது மனைவி பெறும் பின்னை ஆண்பிள்ளை என்றேன். அவர் அதி சங்தோஷமாய் எனக்கு வெகுமானம் பண்ணினார். கர்ப்பக்காரியாகிய அவர் மனைவியைக் கண்டு, நீர் பெறுவது பெண்பிள்ளை என்று குறிசொல்லேன். டரு வகாலத்தில் அப் பிரபு மனைவில் பூரணபுன்னியை புத்திரி ஒருத்தியைப் பெற்றான். என் சாத்திரம் பொய்த்துப்போயிற்றுவன்று பிரப கண்டு, என்னைப்பிடித்துத் தன்றிடக் கூயத்தமாயிருந்த சமயத்தில் ஒருங்கள், கானுய் அவர்களீடு தேடிப்போனேன். கண்டமாத்திரத்திலே அடா, குறிகாரா, உன் சாத்திரம் பொய்த்தது. நீ பொய்யன், உண்மேற் பிராதுபண்ணப்போகிறேன் என்றான். கான் உத்தரமாய்ச் சாமி, குரியசங்கிரர் நிலைமாறினுஶும் என் சாத்திரம் பொய்யாது. உமக்குப் பிறப்பது பெண்பிள்ளை என்பது என் சாத்திரத் தினால் எனக்கு விளங்கும். பெண்பிள்ளையைத்து சொல்வேனுனால் நீர் உபகாரக் தரமாட்டார் என்ற பயத்தையிட்டே உம்மைப் பிரியப்படுத்தும்படி உமதுபத்தினில் ஓர் ஆண்மிகவைப் பெறுவாள் என்று உமக்குச் சொன்னேன். உள்ளகாரியத்தை உமது மனைவிக்குச் சொல்லியிருந்தேன். இப்பொழுதே உமது பெருமாட்டியை அழைத்து இதன் பொய்மெய்யைக் கேட்டுப்பார்த்து, கான் சொன்னது மெய் என்று கண்டு, மறுபடியும் எனக்கு உபகாரம் பண்ணினான்.

இப்படியாய் கான்சம்ராளித்து ஒரு தவசிப்பிள்ளையையுங்கட்டிக்

பஞ்சதந்திரிகள் கதை

கொண்டு என் சிகேகிதர் வீடுதேடி உலரவிவருகையில், ஓர் சிரா மத்திறுள்ள பெண்கள் சிலர் கூடி என்னை மொக்கையும் ஈனமுமா யுக் கேலிபண்ண நினைந்து, ஓர் சவப்பெட்டியிலே ஒரு கண்றக்கு ட்டியை வளர்த்திச், சவப்புடைவையால் மூடி, மாரடித்து, ஒப்பாரிப்படித்து இழவுகொண்டாடி என்னை அழைத்துச் சவக்கிரிகை பண்ணுவித்தார்கள். நான் மெய்ப் மெய்யாய்ச் சவங்தான் என்று நினைந்து வாயில் வந்தனசொல்லிக் கிரிக்கையை நடப்பிக்க, ஆருக்கு எல்லாஞ் சாத்திராஞ் சொல்லுகிற பல்லியனான் கூழப்பானையுள் அகப்பட்டார் என்றாற்போல நான் மோசப்பட்டதை அவர்கள் கண்டு, ஒருவரை ஒருவர் சரண்டிச் சிரித்து, ஈற்றிற் தங்கள் சிரிப் பை அடக்கிக்கொள்ளக்கூடாமல் உரலடியிற் போய்கின்ற பெலத் துச் சிரிக்க, நானும் ஜயமாகிச் சவப்பெட்டியின் மூடலைத் திறந்து பார்த்துச், சவமல்ல, உமிருள்ள கண்றக்குட்டி என்ற கண்டு கொண்டேன். கண்டவுடன் சீலை ஒரு புறந் துக்கச்சொல்லி நான் மற்றப்புறத்திற் துக்கிக் கண்ணைக் கொண்டோட, விளையாட்டுப்பூசல் வெற்றிப்பூசலானாற்போல, ஆசாரியர் என் கண்ணைக் கொண்டு ஒடுகிறோர் என்ற பெண்கள் விட்டுக்கீலிக்க, அடி, சிறுக்கிமாரோ, இறந்தும் நமது செபத்தினுடே பவத்திரம் பெற்ற நம் அங்ப எது பிரேதத்தைப் பிரீர் சமந்த இடுகொடு கொண்டு போவது கீதமல்ல, நாமே காவலேண்டும், நீங்கள் மனுங்களையிருங்கள் என்ற சிறபாட்டிக், கண்றக்குட்டியைக் கொண்டுபோய் ஓர் இடையதுக்கு விலைக்குறித் திற்மேன். எனது தந்திரத்தக்கு இவர்கள் தந்திராஞ் சரி க்கட்டுமரி புவனராசனே, கீரே சொல்லும், என்ற நெடும் பிரசங்கம் பண்ணி உளுக்கார்ந்தான்.

இவ்வாறு பஞ்சதந்திரிகளும் ஒருவராய்ப் புனுகியடி த்தத் தங்கள் ஹீபராக்கிரமங்களைக் கூறி மனுங்களையிருக்க, நீக்கிரகாசன் குறமுறவுல் விளைத்தக், கொல்லுகில் வேலபோல் இருக்கன்றாஞ் சிவப்புக்கொள்ள உக்கிரமாகிச், சொல்லுகிறான். அனோ! தந்திர சருப்பங்களே, உங்கள் செய்கைகளை எல்லாம் இன்று என்றால் கேட்டனம். இப் பெயர்ப்பட்ட தட்டப் பிசாசங்களாகிய நீங்கள் ஒருக்குபோர்கள் இராச்சியத்துள் இருக்கிறீர்கள் என்றும் உங்களைல் நமது நாடு பஞ்சப்படுகின்றதென்றும் ஏது அறிந்திருந்தும், இதுவரையில் உங்களைச் சுக்கியாது போனேன். சந்திரத் தண்டானால் இதுவரையில் உங்களைச் சேமித்த கிடக்கும் புற்காட்டாய்க்கும்பிலிடும். இனிமேல் உங்களை ஒரு ஸிமிஷுமேஜும் உயிருடன்

பஞ்சதந்திரிகள் கதை

விடேன். சிட்டபரிபாலனமுங் தட்டசிக்கிரகமுமே மன்ப நெயைத் தம் உயிர்போலக் காக்கும் இராசாக்கனுடைய கடமை என்பதை நீங்களும் அறிந்திருப்பீர்களே. தட்டசிக்கிரகம் பண் ஜுதல் குடிசனப் பயிர்களுக்குக் களைப்படுக்கல் போல் இருப்பதல்ல வா? தள்ளின மாடு பொதி சடிக்கத் தான் வேணும். “நாக்குப் பெரியதனம் வந்தாற் கிடைக்கிறன்டு ஆடெடுக்கும்” என்ற பழங் கதைபோல நீங்கள் ஐவருங்கூடி உங்கள் அகங்கதைக் குணத்தால் நம் பிரசைகளை இவ்வளவுதாரம் அலைத்துக் குட்டிச் சுவராக்கினீர்கள்.

இப்பொழுது உங்கள் உங்கள் வாய்மொழிகளே நீங்கள் அதி தட்டரென உங்களுக்கு விரோதமாய்ச் சான்றுகளாயின. நீங்கள் விதைத்தகை நீங்களே அறுப்பீர்கள்; கட்டிவைத்த பூஜையை அவிழ் த்துவிட்டு “வாபுசு வாபுசு” என்ற மதியீனைப் போல வளியவங் த அகப்பட்ட உங்களை இப்பொழுது தப்பவிட்டு, இனிமேல் உங்க ளைப் பிடித்துவர காஞ் சேவகரை அனுப்பவேண்டிய தில்லை என்று அக்கிள்போற் கண் சிவப்பேற மூழ்கிக், கடைவாசலில் நீங்ற இரு தலையாரிகளைப்பார்த்து, அகோ! தலையாரிமார்களே, கோழியடி க்கக் குறும்பொல்லு வேண்டுமா? இந்தத் தஷ்டப் பையல்களுக்கு கல்லபாடம் ஒத்துவைக்க உங்களைவிட வேறுபேர்களுக் கேவையா? இதோ இப்பையல்கள் ஐந்துபேரயும் இங் நியிஷ்டமே கழுவேற்ற க்கள் என்றான். பஞ்ச தங்கிரிகளும் நடைமீது, ஐயையோ! அதச் செட்டு முழுநட்டமாயிற்றே, தன்னை மாட்டச் சங்கிலி தானே எடு த்துக் கொடுத்த யானைபோல, எங்களை மாட்ட, காமே சங்கிலி எடு த்துக் கொடுத்தோமே. சேற்றிற் புதைந்த யானையைக் காகமுங் குட்டுமேயானுற்சிங்கங் குட்டுவது அருமையா? இனி என்ன, இரா சாக்கிளையுட் சிக்கினேமே, ஐயே! “அவதந்தரங் தனக்கேதரம்” என்ற புலம்பி அறிவுமாற்கினர். தலையாரிகள் இராசாவின் வாக் கைக் கணவேளையில் நிறைவேற்றினார்கள்.

இதனாற் தங்கிரஞ்செய்த உலகத்தை வருத்தம்பேர்கள் தஞ்சையான காலத்தில் ஏற்றதன்டனை பெறவார்கள் என்ற உணர்ச.

ஒக வது திரியாவரப்புரவி கதை.

தடுக்குக்கு அன்புவார்த்தைகள் பயணப்படா.

It is hard to break a hog of an ill custom.

தருமபுரம் என்னும் ஓர் பட்டினத்திலே திரியாவரப்புரவி என்றும் ஒரு மராட்டியன் இருந்தான். இவன் சிறுவயசிற் தன் மாதா பிதாக்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்காமல், அவர்களைவிட்டுப் பிரிந்து, தேசாங்கிரியாய்த் திரிக்கு, பெரும் போக்கிரியானான். தெருக்களிற் கண்டோரைத் தாஷணித்து அவர்கள்மேற் கல்லுவிட்டெறிந்து, திரந்தலீடுகளுள் இஷ்டமாய்ப் புகுஞ் சணக்களைப்போல ஆட்களில்லா வேளைபார்த்து எப்படிப்பட்டவர்களுடைய வீடுகளிலும் நுழைந்து, கண்ணமிடும் பொருள் பண்டத்தால் வயிறு வளர்ப்பான். “போக்கணக்கெட்டவன் இராசாவிலும் பெரியவன்” என்பதை வாய்ப்பாடமாய் என்றும் படித்துக்கொண்டு, பாலியப் பிராயங்கொட்டுத் திருட்டுத்தனத்திலே பழுத்துப், பகலிரா என்ற வேற்றுமையின்றி எவ்வேளையிலும் களவுசெய்யபவன். ஆதலால் அக்களவுத் தொழிலில் அதி சிபுண்ணுமானான்.

இவன் கண்டகண்ட இடங்களிலும் அகப்பட்ட தருணங்களிலும் பிரயாணிகளிடமும், வழிப்போக்கரிடமும், வீட்டுக்காரரிடமுங், தோட்டக்காரரிடமும், மாட்டுக்காரரிடமும், ஆட்டுக்காரரிடமுங், குத்தும், அடியும், குட்டும், றன்றும், பட்டவனுதலாற் சுவரணையும், நாணமும், மாணமும், மரியாதையும், மருங்குக்குத் தானும் அற்றவனுனான். இப்பெயர்ப்பட்ட பரமசண்டாளனுன மராட்டியத் திருட்டுப் பயல் ஒருமுறை, “உடம்புழூந்த கழுதை உப்பளத் தக்குப்” போன்ற ஒத்துச், சாந்தசால்பன் என்று பெயர் பெற்ற ஓர் வயோதிகப் பிரபுவின் நந்தனவனத்துட் புகுஞ்தான். அங் நந்தனவனமோ பார்ப்போர் கண்களுக்கு இன்பத்தைக் கொடுக்கும் நாளா பேதமான புட்பவகைகளாற் பொலிவு பெற்றிருந்தது. மல்லிகை, மூல்கை, இருவாட்சி, சண்பகம் முதலான நறுமலர்களில் குத்து இளங்கென்றால் உலைவுக்கோறுக் கிளம்பிப் பரக்கும் பரிமளவரசளை, உட்புகுவோரது முக்குத் துவாரங்களை மாத்திரமல்லச், சுற்றுப்புறங்களிற் செல்வோரது முக்குத்துவாரங்களையும் அக்களிக்கப்பண்ணுவத.

திரியாவரப் புரவி கதை

இப்பெயர்ப்பட்ட அச் சிங்காரங்தனவன்த்துள் அவன் புகுஞ்சு அங்குள்ள பூக்களை எல்லாம் கொய்து குரங்கின்கைப்பூமாலை போற் பரிமாறிக், கையாட் கசக்கிக் காலை உழக்கி நடனமாடியின், அதேதாற்போலிருஞ்ச பழந்தோப்புட் புகுஞ்தான். அப்பழந்தோப்பின் சிறப்போ புலவராலும் வருணிக்கப் படுதற்கு அருமைகொண்டது. “பிங்கப் பழந்ததழுமூழவர் பலவின் கனிமயப் பறித்த தென்று- சங்கிட்டெறியக்குரங் சிளசீர்த்தனை விட்டெறியும்” பெருஞ்சோலை அச் சோலைன்றாற் குற்றமாகாது. மாங்பழம், வாழைப்பழம், பலாப்பழம், என்னும் மூப்பழங்களிலுமிருஞ்சு வடிபுங் தேங்கள் அயல் வயல்களிலுள்ள கருப்ப மரங்களுக்கும், கழுக மரங்களுக்கும் நீராயப்பாய்வன. இவ்வள்ளும் செழிப்புக்கொண்ட அத்தோப்புக்குள் இவன் புகுஞ்சு, அங்குள்ள சம்பு நாவல் ஒன்றில் ஏறிக், கேழிமுட்டைகளை நிற்கியே கட்டித் தாக்கினுற்போற் தூக்கும் அதன் அழகான கனிகளைப் பிடிக்கி வழிநூர் உண்டபின்பு, தன்போல் ஒத்த தன் கூட்டாளிகளுக்கு உபகாரம் பண்ணும்போது பின்னும் பலவற்றைப் பிடிக்கி அவற்றாற் தன் மதியையும் நிரப்பி வருன்.

இத தருணத்திற் தோட்டத்தின் எசுமானுகிய சாந்தசால்பன், தன் வாரக்குடிகள் பல்கை அழைத்துக்கொண்டு சில வேலைகளைச் செய்வித்தற்காக அத்தோட்டத்துட் புகுஞ்சு, அவர்களை ஒரு புறம் அலைப்பிற் தான் பின்னெனுரு புறமாய் உலாவி வருகையில், அங்குள்ள விருட்சங்கள் ஒன்றில் மடமடென்ற அடிக்கொலி ஒவிக்கக்கேட்டான். இதேதொடா, குரங்குளா, பட்சிசாலங்களா, அன்றிப்பளைகளா, அரவங் கேட்கின்றதே, ஸமக்கு அருமைக்கு அருமையான சம்புநாவற் கொட்டைகள் நிலமெங்குஞ்சிதறங்கு இருக்கின்றனவே, காரணம் ஏது? என்ற மோசனைப்பள்ளினாலுன். மரத்தை அண்ணாந்து பார்த்து, என்னுச் சிங்கதயனான அத் திரியாவரன் சம்புநாவற் கொப்புகள் வழியாக வெளிவரல் போலத் தங்கித்துக்கொள்கின்ற நகர்ந்து நகர்ந்து, அப்பால், “உருசி கண்ட பூசை உறியைத் தாவங்” தன்மைபோற் பக்கத்தில் நின்ற குத்துவிருட்சத்துக்குப் போகக்கண்டான். அவற்றைய அச்சமற்ற செய்கைக்குப் பிரமிக்க மூக்கின் மேல் விரலிட்டுச், சிலகணங்களாய் ஏதான்சொல்லாமோவியாகி, அப்புறம் அவனை நோக்கி, அகோ! பின்னாய்! கீ என் செய்கின்றன என்றான்?

அப்பொழுத திரியாவரன், எவி பூசைக்குச் சலாஞ்சொல்லத்

திரியாவரப் புரவி கதை

அவனிந்தாற் போல, அக்கிழவனுக்குச் சாம்போட்டு, அவனுக்குப் பிரதியுத்தரமாய், அகோ! கிழப்பாட்டனே, எனக்கும் என்கட்டாளிகளுக்கும் பழவாஞ்சை தொட்டுக் கொள்ளவே இவ்விடம் இத் தோட்டத்துட்புகுங்க, இப் பழங்களை ஆயா ஸிறகின்றன; கீ இதைக்கும் கிழக்கள்ளனானபடியால் என்கெய்கின்றூய் என்ற என்னிடம்கேட்டன. மலைமேல் இருப்பாகரப் பன்றிபரவுமானால் அங்கே உள்ளுல் எனக்கு மோசம்வரும் என்ற மேட்டிமையோடு கநாக், கிழவன், கல்லத்தாதம்பி, பழம் புசித்தத போதும், இனி மரத்தைவிட்டுக் கீழண்ணைஇறக்கென்று மெதுவாய்ச் சொன்னான். இந் தயான வாக்குக், “கிழவன் சொல்லுக் கின்னரக்காரனுடைய காறிற்புகாத” என்றால் போலாக அவன்வேண்டாத்தலையனுகி இது மரப்பான குனங்கொள்டு, தங்கக் கட்டிகள்போதும் நாலைந்த மா ம்பழங்களை ஆய்க்க, ஒன்றைத்தின்ற, இரண்டைக் கடித்தெறிந்து, இரண்டை மடியிலிட்டுப், பின்னுங் தன்பாட்டிலே பழப்பாக்காவி குக்க, முதியோன் சுற்றுக் குறுக முறுவலிந்து, அறிவற்ற முரட்டு மறுட்டியப்பொடியா, திருட்டுத்தனத்தைவிடெட்டா, மரத்தை விட்டிறங்கடா, அடாதுசெப்பவர் படாது படவருமடா; என்று கொன்று சம் வெகுண்டன் போற் பேசி, அக்கத்திறும், பக்கத்திறுமிருங்க வைக்கோற் களன்களை அரித்துப் பந்துபோற் திரட்டி, விசைகொண்டு அவன்மேற்பட ஏறிந்தான்.

கிரியாவரப்புரவி அக் காந்த சால்பனுடைய தயவான செய்கை வில் இளக்காரங்கொண்டு, ஐயையோ! பாட்டா, என் இடுப்பு முறிந்தது, மன்றை நெரிந்தது, இரத்தம் பாய்கிறது, வத்திரங் தோய் கிறது, என்ற எனினம்பண்ணிப் பின்னும் எண்ணிக்கையற்று, முன் போற் கனிகளைப்பறிந்துச், சிலவற்றைக் கிழவன் முன் ஏறிந்து, வாதக்காற் பாட்டா, கல்லபழமா? இவற்றை குசித்தப்பார் என்று சன்னைசெய்யக், கிழவன் சுற்றே சினந்து, அடா, “மெல்லெனப் பாயுக் கண்ணீர் கல்லையும் உருவிப்பாயும்;” தாழ இறங்கிவிடு என்ற சொல்லிச், சில மன்னுங்கட்டிகளை வாரி, அவன்மேற் பிரயோசித்து, இரங்கடா என்று உரப்பி வெருட்டினான். அவன், போக்கா ஆய் போம், “எருதாக் தன் புன்னழற்கி காக்கவுக் கான் பசியழற்கி” என்ற பரிகாசனு செய்த பின்னுங் தன் தொழிலிற் பராக்கா விருக்க, அந்த முத்தோன் மீண்டும் கோபழுக் குரோதழுக் கொண்டு, கழாய்க்காக்களை வாரி அவன்மேற் சொறிய, அவ்வகூநும் அவ ஆக்குப்புட்பொன்சலி செய்தாற் போசிருக்க, அவன் அப்பப்பா “எப்

திரியாவரப் புரவி கதை

பென்றொறு” அப்பா, என்ற பின்னும் மனோலித்தணம் பண்ணச், சாந்தசால்பஜுக்கு உண்மையாய்ப் பெருங்கோபம் முன்டது. கோ பம்முன்டதாயிலும், பொறுத்தார் அரசாங்கர் என்பதே அவனுத ஒழுக்கெந்தியாதலிற், பின்னுங் தயவும் பொறையும் மேலிட சுவன் அவ் வாலிபணைப் பார்த்து, அடா, தஷ்டப்பயலே, சீ மனோ வியாய் என்னுடன் கேவி பேசினையானால் முன்னுள்ளிலே பொறையாளி வீட்டிற் கடுமூடுக்கன் பட்டபாடுபடவரும்; ஆதலாற் சீக்கரம் இறங்கிவிடுவாயாக என்ற ஏச்சரித்துப் பேசத், திரியாவரன், பெத்தப்பா, இறங்குகிறகாரியமிருக்கக் கடுமூடுக்கன் பட்டபாடுபடுவாய்என்றுயே, கடுமூடுக்கன் யார்? அவன் பட்டபாடுதே? சொல் எனக், சிழவன், அக் “குணமென்னும் குண்மேறி சின்றூர் வெருளி கணமேயுங் காத்தலரிது” என்பராதலிற் கோபத்தை விட்டு, அவன் கேள்விக்கு இகைந்து அக்கதையைச் சொல்லுகிறுன்.

அடா, முரட்டுப்பொடியா, கேட்பாயாக; பாசுபுரம் என்னுஞ் சீமையிலே பொறையாளி என்னும் ஒரு மலையாளி இருந்தான். பொறுமையில் இவனுக்கு மேற்பட்டோரைக் காண்பது அருமை. இவனுக்கு அண்கட வீட்டிலே கடுமூடுக்கன் என்று பெயர்ப்பட்ட ஓர் குச்சிலியன் உள்ளன். இவன் பெருங் கோபி, பிந்ததேகி. இயன் ஏதோ ஒரு சொற்ப முகாந்தரத்தின்போல் அம் மலையாளிமேற் பெருங் கோபங்கொண்டு, அவன் வீடு தேடிச் சென்று மகழமூழ்க்கம் போல் வாய்மூழ்க்கம் பண்ணி, அடா, கள்ளப்பயலே கருங்காலிக்குத்தியா, அத்தனைக்கு ஆளாய் விட்டடையா? இத்தனைப்பகலில் உன்பாடு முடிக்கிறேன், ஓர் அடியில் விழுத்தகிறேன், ஓர் அடியில் அமுக்குகிறேன், என்ற கதவு வரையில் ஆரவாரமாய் வர, வீட்டுக்காரனுகிய அப்பொறையாளி, “பொறுதி பொறுதி கடலிலும்பெரிது” என்னுக் கோட்பாட்டுக்காரனானால், வேறேதும் பேசாது, வாரும், உளுக்காரும், இராத்திரிப் பசியாயிருந்தீர் போதும், எனதாடன் இச் சிற்றாண்டினைப் புசியும், அதன்பின் வகுக்காரியம் பர்க்கலைம் என்ற அவனை ஓர் ஆசனத்தில் உளுக்காருவித்துப் போசனம் அருத்த, அவன் சிற்றாணு உண்டும் கோபங்கொளியாத பின்னும் அமளிசெய்த எழும்பச், சமாதானுபேட்சியகிய அப் பொறையாளி அதையுங் வென்னியாத, ஓர் பாத்திரத்திற் கஷவயாள பாலீயம் வார்த்து, இதைப்பருகும், அதன்பின்னுல் வந்தகாரியம் முடிக்கலைம் என, அப் போக்கிரி அதையுங்வாக்கி உட்கொண்டு “இஞ்சலிடு” என்ற கிளம்பினுட்.

திரியாவரப் புரவி கதை

அப்போது அப் புத்திசாவியான மலையாளி, இந்தாரும் இச் சருட்டைக் குழியும், அதன் பின்ஜமது எண்ணம்போல் ஆகட்டும் ஏன், அவன் அதையும் வாங்கிச் சற்றே சாக்டியர்ய்க் கடைவாயில் வைத்துத் தலையையுன் சாய்த்துத் திருப்பித் திருப்பி நாலைந்துதரம் புகலவிட்டபின், மறுபடியும் ஏழும்பி வீரம்பேசி, இந்தாபார் உண்ணோ ஓர் குத்தில் அலுவல் பார்க்கிறேன் என்ற துள்ளிக் குதித்தான், அப்பொழுது அப் பொறையாளி அவன் கிட்டவாந்து, பொறு சற்றே நில், நான் ஒன்றுக்கும்போரசனப்பலி போட்டேன், கோபந்தனி யவில்லை; பானப்பலி செலுத்தினேன்; உன் ஆங்காரம் விட்டாயில்லை; ஈற்றிற் தகனப்பலியுங் தங்கேன், இதற்கும் உன் ஆட்டத்தில் ஓய்ந்தரயில்லை, “மருத்துமாவிற்குச் சமிக்கினை, மடங்காக் குதிரைக்குச் சவுக்கடி” அல்லவா? இனி இந்தா இவற்றிற்கு எல்லாம் மேலான பலியென்று, கதவுத் தாழ்ப்பாட்ட கட்டையை எடுத்துக், கன் எத்திலே நாலு. முதுகிலே நாலு போட்டுக், குறகுறென்றிழுத்தப் படலைக்கப்பாற்போக்கிப், பின்னும் பிடிரியில்லிரண்டும் முதுகில்லை என்றுமாய் நாலுபூசசார்த்தி, இனிப்போய்ப் புத்திபடி என்று அஜப்பிவிட்டான். இதுவே நீ விரும்பிய கதை என்றான். அப்பொழுது அம் மராட்டியன் முன்னையில் சின்று பின்னுஞ் செருக்குக் குணங்காட்டிப், போ, கீழவர, போ, முருங்கைக்காய் என்றாற் பாதியம் முறியுமா? என்ற மறுபடியும் பழம்ஆய்வதிற் பராக்காயிருக்கான்.

அப்பொழுது பூமியதிர நடவாப் புண்ணிய சிலனுகிய அவ் விருத்தன் அத் துட்டப்பயலைப்பார்த்து, இந்தமட்டும் போன்று போகட்டும், இவிமேலாகுதல் உணக்கு எல்ல படிப்பகளை படிப்பிக்கிறேன், எவரும் பார்க்கட்டும், “பொல்லாப்பிள்ளைக்கு வல்லாரே படிப்பி க்கவேண்டும்” “அடங்காப் பாம்பிற்கு மூக்கிற்கோல்லுராசன்” என்றுசொல்லிச், சற்றே எட்டத்தில் அலுவல் செய்துகொண்டு நின்ற வேலையாட்களைக் கைதட்டிக் கூவி, அகோ! வெகுள்க்கண்ணு, அகோ! கொள்ளிக் கண்ணு, அகோ! தருணகாலா, அகோ! காலகாலா, நிள்கள் நால்வரும் அத்திர கதியாய் இங்கே ஓடிவாருங்கள் என்றான். எச்மானது கட்டளைப்படி, அவர்கள் நால்வரும் முற்பட்டுப், பிரசண்டவாயுவேகமாய் ஓடிவா, அவன் அவர்களை கோக்கி, அதோ அம்மரத்தின்மேல் இருக்கின்ற இளங்குரங்கை கேள்கினீர்களா? என்றான்.

அவர்கள் ஆம், ஆம், ஐயனே, இவஜுக்கு யான்துசெய்வதுஏதெனக்,

பிரதிகிருத்தியன் கதை

கிழவன் செச்சச்சிவந்த கண்களோடு, இத் துடியாட்டப் பய ஹ்கு வெறியாட்டத்திகரித்தது. இவன் நமதுகுத்தப்பழங்கள், சம்பு நாவற்பழங்களைச் சேதப்படுத்தியதுமாத்திர மொன்றே, நம்மை யும் அல்லியம்பண்ணி கம்மேற் பழங்களைவிசி, நம்மை ஓர் சிறியன் என்ற மேரயாய் நையாண்டியபண்ணினன். “ரூர்க்கலும் முதலீஸுக்ரொண்டது விடா” என்றால், நான் எத்தனைதரம் இளக்கரமாய்ப் பேசியும் அத்தனைதரமும் அடித்த பந்தபோற் துடித்துக் கெம்பி ஏழும்புகிறுன்றி நற்புத்திக்குச் சாய்கிறோன் இல்லை. அடியாதநாடு படியாதென்று அறிவீர்களே. உங்களாலான மட்டில் இவனுக்குப் பாடஞ்சொல்லிவைவுக்கள் என, அவர்கள் ஆலகால் விஷம்போற் சின்து, உரலில் அகப்பட்டது உலக் கைக்குத் தப்புமா? எங்கள் கையில் அகப்பட்டவனைத் தப்பவிடு வோமா? இதோ ஒருசிமிஷம் நின்று எங்கள் வீரதீரத்தைப் பாரும் என்று சொல்லிக், கும்பமொன்றிற் கிடந்த கற்பகடக்கலங்களை அள்ளி வீராவேஷத்தோடு சில நிமிஷங்களாக ஒயாமாரியாய் வருவித்தார்கள்.

திரியாவரப்புரவிமன் தேகம் கொய்து இரத்த வர்ணங்களோன், எலும்புகள் நோவக், காயங்கள், கன்றல்கள் என்னுக்குமேற்பட, அவன் சூதவிருட்சத்தை விட்டுச் சட்டெனக் கிழே குதிக்க, ஏவற் காரர் அத்தனைபேரும் அவனைச் பிடித்து அதிகாரிமாரிடம் கொண் டிபோக, அவர்கள் அவனைச் சில கிழமைகளாகத் தலைக்கில் மாட்டி கல்லபாடம் படிப்பித்து அனுப்பினார்கள். அதமுதல் அவன் தனது தஷ்டுக்குணத்தை விட்டுச் சீர்திருத்தம் அடைந்தான்.

இதனாற், கரும்பை உரலில்டிடுத் துவைத்துப் பிளிந்தால் அன்றிச் சாறுவராகம் போலத், தட்டருக்கு ஊறுகாட்டினால் அன்றி நற்புத்தி தோற்றுத என்று உணர்க.

ஈ வது பிரதிகிருத்தியன் கதை.

அளங்த அளவால் அளக்கப்படும்.

Gather thistles, expect prickles.

விளேதாரணியம் என்னுக் குறங்காட்டிலே பிரதிகிருத்தியன் என்னும் ஓர் வேடனுள்ளன். இவனுக்குச் சுகுணசம்பண்ணி என்னும் ஓர் இடைச்சி மனைவியானான். இவள் குணத்தாற் சிறங்திருப்பினால்

பிரதிகிருத்தியன் கதை

சில அங்கபங்கத்தாற் சிறப்பீனருற்றவள். பெண்ணின் பிதாமா தாவுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பரிசுச் செலவுக்களுக்கியே பிரதிகிருத்தியன் இம் முடப்பெண்ணை விவாகம் பண்ணினான். பொறுமை முதலாம் பல நற்குணம் இவளிடமிருந்த போதினும் நான் என்ற அகங்காரம் இவளை விட்டுக் குடி பேரானதில்லை. “மயில்களுக்கு யின்களும் பெண்களோ, மாடப்புறுக்களும் பெண்களோ, என்னேயுங் தண்ணீருமூண்டானால் எங்களைவிட்ட பெண்களார்”, என்று பிழுக்குப்பேசின கூகைப் பட்சிகள் போல, எங்கால் சிர்சிறப்பாயிருந்தால் எனக்குச் சரிவந்தபெண்கள் பூயியில் இலரென்று தண்ணைக்குறித்து மிக விதந்தபேசுவாள். இவனுக்குப் பத்தாவாகிய பிரதிகிருத்தியனே தணக்கு யாரியார் எதேது செய்தார்களோ அவர்களுக்கு அதது தேடிச்செய்யுங் தொழிலில் அதி சிபுணன். தீமைக்குத் தீமைசெய்யாவிடில் இவனுக்கு ஒருபோதும் நித்திகர வருவதமில்லை; இவன் ஆசோதயாய் இருப்பதமில்லை. இந்த நியாயத்தையிட்டே இவன் வாசம்பண்ணும் அக் குறுங்காட்டுவேடரும் பிற கும் பிரதிகிருத்தியன் என்னும் நாமகாரணத்தை இவனுக்கிட்டார்கள்.

இவர்கள் வசித்த வினேதாரணியம் என்னுக்கு குறுங்காட்டுக்கு அருகிலுள்ள ஓர் பட்டிக்காட்டிலே தந்திரசிரோமனி என்னும் ஒரு சிழக் கோபாலனுள்ளன. இவன் யாரையேஜுங் தேடித் துரங்துபிடித்து கையாண்டிபண்ணி மனோவித்தனஞ்சு செய்வதையே வினேதமாய்க் கொண்டாடுபவன். இவனுக்குச் செம்பங்கிவல்லி என்னும் ஓர் குறுப்பெண் மனைவி ஆனாள். இவனிரு சமூசாரத்தவரும் சென்றாளாய் ஒருவர் ஒருவருடன் தேகபிராணனுய்ப் பிரியா வங்கனத்தோடு அழியா நேசராய் நான்விட்டு வந்தார்கள். ஒருநாட்தந்திரசிரோமனி என்னும் இகட்டயன் தன்றாண்டலூன் பிரதிக்கருத்தியன் விட்டுக்குச் சொல்லிச் சுகம்வினாவி உட்கார்ந்து காலா காரியங்களின்மேற் சல்லாபம் பேசித் தீர்ந்தபின், தனது தோழனுகிய அப் பிரதிகிருத்தியனை உற்றுநேரக்கி, அகோ! கேளும் வேடநாதரே, நான்டம் முடன்கைபங்கிலோசனம்பண்ணிநெடுங்கால மாயிற்கே. விருந்தில்லா உணவுமருந்தாதலால் இதுநமக்குப்பெருங்குக்கமாயிருக்கிறது; இத் துக்கத்திற்கு காம் முடிபுகட்டவேண்டும். நானை அபராணப்போது கீரும் உமது பாரியானுமாய் நமது இல்லத்துட்புகுந்து விருந்தருந்திப் போகவேண்டும் என்று பயபத்தியோடும், வேண்டுமையோடுக் கேட்டுக்கொண்டான். அதற்குப் பிரதி

பிரதிகிருத்தியன் கதை

கிருத்தியன், முதலிலே புண்ணுண்டானால்லே காடு நழையப்பட படவேன்டும்; நமது மித்தருவின் அழைப்புக்கு ஒத்தினங்கத் தடை என்ன, என்ற மனகில் நினைந்து, பக்கத்திலிருந்த சகுணங்களிலை இரகசியமாய் அழைத்து, அடி, உண் கருத்தென்ன சொல் என்றான்.

அவன் உத்தரமாய்ப் “பெண்ணின் குணமறிவேன் சம்பந்தவரைய் அறிவேன்” அக் கிழக்குறவனின் குணத்தையான் நன்றாய் அறிவேன்; ஏறிவானேன் சொற்றிவானேன்? சம்மதஞ் சொல்லத்திற்கும் எனப், பிரதிகிருத்தியன் அதற்கு ஓம்படாது, போ, போ, கொன்ட மனைவிக்கு அஞ்சி விருந்தோம்பார் இருந்தும் செத்தவர் என்பார்; கொண்ட மனைவிக்கு அஞ்சி விருந்துக்குப்போகார் அப்படிச் சொல் லப்படாரோ? இவர் வீட்டுக்குப்போவதினால் நமக்குவருங் கேட்டது என்று நினைந்து, தன் சிநேகிதணைப்பார்த்து, அப்படியாகட் டுங் தோழனே, அழைத்தபடி வருதுவம் என்று சம்மதஞ்சொல்லி, அவனை அனுப்பிக்கொண்டு, அடுத்தநாள் விடியற்காலையில் விருந்துக் குச்செல்ல ஆயத்தம் வண்ணினான்.

தன் அன்பியை அழைத்து அகோ! கண்ணுட்டி, இன்றைக்கு நமது சிநேகிதண் வீட்டிற்போய் விருந்தருந்தக் கேட்கப்பட்டதும், ஒன்றியாய்ப்போகாதுஉண்ணுடன்கூடிவர, அழைக்கப்பட்டதும் உனக்குத் தெரியுமே நிவிரைந்து நடக்கமாட்டாதவனாயினும் மெல்லமெல்லா ஸ்கட்டநடாந்தவா; நீநடக்கமாட்டாத திடுடங்களில்யான்உன்னைச்சுமந்தபோவேன் என்றான். சகுணசம்பங்னி என் பிரானநேசரே, ஆரைப்பிரிச்திருந்தாலுக்கணவனைவிட்டுப்பிரிச்திருக்கல்லுகாதென்பார், ஆதலால்உடன்கூட வருகிறேன் என்றான். அப்படியானால் உன் ஆடை ஆபரணங்களைக் கட்டிப் பூட்டி உன் குஞ்சகுழந்தைகளுக்கு வீட்டைப்பற்றிய சட்டதிட்டங்களைச் சொல்லி எழுந்திரு, மாமன்மாயி வீடுமாத்திரமா, சிநேகிதண் வீடும் மகாபாக்ஷியமே. ஆதலிற் கீக்கிரம் எழுந்திரு என, மனைவி, அப்படியாகட்டும், ஜயரே, எனச் சம்மதஞ்சொல்லி, வீட்டின் பாடுபயண்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரு குபண்ணி, விருந்துக்குப்போகச் சங்கத்தமாய் சின்றனன். “எல்லாரும் பொன்பூண எண்மகளோ பார்த்திருப்பாள் வாடிமகளே வறையேரட்டைக் கட்டிவிட” என்றெல்லாருத்தி தன்மகனுக்குச் சொல்லியபிரகாரங், தன் புருஷனேடே பயணத்துக்கு எத்தனப்பட்ட சகுணங்கள்விளக்கயை அவன் மாமியானவன் பார்த்து, அடி மகளே, வெறுங்கழுத்தோடு அயலார் வீட்டுக்குப் போகலாமா? “பிறந்த

பிரதிகிருத்தியன் கதை

ங்குக்குச் சீக் வேண்டாம் பெண்ணிருந்த ஊருக்குத் தாலிவேண்டாம்' ஆனால்நிபிறவிடம்போகிறபோதுடுத்துப்படுத்துப்போகவே ஸ்டும். இந்தா, எங்களுக்குப் பரவணியான இச் சங்குமணி இரத்தின வடத்தை உண் கழுத்திற் கட்டிப்போ என்றுகொகெக்க, அவன் அதை வாங்கிக் கழுத்தில் மாட்டிக்கொண்டு பிரயாணப்பட்டாள். குறித் தநேரத்திற் பிரதிகிருத்தியன் தன் பங்கினைக் கூட்டிக்கொண்டு அவன் நடக்க வருத்தப்பட்ட இடங்களிற் தன் தோள்மேல் வைத் துச் சுமந்துகொண்டு, காடுகள், மரங்கள், மலைகள் எல்லாங் கிடுகி டென்று அஸைய விரைந்துநடந்து, அத்தந்திர சிரோமணியிலுடைய வீட்டைச் சமீபித்தான்.

அவர்கள் வருகையை அவன் கண்டு, எதிர்கொண்டு சருவாடம் பர உபசாரத்துடன் அவர்களை அழைத்துத் தலைவாசலுட் கொண்டு போயிருத்தி, அருக்கியுபாத்தியம் வழங்கி, அவர்களோடு சரசசம் பாஷ்ணைபண்ணிச் சிலநேர மிருந்துபின் தன்மணைவியை ஓர் மூலையில் அழைத்து, என் கண்ணுட்டி செம்பங்கியாத்தாய், இன்றைக்கு என் வீட்டுக்கு விருந்தருந்துவந்த இவ் இருவரையும் நையாண்டிப் பண்ணி அனுப்பப்போகிறேன், உன் சம்மதி ஏதென, அவன் தன்பத் தாலை நோக்கிச் சொல்லுகிறோன்; கேளும், ஐயா, தங்கள் காயக மார் குறிப்பறிந்து ஒழுகுவதே பெண்கள் கடமை. ஆதலின் நீர் எடுத்து எடுப்பிற்கு நான் எதிர் வரமாட்டேன், ஆயின் ஒன்றநிலேன், விருந்திட்டுப் பகைதேடுவது புத்தியல்ல; ஒருவன் எந்தப்படியால் நிறுத்துக்கொடுக்கிறோனே அந்தப் படியாற்தானே அவனுக்கும் சிறுத்துக்கொடுக்கப்படும். நாம் ஒருவாருக்குத் "திவினைசெய்தாற் பேய் வினை செய்யும்" என்று அறிஞர் கூறுவார். "கெவோய்கேடுகினையா தேதானேவருங்கேடு" என்று பலமுறையும் உமக்குச்சொல்லியிருப்பேன். என் பிராணநேசரே, நீர் இன்றைக்கு நம் விருந்தர்க்கு ஓர்துர்ச்செய்கைசெய்தால் நாளைக்கு அவர் நமக்கு ஓர் வழிர்செய்கை செய்யாரா? சோற்றைக்கொடுத்துக் கழுத்தை அறுப்பாருண்டா? விருந்துக்குவாரும் என்ற நம் நேசரை அழைத்துக் கேலிபண்ணி அனுப்புகிறது யோக்கியதையல்ல. ஒழுங்கும் நேரமையுமாய் நடப்படுத்துப்புத்தி என்றான். தாங்கிர சிரோமணி கிணமடைந்து, இந்தத் தழாவாரமெல்லாம் உண்ணைக் கேட்டதாரெடி? கன்றுக் குட்டிகட்டச் சொன்னுற் கட்டுத்தறியைப் பிடிக்குவார் போல ஏன் வீண்காரி யஞ்சொல்ல உழறுகிறும்? இறைச்சி இன்றவர் கடுப்புக்கு மருந்தறி வர்; என் காரியம் நான் பார்ப்பேன், என்று தன் பெண்டாட்டி

பிரதிகிருத்தியன் கதை

மேற் சின்து, தன் இட்டம்போற் தன் விருந்தரை வெட்கப்படுத் தும்படியான எத்தனஞ்செய்து, மறுபடி தன் மனைவியுடன் கூடித் திரும்பி அவ் இருவரையும் விருந்துச்சாலைக்கு அழைத்தான். நால்வருங் தத்தமக்குரிய ஆசனங்களில் உளுக்கார்ந்தர்கள்.

விருந்தர்களுக்கு முன் வைக்கப்பட்ட சக்கராகிருதியான இரண்டு தட்டைத் தாம்பாளங்களிலே கேழ்வரரு, சாமை, குரக்கனு திய பச்சைப்படியாய்ச் சில மூள்ளங் கிழங்குகளுடனும், பல கீண்பண்டங்களுடனும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. வீட்டுக்காரர் களுக்குமுன் வைக்கப்பட்டிருந்த தாம்பாளங்களிலோ, மாவிறை ச்சி, மரைஇறைச்சி, உழும்பிறைச்சி, முயலிறைச்சி முதலாம் பல இறைச்சிகள் பொரித்துங், களித்துங், சட்டுங், காய்ச்சியும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றுடன் சம்பாச்சோறும் படைக்கப்பட்டிருந்தது. அப்பொழுது தந்திரசிரோமணி தன் சிநேகிதன் பிரதிகிருத்தியனையும் அவன் மனைவியையும் நோக்கி, ஆகா, சிநேகிதரே, சாப்பிடுவதற்கு இனித் தட்ட என்ன? சாதத்தில் அன்றங்கள், கறிவர்க்கங்களிற்கிள்ளுங்கள், மாவிறைச்சியைக் கடியுங்கள், மயிலிறைச்சியைக் கையிற் பிடியுங்கள், என்ற சமாளித்துப்பேசைப், பிரதிகிருத்தியன் இதுவரையும் கண்ணேட்டஞ் செலுத்தாததுத் தாம்பாளத்தில்வீண் பொருட்கள்பலவிருக்கக்கண்டுவெட்டி, அபிமானத்தாற்தாண்டப்பட்டு ஐயோ! நம்நேசன் “உறவுபோலிருந்து குழவிபோற்கொட்டினே” ஆயின், ஆணைக்கொரு காலம்வந்தாற் பூணைக்கு ஒருகாலம்வராதா? என்ற நினைந்து பெருமுச்செறிந்து, வெறுவயிற்கேட்டு அகழுக்கள் குறுவி மௌனியாயிருக்க, அவன் பாரி சுகுண சம்பன்னியோ, அவ் இடையன் செய்த மோசத்தையுந் தனக்கும் புருஷனுக்கும்தற்றங்கிவைத்தையையும் நினைந்து ஏங்கித் துய்கியிருக்க, அவ் இடையனை கெக்கவில்கொட்டி அக்களிப்பாகி, சண்பரே, உப்பின்று, புளியின்று, எக்கறியுத்தமம், என்ற நளினம்பண்ணித் திருத்தநிராஸ்தா என்று வினாவி, வீரகுரங் தன் வாளை நிட்டிச் சத்தருக்களைக் கொத்தரிந்தாற்போற் தன் கையைசிட்டித் தன் முத்திரத்திலிருந்தவற்றை வரரித் தந்தாயுதங்களால் மாத்திரைப் பொழுதிற் சரிக்கட்டிடுட்கொள்ளச், செம்பங்கியாத்தையுந் தன் புருஷன்கைய்த பாவணைபோற் தன் தாம்பாளத்திருந்தவற்றைக் கணப்பொழுதில் எடுத்துச் சரிக்கட்டினான். இவ்வாறு விருந்தருந்தல் நிறைவேற்று.

அக் கொண்டாட்டம் முற்றியபின்னர்ப், பிரதிகிருத்தியன் தாம்

பிரதிகிருத்தியன் கதை

பூதாரணம்பண்ணிற்கு, தந்திரசிரோமனியைப் பார்த்து, விழுந்த வன் சிரிப்பனும் வெடக்கத்துக்கஞ்சி என்றபோற் சமாளித்து, வாரிர் பிராணநேசரே, உங்கள் விருந்து எங்கட்டு மகா பாக்கியமே அதைப்பற்றி நாம் பேசவேண்டியதென? நீங்கள் செய்த தயவில்க ராய் உங்களுக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். நெடுநேரமாயிற்று. நான் குஞ்சகுழந்தைகள் எங்களைத்தேடுமே. ஆனபடியால் வீட்டுக்கு ப்போகாதுத்தாவு கொடுத்து அனுப்புக்கள் என்று விடைபெற்றுத் தன் மனைவியுடன் தன் காட்டுக்குத் திரும்பினான். நெடுநாட்சென்று இச் சம்பவம் பழையது பட்டுப்போயினும், பிரதிகிருத்தியன் தன் நாமகாரணப்படி பதிற் திமைசெய்வதே கருத்தாய்த், தான் பட்ட இலக்கசையைச்சுற்றும்மறவாது, எனக்குந்காலம் வரும் என்று சினிவத்திற்கு ஒருநாள் அதிகாலையிற் தன் சிற்றிலை விட்டுத் தெளிம்பித், தனது சிநேகிதன் தந்திரசிரோமனியினுடைய வீட்டுக்கு வந்து, அவ்விடந் தன் சிநேகிதருடன் நாநாகாரணியங்களையும் பற்றிப் பேசியபின்பு, அக் கிழ இடையனைப்பார்த்தச் சொல்லுகிறேன். அகோ! சிநேகிதா, தந்திரேசா, பின்னிட்டுவரும் புந்திவாரத்தில் என் குழந்தைக்கு அன்னப்பிராசனம்பண்ண என்னுடென்றேன். அத்தருணம் நான் யாரை அழையாதபோதினும் உம்மையும் உம் மனைவியையும் அழையாதிருப்பது எனக்குப் பிரீதியாய்த்தோற்றவில்லை. எதுவகையும் எத்தடை நேரிட்டும் அத்தருணம் நிரும் என்னேசி செம்பங்கிவல்லியும் நமது புன்க்கரையைக் கனஞ்செய்து, என்னையும் என் மனையாட்டியையும் கடமைப்படுத்திச் சமாளித்துப் போகவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். அதற்கு மற்றொழி ஏதென்று தயவோடு கேட்டனன்.

அப்போது தந்திரசிரோமனி அப்படியாகட்டும், தளர்ந்தவயசின வூயினும், எங்கள் பிள்ளைகளுக்குடிகளுக்கும் உங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் நல் இணக்கமுன் சமாதானமுங் குடிவைத்துப் போவதே என் நித்திய அபிப்பிராய மாதலால் உமது அழைப்பிற்கு இசைத் தேன் என்று சம்மதனுச் சொல்லி, அப்பால் அவனை வழிவிட்டதுயைப் பறூம்பப், பிரதிகிருத்தியனுக் தன் என்னம் வாய்த்ததென்று உள்ளத்தில் சினைந்து மறபடியுன் சமாளித்துப் பழைமைபோற் சிநேகி தம் பாராட்டி, அரைஙியிஷத்திற் தன் இல்லிடஞ் சேர்ந்தான். இப்பாற் குறித்த புந்திவாரப்புலரியில் இடையன் வாடிக்கைக்குமுந்தத் துயிலுணர்ந்து எழுந்து, சிலநாளைக்குமுன் தான் செய்த மோசத் தையங் தன் சிநேகிதன் பெயர்பிரதிகிருத்தியன் என்றிருப்பதையும்

பிரதிகிருத்தியன் கதை

மறந்து தன் பெண்டாட்டி செம்பங்கிவல்லியையும் படுக்கை விட இக் கிளப்பிக், காலைநிட்டைகளைச் சட்டமாய் முடித்துப், புராதன போசனஞ் சுற்றேஜும் புனியாது, மிகு பசியுடன் மனைவியுடன் கூடிப் பாதவாகனஞ்சூராய்க் களைத்துவிவருங்கிப் பிரதிகிருத்தியனது கிரகஞ்சென்றனன்.

அங்கே அன்னப்பிராசனச் சடங்கிற்கு பின்னாலும் சிநேகிதரும் வராமலும், வந்தபோதும் அவர்களை ஆதரித்து உபசரித்தற்கடுத்த ஆரவாரமில்லாமையும் இருக்கக் கண்டு, மனசிலை ஜூயங்கொண்டு, முற்றத்தில் ஸின்றலாவித் தாங்கள் வந்திருக்குஞ் செய்தியை அறி வித்தாராளன். உடனே பிரதிகிருத்தியனும் அவன் மனைவி சுகுணக ண்ணிகையும் வெளிவந்து, எதிர்கொண்டழைத்து உட்சென்று, இருக்ககயீங்து அளவளாய்டுங்கித வார்த்தைகள் பேசிச், சங்கிதவிலே ந அபிநயஞ்செய்து, உச்சிதிரும்பும்வரைக்கும் அவர்களுடன் கூடி க்கொண்டாட்டம்பண்ணிப் பொழுதபோக்கினார்கள். பின்பு பிரதிகிருத்தியன் தன் மனையாட்டியைப் புறம்பாயழைத்து அன்ற அவர்செய்த செய்கைக்கு வதிற்செய்கை இன்று ஈான் செய்யவே ண்டாமா? உன் கருத்து எப்படி எனச், சுகுணிசொல்லுகிறார்கள். கேளும், பிராணநோசேரே, நாம் என்றைக்கிருந்தும் ஒருங்கள் இறப்பது மெய்யே. “தீதற்றசெல்வமுங் தேடிப்புக்கதத்த திரவியமுங்-காதற் றஜியும் வாராதுகாஜுங் கடைவழிக்கே.” நாஞ்செய்த நன்மைத் தமயே நம்முடன் கூடவருவன. ஆதலால் அறிவில்லாத துண்மார்க்கரை ஒப்ப நாஞ்சைமைக்குத் திமை செய்யப்படாது. திமைக்குத் தீமைசெய்யனினைப்பது நெருப்பை நூர்க்க நெய்யவார்ப்பது போலிருக்கும். திமைக்கு நன்மைசெய்வதே சரி. மரமுங் தன்னை வெட்டுகிறவனுக்கு நிழலைக்கொடுக்கும். சுங்கராமசௌரியன்சரிதமே இதற்குத் திருட்டாந்தம் என்றார்கள். பிரதிகிருத்தியன் அச்சரிதம் யாது? சொல்லுக எனச், சுகுணபன்னி சொல்லுகிறார்கள்.

அப்பா! என்கண்மனியே, நாம் இருக்கும் பருவதத்தக்குத் தெட்சன பாரிசத்திலே, வனமார்க்கமான ஒரு மைதானத்திலே, இருதிற இராச்சியக் காரர்களுக்குள்ளே, ஒரு நெடும் பூசல் ஓர் காலம் நேரிட்டது. அக்காட்டிலேயான் என் மாதாப் பிதாக்காஞ்சன் கூடி மாடுமேய்க்கப் போயிருக்கேன். யுத்தங் தணிந்தபின் பினைக் காடாயிருந்த அவ் இரண்களத்திலே மாமிசபோசனம் உண்ணோம் கைசெலாண்டு வந்த காகங் கழுகுப்பட்சிகளூடன், கோணுய், நரிக வின் கூத்தைப் பார்க்கும்படி சுற்றுநேரங் தாழித்து நின்றோம்.

பிரதிகிருத்தியன் கதை

சயங்கொண்ட பட்சத்தானுன சங்கிராமசௌரியன் என்னும் யுத்தசேவகன் ஒருவன் தனக்கு அதி இளைப்பானவுடன் தன் முதலே ஓர் சரைக்குடிகில் நிறைந்திருந்த சோமபானத்தை எடுத்துக் குடிக்கப்போகையில், எதிர்க்கட்சியானுப் பூரணகளத்திற் காயம்பப் பட்டு மூர்ச்சித்துக் கிடக்கும்மாவுத்தனுருவன் அனுக்கத்தோடுஅவரைக்கவி அண்ணே, என தாகத்தையும் பார்த்துக்கொள், என்றான். வாயில் வார்க்கழுன் சத்தங் காதில் விழுந்ததினால் அச் சங்கிராமசௌரியன் அங்கம் பக்கம் பார்த்து, நிலத்திலே இரத்தச் சேற்றுட்கிடந்த தன் பகைனைக்கண்டு, மனதுருகி என் தாகத்தில் உங்காம் பக்கம் பெரிதாதலால் கீயே குடியென்ற அவனுக்கு நீட்ட, அவன் வாயிற் கொஞ்சம் வார்க்கத், தாகஞ் சற்றே தணிய, அப் பகைவன் தன் ஈட்டியை எடுத்து இவன் மேல் ஏறிய, அது அவனது தோண் மூட்டைச் சீய்த்துப்போயிற்று.

அப்பொழுது அவன் ஆடா சண்டி, நன்மைக்குத் திது இத்தனை கீக்கிராமாய் அளித்தாயா? போ, போ, உன்னை இதுகணங் தண்டக்க, எனக்கு அதிகாரமுமுண்டு, இடமுமுண்டு. என் உடைவாளால் உண்ணை ஓர் நிமிஷத்திற் கொத்தரின்து உன் மாயிசத்தை ஏற் குழங்கும் இப்பினங்கின்னி விலங்குகள் பறவைகள் மூன் வீசல் கூடும். ஆயினுங் தீமைக்கு நன்மைசெய்வதே என் சுபரபப் பிரமாணமாதலால் உன் உயிர் தந்தேன். உன் தாகந்தணிய மேலும் இந்தா மது த்தந்தேன் என்று சொல்லி அவனுக்குப் பானமூட்டி அவனை ஆதரிக்கக் கண்டேன். என் நேசரே, தீமைக்குத் தீமையல்லத் தீமைக்கு உன்மை செய்வதே அறம். தன்னீரும் மூன்றுதரம் பொறுக்குமாமே என்றான். பிரதிகிருத்தியன் சிரித்து, மதியற்றவளே, போ, போ, உன் பேச்சை இதிற் கேளேன். அமூக்கையமுக்குக்கொல் தும் இமூக்கையமிழுக்கு வெல்லும், என்றாம் இவன் செய்த சோளாற்றினுலேயே நாம் இவனை வெல்லவேண்டும். அட, கண்ணுட்டி, செய்தார்க்குச் செய்வதுசெத்தபின்னே? கீயேசொல்லுக. அன்றியும் எவ்வளைருவதுந்தான்தான் விதைத்ததைத் தானேன் வெட்டியிதிக்கவரும். ஒருவன் தினையை விதைத்தாற் தினையையே அறப்பான். ஒருவன் வினையை விதைத்தால் வினையையே அறப்பான். ஆமனாக்கு விதைத்தால் ஆச்சாமுளைக்குமா? போடி, போ, மதிகெட்டவளே, என்று மறுத்துத் திரும்பித், தன் விருந்தரை அசனமன்றபம் அழைத்துப்போனான்.

அங்கே பிரதிகிருத்தியன் கொடுத்தகட்டளைப்பிராரம் அவனது

பிரதிகிருத்தியன் கதை

வேலைக்காரரால் நான்கு தலைவாழையிலைகள் போடப்பட்டன. அங்கான்கு வாழையிலைகளுள், இரண்டிலே சகல ருசியுள்ள பழவர்க்கங்கள், மூலவர்க்கங்கள், இறைச்சிவர்க்கங்கள் யாவும் கும்பமாய்க்குவிக்கப்பட்டிருக்க, மற்றிரண்டு இலைகளும் சொற்பதித்தகஞ்சியன்றி வேறொன்று மில்லாதிருந்தன. இவ் இரு வெற்றிலைகளுக்கு மூன்னே பிரதிகிருத்தியன் விருந்தரை உஞ்சாரப்பண்ணி, மற்றிலையிரண்டின்மூன் தான்தன்மகைவியுடன் உஞ்சாரங்தபின், தன் சிரே சிதன் தந்திரகேசரியையும் அவன் மனையாட்டி செம்பங்கிலவல்லியையும் நோக்கி, அகோ! பிராண்சேசரே, இன்று நான் என் மகனுக்கு அன்னப்பிராசனஞ்செய்ய சியமித்து உம்மை என் வீட்டுக்கு அழைத்தேன். நான் உமக்கு அறிவிக்கவந்த மற்றங்கள் என் மகன் காலஞ்சென்றுன். ஆதலால் நான் பிறநேசருக்கு அறிவிக்க அவசியம் வரவில்லை. என் குழந்தை இறந்தது எனக்கு அமங்கலமாயிழும் நாட்கள் இரண்டு மூன்று சென்றனவாதலாலும், நீவிரவந்தது எனக்கு மங்கலமாயிருப்பதாலும், நெடுநாளாய் மறந்துவிட்ட சிரே கக்கொண்டாட்டத்தை இன்றைக்குச் சந்தோஷமாய்க் கொண்டாடுவேன். ஆயினும் அதி ஆடம்பரமாயல்லச், சொற்பமாத்திரமாய்த்தான். குறைநினையாது உள்ளதில் வள்ளிசாய்த் தங்களுக்கு என்று அடியேன் சமைப்பித்த சாதங்கறிகளைக் கிருத்தியாய் உண்டருளக் கேட்கிறேன் என்றுசொல்லிஸ், தன்மூன் இடப்பட்ட போசனத்தை அதி குசாலோடிருந்து உண்ண, அவன் மனைவியுங் தனக்கு மூன்னிடப்பட்ட போசனத்தை அதி ஆவலோடு தின்னத், தங்கிரகேசரியும் அவன் மனைவி செம்பங்கிலவல்லியுங் தங்கள் வாயிலிருக்கு, புளியுண்ணகண்டோர் வாய்நீர்போத், தாரைதாரையாய் நீர்சொரியக் கணுசியை விரல்களாற்றடவி வாயிற் பூசி வெட்கத்தாலுட்கி, மயுனமாகி, முன்னேரஞ்செய்தலினை பின்னேரம் வந்ததே என்று மனம்நொந்து, ஏதும் எதிர்பேச நாவெழாது முகங்குருவித் தலைதாழ்த்தி இருந்தனர்.

அப்பொழுது பிரதிகிருத்தியன் தன் விருந்தரைத் தனித்தனிக்கவி, ஆகா! எப்படி? உண்மூரா? சோற்றை உண்மூரா? கறியை உண்மூரா? குழம்பு எப்படி? பெரியலெப்படி? வறையல் எப்படி? துகவயல் எப்படி? அந்த அப்பளத்திற் கொஞ்சம்நெரித்துண்ணுங்கள், இந்த ரசத்திற் சிறிது வாட்டது உண்ணுக்கள் என்று ஊரிலுள்ள பசிடிகளொல்லான் சொல்லிச் சமாளித்துக் கேலிபண்ணிக்கை அலம்பி, அடுத்த மண்டபத்துட்சாந்து, சவாது, பணிநீர் எடுத்து

விடாதமிண்டன் கதை

வருகிறோம் என்று போகத், தந்திரகேசரியும், மனீயாட்டியும் வெட்கமடைஞ்து, குடியிருந்தறி, வழிநடந்தறி, சினேகங்கூடியறி, என்று இருந்த இடத்திற்கும் பேசாது, வாய்க்காலுப்புச் சிலையால் வடியும் என்பது எம்மல் நிறைவேற்றறு; நாம் முடிந்த தட்டமே நம்மை விழுத்திற்று; நாமே எங்கள் தலையைச் சொறியைக் கொள்ளிதேடிக் கொண்டோம்; இத்துடன் இரவற்சிலையை நம்பித் தன் கந்தையை அபிப்பித்தேர்ட்ட புத்தியீண்ஜைப்போலச், சினேகிதன் கீட்டுச் சோற்றைநம்பி எங்கள் கீட்டுப்பழங்கோற்றுத் தண்ணீரையும் புளிக்க விட்டு வந்தோம் என்று சொல்லிச் சலித்துந் தேந்தமாகி முழு நாட்பகிக்களையோடு ரோட்டமாய்த்தம்பட்டிக்காடு தேடி ஓடினர்.

இதனால் ஒவ்வொருவனுங் தான்தான் விதைத்ததையே அறுக்க வரும் என்றும், அளந்த அளவாலே அளக்கப்பெறுவான் என்றும் உணர்க.

மூ-வது விடாத மிண்டன் கதை.

முயற்சி அனுகூலங் நாம்.

Depend more on your own exertions than fortune.

தால்புரம் என்னும் பட்டினமொன்றிலே விடாதமிண்டன் என்ற பேருள்ள காகராசன் ஒருவன் இருந்தான். இவன் நெடுங்காலம் மகா உத்தங்ட கெம்பீரத்துடன் கொலுவிருந்து அரசு பண்ணி வருங்காலத்து ஒருங்கள், எவி வேட்டையாட விருப்பமுற்றுத் தன் பரிவாரத்தாரை அழைத்துக்கொண்டு, நாடெராருவி வன மார்க்கம் வருகையிற், சன்ட பூபாலன் என்னும் எவி அரசு மெருவன் அவன் கண் எதிர்ப்பட்டான். சன்டபூபாலனுக்கு விடாதமிண்டன் சுபா வீக்ச சந்திருவரானதால் இரு பகுதிக் கேளவீரருக்குக் கண் முடிக் கண் திறக்கும் கண வேளையிற் பெரும் பூசல் கேளிட்டத.

காகேசரன் பகுதியார் மேலாட்டக்காரரானதாற், சன்டபூபால எது கேளுபதியுஞ் கேளுவீரரும் அணிகுலைந்து; படைமுரிந்து, பிரச ண்டமாருதத்துக்கு முற்பட்ட சிறுஞ்சீப் பஞ்ச போற், பறக்கடிக் கப்பட்டுச், சின்னபின்னமாய்டுல்வேறு, குடல்வேறு, தாள்வேறு, தோள்வேறு, தலைவேறு, வீரல் வேறுய் இரண்களத்தில் மடியச்,

விடாதமிண்டன் கதை

கண்டபுரல்லும் அவர்கள் மத்தியில் விழுஞ்சான். காகேசன் அவர்கள் பின்குவைகளைத் தன் பரிவாரத்தார், சௌநூலீர், யாவ ருக்கும் விருந்தருந்தக் கொடுத்து, இரத்த விடாய் மாறியுங் தன் ஸீர் விடாய் பெருகியதாற் தாக சாந்தி செய்ய வாஞ்சித்துத், தன்ஸீர் தேடும்படியாப்பத் தன் ஏவலாளரை அனுப்ப வினைந்துங், “கன எலி கூடி என்னுல் வளையெடா”, என்றும் போல, மம் வேலையாட்கள் பலராதலால் அவசரத்திற்கு அவர்களால் இங்நேரம் ஒன்றும் வாயாதென்று தீர்த்துத், தானே தன் முயற்சியாற் தேடவேண்டும் என்னும் பிடிவாதத்தாற் அண்டப்பட்டுக், கானகமெங்கும் பறந்தோடித் திரிந்தான். திரிந்தும் பின்னும் அகப்படாமையாற், தான் முன் யுத்தமாடிய இளைப்போடும் பின் நிருக்காய்ப் பறந்த தவிப்போடுக், தன்ஸீர்த் தாகம் வர வர அதிகரிக்க, அதனுடன் கோடை வெப்பங் தன் பஞ்சேந்திரியங்களை மயக்க, ஈற்றில் அறிவு மியுங் தருணம், அக் கானகத்துள்ள மலையடிவராத்திற் தவசபன் ஸீக்கொண்டிருந்த ஓர் இருடியின் பன்னசாலை ஒன்று அவன் கண் ஆக்கு எதிர்ப்பட்டது.

அப் பன்னசாலை முற்றத்தில் ஓர் சிறு வாய்க் கரகமும் அதனாடி பிற் கொஞ்சக் கங்கரசலமும் இருக்கக் கண்டு, ஆண்ந பரவசத் தோடு அதனைச் சமீபித்து, இதயம் பூரித்துத், தன் சொன்னட ஸீடித் தாகசாந்திபண்ண முயன்றுன். ஜையேயா ! கைக்கெட்டிய பொருள் வாய்க்கெட்டவில்லை. எனினும் விடாதகண்டனுப்ப “பளையடித்த இடத்திலே கழுதை வட்டப்போட்டது” என்றும் போல, அக் கரத்தை நாலுதரம் ஆறுதரஞ் சுற்றிச்சுற்றிப் பார்த்தும், எட்ட உள்ளும் வாயாது மிகவுக் கோரப்படுத்து, ஜையோ ! கெஞ்சமே, நாவோ புலருகின்றது, என் தாமோ மீறுகின்றது. கிட்டியும் நான் தேடியபொருள் என் வாய்க்கெட்டவில்லை. என் மந்திரிமார், சேநூலீர், தாணிதத்தலைவர், பரிவாரத்தார், யாவறையும் விட்டு ஒன்றியாப் பகாந்தமான இடத்திலும்ஹேன் ; அறிமுகமானோர் ஒரு வரையுக் கான்கின்றில்லை ; செய்வதொன் றறியேன் தெய்வமே, என்று கலங்கிப் புலம்யிச் சேரகமடைந்து, பசிவந்தாற் சுகி வேண்டாம், சித்திரை வந்தாற் பாம் வேண்டாம், ஆதலாற் புழுதியார்ந்த ஸிலத்தில் சித்திரையாகும் வேளையில் “முயற்சியுடையோன் எவ்வறையும் வெவ்வன்” “தெய்வத்தாலாகாதவினும் முயற்சி தன் மெய்வருந்தக் கூலிதரும்” என்னும் இரண்டு நாதாக்கள் வாக்கு அவஜுக்கு ஞாபகத்திற் கணுப்போற் தென்பட்டு, அவன் கெஞ்சிற்

புண்ணிய கோபன் கதை

தட்டி யெழுப்பின. அவன் உடனே விழித்து அக்கம் பக்கம் கோ க்குகையிற் பக்கத்திலே ஒரு கற்குவியல் தோன்றிற்ற. தேங்ற வே, “வல்லவருக்குப் புல்லுமாயுதமல்லவா” என்ற சொல்லி ஓர்மத்துடன், அவன் அந்தச் சிலைக்குவியலை அனுசி, அக் குவிய லிலிருக்குஞ் சிறுக் கற்களை ஒவ்வொன்றிற்கும் கல்விக் கரகத்திற் போட்டுப் போட்டு சிறைக்கச், சில கணங்களால் அக் கரகத்தின் அடியிலிருந்த கங்காசலம் அதன் விளிம்புமட்டத்தில் மேலிட்டது.

தன்னீர் சிலைபிரிந்து கரகவாயைக் கிட்டக், காகேசன், “துணிக் தார்க்குத் துக்கமுண்டா” என்ற மகிழ்ந்து, தன் வாயை விட்டுத் தண்ணீரில் கணைத்து, அ, ஆ! அதிட்டம் இன்னும் என்னை விட்டக ஸ்ரூதில்லை என்று ஆனந்தக் கூத்தாடிப், புனுகிப் புனுகிப் பரையம் அருந்தி, மயக்கந் தெளிர்து இளைப்பாறஞ் சமயங், தங்கள் மன்னைக் கானுது வருந்திய தாணைத் தலைவரும் பிறரும் அடவிகள் என்குஞ் தருவி மேற்படி பன்னசாலையன்றை வந்து அங்கே காகேச ணைக் கண்டு, சாஷ்டாங்க தண்டன் செய்து அவணைக் கானுமந் தாங்கள் பட்ட அவதியைச் சொல்லத், தன்னீர் கிடையாது தான் பட்ட அவதியைக் காரராசன் அவர்களுக்குச் சொல்ல, அப்புறம் எல்லவரும் இராசரீகப் பவனியுடன் தால்புரம் போயினர்.

இதனால் முயற்சி அனுகூலிக்கும் என்றும் பிரயாசம் சித்திதரும் என்றும் உணர்க.

ஈ-வது புண்ணியகோபன் கதை.

சோல்லினுஞ் செய்கை பயன்தரும்.

Example teaches better than precept.

விகடகாந்தாரம் என்னும் பெருங் காட்டான்றிலே புண்ணியகோ பன் என்னும் ஒரு வேடஜும், விழுமசீலன் என்றும் ஒரு குறவஜும் விடாத தெரடர்ந்த உழுவல் அண்போடு நெடுங்காலன் ககவாசமா யிருந்தார்கள். இருப்பினும் ஒந்தி வேலிக்கிழுக்குஞ் தவளை தன்னீ ருக்கிழுக்கும், என்ற முதறைப்படி ஒவ்வொருவஜுஞ் தன் தன் பிற ப்பிற்குரிய சுபாபக் குணத்தைக் கொண்டாடியருவான். வேடன்

புண்ணிய கோபன் கதை

பிறப்பாற் செட்ட குணா விருந்தினால் இடைக்கிடை தனக் குழவுக்கும் இடையேயிருந்த கொண்டாட்டங்களில் எல்லாந் தன் வேடக் குணத்தைக் காட்டாதிருப்பதில்லை. குறவனே பொபத்தே சாது குணா விருந்தினால் தன் தோழனது கடையில் ஒருங்கும் வெப்பங்கொள்ளது அவனது முரட்டெப் பேச்சையும் ஈடையையுன் சுகித்துக்கொள்ளா திருந்ததில்லை.

இவ்வாறு ஒருவன் நெருப்புக் குணாமுருந்தும் மற்றவன் கீர்க் குணாமிருந்தால் இருவரும் பிளங்க நெஞ்சின்றி ஒரு மட்டுக்கு ஒப்புரவாய் நடந்து வருங் காலத் தொருஙாள், விழுமசிலனுகிய அக் குறவன் வழகம் போல அதி காலையிற் பள்ளியை விட்டெழுந்து, பற்கெம்பிட்டுத் தந்தசுத்திசெய்து, கால் முகங் கழுவித் தன் காலைக் கடன்களை ஒருங்கே நடப்பித்தலின், கானக முழுவதும் திரிந்து பாம்புவேட்டமாடி, உதரழுசை செய்தான். அது முடிய வெயிலின் கொடிய வெப்பத்தாற் தாகமடைந்து அத் தாகத்துக்குச் சாந்தி செய்யும் பொருட்டுச் சூரியன் உச்சிக்குத் திரும்பிய சமய த்திற் காட்டிலே மரச் சோலைகளுக்கு இடையிலே இருந்த ஒரு வாவியை நன்றாகி, அதிற் பானீயம் பருகி, அவ் வாவிக்கு உத்தரபாக த்திலிருந்த ஓர் ஆவரிஞ்சித் தறிமேல் ஏறிச் சாங்கோபாங்கமாய் உட்காங்க்தான்.

இப் ஆவரிஞ்சிக் குற்றிக்கு அடுக்க ஓர் ஆழமான கூவல் ஒன்றிருந்தது. அதை அறியாதோ, வல்லையீனத்தால் மஜியாதோ, அக் குறவன் உளுக்கார்ந்திருக்கையிற், சந்தனமரச் சோலைகளுக்கு ஊடாக உலாவி, வாவியிற் செறிந்த சுத்த தண்ணீரின் மேற் படிந்து வீசிய சிற தென்றற் காற்றுளது அவன் மேற்பட்டுச் சோகரியமா மிருந்ததினால், அவன் சித்திராதேவியின் வலையிற் சிக்குஞ்சு குறட்டை மிழுந்துத் தாக்கமரசி, அருண்டுபுரண்டு எழும்புஞ் சமயத்திற் பந்து கிழ்ந்தாற்போல் உருண்டு அவ் ஆழந்த கூவத்தில் விழுந்தான். விழுந்தஞ்சு, சற்றே நீந்த அறிக்தோலுதலாற் கைகாலைத்துச் சிறிதை சேர அல்திப்பட்டு நீந்தியுங், காலைத்தித்தநால் உயிர் அக்கோ இங்கோ என்று சுரோட்டான சிலையுடன் ஓர் படர்கொடியிற் பற்றித் தாபரமாய் நின்றான். அச்சமயத்தே வைக்கறையில் எழுந்து, அப்ப ஆத்தாணியை முதகின்மேற் போட்டு, இடக்கை வில்லோடும் வலக்கை அம்போடிங் கலைமான் ஒன்றைத் தரத்தி வேட்டையாடிக், கடு மூழுவதுங் திரிந்த இளைப்பால் வெயர்களை சொரிய மேற்படி வாவியில் வந்து தண்ணீர் அருந்தித், தாகங் தீர்த்துக் கால் மேல்

புண்ணிய கோபன் கதை

அலம்பி அகோரம் கீக்கிய புண்ணியகோபனுங் குறித்த சிவாற்றின் சமீபம் போந்து சற்றே முசிப்பாறும்படி அந்த ஆவரிஞ்சித் தறி மேல் ஏறினான். அது நாலு மூன்று மூழச் சதுரமாயிருங்ததனால் நன்றாயிருந்து களைப்பாறவும் படுத்துகிளைப்பாறவும் வசதியாயிருந்தது. ஆகவே புண்ணியகோபன் அதின்மேல் ஏறித், தன் அம்புக்கூட்டைத் தலையையாய் வைத்துப் படுத்துப் பொய்யுடக்கமாகா மூன்னே, அப் பாழ்ந்தினாற்றிலிருந்து சரேல், சரேல், என்று ஒலி கேட்க, அவன் திடுக்கிட்டு எழுங்கு, இதேது காரணம்? சின்றுவள் முதலை மிருக்கிறதா? என்று மனதோடு பேசிச் சட்டென வில்லை வளைத் துக்குணத்தொனி காட்டி, நச்சம்பு ஒன்றைக் கெர்ச்சித்தத்தோடு பூட்டிக், சின்றவை எட்டிப் பார்த்து, முதலையல்ல ஓராள் என்ற கண்டு, அஃதியார்டீ என்றான்.

ஆர் என்ற வினாவானது விழுமசீலன் காதிற் தேவாயிரத்தைக் குட்டத்தோடு சரித்து ஊற்றினாற்போன்றிருந்தது. அந்த இரண்டொரு அட்சரங் சின்றுக்குட்ட கிடக்கும் விழுமசீலை கோக்கி, சினேஷ்த னே, பயப்படாதே, அது நான்தான் உன் உயிர்த் தோழன், காலத் தே உனக்குச் சகாயனுய் வங்கேன், என்றாற்போலிருந்தது. குரைலோகசயால் இது தனது சினேஷ்தன் புண்ணியகோபன்தான்னன் ற விழுமசீலன் அறிந்துகு செடி மறைப்பால் அவனுக்கு இவனது முகரூபங் தெரியவில்லை. தெரியாதிருந்தும் நாற்பது ஜம்பது வருஷக் கொண்டாட்டத்தாற் சத்தியம் இதென் உத்தம தோழன் குரைலென்று சிச்சயித்துக், சக்தோஷத்தாற் குதகுவித்த, என் ஆபத்து இதோ பருதிமுன் பனிபோற் பறக்கிறது என்று அக்களித்து, அண்ணாந்துபார்த்து, அகோ! தோழனே, கப்பல் அக்கப்பாடு அடைந் தார்க்குத் தோணி ஒன்று எதிர் வந்தாற்போல, இப் பாழ்க் குழி யிற் தவறி விழுங்கேளை இரட்சிக்கத் தருணத்தில் கீ வந்து உதித்தாயே. அப்பா, என் பிரான்னேசா, “காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனிலும் குரைத்தின் மாணப்பெரிது” என்றார் தருமன்னார். “வேணுக்கரப்பணம் ஆயிரம் பெரேன்.” ஆதலை காலதாமதம்பண் னுதே. அண்டையில் இருக்குங் கொடி கொம்புகளை அறங்கு இங்கை மீடுகைவயேல், னான் ஏற்வால். நீயோ பகவானுலும் எக் கிளை னூர் சினேஷ்தராலும் ஆசீர்பாதம் பெறுவை. தாமதியாதே, துரிதம்பண்ணு, வயிறு விண்குகிறது, மேல்மூச் செடுக்கிறது; தோழனே, ஓர்கணம். விணிற்போக்காதே; செய்வதைச் சீக்கிரங் செய்க, செய்க, என்று வேண்டுமெழுயோடு பிரார்த்தித்தான்.

புண்ணிய கோபன் கதை

புண்ணியகோபன் பிரதியுத்தாரமாய், ஐயயயோ! என் நெடுங்காலத் தோழனே, ஆ! இது நீதானு! ஆ! தெய்வமே! என் தோழனுக்கு இப்படியான ஆபத்துறுமா? என் தோழா, உன் ஆபத்தைக் கண்டால் என் உயிர் தரிக்குமா? 'அந்தோ!' என் கை புதருளின்றது, என் கால் உதறுகின்றது, என் நெஞ்சு விதறுகின்றது. அம்போடம்பு கோவையாய் விட்டு உண்ணைத் தாக்குகிறேன், ஆலம் விழுது வெட்டி நீட்டி, உண்ணை இரட்சிக்கிறேன்; ஆயின் உண்ணை இத்துழிசின்ற தாக்கமுன்னே, நீ இதில் விழு வந்த வரலாற்றை ஒருங்கே ஒளிப்பின்றி விரித்து வகுத்துத் தெரிவியென்று உள்கு ஆணையிட்டேன்னர்ணன்.

ஆபத்தை யுனராத அவ் வேடதுடைய சொற்ப புத்தியில் விழுமாலை வியப்படைந்து, அவனை நோக்கி, ஆ! சினேசிதனே, அசு கோக்கச் சொன்னதற்கு ஜயிற் தழுவாரா மெல்லாது கொண்டு வருவார்போல, இக் கிணற்றுல் என்னைத் தாக்கு எடுக்க வழி பார்என்றதற்கு இந்த இழுப்பாட்டியம் எல்லாம் என் கூரங்டு வருகிறூய்? எருதின் வலிப்பைக் காகம் உணராதானாத்போல, என் வருத்தம் உனக்குத் தெரியவில்லையா? ஆ! தருன் காலம் உணராதார்போல விழுவில் என் அலப்புகின்றன? அலங்கார வார்த்தைகளைப் பேசிக் காலத்தை விளைக்கேப்பெண்ணுடே. ஆ! பேச்சுப் பல்லாக்கித் தம்பி கால் நடையில் என்றும் போலச், சொல்அழகிற் காரியமில்லை, இன்னும் கீ இவ்விடம் நின்று விண் பேச்சிற் சமாளிப்பாயா னால் என் பாடு, பின்னைக்கு விளையாட்டுச் சண்டெவிக்குச் சிவன் போகிறதாகுமே. என்னுயிர் போகா முன்னமே எண்ணை மேலே அக்கி எடுக்கப் பிரயத்தனம் பண்ணு. சுவரிருந்தாற் சித்திரம் எழுதலாமே. என் அன்பா, பிராண சேசா, பிரகரக் காக்கத் தன் உயிராத் தியாகம்பண்ணினோர் இல்லையா? நீ அப்படி ஏதேனும் ஒன்று செய்யவேண்டிய தன்று; அண்ணடியிற் கிடக்கும் ஓர் கொடியைப் பிடுக்கி, அல்லது தாக்கும் ஓர் ஆலம் விழுதை வெட்டி, அல்லது உன் மேல் அங்கியைக் கழற்றி, இங்களும் என் கைக்கெட்ட விட்டுப் பிடித்துக் கொள்ளுத். அப்படிக்கெய்யில் நான் உய்வேன்; என் கிளையும் உய்யும். என் பிராண நேடனே, நட்டாற்றிற்கை விட்டார் போல இவ்விடம் எண்ணை விட்டுப் போகாதே என்று உயிரந் தாயிரங் தடவை பிராந்தத்தித்தான்.

அப்போது புண்ணிய கோபன், தேன் வார்த்தை வளர்த்தாலும் காஞ்சிரக் காய் தொக்காகுமோ, என்ற முதலொழிப்படி, நன்பிரவிக்

புண்ணிய கோபன் கதை

குணங் தவிராதவனுய்ச், சற்றேதும் மனது உருகாதவனுய்ச், அவனது பிரார்த்தனைக்கு எடுப்பாதவனுய்ச், அவனை நோக்கிச் சொல்ல அகிழுன். ஜூயையோ! உனக்குற்ற இக் கண்ணுராவியை இவ்விடம் நின்று பார்க்க மனசு தரிக்கிறதில்கூ; கால் நிலைக்கிறதில்கூ; கண் பொறுக்கிறதில்கூ, “அங்கோ! விதிவழியை யாரோ விலக்கின ரே.” ஆயின் என்னேன் காய்கிறது என்னென்க்கு, எவ்விப் புழுக்கை என் காய்கிறது கூடக் கிடந்த குற்றத்திற்கா? நீ என் பசியிருக்கி ரூப் உன் அதமத்திற்கு. ஆனால் நான் பசியாய் இவ்விடம் நிற்க நியாயம் என்னே? அதுவுமன்றிப் “பார்க்குங்காற் பகவார் கண்பார்”? குப்பை உயர்ந்தென்ன கோபுரங் தாழ்ந்தென்ன, என் ரூற்போல நீ பிழைத்திருங்தால் எனக்கும் என்னைச் சேர்க்கோருக்கும் ஆவுதென்ன? நீபு மாரோ காஜுமாரோ, உன் துண்பம் உனக்கு, என் இன்பம் எனக்கே. உன்னைத் தாங்குகிற கேரத்திற், கெட்ட மாடு தேட்டும் எட்டு மாடு தேடலைம், என்ற சிலமாய்ப், இவ்வனத்திலுள்ள வேது சிலவரை எனக்குச் சிலேகிதராய்ச் சம்பாதித்துப் போடுவேன் என்ற சொல்லிக், கோடி வன விலக்குகளைக் கொண்டு நின்ற வேடஞ்சலால், உயிர்ப் பரிதாபமின்றி சிர்ச் சஞ்சலனுகிற் தன் உறைவிடங் தேடிப் போயினன்.

இப்பால் விழுமலைன் என் பாடு இப்படியோ என்று மனங்கலம்கிக் கன்றுகளை நினைக்கிறங்குக் கறவைகள் போற் தன் பிள்ளை குட்டிகளை நினைந்து, நினைந்து, தேம்பித் தேம்பி அழுது, ஜூயோ! என் நெஞ்சமே, என் நெஞ்சமே, இனி நான் என் சமுச்சாரத்துக்காகத் தாங்கித்தாவது என்னே? தான் செத்து உகைக் கவிழ்ந்தென்ன நிமிர்ந்தென்ன, என்ற உரைப்பார் பெரியோர். இனி நான் போகிற வழிக்கு எத்தனம் பண்ணவேண்டியதே சிர்மானம், கிட்டாதொன்றை வெட்டென மறக்க வேண்டும் என்பது ஈதாக்கள் வராத்தையாதலால், இவி நான் உயிர் தப்ப வேண்டும் என்னுக்கருமத்தை விட்டுச் சாகுங் தருணத்திலாவிலும் என் பரந்திக்காய்க் கவலைப்பட வேண்டும் என்ற சொல்லி, ஆண்டவனே, பகவானே, என் மேற் கடாட்சம்வையும் என்ற அழுது குளறிக்கை கால் அயர்க்கு, சோர்க்கு, பிடித்த பிடிவையுங் தவற விட்டுக், சினாற்றுள் அமிழ்ந்து வருன்.

இதனாற் தட்டருக்குச் சீவ நேசம் இல்லையென்றஞ், சொல்லப்பாரத்திற் பிரயோசனம் இல்லையென்றும் உணர்க.

நடு-வது அனுசந்தான புரவி கதை.

யோசனையின்றி பாவர் பேச்சையும் மீபுதல் தீத்.

Trust him no further than you can see him.

வித்தீசரபுரம் என்னும் பட்டினத்திலே ஞானவிலோதனங் என்னும் ஆசாரியன் ஒருவனுள்ளன். இவன் சகல கலைக்கியாஜங்களையும் பழுதநக் கற்ற மகா பண்டிதன். இவனிடக் கல்வி கற்கும்படி சரா எமான வித்தியார்த்திகள் வந்து கூடுவார்கள். இவ் ஆசாரியன் டங் கல்வி கற்ற வித்தியார்த்திகளுள் அனுசந்தானபுரவி என்னும் ஒரு மாணுக்கலுள்ளன். இவன் திட்ப நுட்ப விசாரணைக்காரராஜம் யோசனைக்காரராஜமாகிக் “கண்டத கற்றவன் பண்டிதனுவான்” என்னும் முதுமொழிக் கொள்கையனும், யாரைக் கண்டாலும் வினா விடைபண்ணிச் சம்பாஷணை செய்து, கேட்ட யாவற்றையும் ஆராய்க்கு, அன்னத்திற்கும் பசுவிற்குஞ் சமானமாய்த் தன் அறிவை வளர்ப்பவனுதலால், இவனுக்கு அனுசந்தான புரவி என்னும் இக் காரண நாமங்கிடைத்தது.

இவன் ஒருதரம் தன் ஆசிரியனுகும் ஞான விலோதனனிடம் வந்து தெண்டன்செய்து, இருவெள இருந்தபின், அவனை கோக்கிச், சுவாமி, அடியேன் மனகில் ஒரு சந்தேகம் புகுக்கிருக்கிறது. அதைத் தாங்கள் திவிர்த்தியாக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறேன் என, ஆசிரியன் முகமலர்ந்து, மாணுக்கா, சின் ஜூயம் யாது? அதை அறக்குவஞ்சொல்குதி என, மாணுகன் சொல்லுகிறேன். சுவாமி, யாவுள்ளாருவன் ஒரு காரியத்தையாவது சம்பவத்தையாவது கேட்கும்பொழுது, சொல்பவனது ஆழ நீளம், குனுகுணம், கால கோக்கம் ஆதிகளைச் சீர்தாக்கிப் பலதாம் யோசனைசெய்யாது, அவற்றை மெய்யென்று ஒரே தரத்தில் நம்பிப் பிரார்க்குப் பேசுவதற்கு பாவ தோழம் உண்டா? என, ஆசிரியன் சொல்லுகிறேன்.

அகோ! மாணுக்கா, சின் கேள்வியில் மிகு சந்தோஷமாயினேம். சொல்பவனது சன்மார்க்க லட்சணம், அவன் சொல்லவந்த கோக்கம், சொல்லப்பட்ட கதைக்கிலக்கானேர் தாரதம்மியம், சொல்லுங்கதை, நடந்த காலசமயம், ஆதிகளை உற்றுணர்து கண்டமட்டில் நம்பிக் கேள்விச் சொல்கொண்டு வரயப்பறை யடிப்பதினாற்

அனுசந்தானபூரவி கதை

சொற்ப காலத்தில் இவ் உலோகத்தில் உண்டான கேட்டுக்குப் பிரமாணமில்லை. ஒரு காரியத்தை ஒருவன் சொல்ளக் கேட்டாவதன் அதற்குச் சம்பந்தமான நானு காரியங்களையும், நானு புத்திலும் உற்று நோக்கவேண்டும். காலுவகைச் சரக்குச் சேரும்போதும், இரண்டு வகைச் சரக்குச் சேரும்போதும், இவையில்லாதபோதுக் கறிவர்க்கம் ஒரே வகைபாய்ச் சுலவைக்கிறதில்லை. வெற்றிலையைச் சப்பும்போது அதற்கிருக்கும் நிறம் வேறே. அதனேடு பாக்குச் சேரும்போது பிறக்கும் நிறமும் வேறே. இவற்றே சண்னுமூபு கூடும்போகிருக்கும் நிறமும் வேறே. எப்போதுக் காலம் இடத்திற்கும், ஆன் நோக்கத்திற்குன், செய்கை நோக்கத்திற்குஞ் சுக்கதாய் ஒவ்வொரு செயல்ன் நயநட்டம், ஏற்றம், தாழ்வு இருக்கின்றன. இப்பைத் தனக்குத் தாற்பரியமாய் விளக்கும்பொருட்டு ஓர் திருட்டாங்தஞ்சு சொல்வேன், கேள்.

சித்திரபுரி என்னும் பட்டினத்தில் வச்சிரவாளன் என்னும் ஓர் கம்மாளன் உளன். இவன் ஒரு முறை ஒரு நாயைக் கொண்றுன். கொன்றுன் என்ற அளவில் இதுவோர் அது நயநட்டமான செய்கையல்ல. ஆயின் அந் நாய் அவனது சொங்தமல்ல. அவன் அயலானுகிய வீரப்பிழையன் என்பவனுடையது. எனவே வச்சிரவாளன் செய்கை நியாயவீனமாகிறது. ஆயின் வீரப்பிழையன் அந் நாயை வகைத்துக்கும்படி அவனுக்குக் கட்டளையிட்டான். எனவே அவன் செய்கை நீதம்போ விருக்கிறது. ஆயின் அவன் அதைத் தேவாராதனை நடக்கும் இடத்திலும் தருணத்திலும் கொண்றுன். எனவே அவன் தெய்வ பய மற்றவன் என்ற உத்திசமாகிறது. ஆயின், அச் சூரன் வச்சிரவாளனைக் கடிக்கப் போனது, எனவே அவன் தெய்வபயமற்றவன் என்னுக் குற்றச்சாட்டுப் பறந்துபோகிறது. ஆயிற், கடிக்கப் போன சுவாவுக்கு அவன் விலகிக்கொள்ளலாம், எனவே அவன் செய்தது நியாயக்கேடு என்ற மறு நியாயம் பிறக்கிறது. ஆனால் நாயோ விசர்நாய் எனவே, அது கொல்லப்படவேணும் என்பது அகத்தியமான நியாயமாகிறது. ஆயின், அவன் தன் மடியில்குஞ்ச கைத்துப்பாக்கியினுல் அந் நாயைச் சுட்டான். அச் சத்தத்தாற் செபத் தியானத்தில் இருந்தோர் மனசு குழப்பப்பட்டது. ஆராதனை பங்கப்பட்டது. எனவே, அவன் செய்தது பின்னும் ஒழுக்கற் செய்கையாகிறது. ஆயின், நாய் அவன்மேற் பாய்ந்தது. தப்பி யோடவோ வளமில்லைக், கொல்லவோ வேறே ஆயுதமில்லை. கொல்லாவிட்டால் அவ் விசர்நாய் அநேகாது

அனுசந்தானபுரவி கதை

வேவுக்கு அநர்த்தம் விளைவிக்கும். அன்றியும், உடையவஜுஞ் சட்சோன்னுன். என்றமட்டிலே முன்னே நியாயக்கேடென்ற ஆட்சேபங்கள் எல்லாம் காற்றெதிர்ச் சருகுபோலாயின. இவ்வாறு என் மகனே, வித்தியார்த்திகள் சிகாமஜியே, காரியத்துக்குத் தக் கதாய் நியாயம் மாறுமாதலால், ஏது ஓர் காரியத்திற்குக் கீர்ப்பு முடிக்கமுன்னே அதனுடன்சமபந்தப்பட்டிருக்கும் நாலாகாரியங்களையும் விசாரித்தறிய வேண்டும். ஏதொன்றையும் விசாரித்தறியாது செய்பவன், வானமிடுக்கு விழுந்ததென்ற கதையைக் கேட்டு, நாட்சிக் கெட்ட வேபிராணிகள் பட்ட பாடு அடையவேண்டி வரும் என்று ஆசிரியர் போதனையை முடித்தார். அப்பொழுது அவ் ஆராய்ச்சிவல்லபுரவி அவனது பாதாரவின்தத்தில் விழுந்து மம்மை கரித்துச், சுவாமி, இப்போது தாங்கள் சட்டிய அக்கதையை அடியேலுக்குச் சொல் வைவன்டும்னை, ஆசிரியன் சொல்லுகிறேன்.

கேளும் பின்னாய் மானுக்கா, அயோத்தியாபுரிக்கு உத்தரபாரி சமாயுள்ள மலைநாட்டிலே சிங்கார வனம் என்று பெயர்களான்ட ஒரு பெருங் காடுளது. அதிலே, மயில், குயில், நாகனவாய், சினி, செம்போத்து, புறு, கோழி, முதலாம் பல பட்சிகள் வாசங்பன்னனின. அக்காட்டின் மத்தியிலே விசித்திர தடாகம் என்று பெயர்ப்பட்ட ஒரு சிறந்த பொய்க்கையுளது. அதிலே, அன்னம், தாரா, வாத்து முதலாம் நீர்வாழும் பறவைகள் செறிந்து, சித்தமூம் நீங்கிப் பொழுதபோக்கி விளையாடிக் களிக்கும். இப் பொய்க்கைக்கு இரண்டு கூப்பிடு தூரத்திலேயுள்ள ஓர் பெரும் பொந்திலே அமைய கோக்கி என்றும் நநியொன்று உளது. அது அதக் கிழமான காலத்திற்கு இரைக்காதத் தன் குக்கையை விட்டுக் கிளம்பாமற், கிட்ட வரட்டு எட்டிப்பிடிப்பேஸ், என்றுக் கொள்கை உள்ளதாய்க், கடல்வற்றி மீன் திண்பேன் என்றிருந்த பூளை உடல்வற்றிச் செத்தாற் போல யாதோர் இரைக்கும் வளமற்றுத், தட்டுக்கெட்டுச் சிலங்குப்பட்டினியாய்க் கிடந்து உறங்கிறது. அது கைத அவ்வாறிருக்க, இச் சிங்கார வனப்பட்சிகளுட் புந்திரசிதன் என்று பெயர்ப்பட்ட ஒரு சேவற் குஞ்சளது. இக்குஞ்சானது தன் சகோதரங்களுள் எல்லாம் முன்னீடுகாரனுய ஏதுக்கும் நான் என்று முங்கிகிழ்குக் கங்கங்களுடன்தொட்டு அறிகினம் மிகுந்து, தன் தாய்ப்பேட்டின் செற்கிழ் அடங்காது அங்கிக்கு ஓரினுக் கபாபங்கொண்டது.

ஒருமுறை இப் புந்திரசிதன் தன் தாய்க்கோழியோடு கூடின்று மேயாது சற்றெட்டத்திலுள்ள ஒருமரத்தோப்பின்கீழ்கின்றுபுறாகும்.

அனுசந்தானபுரவி கதை

பொறுக்கி மேய்க்கொண்டிருக்கும் பொழுது, இளக்கென்றல் வீசியதாற் பக்கத்தில் இருந்த சம்பாவல் மரத்தில் இருங்கு ஒரு பழுத்தல் இல்லை அதன் வெடிவாலிற் படாரென்றுவிழ, அது கிடுக்கூட்டங்கொண்டு கொக்கொக்கோ,கொக்கோ,கொக்கோ, என்று பெருங்குரலிட்டுக் கொக்கரித்தோடித் தன் தாய்ப்பேட்டைக்கிட்டித், தாயே, நாம் இங்குவிற்றல் கூடாது, வானம் இடிந்துவிழுகிறது ஆதலை, வரவா, அயற்காட்டுக்கு ஓடுவோம், வர வா வென்று வசிகிரித்துக்கேட்டது. அப்பொழுது தாய்ப்பேடானது, போ, போ, புத்தியற்ற குஞ்சே, வானமேன் இடிந்து விழுகிறது? இதார் உணக்குச் சொன்ன பேய்க்கூது? கமிற்கறப் பாம்பென்று பயந்தவர்போல, ஏன்பயப்படுகிறும் என்ற அதை விரட்ட, அது தன் வார்த்தையிற் பெலவுறுதிப்பட்டு, இல்லை, என் பேச்சைத் தட்டாதே. கம்மாலை வில்ளாய் சம்மட்டித்தொனிக்கு அஞ்சாதானுற் போல இது வழமையான அடியென்று கிடைத்த மேசம்போகாதே: எது ஆத்தாய், நான் இப்பொழுது கண்ணுரக்கண்டேன், காதாரக்கேட்டேன், ஒரு தன்மேகம் என் வெடிவாலிலும் விழுங்கு அதைப் பங்கப்படுத்தி ந்து. தலையோடு போகிறது தலைப்பாவோடுபோகட்டேன், என்று நான் இப்போது ஒடிவங்கேன், என் பேச்சிற் சங்கேதகியாதே எனத் தாய்ப்பேடு அப்படியானுற் பிள்ளாய், நாம் இங்கே நிற்றல் கூடாது, கடல் பெருகி மேலில்மானுற் கரைபொறுக்குமா? வானம் இடிந்து மேல்ல விழுந்தால் நாங்கள் பொறுப்போமா? ஆதலால் இவ்விடம்விட்டு அப்புறப்படுவதே காரியம். இங்கே கில்லாதே வா, என்றுசொல்லிக், கொக்கரித்து மற்றுங் குஞ்சகளையும் அழைத்துக் கொண்டு சிறகடித்து, அவ் விசித்திர தடாகத்திற் சலக்கிரிடைபண்ணிக்கொண்டு சின்ற தாராப்பட்சிகள் அண்டை ஒடி, அவற்றின் தலைத் தாராவைப் பார்த்து, ஒய், ஒய், தாராவரே,தாராவரே,மேகமல்லோ இடிந்து விழுகிறது என்றது.

இதைக்கேட்ட தாராக்கள் எல்லாம் பயந்த தன்னீரை விட்டுக் கரை ஒடிவரத், தலைத்தாராவானது சுற்றே பிரயித்து கின்ற, அக் கோழிப்பேட்டைப்பார்த்து, ஒய், ஒய், கோழியாரே, “மிரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டுதல்லாம் பேய்” என்றாற்போல கிங்கள் வகை மேசமாய் அச்சப்படுகிறீர்கள் என்று எண்ணுகிறேன். ஆயின், மேகம் இடிகின்றதென்று உமக்கார் சொன்னதுகானும் எனக், கோழி, உத்தரமாய், என் மகன் சொன்னுன்; கண்ணுரக்கண்டேன் என்றுன், காதாரக்கேட்டேன் என்றுன் எனத், தாரா, அக் கோழிக்

எனுசந்தானபுரவி கதை

குஞ்சை நோக்கி, அடா, தம்பி, இங்கே கிட்டவா என்ற கூவி, அதை முத்தமிட்டு, மகனே, உள்ளதுசொல்லு, ஒளியாமற்சொல்லு, மேகம் இடிந்ததென்று உனக்கார் சொன்னார் என்றது. அப்பொழுது அச் சேவற்குஞ்சை, என்னபாட்டா, என்பேச்சை நம்பப்பயப்படுகிற யா? “ஏழழசொல்லு அம்பலம் ஏற்றா?” நானே என் கண்ணரக்கண்டேன். நானே என் காதாரக் கேட்டேன். அந்தச் சம்புநாவ வின் கீழ்நின்ற பூச்சிபொறுக்கித் தின்றபோது ஒரு தண்டுமேகம் என் வெடிவாலிலும் விழுந்ததல்லோ: ஐயோ! அத் தண்டு விழுந்த நேர இன்னும் எனக்கு மாறவில்லை எனத், தாரா, ஆமோ, அப்படி யானால் நாம் இந்த வெள்ளிடயை நிற்கக்கூடாது, காலத்துக்குத் தக்க கோலமாய் நடப்படே கருமம், என்று நீர்க்கரவரவந்த முன் னேயோட, மற்றுங் தாராக்கள் எல்லாம் அதன்பின்னே செல்லக், கோழியுக் குஞ்சுகளும் அவற்றின்மூன்னே பறங்தோட, எல்லாங் கூடி ஒருதிறமாய் அப் பொய்க்கையின் மற்றக் கரையில் விளையாடிய வாத்துக்கள் அண்டைவர, வந்தவற்றுட் தலைவனுகிய தாராவா னது நீர் விளையாடிக்கொண்டிருந்த வாத்துக்களின் தலைவனைப்பார் த்து, ஒய், ஒய், வாத்தரே, வாத்தரே, மேகம் அல்லவோ இடிந்து விழுகின்றது என்றது.

இதைக் கேட்டவுடன் வாத்துகள் எல்லாம் அவ் வாவியில் உள்ள செந்தாமரை இலையிடை மறையத், தலைவாத்தனது பிரமிப்போடு தன் நொடுங் கழுத்தை உயர்த்திப், பாதி அச்சமூழ் பாதி ஆச்சரிய மூமாய்த், தாராவை நோக்கி, அட, தாராத்தம்பி, மேகமிடிந்து விழுகின்றது என்று உனக்கு யாவர் சொன்னார் எனத், தாரா, உத் தரமாய், நம் ஆயலாராகிய கோழியாரல்லவோ சொன்னார்என்றது. வாத்து, கோழியை நோக்கிக், கோழித்தங்காள், கோழித்தங்காள், கேள்விக்செவிகொண்டு ஊரைக்கெட்டாதே, வானம் இடிந்ததென்று உனக்கு யார் சொல்லினார், என, கோழி என் கிறக்கன் மகன், புந்திரகிதன் சொன்னான் என்றது. வாத்துக், கோழிக்குஞ்சை நோக்கி, அடா, புந்திரகிதா, வானம் இடிகிறது என்று உனக்கு எப்படி த்தெரியும்? எனக் குஞ்சை, பெரியபாட்டா சற்றுநேரத்தின் மூன்அச் சம்புநாவல் விருட்சத்தின்கீழ் நான் சின்றபோது கண்ணரவேகன் டேன், காதாரவே கேட்டேன், மேகம் இடிந்த தண்டும் ஒன்று என் வரலில் அல்லவோ விழுந்ததென, அப்பொழுது வாத்துக் கெடி மண்டி அப்பப்பா! புண்ணியத்துக்கு உழுகிற மாட்டைப் பிடித்துப் பல்லுக்குப் பதம் பார்க்கவா? அறிந்ததை நீ சொன்னால் அதற்கு

அனுசந்தானபுரவி கதை

ஈம்! உன்னில்வழக்குவிசாரணைவைக்கவேங்டுமா? நம்முடிர்முதலைக் கொண்டு நாங் தப்புவதே புத்தி என்று வெறுங்றும் பேசாது ஒட்டம் எடுத்தது.

அந்தநேரத்திற் தாமரை இலையின்கீழ்ப் பதுங்கிய அதன் கூட்டத் தார் தலைவனைக்கண்டு, தாங்களும் ஓட்டம்பிடிக்க, வாத்துக்களின் ஒட்டத்தைக் கண்டு கோழி பின் ஓடக், கோழியின் ஓட்டத்திற் கோழிக்குஞ்சுகள் முங்கி ஓட, எல்லாம் கூடி வழி யிலே ஏதிர்ப்பட்ட வான்கோழிகளைக் கண்டு, தரித்து, அவற்றின் தலைவனைக்கிட்டி இனைப்போடு கிண்றன. வான்கோழியும் திடுக்கிட்டு, ஏதோ ஆபத்தாக்கும் என்று யோசித்துக் காரியத்தைக் கொல் அங்கள் என்று வினாவு, வாத்து முன்வீடாய் கிண்று, வான்ரே, வான்ரே, அத்தாரே, வான்கோழியாரே, ஜ்யோ! மேகமல்லோ இடிந் தவிழுகிறதென்றது. வான்கோழி, வாத்தை உற்றுகோக்கி, வாத்து மைத்தனு, வாத்துமைத்தனு, உங்கு இதை யாவர் சொன்னார் என, வாத்தைத் தாராவவைச் சாட்ட, வாங்கோழி தாராவவைப் பாக்தத்தை, தாராப்பொடியா, தாராப்பொடியா, உங்கு இதார் சொன்னது எனத், தாராக் கோழியைச் சாட்ட, வான்கோழி, கோழியைக்கிட்டி, அடி பேடை, அடி பேடை, உங்கு இதார் கொஞ்சது எனக், கோழி தன் குஞ்சைச் சாட்ட, வான்கோழி குஞ்சன் கடைசென்று, அடர் குஞ்சப்பயலே, குஞ்சப்பயலே, பருத்திப்பொதிக்கு ஒரு செருப்புப் பொறிபோல, எங்கள் எல்லார் மன்னையுன் சுட்டிக்கருக்கி எங்களை எங்கவையாதே. உள்ளதைச் சொல்லு, உங்கு இதார் கொன்னார் என்றது. குஞ்ச உத்தரமாய்க், கிழப் பாட்டா, நான் அல்லோ இப்போ கண்ணுரக்கண்டேன்; காதாரக் கேட்டேன்; தன்டும் ஒன்றால்லவே என வெடிவாலைச் சாடிற்ற என, அப்படியானால் வெள்ளியிடித்து வானம் பொடியாகமுன் நாங் தப்புவதே சமர்த்து; மழுக்குப் படல்கட்டலைம். இடிக்கும் படல்கட்டலாமா? மழுஷூர் கல்லால் வீசினால் நாம் ஒடி ஒளித்துக் கொள்ளலாம்; பொல்லால் வீசினால் பதுங்கிக்கொள்ளலாம்; மேக கங்கள் கில்லெபால்லமையாய். இடிந்துவிழிற் தப்புவது எங்களம்? ஆயி ன் இவ் உயிரிருக்கும் வரைக்கும் பிரயுரசம் விடலமாய் பழவுக்கள் பறவுங்கள், என்று எச்சரித்து அவ் வான்கோழி “கால்கோல்லில், கால்கோல்கில்” என்று கத்திக்கொண்டு முன்னே புக்க, மற்ற வைகள் எல்லாம் ஜ்யோ! இனி என்ன, கெட்டேங், கெட்டேங், கெட்டேங், அங்கே எதிர்நிற்கும் மலைக்கு ஒடுவோம், குகைக்கு ஒடுவோம்,

அனுசந்தானபூரவி கதை

என்று ஒன்றைஒன்று எவி கத்திக் கத்தி அதி விரைவாய்ப் பறந்தன.

இந்தவகை பட்சிசாலங்கள் எல்லாம் கத்திவருஞ் சத்தத்தைக் கேட்டு அமையாக்கி என்னும் அக் கிழாரியானது தன் குகையை விட்டுக்கிளம்பி வெளியில்வர, இனி என்ன, ஆற்றாச்சமயங் “சா னெண்ண முழுமென்ன” என்று ஆபத்துக்காலத்திற் சத்தருவினி டம் அபயம புகுவார்போல, எல்லாங்கடி அங் ரி அண்டைக்கேர்தன. நரி இவைகளின் ஆபத்தைக்கண்டு, பால்தொட்டல்லவோ, பால்கற்கவேண்டும் என்று நினைந்து, மிகு பரிதாபமுற்ற பாவ ஷீகாட்டி, அதி பரிவரன வார்த்தைகளைப்பேசி, முன்வந்த வான் கோழியை கோக்கித் தம்பி, மனக்கவலை பெலக்குறகறவு என்பது உங்களிற் தோற்றுகிறது. காரியம் ஏது, சொல்லுங்கள் என? வான்கோழி ஒடிய இளைப்பைப்பமாற்றிச் செருமி. உச்சாகங்கொண்டு, நரியனுரே, நரியனுரே! மேகமல்லவோ இடிந்து விழுகின்றதாம் என் நரி அண்ணே! வான்ரே, அப்படியுழுண்டோ? உமக்கு இதையாவர் சொன்னார் என்றது. வான்கோழி, நரியன்னே, நரியன்னே, வாத்தனுர் உமக்கிதைச் சொன்னார் என, நரி அந்தோ! அப்படியோ காரியம்? வாத்தரே, உமக்கிதைச் சொன்னதியர்? என, வாத்து, நரி அண்னே, தாராவர் உமக்கு இதைச் சொன்னார் என, நரி, அப்பப்பா! அப்படியுமோ? தாராவரே தாராவரே, உமக்கிதைச் சொற்றவர் ஆர்? என்றவுடன் தாரா கோழியாத்தை இதைச் சொன்னார் என்றது, நரி, ஜையேயோ! பரிதாபம்! பரிதாபம்! ஆனால் கோழியாத்தே, கோழியாத்தே, உமக்கு இது செய்தி எப்படிவந்தது? சொல்லுக எனக், கோழி. அண்னே, அண்னே, என் மகன் சொன்னான் என, நரி, கோழிக்குஞ்சைக் கிட்ட அழைத்து, அடா, அடா! பெருமோசம்! பெருமோசம்! ஆனால் குஞ்சத் தம்பி, குஞ்சத் தம்பி, நி இதை எங்கே அறிந்தாய்! ஒளியாது மறையாது, உள்ளபடிசொல் என்று வருங்கிக்கேட்டது.

அப்போது குஞ்சு, மிடற்றை இழங்கி து! நரிப்பேரா, நரிப்பேரா, நான்தானே கண்டேன், கண்ணார்க்கண்டேன், காநார்க்கேட்டேன், கைமெய்யாய்க் கண்டதற்குக் கட்டுக் கேட்கவேண்டுமோ? பாட்டா என் வெடிவாலிலும் ஒருதண்டு வானம் விழவல்லவோ கண்டேன் என்று உறுத்திப் பேசிற்ற. நரி, ஓ! அப்படியானால் மகாபயங்கரம்! மேய்கிற கழுத்தையைக் கூப்பிடுகிறகழுதை கெடுத்ததென்ற பழுமொழிபோல, உயிர்தப்பவோடும் இளம்பிரராயக்காரராகிய உங்களை நானிக் காகிற விழுகிழுமனை நான் வினைக்கேடு

அனுசந்தானபூரவி கதை

பண்ணி மோசம்போக்கலாமா? முட்டமுன் குனிச்துகொள்ளுக்கள்: ஆனால் மக்காள், ஒருகாரியம் உண்டு, கீங்கள் தூரப்போய் ஒளிக்க நேரங்காணுது; போகிறவழியிற் கெடுந்நேரிடவுங் கூடும். தூரத்துக்கென்றால் நானும் ஒடித் தப்பிக்கொள்ளத்தான் மாட்டேன். பின்னொள், அவரவரே முந்திமுந்தி ஒடிவாருக்கள். அப்புறம் என்னிற் குறைசொல்லாதிருக்கள். பிரியமானால் என் குகைக்குள்ளே புகுங்கள் என்று, ஆடு நலைகிறது கண்டு புவியழுத் பாவணையாய் கூழுது துக்கங்காட்டி, வாலையும் மடக்கிச் செவி யையுங் தங்கவிட்டுத் தானே முந்த ஏக்கம் பிடித்தாற்போற் தன் குகைக்குள் ஒடிற்ற.

நரிபயங்தோடக்கண்ட வான்கோழியாதியாம் பட்சிகள் எல்லா ம் விறைத்து ஆத்தே! நரியண்ணர் பயங்து ஒளித்தால் மைக்கு ஒரு செயலோ? வழுமரத்தைச் சுற்றிய வல்லியும் படாதென்று அன்லவோ உலகர் கூறுவார். ஆதலால் ஒடிவாருக்கள், இப்பெரிய வளைடு பறப்போம் என்று குளரிக்கொண்டு ஒவ்வொன்றாய்ச் சூசிதூ குகைக்குள் ஒடின. தலை சொறியும்படி செஞ்சுபுக்கொள்ளிடே டினவர் கணக்காய்த், தங்கள் ஓவன்களைத் தப்புவிக்க நரியே தகுந்த சேவரட்சகன் என்று கருதி அப் பட்சிகள் எல்லாம் அத விடமே சரணம் புகுந்தன. இல் அடைக்கலம் புகுவாரைக்கொல்லுதல் பாவம் என்று எண்ணாத தரோகிகள்போல, நரியனது முதற் தன் குகைக்குள் ஒடி அதன் உட்புறத்தில் சின்று, மக்காள் வாருங்கள், வாருங்கள், சாதிசாதியாய் வாருங்கள், சோடோ டாயவாருங்கள், இருட்டைக்கண்டு அஞ்சாதிருங்கள், என்று மூகமண்பேசி, ஒவ்வொன்றாய்ப் போகப் போகத் தன் தொண்டைக் குகைக்குள் விட்டது. முதற் புகுந்தவான்கோழிகளை ஓர் அமுக்கில் அமுக்கிக் கடித்து இரத்தத்தைக் குடித்து உடம்புகளை அப்புறம் வீசி, இரண்டாவதாய்ப் புகுந்த வாத்துகளை அமர்த்திக் கழுத்துகளை முறித்துக் காலுக்குட்போட்டு உழக்கித் தூரத்தில் வீசி, மூன்றாவதாய்ப்போன தாராக்களைப் பிடித்து மூலைக்குள் கூழுக்கி முடிச்சைக்கடித்து, நாலாவதாய்ப் போன கோழியைப்பிடித் தக் குடர் புறப்படப் புறப்படக் கீறி, ஜெந்தாவதாய்ப் போன குஞ்சுகளைவாரி ஒரு கொடுப்பிற்குள் அமுக்கி, ஈற்றிற் போன தம் யாவற்றிற்கும் மரண அதனானதுமான அப் புந்திரகிதன் என்னுக் குஞ்சச் சேவலைப் பிடித்து, விலாவை ஒடித்துக், குரல்லளையைக் கடித்தது. ஆடிய கூத்து அமர்ச்து ஒருநாழியைகவில்

அதர்மதேட்டன் கதை

என்றால் போல அச் சிவபிராணிகள் ஒட்டம் ஆட்டம் எல்லாம் ஒரு கணப்போதில் கின்றபோயின.

இவ்வாறு ஓர் ஏழைக் கோழிக்குஞ்சின் அபத்தப்பேச்சை நம்பி எந்தனியோ பிராணிகள் அவம்போயின. ஆதலால் என் சீஷ்டனுண அதுசங்தானபூரவியே, யாவனுமிருந்தாலும் சரி, பிறர் வரக்கைகளுடுத்தவுடன் ஆராய்வின்றி நம்பக்கூடாது. சொல்வார் சொல்லினுங்கை அறிந்து ஒழுகல்யேண்டும். சொல்லிய புருடன், சொல்ல வந்த காரணம், சொல்லுங்கு சமய மாதிகளைத் தீர்க்கவிசாரணைசெய்து, அச் சொல்லுக்கு இலக்கானேரின் குணங்களைமறிந்து, இன்னால் இன்னபடி செய்வார்களா? இன்னது இன்னவண்ணம் நடக்குமா? என்று தேர்ந்து, நம்பத் தகுந்தசாலால் அதன்பின் நம்புவதும், தகாதானுஸ்தம்பாது விரிவதுமே யோக்கியமுங் கணிசமும் என்று ஆசிரியன் சொல்ல, அனுசங்தானபூரவிய தன் ஆசிரியன் நமஸ்கார ஞஶய்த, சுவாமி, உமது உபதேசத்திற்காய் மிகு கடனுளியாய் இருக்கிறேன். குருவில்லா வித்தையும் வித்தையோ? “தொட்டுக்காட்டா வித்தை சொட்டுப்போட்டாலும் வராது” என்பதை இப்போதே கண்டேன்; என் ஐயந்திர்த்ததற்காக உமக்கு அனந்த ஸ்தோத்திரம் விண்டேன், என்ற இக்கிதமான வார்த்தைகளைப்பேசி, ஆசிரியனிடங், “கேட்டவை கேட்டவைவிடா துளத்தமைத்துப் போவெனச்” சொல்லியபின்பு தன் வீடுபோயினான்.

இதனால் எந்தக் கருமத்தையேதும் ஆராயாமலும், யோசனைசெய்யாமலும் பேசுவதும் அப்படி பேசுவாரோடுகு செய்வாரோடும் எடுப்பது நடப்பதும், ஈற்றில் மோசத்தை விளைக்கும் என்று உணர்க.

ஈ வது அதர்மதேட்டன் கதை.

அசியாய சம்பாத்தியம் நிலைல்லாது.

To naught it goes that came from naught.

சம்பிரதாயபுரம் என்றும் பெரும் பட்டினம் ஒன்றிலே அதர்மதேட்டன் என்றுபேச்சொன்ட வர்த்தகன் ஒருவன் உள்ளன். இயலுக்குப் பிதாவழியால் வரப்பட்டு திரளாஜ காணிழுமிகளிருப்பி அஞ், “செட்டிக்கு வேளாண்மை சென்மப்பகை ஆதலித்,” கமழுயற்

அதர்மதேட்டன் கதை

கிய விட்டு வியாபாரத்திலேயே முயற்சிகொண்டாக். தருமசா த்திர நாலுக்கு விரோதமாய் அங்காய வர்த்தகஞ்செய்து, அங்காய சம்பாத்தியம் பண்ணிவந்தான். இவனுக்கு அலங்காரவள்ளுக்கிணறு பேர்கொண்ட ஒரு இளம்பெண் மனைவியானான். சொற்ப ஸியாய கினங்களையும் உபேட்சித்தத் தருமசிந்தைக்கு உறைபதியாகிய இவன், தன் புதுங்கள் செய்துவருங் கொடிய செட்டுத் தொழிலை இட்டு மஸம் புண்பட்டவளரி, அவனைப் பதைரமுங் கண்டித்து ப்பேசிவருவான். இவ் அலங்காரவள்ளுக்குச் சிற்திருமாரன் முதலான நான்கு புத்திரர்களும், சந்தரவல்லி முதலரம் புத்திரிகளும் பிறந்தர்கள். தங்கப் பிரதிமைகளை ஒத்துச் சிறந்த அங்கலட்சன சுருபிகளான இவ் எட்டுப்பிள்ளைகளையும் ஏறின கட்டில் விட்டிறங்காச் செல்வப்பிள்ளைகளாய் வளர்த்துப் பெருங்செல்வத்தோடுஇவர்களை இல்லாச்சிரமத்தில் வைக்கவேண்டும் என்னும் போராகசதொட்ட அங்கே அதர்மதேட்டன் மனசிற் பணப்பேய் குடிபுகுந்தது. எத்தனைகோடி திரவியங்கு சேர்த்தும் பிழைமும் எத்தனை கோடி திரவியங்கு சேர்க்கவேண்டும் என்ற பிரமை அவன் மனசை விட்டு ஓர்போதுக் குடிவரக்காகமயால், முன்னையில் கிணறு மேலும் மேலும் அவன் அங்காய ஆதாரம்பண்ணிப் பணஞ் சேகரித்தான். “இம்மியன் நண்பொரு வீட்டிற் கம்மியரு மூர்வர் களிறு” என்பது மெய்யானால் நானா வருமானங்களையுடைய நான் மலைபோதும் பெரும் பொருட்களை யீட்டி எத்தனைப் பிரபுத்துவமாய் வாழ்தல் கூடாது? என்று கணக் தோறும் கிளைப்பான். தரும வரம்பு டெந்து தன் பத்தாப் பணவரவு செய்யுக்கொறுஞ், செய்வதைக் காணுங்கொறுக்க, கண்டு சமயம் அகப்படுக்கொறும், அவன் மனைவி அவனுக்கு வேண்டிய இடிப்புரைகளைச் சொல்வாளாயினும், அங்கே போடு போதிப்பாளாயினும், பணவாஞ்சை சருவ திமைக்கும் மூல வேர் என்ற படிப்பிப்பாளாயினுஞ், செவிடன்காதில் அடிப்பட்ட தலை சூவிபோல, அவள் வார்த்தைகள் எல்லாம் அவன் காதில் ஏறு மறும், அற்பமேஜும் பயன்படாமறும் போம். “மேட்டுக்கே விதை த்தவிதை வீணருக்கே செய்த நன்றி மேயும் பட்டி-மாட்டுக்கே கொடுத்தவிலை பரத்தையர்க்கே தேடியிட்ட வண்ணம்-” “காட்டுக் கே ஏறித்த ஸிலாக் காணலுக்கே பெய்த மழை” என்பன போல அவள் வாக்கு அவனிற் பயன்பட்டுப் பலியாததனால், அவன் மேலும் மேலும் அதர்மனானான். கனி தின்பதை விட்டுக் காய்தின்ன வேணுமா? பணங்கேட்டச் சமயங்கிடைக்கும்போது அதை வாரிக்

அதர்மகேட்டன் கதை

அவிப்பதைவிட்டு, அப்படித் தேடுவது பாவம், இப்படித்தேடுவது அசியாயம், என்ற சிந்திக்க வேண்டுமா? ஆர்குடி அழிக்கும் என்குடிவாழட்டும்; ஊரும் உடையாருங் கெடக்கெடா எனும் என்பெண்டு பள்ளிகளும் வாழட்டும், இவள் மிளேச்சி ஏப்படியாயினுக் கத்தட்டும், என்று அவன் சித்தமுந் தன் மனசில் சினின்து தேற்றக் கொன்வான். ஜீயோ! என் பத்தாலே, அதர்மமாய்ச் சம்பாதி த்த பொருளிற் சற்றுமினுங் தான்தருமம் பண்ணவேண்டாமா? “ஞறாகீர்க் கேணிதனை உண்ணுமற்காத்தக்கால்-நாறிச்சுவையிழும்து நன்றாகா-தாறல்- எடுத்துண்ணக் குண்றுத வாறுபோற் செல்வங்கொடுத்துண்ணக் குண்றுதவாறு” என்ற உலகேர் சொன்னிருக்களே. தேட்டத்திற்குத் தக்க தான்தருமம் பண்ணும் என்றாலும், அவன் சற்றுங்கவனியாது, அவனை அதட்டி வெருட்டிப்போடுவான்.

இப்பெயர்ப்பட்டவன்ற வர்த்தக சாலையில் நானுவகையான அரும் பொருட்கள் திரள் திரளாயுள். பிற கடைகள் எல்லாக் கடைகளாக இவன்கடைபோ அவற்றின் சிகாமணிபோன்று முந்தி சின்றது. ஆனால் பொருள் எத்தனை திரளோ இவன் கடைப்பாபமும் அத்தனை திரளோயாம். சரக்குகளுள் எல்லாங் கள்ளச்சரக்குச் சேர்த்திருப்பான். திரளான நெந்துகவைகளோடு பதர், மண், கல்லாதி கழிவுப் பொருட்களை மணம்போலச் சேர்ப்பான். நெல் வியாபாரத்தில் வாங்கவொரு நாழி, விற்கவொரு நாழி, வாங்க ஒரு பகுதி, விற்கவொரு பறை வைத்திருப்பான். நல்ல இறத்தினங்களோடு கள்ள இறத்தினங்களைச் சேர்த்து வைப்பான். நல்ல நகைகளோடு போலி நகைகளைக் கலங்குவிவோன். எண்ணெய் வாணி கத்தைத் தண்ணீர் வாணிகமாக்குவான். நல்ல எண்ணெய் பேரளவிலன்றிப் பொருளாவில் ஆகாது. எவ்வகை எண்ணெயிலும் நீர்ப்பதாரத்தங்களை ஆற்றிவைப்பான். நல்ல குடிவகை வஸ்துக்களில் எல்லாம் பிறவகை விலைகுறைந்த வஸ்துக்களைச் சேர்ப்பான். புடைவை வர்க்கங்களில் எல்லாம் நூற்களாவு செய்விப்பான். கள்ளத் தராச, கள்ளப்படி, இவற்றைத் தாராளமாய்ப் பாயிப்பான். அன்றிகாருஞ்குநாள் விலைஏற்றுதிருந்தாலும் தானுய அரக்கி உயர்த்தி விலை ஏற்றுவான்.

இவ்வாறு எந்தெந்த வியாபாரம் பண்ணினாலும் அந்தந்த வியாபாரங்களிற் களவுசெய்து, ஆர்ப்பொருள் பறித்து, ஊரைக் குடிச்சுவராக்கி வர, ஊரார் அவனைச் சபித்துத் திட்டி மண்வாரி எறியத் தொடங்கினார்கள். எனினும் மலைமேல்அடிகாற்றுய் அவற்றைப்

அதர்மதேட்டன் கதை

பாவித்துத் தன்காரியத்திற் கண்ணுய்த் தன்னண்ணத்தை நிச்சறவே ற்றி வந்தான். பொருள்வரவு ஆற்றவரவு போலானதினால், அவன் பின்னைகள் உடை நடை பாவனையிற் குசாலரும் இடம்பரும் ஆனார்கள். அதர்மதேட்டன்மனைவியாகிய அலங்காரவஞ்சியோ தன் சமூ சாரத்தில் வரவரச் செல்வும் அதிகரித்து ஏற்றமாவகைதக் கண்டு மகிழ்ந்தாளாயினும், அப் பொருள் வந்தவழி அவனுக்குத் தெரிந்து ருந்ததனால், அதன்மேல் மனமகிழ்ச்சி கொள்ளாது சஞ்சல நெஞ்சியானான். காம் இல்லாக் காலத்தில் நம்மால் அநியாயமாய்ச் சம் பாதிக்கப்பட்ட பொருள் எவ்வாறுகுமோ என்று வியாகுலப்பட்டாள். இவை எல்லாம் நீர்க்குமிழிபோற் கணநேரத்திற் கண் விழிக்காரமுன் அழியும் என்று திடுக்காட்டமுற்றாள். இந்த எண்ணம் ஸித்திரையிலும் அவனை உபத்திரவப் படுத்தினபடியால் அதன்பேரிற் பல இராத்திரிகளிற் கணவுக் காண்பாள். ஒர் நாளிரவு கடுச் சாம பித்திரையிற் கண்ட கணவு உடனே தன் நாயகனை அருட்டி ஏழுப்பிப் பின்வரும் முறையே அவனுக்குச் சொல்லுகிறான்.

‘கோ! என் கண்மணிபோலும் நன்னயக் கணவனே! இவ் இரவு நான் கண்ட அதிசயக கனுகலைக் கேளும்; நான் நன்றாய் உடுத்தப்படுத்தக் கோலாகலமாய் வாடிக்கைப்படி தெரு உலாத்தப்போனேன் போல் இருந்தது. பேரகும் வழியிலே தீர்ப்பட்ட கடைகளிலே, பல சில்லறைச் சாமான்களுடன் உணுப்பண்டங்களையும் வாங்கலேண்டியிருந்ததனால், இராத்தினக் கற்களால் இழைக்கப்பட்ட என் சிறந்த பணப்பையை என் செங்காங்கள்போன்றகரத்தில் சுந்திப்போனேன். நான்போன தெருமார்க்கமாய் எனக்கு அன்றை வீட்டாள் ஒருத்தி அன்றைம்போல் அசைந்தசைந்து உல்லாசத்தோடு கடந்துபோனதைக் கண்டேன். இவனை என்ன நான் அறியேனோ? நேற்றுமுளைத்து, இன்றைக்குப் பூத்துக்காய்த்து, நாளைப் பட்டெடாழிந்துபோகுஞ் சிறுகொடிபோலும் அற்ப பவிஷோடு அர்த்தராத்திரியிற் குடைபிடிக்கும்ஏன் அயலாளாகும்இவனைச், செவ்வையாய் அறிவேன் என்ற செருக்கு நினைவோடு நான் நடந்து போககூடியிற், கட்டெனப் பின்னேர் ஈதிரி என்முன் தோன்றினான்.

அவன் என்னைப்போற்கோதிமுடியாமலும் கொண்டக்குச்சமூதானஆபரணங்கள் அணியாமலும் வெறுந்தலையாய்தழுகலானஒர்முதகாட்டினுற் தன் தலையை முடிக்கொண்டாள். தோடு, சிமிக்கி, மயிர்மாட்டி முதலாம்விலைபெற்ற ஆபரணங்களுக்கு வளமற்று, பீற்றுச் சல்லாச்சால்லவையாற்றனஷடம்பைப்போர்த்துக்கொண்டவள்ஆ

அந்தமதேட்டன் கதை

தலால், இவள் பிச்சைக்குச் செல்லும் ஓர் சோனக ஸதிரி போது மன்ற நான் சினிவந்து, அவள்ளன்னைக்கிட்டியவுடன், உம்மா, உம்மா, உனக்குப்பிச்சைதர இப்போ என் கையில் வளமில்லை என்ற சொல்ல நான் நினையாரும், அவள் என் முகத்தைத் உற்றப்பார்த்து ஒ! ஒ! அவரது பெண்டாட்டிந்தானு? என்று நவினமாகச் சொல்லித், தன் கையை என் தலைமேற் போட்டு என் அளகத்தை வதுவார்த மாய்க்குலைத்து, மல்லிகை ஆதிப் பூமாலை அணிந்த அவ் அளகத்திலி ருந்த தங்கக் கொண்டைக் குச்சைக் கழற்றித், தன் தலைமயிரிற்சொ ருகி, மாலைகளைப் பறித்தத் தோளின்மேல் இட்டுக்கொண்டு, தன் பாட்டிற் போன்று. என் அன்பரே, அவளது தணிகவயிட்டு விரை த்துத், தட்டபோலானேன். அவளைப் பிரமிப்போடு குரோத் தோடுக் கிரும்பித்திரும்பிப்பார்த்தேன். ஆயின் என்செய்வேன்? என்சொல்வேன்?

அவள் ஓர் இராட்சத்திபோதுங் தோற்றம் உடையவள். ஆதலால் ஒருசொற் பேசவும் பயங்கேன். அடுத்தவீட்டிற் போன்று அவ்வீட்டார் ஏன்னை அறிந்தவர்கள்லை; அறிந்தாலும், சில தலை சோடிக் கும் ஆபரணங்களை இரவல் கொடுக்கள் என்று என்னவிதமாய்வான் கேட்கலாம்? என் வீட்டுக்குத்திரும்பி வேறுசோட்டு நகைத்தீன் எடுக்கவானுலோ வீடு ஊரம்; புந்தாய்ச் சிலவற்றை வாங்கவென்றுலோ! எல்லாக்கடையும் கிட்டவல்ல; இவ்வித யோசனையோடும் நான்ததோடும் என்பட்டு உத்தரியத்தாற் தலையைருடிப் பெருமூச்சோடு ஓரடி எடுத்துவைத்தேன். கால் இரண்டும் விரை த்து ஒண்ணேருடோன்று பின்னிக்கொண்டுதனால் முன்னேறிப்போக வில்லங்கப்பட்டு நிற்கும் அச் சமயம், ஆ! என் கணவனே! கேளும், பின்னேர் ஸ்திரி எனக்கு முன் விரைந்த வரக் கண்டேன். சாடை சரிவில் யோக்கியவுடிபோல்லிருப்பினுங் கொக்கைத் தட்டபோல மெ விந்துகொடுகின்வனுங், கங்கையாற் தன் மானத்தைக் காத்தவனும், உத்தரியங் தரியாதவனும், விரப்பந்தத்துக்கோர் உபமானம்போன்ற வனுமாய் இருந்தாள். நாம் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் கிட்டிக் கிட்டிவந்தவுடன் அவள், என்னை நோக்கி, அடி, அமமணி, அவரது மனைவி நீதானு? அந்தக் காஸ்மீர்ச்சால்லவு உதானு? இங்கே விடெடி, என் சால்லவையைக் கொடெடி என்று கடுகுத்துக் குர வையிட்டு, என் சால்லவையை உரிந்து தன் தோளின்மேல் இட்டுப் போய்விட்டாள். என் கணவனே, அன்றைக்கு ஒரு சால்லவு அடை வுவைத்து, உம்மிடஞ் சில மஸ்துப்பொருட்கள் வாங்கிப்போனவன்

அதர்மதேட்டன் கதை

இவள் புருஷனே போலும். அத ஸிற்க, என் கொண்டைக்குச் சை மாத்திரமா? சால்வையையும் பறிகொடுத்தேனே, இனி என்ன செய்யப் போகிறேன் என்ற சினைத்து முடிக்கூன்னே, பின்னேர் பெரும்சிர்ப்பங்கி கண்ணறப் பறிகொடுத்த வெருட்சிக் கறவைபோல என்முன்தோன்றினதாய்க் கண்டேன். இவள் உடைமுழுதான் சல்லைடக் கண்கள்போலவும், புலவரிபோலவும், பிரம்புவரிச்சுற் பலகணிபோலவும், பொட்டுக், கிழிவுங் கண்ணறவும் நிறைந்த கந்தையாயிருந்தது.

இந்த சிர்ப்பங்கி என்னைச் சருவி, மல்லயுத்தக்காரர் போற் கொப்பரம் பாய்ச்சித், தன் கைகளை என்மேற் போட்டபொழுது, நான் வீரிட்டு, ஆத்தரனே, என்மேல்ஓரங்கெடி, உனக்குள்ளங்கொண்டும்? இதவரையிற் போதுமான திருடிகளைச் சங்கித்தேன் என்றேன். அவள் சினத்தோடு, என்னைநோக்கித் திருடிகளா? திருடிகள் என்ற பொய் வார்த்தையை விடெடி, நீதானடி திருடி, உன் புருஷன் தானடி திருடன், போடிபோ, நிருள்ளமட்டும் மீன் தன்னும், உன் புருஷன் அசியாயமாய்த் தேடியதிரவியமிருக்கும்வரைக்கும்உணக்குக்குசாலுக்குங், குதக்குப், பிழக்குக்குங் குறைவில்லை. இங்கே என் பொருட்களை வையெடி இங்கே சுற்றே சில்லெடி, என்ற ஆங்கார மாய்ப்பேசிச், சுற்றும் அச்சபயமின்றி ஒருக்கயால் சன்னைக்கட்டி ப்பிடித்து, மற்றக் கையால் இழையாயிரம் பொன்பெற்ற என் இந்திரவர்ஸப்பட்டுப் பாவாஸ்தவயை உரிந்து, என் கண்கரணத் தானே கட்டிக்கொண்டு மின்போலப் பதந்தலிட்டாள். நானே செய்யுங் காரியங் தெரியாமலும் போகுமிடம் அறியாமலும், கொஞ்சிடி யோடும், கடுக்கத்தோடும், கூடுகிப்போடும், கட்டகட்டடைபோற் சவரணையின்றி சின்றுவிட்டேன்.

அந்தோ! அந்தந்தருணம், தென்னுப்பேசற் தெறித்தோடுமேவயகளை மூன்றுபின்னைகள் என்முன்வந்து, என்னை வளைந்து சுற்றி, என்கையிற் பிடித்ததாய்க் கண்டேன். பாற் பசுவைக் கண்றிற் தெரியும் பாக்கியவான் பின்னையை முகத்திற்கெரியும், என்றதுபோல, இப்பின்னைகள் கோலத்தைக்கண்டவுடன், இவர்களுடையபெற்றுர்கோலம் எப்படியாம் என்று என்னுள் என்னிக்கொண்டேன். விறகுதடிபோல் மெலிந்த அப்பின்னைகள் குராவையிட்டு என்னைப் பிடித்திருக்க, அவர்கள் ஸ்திரபோல்வந்த மாதா ஒருந்தி, உறுக்காட்டிய மாய் என்னைப்பார்த்து, ஏனடி, எங்கள்பணங்களைக் கொடைணடி, என்று சொல்லி, என் கையைப் பிடித்துத் திருப்பி, அதில் இருந்த

அதர்மதேட்டன் கதை

பணப்பையைத் திருசிப்பறித்து எடுத்து, மக்காள், இந்தாருங்கள், சீனிமுட்டாயி, சர்க்கரைமுட்டாயி, வாங்கி உண்ணுக்கள், என்று என் பணப்பையை அவர்கள் கையில் இட்டு யாதுஞ் செய்யாதவ எாய் என்னைவிட்டுப் போயினான். அவளது உல்லாசப்போக்கைப் பார்த்தேன். எதிர்வார்த்தை ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் என் வாய் கிட்டிக்கொண்டது. காக்கவலி, குதிரைவிகாரரைப் போற் பல்லு இறகுக்கொண்டது. பயத்தினால் உடம்பு முழுவதுஞ் சல் ஞஷலமாய் வேர்த்தது. என்றாலும் இத்தோடு என் சனியன் தொலைந்தது என்றிருந்தேன்.

அப்படி யான் என்னினி சின்றபோது முந்தினவளிலும் அதி சிரப் பந்தத்தும் யோக்கிய ரூபவதியுமான பின் ஒருந்தி சட்டென் என் முன் தேர்த்தி சிற்கக் கண்டேன். என் பத்தாவே, இவள் தோற்ற த்தில் உயர்குலப் பெண்போன்று இருப்பினும் அவள் முகம் வாடி வதக்கியிருந்தது. “வாழ்ந்தவன் வறியவலுள்ள வரையோட்டுக் குங்கூடான்” என்றாலும் போல இவள் ஒன்றுக்குங் கூடாதவள்போற் தோற்றினான். ஆழுகையிலுள் அவள் கண்கள் சிவந்து நீர்த்திருங்கும் என் மார்பிற் தொங்கிய பொன்னாழிகைவட்டத்தையுஞ் சங்கி வியையுங் கண்டு, மினுக்கம் பெற்றன. அவள் உயர்குலப் பெண் போலிருந்தும், மட்டுமரியாதையின்றிக்குடித்து வெறித்தவர்போல வாயில்வங்களைபேசி, என் மேல் நெருங்கி, அடியடி பெண்ணே, நான் விவரகம்பண்ணிய தினத்தில் என் பிதா எனக்குக் கொடுத்த என் பொன் நாழிகைவட்டமிது; ஆழடி இதுதான் அது. இது எல்லாச் சௌலிற்குங் காஜும். என் புருஷனை மறியலால் மீட்கும்படி, இங்கே தாடி, என் நாழிகைவட்டத்தை, என்ற சொல்லி, முன்பின் பாராமல் என்னையும் மதியாமல், அதை இழுத்துப் பறித்துக்கொண்டு ஒடிவிட்டாள். இச் சுக்கிலியும் நாழிகைவட்டமுந்தான், என் நேசேரே, அங்கைக்கு ஒரு சிரட்டை சாராயத்திற்காய் ஒரு மனுவன் உம்மிடம் அடைவு வைத்தது.

இவ்வாறு என் இடுப்பிற் பூட்டிய தங்க ஒட்டியானத்திற் தொடுத்த மிகு விலைபெற்ற நாழிகைவட்டத்தை இழுந்து மூர்ச்சித்து நான் சின்ற சமயத்திற், குருர ரூபியான அழுகலி ஒருந்தி ஒடிவங்கு என் உட்பட்டுப் பாவாகட்டையை இழுத்து, அடியடி இதென் மாப்பினொயி என் சம்பளத்தாற் தேடப்பட்டதல்லவா? அவரவர் பொருள் அவரவர்க்கல்லவா? என் உடுப்பை இங்கேவிடதி, “கொடுத்ததைக் கேட்டால் அடுத்த பகை,” என்றாமற் தந்தவன் வாங்கிய தன்மை

அதர்மதேட்டன் கதை

போலன் பொருளீஙான் எடுக்க விடெடி, என்னோடே கட்டிப்பிளை ந்து மல்லுக்கட்டவராதே எடி, என்று சொல்லி சியாயம் உத்தரித் தப் பறித்துப் போனார். ஆயிற் கூத்து இம்மட்டுடைன் முடிந்தறில்லை. அப்படியாற்பாக்கியங்தான். என் பத்தாலே, முங்கின இந்தப் பெண்பேதை மன்போன் மறையச், சட்டென் மூன்று பெண்கள் தோற்றி, மூட்டிய அடுப்புப்போல என்னை வளைந்துகொண்டார்கள். தங்கள்கைகளைக்கோத்து நீட்டிவேலிபோலன்ஜீஸ்கும் ந்துகொண்டார்கள். குறைக்குறுக்கணையுந்திரிக்கிறோம். உங்குறைப் பிராணையுக்குடிக்கிறோம் என்றுப்போலநெருங்கினார்கள். இவர்களைக்கண்டவுடன் செத்தேநேரு ஒல்லையோன்று அயிர்க்கத்தக்கதாய் விரைத்துக் கருக் கற்றாண்போலானேன். ஒருத்தி என் கழுத்திற் பூட்டிய கல்லிழைத்த அட்டியலைக் கழற்றி, அடிபாதகி, இக் காரை அத்தைப்பற்றி அக்கறையில்லை; ஆயினும் என்னுடையதுதான்; பதர்கலங்த நெல்லிற்காய் உனது புருஷனிடம் இது ஈடுவைக்கப்பட்டது. இப்பொழுது என் குழங்கதகனுக்குக் கஞ்சிக்குதலும் என்றுள். ஒருத்தி என் கை மோதிரத்தையும், அத்தகடகத்தையுங், தங்கவளையல்களையும், கங்கணத்துடனே சிங்கமுகக்காப்புகளையும் பறித்து, அரைஉதட்டுக்குச்சிரித்து, ஆ' நேர்த்தி! வெகுநேர்த்தி! இவைகளைப் போட்டுக்கொள்வேன், என்னை என் அகமுகடயான் மட்டு வொரோளன்றறியப்பின்னும் ஒருமுறைத்துவற்றைப்பூண்டுகொள்வேன்; அபின்கஞ்சாக்களைப்பார்க்க அவர் என்னை அதிகமாய்நேசித்த காலத்தில் கானும் இவற்றை அணிந்திருந்தேன்; நான் கந்தை தரிக்க வும், என் சுயபணத்தாற் தேடப்பட்ட இவற்றைப் பிறர் அணியவும் வந்ததென்ன? இவைகளையான் இன்னுமொருநரம் பூண்டும், ஓர் இராசபத்தினிபோற், தோற்றுட்டும் என்று அவைகளைக் கையாடிப் போயினார்.

இவனும் போய்விட, மூன்றும்பெண் என்மேல் நெருங்கி, வறுவந்தமாய் என்னைக் குந்தவைத்து, என் கால்களில் இடப்பட்டிருந்த பாதசரங்களையும், பீலிமலிலழிகளையுங், தண்டைகளையும் பறித்துக், கன்னி, கள்ளி, “கள்ளன்பெண்டிர் கைம்பெண்டிர்” என்பதை அறியாயோ? இவைகளை நீலவத்திருக்கவோ, என்று சொல்லி உறுக்கி, அவற்றைக்கொண்டோடிவிட்டாள். நானே தனியே இலையுத்தர்த்தமரம்போல நின்றதாய்க் கண்டேன். என் அன்பேர, நான் அணிந்திருந்த என் உன்னுடை மாத்திரமே என் வசத்தில் மீங்கிருந்தத, காணம் மேலிட்டதனும் பூயி பின்வாதோ? பிளங்தாற் சங்தோஷத்

அதர்மதேட்டன் கதை

தொடு அதனுள் மறையேனே என்ற எண்ணி சின்தேன். ஆயிரம் அதற்கு வாய்க்கவில்லை; கூத்தும் இந்தமட்டுடன் முடிந்ததென்ற நினையாதிரும். இன்னும் ஒரு கூத்திருக்கிறது. இப்படி என்பாடிருக்கச், சுற்றே எட்டத்திலே பின்னெரு சண்டாளி தொற்றி அன்றன். பார்வைக்கு அவன் சரியான இடும்பிதான். அவன் கிட்டக்கிட்ட எனக்கு மரணகாலமுங் கிட்டிற்று என்ற எண்ணினேன். அவன் என் முன் வந்து நின்றன். அவளைக்காணுமோல் என் கண்களை முடிக்கொள்ளப் பார்த்தேன், கூடவில்லை.

அவன் கோலஞ்சு சஞ்சலகோலமாய் இருந்தது. அவன் தன் கையைகிட்டி என் மிருதுவான மெல்லிய உள்ளங்கிழை விரலால் செருடி, அதன் இழைக் குளிர்மையைப் பார்த்துக், கீழ்மிடற்றெலுவியாய், இதுபோல மெத்தவாடிவானதுதான். என்செல்வங் தொட்டிழுட்டிடந்து கதறக்கதற என்கைகளால் வேலைசெய்து உழைத்தபண்ததால் அதைக்கொண்டேன் என்று சொல்லி, எண்ணை உற்ற கோக்கி, மஜுவீ, இதனைக் கொண்டுபோகிறேன்; அவசியம் வேண்டியிருக்கிறது; வேற்றேகொள்ளப் பணமில்லை என்றன். மறுமொழிசொல்ல அலகுதிறக்க ஏலாதுபோயிற்று. நிருவாணியாவேன் என்ற பயத்தால் எனக்குப் படப்படென்ற நடுக்கம் எடுக்கிறதை அவன் கவனித்துப், பாலி, பெரும்பாலி, உன் உட்சிகையை நான் கவரமாட்டேன். அம்மா, உன் புருஷனிடம் வெட்டுமாறன் வாங்கித் தின்றவெறியாற் பிரமைகொண்ட தன் பிரதாவின் கையால் இறந்த என் மகனுக்குச் சவச்சிகையாய் இதை எடுக்கப்பார்த்தேன். உடத்திருந்த அழுக்குச் சிலையுடன் தொட்டிலிற் பிரேதமாய்த் தலையணையின்றிக்கூட்கிறோன். சவப்புனடவைக்கு என் அயலரரை மன்றுடேன். எண்ணிடமே அதற்குத்த வெள்ளைவத்திரங்கள் இருந்திருக்க நான் அவர்களிடங் கெஞ்சுவது எப்படி? ஆ! மஜுவீ, உன்னிடமிருந்தும் பறிக்கமாட்டேன். நான் மாதாவேயானால் உன் போல ஸ்திரியுமானேன். பொறுமை நல்லது. உன் உள்ளாடை கைப்பறிப்பற்றும் மாசற்ற என்மகன் நிருவாணியாய்க் குழியில் இறங்கிவிடுவது கலம். நீ நிருவாணியாகாது, அங்யாயமாய்ச் சம்பாதித்த இவ் வத்திரத்தை உடுத்திக்கொள், என்றுசொல்லி எண்ணை விட்டு அக்கணமே மின்போல அகன்றன். அவன் அகல என்கணவும் அகன்றபோனது. நானும் விழித்தேன். கணவனே, சியா பத்தப்பான நடையை விடுவது உத்தமம். ஒருவனைக்கொல்ல கன்ச நாற்கலம் வேண்டுமா? என்றாற்போல, நம்மை எரிவாய் சிர

அதர்மதேட்டன் கதை

யக்குழியில் வீற்றுத்தகிரிதற்குப் பெரும்பாபங்கள் பல வேண்டுமா? போன்று போக இனியாகிலும் சேர்ச்சோய் நடவும் “தோணிபோக அறையிருக்கும்!” என்றும் எங்கள் அவப்பேர் எங்கள் பின் ஜீகள் காலத்திலும் சிற்கும்; ஆதலாற் தருமசீராய் நடவும் என்றுள்.

அலங்காரவஞ்சி சொல்லிய கனுவையும் எச்சரிப்பையும் அதர்மதேட்டன்கேட்டுப் பயபத்தியோடு சிறிது நேரம் மங்களமாகி அப்பாற் சொல்லுகிறோன். கேளும், என் பத்தினி, “பழக்கம் பெரிதை ஏன்பார் பாறையிலுக் கோழி, கிழிக்கும் பொலிகைக்கிளறும்” என்பார். நெடுஞ்காலப் பழக்கத்தால் இவ்விததேட்டத்தைத் தவிர்த்தல் எனக்குப் பிரயாசமாகிறுக்கிறது. பழக்கத்தைவிடல் பிரயாசம் என்பதற்கு ஒர் திருட்டார்த்தஞ் சொல்வேன் கேளும். இலங்தமாடுரம் என்று கீர்த்திப்பிரதாபஞ்செறிந்த இராசதானி ஒன்றிலே நெடுவழக்கன் என்றும் பிச்சாண்டி ஒருவன் உண்டு, அவன் தினக்தோறுங் கந்தை தரித்தவனும், நெடுஞ்காலமாய், மேற்படி இராசதானியின் ஒரு தெருவில் இருந்து குப்பைகூட்டிப் பிச்சைவாக்கி வழிறவளர்த்தான். இவன் எவ்வாறும் பரிதபிக்கப்படத்தக்க நிறபந்தமான பிச்சைக்காரனுமிருந்ததனால், வழிப்போக்கர் எவரும் அவன்மேல் மனசிரங்கி அவன் பிச்சைப்பெட்டியுட் பணம்போடுப் போவார்கள். இப் பிச்சாண்டியில் ஒர் நூதன செய்வை உள்ளது. எத்தனை பணம்போட்டாலும் ஒருவரிடமும் ஒருபணத்துக்கு மேற்பட இவன் வாங்குகிறது வழக்கமல்ல.

இங் நூதன பரிமாற்றம் ஊரெங்கும் அடியுண்டதனால் இதன் போய் மெய் சேரத்துக்கும்படி ஊரத்தார் திரளாய்வுக்கு பணக்கொடுத்துச் சோதனை பார்ப்பார்கள். எத்தனைபேர் வந்தாலும், எத்தனை பணம் கீட்டினாலும், வழக்கம்போல ஒருபணம் மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு மிச்சத்தைக் கொடுத்தவிடுவான். இவன் வாங்குங் தோகை சிறிதாயினுக் கொடுப்பார் மிகுதியானதினாற், பலதுள்ளி பெருவெள்ளமாய்ச், சீக்கிரம் இவன் பெரிய பணக்காரனுள்ளன. பணக்காரனுகியும், வயோதிபனுகியும், பழக்கத்தைவிட அவனுறக்கடவில்லை. ஆதலினால் அவன் வழக்கமாய் சிற்றுக்கட்டினமுறசங்கிதியிலே ஒரு பெரிய வீதி விலைக்குவாங்கித், தன் சுய வீட்டிலிருந்து அலுவல்முகாஷ்திரம் போகிற பாவனையாய்க் கனவான்கள் தனவரங்களின் கோலத்தோடு அவ் வீடுவரைக்கும் போய், அவ்வீட்டுடெபுகுந்தவுடன், ஆரைக்குரிய தன் கோலத்தைச் தவிர்த்துப்

அதர்மதேட்டன் கதை

பழய சிழப் பிச்சாண்டிருபம் எடுத்துப் பின்னாருபாதையாய் அப் பழய முற்சங்கியிற்போய், அங்கே தன் பொல்லையம் பெட்டிகைய யும் வைத்தத் தடைப்பங் கட்டை எடுத்து அதனாற் தெருக்கூட்டி சிங்காரித்து, வழமைபோற் கிடைக்கும் பிச்சையைவாங்கிப், போன்றுலையாற் திரும்பி அவ்வீட்டுக்கு வந்து, பிச்சைக்காரன்து தோற்றத்தைக் கழைந்து தரைத்தோற்றங்கொண்டு, முன் உட்புகுந்த வாசல்வழியாய் எல்லவருங் காணவுங், கண்டு அவனுரோ, இவராரோ என்ற சினைக்கவுங் தக்கதாய்த் தன் வீட்டுக்குப் போவான். இந்கும் வரைக்கும் இவ்வாறு செய்தான் என்றும், அதுவரையில் இந்த ரகசியம் ஒருவர்க்கும் புலப்பட்டதில்லை என்றும், உலகும் கூறும்.

ஆதலால் என் கண்மனியே, பழக்கத்தைவிடுதல் என்னுல் மானாது. பணவாஞ்சை மிகப் பொல்லாததுதான். ஆனால் பணம் என்ற பின்முழும் ஏனென்குமே. இரண்யியேயன் என்னும் படு லோபிகதையை நீ கேட்டிருப்பாயானால் இவ்வாறு கறமாட்டாய் என, அப்பழிலோபி கதை ஏதென்று அலங்காரவஞ்சி கேட்க, அதர் மடேதட்டன் சொல்லுகிறோன். கேளாய் பெண்ணே, தபதியர்கிரா மம் என்னும் ஓர் சிறுக்கிராமத்திலே இரண்யியேயன் என்றும் ஓர் தச்சன் இருந்தான். இவன் ஒருநாள் ஒரு வீட்டின்மேல் கிண்று வேலை செய்யும்பொழுது சுறக்கி விலத்தில் விழுந்ததனால் அவன் கபாலத்தில் ஓர் சில்லி எழும்பிற்று. விழுந்தவுடன் அவன் பேச்சு முச்சற்றுக் கிடங்க்கமையாற், கூட சின்றவர்கள் அவனுக்கு அறிவு வரும்படி பல பிரயோகங்கள் செய்தும் பயண்படாமல்கண்டு, அவனைக் காவி அவன் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோனார்கள். வீட்டுக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டவுடன் சத்திரவைத்தியன் வந்து தலைபுடையைப் பார்த்து, இச் சில்லியை அடைப்பதற்கு ஒரு வெள்ளிக்காச கொண்டுவா என்று தச்சிச்சியைக் கேட்டான். வெள்ளிப்பணய் கொண்டு வா என்ற சத்தம் அக் கிழத் தச்சன் காதிற் கேட்டவுடன் இதுவரையும் பேச்சற்றுக் கிடங்கத் அவன், ஒகோ! கமது வெள்ளிப்பணத் துக்கு அங்கர்த்தம்பண்ணப் பார்க்கிறுனே பரிசாரி என்று புகைச்சல் கொண்டுரென்கானும், ஏன்? சில்லியைடைக்க நானு வெள்ளைச்சல்லி செப்புக்காச போதா? வெள்ளிப்பணம் வேணுமா? என்று தொழிலைத்து அதட்டினான். வெள்ளிக்காச செலவழிவிலும் உயர் செலவாவது அத் தச்சனுக்குப் பிரியமாய் இருந்தது.

கேளாய்பெண்ணே, பணவாஞ்சை இப்பெயர்ப்பட்டது. பணம்

தனுசரார்வன் கதை

எந்தவழியால் வந்தாலும் வரட்டும், நானே அதன் வாஞ்சலையூச் சமிக்கமாட்டேன். என் அலங்காரவஞ்சியே, செல்லும்பந்திரங்கள் மட்டும் கிற்கட்டும், என்று அப்புறமும் அசியரயமாய்ப் பொருள் ஈட்டினான். “அரசன் அன்றைத்தாற் தெய்வம் நின்றஹக்கும்” என்றதை அவன்மறந்தான். “செந்தாற் தெரியுஞ் செட்டியார் வாழ்வு,” என்றபோலச் சிலகாலத்தால் அவன் வீடு ஏருக்களம்போல் ஆயி ற்று. அவனுடு தேட்டம் எல்லாம் அலங்காரவஞ்சியின் கனுப்போல அவ்வப்பகுதியையே சேர்ந்தன.

இதனால், முறைகேடாய்ச் சம்பாத்தியம் பண்ணல் ஆகாதென்றும், அப்படிப்பண்ணுக்காற், குத்தாட்டுச் சவைபோல விடியமுன் அவை குனியமாம் என்றும், உணர்க.

ஈடு வது தனுசரார்வன் கதை.

இன்னொவீன் நன்றியீனம்.

My son is my son, till he hath got him a wife.

இல்லபுரம் என்னும் பெரும் பட்டினம் ஒன்றிலே தனுசரார்வன் என்றபேர்கொண்ட ஒரு வேளாளன் இருந்தான். இவஜுக்கு அன்னபூரணி என்ற பேர்ப்பட்ட ஒரு கண்ணகை மனையாட்டியானாள். பணவாளன், மனையாட்டி, என்னும் இவ் இருபேருங் தன்கள் தங்கள பெற்றூர்களுக்கு அருமைப் பெருமையான கே புத்திர புத்திரிகளாய் இருந்தவர்கள் ஆதலாலும், இவ் இருவரும் வதுகவ பண்ணிய அங்கியநாட்களில் அவர்கள் பெற்றூர் நால்வரும் ஒருவர்கள் ஒருவராய் இறந்தபோனார்கள் ஆதலாலும், அவ் இருத்தாரிடமும் இருந்தபெருங் திரவியங்கள் யாவும் இளஞ்சமூசாரத்தவராகிய இவ் இருவருக்குமே உரிமைப்படியும் ஆட்சிப்படியும் வங்கு சேர்ந்தன. இவ் இருவருங் குபேர சம்பந்தகாரர்களாய் இராசகொலுவுடன் இருங்கு இல்லாச்சிரமம் நடத்திவருக் காலத்தில் இவர்களிடம், அலங்காரரூபன், சுந்தரவதனன், சுகுணலட்சணன், என்னும் மூன்று புத்திரர்களும், சித்திரமடந்தை, விகங்கருபி, சுவாகதலட்சணி, என்னும் மூன்று புத்திரிகளும் பிறந்து, மூன்று வாலகுரி

தனுசரார்வன் கதை

யரையும், மூன்று பூரண சந்திரரையும் ஒத்து, நாளெருவன்னும் பொழுதொருவன்னமாய் வளர்ந்து, பிதாமாதாக்கள் இருபேருக்கும் இன்பங்கொடுத்து, அயலார் உறவர் மெய்ச்ச, ஒழுங்குள்ள பிள்ளைகளாய் நடந்துவந்தார்கள். மூத்த புத்திரருக்கு இருபத்து நான்கு பராயமாய் விவாகப் பேச்சு நடந்துகொண்டிருக்குக்காலத்தே அன்னபூரணிக்குச் சக்கரமுடிவாயிற்று.

தன் மலைவி இரந்ததை இட்டித் தனுசரார்வனுங், தாய் இறந்த கையிட்டிப் புத்திர புத்திரிகளுங் தக்கங்கொண்டாடி நாட்கள் முடிந்த பின்பு, பிதாவானவன் தன்புத்திர புத்திரிகளை இல்லாச்சி ரமத்தில் வைக்கவேண்டும் என்று தீர்த்து, விவாகம் நாறவருஷப் பயிரென்றும், “தளாவிக்காய்ச்சாததுக்குஞ்சியுமல்ல” வினாவிக்கட்டாதது கலியானமும் அல்ல, என்றுஞ்சொல்லி, அங்கின்கு பலதுதர் களை அனுப்பிக், குலம், அழகு, பொருள், பண்டம், குணம், முதலிய யாவற்றையும் வினாவிடைபண்ணி, ஒருவர்பின் ஒருவராய் மூன்று ஆண்மக்களுக்கு மூன்று மருகிகளையும், மூன்று பெண்மக்களுக்கு மூன்று மருகர்களையுஞ் சம்பாதித்து, எல்லவர்க்கும் அவ்வப்பொழுதிற்குவேண்டிய பொருள் பண்டங்களைந்து, அவரவர்க்கு ஒவ்வொரு கீழிக்கட்டிக்கொடுத்த அவர்கள் சீர்சிறப்புகளைக் கண்டு மைகி மந்திருக்குத் தாலத்திலே விருத்தாப்பிய வயசு குடிவர, ஒகோ! இவ்வயசிலே நாம் இத்தனை பொருள் பண்டங்கள் காணியுமிக ணோடு தொல்கூப்புவது மிகப் பிரயாசமாய் இருப்பதால் அவற்றை நம் புத்திர புத்திரிகளுக்கு மரணசாதனம் பண்ணிக் கொடுத்து, அவர்கள் போசனாத்தர வாங்கி உண்டு, மீந்திருக்குஞ்சின்னுட்களைப் போக்குவதே தகுதியின்று நினைந்து, மரணசாதனத்திற்கு அடுத்த எத்தனம் பண்ணினான். இது காரியத்தைத் தனுசரார்வனுக்கு அன்பனும், அவனுக்கு அன்றையீட்டுக்காரனும், மகா அனுபவ சாலியுமாகிய அவன் கிழேகிதன் ஒருவன் அறிந்து, இதன் பேரில் அவனுக்குத் தகுந்த உபதேசம்பண்ணிவைக்க வேண்டும் என்ற அபிப்பிராயத்தாற் தாண்டப்பட்டு, ஒருங்காட் காத்திராவேளையில் அவன் வீட்டுக்கு வந்தான். அவன் வரவைக்கண்டு, அவனை ஏதிர்கொண்டு அழைத்து ஆசனத்தில் உளுக்காருவித்துச், செய்யவேண்டிய ஆசார உபசாரங்களைச் செய்து, நானுகாரிடங்களையும் பற்றிச் சம்பாத்தித்தபின்பு தனுசரார்வன் தன் அபிப்பிராயத்தை அவனுக்கு எடுத்துச் சொல்ல, அதற்கு அவ் அயலான், அ! ஆ! நான் தொடங்கமுன் இவர் தாங் தொடங்கியது மிக நண்றென்று தன்று

தனுசரார்வன் கதை

ள்ளத்தில் நினைந்து, அதன்பேரிந் பற்பல குறிப்புக்காரர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

அகோபிராணநேசரே, நீர் உமது ஆஸ்திகளை உமது பிள்ளைகளுக்குப் பிரிவிடுக்காரியாகும் சரிதான். அவர்களுக்குப் பிரிவிடுக்காராமற் பின்னையாருக்குத்தான் கொடுப்பீரா? ஆனால் இதிலே சில போது பெருஞ் சங்கடங்கள் நேரிடுகிறதுன்னு. பாலையுண்டு நஞ்சைக்கக்கும் பாம்புகள்போல, அநேகந்தரம் பிள்ளைகள் பெற்று ரக்கு நன்றித்துரோகனு செப்பிழுர்கள். தாய்மதியைவுட்டுக் கழன்றான்றே மிகுதிபற்றிப் பிள்ளைகளுக்குள் நன்றியில்துணம் தொற்றிக்கொள்ளுகிறதுன்னு. அப்பால் அவரவரே குழுமார்க்கமாய் ஒருவனை, ஒருத்தியை, மனவாளனுகவும், மனவாளியாகவும் ஏற்றுக்கொண்டபோதோ, பிதாமாதாக்களை இரண்டாம்படியில் வைத்து விடுகிறார்கள். ஆதலால் நீர்செய்யுங் காரியத்தைத் தீர்க்கவிசாரணையோடு செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்யாதிருப்பீரேற் குத்திரேசன் என்னும் பிரபு பட்டபாடு உமத்கும் கேள்வவரும் எனது, தனுசரார்வன் தன் அயலாணைப்பார்த்து, வாரும் நேசரே, நீர்சுட்டிய அப்புக்கிரேசன் சரித்திரம் எது? சொல்லும் என, அவன் சொல்லுகிறார்கள்.

செஞ்சமுத்திரத்துக்குக் கீழ்ப்பாரிசுமாயிருக்கும் அபிதேசத்திலே புத்திரநேயன் என்னுமோர் தருக்கப்பிரபு உளன். இவனுக்கு ஒரேயொரு ஆண்மகவன்னு. அம்மகவை யீந்ற மாதாப் பிரகுதிகையாய்க் காலஞ்சென்றுவிட்டாள். “தாய் செத்தாற் தகப்பன் சிற்றப்பன்,” என்னும் உலகவழக்கமானது தன்னிற் பொய்ப்படுமேப்படி அப் புத்திரநேயன் தன் சமுசாரத் தொல்லையுட்டானே விழுந்தானன்றித், தன்புத்திரஜுக்குக் கைத்தாயர்களை அழைப்பித்தப் பாஹட்டி வளர்ப்பித்த, இராப்பகல் அம் மகன் காதலே காநலாய்ப், பதினாறுபிராயம் அவனுக்கானவுடன் அங் நாட்டிலுள்ள பிரபுவின் புத்திரியை அவனுக்கு மனமுடிப்பித்த, அவன் சமுசாரக் காரியம் பார்க்க வல்லென்று தோற்றியவுடன் தன் வீட்டுப் பொருள்பண்டப் பொறுப்பியாவையும் அவன் கையிலிட்டு மகனே, நான் பின்சாய்கிற காலமாயிற்று. உன் மாதா மரித்த பின்பு நீயே எனக்குப் பராக்காயினும். நானுமோ இனி இரண்டாந்தரம் விவாகுஞ்செய்யப் போகிறதில்லை. நீயும் உன் மனையாட்டியுமே எனக்கு ஆறுதல். உங்கள் கைத்தினே எனக்கு மதுர போசனம். இதுவரையும் நீயும் என் மருமகனும் நான் வைத்த பங்கு

மிற் தீனுண்டுவந்தீர்கள். இனிமேல் நீயும் அவனும் வைக்கும் பக்கியற்றினே நானுண்டு வருவேன் என்ற சொல்லி, அவன் கைக்கே சுலை திரவியசாலைகளின் திறவுகோல்களையுக் கொடுத்துக், கிழவயசில் அவர்களுக்கு மூத்தமகன் தான் என்றால் டாந்து வந்தான்.

பிதாவின் அதிகாரங் தனக்குக் கிடைத்த அங்கியநாட்களில் அவன் தன் கிழப் பிதாவை ஓர் விக்கிரகம் போற் பரவித்துத், தலைப்பங்கியில் வைத்துப் போசன மூட்டி வந்தான். சில மாசங்கள் செல்ல, “வந்ததே சிறுக்கி பந்தடித்தாள் வரவரச் சிறுக்கி கழுதைமேய்க்கிறோன்” என்ற பழமொழிப்படி, அம் மகனுகளை தன் மனைவியுடன் இசைந்து தன் பிதாவை கடுப் பந்தியில் வைத்தான். அதுவஞ்சு சில நாட்களால் நின்றுபோக மூன்றுவுதாய்த் தன் பிதாவைக் கடைப்பந்தியில் வைத்தான். அதுவஞ்சு சிலநாளையால் நின்றுபோக, அவனைத் தன் வேலையாட்களின் பந்தியிற் சேர்த்தான். வயது பின்னுஞ்செல்ல, அவனை ஓர் தனி யிடத்தில் விட்டு அவனுக்கு ஏதேனும் கஞ்சி யூற்றுங்கள் என்று, தன் வேலையாட்களுக்குக் கற்பித்து அக் கிழவன் போர்க்கும்படியாக ஓர் இரட்டுப்புடைவையை வத்திரமாய்க்கொடுத்தான். ஈற்றிற் கிழவனும் மனத்துங்பத்தாற் செத்தவிட்டான். செத்தவுடன் அவனது பாட்டப்பிள்ளை தன் பிதாவன்டை ஓடிப், பிதாவே, பாட்டனர்க்குப் போர்க்கக்கொடுத்த இரட்டுப் புடைவையை மாத்திரம் கெடுத்துப்போடாமல் எனக்குத் தந்துவிடு என்று கேட்க, அவன், மகனே, அது உனக் கேதுக்காமென, ஆ! பிதாவே, பாட்டன் போர்த்த சாக்குப் புடைவையை நி கிழவனுகும்போது உன் போர்வைக்காய்க் கொடுக்க சான் வைத்திருக்கவேண்டு மல்லவா! என்றான். பிதாத் தன் செய்கையையிட்டு வெட்கித்துத் துக்கித்துங்காரியம் ஒன்றுக்குக் கூடவில்லை, நடந்தது நடந்தாயிற்று.

இப்படியிருப்பதுகான், தனுசரார்வனே, பிள்ளைகள்காரியம். ஒரு பிதா நூறுபிள்ளைகளித் தாங்குவான். நூறுபிள்ளைகள் ஒரு பிதாவைத் தாங்கமாட்டார்கள் என்ற ஒரு பழமொழியும் உலகத்திலுண்டு. “தன்னுடுதமுந் தன் கையிற் பொருளும் பிறன் கையிற் கொடுக்கும் பேதையும் பத்ரே” என்ற நீதிசார வாக்கை நீர்கேட்டதில்லையா? பிறன் என்பதை இவ்விடம் பிள்ளைகளுக்குப் பாவிக்கலாம். உமது கையிலிருக்கும் திறவுகோலைப் புலியின்வாயிற் போட்டுவிட்டு மலங்கவேண்டியதென்ன? மூன்னே கொடுத்திருக்

தனுசரார்வன் கதை

கும் ஆண்திகள்போக மிகுந்தவைகளை நீர் வைத்தானும். உமத மரணத்தின்பின் அவர்கள் பங்கிட்டாள்டும். பிரிவு பண்ணுவதில் அவர்களுக்குள் விகாதமுண்டாகிப் பொல்லாங்கு கேரிடுமென்று பயப்படுவிரேல், உமக்குப் பிறகு இன்னின்னது இன்னுர்க்கென்ற சாதனம்பண்ணும்; இதுவே என் புத்தி. அப்புறம் உமதுபாடெனத் தனுசரார்வன் சுபரபத்தே தன்போக்குக்காரனும் பின்னோகள் மேல் கேசம்வைத்து அவர்கள் பேச்சில் எபூப்பவனுமாதலற் தன் சிரே கிதனை கோக்கிச் சிநேகதா “எடுத்த வீட்டிற்குத் தச்செனனத்துக்கு” என்றுபோலத் தீர்த்த காரியத்துக்கு இனியென்ன யோசனை? அன்றி, கீர் சொன்ன புத்திரநேசனுக்கு ஒரு பின்னை, எனக்கோ ஜூ பின்னோகள். “நாலுபின்னைப் பெற்றவனுக்கு நடுத்தெருவிலுள் சோறு” என்னும்வாக்கியத்தையும், பிச்சையிட்டுக் கெட்டவர்களும் பின்னைப் பெற்றுக் கெட்டவர்களும் உண்டா? என்னும் பேச்சையும், நீர் ஒருபோதும் கேட்டதில்லையா? நாயுஞ் சரி நாயியுஞ் சரி என்று பேசுகிறீர்? நான் இப்பின்னைகளை என் கண்மஜிபோற் கரிசையைய் வளர்த்துவைத்தேன். பெரும்பாலும் பின்னோகள் தங்களைப்பெற்ற பெற்றுர்க்கு மிக இரக்கவருக்கமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். இதற்கு என் அனுபவத்திலுள் திருட்டாந்தங் கண்டிருக்கிறேன். மாதுர்நேசியின் கதையை கீர் கேட்டிருப்பிரேல் என் பேச்சின் மெய்க்கை விளங்கும்என்றான்.

அப்போது அவ் அயலான் தனுசரார்வனை நோக்கி, நேசனே! அக் கதை யாது? சொல்லும்என்ற கேட்கத், தனுசரார்வன் சொலும், மிடற்றின் அடைப்பைத் தீர்த்துக்கொண்டு, சொல்லுகிறேன். கேள்குஞ் சிநேகத்ரே, அரட்டர்புரம் என்னும் பட்டினத்திலே விசயதுவசன் என்னுமோர் வேந்தலுள்ளன். இவனது அரசாட்சியிலே மாதுர்நேசி என்னும் ஓர் இளம்பெண்ணிருந்தாள். இவன் இல்லாச் சிரமத்திற் புகுந்து சில பின்னைகளுக்கு மாதாவானான். இவனுடைய மாதா அரசாட்சிக்கு விரோதமான குற்றமொன்றைச் செய்ததையிட்டு, அவ்லூர் அரசனுகிய விசயதுவசன் என்பவன் அயனைக் கொல்லத் தீர்த்துத், தலையாரிகையில் ஒப்புவித்தான். தலையாரியோ சந்தே உருக்க இரக்கக்காரனுதலால், அவனை உடனே சிருசேநம்பண்ணுமல், இராசசம்மதப்படி அவனைப் பசி பட்டின்யினுற் கொல்ல விழைந்து, ஓர் மறியற்சாலையிற் பூட்டிவைத்தான். இவனைத் தினம் வந்துகண்டு போம்படி அவள் மகளாகிய மாதுர்நேசிக்கு டார்சிரம் உர்தரல்கூட்டும்ஏதும் தீண்பண்டங்கள் கொண்டுவரவா

தனுசரார்வன் கதை

வது கொடுக்கவாவது உத்தரவில்லை. என்றாலும் அவள் யாதொரு வரும் அறியாது, மாதாக்களாதியாய்க் கேட்டோர் எவருங் கண் ஸீர் விழுத்தத்தக்கதான் ஒர் அரிய செயலைச் செய்தனள்.

“இன்னெதங்குதானுண்டீரத் தலையாலேதான்றருதல்”போல் முன் தான் அவளிடம் வாங்கியுண்டபாலைஇப்பொழுது அவனுக்குக் கொடுத்துவந்தாள். இவ்வாறு சிலகாலம் நடந்துவரத், தலையாரி தான் நினைத்ததற்கு மாரூக அம் மறியற்காரி பிழைத்து, உயிர்தலை த்திருப்பதைப் பார்த்துப், பசியிருந்தும் இவள் உயிர் இங்காள்வரையிலிருப்பது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. தினங்தோறும் வந்தும், அவள் மகள் ஏதுங் கொண்டுவரவில்லையோ, என்று யோசித்துத், தாயைக் காண மகள் வந்த ஒர் சமயம், நல்லது, இப்பெண் ஏது செய்கிறாள் என்பதைப் பார்ப்பேன் என்று அவள் பிறகே சென்று, ஒர் மழறப்பிடத்திற் பதுங்கியிருந்தான். மகள் மறியற்சாலையிற் பிரவேசித்தவுடன் தன் தாயை ஒர் பிள்ளைபோற் பாவித்துத் தாக்கித் தன் மடியில் அணைத்துத், தன் இரு தனப் பாலையுன் குடிக்கக் கொடுக்கத், தலையாரி ஜீயோ! இப்படியும் பெற்றுர் நேசமுன்டா? என்று சொல்லி, நடந்த காரியம் யாவற்றையும் ஒளியாத விசயதுவசதுக்குத் தெரிவித்தான். இராசன் இதைக்கேட்டு விட்டியித்தனும், அச் சிறுபெண்பேரில் மகிழ்க்கு அவனுக்காக அவள்மாதாவைச் சிறைச்சாலையால் விடுவித்தான்.

சிநேகிதனே, இப்படிப் பிள்ளைகளும் இருந்தார்களே. ஆனால், நம் ஆறுபிள்ளைகளுள் ஒருவராயிலுக் கிழவயசில் என்னை விசாரியார்களா? அன்றியும், ஷபில் எனியாரை வண்ணான் அறிவான், சாதிப்பொன் பூண்டாரைத் தட்டான் அறிவான், என்ற பழங்கலதபோல என் பிள்ளைகளின் குணம் சான்றெடுத்த எனக்குத் தெரியாதா? என்றுசொல்லி அவன் வார்த்தையைத்தட்டி, அவரவர்க்கு இதம்படத் தன் காணியூமி, வீடுவாசல், மாடுகள், ஆடுகளாதியான யாவற்றையும் பிரிவிட்டெழுநி, இனியென்ன நான் நிர்க்கவலைக்காரன்; காடுவா, வீடுபோ, எனும் வயசில் என்மக்களின் சுவரட்சணையின் கீழாகச் சாங்கோபாங்கமாய்திருப்பேன் என்று சொல்லித், தன் முதற்புத்திரன் அலங்காரரூபன் வீட்டிற் போய் வாசம்பண்ணினான்.

மாமியார்வீடு மகா பாக்கியம் என்றவன் கணக்காய், என் முத்தமகன்வீடு மகா சம்பிரமமான வீடென்று தஜுசரார்வன் சொல்லி அவன் வீட்டில் அதி சந்தோஷமாய்ச் சிலகாலம் வாழச், செய்க் கண்றியைக் கொல்லும், அப் பிதிர்த்தரோகி, இக் கிழட்டுப்பினாத்

தால் எனக்கினி வரும் லாபமேது? தன்வீட்டுவிளக்கென்ற முத்த மிட்டால் முகத்திற் சுடாதா? வீசையைக் கருக்காதா? சரிதான், இவர் நமது தகப்பன்னென்றுகிணைந்து நடக்கப்போனால், இவரைப் பற்றி நமக்குஎத்தனை தொல்லை! குதிரை செத்ததுமல்லாமற் சேண்டுசமக்கவும் வேலையாயிற்றே, என்றாற்போலைச், சோற்றுக்கும் சீலைக்கும் நட்டமன்றி இலவரைத் தூக்கவும், சிமிர்த்தவும், குளிக்க வார்க்கவுங், தோயவார்க்கவும், பிடிக்கவும், நடத்தவும் வேலையாயிற்றே. இன்னும் எனக்குஎத்தனை சங்கடம் வரா? என்று தன்னுள் விணைந்து, அவனைப்பற்றி மிக அனுப்பாகி, அவனைத் தன்வீட்டால் அகற்றக் கருத்தாய், ஒரு நாள் அதிகாலையில் அக் கிழவனன்றை போய்ப், பிதாவே, சென்றராத்திரி என் மனைவி, உம் மருகி, ஓர் புத்திரனைப் பிரசவித்தான். பிரசவித்த அறையிற் சற்றே வசதியீ னமிருப்பதால் அவனையும் பின்னையையும் நீர் தங்கும் இவ் வசந்த மன்றபத்திற்கு அழைக்கப்போகிறேன். நீர் நாற்காலி போட்டிருக்கும் இடத்திற்கான் உம் பாட்டன் ஆடத் தொட்டிலும் போடப்போகிறேன். இருதிரத்துக்குஞ்சங்கடமுண்டாகாதபடிசில காலம் என் தம்பி வீட்டிற்போய் வாசம் பண்ணும்: வசதியானவுடன் உம்மை அழைத்துக்கொள்ளுகிறேன் என்றுன்.

வருங்காரியம் அறியாமற், சினேசிதனது வார்த்தையைத் தட்டிப் பொருள் பங்கிட்ட கிழவன், நல்லதெனன்மகனே, என்று பெருமூச் செறிந்து, இரண்டாம் மகன் சுந்தரவதனன் வீட்டுக்குச் செண்றுன். அங்கே, நம மாமனூர் வந்துவிட்டாரென்று அவன் மருமகன் ஒடியாடித்திரிந்து, சில நாட்களாக நல்லபண்டம், கறியபண்டந்தேடி அக் கிழவதுக்குக் கொடுத்து, அப்புறம் ஒய்க்குதவிட, அவன் மகனு சிய எந்தாவதனன் தன் கிழப்பிதாவின்மேல் அரிகண்டம்போட்டு, இதென்னடா! இழவின்மேலிழவு! அறபது சென்றுள் வீட்டுக்கு காய்வேண்டாம்என்கிறுக்களே; இக்கிழவனேடே தொல்லைப்படுகிறதார் என்ற சிந்தித்துச், சில தினங்களால் ஏடாகுடமாய்ப் பேசி, அவன் சமூகஞ்சென்று, இதுவரைக்குமிருந்த தன் சிறந்த முகமானது வேற்றுசிறங்கொள்ள மாற்றிப், பிதா என்றும் வயோதிகன் என்றும் கவனியாது முரட்டுத்தனமாய்ப் பேசியும் மறபடி தனி ந்து, உள்ளொன்று புறம்பொன்றுய், அவனைப்பார்த்து, அப்பா விதாவே, நீர் இருக்கூற இந்த ஒரே அறையைத் தவிர எங்களிலிருப்பேருக்கும் வசதியான அறைஎன்பொறுப்பில்லில்லை. கிழடுகாய் கெருப்பைத் தேடும் என்பார். கெருப்பின்றி உமக்கிணிக் காலம்

தனுச்ரார்வன் கதை

போக்கல் கூடாது. செருப்புச் சட்டியையும் புக்கயையுங் கான எனக்கோ தலைவெடிக்கிறது. ஸீர் சற்றே தயவுசெய்த என் தமிழ் வீட்டிற்போய்க் கொஞ்சக்காலுஞ் சஞ்சரியும். அவன் அப்பஞ் சுடுவிக்கிற வர்த்தகங்குதலாற் குளின் வீடு அவனுக்குண்டு. என் புதலீடு முடிவுபெற்றுக் குடிபுகும்போது உம்மை அழைத்தாக்கொ ஸ்ரூகிறேன் என்றான். தன் கையிற்பொருளைப்பிறர்கையில் விட்ட புதலீடுயற்றாக கிழவனுள்ளவன், தங்களையெனாந்துதட்டிப்பேசவள் மின்றி, என் மகனே, உங்களுறவில் வேயறிலும் ஒரு தடிவிறகில் வெந்தால் ஆகாதோ, என்ற முறைமுறத்து, அப்படியாகட்டும் என் புதலீடா, என்ற வெட்கத்தாற் பல்லியும் இளித்துக்கொண்டு, கூணிக்கூணி, மூன்றாம் மகன் சகுணலட்சணன் வீட்டுக்குப் போய், அங்கே சினாட்ட சங்கோவத்தோடு பொழுதுவிட்டான்.

அம் மகனும் அட்டா, “னீண்த கிழவி அபிப்படிக்குவந்தால் இருந்த விறகுக்குச் சேதம்” என்றுபோல, ஜூயோ! இக்கிழவளைய்டு கூக்குப் பெருங்டாம் நேரிடுறைதே, என்று தன்னுள்ளத்திற்பேசி, அவன் சமூகத்தைபுக் தாபரிப்பையும் பற்றித் தளர்ச்சிகொண்ட மனத்தினாய், இக்கிழச் சனியளை எப்படியேதுங் கழற்றிப் போடவேண்டும் என்று, அசங்கதமான பேச்சுப்பேசி, அவனைத் தூஷ்ணித்து, அதற்கு மருந்து இதொன்று அவனிடம்போய், அப்பரே, என் வீட்டில் அப்பங்கொள்ளவருஞ் சனச்சந்தடி மிகுதி யாயிருப்பதினால் உச்சிவேளையில் உமக்கு உறக்கம் வருகிறது வல்ளூயர்மிகுங்கும்; ஸித்திரை மின்றேயானால் வயோதிகரான உமக்குச் சுகலீனமுன்டாம்; உமது வசதிக்கும் வயதுக்கும் அடித்த ஓரிடத்தைச் செப்பமிட்டு உம்மை நான் அழைக்குமுட்டும் நீர் போய் என் மூத்த சகோதரிலீட்டிற் சிலங்கள் விடுதிவிடும் என்றான். எனவே தனுசரார்வனுக்கு வியாகுலம் பெரிதாயிற்று, ஜூயோ! என் அருகமைப் பெருமையான ஆண்பிள்ளைகள் மூவரும் இப்படி என்னைப் புறக்கணித்தார்களே என்று நினைந்தவுடன், கிழக்கண்ணவில்லை நூத் ஆற்றுநீர் போற் கண்ணீர் பாயத் தொடர்விற்று. தான் செய்த மட்டமைக்கிறங்கி அன்ன செடுங்துரம் பிரலாபித்தான். பிரலாபித்தும், இனிக் காரியமென்ன? அணைகடந்தவள்ளும் அழுதாலும் வராடே; ஆயின், ஆண்பிள்ளைகள் என்னைக் கைபுறிய விட்டாலும் பெண்பிள்ளைகள் அவ்வாறு விடுவார்களா? மெல்லியர் நெஞ்சம் மென்னென்கும் அல்லவா? என்று அவன் தேற்றமடைத்து, தன்னுடைகளை எடுத்து, முக்காலனுய் மெல்ல மெல்லத் தட்டித்

தனுசரார்வன் கதை

தடவிச் சித்திரமடந்தை என்ற நாம காரணம்பெற்ற மூத்த மகள் வீட்டுக்குப் போனான்.

பிதாவின் வரலை அம் மூத்தமகள் கண்டு, சந்தோஷத்தோடு எதிர்கொண்டழைத்துப், பழும் நழுவிப் பாலில் விழுந்தாலேரத்து நடத்திப்போய், ஆதாவாய்த் தன் வீட்டிலிருந்திச், சில தினங்களாய்ச் செப்பமாய்ப் பராமரித்துவந்தாள். என்றாலும், அவ்னும் அவனுக்கு வன்னென்கியானான். பெற்ற பிதாவென்பதை மரந்து, “நாய்த்தோலெவினுங் தாய்த்தோல்” என்னும் மரியாகதயைத் தூர்ந்து, செய் நன்றி தின்ற துரோகியானான். இவள் சில தினங்களாற் தான் அக் கிழவதுக்குச்செய்த பராமரிப்பைப்பற்றிச் சலித்து, “அம்மையாள்ளனவுக்குஅரைக்காசாயினுந்தலைக்கருக்காற் காசு”என்றுப்போல, நங் கிழப்பிதா உண்பது கொஞ்சமாயினும் அவரோடு சரிக்கட்டிக் கொள்வது பஞ்சியா யிருக்கின்றதே. ஜோ! இதன்னடா சக்கடம்; சும்மாவிருந்த எனக்கு இந்தச்சுமை என்னத்திற்குள்ளது தகப்பனிடம்போய்ப், பெரியவரே, உம்மைப் பற்றினனக்கு இராப்பகல் உறக்கழும் உண்டியுங் கிடையா. நீர் அவ்கிண்குப் போவதற்காக மேல் வீட்டிலிருந்து படிவழியாக இறங்குவதையும், மறபடி மேல்வீட்டுக்கு ஏறுவதையுக் காண என்வயிற்கர விராண்டுகிறது. நீர் தடத்தத்து ஏறுவதையும் இறங்குவதையுக் காணும்பொழுத என் வயிற்றில் நெருப்பைவாரிக் குவிக்கிறது போன்றிருக்கிறது. நீர் ஒருபோது தவறி அபத்தமாய் விழுந்து மிர்விடவந்தால் அவப்பேர் எனக்குவருமே. அப்படிவருவது உமக்குப் பிரிதியாயிராது. என் தங்கைச்சி வீடு என் வீடுபோல் இரண்டு மூன்று அடுக்கு மெத்தவைக்கீட்டல். பிதாவே இன்னும் உமக்கு எத்தனை காள்? சில தினங்களாய் அங்கே என் தங்கைவீட்டிலும் பேசுவிரும் என்றான்.

அப்பொழுத கிழவன், ஆ! என்னருமைக்குரிய மூத்தமகள் காரியமும் இப்படியா? அன்னே! நான் அவளோடு பட்ட பிரயாசத்திற்கும், அவளைச் சமந்த சுமைக்கும், அவனுக்காய்ச் செலவிட்ட செலவிற்கும், வளர்த்த வளர்ப்பிற்கும், எனக்குச்செய்யும் கைம்மாறு இததானு? என்று நெடுந்தரம் வருந்திப், பீனாசாரிய கண்ணுற் தாரைதாரையாய்க் கண்ணீர் கிஸ்தத், தன் பீற்றற் பரயையுஞ் சுருட்டிப் பொல்லையும் ஊன்றி நடுவிலாளாகிய விகங்குபியின் வீட்டிற்குப்போய்னன். அன்னம்போனுஞ் சிறந்த நடையையுடைய இந ஈடுவிலாள் வீட்டில் நாலுண்ட்தங்கினன். அங்கு

தனுசரார்வன் கதை

விலரளேய நாலூநாழிகைதானுக் தன்தப்பணித்தன்வீட்டில் அடுக்க மனகில்லாமல், ஜந்தாம் காள் விடியலில் அவனிடஞ் சென்று, ஒயோ! என் பிதாவே, ஓட்டடமணியானாலும் ஒசை நீங்குமா? என்றால் சீர் வயோதிகனுமினும் உமக்குள்ள சொகுசும் யோக்கியமும் உம்மை விட்டுப் போகலாமா? ஆ! என் பிதாவே, ஒடுவும் மாட்டேன் பிடியுக் கொடேன் என்றுபோல, உம்மை இகைநடுவில் விட்டு மோசப்படுத்த எனக்கு மனச வருமா? சீத எம்சிறைந்த இம்மாரிகாலத்தில் என் வீடு ஊறிச் சக்தியாகிறது; சரவிப்பான வீட்டில் விசேஷமாய் வயோதிகருக்கு வியாதிவர எங்கே இடமென்றிருக்கும்; அப்பெயர்ப்பட்ட வீட்டில் வைத்து உம்மைக் கொல்லாமற் கொல்ல மனசவருமா? கருமா? இப்போ வந்திருக்கும் மாரி அகன்ற கோடை பிறக்கும்வரைக்கும் என் தங்கைச்சி கடைக்குட்டிவீட்டிற்போயிரும்; அவன் வீடு மேடான தரையிற் கட்டப்பட்டிருக்கிறது; அவன் கன பின்னொட்டிக் காரி அல்லது இருப்பதால் எங்களிலும் உம்மைக் கரிசனையாய்ப் போற்றிப் பராமரிப்பாள்; இட்டவுட்டம் இடைவுட்டத்தில் நானும் அங்கே வந்து உம்மைப் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன், என்று சொற் பொடி துவி மகுட்டிக் கிழவணைக் கடவைப்படுத்திவிட்டாள்

அப்பாற் கிழவதும், இனியென்ன? இன்னும் ஒருமகன் தானே. ஆவனையும் பார்ப்போமென்று பிறுபிறுத்துக்கொண்டு, தான் ஆதி விற்செய்த புத்தியீனத்திற்கிரங்கித், தன் அயலாண் மெய்ச்சித், தன் இளையமகளுங் தாய்செத்த காலங் தொடங்கித் தன் கைத்தின் தின்ற வளர்ந்தயளுமாகிய தன் கடைக்குட்டிப்பின்னை சுவாகத ஸ்ட்சனி என்பவன்மேல் முழு நம்பிக்கை வைத்தத், தள்ளாடித் தள்ளாடி அவன் வளவிற் பட்டினையைத் திறந்தான். பட்டினைச் சத்தப் பேட்டவுடன், முற்றத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்த அக் கிளிப்பி ஸ்னோபோலும் ஸ்ட்சன்வாட்டியாகிய கடைக்குட்டிமகள் திரும் பிப் பார்த்துத் தன் பிதாத் தனுசரார்வனது வருகையைக் கண்ட ஆடன், இதென்னடா, தெய்வமே, அந்த அறுதற் கிழச் சவும் என் ஜையும்போட்டு ஆட்ட வருகிறது, என்று உதட்டுக்குட் பிறுபிறுத் தக்கறகறத்துச், சின்னத்தின்னையில் ஓர் மூலைஶறையைக்காட்டி, அங்கே உளுக்காரும் என்று ஆசாராப்பேச்சுப் பேசினாள். மூன்று கால் அவ்விடங் தங்கியிப்பின், அவன் காகம்போல மூஞ்சிகாட்டிப் பழஞ் சீலபோற் பறபறத்துக், கழுதைபோல் உரத்துக் கத்தத் தொடங்கினான்.

தனுசரார்வன் கதை

அம்மம்ம! குதிரை குருடானுவுக் கொள்ளுத்தின்கிறதிற் குறைச்சலா? என்பார்போல, என் பிதா வயோதிகனுமிழும் அன்றுவதம்விழுங்குவதங் குறையுமா? என்ற முணுமுனுத்தான். இந்தக் கிழவழுக்கு, ஜமிபோல் மிடறுக் கோணியல்போல் வயிறுமென்பதை இப்போதுதானே அறிந்தேன் என்ற வக்கணஞ் சொல்லவுக்கொடங்கினான். ஒரு நாள் அவனுடைய மூத்தமகன், ஐந்துவயதுப்பாலன், அக்கிழவன் கிட்டப்பெய்ப்ப, பாட்டா என் பிதா இப்பொழுது கிண்டிக்கொண்டிருக்கிற குழிதான் உளக்கேற்ற சுவக்குழியென்ற ஆயி நேற்றுச் சீவியாயிக்குச் சொன்னான் என்றான். பையன் சொல்லிக் கிழவன் கேட்டு, ஆ! தெய்வமே, காலம் வருன் என் மகன்தானே என்னை அலுவல் ஒதுக்கப்பார்க்கிறான். ஐயோ! கடிகோவிற் கட்டிய நாய்போலை என்னை என் பின்னைகள் படுத்தாத பாடெல்லாம் படுத்தினார்களே. இனிக் கட்டிவைத்த பூணியை அவிழ்த்துவிட்டு, வா, வா, என்றுத்போல என்வசமிருந்தபொருளைப் பிரித்துக் கொடுத்த என் பேய்ச்செய்க்கையை கிணங்து மணல்தாபப்பட்டால்துவது என்ன? அறியாமற் தாடியை வளர்த்து அம்பட்டன்கையிற்கொடுத்த மடையன்னான்தானே. ஆயிரம்பளையுள்ள அப்பஜுக்குப் பிழந்தும் பல்லுக்குத்த சர்க்குக்கும் வளமில்லை அதிட்டவீனன் நானன்றிப் பின்னார்? ஆ! தெய்வமே, எல்லையற்ற ஆல்திகளைத் தந்தாயே. என்னுலே நான் கெட்டேனன்றி என்னைக் கெடுத்தார் பின்னெலுருவருண்டா? என் ஆஸ்கிளை என் அயனான் வாக்கைக்கேட்டு வைத்திருப்பேணோனால், என் பின்னைகள் என்னை இப்போ இராசகிரிபோற் காவித்திரியார்களா? ஐயோ! இப்படியும் எனக்கு வந்ததோ என்ற கிணங்தவுடன், ஏக்கழும் கடுக்கும் உண்டாய்க், கை கால் உதறித் கழுத்துக்குந்தி தெறிக்காற்காலியால் விழுந்தான். “கண்டோடே போயின குனிருங்காய்ச்சுறும்”, என்றுத்போல அத்துடன் கிழவழுடைய கவலையுங்கொல்லியும் போக, உயிர் பாலோகம் போயிற்று.

இதனாற் பின்னைகள் செய்க்கண்றித் துரோகிகளாய்ப் பெற்றிருக்கின்பின்றி கடத்தவார்கள் என்றனர்க்.

நா வது இலஞ்சபூபதி கதை.

வழக்காடல் திதுக்சியாதுக்லம் கட்டம்.

Agree, for the law is costly.

ஆகோரபுரம் என்னும் பட்டின மொன்றிலே இலஞ்சபூபதி என் அமோர் அரசனுள்ளன். புத்திகெட்ட இராசாவுக்கு மதிகெட்ட மங்கிரி, என்னுற் போலவுன், சாடிக்கு வாய்த்தது மூடி யென்னுற் போலவும், இவ் விராசனுக்கு அதர்மகுஞ்சரன் முதலாம் பல தன் மார்க்க மங்கிரிகளுள்ளனர். இவர்கள் போதனுவணியில் ஏற்பட்ட இவ் அரசன், தன் நாமகாரணம்போலப், பெரியர் சிறியரென்ற பேதயின்றி, யாவரிடமும் பரிதானம் வாங்கி, ஸியாயத்தைப் புரட்டிடத் தன் பிரசைகளைக் குட்டிச்சுவராக்கத், தீயோடு சேர்ந்த காற் கறப் போல அவனது மங்கிரிமார் அவன் மூன் மங்கிரியைப் பார்த்துக், “குருங்கிலே மெலன்றூற் சீவுண் நடைமேல்” என்னுற்போல அவனிலுஞ் சதமடங்கு அங்யாயன் செய்து பின்னென்று புறத்தில் அவ் இராச்சியத்தைப் பஞ்சப்படுத்த, அரசன் எப்படியோ குடிகளும் அப்படியே என்னுற்போல, இராசனும் மங்கிரிகளும் அங்யாயன் செய்யக், குடிபதிகளுட் சிறியோரைப் பெரியோர் பிடிக்கித் தின்று வழிறு வளர்த்தார்கள். இதனால் இவ் விராசனது இராச்சியத்துக்குத் திருவுடிராச்சியம் என்னும் ஓர் காரணாமமுள்ளது. இத்திருவுடிராச்சியத்திலே பிராதுவல்லியன், விகாதசிங்கன், வியரச்சியகுடாரன் முதலாம் நாலூந்து அங்யாய வழக்கருமளர், பொதுப்பட, மன்சோற்றிலே கல்லாராய்ந்தாற் போல, இங்காட்டுப் பிரசைகளுக்குள்ளே சுத்த நெஞ்சரையுஞ் சமாதானவிருப்பரையுங்காண்பது அரிது.

இருமுறை இந்த நாட்டிலுள்ள ஓர் எழை என்னெய் வாணிக ஜுங்குங் கிருவிவேலையிற் கைவந்த ஜஸ்வரியவானுன் ஓர் வேளாளனுக்கும் ஒரு வழக்கு நேரிட்டது. வேளாளன் புறத்தக்குப் பிராதுவல்லியன் முதலாம் பல வழக்குவல்லவர்கள் துணைச்செய்தார்கள். என்னெய் வாணிகஜுக்கோ அங்கரத்திலுள்ள இரண்டொரு கல்ல மனுஷர் துணையன்றி வேறு துணையில்லை. இவ் என்னெய் வாணிகளுக்கு இடுவந்திதாங்கியென்றும், வேளாளனுக்குக் குளிர்ந்துகொல்லி என்றும் பெயர். இக்குளிர்ந்துகொல்லியானவன்தன் அயவிலிருந்த அவ்விடுவந்திதாங்கியைத், தோலிருக்கச்

தனுசரார்வன் கதை

சளை வாங்கினேர்கள் போல, நானுக்குநாள் வாட்டி வருத்தி தீட்டி அலைத்து, அவன் பொருள் பண்டங்கள் எல்லாவற்றையும் அபகரித்துப்போடவேண்டும் என்று வழக்குத் தொடுத்த ஒரு தருணத்திலே, அவ் இவெங்கித்தாங்கி, தனக்கு உட்பாளரான சிலரிடம் போய்ச் சிநேசித்தரே, நம் அயலானுகிய குளிர்க்குத்தொலை ஒரு நாளாகுதல் என்னைச் சமாதானமாய் உறங்கவிடாது வழக்குத் தொடுக்கிறுனே, அதற்கு யான் ஏது செய்யலாம்? எனக்கு என்ன புத்தி சொல்லுகிறீர்கள்? என்று கேட்க, அவர்கள் அனைவரும் ஒரு மொத்தமாய்ச் சத்திரமொன்றிற் கூடி ஏக ஆலோசனைபண்ணிய சமயம், அவர்களுள் விவேகசாதனன் என்னுமோர் சிநேசிதன் சொல்லுகிறுன்.

கேள்வு சிநேசிதனே, இவெங்கித்தாங்கி, வழக்காடல் என்பது இலாடசங்கிலிப் பினிப்புக்குச் சமம். அதன் சிக்கறுத்தல் சலபத்தில் முடிவுதல்ல. வென்றவன் கரி, தோற்றவன் சாம்பா, என்று வழக்கின் பெறுபேற்றைக் குறித்து அறிவாளிகள் சொல்லுகின்றார். வென்றவனும் தோற்றவனும் நட்டம்போக இடைநின்று அதன் லாபத்தைக் கையாடிப் போகிறார்கள். இஃது உமக்குப் பிரத்தியட்சமாய்ப் புலப்பாடாகும்படி ஓர் சங்கத்திசொல்லுகிறேன் கேட்பீராக.

விவாதபூரம் என்னும் பட்டினத்திலே சமவாதம் என்னும் ஓர் தெங்கனுசோலை யுளது. குரியிரணமுட் நழையாது அடர்ந்து படர்ந்து நெருங்கிய இத் தெங்கனஞ் சோலைக்கூடாக, ஒரு காலத்திலே, கைமலே கப்பரைகள் ஏதித், தோளிலே குடுகுடாவைக்குங் கஞ்சளிகளைப்போட்ட இரண்டு பக்கீரிகள் பிரயாணம்பண்ணினார்கள். இவர்களுட் பெரிய பக்கீரிக்கு அகிர்த்தியவேஷன் என்றும், சின்னப்பக்கீரிக்கு அகாதவுள்ளன் என்றும் பேர். இவர்கள் அச்சோலை மத்தியுட் பிரவேசித்த தற்சமயத்திலே, பிரசண்டவாயு சற்றே உரங்கொண்டு விசியதால், அங்குள்ள ஓர் தென்னமரத்தின் மட்டையுள் நெடு நாளாய்க் கிடங்கு குடுகுடுப்பை பற்றிப்போமிருந்த ஒரு தெங்கம்பழங் தரையில் விழுந்தது. விழவே, முன்போன பக்கீரி யோடி அதை முன்னர் எடுக்க, மற்றப் பக்கீரியும் அவனேடு அடுத்தோடிப் பின்னே மற்றப்பக்கத்தைத் தொட்டெடுக்க, இருபேரும் எங்க்குள்ளெனக்கென்று மல்லாடிச் சண்டைபோட்டு விற்குஞ் சமையம், புத்திவித்தாரன் என்னுமோர் கமக்காரன் அம் மார்க்கம் வந்தான். பக்கீரிகள் இரண்டு

இலஞ்சபுபதி கதை

கவுதாரிகள்போல ஒரு தேங்காயைவிட்டு மல்லாடுவதை அவன் கண்டு, அவர்களுக்கு மத்தியஸ்தனும்ப் போய், அவ்விருநாய்களுக்கு மதிடையெலும்பாகும் அங்காளிகேரப் பழத்தைக் கையாடி, நீவீ ரிருப்பேறும்மற்போடும் முகங்தரம்யாது? சொல்லுவீரென, அகிர்த் தியவேஷன் என்னும் பெரிய பக்கிரி சொல்லுகிறேன்.

ஐயா, வேளாளபூபதியே, என்னும் இவனுமாய் இப்பாதை வருஞ்சமயம் பொக்கென் கிசைய கடுங்காற்றினுல் இப் பழமானது விழ, நான் அதை முன்னே எடுத்தமையால் அது எனக்கென்று நான் நிற்க, இவன் தனக்கென்று வாதாகுகிறேன் என்றான். அதா ஜவுள்ளன் என்னுஞ் சின்னப்பக்கிரி, ஐயா, கிருவிப்புபதியே, இப் பக்கிரி ஓர் போக்கிரியானதினால் பொய்சொன்னான். இப் பழத்தை நானே மரத்துண் வட்டில் சின்று விழக்கண்டேனுதலாதும், உடனே அதன்மேற் கைபோட்டேன் ஆதலாதும், அது அவனுக்கன்று எனக்கே உரியது என்றான். அப்பொழுது புத்திலித் தாரானுகிய அக் கமக்காரன், பக்கிரிகள் இருவரையும் அமைதியாய் கிள்ளுங்களைக் கட்டளையிட்டுத், தன் கையில்கிருந்த ஓர் கொடுவாட்கத்தியினால் அதை உரித்து, அதன் தோலை அப்புறப்படுத்தி மறுபடி அக் கத்திப் பிடங்கால் அதையுடைக்க, அது நீர் வற்றிக் குடுகுடுப்பையாயிருந்ததினாற்கிரட்டைகள் இரண்டாகித் தேங்காயைவிட்டுக் கழன்றன. அவன் மூழ்ச்சிரட்டையை எடுத்து அளித்தியவே ஒஹுக்கு நீட்டி, ஒய்! பக்கிரியாரே, நீர் இதனை முன் கண்மராதலால் இம் முகிழ்ச்சிரட்டை உமக்கே யுரியது, இதை ஒப்புக்கொள்ளும். பிச்சாண்டிகளுக்கு ஒடே பிரதானம். “ஒடு ரமக்குண்டு வற்றாத பத்திரம்” என்று மேலோருஞ் சொற்றனர். உமக்கிது இன்றியமையாப்பொருள், இதை ஏற்றருளுமென்று கொடுத்து, மற்ற அடிச்சிரட்டையை எடுத்து அகாதவுள்ளன் என்னும்மற்றப்பக்கிரிக்கு நீட்டி, அவனைப்பார்த்து, ஒய்! பக்கிரி, நீர் இதைப்பின்னெடுத்தி ராதலால் மேலோர் சொன்ன கியாயப்பிரமாணப்படி இது உமக்குள் உரிமைப்பொருளாம். கரபாத்திரத்தில் ஐயம் வாங்கும் உமக்கு இப்பாத்திரம் தகுதிதூதலால் இதனைஅங்கீகரியும்எனக்கொடுத்து, உடுவிருந்ததேங்காயையான்உரித்து உடைத்தபிரயாசத்திற்கும், உங்கள் இருவர்க்கு எடுக்கின்று நீதஞ்சொன்ன பிரயாசத்திற்குமாய் எடுத்துக்கொண்டேன் என்று சொல்லித் தன் விட்டிற்குக்கொண்டு போய்ப், பக்கிரி குத்துவித்தப் பால்பிழிந்து புற்கையாக்குவித்து தின்றான். சினேகிதனே, வழக்கர் பாடு இப்படிமிருக்கிறது.

கிளஞ்சபுதி கதை

ஈற்றில் ஓடன்றிப் பருப்பு அகப்படாது. இதனால் உமது படிப்பணை முய அடைதிர்என, அப்பொழுது அநோறுபவன் என்னும் பின்னேர் சினேகிதன் சொல்லுகிறான்.

கேளுஞ் சினேகிதனே, இடிவங்கிதாங்கி, நமது சிகேகிதன் விவேகாதனைது பேச்கூக்கு நானும் அநாசாரியாய் நிற்கிறேன். எனது அயலானது அசியாயஞ் சகிக்கமாட்டேன் என்று வழக்காடத்தொட்டங்கும் நிரும், என்னென்சட்டி சுடுகிறதென்று நெருப்புக்குட்குத்திக்கும் கண்ணுஞ் சமமே சமம். அன்றி வழக்கிற கையிடுபவன் புடையன் பாம்புப் புற்றிற் கையிடுபவனும். விசேஷமாய் நமது திருவடியிராச்சியத்திற்கு இது இசைவும் ஏற்றதுமான பேச்சாயிருக்கிறது. இவ்வூர் அரசனுக்கு இலஞ்சவாஞ்சையன் என்றும், மங்கிரிக்கு அதர்மகுஞ்சரன் என்றும், சிரேட்ட சியாயதரங்தரானுக்குப் பிராதவல்லியன் என்றும், எமகாரனம் இருக்கிறவரைக்கும், வரதியாயேனும் பிரதிவாந்தியாயேனும் நிதித்தலத்துக்குப்போதல் கூடாது. அப்படியல்லவன நீர்போவீரானுள் விடருகவிராசனிடம் வழக்குக்குப்போன ஆகுசெந்தன், சிகிரிசெந்தன் என்னும் இருவர்க்குமுற்றதபோல உமக்கும் நேரிடும் என்றான்.

அப்பொழுது இடிவங்கியன் அகோ! கேசரே, நீர்சொன்ன சரித்திரத்தை அடிமுடியாய் நாம் அறியச் சொல்லுமென, அநோறுபவன் என்னும் அச்சினேகிதன் சொல்லுகிறான். வங்கிதபுரம் என்னும் பட்டினத்திலே ஆகுசெந்தன், சிகிரிசெந்தன் என்னும் இரண்டு எலிகளுள். இவ்விரண்டும் ஒருமுறை அப் பட்டினத்தில் வசிக்கும் ஓர் இடைச்சிவீட்டுடைய புகுந்து, அங்குள்ள உறியொன்றில் வைக்கப்பட்ட ஒரு விழாம்பழமந்தலை வென்னென்சட்டி கட்டியைத் திருடி, அதைத் தங்களுட் பிரிவிடப் பிரயாசப்பட்டுக் கூடாமையால், இருபேரும் அவ் இடைச்சிவீட்டின் துவாந்திற் படுத்துப் பொய்யுறக்கமாயிருந்த விடருகவிராசன் என்னும் ஓர் கடுவன் பூணையக்கிட்டிக், கைதட்டி ஏழுப்பி விற்கிடை தூரத்தில் சின்ற, தக்கனுக்குற்ற வியாச்சியத்தைச் சொல்ல, அவ் விடருகன், ஓ! எல்ப்பிரபுகளே, நீங்கள் சொல்லிய முறைப்பாட்டைக் கேட்டோம். அம்முறைப்பாட்டிற்கு ஏற்ற தீர்ப்புச் சொல்வோம். நாஞ் சொல்வது நீதம் என்று உங்கள் இருபேர் இதயமும் ஒப்புக்கொள்ள, அவ்வென்னென்சட்டியைச் சமகூறுசெய்கின்றோம். அதை இங்கே எம்முன் கொண்டுவங்கிடுக வென, வருங்காரியமுள்ள அவ் விரண்டு எலிகளுக் காங்கள் திருடிய அவ் வென்னென்சட்டியை அவு

கிளஞ்சபுபதீ கதை

வாறு எடுத்துவந்த முன் வைக்க, விடருகவிராசன் தன் கைகளால் அதை இருக்காக்கினான். கூறுக்கியபின் இரண்டையும் இரண்டு கைகளிலெடுத்த ஆட்டியாட்டி நிறைபார்த்து, ஒன்றைப்பார்க்க ஒன்று சிறை கூடிற்றென்ற பாசாங்கு காட்டிக் காட்டி, ஒன்றைக் கொஞ்சம்கடித்து மறுபடி மற்றதோடு ஆட்டிப்பார்க்க அது கூடிய நினைவு, மறுபடி அதிற் கொஞ்சன் கடித்து, மறுபடி இது கூடிய தினால்லுதிற்கொஞ்சம் கடித்து, இவ்வாறு அக்கட்டிமுற்றையும்தன் வலிற்றட சரிக்கட்டத்தொடங்கினான். அதைதுகுபெங்தன், கண்டு ஜோ! எனச், சிகிரிசெங்தன், கண்டு அங்கோ! என விடருகவிராசன், சம்ரே பொறுங்கள், பொறுங்கள், எல்லாம் ஒழுங்கு பண் ஜூகிரேன் பாருங்கள், பாருங்கள், என்று வயிற்றை நிரப்பி, ஈற்றில் அவைகளையும் கலைத்து ஓர் அமுக்காய் அமுக்கித், தொண்டை மிலிட்டது என்பார்கள். சினேகிதனே, எம் இராசாங்கப் பிரபுகள் உம் பொருளையும் கவர்ந்து, ஈற்றில் உம் உயிரையும் குடிக்கப்பார் ப்பார்கள் என்றான். அப்பொழுது மூன்றுவதான் சிகேகிதன் விவாதசேதனன் எழுந்து சொல்லுகிறான்.

கேளுஞ் சினேகிதனே, இடுவந்திதாங்கி, இப்பொழுது இவ்விரு கிகேகிதர் எச்சரிப்புக்கு காலும் பங்காளனாகிறேன். வழக்காடலால் வரும் நட்டத்தைத் தெரிவிக்கும்படி மூன்றுள்ள ஒரு சித்திராரன் தீட்டிய ஒரு கறவைச் சித்திரத்தை யான் கண்ணாரக் கண்டேன். அச் சித்திரத்திலுள்ள கறவையை இரண்டுபேர் எனக்குன க்கென்ற வாதாடி இழுக்கிறார்கள். ஒருவன் தலைப்புறந்தில்லின்று கொம்பிலுக் கெவியிலும் பிடித்து இப்பசு எனதென்று இழுக்கிறான். பின்னொருவன் பிற்புறத்தில்லின்று வாலைச்சுருட்டிப்பிடி த்து இக்கபிலை எனது என்ற இழுக்கிறான். இருபேரும் இவ்வாறி மூக்க, இடையில் ஸிற்கும் ஒருவன் ஒரு கலசத்தைக் கொண்டுவந்து பரபரென்று அக் கறவையிலுள்ள பாலைக்கறந்துகொண்டிருக்கிறான். சினேகிதனே, வழக்காடல் சரியாய் இவ் வகையாயிருக்கிறது. வாதி பிரதிவாதி என்னும் இருபேருள், ஒருவன் ஒருபுறம் சின்று தன் பாணிசாய வழக்காடுகிறான். மற்றவன் மற்றப பக்கம் சின்று தன் பாணிசாய வழக்காடுகிறான். இருவரும் வழக்காட, இடையில்லிற்குஞ் சூதுவல்ல சிகாமணிகளாகிய வழக்குப்புரட்டிகள் இடையில் அவ் இருவரின் இரத்தத்தையும் குடிக்கிறார்கள். ஆதலால் வழக்காடலையிட்டு எச்சரிப்பாயிரும் என்று முடிப்புச்சொல்ல, இடுவந்திதாங்கி இம் மூன்று சிகேகிதர் சொன்ன சொற்களை,

கிளஞ்சபூபதி கதை

யுன் சீர்துக்கிப்பார்த்துச் “குதம் வாதம் வேதனை செய்யுங்” தான் என்று முடிபுகட்டியும், அயலாவின் கிட்டுரேம் பெரிதாதலால் ஈற்றில் வழக்காடவே தொடங்கிக்கொண்டான். பரிதானம் நீதியை மறைக்கும் ஆதலாலும், எம் இராசஞம் மந்திரிமாரும் பரிதானப்பிரியாதலைதும், அவர்களுக்கேதான் கைகாட்டவேண்டுமென்று தீர்த்துக்கொண்டான். அக்கம் பக்கத்தில் கிற்குக் குட்டித் தேவதைகளும் அவர்களாதலால் அவர்களுக்குஞ் சில பலியிட வேண்டும் என்ற முடிபுகட்டிக்கொண்டான்.

இவ் எண்ணத்துடன் அவன் தன் வீடுசென்று, அயலிலிருஷ்த இடையன் ஒருவனிடம் ஒருமிடா செய்வாங்கி அரமணைசென்று, எதிர்வந்த தலைமைச் சேவுகள் ஒருவனைக் கெஞ்சி, அண்ணு, இதை எங்கள் இலஞ்சபூபர் முன் செல்லப்பண்ணு, அதற்கு உபகாரமாய் இதை ஏற்றுக்கொள் என்றுகொஞ்சம்பணங்கொடுத்து அவனுக்குவராய்ப்பூச்சுப் பூசி, அங்கம்பக்கத்தில் நின்ற குட்டிப் பிசாசங்களுக்குங் தாழ்பூலச் செலவிற்குக் கைகாட்டச், சேவுகள் அந்த நெய்ப்பானையை இராசன் சமூகத்திற் செலுத்தினான். இராசன் காரியத்தை விசாரணைசெய்து, ஓ! நமதுமகளின் விவாகச் சடங்கிற்காய் நெய் அருந்தல் என்று நாம் முட்டுப்பட்ட சமயம் இதுவந்தது மா பாக் கெயம் என்று கருதி, எண்ணெய் வாணிகளைக் கூவி, நீ அக்கோவெங்த நோக்கு ஏதென, அவன் உத்தரமாய், இராசனே, என் அயலான் குளிர்ந்துகொல்லி ஏழூயேனுக்கு விரோதமாய் ஓர் வீண் பிராது தொடுத்திருக்கிறான்; அக்காரியத்தில் அடியேன்பேரிற்தங்கள் கடைக்கணிப்புக் கிடைக்க வேண்டும் என்றான். இராசன் உத்தரமாய், அவ்வாறுசெய்வேன், சமாதானத்தோடு போய்வா என், அவன் போனபின்பு, நடந்த வர்த்தமானத்தை வாழியாகிய அவ்வேளாளன் அறிந்து, அவ் இராசனைத் தன் பக்கஞ்சாய்க்க விரும்பித், தன் மந்தையிலுள்ள கறவைகளில் நேரம் இருப்பி பால்கறக்கும் ஒரு கபிலீப்பசுவையுங் கண்ணறயுஞ் சாப்த்து அந்த அநீதி இராசனிடம்போய், ஐயா, தங்கள் பாலன் பசுப்பாலின்றி வருத்தமடைகிறான் என்று கேள்விப்பட்ட நேரம் முதல் அடியேனுக்குள்ள விசாரத்திற்கு அளவுபிரமாணமில்லை. கல்விகர போடப்படுமானால் நேரம் மும்மூன்றுக்காத்துப் பால்கறக்கும் இக்கபிலையை அப் பாலங்கு உபகாரம் ஈங்கேன் என்றான். அவ் அநீதாசனன் மிகமகிழ்ந்து, கிருஷ்ணத்தியை நோக்கி, உமக்கு யான்செய்யும் வதிற்கிரிகையேதுளது சொல்லும்என, அவன் உத்தரமாய்த்தங்கள் பேரினுறை

இலஞ்சபுபதி கதை

தமிழரான் கடாட்சத்தாலும் இங்ஙள்காறுங் குறையொன்றும் இல்லாதிருப்பினும், நம் அயலியுள்ள ஓர் எண்ணெய் வாணிகனுக் கும்னாக்கும் இடையேயுற்ற வியாச்சிய மொன்றுமே என் மனச க்குப் பாரமாயிருக்கிறது என்றான். அரசன், ஒ! அதற்கு அஞ்சவே ண்டாம், எல்லாம் அஜுகலமாகும் சமாதானத்தோடே போய்வாரும் என்று அனுப்பிவிட்டான்.

இப்பால், வழக்குத்தவணை கிட்டியபோது நெய்ப் பரிதானக்கொடுத்த இவெந்திதரங்கியுங், கறவைப் பரிதானக் கொடுத்தகுளிர்த்த கொல்லியுங், தாங்கள் தாங்கள் கொடுத்த கைக்கல்லையிட்டு செருக்கைடந்து விசயங் தத்தமக்கென்று நீதித்தலம் வந்தார்கள். வழக்கை விசாரணைசெய்த இலஞ்சவாஞ்சையன் ஓரவாரக்காரனுயிரையத்தைப் புரட்டிக், குளிர்ந்துகொல்லி பக்கங் தீர்வை சொன்னான். தீர்வையைக்கேட்ட அசியாயந்தாக்கி, இடிகேட்ட ச்ருப்பம்போற் தியங்கி, மறுபடி தெளிவுடைந்து, இராசனை நோக்கி, இராசனே, உன்பாடு யைம்பெறும்ன்று அடியேற்கு வாக்குச் சொன்ன தில்லையோ? என் நெய்ப்பானையை மறந்த தேதெனை? அவன் உத்தரமாய், வணிகேசனே, சொல்லுகிறேன் கேள்; நீ என்னைக் கண்டு போனபின்பு, கறவைப்பசு ஒன்று என் வீட்டுட் புகுந்து நெய்ச்சாடியைச் சாடி உடைக்க, கெய் சிங்குண்டு போனதனால் அங் ஸினைப்பானது எனக்குச் சற்றுமில்லாமற் போய்விட்டது. இப்பொழுது உனக்குச் சொல்லிய தீர்வையோடு உன் வீட்டுக்குப்போ; இவ்விடம் ஸின்று சுடுத்தம் பண்ணுவையானால் உனக்கு அங்கத்தம் வரும். அடாசேகா, இவ்விடம் ஸின்று அலட்டும் இவ் வணிகப்பையலூப் பிடரியிற் பிடித்துத் தன்னி, அப்புறப்படுத்துவதன்றுன். வாணிபன் வழக்கை இழந்ததுமன்றி, ஒருமிடாகெய்க்கையும் இழந்து, இளித்தவாய்ப்பட்டங்கட்டி வீட்டுக்குப்போனான்.

இதனால் பரிதானம் வியாயத்தைப் புரட்டும் என்றும், வழக்குநட்டம் வருவிக்கும் என்றும் உணர்க.

ஈக வது சத்தியமான்மியன் கடை.

மெய்ம்மை கலைடையது.

Honesty is the best policy.

அக்கியானபுரம் என்னும் பட்டினத்திலே சத்தியமான்மியன் எண்ணும் ஓர் கமக்காரன் உள்ளன. இவன் நெருப்பிற் புழுப்பற்றினு அங் தன்னிலோர் பொய்ம்மை எண்ணம் பற்றாது, என்கைக்கும் மெய்யே பேசிவருவான். மெய் மூன்றும்பிகை, பொய் பூரணசங் திரன், என்பதுஅவனது கோட்டாடுஞ்சாதனமுமாம். இவனுக்கு அசு க்கதகவசன் சிசாதகவசன் என்னும் இரண்டு புத்திரருண்டு. இவர்கள் மூன்றுத்தபுத்திரருகிய அசங்கதகவசன் என்பவன் நித்தம் ஆயிரக் கொய்சொல்லவிட்டல், அவனுக்கு உண்டதீன் செமிப்பதும்கித்திரை வருவதமில்லை. பொய்யினால் இவன்வாய் அழுக்கடைந்து நாற்றம் எடுப்பதைக்கண்டதுவன் பிதாவாகியசத்தியமான்மியனுக்கு இவனை யிட்டு விடாக்கவல்லியுன் சஞ்சலமூழிக்குந்தன. ஐயோ! சுரைக்கொட்ட கைவிதைக்கப்பாகற்கன்று மூளைத்தடே. நான் இவனது சிறவயச தொடக்கஞ்சன்மார்க்களருப்பயனையிட்டு இவனைவளர்த்தவரக்கற்கு ரத்தாலேமண்ணிட்டு, வெள்ளித்துளினுலேபாத்திகட்டிப், பொற்கு டுத்தினுலேதன்ஸீர்ளிவார்த்தாங், தன்மணன் குணம்விடா உள்ளிப்பூண்டு போல இவன் பின்னும் அசன்மார்க்கனுகிறுனே. தயிரைக்கவனிப்பதன்றி ததிக்கம்பைக் கவனிக்கிறுனில்லையே, என்று நெடுநூரம் அவனையிட்டித் தன்பிப்பான். இப்படித் தன்பிக்கும் இச் சத்தியமான்மியனுனவன், ஒருநாட்ட தன் சிரேட்ட புத்திரனுகிய அந்த அசங்கதகவசன் என்பவனைத் தன்விடம் வரவழைத்து, அவனைத் தன்மார்போடே அனைத்து உச்சிமோங்கு, முத்தயிட்டுத் தன் மடிமேல் வைத்து, அவனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். கேளாய், என் மகனே, அசங்கதா, உலகத்திலுள்ள பற்பல பேத கர்ம பாவங்களூட் பொய் என்பதொன்று. இது ஈவுகளுறுவனுலைம் வீரும் பப்படத் தக்கதல்ல. பொய் அவசியங் தவிர்க்கப்படவேண்டும் என்பது தில்விய பிரமாணங்களுள் ஒன்று. இப் பொய்யானது பெரும்பான்மை இப்பாதகஞ் செய்தற்குத் தன்டப்படுகிறான். “தன்மென்சரிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்-றன்மென்குசே தன் மீச்சும்” என்பதை அறியாத போகிறார்கள்.

சத்தியமான்மியன் கதை

கேளாய், என்மகனே, “பொய்யாமையன்னபுகழில்கீ” என்றும் “பொய்யாவிளக்கே விளக்கு” என்றும், “சத்தியத்தை வெல்லாதச் த்தியம்” என்றும் அறிவரளிகள் மெய்யைவிதந்தும் பொய்யைஇகழ் நாதம்பலவாருய்ப்பேசியிருக்கிறார்கள் இதுகாரியத்தைடனக்குநான் எவ்வளவாய்ப்போதிப்பினும் நிலை இன்னுங் தெருளாது மோசம்போவதைக்கண்டு, நெடுந்தூரம் மனத்தாங்கலாகிறேன். மேய்த்தாற் கழுதைகளை மேய்க்கிறேன், அல்லாதிருந்தால் இக்கணமே பரதேசம்போகிறேன், என்றவன் சிலமாய்ச், சொன்னாற் பொய்சொல்லுகிறேன். அல்லதுபோனாலும் ஆமைபோவிருப்பேண்டு பிடிவாதக்காரனுமிருக்கிறோம். பொய்சொல்லிப் பொருளீட்டினாற் சிக்கிரங்குபேரனுக்கலாம் என்ற நினைக்கிறோயா? ஒருவன் பொய்சொல்லி வாழ்வடையக்கூடுமென்று நினைத்தல், அம்பியைக் கமிழுய்த் திரிக்கலாமென்றும், வானத்தை வில்லாய் வளைக்கலாம் என்றும், நினைப்பதாங் தணிவதும் போதும். பெரும்பான்மை பொய்ம்மையினாலே ஒரு மலுக்கன் பொருளீட்டி ஜூசவிரியவானுய் இருக்கவில்கீயோ என்ற வினாவில், என் மகனே, அசுங்கதா அப்படியும் இருக்கலாம் என்ற நினைக்கிறேன். ஆயின் அவஜூடைய வாழ்வும் பெருக்கமும் இறைச்சி அடித்தற்காய்க் கொழுப்கவிட்ட மாடு ஆடுகளின் செழிப்புக் கொழுப்பும் போலாம். தேவன் அவன் கொழுப்பைச் சிக்கிரம்பெரிப்பார், மகனே, பொய்சொன்னவாய்க்குப்பொரியுக்கிடையாதென்றாலும்கூடத்தார். ஆதலாலும்நானான்னத்தையும், பொய்யான பேச்சையும் விட்டுவிட்டு, என்றும் சேர்க்கமயோ கங்கென்ற என்றும், “ஒருமொழியன்னை” என்றும், ஒப்புக்கொண்டு, “பிறர் பொருளைச்சுடி” என்ற நினைத்து, பிறர்பொருள்மேல் இச்சைவையாது என்றஞ்சு சத்தியம் பேசி நேர்க்கமயோடு நட. அப்படி நடக்குக்காற் பட்டாங்குரையன் என்னும் பெருவேளாளன்போற் பெருக்கம்பெறுவை என்றஞ்சு. அசுங்கதன் தன் பிதாவை நோக்கி, என்தகப்பறோ, மேற்படி பட்டாங்குரையன் கலதையை அடியேஞுக்குத்தெரிவியும் என்றுவேண்டச், சத்தியமான்மியன் சொல்லுகிறான். கேளாய் மகனே, அசுங்கதா, ஆலவாலம் என்னுமோர் பட்டினத்திலே பட்டாங்கன் என்றும் ஓர் வேளாளன் உளன். இவன் நிதங்கமச்செய்க்கவினாற் சிவனம்பண்ணி வருபவன். இவனது மூத்துக்கு அருகாவோர் சிரமத்திலே, திருவந்தன் என்னுமோர் பிரபு இருந்தான். இவன் மகா வேட்டைப்பிரியன். இவனிடம் ஏராளமான வேட்டைஶாய்களும் வேட்டைக் குதிரைகளும். இத்

சத்தியமான்மியன் கதை

திருவந்தன் வாராந்தங் தன் சினேரானபல வேட்டைக்காரருடன் கூடி அயற்காட்டிலே பெரும் வேட்டை விளையாடித், தன் பந்துச் சனங்களுடன் பெருவிருந்து கொண்டாடுவான். இப் பெருமான் பலதரமும் வேட்டையாடப் போக்கோதும், வேட்டையாற் திரும் பும் போதும், அவனுடைய நாய்வீரருக், குதிரைவீரரும், வேட்டைக்காரரும், இப் பட்டரங்களுடைய கோதுமைப் பயிர்களுக்கூடாக நடந்து திரிந்து விளையாடுவாரன்றி ஒருமுறை அப் பயிர்களைச் சாருப்புச் சாகமித்தது உழக்கிவிட்டார்கள். இதனாற் கோதுமைப் பயிர்க்கு வெகு சேதமாயிற்று. இதைப் பலதரமுங் கண்ட அவ் வேளாளன் மனமொந்த வருங்கி சுற்றிற் திருவந்தன்னன்றும் அப் பிரபு வீட்டுக்குப் போய், இயோ! என் பெருமானே, என்பாடு “பிள்ளைக்கு விளையாட்டுச் சன்னடவிக்குச் செவன்போகிறது” என்றால் போல் இருக்கிறது. நீரும், உமது வேலையாட்களும், வேட்டை நாய்களுங், குதிரைகளும், நித்தம் என் வயலுக்கடாகச்சென்று விளையாடித்திரியுக் காரியங் தங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. எனக்கும் என் குஞ்சு குழந்தைகளுக்கும் ஆதரவாயிருப்பது இக்கோதுமை வயலொன்றுமன்றிப் பிறிதொன்றில்லை. இப்பொழுதோ நான் பார்க்கிறவரையில் இவ் வாண்மீது என் வயலில் ஏதொரு பிரயோசனமும் அகப்படாது போவிருக்கிறது. இதெல்லாங் தம்மாலும் தம் வேட்டைக்காரராலும் வந்த நட்டமேயன்று தாழ்மையாய்ப் பேசத், திருவந்தன் அவ் வேளாளனையோக்கிச் சொல்லுகிறேன்.

கேளும் பட்டாங்குறையரே, நீர் வந்து என்னிடம் முறைப்பாடு பண்ணுவதன் முன்றும், நானும் என் உக்கிராணக்காரருமாய் உமக்குள்ள நட்டத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்ததுண்டு. ஆயினும் அதற்கு வதிற்பொருள் அளிக்கத்தருணம்இங்கள்மட்டும் வரவில்லை. ஆனால் இப்பொழுது வந்திருப்பதால் இதோ! என்அபிப்பிராயத்தை நிறைவேற்றுகிறேன். பாரும், உம் வயலிலுள்ள நட்டத்தை மதித்தவாரும் எனப், பட்டாங்கன் வந்தனஞ்சொல்லிக் கொல்லுகிறேன். கெளுங் துரைச் சிங்கமே, உங்கள் தயவுதாட்சனியம் எனக்கென்றும் வாய்ப்பாடமாயிருந்தானால், யான் இவ்விடம் வரமுன்னே விளைவு மதிப்புக்காரரைக் கூப்பிட்டு எனது நட்டத்தை மதிப்பித்தேன். அவர்கள் நாறு வராகனுக்குச் சீட்டுத் தங்தார்களென, அப்பிரபு நல்லதுமென்று, தன் கணக்கப்பிள்ளையை அழைத்து, அகோ! சம்பிரதி, இவ் வேளாளனது விளைவுநட்டத்துக்காய் வரான் நாறு கொடும் என்று கட்டளையிட்டான். சம்பிரதி கொடுக்க வேளாளஜும்

சத்தியமான்மியன் கதை

பணம்பற்றிக்கொண்டுபோய்விட்டான். கோதுமைஅறுக்குங் காலத் தில் அக் கமக்காரன் மறுபடியும் அப் பிரபுவிட்டுக்குவந்து, காவற் காரனிடம் உத்தரவுபெற்று, அவன்து சமீபஞ் சென்று, சுவாமீ தேவரீரிடம் இன்னும் அக் கோதுமை வயலைப்பற்றி இரண்டொரு பேச்சுப்பேச மறுபடியும் வங்கேள் என, அவனுக்கு உடனே முந் தின் ஞாபகம்வர, அவன் அவ் வேளாளையை கோக்கி, ஓய்! பட்டா க்கரே, நல்லதும், நீர்பேசவந்த காரியத்தைச் சற்றுங் கரவின்றிப் பேசும். நான் முன்னங் கொடுத்த பணம் போதாதென்று வங்கீ ரானுல் அதையுங் தெரிவியும்; வருமதியைச் சொன்னவுடன் பிச்சு தீர்க்கிறேன், என்று அப்பிரபு தன் மனசைச் சொல்ல, அவன் சொல்லுகிறேன்.

கேளும், மதுகீதிக்குக் கொழுகொம்பாகிய பெருமானே, இவ் வாண்டு நான் பயந்து கிளேகித்திருங்த வண்ணம் எனக்கு வேளாண்மை பழுதுபட்டுப்போகவில்லை. ஏருமை ஈனமுன் செய்க்கு விலூபார்த்துவிட்டேன். அதையிட்டு மனஸ்தாபமடைகிறேன்; பிரபே, உமது குதிரைகளின் குளம்பினால் வெட்டுண்ட நிலங்கள் நற்றுர்க்கவ யட்டாந்ததாற் பயிர்கள் ஒங்கிவளர்ந்து, “ஐத செங்கெல் பொய்யாவிழவு” என்றாலுதவர் போலாகி எனக்கு எவ்வாண்டிலும் இரு மடங்கு பிரயோசனத்தைக் கொடுத்தன. ஆதலாற்றாங்கள்முன்னே எனக்குக்கொடுத்த நூற்றாகணைத்திரும்பத் தங்கள்வசம் ஒப்புவிக்க வங்கேள் என்றான். பிரபு அம்மதுவான் வாக்கைக் கேட்டு மிக ஆச்சரியப்பட்டு, ஆ! உமது நேர்மைக்கு நிகரில்லை. இத்தாவழியான பேர்கள் கஞ்சிக்குப் பயறுபோலா யிலூம் உலகத்தில் இல்லை. ஆ! சங்கோஷம்! சங்கோஷம்! இப்பெயர்ப்பட்ட நேர்மையுங் கிரேஸ்தலட்சணமும் உள்ளவர்களையே காண அபேட்சிக்கிறேன், என்று சொல்லி, அப் பணத்தைப்பற்றி ஏதும் பேசாது, அவன்து சமுசாரம் பிள்ளைகளைப்பற்றி விசாரிந்த, அப்புறந் தன் கணக்கப்பிள்ளையைக் கூப்பிட்டு, முந்நூற்றாகண் இக்கே கொண்டுவா எனச்சொல்லி, அவன் கொண்டுவந்தபின் அவற்றைவாங்கி, ஓய்! கமக்காரனே, உமது நாணயத்திற்காய் இதையும் உபகாரமாய்த் தங்கேள். நீர் கொண்டுவந்த தொகைவுடன் இதையுங்கூட்டிக் கொண்டுபோம் என்று அவனை வீட்டுக்கு அனுப்பினான். அதமுதல் அவ் வேளாளன் “நூற்றின்மேலானால் அற்று” என்ற பழமொழிப்படி வரவரப் பெருக்கம் அடைந்த பேர்பெற்றஜுசுவரியவானானான்.

சுத்தியமான்மியன் கதை

ஆதலால் என் மகனே, யாவுள்ளாருவன் நேர்மையாய் நடக்கிற ஒனு அவஜுக்கு ஒருபோதுக் கிலேசமும் நட்டமும் வருவதில்லை. ஆனால் யாவுள்ளாருவன் பிறனை அனுப்பித் தன் நெஞ்சே தன்னைச் சுடப் பொய்பேசித், தெய்வப்பிரமாணத்துக்குஞ் சிவப்பிரமாணத் துக்குஞ் தாழுமாறுய் நடந்து, பணிப்பெருக்கிற கப்பலோட்ட ஸ்ரீனந்தவர்போல, நீதிகீனமாய்க் கிடைத்த கிழையாப் பொருளீங்கொண்டு வாழவும், பிறரை ஏய்க்கவும், பொய்பேசிக் குடிகளை உலைக்கவுங் தொடக்குகிறோனே அவன் அந்தரபவனியன் என்ஜூங் கோழுட்டிபோலநட்டமடைவான் என்றான். அப்போதுஅசுங்கதன்தன்பி தாவைநோக்கிப், பிதாவே, அடியேன்மேல்லிருங்கிடுக் கதையையும் விரிவாய்வுமையேறுக்கு இச்சமையம் புலப்படுத்தவேண்டும் எனச், சுத்தியமான்மியன் சொல்லவுற்றான்.

கேளாய் மகனே, அசுங்கதா, அதிசன்டபுரம் என்ஜூம் பட்டினத்திலே அந்தரபவனியன் என்னும் ஒர் கோழுட்டி யிருந்தான். இவன் வியாபாரத்தினாற் பிரதஸபம் பெற்றவனுமிருப்பினும் பெருங்கீழ்மையான போக்கிரியும் படுக்காளியுமாயிருந்தான். இவன் ஒரு முறை அந்தராய்புரம் என்னும் பட்டினஞ்சென்று, அங்கே சில வியாபாரச் சாமரன்களை வாங்கும்பொருட்டுத் தன் கணக்கப்பிள்ளைகளுடனும், பிறபவனிவிடைக்காரரூட்டும், பிரயாணம்பண்ணுகையில், அவன் ஏறிப்போன வண்டிலிலிருந்த வராகன் சாக்கொன்று கிலத்தில் விழுந்து, நிர்த்தக்கிறபுரம் என்ஜூம் பட்டினத்தில் வசிக்கும் பொய்யாவாய்மையன் என்னும் ஒரு வழிப்போக்கன்கையில் அகப்பட்டது. அச் சாக்கில் ஐந்தாறு வராகனிருந்தன. சாக்கு வழுவியதைப் பிரயாணக்காரர் ஒருவரேறுக் கானுது அந்தராய்புரஞ் சென்றார்கள். அங்கே அவர்கள் ஒரு விடுதிப்பிடித்திருக்கும்பொழுது அந்தரபவனியன் தனது வராகன் சாக்குகளிலான் கறக் கானுமையால் அது வழியில் விழுந்ததென நினைந்து, அதையாவரேறுக் கண்டெடுத்துக் கொடுப்பாரேல் அவருக்கு வராகன் நூறு உபகாரமென்று பிரசித்தம்பண்ணுவித்தான். இப் பிரசித்த கிளம்பரம் பொய்யாவாய்மையன் காதில் எட்டினவுடன் அவன் அச் சாக்கு வராகனேறி அக் கோழுட்டியிடத்திற்போய்க், செட்டியாரே, இந்தாரும், உமது வராகனும் பையும். இதை எண்ணிய பின்பு உமது பேச்சின்படிஎனக்கு வருமதியான வராகன் நூற்கற யும் கொடுமென்றான். அக் கோழுட்டி, தன் பழய படுக்காளிக் குணத்தால் மேலிடப்பட்டு அக் கிரேஸ்தனுக்கு ஏதும் கொடாமற்

சுத்தியமான்மியன் கதை

“தண்ணீர்காட்டு” கிணாந்து, போடா, போடா, மடையா, நமது பையிலே ரூப வராகனல்ல, சூப வராகன் இருந்தது. என்பேச்சுத் தவறுமலும் உன நம்பிக்கைக்கு இரண்டகமாகாமலும், இதோ நீ நூற்றாகனையும் என்னி எடுத்துக்கொண்டு, ரூப வராகனையுங் தநுபோ என்று சொல்லிச், சாக்கை எடுத்து என்னி ரூப மாத் திரம் இருக்கக் கண்டு, அடா மஜுஷி, நூற்றையும் எடுத்துப் பின் ஒம் நூற்றக்கு இப்பொழுது வளம்பார்க்கிறூயா? என்று அவனை அசியாயக்காரனுக்கி, இதோ உன்னை கித்தலத்துக்குக் கொண்டு போய்த் தலங்கில் மாட்டுவிக்கிறேன் பார் என்று வெருட்டினான்.

அப்பொழுது பொய்யாவாய்மையன் முகரூபு பேதமாய், ஆ! நன்றியற்ற விளக்கே, இழங்கொன்னவன் மேலே பழிபோடப் பார்க்கிறூயா? நூற்றாகனல்ல, இம்மட்டையும் கண் எடுத்துக் கொண்டதுண்டானால் என்னைக் கண்டுபிடிக்கிறதார்? நேரமையாய் நடப்பது பெருவாழ்வைத் தருமென்னுங் கொள்கை பூண்ட வனுகிய நான் வழியிலெடுத்த பொருளை உன்னிடங்கொண்டுவங்த தத்தாக அல்லவா என்னை இவ்வாறு அசியாயமாய்ப் பேசுகிறேய்? கல்லதும் நடந்தபாதை டடக்கட்டும்; உன்னிடம் இச் சாக்கைத் தரமாட்டேன்; அரசன் சமுகம் வருகிறேன், அவர் சொன்னபடி ஆகட்டும், ஆனால், உன்பாடோ சண்டப்பிரசண்டன்பாடுபோல முடியும் என்பதில் மயக்கமில்லை என்று இரரச முன்னிலைக்குப் புறப்பட, அப்பொழுது அந்தரபவனியன் என்னும் அவ் அசியாயச் செட்டி, பொய்யாமொழியனைப் பார்த்து, அகோ! பொய்யாமொழியோய், கீ இப்பொழுது சொன்ன சண்டப்பிரசண்டன் யாவன்? அவன் வரலாறேது? அவன் பட்டபாடு யாவுஞ் சொல்குதி எனப், பொய்யாமொழியன் சொல்லுகிறான்.

கேளும் செட்டியாரே, கிருவிக்குரம் என்னும் பட்டினத்திலே வர்த்தகதுவசன் என்னும் ஓர் நகை வியாபாரி இருந்தான். இவனுக்கு அசாதுரியன் என்னுமோர் மகனுஞ், சண்டப்பிரசண்டன் என்னுமோர் அடிமைக்காரனுமூளர். அடிமைக்காரன் விலைக்குக் கொள்ளப்பட்டவனியலும், வர்த்தகதுவசன் அவனைத் தன் மகன் போலப் பாவித்து வளர்த்துவந்தான். இவன் தன் ஏசமாளின் புத்திரனைப்பார்க்கச் சிறந்த ரூபனும் வாக்கு வல்லபனும். இவ்விருபேரும் பிராயக்காரர்களானபொழுது வர்த்தகதுவசன் தன் குல வழக்கப்படி அவர்களை வியாபாரத்தில் வைத்தான். ஒருமுறை இவன் பிறதேச வியாபாரங் கருதித் தன் மகனையும் அப் பணி

சுத்தியமான்மியன் கதை

விடைக்காரரையும் கூட்டிக்கொண்டு, அங்கங்கு திரிந்து கல் கை விற்று, சற்றிலே விபரிதபுரம் என்றும் பட்டினங்கு சென்று அவ்விடம் குடிகொண்ட அங்கியநாட்களிற் காலஞ்சென்றுவிட்டான்-

செட்டி காலஞ்செல்லவே, சண்டப்பிரசண்டன் “தட்டிப்பேச ஆளில்லாவிட்டால் தம்பி சண்டப்பிரசண்டன்” என்ற கணக்காய்த் தானே செட்டி குமாரனென்றான், செட்டிகுமாரன் தன் சொக்கப்பையன் என்றான் சொல்லி, உள்ளபொருளெல்லாங் கவர்ந்த முன்பின் நிலுவைப்பணக்களை அறவிடத்தொடங்க, அசாதுரிய வாயன், உடத்துக்கு மின்சிய பல்லிவிட்டால் மோசம்வரும்; எது விதமும் இப்பொழுதே இவனை அடக்கவேண்டுமென நினைந்து, அப்பட்டினத்திலுள்ள பிரபுக்களிடந் தன் பிறப்பையும், வரலாறு கறையும், வழக்கையுஞ் சொல்லி, அவர்களுக்கு இவ்விருவரும் புதியராணத்திலும், தோற்றத்திற் பணிவிடைக்காரனே குசாலஞ்சூதி அலும், முடிவுகட்ட ஏலாது விட்டுவிட, அவன் மறுபடியும் அங்காட்டு இராசனிடஞ் சென்று, ஜீயோ! அரசனே, என்பணிவிடைக்காரன் இறந்தபோன என்பிதாவின் பொருள் பண்டங்களை எல்லாங் கவர்ந்து என்னை அப்புறப்படுத்தப்பார்க்கிறோன். இராசனே, மினுங்குவதெல்லாம் பொன்னாகுமா? நம் அடிமையானவன் தோற்றத்திற் சிறந்திருப்பதையிட்டு, என்னைமாட்டி, என்னை தன் பணிவிடைக்காரனாக்கப் பார்க்கிறோன். சாதுரியப் பேச்சினால் வெல்லப்பார்க்கிறோன். பூச்சப்பொன் உரைக்கு நில்லாதானால் போல நீதிவிசாரணையில் இவனது உரிமை நில்லாது. ஆதாலாற் தேவீர் அடியேனது முறைப்பாட்டைக் கேட்டு எனக்கு நீதஞ் செய்யுமென்று மன்றூடு, இராசதுங்காரியத்தை நாலுமுறைக்கார முறை விசாரணைசெய்தும், இவ்விருவரிலுஞ் செட்டி யாரென்றான், சிறை யாரென்றும், மட்டிடல் பிரயாசமெனக் கண்டு, ஓர் நங்கு ருஞ்செய்ய நினைந்தான்.

அவன் குறித்த இவ்விருபேரையும் அழைத்து, ஓரிடத்தில் விட்டு அவர்களுக்கு முன்னுக் ஓர் மறைபாடம் போடுவித்து, அதிலே அவ் இருவரும் எட்டி நின்று தலைமாத்திரம் நீட்டிப் பார்க்கும்படியாக இரண்டு தவாரம் அரிவித்து அவற்றிற்கட்டாகத் தலையை நீட்டச் செய்து, பின்னும் ஓர்தரம் வழக்கு விசாரிக்கத் தொடங்கினான், விளக்கத்தில் ஆர் எத்தனைக் காணப்படுவானாலே அவன் தலையைக் கொத்தரிவேன் என்றான். இராசாவின் பேச்சுக்கு இருபேரும் சம்மதித்தார்கள், உள்ளபடி கடக்குமென்று செட்டி மன்ற

சத்தியமான்மியன் கதை

என்னிக்கொண்டான். இராசன் எத்தனை தருவம் பண்ணினாலும் என்னைப்பிடிக்க அவனுல்கூயென்று அடிமைக்காரன் நம்பிக்கொண்டான். இந்த என்னந்திலூம், நம்பிக்கையிலூம் ஆதாரமாய்வாகியும் பிரதிவாகியும் எங்கள் தலை அறுப்புண்ண எத்தனமாய்திருக்கிறோம் என்று சத்தியத்தோடு தெரிவிக்க, இராசனுங் தன் தலையாரிமாரில் ஒருவளை உருவின் கத்தியுடன் அவ் இருபேர்களின் முன் அழைப்பித்துவிட்டு, அப்புறம் விசாரணைசெய்து போகையிற், சட்டெனக் கெர்ச்சித்து, அடா தலையாரி, இவ்விருவருள் அவ் எத்தனது தலையை ஒரே வெட்டாய் வெட்டென்ற முழக்கத், தலையாரிபுவிபோற்பாய்ந்த வெட்டுமிக்கதி கத்தியை ஓங்க, எத்தனுக்கூடிய அடைப்பக்கரான் தன் தலையைத் துவராத்தால் உள்ளிழுக்க, செட்டி மகன் “கண்ணில் இட்ட என்னையே கரிக்கும், பிடரியில் இட்ட என்னையகரிக்குமா? என்றுசொல்லி அகசயாது நின்றுன்-

அதைக்கண்டு அரசன் சந்தோஷமாகிச் சபையரரை நோக்கிப், பிரபுக்களே, ஈற்றில் உள்ளவன்ஸபடி யாகுமென்பதைப் பார்த்திர்களா? இவனேசெட்டி, அவனே இவளை ஏமாற்றவங்த மட்டி, என்று சொல்லி, பணிவிடகாரனைப்பிடித்துச் சிறைச்சாலையிற் போட்டு மற்றவளை உள்ளபணம் யாவற்றிற்கும் உரிமைக்காரானுக்கினான். இதோலவேந்தரபவனியரே, உமதுபாடும் நடக்குமென்ற ஜயமர என்னுகிறேன் என்று சொல்லி, இராசரவிடம் கொண்டு போனான். இவன் போகமுன்னே கோழுட்டி தலையிற் பேன்தெறிக்கூட்டுமெடுத்து இராச சபை சென்றுன். இருவரும் வரலாற்றுச் சொன்னார்கள். இராசன் செவிசாய்த்துக், கோழுட்டியின் வார்த்தையையும், வேளாளவின் வார்த்தையையும் கடு நிதியென்றுங் தராசிலிட்டு நிறுத்தப்பார்த்துச், செட்டியின் வம்புத்தனத்தை மட்டிட்டு, அடா செட்டி, நன்மைக்குத் தீயைசெய்யுங் தொழிலை நன்றாய்ப் படித்தனைபோலும். “சத்தியத்தை வெல்லாதசத்தி பந்தான்” என்றும், மெய்யாய்ப் பகவான் இவ்விடம் இருக்கிறார்கள் என்றும் நினைத்து உண்மை சொல்லு. நீ போட்ட பையில் கூட வராகன் இருங்தது மெய்தானு? என்றுன். எனவே கோழுட்டி அரசனைப்பார்த்த, அரசனே, மெய்யாய் நான் இதிற் போட்டு வைத்தவராகன் அறநாறே. இவன்தரன் நூற்றையுங் தட்டிப்போட்டான். தட்டிப்போட்ட அம்மாத்திரத்தில் விடப்பார்க்கிறானு? பின்னும் நூற்றுக்கு வளம்பார்க்கிறான் என்றுன். அப்பொழுது பின்னுக்குமடையர, யானையைக்கொடுக்கச்சம்மதித்தவன்

சுத்தியமான்மியன் கதை

தேர்ட்டியை ஓவித்துவைப்பானா? இந் வராகஜீக் கொண்டுவந்தவன் நூற்றுக்குப் புரவிசொல்வானா? கொண்டுவந்த ஐந்தூற்றையும் அவன் தன் வீட்டில் வைத்துச் செலவழித்தால் அவன் கைக்கு விளக்கு பூட்டுவதார்? அவன் நேரமையுடன் கொண்டுவந்தபடியரலா இவ்வாறு செய்தாய்? ஆனால், அதுநிற்க, நான் ஒருக்களியம் கிழக்கிறேன். கேளாய், செட்டி, நீ அறுநூறு வராகன் அடங்கிய சாக்கை இழந்தது மெய்யாமிருக்கலாம். ஆனால் அந்தச் சாக்கு இது அல்ல என்று அனுமானிக்கிறேன். அதை வேறுரோ கையாடியிருக்கிறார்கள். ஆதலால் அறுநூறு வராகன் கை அகப்படும்பொழுத நீ வழக்குக்கு வரலாம்; இப்பொழுது நீ சமாதானமாய்ப் போய்வா. இந்த இந் வராகனும் அவற்றைக் கண்டெடுத்த இப் பொய்யாமொழியனுக்கே ஆகக்கடவுத. நீயோ சுத்தியம் வெல்லும் என்னும்பாடத்தை இப்பொழுதேபடித்துப்பாட மாக்கிப்போன்றுசொல்லிப், பொய்யாமொழியனை கோக்கி, ஓ! உற தமபுருஷனே, மெய்சொல்வாருடன் என்றும் பகவான் ஸ்ரிகிருர். மெய் சயமடையும், ஆதலால் இப் பையை உனக்காகத் தீர்த்தேன், போய்வா என்று அவனை அப் பணப்பையோடு அனுப்பினான்.

ஆதலால் என் மகனே, “உள்ளத்தாற் பொய்யாதொழுகினுலகத் தா-ருள்ளத்து ளெல்லா மூளன்” என்னும் நீதிசார வாக்குப்போ வையாவனுருவன் தன் நெஞ்சிறியப் பொய்யாவிரதம் பிடித்திருக்கிறானே அவனை உலகத்தார் எல்லாருங் தம் உள்ளத்தில் வைத்து ஆசீர்ப்பதிப்பார்கள். எவ மெருவன் பொய்சொல்லுகிறானே அவன் “காக்கொரு புடைவைவிற்றிருலும் நாயின்குண்டி அம்மனந்தான்” என்றபோல, ஏத்தனைகோடி ரூபாயைத் தேடிச் சிலபோது தன வானும் இருப்பினும், ஈற்றிற் கந்ததயுஞ் ஈற்ற வளமில்லாத நிரித் திரனுவான்: அவன் தரித்திரனுகாதபோதினும் அவன் பிள்ளைகள் குட்டிகளில் அதன் சாபதோஷம் பலிக்கும். ஆதலால் என்மகனே, என்றும் மெய்யே பேசுக என்று உபதேசம்பண்ணினான்.

பிதாக்சொன்ன அமுத வசனங்களையும் போதனுசரித்துரங்களை, யும் அவன் கேட்டவுடன் சுற்றுநேரம் மெளனமாகி, அப்பாற் கண் ணீர்஢ொரிந்து, தகப்பனை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். கேளும் பிதாவே, செம்பிலே களிம்பானது சுபாபத்தே உந்டானுற்போல என் மனசிலே பொய்யானது சுபாபத்தே பற்றிக்கொண்டது. செம்பை விளக்குங்கோறாக களிம்புதுகன்றுஅச்செம்பு மினுக்கினுற்போல, உமது உபதேச வாக்கினால் என் மனசிலூள் பொய் விருப்பம்

புத்திரசிகாமணி கதை

அடிக்கடி நீங்கூட அ சென்சங் தோன்றியும், மறுபடி சிலவேளையால் அப் பொய்க்குணம் பழயபடியே வந்துவிடுவதால் நான் இவ் இல்லைகேட்டுக்குடிலைக்காணேன். உமது உதவியையும் பகவாஜுஸ்டைய கருளையும் கொண்டு இப்போதே நான் அப் பொய் என்னுஞ்சத்து குவைப் பகைக்கிறேன். “வையகமெல்லாம் பெறினும் உரையற்க பொய்யோ சிடர்மிகைடந்த சொல்” என்னும் வாக்கை இப்பொழுதே என் பிரமாணமாய்க் கொண்டேன் என்று வார்த்தைப்பாடுப் பேணி, அதுமுதல் மெய்ப்பேசி வந்தான்.

இதனுற் பொய் நட்டம் வருவிக்கும் என்று உணர்க.

ஒ வது புத்திரசிகாமணி கதை.

இல்லறங் கணக்கோண்டது.

Marriage is honourable, but housekeeping is a shrew.

அகிலாண்டம் என்னும் பெருங் தேசத்திலே சிசாதனபூரம் என்னும் ஒரு சிங்கார நகரமுண்டு. மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களாற் பெரும்பேர் படைத்த இப் பட்டினத்திலே தருமலட்சணன் என்னும் ஒரு வேள்ளாள் உள்ளன. இவனுக்குப் புண்ணியாங்கணை என்னும் காரணாமம் பெற்ற ஒரு செட்டிப்பெண் வாழ்க்கைத்து ஜீவி. இவ் இருபேரும் பலவாண்டுகளாய் இல்லாச்சிரமம் அனுட்டித்துச், சுற்றாத்தோர், அயலோர், அகாதசிகள், பரதேசிகளாகி யோர் மனங்களிக்க நானுவகைத் தானதருமான் செய்து, தெய்வ பத்தியிற் குன்றுது, காலை, மாலை, உச்சி என்னும் திரிகாலங்களிலும் தேவ வழியாடுசெய்து, “அருட்செல்வங்கு செல்வத்துட் செல்வம் பெருட்செல்வம் பூரியோர் கண்ணுமுள்” என்னும் மேலேர் வாக்கிற்கு உதாரணங்களாயிருந்து, தினாந்தன்சங்கந்தோடு உள்ளத்தராய்ப்பொழுதுவிட்டு வந்தார்கள். இவர்கள், இல்லாம்பிற்குரிய சகல சம்பத்துக்களிலும் குறைவற்றவார்கள் ஆயினும், புத்திரசங்தானம் என்பதொன்றிற் பெருங்குறைவும் கிளேசமுழுள்ளவர்கள். இவர்கள் பாணிக்கிரகனங்கு செய்து பல ஆண்டுகளாய் இவர்களுக்கு ஒரு மகவு மில்லை.

இதையிட்டுத் தருமலட்சணனும் புண்ணியாங்கணையும் கெடுக்காமாய் மனமொந்து, தேவனைநோக்கி அருங் தவசுபன்னி, ஈற்றில் ஓர் ஆண் மகவைப் பெற்றுப், புத்திரசிகாமணி என்னும் நாமதேயஞ்சுட்டி, “ஐயாண்டளவில் மையேடுகைபிடி” என்னும் முன்

புத்திரசீகாமணி கதை

நேர் வரக்கியங் தவறுத அவனுக்கு ஏடுதொடக்க அவனைப் பள்ளிக்கு வைத்தார்கள். அங்கே அவன் பிரமசாரித்துவன் என்னும் ஓர் ஆசாரியனிடம் ஆணையேற்றம், குதிரையேற்றம் முதலாம் பல வித்தைகளோடு பஞ்சலக்கணமாதி பல கலைக்குப்பானங்களையும் கற்றுப், பாண்டித்தியம்பெற்றுத், தனக்குப்பாடமோதிய தன் ஆசிரியனிலும் ஓர்த்திவங்தனான். “நெஞ்சுற மகிழ்ந்து கலைகற்கு மவர் தம்மளவி னேய மகிழாதவர்களார்”, ஆதலால், அவ்வாசிரியன் மற்றும் எம்மாணுக்கரியும் அவன் பேரில் அதி நேசக்கொண்டு அவனது சதூரப்பாட்டை வியந்து, வாழையை வாழையாய் நீ என் பாடசாலைக்கு இரண்டாம் ஆசிரியனுகுக என்ற பல ஆண்டுகளாய் அவனைத் தன்கட வைத்துக்கொண்டான். வயது இருபத்துநான்கு செல்லவே, இவனுக்கு விவாகம்பண்ணி வைக்கவேண்டும் என்னும் பிரியம் பெற்றிருக்கிய உள்ளத்தில் எழுந்தது. அவன் ஒருமுறை பாடசாலையை விட்டு விட்டுக்கு வந்த சிலநாட்களால் அவன் பிதாமாதா, அவ் இருவர் வழியைச் சேர்ந்த மாமமார், சிற்றப்பமார், பெரியப்பமார், முதலாய அகேர்க்கூடிய ஓர் சபைக்கு அவன் பிதா அவனைக் கூப்பிட்டு உருக்காருவித்து, அவனைப் பார்த்து, என் மகனே, நீ படிக்கிற காலம் முடிந்தது. உனக்கு விடலைப் பிராயம் ஆயிற்று. இனிமேல் உன்னைப் “பிரமசாரி சதமர்க்கடம்” என்னும் நிலையிலிருக்க விடுவது நமக்கு நன்றாகத் தோன்றவில்லை. மகனே, “பருவங்குலைக்தாற் பனங்கிழங்கும் ஆகாது” என்று நம்காட்டுப் பெண்களும் வசனிப்பார்கள். தொட்டிலிற் பிள்ளை என்றும் தொட்டிலிற் கிடக்கிறதில்லையே. நீ அறிய, உன் பிதாவின் குலம் விளங்க, உன்னை யன்றி ஓர் மகவும் நமக்கில்லையே. குலமுதலாகிய உன்னாலே எங்கள் மரபு விளங்கவேண்டுமே. ஆதலால் வருகிற மாசத்தில் உனக்குத் திருமங்கிலியச் சடங்கு நடத்த என்னுகிறேன் என்றார்.

எனவே அப் புத்திரசீகாமணி தழவில் இட்ட நண்டுபோற் குதித்தெழுந்து, தன் கைகளிரண்டினாலும் தன் காதுத்துவாரங்களைப் பொத்திப், பிதாவே, உங்கள் வார்த்தைக்கு உங்கள் குமார னுகிய நான் இரண்டகவாதியாய் நிற்பது மன விதனமாயினும், நான் கற்ற நால்களிற் பெண்களின் கற்புநிலையப்பற்றி நெடுங்காரம் வாசித்திருக்கிறேன். அவர்கள் தங்கள்பத்தாக்கனாக்குச் செய்யும் விசவாசத் துரோகங்களைக் கண்ணார்க் கண்டுக் காதாக்கேட்டும் இருக்கிறேன். ஆதலினால், இல்லாச்சிரமத்தை நான் முடு

புத்திரசீகாமணி கதை

வதும் வெறுத்து, எனக்குப்பாடுமோதிய குரவரைப்போல் ஒன்றி யாயிருக்கச் சித்தந்தகாண்டேன்; என்அங்பான பிதாவே, என்னை இவ் அரிகண்டத்தால் விலக்கிவிட உம்மிரு பாதங்களையும் பிடித் தேன், என்று தன் பிதாவினது கால்களில் விழுந்து அட்டார்க்க தெண்டன்செய்யப், பிதா அவனைத் தூக்கி மேல் மண்போக்கிக் கட்டிவாரிக் கொஞ்சி, என் மகனே, விள்ளையில்லா மலடர் என்னும் பழிப்புரைக்கு இலக்காயிருந்து, விருத்தாப்பிய வயசில் எம்பிள்ளை க்கல்தீர்க்கப் பெற்றெடுத்த குலக்கொழுங்கே, புத்திரகுஞ்சராமே. எங்கள் நெஞ்சில் நெருப்பைவாரிக் குவியாது எங்கள் அபிப்பிராய த்தைக்கு இணக்குவதைவிட்ட யோக்கியமும் புகழும் உங்கு இம் மையிலில்லை. என் மகனே, இல்லாச்சிரமத்தையும் அதை அனுட்டிப்போரையும் இகழ்ந்து தள்ளாதே. அப்படி நீ செய்யுங்காற் “பத்துஞ்சமந்து” உண்ணீப்பெற்ற உன் மாதாவையும் எண்ணையும் ஓரடியில் மடங்கடிக்கிறோம்; கேளாய், எம் அன்பிற்குரிய புத்திரசிகாமணீ, உன்னால் இகழப்பட்ட இல்லாழ்க்கையின் மேன்மை எம்மனோரால் எளிதிற் சொல்லப்படக்கூடியதல்ல.

இல்லாழ்பவன், பிரமசாரி, வானப்பிரத்தன், சந்தியாசி என்னும் மூவர்க்குந்துணையரானவன். தறந்தார்க்கும் நல்கூர்ந்தார்க்கும் இல்லாழ்பவனே களைகளையும் இருக்கிறோன். “அன்புமறஜமுடைத்” தாயிருக்கும் இல்லாழ்க்கையைவிடப் பண்பேது? பயனேது? தரு முறையாக இல்லாச்சிரமம் நடத்தினால் என் மகனே, அதற்கு உலகில் நிகரென்னோ? “கவையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வா ஆற்றியுங்-தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்” என்று பெரியோர் அதன் மாட்சிமையை எடுத்துக் கூறினார்கள். என் மகனே, “பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள் கற்பென்னுங்-திண்மையுண்டாகப் பெறின்” என்றும் அப்பெரியோர்சொன்னார்களே. இவைபோல்பவைகளைடுத்துமகாத்மாக்கள் புகழ்ந்து சொல்லியிருக்க, நீஇல்லாச்சிரமத்தை இவ்வளவுதாரம் இகழ்ந்துபேசக் கேட்பது எனக்கு மிகுந்த ஆச்சரியம். நீ படித்த தருமதால்களில் இவைகளைப்பற்றி வரையப்பட்ட டிருந்த ஒற்றைகள் கிழிந்துபோயினவோ? அன்றிப் படித்து மறந் தனியோ? அல்லது நீ கற்றறிமோழுமோயோ? அல்லது நான்பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால் என்று வாதாடும் பிடிவாதக்காரனோ? ஏதும் விளங்கவில்லை, என்று தகப்பன் நெருங்க, அப்பொழுது மகன் சொல்லுகிறோன்.

கேளும், என் அருமைக்குரிய தங்கையே, கினியை வளர்த்துப்

புத்திரசீகாமணி கதை

ழூக்கு இரரிகாடுக் கிணந்தார்போல், அடியேஜை இங்காள் வரைக்கும் அண்புடன் ஆதரித்து வளர்த்துவந்தார், மண்ணுலகிலுள்ள எல்லையற்ற பெரும்பாவுக்களைத்திரட்டிப், பெண்ணுகுவங்களாகக் கடவுள் படைத்தாரென்று ஒருசார் அறிவுள்ளோரால் இழி வுரையாய்ப் பேசப்பட்ட பிடாரிகள் கையில் என்னை ஒப்புவிக்கப் பார்க்கிறோ? சுடு கெண்ணடக்காக ஏரியை யுடைக்கச் சொல்லுகிறோ? என் தாய்மாமாரின் பேச்சைக் கேட்டுப் பாழ்க்குழியில் என்னை வீழ்த்தப் பார்க்கிறோ? முன்றூண்ணியில் நெருப்பை முடிந்தார்போலப் பெண் என்னும் நெருப்பை என்னில் முடியப்பார்க்கிறோ? “நஞ்சுபோல் விழிக்கு மாதர்த்தமையின்றுநாளையும் நம்பொன்து நம்பொன்து நம்பொன்து கானுமே” என்றல்லவோ இப்பாதகினைச் சுட்டி அறிவாளிகள் பாடியிருக்கிறார்கள், பெண்கள் பெரும் நிலிகள் என்பது விளங்க உமக்குச் சிலு கதைகள் சொல்லுகிறேன், கேளும். கங்கரக்குப் பேத்தை வழிகட்டினுத்தோல் உமக்கு நான் வழிகாட்டுகிறேன் என்று நினையாறிறும். பெண்கள் மிகக் கொடியர் என்பதை விளக்க முதலாவதாய் ஓர் சிறுத்திருட்டாந்தஞ்சொல்லவேன். என் பிதாவே, கல்யாணபுரம் என்னும்பட்டினத்திலே மணவாளர்திலகன் என்னுமொரு சிற்பசாஸ்திரியிருந்தான். இவனது மனைவி அழகுசெளந்தரியவாட்டி ஆயினும், அதிகுள்ளாருபியானவள். இவளைக் கண்ட ஒருவன் இப்பெயர்ப்பட்ட கட்டைச்சியை நீர் விவரகம்பள்ளிய சியாயம் ஏதென்று வினாவினதற்கு மணவாளன் உத்தரமாய்க், சிநேகிதனே, மேதாவியர், தீமைகளுள் மிகச் சிறிதாயிருப்பதைத் தெரிவுசெய்வதே, புத்தியென்றார்கள். அப் புத்திகொண்டே இவ்வாறு செய்தேன் என்றார். பிதாவே, பாரும், பெண்கள் தீயர் என்பது மணவாளர்திலகன் கருத்தல்லவா? அன்றியும் என் பிதாவே, பெண்கள் தீக்குணராயிருப்பது மாத்திரமல்ல அவர்கள் தங்கள் பத்தராக்களில் கல்லவிசுவாசிகளாய் இருக்கக் காணேன். இந்த அறநல் போன்ற இங்கோர் அறநல், என்றால்போல், அவர்கள் பாவிக்கிறார்கள், இதற்கு உதாரணமாகவும் ஓர் திருட்டாந்தஞ்சொல்லவேன்.

அண்புள்ள பிதாவே, வதுவைநகரம் என்னும் பட்டினத்திலே பவித்திரநெஞ்சக் கண்ணும் ஓர் தச்சனிருந்தான். இவன் காலற்ற நெஞ்சுடையனுய், அயலார் யாவராலும் நேசிக்கப்பட்டுத், தன்கு மூப்பத்துக்குரிய தொழில்செய்துவந்தான், இவனுக்கு அருவினைக்காற்றார்கள் என்னுமோர் முனைவியுள்ளன. இவன் வஞ்சகஞ், சூத,

அசன்மார்க்கம் என்பகவுகளுக்கு உறைவிடம். இவளது முகறிசெட்ட நடைக்காய் இவளது புருஷன் இவளைப் பலதரமுன் சிட்சை செய்பவனுதலால் அவள் இவளேனுடி விகாத நெஞ்சுக்கடமாளாய், இவன் எப்போது என்னைவிட்டுக் கடவுப்படானே என்றிருந்து, அருவினைக்காற்றுத் துவனேனுடி காலங்கழித்துவத்தான். இப்படிப் பலவாண்டுகள் நடந்தபின் இந்தத் தபதிக்கு ஒரு நோயுண்டாக அவன் மார்லோகனு சென்றுன். அவனது சாலீட்டுக்குவந்த அயலாரோடு அவன் மனைவி கடன்வழிக்கு ஒப்புச்சொல்லிப் புலம்பிக் கொண்டிருக்கையில், அவன்பேரில் மனசுவைத்த ஒரு கம்மாள வாலிபன் அவனது துக்கத்தை ஆற்றுவான்போல அவள் சமீபஞ் சென்று, என்னை நீ விவாகம்பண்ணிக்கொள் என்று காதுக்குள்ளே குக்குச்ததான். அவள் உத்தரமாய், ஆ' சிநேகிதனே, தருணத்தை விட்டுவிட்டாய்; நீ வரக் கொஞ்ச நேரத்தின்முன்புதான்கான் ஒரு வஜுக்குவார்த்தைப்பாடுசொன்னேன்னென்றாம். கேட்மரா? என் பிதாவே, தன் புருட்னை அடக்கம்பண்ண மூன்னே இன்னென்றாலும் க்கு வளம்பண்ணும் இப்பெயர்ப்பட்ட நிலகணையா விவாகம்பண்ண சொன்னீர்? குடுகண்ட பூனை அடிக்கணைக்குக் கிட்டுமானால் அன்றே நான் இல்லாச்சிரமம் அலுட்டிப்பேன்.

பின்னுங் கேளும் என் தகப்பனுரே, பெண்கள் பெருவாய்க்காரி கள். அவர்கள் வரய்கள் ஒருநாளும் அமைச்சலாயிருப்பதில்லை. இதை விளக்கவும் ஓர் திருட்டாங்கந்தங்கொல்லுகிறேன். பரணிக்கிரகணம் என்றும் ஓர் பட்டினத்திலே ஸ்ததசஞ்சலன் என்றும் ஓர் தட்டானிருந்தான். இவஜுக்கு நித்தத்தால்கூச்சி என்னுமோர் மனைவியுண்டு. இப் பொன்வினைஞானுக்கு அவன் இல்லாளால் உண்டாகுங் தொல்லிக்குக் கணக்கில்லை. இவன் ஒருபுறம் பட்டகடவுத் துத் தட்டிக்கொண்டிருக்கா, அவளோ அவனது கைவேலைப் பொருளை கீவித்தும் அடங்கரப் பெண்டாய்ப், பின்னைகுட்டிகளோடு பின்னேர் புறத்திவிருந்துசள்ளுப்பட்டுக், கொட்டித் தட்டிச், சன்னடைபோடுவாள். அவள் காவோ ஒருநாளும் ஓய்க்கறில்லை, இத் தட்டானுக்கு ஒருதரம் ஒரு நேருண்டான்போது அவனைப்படிக்கூக்குப் பந்தியத் தீன் கட்டனையிட்டான். இவேசாய்க் கெயிக்கெங்கும்யூ இரைச்சிவிவகைணைப் புசியென்றால், அடைக்கலாங்குருவி, வாலாட்டிக்குருவி, முதலாஞ் திறக்கிறபுட்சினை கோரய்க் கெயிக்கு மேன்றுன். வாலாட்டி என்பது எவ்வகைப்பட்டது, ஏன்று அந்தோனிவிசாரிக்க, அவத்தியுன், அது எப்பொழுதும் ஓரிட்டிரா

புத்திரசீகாமணி கதை

மற் குடுகுடுத்து வாலையாட்டிக்கொண்டு திரிவது. அது மிக மிருத்தவான உனுவென்றான். அப்படியானால் நீர் சொன்னதைப் பார்க்கக் குடுகுடுத்துத் திரிவதும், ஒருநாளும் ஆட்டமின்றி இராததும் மிருத்தவமான வோர்பொருளை அறிவேன்; அதைப் பாகம்பண்ணு வித்து உண்ணட்டா என்றான்.

வைத்தியன் அவன்பேசியது மெய்ம்மை என்று கிளின்து, ஓய்! பத்தரே, அவ் உனுரதென அவன் உத்தரமாய். வைத்தியசாமீ, அது என் பெண்டாட்டியின் நாவு தான். அது ஓர்கிமிஷமாமினும் ஆடாமலும், அசையாமலுங், திரியாமலும், அமளிபண்ணுமலுங், குடுகுடாமலும் இராததுமாத்திரமல்ல, நன்றாய் வனையும் மிருத்தவான வள்துவல்லவோ? என்றான். பார்த்திரா, என் தந்தையே, ஜூரை உலைமுடியால் மூடலாமா? பேண்கள் கிட்டுரேம் வர்க்கிக்கு முடியாது. அவர்கள் மனசாழுக் காணமுடியாது. கத்துகின்ற கடலாழுக் கண்டாலுக் காரிகையார் நெஞ்சாழுக் காணக்கூடாது என்றார் பெரியோர். பிதாவே, தான் சாவுமருந்து குடிப்பார் ஒரு வருண்டேயானால் அடியேலும் விவாகம்பண்ண மாட்டுவேன். குளிக்கப் போய்ச் சேற தடவிக்கொள்வதுபோல, இன்பத்தை அனுபவிக்கப்போய்த் துன்பத்தைத் தீக்கித் தலையிற்போட்டுக்கொள்வது புத்தியாகுமா? என் பிதாவே, நீரேயுணர்ந்து சொல்லும் என்று தன் பிரசாரானத்திற்கு முடிவுகட்டிய மகனைத் தருமலட்ச ணன் கோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

கேளாய் என் உதரக்கனியே, ஒருவன் தன் கண்ணைக்கொண்டு நடப்பதுபோல நான் இதுவரையும் உண்ணைக்கொண்டே நடப்பேன் என்று எண்ணியிருக்கேன். ஆனால் இப்போவோ, “தம்பிப்ரதக்கத் தரைமட்டமாயிற்று” என்ற பழங்குதைபோல நீ என் குலத்திற்குமட்டங்கட்டுகின்றதாயெனக் கண்டிப்ரலாபிக்கிறேன். “கடா மேய்க்கப்போனவ ஏற்வானே கொழுவிழுந்த இடம்” என்றார் போலச் சிறுபிராயங்கொடங்கிப் பள்ளியிற்போயிருந்து சுவடியுங்கையுமாயிருந்த உங்கு உலகவழக்கங் தெரியுமா? “சிற்றனர்வோ ரெந்றாஞ்சிலுசிலுப்பர்” என்றதுபோல நீயுன் சிலுசிலுக்காடே. மகனே, ஒருவன் தன்னீர் விக்கி இறந்தான் என்ற தாகத்தோடு இருந்தாருண்டா? ஒருபாளைசோற்றுக்கு ஓரவிழ் பதம்பார்க்கிறார் களென்ற உவமையை அத்திப்பாரமாய் வைத்து, நீ அறிந்த சிலது அமார்க்க ஸ்திரீகளைக்கொண்டு, உலகத்துள்ள பெண்களெல்லாரும் அப்படியிருக்கிறார்கள் என்ற அஜுமானித்தல் கூடாது. சொன்னதைச் சொல்லுவுக்கிணிபோல உன் ஆசிரியரிடம் பாடமாய்க்கே

புத்திரசிகாமணி கதை

ட்ட சில சொற்களைக்கொண்டு, இச்சபையில் என் உரைமறுத்துப் பேசப் பார்க்கிறோ? நிலாலைக்கொண்டு கிணறும் பார்த்தல் போல, உன் சொற்ப அறிவு என்னுங் கோலால் உலகத்தை அளவா தே. மகனே, விரல் வீங்கினால் உரலளவரகுமா? அப்படியாகுமெ ந்த வைத்துக்கொள்: ஆனால் உரல் வீங்கினால் எம்மட்டாம்? உன் சொற்ப வயசிற்கண்ட அனுபவத்தாற் பழம் புண்ணுவியாத்த என் அஜைபவத்தை மடங்கடியாடே. சரிதான், தவற எங்கெங்கு முன்து; இல்லைக்கிடையே பழுப்பு வழக்கே. “வாதழுதி யறி வேதமோதி யறி” என்றால் விவாகம்பண்ணியல்லவா அதன் நயகட்டத்தை எடுத்துப் பேசவேண்டும். பெண்கள் எல்லாருக்காற்புநெறி தவறினவர்கள் என்று ஒரேயடியிற் பேசவது தப்பிதம். பெண்கள் குற்றவராவிகள் என்றாலே. ஆண்பிள்ளைகளாகிய நம்முடுகுற்றவராவிள்ளையா? தன் பெண்டுக்கு நிதச்சனியனுயிருந்த சளசண்டி என்னும் ஓர் முரடன் கடையை நீ ஒருநாளுங்கேட்டதில்லையா? என, மகன், பிதாவைநோக்கிப், பிதாவே, அச் சளசண்டி கடையை அடியேன் அறியச் சொல்லும்ன, அவன் சொல்லுகிறுன்.

கேளாய் புத்திரசிகாமணி, மணநகரம் என்னும் பட்டினத்திலே சளசண்டி என்னும் ஓர் வேளாளனுள்ளன். இவன் மணவிக்கு அஞ்சகவஞ்சி என்னுங் காரணநாம முன்து. அவள் மகா பொறுமைக்காரி; வீட்டுக்கு ஓர்சிறந்த தீப மொத்தவள். இவன் பத்தாவே கடிமுரடனுய் நித்தம் ஆயிரஞ் சண்டை எடுப்பவன். ஒருங்மிழங்காற்றுய், மறுங்மிழம் மழையாய், அடுத்தங்மிழம் நெருப்பாய், ஒருங்மிழம் புலியாய், மறுங்மிழம் சிங்கமாய், அடுத்தங்மிழங்கருடியாய், ஆறுங்மிழத்துள் நூற்றுவேஷங் கொள்பவன். ஆயினும் அவன் மணவியோ தன் பொறுமைக்குணத்தினால், மலைபோல்வந்தது பனிபோற் போகச்செய்வாள். என்னத்தில் இவனைத் திருத்திபண்ணினுறும், மகனே, பெருஞ் சாப்பாட்டி ராமஞ்சும் இவனைப் போசனத்திற் திருத்திபண்ணிக் கொள்வது அவனுக்கு யிகப்பிரயாசம். ஒருநாட்டோலையில் அஞ்சகவஞ்சி இச் சண்டியைநோக்கி ஓய்! என் அன்பிற்குரிய கணவரே, இங்கறங்கு உமது சோற்றுக்குயாத நீசமைக்கி அதைத் தெரியிக்கவேண்டு மென்ற தாழ்வோடுகேட்க, அவன் உத்தரமாய்ப் பெண்ணே, கோழிக்குஞ்ச என்னுங். அப்பொழுத அவன் பனிவோடு, என் பத்தாவே, கோழிக்குஞ்சென்று பொறுப்பட்டச் சொன்னிரோ; அதை என்ன காய்ச்சட்டோ? பெரிக்கட்டோ? என, அவன் உத்தரமாய், அடிபாலி, எனக் கேற்ற மணவியானால் எனக்கேற்ற நீசமைக்க உணக்குத் தெரியா

புத்திரசீகாமணி கதை

தா? என்னையேன் போட்டு உலைக்கிறுய்? என்று, கண்டிப்போடும் வெடுவெடுப்போடும் பேசித் தன் அஹவலிற் போய்விட்டான். இன்றைக்கு எவ்வாறு செய்தாலும் கமது சீமானிச் சரிக்கட்டிக்கொள் வது பஞ்சிபோலும் என்ற அஞ்சகவங்கியும் சமையல்வீட்டுக்குப் போன்றன். இப்பால் உச்சிகாலமாகச் சளசன்றியும் வீட்டுக்குத்திரும்பினான். அதுசமயங்கினேகிதழும் ஒருவன் உடன் வந்தான்.

புருஷங்களின் கிணேகிதழும் வந்தசெய்தியை அஞ்சகவங்கி அறிந்தவுடன் அவனுக்குஞ் சாப்பாட்டுக்கடுத்த ஏத்தனம் யாவுன் செய்து, இருவரையும் அசனமண்டபம் அழைத்தாள். முந்சிகையுண் டு முடிந்தபின், பிற்சிகையிற் கோழிக்குஞ்ச அவித்த கறிதோற்ற, அக் கடுக்கோபி, முறுமுறப்போடு, சீச்சி. இந்தப் பார இழவு என்னத்திற்கு? கோழிக்குஞ்சை அவித்தாயேல் அதைக் கெடுத்தாயே, என்று எத்தனைதான் சொன்னேன். போடி போ, என்று கெம்பிக்கினம்ப, மனைவி, பொறுதிநல்லது, என் பத்தாவே என்று சொல்லிப், பின்னெருசட்டியோடு வேறொரு கறியை எடுத்தாள். அதுபொரித்த கோழிக்குஞ்சிகைறச்சி. அதைக் கண்டவுடன் சண்டிக்குமிளகாய்ப் பழம்போற் கண்சிவக்க, அவன், அடிபாலி, பொரித்தகறி, என்று எத்தனை விசை சொன்னேன். உணக்குச் சுவரையில்லையா? பெருஞ்சிரகஞ்சேர்ந்துப் பொரிமாப் போட்டு இதைக்காய்ச்சி வைத்தாயானால் எவ்வளவு ஆவலாய் நானும் என்கிணேகிதழும் உண்போம் என்று கொக்கரித்து இதழ்க் கடித்தான்.

பின்னும் பொறுதி என்று அஞ்சகவங்கி அவன் உக்கிரத்தைத்தனித்துப் பின்னேனுர் சட்டியை எடுத்தாள். அதில் அவன் விரும்பிய பிரகாரங் கோழிக்குஞ்ச காய்ச்சியிருந்தது. அதைக் கண்டவுடன் அவன் பின்னும் முறுகிக், குழுறி, இதனேடு வள்ளிக்கிழங்குக் கூடினால்லவோ கறி; சி! இதுவும் வேண்டாம், எடெடி என்றான். எனவே, அவன் குறுமுறவுல் கொண்டு பின்னேனுர் பாத்திரத்தை எடுத்தாள். அதில் அக் கிழங்குபோட்டுச் சமைத்திருந்தது. சண்டைக்குவளமொன்றும் கானுச் சளசன்றி பின்னும் பிரசண்டவாயுப் போற் சீறி, என்னெடி பித்தலாட்டக்காரி, என் பணம் எல்லாம் இவ்வாறு போக்கடிக்கிறோயோ? வள்ளிக்கிழங்கு லேசான விலையுள்ளதோ? என்று விசைசமுறுக்க, அப் பொறுமைக்காரி, நாயகரே, இக் கிழங்கை நான் விலைக்குவாங்கியதில்லை; நம்மன்கடவீட்டார் உபகாரமாகக் கொடுத்தார்கள் என, அவன் ஆமோ, உபகாரமாகவா? என் உத்தரவில்லாமல் உண்ணொ இவ்வாறு வாங்கச் சொன்னதார்? பெண்களுக்கும் ஒருமூப்போ, என்று சொல்

புத்திரசீகாமணி கதை

லிச், சட்டியை எடுத்து வீசிப், பாளையை எடுத்து அடித்து, அகப் பையை எடுத்து உடைக்கச், சினேகிதன் கெக்கட்டமிடுச் சிரித் தான். என் மகனே, இவ்வாரூப ஒருமட்டி செய்ததனால் ஆடவரா சீய நம்மை எல்லாம் பெண்கள் துட்டரெனத் துவித்து, இப்பெயர்ப்பட்டவரை விவாகம்பண்ணேயும், இனிநாம் பிரமசாரிகளாயிருப்போம் என்ற சிர்ணயிக்கப்போமோ? தாய்க்குப் பின்தாரம், என் பதன்பொருள் அறியாயா? என்மகனே, நஞ்சன்றி அழுதங் கொல் அமா? எலிக்குப்பயந்து வீட்டைச் சுட்ட பாவஜைபேசலைச், சில அசன்மார்க்கருக்குப் பயந்து இறையவனது விதியைத் தட்டியெறி யப் பார்க்கிறோயா? தாய்க்குமுத்துத் தகப்பஜுடன் வழக்குப்பிடிக் கிற பரிமாற்றத்தில் வருவது உனக்கு அழுகல்ல. என்மகனே, தரு ம்பைத் துனுக்கிப் பேசாதே. கள்ளமாடு சந்தை ஏறுது, மெய் தான். நல்லமாடும் அப்படியா? “நல்லாவின் கன்றுஞல் காகும் விழைபெறும்” அல்லவா? பதிவிரதபத்தினி கதையை அறியாமலன் ஜே இவ்வாறு பேசுகிறோய் என, மகன் பிதாவை நோக்கி அப்பா என்தங்கதையாரே, நீர்இப்போதுசட்டியாக்கதை ஏதெனப், பிதாச் சொல்லுகிறேன்.

கேள்வய், என் பாலனே, பிரமசரியபுரம் எனும்பட்டினத்துக்கு அருகிலே உபயம்புரம் என்னும் பட்டினமுள்ளது. அதற்கு மணவா எப்பவலன் என்னுமோர் மண்டலீகன் அரசன். இவனது செங்கோற்கும் பட்டத்திற்கும் ஓர் பெண்மகவன்றி ஆண்மகவு அகப்படாத்தனால், அம் மகவனு ஓர் புத்திரன்போற் பாவித்து அதி பிரீதி யுடன் அவன் வளர்த்துவருங் காலத்தில், அவனுக்கு மங்கைப் பரு வமசக, அவனது அழுகுசெளந்தரியங்களைச் சாரணர்மூலங்கெளிந்த அசேக மகுடவர்த்தனர்கள் அவளைத் தங்களுக்கு மனையாட்டியாய் க் கொடுக்கவேண்டுமென்று அதி காதலுடன் கேட்பினும், இராசன் அவர்கள் கேள்விக்கு உடன்பாடாகாமல், இனிமேற் பார்ப்போம் என்று உத்தரங்களால்லி இருந்த அங்கியநாட்களில், வயோதிகளுக்கிய ஓர் சங்கியாசி அவ்அரசனது அரமணைக்கு வந்தான். வந்த அச் சங்கியாசிக்கு அரசன் ஆசார உபசாரங்க்கெய்து இருக்கை ஈந்தபின், அவளை. நோக்கித், தேவரீர், இவ்விடம் எழுந்தருளிய முகா ந்தரம் ஏதென, அவன் நான்மது பட்டத்துக் குழங்கதையை மண முடிக்க வங்கேன் என்றான். இராசன், இதென்ன பாபமாயிருக்கி றது; இவரோ வனசரிதராயிருக்கிறார்; அன்றி வயோதிகர். நம் மகளோ வெயில்கானுப் பூஞ்செடிபோல நம் அரமணையிருப்பவள். அன்றி இராசபுத்திரி. அண்ணமுங் காகமும் போலும் இவர்க்கு ஒற்

புத்திரசீகாமணி கதை

துகமயன்டாகுமா? ஆயினும் இப்போது கெட்டகேடென்ன; இவருக்கு அனுப்பான ஓர் வார்த்தை சொல்லோம் என சினைந்து, அகோ! பெரியவரே, உம்மைவிவாகம்பண்ணப் பிரியமாவிருக்க மேன் என்று என் மகள் தனது மனசைத் தெரியப்படுத்துவதுண் டேயானால், நீர் கேட்ட கேள்விக்கு இசைவேன் என்றான்.

அதற்கு அக் கிழத்தபசியும் அப்படியாகட்டும் இராசனே என்று உத்தரங்கொல்லி, இராசபுத்திரியிருக்கும் அந்தப் புரங்கென்றான். தான்கற்ற வித்தையினாலோ பிறவகையினாலோ, தன் கிழக்கோலங் தவிர்த்த ஓர் இராசகுமாரனது கோலத்துடனே சென்றான். அவனது வரவைக்கண்ட அப் பதிவிரதபத்தினி தன் இருக்கைவிட்டு எழுந்து, இளமகளிருக்குரிய, நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு, என்னும் இலட்சணத்தோடு வஞ்சிக்கொடிபோல ஒலிகின்று, நாகனவாய்போலக் கீழ்மிடற்றெலுமியாற்; தாங்கள் இவ்விடம்வந்த காரணம் யாதெனக், சந்தியாசி நடந்தவர்த்தமானத்தைச் சொன்னான். அப் பெண்ணும் ஸ்திரிகளுக்கு இலட்சணபுருஷன்மேல் வாஞ்சை, என்னும் பழமொழிபோல, இவருக்கு மேந்பட்ட புருட்டோத்தமன் பூமியிலுண்டா, என்று சினைந்து, அப்படியாகட்டும் ஜயா, என்று தெரிவிக்க, அபபடியானால் உமதுசம்மத்தை உமது பிதாவுக்குத் தெரிவிக்க உமது பவித்திர மோதிரத்தைக் கொடும் என்றான். அவனும் அவ்வாறு கொடுக்க, அவனும் அதைவாங்கி மகிழ்ந்து, இப்பால் வரும்போது தன்பழயகோலத்தோடே வந்தான். சம்மதத்திற்கு அடையாளமாய்த் தன் மகள்கொடுத்த கணையாழியை இராசன் கண்டவுடன் பதைத்து, ஜயோ! ஆயினாயிருந்த ரசானுமிடத்திற் பூனை யிருந்தரசான்டாற் போல, எத்தனையோ மண்டலேசராகுக்கு அருமையாயிருந்த என் இள மகளை இக் கிழப் பக்கிரிக்குக் கொடுக்க நேரிட்டதோ! ஆயினுஞ், சொன்ன சொன்மறக்கேண்ணால் சம்மதஞ் சொன்னான். இராசகுமாரியுன் காரியம் மோசமென்று கண்டும், விழுந்தமாலை விழுந்ததே, என்று தேற்றமானால். விவாகமானவுடன், வனசரிதனுசிய அச் சந்தியாசி, கேளாய் பெண்ணே, நீயோ, ஓரிராசகுமாரி, பஞ்சஸை மெந்தையில் மிதித்தாதுஞ் சிவக்கும் மிருதவரான பாதங்களையடையவன். நானே காட்டுவாழ் விளங்குபோல்வேன். எனக்குக் காடுடன்றும், காடு எறும், கீடுடன்றும் பேதமில்லை. கந்த மூலபலாதிகளே எனக்கு உணவு. இப்பெயர்ப்பட்ட என் கூட வர உணக்குப் பிரி தியுண்டா? சொல்ல என, அவள் சொல்லுகிறீர்.

கேளும் பிராண்தாயகரே, உமது கைதொட்ட அன்றைக்கோான்

புத்திரசீகாமணி கதை

உம்முடையவள்; உமக்குள்ளவாழ்வதாழ்வுகள் யாவும்எனக்குமே; நிருண்ணும் உணவுமிச்சில் எனக்குத் தேவாமிர்தமே; நீர் தங்கும் பன்னசாலை என் அந்தப்புரமே; நீர் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம்; கற்புள்ள ஸ்திரிக்குக் கணவனே பிதாமாதா. இனிமேல் எனக்கு யாதும் யாரும் வேண்டாம். உம்முடன் கூடி வருகிறேன் என்று, இராசரீக கோலம்விட்டுத், துறவிப்பெண் வேஷம் பூண்டு அவ்விருத்தச் சந்தியாசியுடன் காணக்வாசியானான். காட்டகத்திலே அவனுக்கோர் அடிமைபோல தவன் விரும்பிய தொண்டெல்லாஞ் செய்த, அஜனுக்கு விசுவாசத் துரோகஞ்செய்யாது, கிழவுனுங் குரூர் ரோகியுமாகிய அவனைத் தன் கணவனுக்க் கொண்டாடித், தன் கற்பைக் காத்துக்கொண்டாள் என்று கதையுண்டே. என்மகனே, “தெய்வங்கொழாதன் கொழுநற்றெழுஞ்செழுவாள்-பெய் யெனப் பெய்யுமழை” என்ற கற்பலங்காரிகளைக் குறித்துப் பெரியோர் புகழ்ந்தார்களே. இப்படியெல்லாமிருக்க, ஒன்றறியா மூடரைப்போல, ஸ்திரிகளை விகழ்ந்த, நீ இவ்வாறு பேசியதையிட்டு, மனமடிவாகிறேன். “கருப்பங்கட்டிலிதும் கல்விருக்கும்” என்றாற் போலக், குற்றம் எல்லாருக்குள்ளுங் தானே. என்மகனே, இன்ஜு மொருமூறை இவ்வாறு பேசாதே. சற்குண ஸ்திரிகளின் இலட்சங்களைப் பற்றி நீ ஒருபோதாயினுங் கேள்விப்பட்டதில்லையென்ற நம்புகிறேன். வேண்டுமானந் சொல்லுகிறேன் கேள் எனக், குமார குரியனுகிய அப் புத்திரசிகாமணி மறுபடியுங் தன் ஆசனத்தை விட்டெழுங்கு, என் பிதாவே, கவிற்றைப் பாம்பென்றிறன் ஜிப் பயங்தோர்போலச், சில துண்மார்க்க ஸ்திரிகளின் நடைகளைக் கண்டு எங்குஞ் சலார்தான் என்று மோசமாய் சினைந்த எனது பேதமை தீரச் சற்குண ஸ்திரிகளின் இலட்சணங்களிற் சில கூறுவீராக எனப், பிதா வசனிக்கிறோன்.

கோய், என்மகனே, சற்குணஸ்திரியா? ஆ! அவள், மாணிக்கம், முத்து முதலான வரவத்தினங்களிலும் மேலாள விகுபெற்றவள். அவள் “குஞ்சியழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டமுகும்

மஞ்சளமழகுமழகல்ல—நெஞ்சத்து

நல்லம்யாமென்னு கடுவுகிலமையாற்

கல்வியழகேயழகு”

என்னும் வாக்கியப்படி கல்வி கற்றவளாய், அக் கல்விச் சிறப்பாலே விசேஷங்கொண்டவளாவாள். “குலமகட்கழகு தன் கொழுங்களைப்பேணுதல்” எந்த ஆன்றேர் வாக்குப்படி, தன் நாயகனை அருமைச்செப்ருமையாய்ப் பேணித், தான் கொழுங் தேவனுக்கு இரண்டாங்

புத்திரசீகாமணி கதை

தேவன் தன் கணவன், என்றால்போற் பாவளைபண்ணி, நடப்பாள். தன் கணவன் தன் அன்பிற்கிலக்கரனா கந்தர ரூபி யல்லாதபோதி ஆம், அவனை அதிசங்தரனும் எண்ணிப் பாவிப்பாள். அவன் விடா நோயனும்த் தூர்ப்பலப்பட்டிருந்த போதினுள்ள சக்தேமிபோல அவனைச் சீராட்டிப், பாராட்டிப், பராமரித்து நடத்துவாள். அவன் நாலெழுத்துக் கூட்டி வாசிக்கத் தெரிபா சிருஞ்ஞாய்க், கற்றூர் சபையில் நிற்க தஞ்சங் ஸேஷமைப்படுமினும்,

“ கவையாகிக் கம்பாங்கிக் காட்டகத்தேநிற்கு
மனவையெல்லா நல்லமர மல்லச்—சகவையகத்து

நீட்டோலைவாசியா நின்றுன்” என்னும் முதலொழுநி வாக்கிற கு மேற்கோள்போல்பவனுமினுந், தன் பார்வைக்கோ சகல கலை க்கியான சாகரக் கரைகடந்த பண்டிதனைப்போல அவனை நினைந்து பூசிப்பாள். அவன் சூதியிருக்க வீடுவாசல்லா வெறுவிலியா யினும், “கல் என்றாலும் கணவன், புல்என்றாலும் புருஷன்”, என்று நினைந்து, நிதித்தகைவனுகிய குபேர ராசனைப் போல அவனை எண்ணி வருவாள். அவன் வயோதிகனுமிருந்தபோதும் அவனை வாலிபனும் மதித்துவருவாள். கற்புக்கிருப்பிடமுங் கற்றுண்டதுக்கு உறைவிடமுராகிய நற்பெண்டானவள் தன் கணவனுக்குத் தாசி போற் பணிவிடைசெய்து, வேசிபோல் அவனைப் பாராட்டி, மந்திரி போல அவனுக்கு நல் உபதேசம்பண்ணிட, தாய்போல அவனுக்கு இனிய உணவுகளை ஊட்டுவாள். சுற்குணஸ்திரிபானவள் தன் கணவன் கோபித்துந் தரன் கோபியாமல், நெருப்பினது வேகத்தைஅவிக்குந் தண்ணீர் போலத் தன் இங்கிய வசனத்தால் அவன் கோபாக்கினியைத் தணித்துத், தன் கணவனைப் பெற்ற தாயாகிய தன் மாமியுடன், “வல்லநிலமுக்கைச் சொல்லடி மாமியி”, என்றுமண்பிடி மயிர்பிடியாய் வரதாடாமல், “ஆணிக்கிணங்கியபொன்னும் மாமிக்கிணக்கியபெண்ணும்” அழிருவமாவினும், என் கணவனுக்குத் தாய் எனக்குந் தாய், என்று அவனுடன் கணிவானமொழி பேசிச் சமாதானமாய் வரழ்வாள்.

என்மகனே, பின்னுக் கேட்பாயாக. அவள் தன் பத்தாவின் பிதாவைத் தன் பிதாப்போல மதித்துத், தன் கணவனின் சகோதர ராகிய தன் மைத்துனரைத் தன் சகோதரருஞ், சகேதரிகளாகிய மைத்துனிகளைத் தன் சகோதரிகளுமாய், முறைபராட்டி, அடிக்கடி தாய்தோடாமலும், ஒருநாளைக்கு நுறைந்தரம் அண்ணடவீடோடாமலும், தன் பதியே தன் உறைபதியாய்க் கொண்டு, “பெண்டுகள் இருப்பிடம் பெரிய சண்டை” என்பது தன்னிற் பொய்ப்படச்,

புத்திரசீகாமணி கதை

சமாதானத்திற்கு இருப்பிடமாய் வாழ்வாள். பர புருஷனைப் பாம் புபோற் பாவித்துப், பிறவீட்டுப் பொருளை நஞ்சபோல எண்ணித், தன் வீட்டுப் பொருளைப் பொலங்கினைந்து, ஆராதுரித்தனத் தாற் தன்வீட்டை “ஆடோழியகாடு”போலாக்காமற், தன்வீட்டுக்கு வந்தோரைக் குருமார் போல மரியாதைப்பண்ணிப், பெரியோரைக் கண்டால் எழுந்திருந்து, “சிரித்ததயே சூரக்குலைத்ததயே” என்ற பழமொழிபோற் கேலிப் பேச்சினாற் தன் மானத்தைக் குலையாமற், “சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யுமகளிர்-சிறைகாக்குங் காப்பேதலை” என்பதுபோற் கற்புக்கு நெருப்பாய்த், “தன்னுரை கொளாத மனை வாழ்க்கையதுதன்னில் பிணியுமுன்டோ” என்பதற்குமாருய்த், தன் புருஷன் வார்த்தையைக் கேட்டு, அடங்கிநடந்து, அவனுக்கு மோட்ச வாழ்வாய், ஐயோ! இப்பெயர்ப்புட்ட பெண்ணைப் பெற்றே ஒருங்குப் பிணி எங்கே எங்ற பிறர் மெய்ச்ச, அவனுக்கு இன்பத்தைப் பயப்பாள். அவள் ஆடைகளைச் சுத்தமாய்னிந்து, அணிகலன்களை அணியவேண்டிய காலம் அணிந்து, “கொண்டையிற் பூவைக் கொஞ்சமாய்ச் சொருகி”ப் பிச்சையென்றுவந்தபேர்க்கு இயன்றபடி இச்சைதீரக்கொடுத்துப், பின்னைகளை அன்புடனுதரிந்துப், “பாரியா சூபவுதிசத்துரு” என்பதை மறவாது, “அரசீனை எம்பிப் புருஷனைக்” கைவிடாது நடப்பாள். அவள் தன் கணவனுதியரைத் தூற்றும் பெண்டாயிராமல், அவர்களைப் போற்றும் பெண்டாய் நடந்து, தன் கணவன் முதலாயினார்க்கு நேரிட்ட ஆபத்திற், “துடியாப்பெண்டிர் மடியினெருப்பு” எந்றபடியிராமற், துடிக்கும் பெண்டாய், அவரவர் மடியிற் கட்டிய அருங்கிரவியமாயிருப்பாள்.

பெரும் பணக்காரியாயினுங் தன் பணத்தையிட்டுப் பெருமையடியாமற், தன் இனத்தையிட்டுப் பிலுக்கடியாமற், தன் கணவனையிட்டே பிலுக்கடித்து, அடுக்களையில் நெருப்புக்கண்டறியா மரா சியானுலும், “ஆக்குமடுக்களைக்கு ஆளடிமையானேநடி” என்ற முறமுருமற், தன் கணவலுக்கும் பின்னைகளுக்கும் நல்லுணவு ஜட்டற்காய் ஆக்குஞ் சோது கறிகளைத் தன் கையாலுங் கண்ணு வும் பார்வையிடுசீ, சாப்பிடுங்காலனு் சாப்பிடச்செய்து, தன் புத்திரபுத்திரிகளுக்குத் தன் சாவகாசத்திற்குத் தக்கதாய் அறிஞுடித் தெய்வ நெறியில் அவரை வளர்ப்பாள்.

வருயாய்க்குத் தக்க செலவுசெய்து, “வலிகடந்த மாற்ற முரைக் குமவு வில்லம்-புலிகிடந்த தூறு” என்பதுபோலிராமல், “இல்லாகத்திருக்க வில்லாததொன்றில்லை” எனத் தன்னையுங் தன் வீட்டை

புத்திரசீகாமணி கதை

யுங் கணம்பண்ணி வருவாள். ஆ! என் மகனே, கற்புள்ள ஸ்திரின் களின் இலட்சணத்தைச் சொல்ல நான் எம்மாத்திரம்! “குதை அறிந்திலை மகனே அறிவுள்ளோனே சொற்றவறுஞ்சன் கூடி வாழுதல் நன்றே” என்று தருமலட்சணன் தன் பிரசங்கத்தை முடித்து, மகனே, புத்திரசீகாமணி, எங்கள் பிள்ளை வறுமைநீர்க்கப் பிறக்க மாணிக்கா, இப்போது, என் சொல்லுகிறோய்? எங்கள் குலம் விளக்க, எங்கள் அருத்தியை நிறைவேற்றுகிறோயா? அல்லது என் நெஞ்சிலும், உண்ணீர் ஈன்றாள் நெஞ்சிலும் நெருப்பைக் குவிக்கிற ஹ? மறுமொழி எது? சொல் என்றான்.

அப்பொழுது புத்திரசீகாமணி, நான் சொன்ன சியாயங்களையுங் தன் பிதாச் சொன்ன எதிர் சியாயங்களையும் அறிவென்னுங் தராசி கூடயிட்டுச் சீர்துக்கிப்பார்த்துத், தன் சியாயமேறிய தட்டிதும் தன் பிதாவின் சியாயங்கள் ஏறிய தட்டு ஆயிரம்மட்டங்கு தாழைக்கண்டு, உலகத்தோடொப்பு ஒழுகலே சரியென்று தீர்மானித்தான்.

தான் முன் பேசிய எதிர்மொழிகளுக்கு மனஸ்தரபமடைந்து, கண்கலங்கி, அப்பாற் தெனிவடைந்து சொல்லுகிறோன். பிதாவே, என்று தள்ளிப் பசுவின்மேல் விழுந்தாற் போல, அடியேன் உமது பேச்சுக்கு இசையாது குத்துக்கு நின்றேன். “சாரை தின்கீற ஊரி லே போனால் கடுமூறி நமக்கு” என்பதை மறந்தேன். ஊரில் எவ்வாரும் இல்லாச்சிரமக்காரராயிருக்க, நக்கென்றாவன் தலையாலேநடக்கிறதா? அப்படி நடந்தும் ஸாபமென்ன? “சாராயங்கொடுத்த பழுராயமறி”வார் போல, என் மனசிலிருந்த தடைகளைச் சொல் வியதஞ்சல் அவற்றை அறந்தெறியும் ஆட்சேபங்களை வாங்கித் தெளிவிவடைந்தேன். பிதாவே, கிதியேறுடன் கோபங்கொள்ளீராக, சமுத்திரம் பொங்கினுற் கின்று கொள்ளுமானுல்லவோ, நீர் கோபித்தால் நான் தாங்கள் கடுமீ. பிதாவே, இதுவரையும் நீர் பேசிய அமிர்த வசனங்களைச் சரியாய் உட்கொண்டேன். ஆதலால் இப்போது என் மனசு உருகுகிறது. “மாறுகண்ணனுக்குக் கோணல் செம்மை”யானுற்போல, என் புல்லறிவிற்கு நானேசரியென்றுசில நான் இங்கிமிழுமே என்னை உம்வசம் ஒப்புத்தங்கேண் என்றுக்கி, அப்பாற் தன் பிரமசாரியவிரதத்தை நிறத்தி, இல்லற கடத்தினான்.

இதனால் நல் விவாகங் கணந்தரும் என்றுணர்க.

—
முற்றிற்று.

அ அபந்தம்.

அரும்பத விளக்கம்.

அசீயக்காரன், பசிடக்காரன்
 அகோநாத்சரம், பகலிரா
 அங்காடி, கடையீதி
 அங்காநதல், வாய்திறத்தல்
 அசங்கதம், பேஸ்
 அசம், ஆரி
 அசவநால், குசிஷைச்சாத்திரம்
 அஞ்சணம், கறப்பு
 அடிசில், சோறு
 அடைகாய், வெற்றிவெபாக்கு
 அட்டால், அடேக்கவா
 அதோகதி, பள்ளாம்
 அதோகும், கிழ்கோக்கிபழுகம்
 அத்தியபணம், வேதமோதல்
 அத்தை, மாமி
 அத்தகன், குடுடன்
 அத்தலது, முழுங்கு. சிலவு
 அத்தப்புரம், அரசன்றேவி வீடு
 அந்தயம், முடவு. மகணம்
 அபராணம், பின்னேறம்
 அபிநபம், குத்த
 அயிர்தசஞ்சீவனி, உயிர்தகுமதுக்கு
 அம்பம், சீவு
 அம்புலி, சக்கிரன்
 அபவம், குலி [ற]
 அதுக்கியம், பூசுவனமுறையுளோன்
 அலங்காட், மதில்
 அலலல், துன்பம்
 அவதா, யாலை மேற்றவிச்
 அளகம், மயிர்
 அளவளாவு'ல், கலத்தல
 அனங்தல், சித்திரை
 ஆசம், உவரலிடம்
 ஆக்கிராணித்தல், மணத்தல்

ஆசமனம், உட்கொள்ளல்
 ஆசாவாசல், தவலவாயல்
 ஆட்சேபித்தல், வழக்குறைத்தல்
 ஆகுடர், ஏறினூர்
 ஆலசியம், தாமதம்
 ஆவணம், உள்கைப்பத்திரம்
 ஆக்குரீ, அறிவுகட்டோர்
 ஆடக்கை, தம்பட்டம்
 ஆடம்பம், ஆடம்பஙம்
 ஆகோடி, கட்காடி
 ஆடுமைபை, அச்சம், தரித்திரம்
 ஆங்கிலகோபம், தம்பலப்பூச்சி
 ஆலாந்தசன, அடையாளம்
 ஆவர்தல், ஏறல்
 ஆறைந்தலர், பகைவர்
 ஆறைலி, தவலவி
 அரங்கோலி, வண்ணுச்
 சார்தல், அரிதல்
 உங்காரம், உம்மென்றுப்பல்
 உங்காணம், உச்சரித்தல்
 உத்துக்கம், உத்துவைம்
 உபநயப், முக்குக்கண்ணுட்
 உபேட்சித்தல், ஒவறுத்தல்
 உருத்தில், கோபம்
 உருமம், உட்டணம்
 உற்பாதர், துண்ணிமித்தல்
 உண்மத்தர், மபக்கம்பிடித்தோர்
 உட்டி, காஞ்சியமல்
 ஏகாங்கம், தனிப்பிடம். தனிகை
 குதுவங்கம், தனித்தித்துக்குமிடம்
 ஒகை, சக்தோஷம்
 கங்கம், சீப்பு
 கசிதம், பூச்ச
 கடம், ஆகுணலி

கட்டசாத்தியம், சுக்ரேசம்
 கதலி, வாணிமு
 கத்தபம், கழுத
 கப்பணம், கைவேல்
 கப்பம், ஆஸ்திர
 கமர், வெடிப்பு
 கதுவண, போரிங்கறி
 கதமாக, கொல்லன்
 கதும்போன், கிருப்பு
 கலாபம், மயிற்றேஞ்ச
 கலி, வறுமை
 கலிகை, குடை, கோணட
 களத்திரப், மனுவி
 களம், கழுத்து
 களங்கள், ஆதரவு
 கற்படை, இழைஉயில்
 கற்றறிமோனமு, படித்தறுடன்
 கணிட்டை, ஒட்டகை
 காங்கு, நாயகன்
 கிங்கன், ஏவலாள்
 கிசலவைம், தளிர்
 கிழபுரி, கோம்பாபரணம்
 கிருப்பு, வீடு
 கிருத்தசல், பற்றுசல்
 கிராமியர், சிராயத்தார்
 கிருதி, கமவேலு
 கிருதம், சேங்
 கிருதி, அகங்காரம்
 கிருதல, கிழித்தகல்
 கிருடம், சோழி
 கிசாக்ஸ்ரம், தருப்பைபநுணி
 கிள்காம், பாணு
 கடக்கு, மேற்கு
 குடாசகம், கபடம்
 குடாரி, கோடாலி
 குட்டம், உள்கு
 கிணக்கு, கழுத்து
 குணத்தோணி, நாடுணுக்கு

குண்ணட, ஏருது
 குண்டோதமம், பெதுவீறு
 குதுதலிக்கிறது, மிது களிப்புக்கோ
 ன்றுகிறது
 கும்பி, நாகம்
 கும்பசாரன், துயவன்
 கும், தான்தத கறி
 குலர்லங், குயவன்
 குளி, கற்கண்டு
 குண்டு, கடு
 குவல், கண்று [மிடம்]
 கெஷல்தலர், அதிகார விசாரணை
 கேசாத, மயிர்முதலாய்
 கேப்பை, வரது
 கோடிர, கதப்பு
 கோட்டம், கோட்டில்
 கோண்டல், புசில்
 கோம்பு, குழல்வாக்கியம்
 கோலுச்சாவடி, வீற்றிழப்பு மஷ்ட
 பம்
 கோணட, வெயில்
 கோட்டம், கோட்டில்
 கோபாலன், இடையன்
 கக்கமணம், உடக்கட்டுடையெறல்
 கக்கிரி, குயவன்
 கக்கிவியர், செம்மார்
 ககம், குயல்
 கஞ்சீவசரணி, முரச்சைதீர்த்துயிர்
 தகுமதுந்து
 கதமடங்கு, நாறமடங்கு
 கதரம், விலைகம்
 கங்கதம், கீதம்
 கங்கபடல், இணக்கமாதல்
 கங்கத்தர், ஆயத்தமானேர்
 கம்புகர், நா
 கம்மானம், மரியாதை
 கலங்கரிகை, நீர்வினையாட்டு
 கல்லாபம், சம்பாஷ்வனை

வெட்சன, பரியாலனம்
 சாரணம், தூதன்
 சுரிகை, கழலகாற்று
 சிலஷ்டு, மலை
 சுதணம், நற்குணம்
 சுணங்கள், நாய்
 சுண்டாங்கி, அற்பம், துவலயல்
 சுவா, நாய்
 சுன்னா, துளை
 சுஷப், நாய்
 சேஷச, ஆட்டிக்டா
 செம்படவன், வவனுண்
 செல், கறையான்
 சேறங்க், பகைவன்
 சொல்லிகம்பி, கள்
 சோச்சி, சோறு
 சேம்பானம், மதுபானம்
 சேஷ, களவு
 சூதிசர், கற்றத்தார்
 சிணத்தல், விடல்
 சிண்ணம், துளிர்வை
 சித்தத, சிளி
 சித்ததாவனம், பற்கத்தி
 சிரிசி, பார்ப்பவன்
 சிவளம், வெண்ணம்
 சாந்திரிகன், தாந்திரிகன்
 சாந்தமியபம், உயர்வு தாந்து
 சின்னிபன், வலிபன்
 சியாகம், கோடை
 சிபாசி, சோடைக்காரன்
 சியவு, சொற்வு
 சிமறி, தின்
 சீரி, வீரி
 சுடி, உடுக்கு
 சுடைப்பம், விளக்குமாறு
 சுகதம், குதிரை
 சுகம், குதிரை

துரியம், போதிவெகுது
 துருயம், உபாயம்
 தூவகம், பொதியெருது
 தோப்பைக்காரி, பணக்காரி
 தோழவம், பட்டி
 தோட்கோப்பு, கட்டிச்சேறு
 தோமரம், ஒழுப்புலக்கை
 தோற்றுன்னன், சேம்யான்
 நஞ்சை, எநுபு
 நழுத்தல், குத்தாடல்
 நபனம், கனு
 நாவாகனம், சீலிகை
 நஸ்கார்தல், வறுகுமயகூடதல்
 நவீனம், புதுகம்
 நாகணவாய், ஓர் பட்டி
 நாகரிகர், பட்டி னத்தார்
 நாளிகோம், தேன்னமாம்
 சிரபாதி, சுத்தன்
 சித்ததம், குத்த
 சிறுவல், சிறுத்தல்
 பசர்தல், பேசல்
 பஞ்சை, இரப்போன்
 பஞ்சி, வபிறு
 பதங்கம், தீராவகம்
 பசிதனம், கட்டு
 பகுப்பதம், மலை
 பன்னி, படுக்கை
 பஶுக, பற்றி
 பாகத்தாள், மனவி
 பாச்சி, பால்
 பாடலம், துதிரை
 பாணிக்கிரகணம், வீவாகம்
 பாண்டித்தியம், அறிவு
 பாண்டல், ஊர்தி
 பாதகோசம், தோடுதோல்
 பாத்தியம், உரிமை, கால் தழுவக்
 கோடுக்கு நன்னீர்

பாயசம், பாற்சோறு
 பார்ப்பனத்தி, பிராமணத்தி
 பார்ப்பு, உண்ச
 பாஞ்சம், சோறு
 பாணீயம், நீர்
 பிச்சக், வைத்தியகாரன்
 பிடாரம், வைத்தியவாகடம்
 பிண்டக்காப்பு, சோறு
 பிண்டுபாலம், ஏறியாயுதம்
 பிதிர்த்தாகி, பிதாத்தாகி
 பிரசாரணம், பேச்சு
 பிரதுதியக், பிள்ளாப்பேற்ற வீடு
 பிரமை, அறியாக்க
 பிரஸாபம், துக்கம்
 பிரவாசித்தல், பெருத்தல்
 பீர்க்கங்கு, ஒர்வகைக் கொடுப்பு
 புகலிடம், அடைக்கலம்
 பூசல், போர்
 பேதும்பை, பதினெடுகுவயகப்பேண்
 போன், போறி
 மடக்கோடி, கிளம்பேண்
 மடப்பம், ஜங்நாறுக்ராமத்திற்குத் த
 வைக்கிராமம்
 மதர்ப்பு, வல்லை
 மந்திரத்தவர், ஆரசன் மன்யாரி
 மதகன், மகுமகன்
 மதுகி, மகுமகன்
 மதுவலன், சத்துகு
 மல்லகதி, குத்தைக்கதியைந்த
 ளோன்று
 மன்பந்த, மக்கட் டோழுத்
 மன்னன், அரசன்
 மாடு, பக்கம்

மாதவி, தகுக்கத்தி
 மாங்கரிக்கு, மர்திரவாதி
 மாரணமபண்ணல், சோல்லல்
 மாற்றம், பேச்சு
 மாற்றலர், சந்ததுக்கள்
 மாறஞர், சந்ததுக்கள்
 மிததம், அலை
 மூண்டம், தலை
 மேடம், ஆடு
 மேதாலியர், புத்தியுள்ளோர்
 மோத்தல், மணத்தல்
 வக்கிரத்தல், வளங்குத்திரும்பல்
 வஞ்சி, பெண்
 வஞ்சிக்கொடி, ஒர்வகைப் படா
 கொடி
 வடு, காயம்
 வட்டுடை, சீவு
 வமனம், சத்தமகுக்கு
 வயாப்பண்டம், கருப்பன்றிகளிலு
 ம்புணவு
 வனி, குகை
 வனசரிசும், காட்டுவாசம்
 வாசி, குதினா
 வாலேபம், கழுதை
 விகாதம், வேற்றுமை
 விக்கிரைம், விவை
 விடர், மவலப்பிழப்பு
 வித்தாரம், சிறப்பு
 வித்தியாரித்தி, மாணுக்கன்
 வித்தியாவந்தன், கல்லிமான்
 விட்சனம், பாரிவை
 வேற்ற, வேறுமை
 வேளில், வேபில்.

M.C.M. Press, No. 454, Hospital Road, Jaffna.